Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 110-117
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58,- 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02066 7

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Et hundrede og tiende til et hundrede og trettende Hefte.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1843.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Mercedes af Castilien.

En Roman fra Columbus' Dage

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1843.

Maa trykkes.
C. Reiersen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

I den nyeste Tid er der skrevet saameget om Amerikas Opdagelse, at det slet ikke vilde overraske os, dersom en vis Classe af Læsere var tilboielig til at tvivle om Nøiagtigheden af alle Angivelser i dette Værk. Mange ville beraabe sig paa Historien for at bevise, at Personer, som vor Helt og Heltinde, aldrig have levet, og troe, at de ved et saadant Beviis fuldkommen have tilintetgjort Ægtheden af den hele Bog. For at møde denne Indvending, gjøre vi den Bemærkning, at der, efterat vi omhyggeligt have gjennemgaaet mange spanske Skribenter, fra Cervantes til Oversætteren af Columbus' Dagbog, Begyndelsen og Slutningen af Halvøens Literatur, og læst baade Irving og Prescot fra Begyndelsen

til Enden, ikke frembød sig een Stavelse i dem, der kunde gjælde for et gyldigt Beviis, eller overhovedet kun for et Beviis mod de Dele af vor Fortælling, som man sandsynligviis vil nægte Tiltro. Indtil der altsaa kan frembringes et gyldigt og ægte Beviis mod os, støtte vi os paa vore egne Angivelsers Autoritet, og gjøre Fordring paa at man skal troe den. Vi tænke heller ikke, at der er noget Fornuftstridigt eller Usædvanligt i denne Fremgangsmaade, da meget mere den største Deel af det, der daglig bliver budet Publicums Tiltro, beroer paa det samme Slags Vidnesbyrd — kun med den ubetydelige Forskjel, at vi give Sandhed under et digteriskt Hylle, medens vor Tids store moralske Proviantmestere byde Digtninger under Navn af Sandhed. Dersom vi tilsidesættes i Følge denne ubetydelige Forskjel, ville vi vide at finde os i det.

Men med Hensyn til eet Punkt er det dog raadeligst at være aabenhjertet. Beretningen om Søreisen til Cathay er tilligemed Admiralens Dagbog skreven forend os, eller meget mere med alt af denne Dagbog, hvad en meget uduelig og aandsfattig Udgiver har overgivet Verden. Intet er

mere iøiefaldende, end den almindelige Kjendsgjærning, at denne Mand ikke altid har forstaaet sin Forfatter; og i en særegen Omstændighed er han saa dunkel, at han endog sætter en Romanskriver, hvis Pligt det naturligviis er at gjøre sig fortrolig med sine Personers Tanker, Følelser og Characterer og undertiden med dens ubekjendte Skjæbne, i en ikke ringe Forlegenhed. I forrige Tider begyndte Somandens Dag med Middagstimen, men vi have med al vor medfødte Skarpsindighed og vort Kalds høie Forrettigheder ikke været i Stand til at opdage om Dagbogen har fulgt denne Maade at beregne Tiden paa, eller om Forfatteren har nedladt sig til at bruge Landmennesternes sædvanligere og ufornuftige Fremgangsmaade i Anvendelse. Vi ere dog af den Mening, at han ifølge den Upartiskhed, der anstaaer en Historieskriver, har anvendt begge Maader.

Med Hensyn til de underordnede Characterer i vort Værk, da behøve vi ikke at sige meget. Enhver veed, at Columbus havde Søfolk paa sine Skibe, og at han bragde Indfødte fra de Øer, som han opdagede, tilbage med sig til Spanien. Vi tør paastaae, at Læseren bliver langt noiere be-

I Begyndelsen af October Maaned, i Aaret 1496, herskede Juan af Trastamara over Aragonien og holdt Hof i Zaragosa — en Stad ved Ebro, hvis Navn skal være en Forvanskning af Cæsarea Augusta, og som i vor Tid, under den moderniserede Benævnelse Saragossa er bleven berømt ved sin Vaabendaad.

Juan af Trastamara, eller, som man sædvanligere og mere passende kalde ham, Juan den Anden, var en af de meest skarpsindige Herskere paa sin Tid, men de mange Kampe med de urolige eller, for at udtrykke os mere høfligt, frihedelskende Catalonere havde forarmet ham; det var ham ofte vanskeligt at holde sig paa Thronen; thi han besad et broget Rige, der bestod, foruden af Aragonien og det dertil hørende Valencia og Catalonien, endnu ogsaa af Sicilien, de baleariske Øer og nogle meget tvivlsomme Rettigheder til Navarra.

Efter hans ældre Broder og Formands Testamente, var Neapels Krone gaaet over paa en naturlig Søn af den Sidste, ellers havde han ogsaa talt dette Rige blandt sine Besiddelser.

Kongen af Aragoniens Regjering havde været lang og urolig, og i dette Øieblik var hans Skatkammer næsten udtømt ved de Anstrængelser, som han havde gjort for at overvælde de urolige Catalonere, endskjøndt han var en Triumph nærmere, end han den Tid kunde ahne, da hans Medbeiler, Hertugen af Lothringen, pludseligt afgik ved Døden

ikkun to Maaneder før det Tidspunkt, som vi har valgt til Begyndelsen af vor Fortælling. Men det er ikke forundt de Dødelige at skue ind i Fremtiden, og paa den tiende Dag af den omtalte Maaned blev den kongelige Skatmesters Skarpsindighed sat paa en haard Prøve, da der udgik en uventet Pengefordring til ham i det Øieblik, da Armeen var i Begreb med at adsprede sig af Mangel paa Sold, og Statskassen kun indeholdt den maadelige Sum af tre hundrede Enriquez — en Guldmynt, der blev kaldet saaledes efter en af de forrige Konger og var omtrent af samme Værdi som en Dukat.

Nøden var dog altfor trykkende til at Sagen kunde opsættes, og selv Hensigten af Krigen blev anseet for underordnet med Hensyn til det, der stod i Forbindelse med dette pludseligt begyndte og mindre offentlige Foretagende.

Man holdt Raad! man smigrede Capitalisterne, eller søgde at gjøre dem bange og det var klart at Hoffets Fortrolige vare i en stor, alvorlig Bevægelse.

Tiden, hvori man skulde forberede sig, syntes endelig at være forbi og Øieblikket til at handle kommet. Nysgjærrigheden blev tilfredsstillet og Borgerne i Saragossa turde erfare, at Kongen stod i Begreb med at sende et Gesantskab i et høistvigtigt Anliggende til sin Nabo, Fætter og Allierede, Castiliens Beherster.

I Aaret 1469 sad Enriquez, ogsaa en Trastamara, paa dette Nabokongeriges Throne. Denne Enriquez, den

Fjerde af dette Navn, var en Sønneſøn af Juan den Andens Broder og altſaa en nær Beſlægtet med Aragoniens Beherſker.

Trods dette Slægtſkab og de levende Familie-Intereſſer, der ſkulde have forenet dem, behovedes der dog mange venſkabelige Budſkaber for at vedligeholde Freden mellem begge Monarker, og Efterretningen om det nu reiſefærdige Geſantſkab vakde mere Glæde i Stadens Gader, end Forundring.

Endſkjøndt Enriqvez af Caſtilien herſkede over ſtørre og rigere Diſtricter af Halvøen, end hans Fætter i Aragonien, havde han dog ſine Sorger og Bekymringer. Han havde været to Gange gift, da han havde forſtødt ſin første Gemalinde, Blanca af Aragonien, for at ægte Johanna af Portugal — en Prindſesſe af en ſaa letfærdig Characteer, at hun ikke alene overhovedet gav den ſtørſte Forargelſe ved Hoffet, men ogſaa kaſtede en ſaadan Miſtanke paa hendes Barns, en Datters Fødſel, at Utilfredsheden blev til Modbydelighed og man endogſaa berøvede Barnet ſelv de kongelige Rettigheder. Enriqvez' Fader havde ligeſom han ſelv, været to Gange gift og Frugterne af den anden Forbindelſe vare en Søn og en Datter, Alfonſo og Iſabella, hvilken Sidſte ſiden er bleven berømt under den dobbelte Titel Dronningen af Caſtilien og den Katholſke. Ifølge Enriqvez yppige Afmagt ſom Herſker havde en Deel af hans Underſaatter gjort Oprør imod ham. Tre Aar før Begyndelſen af vor

Fortælling var hans Broder Alfonso i hans Sted bleven udraabt til Konge, og en Borgerkrig havde raset i alle hans Provindser. Denne Krig var nylig bleven endt ved Alfonsos Død og Freden for en Tid lang gjenoprettet ved et Forlig, ifølge hvilket Enriquez samtykkede i at forbigaae sin, eller, rettere sagt, Johanna af Portugals Datter og at erkjende hans Halvsøster Isabella for retmæssig Arving til Thronen. Denne Indvilligelse var en Følge af den bittre Nødvendighed, og førde ham, som man let kunde vente, til mange hemmelige og voldsomme Forholdsregler, for at give Sagen en anden Retning. Blandt andre Veie, som Kongen, eller, rettere sagt, hans Yndlinger — thi den slappe og godmodige Fyrstes Ladhed var bleven til et Ordsprog — valgde for at modarbeide de sandsynlige Følger af Isabellas forventede Regjeringstiltrædelse var der mange Slags Anslag for at bemægtige sig Styrelsen af hendes Aand og Villie, i det man først vilde give hendes Haand til en Undersaat, for at lamme hendes Kraft, og derpaa til forskjellige fremmede Prindser, som man fandt mere eller mindre skikkede til at befordre saadanne Anslag.

Netop i dette Øieblik var Prindsessens Formæling en af de vigtigste Gjenstande for spansk Statsklogskab. Kongen af Aragoniens Søn hørde til dem, der beilede til Isabellas Haand, og Flertallet af dem, der hørde om at et Gesantskab snart skulde afgaae, troede naturligviis, at Sendelsen stod

i Forbindelse med denne store Gjenstand for aragonisk Statsklogskab.

Isabella stod i Rygte for Lærdom, Beskedenhed, Fromhed og Skjønhed, uden at tale om at hun var den anerkjendte Arving til en saa misundelsesværdig Krone. Blandt dem, der beilede til hendes Haand, udmærkede sig, foruden den allerede omtaelte aragonske Prinds, ogsaa franske, engelske og purtugisiske Fyrstesønner. De forskjellige Yndlinger understottede forskjellige Friere, og gjorde sig Umage for at naae deres Maal ved de sædvanlige Hof- og Parti-Ræn-ker, medens den kongelige Jomfrue selv, der var en Gjenstand for saa mange Medbeileres Skinsyge, iagttog en klog og qvindelig Tilbageholdenhed, og havde fast besluttet at overlade sig til sine qvindeligste og inderligste Følelser. Hendes Broder, Kongen, levede i Syden, og overgav sig til sine Fornsielser, og Prindsessen, der længe havde været vant til en forholdsmæssig Ensomhed, beskjæftigede sig alvorligt med at ordne sine egne Anliggender paa en Maade, der, som hun troede, maatte grunde hendes Lykke. Efter flere Forsog paa at bemægtige sig hende, der vare blevne tilintetgjorte ved hendes Venners raske Bistand og Vaaben, var hun flygtet til Valladolid, Hovedstaden i Provindsen, eller, som man undertiden kaldte den, Kongeriget Leon. Men da Enriqvez endnu stedse dvælede i Nærheden af Granada, maae vi i denne Retning søge den Vei, som Gesantskabet tog.

Toget forlod tidligt om Morgenen paa en pragtfuld Høstdag Saragossa og drog ud gjennem en af de sydlige Porte. Man saae det sædvanlige Følge af Spydmænd — thi dette fordrede Landets urolige Tilstand; skjæggede, med dygtige Harnisker forsynede Adelsmænd, — thi kun Faa, der havde noget at miste, vovede sig uden en saadan Forsigtighed paa Landeveien; et langt Tog af Muulæsler med Pakker og en Skare af Saadanne, som efter deres Klædedragt at dømme, vare halvt Tjenere, halvt Reisnere.

Dette brogede Skuespil drog en Mængde Mennesker efter sig, og man havde, foruden en Mængde fromme Ønsker og Bønner for et lykkeligt Udfald, en Mængde fade, intetsigende Formodninger om den sandsynlige Hensigt af Reisen, saaledes som Nysgjærrighed og Snakkesyge pleier at yttre sig. Men Nysgjærrigheden har sine Grændser, og selv Snakkesygen bliver undertiden træt, og da Solen lavede sig til at gaae til Ro, havde Mængden allerede forglemt, at tænke paa det glimrende Tog om Morgenen, og at tale om det.

Men denne Morgens prunkende Tog var dog, da Mørket allerede begyndte at falde paa, en Gjenstand for en Samtale, som to Soldater holdt, der hørde til Vagten ved den vestlige Port, der førde til Provindsen Burgos. Disse to Karle tilbragde Tiden paa den sorgløse Maade, der er egen for Soldater paa Vagt, og Undersøgelsesaanden og den kritiske Dadel fulgde paa Dagens Tanker og Larm.

„Dersom Don Alonso de Carbayal tænker at reise langt paa denne Maade," — bemærkede den Ældste af de to Lediggjængere, — „vil han gjøre vel i at have et Die med sit Følge, thi den aragonske Hær har aldrig udsendt en slettere Vagt, end den er, trods sine glindsende Skaberakker og skingrende Trompeter, som han i Dag har ført igjennem den sydlige Port. Jeg siger Dig, Diego! vi kunde have leveret Landsenere fra Valencia, der vilde have passet bedre til et kongeligt Gesantskab; ja — og værdigere Riddere til at anføre dem, end disse Aragoniere; men naar Kongen er tilfreds, anstaaer det ikke Soldater, som jeg og Du, at være utilfredse.

„Jeg kjender Mange, Rodriguez! der troe, at det havde været bedre at spare de Penge, der ere blevne bortsødslede for dette Gesantskab og at betale vakkre Folk, der saa gjærne udgyde deres Blod for at underkue de oprørske Catalonere."

„Saaledes gaaer det altid med Creditorer og Skyldnere, min Gut! Don Juan skylder Dig nogle Maravedier og nu knurrer Du over enhver Enriquez, som han udgiver til sit eget Behov. Jeg er en gammel Krigsmand, og har lært den Kunst at forhjælpe mig til min Sold, naar Skatkammeret er for fattigt til at spare mig denne Umage."

Det kan gaae an i Krigen i et fremmed Land, for Exempel naar man strider mod Maurerne, men naar Alt kommer til Alt, ere disse Catalonere ligesaa gode Christne

som vi! mange af dem ere ligesaa gode Undersaatter, og det er ikke saa let at plyndre en Landsmand, som en Hedning."

„Ti Gange lettere, thi den Ene venter det og har, ligesom Alle i en saadan ulykkelig Stilling, kun Lidet, som man kan tage fra ham, medens den Anden ligesaa let aabner sin Eiendom for Dig, som sit Hjerte. Men hvem er det, der saa sildigt begiver sig ud paa Landeveien?"

„Karle, der ville synes rige, i det de anstille sig som fattige. Jeg sværger Dig til Rodrigvez, at Alle disse Skurke ikke have Penge nok til at betale de Tjenere, der i Aften skulle sætte kogte Æg for dem."

„Ved St. Jago, min hellige Patron!" — hvidskede en af Anførerne for den lille Ryttertrop, der med een eneste Ledsager red noget foran de Andre, som om han ikke holdt meget af at være alt for fortrolig med Resten, og smilde flygtigt i det han taelde, — „Disse Landstrygere have taelt sandere, end mig kjært er. Vi kunne Alle tilsammen have Penge nok til at betale en Olla podrida og Opvartningen, men jeg troer ikke at vi ville have en Dobla tilovers, naar Reisen engang er endt."

En sagte, men alvorlig Irettesættelse gjorde en Ende paa denne ubesindige Munterhed, og Toget, der bestod af Kjøbmænd, som rede paa Muulæsler — og i hine Dage kjendte man let de forskjellige Klasser af Selskabet paa deres Klædedragt og Optog, — holdt stille ved Porten. Tilladelsen til at forlade Staden var i Orden, og den

søvnige og følgelig vrantne Portner skjød Skaaderne fra, for at lade de Reisende ud.

Medens han var beskjæftiget dermed stod de to Krigsmænd en Smule afsides, og betragtede Gruppen skarpt, endskjøndt den spanske Værdighed afholdt dem fra, aabenbart at yttre den Foragt, som to eller tre Jøders Deeltagelse i Toget indgjød dem. Kjøbmændene hørde desuden til den bedre Klasse, hvilket man kunde see af deres Ledsagere, der red bag efter dem, klædte som Tjenere, og holdt sig i en ærbødig Afstand, medens deres Herrer betaelde den ubetydelige Afgift, som man i Almindelighed maatte erlægge for at komme ud af Porten efter Nattens Frembrud. En af disse Tjenere, der red et stort og stærkt Muulæsel, kom under denne lille Formalitet Diego saa nær, at denne Sidste, der af Naturen var medlidende, ikke kunde bare sig for at sige ham et Ord.

„Siig mig engang, Pepe!“ — begyndte Soldaten, — „hvormange Doblaer betaler man Dig om Aaret for din Tjeneste, og hvor ofte erholder Du en saadan smuk Lædertrøie?“

Kjøbmandens Tjener, der endnu var ung, endskjøndt hans kraftfulde Skikkelse og brune Kinder vidnede om Anstrængelser og Strabadser, studsede og rødmede, da han hørde dette næsviise Spørgsmaal, der var forenet med et fortroligt Slag paa hans Knæ. Diegos Latter forekom sandsynligviis et pludseligt Udbrud af Vrede, thi Krigs-

manden hørde til de Folk, der i deres Geberder røbede saamegen Godmodighed, at man ikke vel kunde blive vred paa dem.

„Dit Greb er vel meent, men en Smule for plumpt, Kammerat!“ — sagde den unge Tjener med Venlighed, — „og dersom Du vil høre en Vens Raad, saa er det det, at Du ikke overlader Dig til en alt for stor Fortrolighed, thi ellers kan det let føre til en brudden Pande.“

„Ved den hellige San Pedro, det skal glæde mig —“ Men det var for sildigt, thi det unge Menneske, der saae at hans Herre allerede var redet bort, satte Sporerne i Siden af sit Muulæsel; det kraftfulde Dyr foer afsted og havde nær revet Diego, der holdt fast ved Sadelknappen, overende.

„Den Knos har Mod!“ — raabde den godmodige Krigsmand, da han igjen var kommen i Ligevægt; — „det forekom mig et Øieblik som om han havde Lyst til at bære mig med et Besøg af sin Næve.“

„Du har Uret og er altfor meget vant til at være ubetænksom, Diego!“ — svarede hans Kammerat, — „og det havde ikke været noget Under, om det unge Menneske havde kastet Dig til Jorden for den Skam, som Du tilføiede ham.“

„Bah! En krybende Hebræers Leiesvend! Han skulde vove at slaae en af Kongens Soldater!“

„Han kan selv have været en af Kongens Soldater I vore Dage ere Folk af hans Legemsbygning og Styrke

velkomne i de Harniskedes Rækker. Jeg troer, at jeg allerede har seet dette Ansigt før, og det der, hvor forsagte Hjerter ikke pleie at vise sig "

„Knøsen er ikke andet, end en Tjener — en blødagtig Karl, der netop er sluppen ud af Qvindernes Hænder."

„Jeg indestaaer for, at han allerede har trodset baade Catalonierne og Maurerne, hvor ung han end seer ud. Du veed, at Adelsmændene ere vante til, at føre deres Sønner allerede som Børn i Kampen, for at de i Tide kunne lære Rytterhaandværket."

„Adelsmændene!" — gjentog Diego leende; — „for Fanden, Rodriguez! hvad tænker Du paa? Du ligner denne Slyngel ved en ung Adelsmand? Holder Du ham for en forklædt Guzman, eller Mendoza, da Du saaledes taler om Ridderskab?"

„Nu, i Sandhed, det synes virkelig taabeligt, og dog har jeg allerede seet denne stolte Pande i Kampen, og hørt denne hvasse, raske Stemme i Slaget. Ved San Jago de Compostella, det er saaledes! Hør, Diego, et Ord i Londom!"

Den Gamle førde nu sin yngre Kammerat til Siden, endskjøndt der Ingen var i Nærheden, der havde kunnet høre hans Ord; han saae sig forsigtigt om, for at overbevise sig om at Ingen belurede dem og hvidskede Diego noget i Øret.

„Hellige Guds Moder!" — raabde den Sidste og

foer forbauset og forskrækket tre Skridt tilbage, — „Du kan ikke have Ret, Rodriguez!"

„Jeg sætter min Salighed derpaa!" — svarede den Anden med Bestemthed, — „har jeg ikke ofte seet ham med aabent Visir, og har jeg ikke hundrede Gange fulgt ham til Angreb!"

„Og han reiser som Tjener hos en Kjøbmand — ja, jeg troer endog som Tjener hos en Jode!"

„Os anstaaer det, Diego! at slaae til uden at bekymre os om Grunden til Krigen; at have Øine uden at see og Ører uden at høre. Don Juan er en god Herre og vor salvede Konge, omendskjøndt hans Skatkammer er tomt; og derfor ville vi vise os som gode Krigsmænd."

„Men han vil aldrig forglemme mig dette Slag paa Knæet og min taabelige Tunge! Jeg vil aldrig mere vove at komme ham for Øine!"

„Bah! Det er ikke sandsynligt, at Du nogensinde kommer sammen med ham ved det kongelige Bord; og hvad Kampladsen angaaer, da er han vant til at gaae foran, og vil ikke lade sig friste til at vende sig om for at see efter Dig."

„Du troer altsaa, at han ikke vil kjende mig igjen?"

„Det vilde ikke have noget at betyde, hvis det var Tilfældet. Folk af hans Slags have flere Fordringer paa deres Hukommelse, end de altid kunne tilfredsstille."

„Den hellige Jomfrue Maria gjøre Dig til en god Prophet; jeg vilde ellers aldrig turde vove at vise mig i Geleddet. Dersom jeg havde viist ham en Villighed, turde jeg haabe, at den var til at glemme, men en Beskjæmmelse klæber længe fast ved Hukommelsen."

Her gik begge Krigsmændene bort og deres Samtale blev fra Tid til Anden optaget igjen, omendskjøndt den Ældste oftere formanede sin snaksomme Staldbroder til Forsigtighed.

Imidlertid fortsatte de Reisende deres Vei med en Hurtighed, der robede ligesaa stor Mistillid til Landeveien, som Længsel efter at komme videre. De reisde hele Natten igjennem og formindskede ikke deres Jilfærdighed forend den tilbagevendende Soel stillede dem blot for de Nysgjærriges Jagttagelser, og man frygtede for, at der iblandt disse befandt sig mange af Enrico af Castiliens Speidere, der især vare paa Luur paa alle de Veie, der forbandt Aragoniens Hovedstad med Valladolid, hvor hans kongelige Søster for kort siden havde søgt et Tilflugtsted.

Men der forefaldt dog intet Overordentligt, der kunde udmærke denne Reise fremfor enhver Anden paa den Tid. Synet af vore Reisende, der nu traad ind i Districtet Soria, en Provinds af Gammel-Castilien, hvor bevæbnede kongelige Soldater omhyggeligt undersøgde Passerne, frembød intet, der kunde tiltrække sig Enricos Soldaters Opmærksomhed; og hvad de simplere Rovere angaaer, da

vare de i dette Øieblik bortskræmmede fra Landeveiene ved deres Nærværelse, der handlede i Fyrstens Navn.

Den unge Mand, der havde givet Anledning til de to Soldaters Samtale, red omhyggeligt i sin Herres Bagtrop, saalænge det behagede denne Sidste at forblive i Sadlen, og under de faa og korte Pauser, der bleve helligede til Hvile, beskjæftigede han sig, ligesom de øvrige Tjenere, med sit Kalds Pligter.

Den anden Dags Aften, omtrent en Time efter at Selskabet havde forladt en Kro, hvor de havde vederqvæget sig med en Olla podrida og suur Viin, begav det sig, at den ovenomtalte unge Mand, der endnu red forud ved Siden af sin alvorligere og bedagede Staldbroder, udbrød i en lydelig Latter, holdt sit Muulæsel an, og lod det hele Tog drage forbi sig, indtil han befandt sig ved Siden af den unge Tjener, som vi allerede have meldt om.

Denne Sidste kastede et alvorligt, dadlende Blik paa sin foregivne Herre, da denne stødte til ham og sagde med en Strænghed, der syntes meget slet at passe til de tilsyneladende gjensidige Forhold:

„Hvordan er det, Mester Nunnez? Hvad bringer Dig fra din Post foran til denne usømmelige Fortrolighed med Tjenerne i Bagtroppen?"

„Jeg beder ti tusinde Gange om Forladelse, vakkre Juan!" — svarede den Anden endnu leende, endskjøndt det var tydeligt at han gjorde sig Umage for at dæmpe sin

Munterhed af Agtelse for den Anden; — „men der har truffet os et Uheld, der ikke staaer tilbage for noget i Fablerne og Æventyrerne om de vandrende Riddere; den værdige Mester Ferreras der, som veed saa godt at omgaaes med Guld, og har tilbragt sit hele Liv med at indkjøbe Hunde og Harer, savner en Pung, og har udentvivl ladet den ligge i Herberget, som vi forlod, da han betaelde det mugne Brød og den harske Olie; og jeg tvivler paa, at der nu findes tyve Realer hos vort hele Selskab."

„Og det er noget at lee ad, Mester Nunnez!" — svarede Tjeneren, medens et let Smiil omkrusede hans Læber, som om han vilde stemme i med i sin Ledsagers Munterhed; — „at vi ere saa fattige? Himlen være lovet, Osma kan ikke mere være langt borte og der ere Pengene maaskee ikke saa sjeldne. — Og nu, min bydende Herre! tillad mig at bede Dig om igjen at indtage din Plads i Toget, og ikke mere at forglemme Dig saa vidt, at Du nedlader Dig til en usømmelig Fortrolighed med dine Tjenere. Jeg behøver Dig ikke mere; iil derfor tilbage til Mester Ferreras og sig ham, at jeg tager Deel i hans Uheld og beklager ham."

Det unge Menneske smiilde, endskjøndt den foregivne Tjeners Øie var bortvendt, som om det var ham magtpaaliggende at man fulgde hans Formaninger, medens den Anden aabenbar tragtede efter et naadigt og velvilligt Blik.

Et Minut efter var den sædvanlige Reiseorden atter gjenoprettet.

Da Natten blev mørkere og den Time kom, da Mennesker og Dyr sædvanligt røbe Mathed, skyndte vore Reisende meest paa deres Muulæsler, og henimod Midnat kom de, efter en dygtig Trav, til Hovedporten af den lille med Mure omgivne Stad Osma, der endskjøndt endnu i Provindsen Soria, dog laa nær ved Grændserne af Provindsen Burgos.

Den unge Kjøbmands Muuldyr, der var foran, var næppe nær nok ved Porten, for at gjøre en saadan Frihed muelig, førend han slog gjentagne Gange paa den med sin Stok, for at melde Folkene derinde sin Ankomst. Der behovedes ingen stor Umage, for at bringe det øvrige Følges Muulæsler til at holde; men den foregivne Tjener ilede nu foran og var i Begreb med at indtage sin Plads ved Porten mellem Anførerne for Toget, da en Steen, som blev kastet fra Muren, fløi saa tæt forbi hans Hoved, at den Tanke gjorde et dybt Indtryk paa ham, at han havde været nær ved at tiltræde en hurtig Reise til den anden Verden.

Ved denne truende Begivenhed udstødte det hele Tog et høit Skrig, og der var ingen Mangel paa Forbandelser over den Haand, der havde kastet Stenen. Men den unge Mand selv syntes at være den roligste af Alle, og omendskjøndt hans Stemme klang skarpt og bydende, da han op-

loftede den til Dadel, var den dog hverken forbittret eller forskrækket.

„Hvad skal det betyde?“ — sagde han; — „behandle I fredelige Reisende — Kjøbmænd, der søge Gjæstfrihed og Nattero hos Eder, — paa denne Maade?“

„Kjøbmænd og Reisende?“ — brummede en Stemme deroppe; — „siig hellere Kong Enricos Speidere og Haandlangere! Hvem ere I? Taler hurtigt; ellers ville I ved det første Besøg føle noget, der er spidsere end Stene.“

„Siig mig,“ — svarede den unge Mand, som om han forsmaaede selv at lade sig udfritte; — „hvem kommanderer i denne Borg? Er det ikke den ædle Greve af Trevinno?“

„Jo, Sennor!“ — svarede Manden paa Muren i en venligere Tone; — „men hvad kan en Skare vandrende Kjøbmænd vide om hans Excellence? Og hvem er Du, der taler saa hovmodigt og bydende, som om Du var en Grande?“

„Jeg er Ferdinand af Trastamara, — Prinds af Aragonien — Konge af Sicilien! — Gaa og siig din Herre at han skal komme til Porten!“

Denne pludselige Erklæring, der skeede i den stolte Tone, der er den egen, der er vant til ubetinget Lydighed, forandrede i Øieblikket Tingenes Stilling. Selskabet ved Porten forandrede for saavidt deres forskjellige Stillinger, som begge de hidtilværende Anførere, der havde redet i

Spidsen, nu lode den unge Konge Fortrinnet, medens Ridderskaren ordnede sig saaledes, at man saae, at det nu havde Ende med Forklædningen og man ventede at see Enhver fremtræde i sin egen Charakteer. Det vilde have moret en philosophisk Jagttager at betragte den Raskhed, med hvilken de unge Riddere især hævede sig i deres Sadler, som om de nu havde aflagt sædvanlige Kræmmeres nedtrykte Væsen, for at vise sig som det, de virkelig vare, — som Mænd, der vare vante til Kamplegen og til Slagets Tummel.

Paa Muren var Forandringen ikke mindre hurtig og stor. Al Sovnighed var forsvunden; Krigsfolkene taelde med hurtige og dæmpede Ord og den fjærne Lyd af Fodtrin forkyndte, at der afgik Sendebud i forskjellige Retninger.

Omtrent ti Minutter hengik paa denne Maade, og imidlertid viisde der sig en Officier af ringere Rang paa Muren og undskyldte et Ophold, der alene havde sin Grund i Krigstugtens Strænghed og ingenlunde i Mangel paa Ærefrygt.

Endelig forraadte Bevægelsen paa Muren og Lyset af en Mængde Løgter, at Statholderen nærmede sig, og de unge Mænds Utaalmodighed nedenfor, der begyndte at yttre sig i halvtundertrykte Forbandelser, gjorde nu Plads for en mere passende Tilbageholdenhed.

„Er den glade Tidende sand, som mine Folk bringe mig?“ — raabde en Stemme fra Tindingen af Muren,

medens en Lygte blev nedladt, som om man noiere vilde betragte Selskabet ved Porten; — „vederfares virkelig den Ære mig, at jeg i denne usædvanlige Time bliver kaldt hid af Ferdinand af Aragonien?"

„Lad din Mand bringe Lygten nærmere til mit Ansigt," — svarede Kongen, — „for at Du selv kan overbevise Dig. Jeg vil gjærne overse denne Mangel paa Ærbødighed, Grev Trevinno, naar jeg kan have den Fordeel, at komme saameget hurtigere ind."

„Det er ham!" — raabde Adelsmanden; — „jeg kjender disse fyrstelige Ansigtstræk, der tilhøre en lang Række af Konger; og denne Stemme har jeg ofte hørt, naar den i Kampen med Maurerne kaldte Aragoniernes Skarer til sig. Lad Trompeterne hilse og forkynde denne lykkelige Ankomst og aabner Portene uden Nølen."

I Øieblikket blev denne Befaling udført, og under Klangen af Trompeter og omgivet af en stærk Skare af Bevæbnede, medens Halvdelen af den forbausede Folkemængde dannede Bagtroppen, drog den unge Konge ind i Osma.

„Det er en Lykke, min høie Herre!" — sagde Don Andres de Cabrera, den unge allerede omtaelte Adelsmand, da han reed fortroligt ved Ferdinands Side, — „at vi have fundet dette gode Herberg, der ikke koster noget, thi det er desværre sandt, at Mester Ferreras letsindigt nok har tabt den eneste Pung, der var at finde hos os. I en

saadan Nød vilde det ikke være let, at beholde Udseendet af velhavende Kjøbmænd, thi medens saadanne Karle prutte for at spare en Skilling, lade de gjærne deres Guld glimre."

„Nu, da vi ere i dit Castilien, Don Andres!" — svarede Kongen leende, — „ville vi gjærne overlade os til din Gjæstfrihed, da vi meget godt vide, at to skjønne Diamanter altid staae til din Befaling."

„Til min, høie Herre? Eders Høihed behager at more sig paa min Bekostning, omendskjøndt dette, som jeg troer, er den eneste Glæde, som jeg kan betale. Min Hengivenhed for Prindsesse Isabella har fordrevet mig fra mine Godser, og selv den fattigste Ridder i den aragoniske Hær er for nærværende Tid rigere, end jeg. Over hvilke Diamanter skulde jeg derfor kunne befale?"

„Rygtet taler om to Ædelstene, der ere indfattede i Donna Beatriz af Bobadillas Ansigt, og jeg hører, at de ganske staae til din Raadighed, eller dog for saa vidt, som en ædel Jomfrue tør tilstaae en trofast Ridder dem."

„Ha, min høie Herre! Dersom dette Æventyr ender saa lykkeligt, som det er begyndt, vil maaskee Eders kongelige Gunst være mig behjælpelig til at befordre dette Anliggende."

Kongen smilde paa sin alvorlige Maade, og Samtalen maatte ende, da Greven af Trevinno just ilede til dem.

Ferdinand af Aragonien sov meget sundt denne Nat, men saasnart Dagen brød frem var han og hans Ledsagere

igjen i Sadlen. Toget forlod dog Staden Osma ganske anderledes, end det havde nærmet sig til dens Porte.

Ferdinand viisde sig nu som Ridder paa en ædel andalusisk Stridshest og hans hele Følge viisde sig endnu mere paafaldende i sin eiendommelige Charakteer. En stærk Skare af Landseryttere, der var anført af Greven af Trevinno i egen Person, ledsagede Kongen; og den niende i Maaneden naaede hele Toget Duennas, en Stad i Leon, der ikke laa langt fra Valladolid. De misfornøiede Adelsmænd forsamlede sig om Prindsen, for at gjøre ham deres Opvartning, og han blev modtaget, som det tilkom hans Rang og hans endnu høiere Bestemmelse.

De mere blødagtige Cataloniere havde Leilighed til at iagttage den Strænghed, ved hvilken det var lykkedes Don Ferdinand, i den umodne Alder af atten Aar — thi ældre var han næppe — at hærde sit Legeme og styrke sine Nerver, saa at han var enhver Vaabendaad voxen. I de sværeste krigeriske Øvelser fandt han Fornøielse, og ingen Ridder i Aragonien forstod bedre at tumle sin Hest ved Turneringer eller paa Valpladsen. Hans naturlige Ansigtsfarve var, trods den brændende Søel, under hvilken han levede, blændende, endskjøndt den ligefra hans Drengeaar var brunet ved Jagten og krigeriske Beskjæftigelser. Han besad en Moslims Maadeholdenhed og hans virksomme, skjøntbyggede Legeme syntes at være tidligt afhærdet, som om Forsynet havde bestemt ham til et Værktøi ved Udfø-

relsen af Hensigter, der fordrede stor Legemskraft, megen Forstand og et aarvaagent, skarpt Blik. I de følgende fem eller sex Dage vidste de ædle Castilianere, der lyttede til hans Ord, ikke hvad de meest skulde beundre, hans rige Talegaver, eller hans Klogskab i Tanker og Udtryk — Egenskaber, der, medens de kunde synes dem utidige, verdslige og koldsindige, bleve anseede for en særegen Fortjeneste hos den, der var bestemt til at overvælde Menneskernes voldsomme Lidenskaber, Argelist og egennyttige Rænker.

Andet Kapitel.

Til Nattergalen smiled den dunkle Lund;
Den er den glandsomhyllede Eensombed;
Af den udgyder Du den Strom af Sorg,
Der os at glæde og begeistre veed;
Den Vises Billede, der vpad stræber,
Og stedse sig med Kraft til Hjemmet hæver.

Wordsworth.

Medens Juan af Aragonien tog sin Tilflugt til saadanne Midler for at sætte sin Søn i Stand til at undgaae Kongen af Castiliens aarvaagne, hævngjærrige Speidere, gaves der i Valladolid ængstlige Hjerter, der ventede

paa Udfaldet med den Utaalmodighed og Uvished, der stedse ledsager farlige og vovelige Foretagender. Blandt dem, der tog den inderligste Deel i Ferdinand af Aragoniens og hans Ledsageres Bevægelser, var der Nogle, med hvilke vi nu maae gjøre vore Læsere nærmere bekjendte.

Omendskjøndt Valladolid den Tid ikke kunde rose sig af den Pragt, der udmærkede den som Karl den Femtes Residents, var det dog en gammel, og for hiin Tid herlig og rig Stad, der ikke havde Mangel paa Paladser og anseelige Bygninger. Iblandt disse udmærkede det Palads sig, der tilhørde Juan de Vivero, en af Rigets første Adelsmænd, og det er dets Værelser, vi nu i Aanden maae opsøge, for der at finde et behageligere Selskab, end det vi have forladt, — Personer, der selv med den største Interesse saae et Sendebuds Ankomst imøde med Efterretninger fra Duennas.

Det Værelse, som vi maae betræde, havde meget af hiin Tids raae Pragt og tillige den Behagelighed og Bequemmelighed, som Qvinder sjeldent undlade at give den Deel af en Bygning, der er overladt til deres umiddelbare Opsigt.

I Aaret 1469 nærmede Spanien sig raskt til Enden af hiin store Kamp, der allerede havde varet i syv hundrede Aar, og i hvilken Christne og Moslim havde kjæmpet om Herredømmet over Halvøen. De Sidste havde længe havt den sydlige Deel af Leon i Besiddelse og i denne Stads

Paladser efterladt nogle Spor af deres barbariske Pragt. Det er sandt, at Arbeiderne paa de høie Lofter ikke vare saa prægtige, som man fandt dem længere mod Syden, dog havde Maurerne været her, og Navnet Veled Vlid, der siden blev forvandlet til Valladolid, hentyder paa en Forbindelse med Araberne.

I det nylig omtalte Værelse og i det fornemste Palads i denne gamle Stad, nemlig Juan de Viveros, vare to qvindelige Væsner i Begreb med en alvorlig og tiltrækkende Samtale. Begge vare unge, og Begge vilde, skjøndt paa forskjellige Maader, være blevne ansete for skjønne i enhver Tidsalder, og i enhver Egn af Jorden.

Den Ene var virkelig overordentlig elskværdig. Hun havde nylig naaet det nittende Aar — en Alder, da den qvindelige Form i hiint velsignede Land staaer i sin fulde Udvikling; og den phantasirigeste Digter i Spanien — et Land, der er saa beromt for sine Qvinders Skjønhed — havde næppe kunnet tænke sig en mere fuldendt Legemsbygning. Hænder, Fødder, Barm og alle Omrids vare fulde af qvindelig Yndе; medens Værten, uden at naae en Høide, der erindrede om noget Mandligt, var tilstrækkelig til at give hende en rolig Værdighed. Ansigtet var i enhver Henseende hendes Gestalt værdigt. Endskjøndt hun var født under Spaniens Soel, førde hendes Stammetræ dog gjennem en lang Række af Konger tilbage til de gothiske Herskere, og deres hyppige Giftermaal med udenlandske

Prindsesser havde frembragt i dette Ansigt den Blanding af nordlig Glands og sydligt Trylleri, der sandsynligviis meest nærmer sig den qvindelige Yndes Fuldkommenhed.

Hendes Ansigtsfarve var blændende hvid og hendes rige Lokker havde det Blonde, der kommer hiin mere markerede Farve, der giver det Varme, saa nær som mueligt, uden at have det, der udmærker den Sidste. „Hendes milde blaae Øine" — siger en udmærket Historieskriver, — „straalede af Aand og Følelse." Og virkelig var hendes høieste Fordring paa Elskværdighed at finde i disse Sjælens Tolke, thi de forraadte ikke mindre indre, end ydre Skjønhed og gav hendes ualmindelig fine, regelmæssige Træk et muntert Udtryk af Værdighed og moralsk Fuldkommenhed, der blev formildet ved en Beskedenhed, som i samme Grad var forenet med Qvindens Følelse og en Engels Reenhed. Endskjøndt hun var af kongeligt Blod og opdraget ved Hoffet, var der med alle disse Yndigheder forenet en mild Dannished, der beherskede ethvert Blik og enhver Tanke og føiede Sandhedens Lys til Ungdommens og Skjønhedens Glands.

Prindsessen var simpelt klædt, — thi lykkeligviis satte hiin Tids Smag den, der arbeidede for Toilettet, i Stand til, at tage de naturlige Forhold med paa Raad, — endskjøndt Stoffet var kostbart, og passende til hendes høie Rang. Et eneste Diamantkors funklede ved hendes snehvide Hals, hvor det hang i en kort Perlesnor; og nogle

Ringe, hvori der var indfattet kostbare Stene, syntes snarere at være en Overlæsselse, end en Prydelse paa Hænder, der ingen Sirater behøvede for at fængsle Blikket.

Saaledes viisde Isabella af Castilien sig i sin ungdommelige Ensomheds og jomfruelige Stoltheds Dage — medens hun ventede paa Udfaldet af den Forandring, der var i Begreb med at trykke Seglet paa den kongelige Jomfrues tilkommende Skjæbne, saavelsom paa hendes Efterkommeres lige til vore Dage.

Hendes Selskaberinde var Beatriz af Bobadilla, hendes Barndoms og Ungdoms Veninde, der blev hende tro ligetil hendes Dødsdag. Denne Dame, der var en Smule ældre end Prindsessen, havde et fuldkommen spansk Udvortes. Thi endskjøndt hun nedstammede fra gammelt og adeligt Blod, havde Politik og Nødvendighed dog ikke medført saadanne Ægteskaber med Udlændinger i hendes Stamme, som det var Tilfældet med hendes kongelige Herskab. Hendes sorte, funklende Øine vidnede om en høi Sjæl og en Bestemthed, der af hendes Samtidige blev betegnet som Kjækhed, medens hendes Haar var sort som Ravnens Vinger. Hendes Gestalt forenede, ligesom hendes Herskerindes, Ynde og Tillokkelse med den ved det sydlige Clima udviklede Ungdom; hendes Vext var dog ikke ganske saa ædel og Omridsene af hendes Gestalt næsten i samme Forhold mindre fuldendte. Kort sagt, Naturen havde afmaalt den ualmindelige Ynde og de høie moralske Tillok-

kelser, der omgav Prindsessens Skjønhed, og hendes Venindes saaledes, som Menneskernes Anskuelser havde adskilt deres forskjellige Stilling, endskjøndt hver af dem, betragtet alene, vilde have viist sig ualmindeligt tillokkende og henrivende.

I det Øieblik, som vi have valgt til at aabne den følgende Scene, sad Isabella, hvis Morgentoilette just var fuldendt, i en Lænestoel, paa hvis ene Arm hun lænede sig og indtog en Stilling, som hendes Deeltagelse i den Gjenstand, der omtaeldes og Tilliden til hendes Selskabssøster havde frembragt; medens Beatriz af Bobadilla indtog en lille Stoel ved hendes Fødder og bøiede sin Krop i ærbødig Kjærlighed saa vidt forover, at Prindsessens lyse Haar flød sammen med hendes sorte Lokker, medens den Sidstes Ansigt syntes at hvile vaa hendes Venindes Haand.

Da ingen Anden var tilstede, kan Læseren, af den fuldkomne Tilsidesættelse af castiliansk Etiquette og spansk Tilbageholdenhed, slutte sig til, at Samtalen i Ordets egentligste Betydning var fortrolig og blev mere ledet af Naturens Følelser, end af de kunstige Forskrifter, der sædvanligt ordne Omgangen ved Hoffet.

„Jeg har bedet, Beatriz, at Gud vil lede min Dom i dette vigtige Anliggende," — sagde Prindsessen ifølge en foregaaende Bemærkning; — „og jeg haaber, at jeg ved det Valg, som jeg har truffet, har havt mine tilkom-

mende Undersaatters Vel ligesaameget for Dine, som mit Eget."

„Ingen vil vove at nægte dette;" — sagde Beatriz af Bobadilla, — „thi om det endog havde behaget Eder at ægte den tyrkiske Sultan, vilde Castilianerne ikke have sat sig derimod, saa stor er deres Kjærlighed til Eder."

„Siig hellere, at din Kjærlighed til mig er saa stor, at Du troer dette, min gode Beatriz!" — svarede Isabella smilende, idet hun hævede sit Ansigt fra den Andens Haand; — „vore Castilianere maatte overse en saadan Synd, men jeg vilde aldrig kunne tilgive mig det, hvis jeg forglemde at jeg er en Christen. Beatriz, jeg har i denne Sag bestaaet en haard Prøvelse."

„Men Prøvelsens Time er snart forbi, hellige Maria! hvilke letsindige Tanker, hvilken Mangel paa Selvkundskab, hvilken Forfængelighed maa der ikke boe i Mændene, da Nogle vare saa forfængelige at stræbe efter Eders Haand! I var endnu et Barn, da man forlovede Eder med Don Carlos, en Prinds, der kunde være Eders Fader; og siden — som om dette ikke var tilstrækkeligt for det varme castilianske Blod, — valgde de Kongen af Portugal til Eder, og han kunde gjærne have været Eders Bedstefader. Hvormeget jeg end elsker Eder, Isabella! og min Sjæl er mig næppe dyrebarere end I, — agter jeg Eder dog slet ikke høiere for noget, end for det ædle fyrstelige Svar, med hvilket I, endskjøndt I endnu kun var et Barn, afviiste

Kongens ugudelige Ønske at gjøre Eder til Dronning af Portugal."

„Don Enriquez er min Broder, Beatriz! og din og min kongelige Herre!"

„Ja, kjækt har I sagt ham Alt," — vedblev Beatriz af Bobadilla med funklende Øine og en Følelse af Henrykkelse, der gjorde at hun overhørde sin Herskerindes rolige Bebreidelse, — „og det var en Prindsesse af Castiliens kongelige Huus værdigt: „Over en Infanta af Castiliens Haand" — sagde I, — „kan Ingen raade uden de Ædles Samtykke i Riget," og med dette passende Svar maatte de give sig tilfreds."

„Og dog er jeg i Begreb med, Beatriz! at raade over en Infanta af Castilien uden at spørge disse Ædle om Raad."

„Siig ikke det, min ædle Herskerinde! Der gives ingen brav og trofast Ridder mellem Pyrenæerne og Havet, der ikke i sit Hjerte vil billige Eders Valg. Frierens Charakteer, Aar og øvrige Egenskaber gjøre i denne Henseende en følelig Forskjel. Men hvor upassende Don Alfonso af Portugal vel var og er, til at blive Donna Isabella af Castiliens Gemahl, — hvad skal man da sige om den anden Beiler til Eders kongelige Haand — Don Pedro Giron, Stormester af Calatrava? I Sandhed, en meget værdig Gemahl for en Jomfrue af et kongeligt Huus! Skjændsel over ham! En Pachecho maatte anse sig for

meget ærefuldt gift, hvis han fandt en Frøken Bobadilla, der kunde hjælpe hans Stamme i Veiret."

„Uværdige Yndlinger have overtaelt min Broder til denne upassende Forbindelse og Gud holdt det i sin hellige Viisdom for godt at tilintetgjøre deres Hensigter, i det han lod den bestemte Bruudgom nedsynke i en uventet Grav."

„Ja, dersom det ikke havde behaget hans ophøiede Villie, at beslutte dette over Don Pedro, skulde der ikke have manglet andre Midler."

„Denne din lille Haand, Beatriz!" — sagde Prindsessen alvorligt, endskjøndt med et venligt Smiil, — „var ikke skabt for den Daad, hvormed dens Besidderinde truede."

„Det, hvormed dens Besidderinde truede," — svarede Beatriz med funklende Øine, — „skulde denne Haand have udført førend Isabella af Castilien var bleven Stormesteren af Calatravas Brud. Ha! skulde Castiliens reneste, yndigste Jomfrue, og det en Jomfrue af kongeligt Blod — ja, den retmæssige Arving til Kronen, — blive opoffret til en foragtelig Vellystning, fordi det havde behaget Don Enriquez at forglemme sin Stilling og sine Pligter og at gjøre en feig Hedning til sin Yndling."

„Du forglemmer altid, Beatriz, at Don Enriquez er vor Herre og Konge, og min kongelige Broder."

„Jeg forglemmer ikke, Sennora! at I er vor Herre Kongens kongelige Søster, og at Pedro de Giron eller Pachecho, eller hvordan han ellers kaldte sig, var ganske

uværdig til at sætte sig i Eders Nærværelse, langt mere til at blive Eders Gemahl. O, hvor qvalfulde vare ikke hine Dage, min naadigste Prindsesse! da Eders Knæer smertede Eder af de bestandige Bønner om at dette ikke maatte skee! Men Gud vilde ikke tillade det — og jeg heller ikke. Denne Dolk havde gjennemboret hans Hjerte, forend dette Øre havde hørt Donna Isabella af Castiliens Jaord."

„Tael ikke mere derom, gode Beatriz! jeg beder Dig! Det var virkelig qvalfulde Dage; men hvad vare de i Sammenligning med Guds Søns Lidelser, der opoffrede sig for vore Synder? Tael derfor ikke derom! Denne Prøvelse var gavnlig for min Sjæl, og Du veed, at Ulykken blev afvendt fra mig — snarere, som jeg troer fuldt og fast, ved vore Bønners Kraft, end ved din Dolks. Dersom Du vil tale om mine Friere, saa gives der vist Andre, som det mere lønner Umagen at tale om."

I Beatriz' sorte Øie funklede der en Straale, og et Smiil trængde sig frem paa hendes skjønne Læber, thi det ahnede hende, at den undseelige kongelige Mø gjærne vilde høre noget om ham, som hendes Valg havde truffet. Omendskjøndt hun altid var tilbøielig til at gjøre hvad der var hendes Herskerinde behageligt, besluttede Beatriz dog med qvindeligt Koquetteri at nærme sig betænksomt den mere behagelige Deel af Bebreidelsen og at lade Begivenhederne gaae forbi som de virkelig vare fulgte.

„Saa kom Monsieur de Guienne, Kong Ludvig af Frankrigs Broder," — begyndte hun igjen og hendes Miner røbede Foragt, — „han vilde gjærne være den tilkommende Dronning af Castiliens Gemahl. Men selv vore usleste Castilianere saae snart det Upassende i denne Forbindelse. Deres Stolthed væmmedes ved den Mueligbed, at Castilien nogensinde skulde blive et Lehn af Frankrig."

„Denne Ulykke havde aldrig kunnet ramme vort kjære Castilien;" — faldt Isabella hende med Værdighed i Talen, — „om jeg havde ægtet Kongen af Frankrig selv, vilde han have lært at agte mig som dette gamle Riges Dronning og Besidderinde, og stedse i mig have seet Herskerinden."

„Derpaa, Sennora!" — vedblev Beatriz, og saae smilende paa Isabella, — „kom Eders kongelige Fætter, Don Ricardo af Gloucester, der skal være kommen til Verden med Tænder, og som allerede har en saa svær Byrde paa Skuldrene, at han maa takke sin hellige Skytspatron for at han ikke endnu blev belæsset med Castiliens Anliggender." *

„Din Tunge er altfor rask, Beatriz! Som jeg hører,

---

* Historieskriverne ere ikke enige om hvilken af de engelske Prindser, der beilede til Isabellas Haand, om Edward IV. selv, Clarence eller Gloucester. Isabella var en Datterdatter af Catharina af Lancaster, der var en Datter af Johan af Gaunt.

er Don Ricardo en ædel, høitstræbende Prinds, og vil vist vinde en Prindsesses Haand, hvis Fortjenester ville trøste ham for at hans Hensigter paa Castilien ere mislykkede. Men hvad har Du endnu mere at sige om mine Friere?"

„Nu, hvad kunde jeg sige mere, min elskede Prindsesse! Vi ere nu komne til Don Fernando, bogstaveligt den Første, ligesom han viser sig som den Sidste og tydeligt nok som den Bedste af Alle."

„Jeg troer, at jeg ved Ferdinands Valg er bleven ledet af Bevæggrunde, der anstaae min Byrd og mine tilkommende Forhaabninger," — sagde Isabella mildt, endskjøndt hun trods sine kongelige Formælingsudsigter ikke følde sig vel tilmode — „da intet kan bidrage saa meget til vort elskede Lands Fred og til Christendommens Seier, som Castiliens og Aragoniens Forening under een Krone."

„I det man forener deres Herskere ved Ægteskabets hellige Baand," — svarede Beatriz med ærbødig Værdighed, endskjøndt der igjen svævede et Smiil om hendes Læber, — „Ih, dersom Don Fernando er den ungdommeligste, skjønneste, tappreste og behageligste Prinds i Christenheden, saa er I ikke Skyld deri, da I ikke har skabt ham, men kun antaget ham til Gemahl."

„Nei — dette overskrider Anstand og Agtelse, min gode Beatriz!" — svarede Isabella og vilde blive vred, medens hun rødmede i dyb Bevægelse og saae glad og smigret ud ved den Roes, der tildeeldes hendes Forlovede —

„Du veed, at jeg aldrig har seet min Fætter, Kongen af Sicilien."

„Meget sandt, Sennora! men Pater Alonso de Coca har seet ham — og et sikkrere Die, og en mere sanddru Tunge er ikke at finde i Castilien."

„Beatriz, jeg tilgiver Dig din Frihed, hvor ubillig og upassende den end er, fordi jeg veed, at Du elsker mig og agter min Lykke høiere, end mit Folks," — sagde Prindsessen, og med hendes Miner fulde af Værdighed forenede sig nu ingen Forræder af den naturlige qvindelige Svaghed, thi hun følde sig en Smule fornærmet; — „Du veed, eller burde vide, at en Jomfrue af kongeligt Blod fremfor Alt er forpligtet til, ved Bortgivelsen af sin Haand, at have Statens Interesser for Øine og at en Landsbypiges Drømmerier ikke have noget tilfælleds med hendes Pligter. Ja, vilde en Frøken af ædel Herkomst, som Du, ved Valget af en Gemahl vel tænke paa andet end paa at underkaste sig sin Families Raad? Naar jeg blandt saa mange andre Prindser har valgt Don Fernando af Aragonien, er det udentvivl skeet fordi denne Forbindelse passer bedre til Castiliens Interesse, end enhver Anden, der blev foreslaaet. Du veed, Beatriz, at Castilianerne og Aragonierne have de samme Sæder og de samme Fordomme, at de tale det samme Sprog" —

„Nei, kjæreste Donna! I maa ikke forverle det rene Castilianske med Bjærgboernes Dialect!"

„Godt — som Du vil, Egensindige! men vi kunne

lettere lære Aragoniens Adelsmænd det rene Spanske, end vi kunne bibringe Gallierne det. Desuden er Don Fernando af mit Blod; Huset Trastamara nedstammer fra Castilien og dets Beherskere, og vi tør i det mindste haabe, at Kongen af Sicilien vil være i Stand til at gjøre sig forstaaelig."

„Han vilde ikke være nogen ægte Ridder, dersom han ikke kunde det. Den Mand, som Tungen forlader, naar det gjælder en kongelig Mø, der i Skjønhed overgaaer Morgenen, hvis Fortræffelighed naaer til Himmelen — naar det gjælder en Mø, der skal arve en Krone —"

„Pige, Pige! din Tunge faaer Overhaand over Dig — en saadan Tale anstaaer hverken Dig eller mig."

„Dog er min Tunge kun mit Hjertes Tjenerinde, Donna Isabella!"

„Jeg troer Dig, min gode Beatriz; men vi skulde begge erindre vort sidste Skriftemaal og de fromme Raad, som vi den Tid erholdt. Saadan Smigertale synes letsindig, naar vi erindre vore mange Synder, og de mange Anledninger, der gjøre Tilgivelse nødvendig. Hvad dette Ægteskab angaaer, da burde Du ikke glemme, at det fra min Side er en Følge af en Prindsesses alvorlige Overlæg og vægtige Bevæggrunde og ikke af Letsindighed og blot af Hensyn til mine egne Følelser. Du veed, at jeg aldrig har seet Don Fernando, og at han heller ikke har seet mig."

„Vist nok, dyrebareste Herskerinde! alt dette veed jeg, seer jeg, troer jeg; ogsaa tilstaaer jeg gjærne, at det vilde være usømmeligt selv for en adelig Frøken og lidet passende for hendes Fødsel, dersom hun ikke vilde knytte Ægteskabets hellige Baand af bedre Bevæggrunde, end en Landsbypiges Griller. Vi alle ere med Billighed forpligtede til at spørge vor egen Værdighed, saavelsom Venneres og Slægtningers Ønsker til Raads, og den nedarvede Fromhed, Fsielighed og Underkastelse ere bedre Panter paa vor ægteskabelige Kjærlighed, end en pigeagtig Phantasies Luner. Dog er det en Lykke, min dyrebareste Herskerinde! at Eders høie Pligter have vendt sig til en saa ung, tapper, ædel og ridderlig Herre, som Kongen af Sicilen efter Pater Alonsos Beretning virkelig er; og at alle mine Venner stemme overeens i, at Don Andres de Cabrera, hvor dumdristig og smagløs han end kan være, dog vil afgive en fortræffelig Gemahl for Beatriz de Bobadilla."

Hvor tilbageholden og fuld af Værdighed Isabella end var, havde hun dog sine Fortroelige og sine eftergivende Øieblikke; og blandt hine stod Beatriz øverst, medens det nærværende Øieblik hørde til de Sidste. Hun smilede derfor ad dette Indfald, adskilde med sine egne blændende hvide Hænder de sorte Lokker paa sin Venindes Pande, og saae paa hende, saaledes som en Moder seer paa sit Barn, naar et pludseligt Anstød af Ømhed gjennemtrænger hendes Hjerte."

„Naar den ene Galning maa ægte den Anden, saa

have Dine Venner i det mindste dømt rigtigt!" — svarede Prindsessen.

Hun taug et Øieblik, som hensjunken i Tanker, og vedblev derpaa alvorligere, endskjøndt den Rødme, der fløi over hendes Ansigt, og den Følelse, der straalde i hendes Øine, tilstrækkeligt røbede at hun nu snarere taelde som Qvinde, end som tilkommende Dronning, der blot havde sit Folks Lykke for Øie. „Ved det, at denne Sammenkomst nærmer sig, føler jeg en Forlegenhed, som jeg ikke troede at en Prindsesse af Castilien saa let var underkastet. Dig, min dyrebare Beatriz, vil jeg tilstaae, at jeg vilde havde seet Kongen af Sicilien imøde med mindre Forlegenhed, dersom han havde været saa gammel, som Don Alfonso af Portugal, eller saa blødagtig og uberømt, som Monsieur af Guienne, og mindre ung og mindre tillokkende."

„Det er meget selsomt, Sennora! Jeg vil blot bekjende Eder, at jeg ikke vilde eftergive Don Andres een eneste Time af hans Liv, der allerede er tilstrækkelig langt — ikke det mindste af hans Persons Ynde, dersom den brave Ridder ellers kan rose sig af en Saadan — og ikke eet Eneste af hans Aands eller Legems Fortrin."

„Du er ikke i samme Tilfælde, som jeg, Beatriz! Du kjender Marqvien af Moya; Du har lyttet til hans Ord, Du er vant til hans Roes og Beundring."

„Hellige Jago fra Compostella! For Eders Ubekjendtskab med saadanne Ting, Sennora! behøver I ikke at være

bekymret — thi blandt alt Videværdigt er der intet, som man lærer hurtigere, end at finde Glæde i Roes og Beundring."

„Meget sandt, min Datter!" — thi saaledes kaldte Isabella ofte sin Veninde, endskjøndt hun selv var yngere; i den samme Tid og efter at Prindsessen var bleven Dronning, brugde hun ofte dette ømme Udtryk; — „meget sandt, min Datter! naar Roes og Beundring gives af et redeligt Hjerte og virkelig ere fortjente. Dog har jeg Mistillid til mine Fordringer i denne Henseende og til de Følelser, hvormed Don Fernande først vil betragte mig. Jeg veed, — ja, jeg føler, at han er behagelig, ædel, tapper, høimodig og god, skjøn at see til og sine Religionspligter strængt hengiven; hans Charakteer er ligesaa udmærket, som hans Fødsel, og jeg tænker med Bæven paa hvor uskikket jeg er til at være hans Gemalinde og Dronning.

„Guds Retfærdighed! — Jeg gad see den uforskammede aragoniske Adelsmand, der turde vove at lade sig mærke med noget Saadant! Dersom Don Fernando er ædel, er I da ikke endnu ædlere, Sennora! da I nedstammer fra den ældre Linie af det samme Huus? Dersom han er ung, er I det ikke ogsaa? Dersom han er klog, er I da ikke klogere? Dersom han er smuk, er I da ikke snarere en Engel, end en Qvinde? dersom han er tapper, er I da ikke dydig? dersom han besidder Ynde, er I da ikke Yndigheden selv? Dersom han er høimodig, er I da ikke god — og hvad mere er, er

I ikke Hoimodigheden selv? Dersom han er streng i vor hellige Religions Pligter, er I da ikke en Engel?"

„I Sandhed, i Sandhed, Beatriz! Du er en Trøsterinde! Jeg burde dadle Dig for din forfængelige Tunge, men jeg veed, at Du er ærlig."

„Dette er intet andet, end den høie Beskedenhed, min ærede Herskerinde! der altid lader Eder see Andres Fortjenester hurtigere, end Eders Egne. Lad Don Fernando komme! Lad ham endogsaa komme i sine mange Kroners hele Pomp, jeg indestaaer for, at han vil finde en kongelig Jomfrue i Castilien, der vil indgyde ham Ærefrygt og dæmpe hans Forfængelighed, om hun endogsaa blot viser sig for ham i sin blide Naturs huldе Klædebon."

„Jeg har ikke sagt noget om Don Fernandos Forfængelighed, Beatriz! — og jeg troer ingenlunde, at han er tilbøielig til en saadan svag Følelse; og hvad Pragten angaaer, saa vide vi vel, at Guldet i Saragossa er ligesaa sjældent som i Valadolid, omendskjøndt han besidder og venter flere Kroner. Men hvad end din taabelige Tunge har frembragt, har jeg dog Mistillid til mig selv og ikke til Kongen af Sicilien. Det er mig, som om jeg kunde see enhver Prinds i Christenheden imøde med Ligegyldighed — eller dog saaledes som det anstaaer mit Kjøn og min Rang; men jeg tilstaaer, at jeg sittrer ved den Tanke, at fremtræde for min ædle Fætters prøvende Blik."

Beatriz hørde opmærksomt til og da hendes kongelige

Herskerinde taug, kyssede hun hendes Haand med Ømhed og trykkede den derpaa til sit Hjerte.

„Lad snarere Don Fernando sittre, Sennora! naar han træder frem for Eder!" — svarede hun.

„Nei, Beatriz! vi vide, at han intet har at frygte for, thi Rygtet taler altfor gunstigt om ham. Men hvorfor dvæle vi her i Frygt og Angst, naar den Stav, hvortil jeg ifølge min Pligt maa støtte mig, er beredt til at modtage sin Byrde? Fader Alonso venter os udentvivl; lad os begive os til ham!"

Prindsessen og hendes Veninde forfsiede sig nu til Paladsets Kapel, hvor deres Skriftefader læsde Messen. Den Mistillid, der forurolige den beskedne Isabella, blev neddæmpet af Bønnen eller, rettere sagt, tog sin Tilflugt til den Klippe, paa hvilken hun pleiede at nedlægge alle sine Synder, og alle sine Sorger.

Da det lille Selskab forlod Kapellet, kom et Jilbud med den Efterretning, at Kongen af Sicilien velbeholden havde naaet Duennas og at der nu, da han opholdt sig midt iblandt sine Tilhængere, ingen fornuftig Grund var til ikke at feire den besluttede Formæling saa hastigt som mueligt.

Isabella blev meget overvældet af denne Efterretning, og behsvede mere end sædvanligt sin Veninde Beatriz' Omhu for igjen at erholde den Aands-Munterhed og det rolige Udvortes, der ellers altid gav hende ligesaa megen Tiltrækkelseskraft, som Værdighed.

Nogle Timer, der bleve tilbragte i Eftertanke og Bøn, gjengav endelig hendes Følelser den sædvanlige blide Rolighed, og de to Veninder saae sig atter alene i det Værelse, i hvilket Læseren først gjorde deres Bekjendtskab.

„Har Du seet Don Alonso de Cabrera?" — spurgde Prindsessen og trak sin Haand tilbage fra Panden, som hun ofte havde trykket i et Slags Bedsvelse.

Beatriz de Bobadilla rødmede — derpaa lo hun utvunget og med den Frihed, som hendes Herskerindes rodfæstede Kjærlighed ikke dadlede,

„For en Mand paa tredive Aar og en i Krigen mod Maurerne haardt medtaget Ridder har Don Andres en let Fod," — svarede hun, — „Han har bragt Efterretningen om Ankomsten hid og tillige medbragde han sin egen moersomme Person for at bevise at han ikke har løiet. For en Mand af en saadan Erfaring har han en stærk Tilbøielighed til at snakke, og derfor kunde jeg, medens I, min ærede Herskerinde var alene i Eders Gemak, lytte til alle Piunderne paa Reisen. Det synes, Sennora! at de ingenlunde have naaet Duennas saa snart, thi den eneste Pengepung, som De endnu havde, var gaaet tabt, eller formedelst dens Lethed blæst bort af Vinden."

„Jeg haaber, at dette Savn er blevet afhjulpet. Faa af Huset Trastamara have i denne Prøvelsens Tid meget Guld og dog er Ingen af dem vant til at være det foruden."

„Don Andres er hverken en Betler eller en Gnier. Han er nu i vort Castilien, hvor han, som jeg ikke tviv-ler paa, kjender Jøder og Pengemeglere nok; da disse Sid-ste kjende Værdien af hans Godser tilstrækkeligt, vil Kon-gen af Sicilien ikke lide Mangel. Jeg hører ogsaa, at Greven af Trevinno har opført sig ædelt imod ham."

„Det vil ikke være Greven af Trevinno til Skade, at han har været gavmild ved denne Leilighed. Men Bea-triz! bring mig mit Skrivetøi; det sømmer sig, at jeg gjør Don Enriquez bekjendt med denne Hendelse og med mit Forsæt at gifte mig."

„Nei, min dyrebareste Prindsesse! dette er imod alle Regler. Naar en Jomfrue, enten hun saa er adelig eller borgerlig, formæler sig imod sine Slægtningers Villie, saa er Formælingen det Første, og derpaa skriver hun Breve og beder om Forladelse naar Forseelsen er begaaet."

„Afsted med Dig, løse Tunge! Du har taelt; bring mig nu Pen og Papiir. Kongen er ikke alene min Her-sker og Herre, men ogsaa min nærmeste Paarørende, og skulde være min Fader."

„Og Donna Joanna af Portugal, hans kongelige Gemalinde, og vor ophøiede Dronning, skulde være Eders Moder, og hun vilde afgive en ganske passende Veileder-inde for enhver beskeden Jomfrue! Nei, nei, min dyreba-reste Prindsesse! Eders kongelige Moder var Dronning

Isabella af Portugal — og hun var en ganske anden Fyrstinde, end denne hendes Frenke.

"Du tillader Dig megen Frihed, Donna Beatriz! og glemmer hvad jeg forlangde. Jeg ønsker at skrive til min Broder, Kongen."

Isabella taelde saa sjeldent med Strænghed, at hendes Veninde skjælvede, og denne Irettesættelse drev Taarer i hendes Øine; dog bragde hun Skrivetøiet, førend hun vovede at see Isabella i Ansigtet, for at overbevise sig om at hendes Herskerinde virkelig var vred. Men der var Alt igjen fortryllende Munterhed og Damen af Bobadilla fandt det, da hun mærkede at hendes Herskerindes Aand ganske var beskjæftiget med den Plan, hun havde for, og at hun igjen havde glemt sin Vrede, raadeligt ikke mere at gjøre Hentydninger paa denne Sag.

Isabella skrev nu sit berømte Brev, i hvilket hun syntes at forglemme selv sin naturlige Frygtsomhed og kun at tale som Prindsesse. Overeenskomsten i Toros de Guisando, i Følge hvilken hun, med Forbigaaelse af Joanna af Portugals Datter, blev erkjendt som Thronarving, bestemde, at hun ikke maatte gifte sig uden Kongens Samtykke; og hun undskyldte sig nu for det Skridt, som hun var i Begreb med at gjøre, med den væsentlige Omstændighed, at hendes Fjender ikke havde agtet den høitideligt besvorne Overeenskomst, men vilde tvinge hende til en Forbindelse,

der baade var upassende og ubehagelig. Hun omtaelde derpaa de politiske Fordele, som en Forening af Kronerne Castilien og Aragonien vilde have til Følge og bad Kongen at billige det Skridt, som hun var i Begreb med at gjøre.

Denne Skrivelse blev, efterat den var forelagt Juan de Vivero og andre Medlemmer af Raadet, skikket bort med et Sendebud, og derpaa blev der truffet Foranstaltning til en Sammenkomst mellem de Forlovede. Den castilianske Etikette var endog i hine Dage bleven til et Ordsprog og Forhandlingen førde til et Forslag, som Isabella viisde tilbage med sin sædvanlige Beskedenhed og Klogskab.

„Det synes mig," sagde Juan de Vivero, — „at denne Forbindelse ikke kan finde Sted, uden at Don Fernando tilstaaer, at Aragonien staaer tilbage for vort Castilien. Huset Aragonien er kun en yngre Green af det castilianske Huus, og følgelig er det Førstes Gebeet afhængigt af det Sidste."

Dette Forslag fandt stort Bifald, indtil Prindsessens skjønne naturlige Følelser lagde sig derimellem, for at kaste et Lys paa det Svage og Utilbørlige i det.

„Det er uden Tvivl rigtigt," — sagde hun, — „at Don Juan af Aragonien er en Søn af den yngre Broder til min kongelige Bedstefader, men ikke desto mindre er han en Konge. Men foruden Kongeriget Aragonien, et

Land, der, hvis Du vil, staaer tilbage for Castilien, besidder han endnu Neapel og Sicilien, for ikke at tale om Navarra, som han beherster, om endog ikke med altfor megen Ret. Da Don Juan takkede af, kom Siciliens Krone paa Don Fernandos Hoved; og skal han, en kronet Herster, gjøre mig Tilstaaelser, mig, der kun er en Prindsesse, og som Himlen maaskee aldrig vil lade komme paa en Throne. Desuden beder jeg Dig, Don Juan de Vivero, ikke at forglemme, hvorfor Kongen af Sicilien kommer til Valladolid. Han og jeg have to Roller at spille; vi forestille to Personer — en Prinds og en Prindsesse, Christne, der skulle forenes og forbindes ved Ægteskabets hellige Baand. Det vilde kun slet anstaae den, der staaer i Begreb med at overtage en Kones Pligter og Forbindtligheder. at begynde med Fordringer, der ere ydmygende for hendes Herres Stolthed og Selvagtelse. Aragonien kan staae tilbage for Castilien, — men Ferdinand af Aragonien staaer allerede nu i enhver Henseende paa det samme Trin som Isabella af Castilien, og naar han har erholdt min Haand og med den min Lydighed og Kjærlighed," — Isabellas Kinder bleve rødere og hendes milde Øine straalede af et Slags hellig Begeistring, — "som det tilkommer en Qvinde, vil han, om han endog var en Vantroende, i flere Henseender være min Herre. Lad mig derfor ikke høre mere om denne Sag; thi det kunde næppe

fornærme Don Fernando mere at høre de Tilstaaelser, som man fordrer af ham, end det fornærmer mig at høre dem."

Tredie Kapitel.

Strænge Vaner bøie sig for store Konger. Kjære Kathrine! vi To kunne ikke lade os indskrænke af et Lands Sæders snævre Skranker. Det er os, der maae være Grunderne af Skikkene, Kathrine! og den Frihed, der ledsager vor Rang, stopper Munden paa alle Dadlesyge.

Shakespeare (Henrik V.).

Uagtet Isabellas høie Mod, sædvanlige Fasthed og Aandsmunterhed, der, som en rolig Strøm af Begeistring, syntes at gjennemtrænge hendes moralske System, som man rettere kunde tilskrive de ophøiede og urokkelige Grundsætninger, der ledede alle hendes Handlinger, — slog dog hendes Hjerte voldsomt, og hendes medfødte Tilbageholdenhed, der næsten grændsede til Frygtsomhed, foruroligede hende meget, da den Time kom, da hun første Gang skulde see den Prinds, som hun havde antaget som Gemahl.

Den castilianske Etikette og især de vigtige politiske

Interesser, der knyttede sig til denne Forbindelse, havde i nogle Dage udtrukket de indledende Forhandlinger og Brudgommen maatte i al denne Tid søge saa godt han kunde at overvinde sin Utaalmodighed efter at see Prindsessen.

Om Aftenen den 15de October 1469 var enhver Hindring dog rømmet tilside; Don Fernando kastede sig paa sin Hest og tog, ledsaget af fire Riddere, blandt hvilke Don Andres de Cabrera var, stille og uden den Pomp og Pragt, der pleiede at ledsage en høi Rang, Veien til Valladolid og til Juan de Viveros Palads.

Ærkebiskoppen af Toledo hørde til Prindsessens Parti og ventede i det ovenomtaelte Værelse, hvor Sammenkomsten skulde finde Sted. Hun selv modtog, i Følge den mægtige Anstrængelse, hvortil endog den meest tilbageholdne Qvinde ved visse Leiligheder er istand, sin tilkommende Gemahl i lige Grad med en Prindsesses Værdighed og en Qvindes Blufærdighed.

Fernando af Aragonien var bleven forberedt paa, at det var et Væsen af udmærket Ynde og Skjønhed, som han traad imøde; men denne Blanding af himmelsk Beskedenhed med en næsten mere end qvindelig Ynde, frembragde et Billede, der kom Himlen saa meget nærmere, end Jorden, at han, endskjøndt han var en sindig Mand og vant til at undertrykke sine Følelser, dog bævede og et Øieblik følde sin Fod fasttryllet til Jorden, da det her-

lige Syn først frembød sig for hans Øine. Da han havde fattet sig, traad han ivrigt nærmere, tog den lille Haand, der hverken begunstigede eller tilbageviisde dette Forsøg, og trykkede den til sine Læber med en Varme, der sjeldent ledsager den første Sammenkomst mellem dem, der sædvanligt ere opvorede under saa kunstlede Forhold.

„Endelig er dette lykkelige Øieblik kommet, min ophøiede, skjønne Frenke!“ — sagde han med en Sandhed i Følelsen, der gjennemtrængde Isabellas rene, ømme Hjerte; thi ingen Færdighed i Hofphraser kan give hykklede Ord den Klang og det Eftertryk, som tilhører Sandheden; — „Jeg troede, at det aldrig vilde komme; men dette skjønne Øieblik yder — takket være St. Jago, hvis Forbøn jeg uophørligt har anraabt om, — en overvættes herlig Løn for al min Ængstlighed.“

„Jeg takker min Herre, Prindsen, og byder ham velkommen!“ — sagde Prindsessen beskeden; — „de Vanskeligheder, der ere blevne overvundne for at gjøre vor Sammenkomst muelig, ere kun et Forspil paa de Vanskeligheder, som vi ville have at bestaae, naar vi skride videre frem i Livet.“

Nu fulgde nogle venlige Yttringer med Hensyn til at Prindsessen haabede at hendes Fætter ikke havde manglet noget inden sin Ankomst til Castilien, tilligemed de dertil passende Svar, hvorpaa Don Fernando førde hende til en Lænestoel, men selv tog den Stoel, som Beatriz af Boba-

dilla pleiede at betjene sig af ved sine fortroelige Samtaler med sin Herskerinde.

Men Isabella, der levende erindrede sig Castilianernes Anmasselse og deres Anskuelse af deres Lands Overvægt over Aragonien, vilde ikke roligt finde sig i denne Anordning, men vægrede sig ved at tage Plads, naar hendes Brudgom ikke indtog det for ham bestemte Sæde, i det hun sagde:

„Det passer sig ikke for den, der næppe har mere, end noget kongeligt Blod og sin Tillid til Gud, at indtage et saadant Sæde, medens Kongen af Sicilien har en saa uværdig Plads."

„Jeg beder, lad det skee saaledes!" — svarede Kongen, — „Her forsvinder enhver Forskjel af jordisk Rang; betragt mig som en Ridder, der ønsker og er beredt paa at bevise sin Troskab ved ethvert Hof og paa enhver Kampplads i Christenheden og behandle mig som en Saadan."

Isabella, der besad den høie Tact, der nøie foreskriver Linien, hvor den fine Levemaade bliver neutraliseret og det formelle Væsen begynder, rødmede, smilede og vægrede sig ikke længer ved at tage Plads. Det var ikke saa meget hendes Fætters Ord, der gik hende til Hjerte, som den aabenbare Beundring i hans Blikke, hans funklende Øie og den frie Dannished i hans Opførsel. Med Qvindens Instinct blev hun vaer, at det Indtryk, som hun havde gjort paa ham, var gunstigt, og med Qvindens Fø-

lelse var hendes Hjerte beredt til ved denne Opdagelse at opløse sig i Ømhed.

Denne gjensidige Glæde aabnede snart Veien til en friere Samtale — og endnu forend en halv Time var hengaaet, lykkedes det Ærkebiskoppen, der vel ikke officielt var bleven bekjendtgjort med de Elskendes Ønsker, men som dog i Gjærningen kjendte dem Begge nøie, at bringe de faa tilstedeværende Hoffolk ind i et tilstødende Værelse, hvor han — thi Dørrene maatte forblive aabne, — saa behændigt anviisde dem deres Pladser, at hverken Øine eller Ører kunde paalægge det, der foregik, nogen Tvang. Hvad Beatriz de Bobadilla angaaer, hvis Nærværelse i hendes Herskerindes Gemak den qvindelige Etikette gjorde nødvendig, da var hun saa beskjæftiget med Don Andres af Cabrera, at et Dusin Kroner kunde været bleyne bortskjænkede mellem det kongelige Par, uden at hun derved var bleven klogere.

Omendskjøndt Isabella endog lige til sin Dødsdag aldrig tabde den blide Tilbageholdenhed og qvindelige Beskedenhed, der udbredte et saa henrivende Tryllrri omkring hende, blev hun dog efterhaanden roligere, eftersom Samtalen skred frem, og i det hun støttede sig paa sin Agtelse for sig selv, paa den qvindelige Værdighed og i en ikke ringe Grad paa det Forraad af Kundskaber, som hun med saa megen Flid havde samlet, medens Andre i en lignende Stilling bortødslede deres Tid i Hoffets Forfængeligheder,

følde hun sig snart mere utvungen, om just ikke ganske i den rolige Tilstand, som hun ellers var vant til.

„Jeg haaber," — bemærkede Kongen i Løbet af Samtalen, — „at der nu ikke mere vil indtræffe noget, der kan forhindre vor Forening i at blive helliget af Kirken. Alt, hvad der bliver fordret af os begge i vor Stilling, er bleven iagttaget, og jeg tør nu vel have en Ret til at tænke paa min egen Lykke. Vi ere ikke fremmede for hinanden, Donna Isabella! thi vore Bedstefædre vare Brødre, og fra min Barndom af har jeg lært at ære dine Dyder, og at kappes med Dig i Fromhed."

„Jeg har ikke bortgivet min Haand paa en letsindig Maade, Don Fernando!" — svarede Prindsessen og rødmede, endskjøndt hun antog en Dronnings Majestæt; — „og da denne Plan er bleven fuldstændigt prøvet, det Passende i vor Forening fuldkommen lagt for Dagen, og Nødvendigheden af at ile er saa iøiefaldende, skal der fra min Side ikke indtræde nogen unyttig Forsinkelse. Jeg har troet, at Høitidelighederne kunne finde Sted om faa Dage, og derved ville vi Begge have Tid til at forberede os til en saa høitidelig Handling ved passende Besøg i Guds Huus."

„Det ske, som Du vil!" — sagde Kongen og bøiede sig med Ærefrygt; — „Og nu er der kun nogle faa Forberedelser at gjøre, men vi ville ikke paadrage os Bebreidelser for Forsømmelse. Du veed, Donna Isabella!

hvor haardt min Fader bliver betrængt af sine Fjender, og jeg behøver næppe at sige Dig, at hans Skat er udtømmet. I Sandhed, min skjønne Frenke! kun det inderlige Ønske, saasnart som mueligt at sætte mig i Besiddelse af den kostbare Gave, som Forsynet og din Godhed —"

„Don Fernando!" — sagde Isabella alvorligt, — „føi ikke Guds Tilskikkelse og hans Forsyn til hans Skabningers Klogskab og smaalige Veie."

„Altsaa — for at erholde den kostbare Gave, som Forsynet synes at ville bestemme mig," — vedblev Kongen og slog et Kors, medens han tillige bøiede sit Hoved, maaskee ligesaa meget af Ærefrygt for sin Forlovedes fromme Følelser, som af Ærefrygt for en høiere Magt, — „viisde jeg enhver Opsættelse tilbage og forlod Saragossa med et Hjerte, der tænkde mere paa den Skat, der ventede det i Valladolid, end det selv var udrustet med Guld. Og selv dette skulde ved et Uheld berige en eller anden lykkelig Tjener i et Herberg."

„Donna Beatriz de Bobadilla har allerede gjort mig bekjendt med dette Uheld," — sagde Isabella smilende, — „og i Sandhed, vi ville begynde vor Ægtestand i temmelig stor Fattigdom. Jeg kan kun byde Dig lidet andet, Don Fernando! end et trofast Hjerte og et Sind, paa hvis Hengivenhed Du, som jeg haaber, kan forlade Dig."

„Med Dig, ædle Frænke! erholder jeg Alt, hvad en fornuftig Mand kan ønske sig. Dog ere vi vor Rang

og vore tilkommende Udsigter noget skyldige, og man skal ikke sige, at dit Bryllup er blevet holdt som sædvanlige Undersaatters."

„Under sædvanlige Omstændigheder turde det næppe være passende, at jeg leverede Midlerne til mit Bryllup," — svarede Prindsessen og Blodet steeg hende op i Kinderne, indtil disse, saavelsom Pande og Tindinger vare høirøde, medens hun selv beholdt den skjønne Rolighed, der udmærkede hendes hele Væsen, — „men da trende Rigers Velfærd er afhængigt af vor Forening, maae forfængelige Følelser vige. Jeg mangler ikke Smykker, Don Fernando! og der er i Valladolid ingen Mangel paa Jøder — Du vil tillade mig at jeg af denne Grund skiller mig ved saadant Tant."

„Naar Du bevarer mig det Klenodie, hvori dette rene Gemyt er indfattet," — sagde Kongen af Sicilien forbindtligt, — „saa bryder jeg mig kun lidet om, om jeg nogentid seer noget Andet. Men dette vil ikke behøves, thi vore Venner, der ogsaa besidde ædelmodigere Sjæle, end velfyldte Punge, kunne give Udlaaneren en saadan Sikkerhed, som Nødvendigheden fordrer. Jeg paatager mig at sørge derfor, min Frenke! — tør jeg sige min Forlovede?"

„Dette Udtryk er skjønnere, end noget andet, der udtrykker et Slægtskab, Fernando!" svarede Prindsessen med en simpel Hjertelighed, der lod hendes Kjøns Snærperi og

kunstlede Følelser langt bag efter sig, medens den indgjød den høieste Agtelse for hendes Beskedenhed; — "og vi kunne vel være undskyldte, naar vi bruge det. Jeg haaber at Gud vil velsigne vor Pagt ikke alene til vor, men ogsaa til vore Folks Lykke."

"Saa ville vi herefter, min Forlovede! kun have een felleds Besiddelse, og Du vil overlade mig Omsorgen for dine Ornsdenheder."

"Nei, Fernando!" — svarede Isabella med et Smiil, — "vi kunne med den bedste Villie ikke tænke os som Børn af to Riddere, der træde ind i Verden med en fattig Morgengave, Du er nu allerede Konge, og jeg er ved Overeenskomsten i Toros de Guisando høitideligt erkjendt for Spaniens Thronarving. Vi maae derfor besidde vore Midler adskilte, saaledes som vore Pligter ere adskilte, endskjøndt vore Interesser, som jeg haaber, ville blive de Samme.

"Du vil aldrig finde, at jeg nægter dig den Ærefrygt, der tilkommer din Rang eller den Pligt, som jeg skylder Dig, der efter din kongelige Broder er Hovedet for vor gamle Stamme."

"Har Du vel overveiet og gjerne antaget alle de forskellige Punkter i vor Ægteskabscontract?"

"Som Vigtigheden af Forholdsreglerne og Størrelsen af den Velgjærning, som jeg skulde modtage, førde det med sig."

"Det glæder mig, hvis Du finder dem tilstrækkelige

og antagelige; thi omendskjøndt jeg allerede saa snart skal blive din Gemalinde, tør jeg dog ikke forglemme, at jeg vil blive dette Lands Dronning."

"Du kan være overbeviist om, min skjønne Forlovede! at Fernando af Aragonien vil være den Sidste, der seer noget Andet i Dig."

"Jeg seer paa mine Pligter, som de der nedstamme fra Gud, og jeg anseer mig for ansvarlig for deres troe Opfyldelse. Man tør ikke betragte Scepteret som et Legetøi, Fernando! eller spøge med det, thi Mennesket bærer ingen tungere Byrde, end naar han bærer en Krone."

"Vort Huses Grundsætninger ere ikke forglemte af Aragonien, min Forlovede! — og jeg glæder mig ved at see, at de i begge Kongeriger ere de Samme."

"Vi tør, idet vi indgaae denne Forbindelse, ikke tænke meget paa os selv," — vedblev Isabella alvorligt, — "thi dette vilde være at tilsidesætte Fyrstepligt for Kjerlighedens Følelser. Du har, haaber jeg, ofte læst og modent overveiet Artiklerne i Ægteskabscontracten?"

"Jeg har havt tilstrækkelig Tid dertil, min Frenke! thi de have jo nu været undertegnede i ni Maaneder."

"Naar jeg i mange Enkeltheder forekommer Dig at fordre for meget," — vedblev Isabella med den samme alvorlige, skjønne Frimodighed, der udmærkede hendes Handlinger i alle Livets Forhold, — saa skeede det, fordi jeg ikke turde oversee mine Herskerpligter. Du veed desuden,

Fernando! hvilken Indflydelse en Mand pleier at udøve paa sin Hustru, og vil føle hvor nødvendigt det er at beskytte mine Castilianere i enhver Henseende mod mine egne Svagheder."

„Dersom dine Castilianere intet have at taale førend disse Lidelser komme over dem, Donna Isabella! ville de virkelig kunne glæde sig ved en lykkelig Skjæbne."

„Dette er artige Ord, men jeg maa dadle at de bruges i et saa vigtigt Anliggende, Fernando! Jeg er nogle Maaneder ældre og vil udøve en ældre Søsters Rettigheder, indtil de tabe sig i en Hustrues Pligter. Du har seet i hine Artikler hvor ængsteligt jeg ønsker at beskytte mine Castilianere mod ethvert Overherredømme af Fremmede; Du veed at mange af de mere Ansete i vort Rige have modsat sig vor Forening af Frygt for det aragonske Scepter, og Du vil bemærke hvor ivrigt vi gjorde os Umage for at berolige deres Skinsyge."

„Dine Bevæggrunde, Donna Isabella! ere blevne forstaaede, og dine Ønsker skulle blive agtede i denne, som i enhver anden Enkelthed."

„Jeg vil være din trofaste, underdanige Hustru," svarede Prindsessen med et mildt, alvorligt Blik paa sin Forlovede, — „men jeg vil ogsaa, at Castilien skal bevare sine Rettigheder og sin Uafhængighed. Hvilken Indflydelse Du vil have, behøver den Jomfru, der frivilligt rækker Dig sin Haand, næppe at sige; men det maa beholde Udseendet af at Rigerne ere adskilte."

„Hav Tillid til mig, min Frenke! Den, der lever om halvtredsindstyve Aar, vil sige, at Don Fernando har vidst at agte og opfylde sine Pligter.“

„En anden Artikel betinger Maurernes Bekrigelse. Jeg vil aldrig troe, at de spanske Christne ere deres Tro oprigtigt hengivne, saalænge der opholder sig en Tilhænger af Ærkebedrageren fra Mekka paa Halvøen.“

„Du og din Ærkebiskop have ikke kunnet paalægge mig en mere behagelig Pligt, end den, at vende min Landse mod de Vantroende. Jeg har allerede fortjent mine Ridderspører i disse Krige, og saasnart vi ere kronede, vil Du finde mig fuldkommen beredt til at hjælpe til at drive Hedningerne tilbage til deres Fædrelands Sandørkener.“

„Jeg har endnu kun Eet paa Hjertet, min ædle Fætter! Du kjender deres slemme Indflydelse, der omgive min Broder, og veed, at en stor Deel af Adelsmændene og af Stæderne ere utilfredse derover. Vi ville begge blive stærkt fristede til at paaføre ham Krig og til at gribe Septeret, førend det behager Gud at tilstaae os det efter Naturens Løb. Jeg ønsker, at Du vil agte Enrigvez ikke alene som Overhovedet for vort kongelige Huus, men ogsaa som min Broder og salvede Herre. Skulde slette Raadgivere ophidse ham til at foretage noget mod vore Personer og Rettigheder, vil det være retfærdigt at gjøre Modstand; men jeg beder Dig, Fernando! søg under intet

Paaskud at hæve Din Haand i Oprør mod min retmæssige Herre."

"Da maa Enriquez tage sin Beltranega i Agt," — svarede Prindsen med Varme, — "Ved San Pedro, — jeg har selv Rettigheder, der gaae foran for den sorte Mestizes. Hele Huset Trastamara er interesseret i at denne uægte Qvist, der saa bedragerisk er bleven indpodet i hans fyrstelige Stamme, bliver udreven."

"Du er varm, Don Fernando! og selv Beatriz af Bobadillas Øie misbilliger din Hidsighed; den ulykkelige Juana kan ikke betage os nogen af vore Rettigheder til Thronen; thi faa Adelsmænd i Castilien ere saa uværdige, at de ville see Kronen bortgivet til Een, i hvem, man troer, Pelayos Blod ikke flyder."

"Don Enriquez har ikke holdt Forliget til Toras Guisando, Isabella!"

"Min Broder er omringet af slette Raadgivere, og dernæst — Don Fernando!" — vedblev Prindsessen og blev blodrød, — "have vi heller ikke været i Stand til strængt at holde hiin Overeenskomst, thi efter en Bestemmelse i den maatte min Haand ikke bortgives uden Kongens Samtykke."

"Han har tvunget os til denne Forholdsregel, og maa alene tilskrive sig selv, at vi have overtraadt denne Betingelse."

"Jeg har gjort mig Umage for at betragte Sagen

saaledes; men jeg har ofte bedet Himmelen om Forladelse for denne tilsyneladende Overtrædelse af min Pligt. Jeg er ikke overtroisk, Fernando, ellers vilde jeg troe, at Gud vrededes over en Forbindelse, der er bleven sluttet trods et saadant Løfte. Men man maa vel gjøre Forskjel paa Bevæggrunde, og vi tør troe, at Han, der læser i Hjerterne, ikke vil domme det med Strænghed, der foretages i en god Hensigt. Havde Don Enriquez ikke forsøgt paa at bemægtige sig mig aabenbart i den Hensigt at tvinge mig til en Formæling imod min Villie, saa havde dette afgjørende Skridt ikke været nødvendigt, og vi havde ikke taget vor Tilflugt til det."

„Skjønne Frenke! jeg har Grund til at takke min hellige Skytspatron for at din Villie var mindre bøielig, end din Tyran havde troet."

„Jeg havde ikke kunnet give Kongen af Portugal, eller Herren af Guienne, eller nogen Anden, der blev mig foreslaaet som min tilkommende Gemahl, mit Ord," — sagde Isabella ganske ligefrem. — „Det sømmer sig ikke kongelige og adelige Jomfruer, at ville sætte deres egne uerfarne Luner mod deres Venners Viisdom, og en dydig Qvinde lærer uden megen Møie at agte sin Ægtefælle, naar Naturen og Sindet ikke blive altfor meget krænkede ved Valget; men jeg har tænkt altfor meget paa min Sjæl til at kunne, ved Overtagelsen af ægteskabelige Pligter, udsætte den for en saa tung Prøvelse."

„Jeg føler, at jeg kun er Dig altfor uværdig, Isabella! — dog, Du maa danne mig til det, som jeg efter dine Ønsker skal være; jeg kan kun love Dig, at jeg vil være en meget villig og opmærksom Discipel."

Samtalen blev nu almindelig, i det Isabella overlod sig til sin naturlige Nysgjærrighed og til sit elskelige Væsen og spurgde efter Meget, der angik hendes forskjellige Slægtninger i Aragonien. Efter en Samtale, der havde varet længere end i to Timer, vendte Kongen af Sicilien ligesaa prunkløst, som han var kommen, tilbage til Duennas. Det kongelige Par skildes ad med Følelser af forhøiet Agtelse og Ærefrygt, og Isabella overlod sig til de søde Forhaabninger om huuslig Lykke, der væsentlig tilhøre Qvindens ømmere Natur.

Om Morgenen den 19de October 1469 fandt Formælingen Sted med vedbørlig Prunk i Kapellet i Juan de Viveros Palads, og ikke færre, end to tusinde Personer, for største Delen af Stand, bivaanede Høitideligheden.

Da den Geistlige just var i Begreb med at begynde sin Embedspligt, robede Isabellas Øine hendes indre Uro og hun vendte sig til Ærkebiskoppen af Toledo med disse Ord:

„Eders Naade har lovet mig, at der ved denne høitidelige Leilighed ikke skal mangle noget for at forskaffe Kirkens Samtykke. Det er bekjendt, at Don Fernando af Aragonien og jeg ere beslægtede i en forbuden Grad?"

„Meget sandt, min naadigste Prindsesse!“ — svarede Prælaten, med stor Sjælero og et faderligt Smiil; — „men til Lykke har vor hellige Fader Pius bortryddet denne Hindring, og Kirken bifalder i enhver Henseende denne skjønne Pagt.“

Aerkebiskoppen tog nu den pavelige Tilladelse op af Lommen, og forelæsde den med fast, klar og fuldtonende Stemme, hvorpaa enhver Skygge forsvandt af Isabellas Pande og Høitideligheden begyndte.

Aar forsvandt førend denne fromme, hengivne, christelige Fyrstinde opdagede, at man havde bedraget hende, thi den Bulle, der blev forelæst, var en Opfindelse af den gamle Konge af Aragonien og af Prælaten, og man nærede desuden den Mistanke, at Bruudgommen selv havde været Medvider i Sagen. Dette Bedrageri havde sin Grund i den Overbeviisning, at Paven stod altfor meget under Kongen af Castiliens Indflydelse, til at han imod denne Monarchs Villie vilde give en saadan Tilladelse. Mange Aar efter gjorde Sirtus den Fjerde denne Uret god igjen ved at udfærdige en mere ægte Bulle.

Alligevel blev Isabella bunden ved Ægteskabets Baand; hvad der begav sig i de næste tyve Aar, ville vi mere give en kort Udsigt over, end fortælle.

Enriquez den Fjerde tog dette Skridt ilde op og gjorde nogle unyttige Forsøg paa at hæve sin foregivne Datter, La Beltraneja, paa Thronen istedetfor sin Søster.

En borgerlig Krig fulgde, under hvilken Isabella, uagtet gjentagne Bønner, standhaftigt vægrede sig ved at tage imod Kronen, og indskrænkede sig alene til at haandthæve sine Rettigheder som Arving til Thronen.

I Aaret 1474, eller fem Aar efter hendes Formæling, døde Don Enriquez, og hun blev Dronning af Castilien, endskjøndt hendes foregivne Broderdatter blev udraabt til Dronning af et lille Antal af hendes Undersaatter. Arvefølgekrigen, som man kaldte den, varede endnu i fem Aar, hvorpaa Joana, eller La Beltraneja, tog Sløret og Isabellas Rettigheder bleve almindeligt anerkjendte.

Paa samme Tid døde Don Juan den Anden, og nu besteeg Fernando Aragoniens Throne. Denne Begivenhed havde til Følge, at Halvøen, der saalænge havde været deelt i smaa Stater, nu igjen kun talde fire Riger, nemlig Fernandos og Isabellas Besiddelser, der omfattede Castilien, Leon, Aragonien, Valencia og flere andre af Spaniens skjønneste Provindser; Navarra, et ubetydeligt Kongerige i Pyrenæerne; Portugal, saaledes som det bestaaer den Dag i Dag, og Granada, Maurernes sidste Opholdssted Norden for Strædet ved Gibraltar.

Hverken Fernando, eller hans kongelige Gemalinde forglemde den Artikel i deres Ægteskabscontract, der forpligtede den Første til at begynde en Krig for at tilintetgjøre Maurernes Magt. Men Begivenhedernes Gang indførde en Forsinkelse af flere Aar i Udførelsen af den Plan,

som man havde lagt; dog, da Tiden endelig kom, forlod Forsynet, der syntes tilbøieligt til at føre Isabella fra den indskrænkede Tilstand, i hvilken vi nylig havde seet hende, til Spidsen af jordisk Magt, ikke sin Yndling. Seier fulgde paa Seier, indtil Maurerne havde mistet den ene Fæstning efter den Anden og endelig saae sig beleirede i deres Hovedstad, deres sidste faste Punkt paa Halvøen.

Ligesom Indtagelsen af Granada var en Begivenhed, der i de Christnes Øine kun stod tilbage for den hellige Gravs Udrivelse af Hedningernes Hænder, saaledes udmærkede den sig ogsaa ved eiendommelige Begivenheder, der sandsynligviis aldrig før ere forefaldne under en Beleiring. Staden underkastede sig den 25de November 1491, toogtyve Aar efter den ovenomtaelte Formæling, og, som vi maae bemærke, paa den samme Aarsdag, der i Amerikas Aarbøger blev mærkværdig som den, paa hvilken Engelskmændene, Aarhundreder efter, imod deres Villie frasagde sig deres sidste Besiddelser paa Republikkens Kyster.

I Løbet af den foregaaende Sommer, medens den spanske Hær laa for Staden og Isabella med sine Børn gjærne vilde være Vidne til Sagernes Gang, tildrog der sig en Begivenhed, der nær havde bragt den kongelige Familie i Fare og tilintetgjort den christelige Hær.

Dronningens Telt kom i Brand og blev afbrændt. Hele Leiren kom i et mægtigt Oprør; mange af de Fornemmes Telte bleve forstyrrede, og betydelige Skatte, Kle-

nodier og kostbare Kar gik tabte. Men derved blev det dog. For at være i Sikkerhed for Gjentagelsen af en saadan Begivenhed, og sandsynligviis gaaende ud fra den Anskuelse, at Indtagelsen af Granada vilde være den vigtigste Begivenhed i deres fælleds Regjering, — thi Tiden havde endnu bedækket Fremtiden med sit Slør, og kun eet menneskeligt Øie forudsaae den største af alle de Begivenheder, der endnu var hiin Tid forbeholden, — besluttede Herskerparret at udføre et Værk, der allerede i og for sig selv maatte gjøre denne Beleiring mærkværdig.

Planen til en regelmæssig Stad blev udkastet, og Arbeiderne begyndte at bygge gode og faste Bygninger, i hvilke Krigerne skulde boe, hvorved da den ene Stad paa en Maade stod fjendtligt ligeoverfor den anden. Inden tre Maaneders Forløb var dette Kjæmpeværk fuldbragt, og man saae Veie, Gader og store Pladser fremstaae. Denne Stad erholdt det Navn Santa Fe, den hellige Tro, et Navn, der ligesaa meget svarede til den Iver, der kunde udføre et saadant Værk midt under et Felttog, som det udtrykde den Tillid til Forsynet, der opflammede de Christne til at fortsætte Krigen. Denne Stads Opbyggelse bragde Skræk i Maurernes Hjerter, thi de betragtede den som et Beviis paa, at Fjenden ikke havde i Sinde at opgive Kampen uden med sit Liv, og det er meget sandsynligt, at den havde en umiddelbar Indflydelse paa Boabdil, den mauriske Konges Underkastelse, der rømmede Alhambra nogle

Uger efter at Spanierne havde taget deres nye By i Besiddelse.

Santa Fe er til endnu og bliver ofte besøgt af de Reisende formedelst sin selsomme Oprindelse, medens den er mærkelig ved den virkelige eller antagne Kjendsgjærning, at den er den eneste Stad af noget Omfang i Spanien, der aldrig har staaet under maurisk Herredomme.

Hovedbegivenhederne i vor Fortælling hensætte os nu i denne Tid og paa denne Skueplads, thi Alt, hvad der hidindtil er blevet meddeelt, tilhørde blot Indledningen og skulde forberede Læseren paa det, der vil følge.

Fjerde Kapitel.

Den Lærde veed hvad en ret Vinkel er;
Dog nytter det ei den, der i sit Levned
Det Rette søger og deri vil lykkes.
Hvad er vel Aandens stolte Stræben andet,
End blot Vildfarelse? Den der udgrunder
Tilværelsen, ei Grunden finder han;
Kun Skyggen af det Sande.

Menneskelig Viden.

Morgenen den 2den Januar 1492 blev indført med en Pragt og Høitidelighed, der endog var usædvanlig ved

Ferdinands og Isabellas Hof og i deres Leir, hvor man gjorde saa meget af religiøse Høitideligheder og prunkende Optog. Solen stod næppe paa Himmelen, førend Alt i den lille overordentlige Stad Santa Fe var i Bevægelse og syntes beruset af Seieren. Underhandlingerne angaaende Granadas Overgivelse vare blevne hemmeligt drevne i flere Uger og nu sluttede; Hæren og Nationen vare formeligt blevne underrettede om denne Begivenhed, og denne Dag var bestemt til Seierherrernes Indtog.

Hoffet havde anlagt Sorg for Don Alonso af Portugal, den kongelige Prindsesse af Castiliens Forlovede; men ved denne glædelige Leilighed bleve dog alle Tegn til Sorg satte tilside, og Alt viisde sig i den muntreste Pragt og den høieste Glands.

Endnu temmelig tidligt om Morgenen drog Storcardinalen ud med en betydelig Afdeling af Hæren og besteeg det saakaldte Martyrernes Bjærg, for at tage Granada i Besiddelse. Da han steeg op, kom en Skare af mauriske Riddere ham imøde, og i Spidsen for den reed en Mand, som man af det Værdige i hans Miner og Smerten i hans Ansigt let kunde erkjende for Granadas afsatte Behersker, Boabdil eller Abdalla.

Cardinalen underrettede ham om hvor Ferdinand opholdt sig; thi denne Fyrste havde i den Blanding af Fromhed og verdslig Klogskab, der var saa noie sammensmæltet i hans Charakteer, vægret sig ved at træde ind i den over-

vundne Stad, førend Christi Sindbillede havde fortrængt Mahomeds Fane. Han havde stillet sig i nogen Afstand fra Porten med de Tegn paa Ydmyghed og Afhængighed af den høiere Hersker, der passede til hiin Tids Fanatisme.

Da de Begivenheder, som indtraf ved den Sammenkomst, der nu fulgde paa, ofte og i den nyere Tid to Gange ere blevne optegnede af udmærkede amerikanske Skribenter, er det unødvendigt, at opholde os ved dem. Abdalla blev siden forestillet den mere velsindede, ædlere Isabella, og blev modtaget med mindre ydre Prunk, men med en sandere christelig Kjærlighed og om Medlidenhed, hvorpaa han begav sig til et af sine Bjærgpasser, der siden stedse vare berømte, som det Punkt, fra hvilket han for sidste Gang kastede et Blik paa sine Fædres Paladser og Taarne, hvorfor man gav det det poetiske, rørende Navn El ultimo sospiro del Moro.*

Den sidste mauriske Konges Tog fra hans Palads til Bjærgene fandt vel intet Ophold, men det bevægede sig alvorligt og med Værdighed og varede derfor en rum Tid. I disse Timer vare alle Adgange fulde af Mennesker og de omliggende Marker vare bedækkede med en utallig Menneskemasse, der fæstede deres Blikke paa Alhambras Taarne, hvor enhver god Christen, der var Vidne til sin Religions Triumph, ængstligt ventede Tegnet paa at det var taget i Besiddelse.

---

* Morens sidste Suk.

Isabella, der havde havt saa megen Deel i denne Seier, blev ved denne Leilighed af sin medfødte Beskedenhed holdt tilbage fra at ile til Staden Hun havde taget Plads i nogen Fraastand bag ved Ferdinand og hans Følge. Dog var hun, naar vi undtage Taarnene paa Alhambra, Middelpunktet for den almindelige Opmærksomhed. Hun viisde sig i kongelig Pragt, saasom denne høimmelige Leilighed fordrede det; hendes Skjønhed gjorde hende stedse til en Gjenstand for Beundring; hendes Mildhed, hendes ubøielige Retfærdighed og hendes Sandhedskjærlighed, der aldrig fornægtede sig selv, havde vundet hende alle Hjerter, og hun vandt virkelig meest ved denne Seier, da Granada tilhørde den castilianske Krone og ikke Aragonien, der besad lidet eller intet af det tilgrændsende Land.

Førend Abdalla viisde sig, bevægede Mængden sig frit i alle Retninger, da Geistligheden, saavelsom de erhvervende Klasser i stor Mængde vare strømmede til Leiren, for at see Indtoget. Munkenes og Præsternes Antal var betydeligt, da Krigen virkelig havde antaget Udseendet af et Korstog. Omkring Dronningens Person var Trængselen af de Nysgjærrige størst, eftersom Hoffets Pragt her virkelig blændede Diet. Her forsamlede de fleste Geistlige sig, thi de følde, at Isabellas fromme Aand udbredte et Slags sædelig Atmosphære omkring hendes Person, der meest passede til deres Vaner og var meest skikket til at haandthæve deres Værdighed. Iblandt andre saae man her en

Munk af indtagende Ansigtstræk og ædel Herkomst, som flere Grander havde tiltaelt med Ærefrygt som Fader Pedro, da han traad umiddelbart fra Dronningens Nærhed hen til det Sted, hvor man kunde bevæge sig mere frit. I hans Følge befandt der sig et ungt Menneske, hvis Ydre udmærkede sig saa meget fremfor alle Andres, der paa denne høitidelige Dag ikke viisde sig til Hest, at han tiltrak sig den almindelige Opmærksomhed. Endskjøndt han ikke var mere, end 20 Aar gammel, viisde hans kraftfulde Skikkelse og hans brune, men blomstrende Kinder, at han kjendte Farer og Møisommeligheder; og af hans Holdning sluttede Mange, at han maatte være fortroelig med Krigen, endskjøndt han ved en Anledning, der egentlig var krigerisk, ikke viisde sig i Vaaben. Hans Klædedragt var simpel, som om han hellere vilde undgaae, end vække Opsigt, dog var den saadan, som kun Adelen bar den. Flere af dem, der betragtede dette unge Menneske, da han trak sig tilbage i Trængselen, havde seet hvorledes Dronningen modtog ham naadigt og tillod ham at kysse hendes Haand — en Gunst, som det ceremonielle, stolte castilianske Hof sjeldent tilstod Andre, end dem, som Fortjenester eller Fødselen havde stillet paa et høit Trin. Nogle troede, at det var en Guzman — en Familie, der næsten kunde kaldes en kongelig; Andre ansaae ham for en Ponce — et Navn, der ved den berømte Hertug af Cadix' Bedrifter i denne Krig havde hævet sig til et af de Første i Spanien;

medens atter Andre troede af denne stolte Pande, dette faste Skridt og disse fyrige Øine at erkjende en Mendoza.

Det var tydeligt, at Gjenstanden for alle disse Gisninger ikke selv vidsde noget af den Opmærksomhed, som hans kraftige Skikkelse, skjønne Ansigt, elastiske og stolte Gang tiltrak sig; thi ham, der var vant til at see sig udmærket af Underordnede, beskjæftigede kun saadanne Gjenstande, der morede hans Øie og anstod hans Phantasi, medens han laande de Bemærkninger et villigt Øre, der fra Tid til Anden faldt fra hans ærværdige Ledsagers Læber.

„Denne er en velsignet, bersommelig Dag for Christenheden," — sagde Munken efter en Pause, der havde varet længere, end sædvanligt; — „et ryggesløst, syvhundredeaarigt Herredømme er gaaet til Grunde, og Maurernes Stolthed er endelig bleven ydmyget, medens Korset hæver sig over den falske Prophets Faner. Du har havt Forfædre, min Søn! der, saa at sige, vilde staae jublende op af Graven og vandre omkring paa Jorden, dersom Efterretningen om disse Begivenheder kunde naae de forlængst hedengangne Christnes Sjæle."

„Den hellige Jomfrue Maria bede for dem, Fader! at de ikke blive foruroligede, om det endog var for at see de fordrevne Maurer, thi jeg tvivler meget paa, at de vilde finde Granada, hvor yndigt Hedningerne end have gjort det, saa behageligt som Paradiset."

„Min Søn, Don Luis! Du har medbragt mange

letfærdige Ord fra din sidste Reise, og jeg tvivler paa, at Du saaledes tænker paa Bon og Skriftemaal, som da din fortræffelige Moder, salig Ihukommelse, vaagede over Dig."

Disse Ord vare ikke alene dadlende, men de bleve endog sagte med en Varme, der næsten grændsede til Vrede.

„Fader! vær ikke vred for et ubesindigt Ord, der snarere havde sin Grund i ungdommelig Letsindighed, end i Mangel paa Ærbødighed for den hellige Kirke. Nu, da Du er saa fortornet, medens jeg som en angergiven Synder kommer for at nedlægge mine Forseelser for dine Fødder og at bede Dig om Forladelse, fæster Du dit Blik paa det tomme Rum, som om en af de Aander, som Du nylig talde om, virkelig var opstaaet og kommen hid for at see Maurerens bristende Hjerte ved hans Afsked fra hans Alhambra."

„Seer Du hiin Mand, Luis?" — spurgde Munken og vedblev at see i den samme Retning, dog uden at antyde, hvilket Individ blandt den allevegne fra sammenstimlende Mængde han egentlig meende.

„Paa min Ære, jeg seer Tusinde, Fader! men ikke Een, der fængsler mit Blik, som om han nylig var kommen fra Paradiset. Vilde det være ubeskeden at spørge om hvad der saaledes tiltrækker sig dit Blik?"

„Seer Du hiin Mand med den høie, bydende Skikkelse, i hvilken Alvor og Værdighed blander sig saa sel-

somt med Armod, eller om ikke ganske med Armod — thi han er nu bedre klædt og synes at være i bedre Omstændigheder, end da jeg sidst saae ham — dog tydeligt nok ikke med Velstand og Overflødighed, medens han efter Holdning og Opførsel at dømme i det mindste synes at være en Monark?"

„Jeg troer, at jeg nu seer ham, som Du mener, Fader! — En Mand af et alvorligt og ærværdigt Udseende, endskjøndt af et simpelt Væsen. Jeg kan hverken i hans Klædedragt eller Holdning finde noget Upassende."

„Det mener jeg ikke heller; men der er noget Stolt i dette Ansigt fuldt af Værdighed, som man ikke pleier at finde hos dem, der ikke ere vante til at herske."

„Mig forekommer det, at hans Mine og Klædedragt tilkjendegive en høiere Somand eller Pilot — en Mand, der er vant til Havet, — ja, han har noget hos sig, der viser, at han hører til det Slags Folk."

„Du har Ret, Don Luis! thi dette er ogsaa hans Kald. Han kommer fra Genua og hans Navn er Christoval Colon — eller, som man pleier at sige i Italien, Christoforo Colombo."

„Jeg erindrer, at jeg har hørt tale om en Admiral af dette Navn, der har ydet god Tjeneste i de sydlige Krige og tidligere ført en Flaade i det fjærne Østen."

„Det er ikke ham — denne kan ikke staae saa høit, omendskjøndt han kan være en Frende af ham, thi Begge

nedstamme fra den samme Egn. Denne er ingen Admiral, endskjøndt han maaskee gjærne vilde være en Saadan, eller vel ogsaa en Konge."

„Da maa Manden være af en meget svag Aand, eller meget ærgjærrig."

„Ingen af Delene. Hvad Aanden angaaer, da har han stillet mange af vore lærdeste Geistlige i Skyggen, og hvad hans Fromhed angaaer, da maa man lade ham, at der ikke findes en mere gudhengiven Christen i hele Spanien. Man seer, min Søn! at Du længe har været ude af Landet og borte fra Hoffet, ellers vilde Du erindre dette overordentlige Væsens Historie, saasnart Du hørde hans Navn, som i saa mange Aar har været en Kilde til Spøg for de Letfærdige og Lystige, og som satte de Eftertænksomme og Kloge i mere Tvivl, end mange dristige, fordommelige Kjætterier."

„Dine Ord vække min Nysgjærrighed, Fader! Hvem og hvad er denne Mand?"

„En Gaade, som jeg hverken ved Bønner til den hellige Jomfrue, eller ved klosterlig Lærdom, eller ved den ivrigste Længsel efter at udforske Sandheden, har været i Stand til at løse. Kom hid til dette Klippestykke, Luis! Lad os sætte os der, og jeg vil meddele Dig hvad der gjør dette Væsen saa overordentligt. — Du maa vide, min Søn! at det nu er syv Aar siden at denne Mand først viisde sig iblandt os. Han søgte en Ansættelse som Op-

dager, i det han paastod, at naar han seilede paa Oceanet i vestlig Retning og tilbagelagde en uhort Strækning, kunde han naae det fjærne Indien, og den rige Ø Cipango samt Kongeriget Cathay, hvorom en vis Marco Polo har fortalt os saa overordentlige Historier."

„Ved Sanct Jacob, velsignet Ihukommelse! den Mand maa være forrykt;" — faldt Don Luis ham leende i Talen; — „dette vilde kun være mueligt, dersom Jorden var rund, thi Indien ligger Osten og ikke Vesten for os."

„Denne Indvending har man ogsaa gjort ham, men Manden har endogsaa Svar paa vigtigere Indvendinger ved Haanden."

„Hvorledes kunde der findes vigtigere? Vore Øine sige os, at Jorden er flad."

„Deri afviger han fra de Fleste — og, for at sige Sandheden, Luis! ikke uden sandsynlige Grunde. Han er en Somand, som Du veed, og han svarer, at de øverste Seil af et Skib, som man seer langt borte paa Havet, komme først til Syne, og eftersom det nærmer sig, seer man de nederste Seil og siden Skroget. Dog — Du har jo været til Søes, og har maaskee lagt Mærke til noget Saadant?"

„Ja, det har jeg virkelig, Fader! da vi seilede op i det engelske Hav, mødte vi en vakker kongelig Krydser og bleve, som Du siger, først hans øverste Seil vaer, som en Plet paa Vandet — derpaa fulgde det ene Seil efter det

Andet, indtil vi kom ham nær og havde det uhyre Skrog og et skjønt Antal af Bombarder og Kanoner — i det mindste tyve, for os."

„Du stemmer altsaa overeens med Colon, og troer, at Jorden er rund?"

„Ved den hellige Jørgen af England, nei! Jeg har seet for meget af Verden, til at bagvadske dens skjønne Overflade paa en saa letsindig Maade. England, Frankrig, Burgund, Tyskland og alle Nordens fjærne Lande ere ligesaa flade, som vort Castilien her.

„Men hvorfor har Du da seet de øverste Seil af det engelske Skib først?"

„Nu, Fader! — fordi de først bleve synlige! Ja, fordi de først faldt mig i Øinene!"

„Sætte Engelskmændene deres Storseil paa det øverste af Masterne?"

„Ja, da vare de nogle Daarer, hvis de gjorde det! Engelskmændene ere vel ingen store Sømænd — vore Naboer, Portugiserne og Genueserne, overgaae alle Andre i denne Kunst, — men de ere dog ikke overordentligt dumme. Du vil erindre hvilken Kraft, Vinden har, og begribe, at de største Seil maae sidde nederst."

„Men hvoraf kom det da, at Du saae de mindre Seil førend de Større?"

„I Sandhed, min fortræffelige Fader Pedro! Du

har havt Nytte af dine Samtaler med denne Christoforo! Et Spørgsmaal er ingen Grund!"

„Socrates holdt af Spørgsmaal, min Søn! men han ventede Svar."

„Peste! som man pleiede at sige ved Kong Ludvigs Hof. Jeg er ingen Socrates, min gode Fader! men din gamle Fætter og Lærling, Luis de Bobadilla, den vandrelystne Fætter til Isabellas Yndling, Marquisen af Moya, og en saa høibaaren Ridder, som der findes i Spanien — endskjøndt jeg holder en Smule af at streife omkring, hvis man tør troe mine Fjender."

„Jeg behøver hverken at høre noget om dit Stammetræ eller om din Characteer og dine Turer, Don Luis de Bobadilla! thi jeg har kjendt Dig og Dit Væsen fra Barndommen af. Du har en Fortjeneste, som Ingen kan gjøre Dig stridig — nemlig Agtelse for Sandheden, og Du har aldrig bedre stadfæstet din Characteer, end da Du sagde, at Du ingen Socrates var."

Den værdige Munks godmodige Smiil ved dette Stikleri betog det dets Skarphed og den unge Mand lo, som om han kjendte sine Ungdoms Daarskaber for godt til at blive vred over det, han havde hørt.

„Men kjære Fader Pedro! Læg din Opdrager-Alvor et Øieblik tilside og indlad Dig til en fornuftig Samtale med mig om denne overordentlige Gjenstand. Du vil vist ikke paastaae at Jorden er rund?"

„Jeg gaaer i denne Henseende ikke saa vidt som mange Andre, Luis! thi jeg seer Vanskeligheder i den hellige Skrift, hvis jeg tilstaaer det. Dog gjør Kjændsgjærningen med Seilene mig tvivlraadig, og jeg har ofte næret det Ønske at seile fra en Havn til en Anden for selv at see det. Dersom den slemme Søsyge ikke var, der stedse overfalder mig naar jeg er paa et Skib, vilde jeg gjøre Forsøget."

„Dette vilde være at bruge din Viisdom paa en værdig Maade!" — raabde den unge Mand leende — „Pater Pedro de Carrascal skulde blive en Krydser som hans gamle Lærling, og det for en Grilles Skyld! Men Du kan berolige dit Hjerte, min ærede Fader og fortræffelige Opdrager! — thi jeg kan spare Dig Ulejligheden. Paa alle mine Reiser til Lands og til Vands — og Du veed, at jeg for min Alder er kommen vidt omkring, — har jeg altid fundet Landet fladt, og Vandet endnu fladere, rigtignok med Undtagelse af nogle urolige, bevægede Bølger."

„Vist nok forekommer det Diet saaledes, men denne Colon, der er mere bereist, tænker anderledes. Han paastaaer, at Jorden er kugleformig, og naar han seiler mod Vesten, vil han naae Egne, som man ellers kom til, naar man styrede mod Østen."

„Ved San Lorenzo! men den Tanke er dristig! Har Manden virkelig i Sinde at vove sig ud paa det store at-

lantiske Hav og at gjennemseile det i en betydelig Afstand og til ubekjendte Lande?"

„Dette er just hans Plan. Og i syv moisommelige Aar har han anraabt Hoffet om at skaffe ham Midler dertil. Ja, som jeg hører, har han tilbragt længer Tid, maaskee endnu syv Aar med at forskaffe sin Begjæring Opmærksomhed i andre Lande."

„Dersom Jorden er rund," — vedblev Don Luis med en eftertænksom Mine, — „hvad forhindrer da alt Vandet i at flyde ned i de lavere Dele? Hvoraf kommer det, at der overhovedet gives et Hav? Og dersom han, som Du talde om, er af den Mening, at Indien ligger paa den anden Side, hvordan gaaer det da til, at Menneskerne der staae opreiste? — Det er ikke andet mueligt, end at de maae have Benene i Veiret."

„Denne Indvending har man gjort Colon, men han behandlede den let. I Sandhed, vore fleste Geistlige begynde at troe, at der ikke gives noget oven og neden, uden med Hensyn til Jordens Overflade saa at der i denne Henseende ikke vilde være nogen stor Hindring forhaanden."

„Du vil dog vel ikke faae mig til at troe, Fader! at Mennesket kan gaae paa Hovedet, og det endnu med dette ædle Lem i Luften? Ved San Francisco! dine Folk i Cathay maae have Kloer, ellers vilde de dumpe ned."

„Hvorhen, Luis?

„Hvorhen, Fader Pedro? — I Helvede, — i den bundløse Afgrund. Det er ikke mueligt, at Mennesket kan gaae paa Hovedet med Benene i Veiret, uden en fastere Grund, end Luften. Galeierne maatte ligeledes seile paa deres Master — og det vilde være en smuk Seilads! Hvad kunde afholde Vandet fra at styrte ud af sit Leie og falde paa Djævelens Ild og udslukke den?"

„Søn Luis!" faldt Munken ham alvorligt i Talen, — „Du driver din Letsindighed for vidt. Men dersom Du finder denne Colons Anskuelser latterlige, — hvorledes forklarer Du da Jordens Dannelse, som Gud har æret med sin Aand og sin Nærværelse?"

„At den er netop som den Maurers Skjold, som jeg dræbde ved det sidste Udfald, — det vil sige, saa flad, som Staalet kan hamre Jernet."

„Troer Du, at den har Grændser?"

„Sikkert! og jeg vil see dem førend jeg dør, hvis det ellers behager Gud og Donna Mercedes de Valverde!"

„Du troer altsaa, at der paa de fire Sider af Jorden gives en Rand, en Afgrund, som man kan naae, — hvor man kan staae og see ned som fra en høi Terrasse?"

„Maleriet taber intet, Fader! ved Strøgene af din Pensel. Jeg har aldrig før overtænkt Saadant, og dog skulde man troe, at der maatte gives et saadant Sted. Ved San Fernando selv, — dette var et Sted, hvor endog Don Alonso de Ojedas Mod kunde behøves; han

kunde der stille sig paa Jordens Rand og sætte den ene Fod paa en Sky og kaste en Pommerants ind i Maanen."

„Jeg frygter for, at Du aldrig for Alvor har beskjæftiget Dig med saadanne Ting, Don Luis! Mig forekommer denne Colons Anskuelse og Plan ikke at være uden Værd. Jeg seer kun to alvorlige Indvendinger imod den. Den Ene er den Vanskelighed, der fremgaaer af den hellige Skrifts Ord, — og den Anden den store, ubegribelige, ja unyttige Udstrækning af Havet, der nødvendigt maa skille os fra Cathay; ellers havde vi sikkert for længe siden hørt om hiin Deel af Verden."

„Begunstige de Lærde Mandens Anskuelser?"

„Sagen er alvorligt bleven overveiet og forhandlet i en Raadslagning i Salamanca og Anskuelserne vare noget deelte. En alvorlig Hindring er Frygten for, at der, hvis det virkelig viser sig, at Jorden er rund, og et Skib kommer paa den vestlige Vei til Cathay, vil være store Vanskeligheder ved at bringe det tilbage, da der dog paa en eller anden Maade maa være en Helding eller Nedsænkning. Jeg maa tilstaae, at Fleertallet gjør denne Colon latterlig, og jeg frygter for, at han aldrig vil naae sin Ø Cipango, da det ikke engang lader til, at han kan tiltræde sin Reise. Jeg undrer mig over, at han endnu er her, da man sagde, at han var reist til Portugal."

„Du sagde, Fader! at Manden havde været længe i Spanien?" — spurgde Don Luis alvorligt, og hans

Øine vare fæstede paa Columbus' majestætiske Skikkelse, der stod roligt ikke langt fra det Klippestykke, hvorpaa de To sad, og betragtede det prægtige Skuespil.

„Syv moisommelige Aar har han tilbragt med at bede de Store og Rige om at forsyne ham med Midler til at udføre hans kjæreste Plan."

„Har han Penge nok til at opoffre saa megen Tid til at søge?"

„Efter det Ydre at dømme anseer jeg ham for fattig; ja, jeg veed, at han arbeider hos en Landkortmaler for Brødet. Den ene Time tilbragde han med at stride med Philosopherne og at foredrage Fyrsterne sine Bønner, medens han anvendte den Anden til at fortjene Livets Ophold."

„Dine Ord, Fader! vække i høi Grad min Nysgjærrighed efter at tale med denne Colon. Jeg seer, at han bliver der i Trængselen, jeg vil gaae hen til ham og sige ham, at jeg ogsaa er et Slags Somand; maaskee lokker jeg nogle af hans selsomme Ideer ud af ham."

„Og hvordan vil Du da indlede Bekjendtskabet, min Søn?"

„Ved at sige ham, at jeg er Don Luis de Bobadilla, en Frende til Donna Beatriz de Moya og en Adelsmand af et af de første Huse i Castilien."

„Og dette troer Du er tilstrækkeligt for din Hensigt, Luis?" — svarede Munken med et Smiil, — „Nei, nei,

min Søn! denne Maade kan vel føre til Maalet hos de fleste Landkaarthandlere, men hos Christoval Columbus opnaaer Du ikke saaledes din Hensigt. Denne Mand er saa opfyldt af sine Planers Storhed; de ophøiede Resultater, der Dag og Nat svæve for hans indre Øie, hæve hans Aand saa meget; han synes at være sig sin egen Kraft saa bevidst, at selv Konger og Prindser ikke kunne forringe hans Værdighed. Hvad Du har i Sinde, Don Luis! turde vor ærede Herster næppe vove og haabe, uden at møde Dadel i hans Opførsel og Ord."

„Ved alle Helgener og alle Engle! Fader Pedro, hvad Du der fortæller mig er saa overordentligt, at det pirrer min Nysgjærrighed endnu mere. Vil Du paatage Dig, at forestille mig for ham?"

„Hjerteligt gjærne, thi jeg ønsker at vide hvad der har ført ham tilbage til Hoffet, som han, efter det, jeg har hørt, nylig forlod, for at gjøre sine Planer gjældende i et andet Land. Overlad mig Maaden, og vi ville see, hvordan det vil gaae an."

Munken og hans livlige unge Ledsager forlode nu deres Sæde paa Klippen, blandede sig i Trængselen, og toge den Retning, der førde dem i Nærheden af den Mand, der havde været Gjenstanden for deres Samtale og endnu var det for deres Tanker.

Da de vare nær nok, blev Pater Pedro staaende og

oppebiede taalmodigt det Øieblik, da han kunde henvende Sofarerens Øine paa sig.

Dette varede i nogle Minutter, da Colons Blikke vare henvendte paa Alhambras Taarne, hvor Tegnet paa, at Borgen var taget i Besiddelse hvert Øieblik kunde ventes opplantet; og Luis de Bobadilla, der, livlig, bevægelig, flygtig og vanskelig at bøie, som han havde viist sig, aldrig glemde sin høie Byrd, og den Udmærkelse, der pleiede at knyttes til den personlige Rang, begyndte at yttre sin Utaalmodighed over det at han maatte bie saalænge førend han blev forestillet en Somand og Landkaarthandler. Men forgjæves bad han sin Ledsager om at gaae nærmere; indtil endelig en af hans egne levende Bevægelser tiltrak sig Colons Blikke; den Sidstes Øie mødte Munkens, de hilsede hinanden, da de vare gamle Bekjendte, paa hiin Tids høflige Maade.

„Vi maae, Sennor Colon! ønske os til Lykke med den ønskelige Ende paa denne Beleiring, og jeg glæder mig over, at I har kunnet være Vidne til den, da jeg havde hørt, at vigtige Grunde havde ført Eder til et andet Land."

„Guds Haand, Fader! er synlig i alle Ting. I denne Seier seer I Korsets Triumph; men mig lægger den den Lære at være standhaftig paa Hjerte, og siger, saa tydeligt, som Begivenheder kunne tale, at det, som Gud har besluttet, maa skee."

„Denne Anskuelse behager mig, Sennor! ligesom jeg

overhovedet deler eders Tanker om vor hellige Religion. Standhaftighed er virkelig nødvendig for at blive salig, og jeg tvivler ikke paa, at denne Lære finder en Understøttelse i den Maade, hvorpaa vore fromme Herskere have ført Krigen og i dens berømmelige Udfald."

„Sikkert, Fader! ligesom man deri kan see et Sindbillede paa alle de Foretagenders Skjæbne, der have Guds Forherligelse og Kirkens Velfærd til Formaal;" — svarede Colon, eller Columbus, som hans latiniserede Navn klinger, og hans Øine straalde af den levende Ild, der gløder saa dybt i Sværmerens og den Begeistredes Sjæl. — „Det vil maaskee næppe synes Eder fornuftigt at drage saadanne Slutninger af store Begivenheder, men den Triumph, som Deres Høiheder i Dag feire, har forunderligt opmuntret mig til at holde ud og ikke at udmattes paa min egen møisommelige Pilegrimsfart, da den ligesom hine fører til Korsets Forherligelse."

„At det behager Eder at tale om eders Planer, Sennor Colon!" — svarede Munken frimodigt, — „glæder mig for denne min unge Fætters Skyld, der i Følge en ungdommelig Lune, som hverken Venner eller Kjærligheden selv har kunnet forhindre, har sværmet omkring i Verden til Lands og Vands. Han har hørt om Eders Planer, og brænder af Begjærlighed efter at høre mere om dem af Eders egen Mund, hvis det ellers maatte behage Eder at opfylde et saadant Ønske."

„Jeg føler mig stedse lykkelig ved at komme ungdommelige, dristige Hjerters priisværdige Ønsker imøde, og vil gjærne meddele Eders unge Ven Alt, hvad han ønsker at vide;“ — svarede Columbus med den simple Værdighed, der i Øieblikket bortfjernede det Skin af Overlegenhed og Sorgløshed, med hvilket Don Luis havde i Sinde at begynde Samtalen, og havde den umiddelbare Virkning, at den lod den unge Mand føle, at han var den, der blev æret og gavnet ved den Samtale, der nu begyndte.

„Men, Sennor! I har glemt at sige mig den unge Adelsmands Navn!“

„Det er Don Luis de Bobadilla, en ung Mand, hvis Fordringer paa Eders Opmærksomhed maaskee bestaae i en levende og dristig Aand og den Omstændighed, at han tør kalde Eders ærede Veninde, Marquisen af Moya, sin Tante.“

„En af disse Fordringer vilde allerede være tilstrækkelig. Jeg elsker Ungdommens dristige Aand, thi den er uden Tvivl en Guds Gave, ved hvilken han vil befordre sine alvise og velgjørende Hensigter, og det er paa Understøttelse af Hjerter af dette Slags, at jeg især grunder mine verdslige Forhaabninger og Planer. Desuden har jeg næst efter Pater Juan Perez de Marchena og Sennor Alonso de Quintanilla, i Donna Beatriz en af mine tilforladeligste Venner, og hendes Fætter tør derfor være vis paa min Agtelse og Opmærksomhed.“

Alt dette klang selsomt i Don Luis' Ører, thi omendskjøndt den Fremmede, der endog taelde det Castilianske med en fremmed Betoning, ifølge sit Udvortes var agtværdig, havde man dog sagt ham, at han blot var en Pilot eller Somand, der arbeidede for sit Brød, og den castilianske Adel var ikke vant til at lade sig behandle med et Slags nedladende Gunst af Saadanne, som ikke kunde gjøre Fordring paa fyrsteligt Blod eller Slægtskab. I Begyndelsen var han tilbøielig til at tage den Fremmedes Ord ilde op; siden var han nær ved at lee ham lige i Øinene; men da han mærkede, at Munken behandlede ham med stor Agtelse, og den berømte Plammagers hele Væsen opfyldte ham med Ærbødighed, lykkedes det ham ikke alene, at vise en passende Opførsel, men hans Svar vare ogsaa passende og høflige, som det sømmede sig hans Navn og Opdragelse.

De Tre bortfjærnede sig nu en Smule fra Trængselen, og fandt Sæder paa et af de Klippestykker, hvoraf der laa saa mange adspredte her.

„Don Luis har besøgt fremmede Lande, siger I, Fader?" — begyndte Columbus, der ikke undlod at lede Samtalen, som om hans Rang og særegne Fordringer berettigede ham dertil; „og han længes efter det store Verdenshavs Undre og Farer?"

„Denne Tænkemaade er enten hans Fortjeneste eller hans Feil, Sennor! Dersom han havde hørt Donna Bea-

triz's Ønsker, eller mit Raad, vilde han ikke have ombyttet sin ridderlige Løbebane med en, der saa lidet passer til hans Fødsel og Opdragelse."

„Nei, Fader! I behandler den unge Mand med ufortjent Strænghed; man kan ikke sige om den, der har tilbragt sit Liv paa Havet, at han forsøder det paa en uædel Maade. Gud har adskilt mange Lande ved store Vandbækkener, ikke for at gjøre deres Beboere fremmede for hverandre, men udentvivl for at lade dem træffe sammen midt i de Undre, hvormed han har smykket Havet, for desto mere at forherlige hans Magt. Vi Alle have vore tankeløse Øieblikke i Ungdommen, — en Tid, da vi snarere laane vore naturlige Drivter, end Fornuften Øre; og i det jeg tænker paa min egen Ungdomstid er jeg næppe tilbøielig til at dadle Sennor Don Luis for haardt for Sin."

„Sandsynligt har I bekjæmpet de Vantroende til Søes, Sennor Colon?" — bemærkede den unge Mand, ikke lidet forlegen over hvorledes han skulde give Samtalen den Vending, han ønskede.

„Til Søes og til Lands, min Søn!" — Denne Fortrolighed forbløffede den unge Adelsmand, endskjønt han just ikke følde sig fornærmet ved den; — „Til Søes og til Lands! Der var en Tid, da det glædede mig at fortælle mine talrige Æventyr i Storme og i Krige; men siden Guds Almagt har vækket min Aand til vigtigere Ting, for at hans Villie kan skee og hans Ord blive ud-

bredt paa den hele Jord, har min Hukommelse ophørt at dvæle ved dem."

Munken korsede sig, Don Luis smilde og trak paa Skuldrene, som den pleier, der hører noget Usædvanligt; men Somanden vedblev paa den alvorlige, simple Maade, der syntes at høre til hans Charakteer.

„Det er nu mange Aar siden, at jeg bivaanede hiin mærkværdige Kamp ikke langt Norden for Forbjærget St. Vincent, under min Fætter og Navne, den yngre Colombo, som man kaldte ham, for at skille ham fra hans Onkel, Admiralen af samme Navn. Paa denne blodige Dag kjæmpede vi med Fjenden, rigtbefragtede Venetianere, fra om Morgenen til om Aftenen, og dog lod Gud mig komme velbeholden fra denne hede Kamp. Ved en anden Leilighed udbrød der Ild paa den Galei, som jeg tjende paa. Flammerne fortærede den og jeg fandt min Vei til den temmelig fjerne Strand ved Hjælp af en Aare. Efter min Tro var Guds Haand virksom her, og han vilde ikke have værdiget en saa ubetydelig Skabning en saa udmærket og kjærlig Omhu, dersom han ikke havde bestemt ham til sin Glorie og Forherligelse paa Jorden."

Endskjøndt Somandens Øine bleve mere straalende ved disse Ord, og et Slags hellig Begeistring farvede hans Kinder, var det dog umueligt at forværle en saa alvorlig og ærværdig, selv i sine Overdrivelser, hvis de virkelig vare det, maadeholden Mand, med de Letsindige og

ubetænksomme, der antage øieblikkelige Fornemmelser for uudslettelige Indtryk, og forbigaaende Forfængeligheder for Overbeviisninger, der hærde Charakteren. Fader Pedro korsede sig andægtigt, istedetfor at smile, eller paa en anden Maade at røbe, at han ringeagtede Mandens Anskuelser, og viisde ved en Sympathi, der udtaelde sig i hans Ansigt, hvormeget han gik ind paa den Talendes religiøse Tro.

„Guds Veie ere ofte hemmelighedsfulde for hans Skabninger," — sagde Munken, — „men man lærer os at de Alle høre til at forherlige hans Navn og hans Egenskaber."

„Saaledes tænker jeg ogsaa, Fader! og fra dette Synspunkt betragter jeg stedse mine egne ydmyge Bestræbelser for at tjene og ære ham. Vi ere kun Redskaber — og det unyttige Redskaber, naar vi see hvorlidet vor Aand og vor Kraft formaae at fuldbringe."

„Der hæver det velsignede Sindbillede sig, der er vor Frelse og vort Forbillede!"

Saaledes raabde Munken og opløftede ivrigt begge Armene, som om han vilde omfavne en Gjenstand paa den klare Himmel, sank derpaa ned paa Knæ, og bøiede sit skaldede, nøgne Hoved i dyb Ydmyghed til Jorden.

Columbus henvendte sine Øine i den Retning, som denne Bevægelse af Munken antydede, og faae det store Sølvkors, som Herskerne havde ført med sig under den hele

sidste Krig, som et Beviis paa deres Hensigt, at lade det glindse paa Taarnene af Alhambra.

I det næste Øieblik udfoldede Castiliens Banner og St. Jacobs Fane sig paa andre Punkter; derpaa fulgde Seiersſangen, i hvilken Kirkens Hymner blandede sig. Man istemmede Te Deum, og Chorene af det kongelige Kapel lode Herrens Priis tone under aaben Himmel. En Scene fuld af ophøiet, religiøs Pomp, blandet med krigerisk Pragt, fulgde paa, men den tilhører mere den almindelige Historie end de afsondrede Begivenheder i denne Fortælling.

Femte Kapitel.

Hvem veed det ei hvor svagt at Skjønheds Straaler,
Og himmelsk Ynde males af med Ord?
Hvem følde ei, indtil Henrykkelsen
Fordunkled Øiet, unddrog Synet Kraft,
Til Kinden blegned, Hjertet blev udvidet —
Skjønhedens Magt og Majestæt? —

Lord Byron.

Det castilianske og aragonske Hof tilbragde denne Nat i Paladset Alhambra. Saasnart de religiøse Høitideligheder

der bleve omtaelte i Slutningen af det forrige Kapitel vare forbi, strømmede Mængden til Paladset og det kongelige Tog fulgde efter med en Værdighed og Pragt, der passede til dets høie Rang. De unge christelige Adelsmænd — ledsagede af deres Koner og Søstre, — thi Isabellas Nærværelse og den Opsættelse, som Overgivelsen led, havde lokket mange af det smukke Kjøn, foruden dem, hvis Pligt det var at ledsage deres kongelige Herskerinde, hid, — ilede ivrigt gjennem denne mærkværdige Kongeborgs berømte Gaarde og smukke Gemakker, og Nysgjerrigheden var ikke engang tilfredsstillet, da Natten kom og gjorde Ende paa Besøget. Især var Løvegaarden, en Plads, der er berømt i den hele Christenhed for sine Lævninger af orientalsk Skjønhed — bleven forladt af Boabdil i den bedste Tilstand, og menneskelig Kunst havde midt om Vinteren smykket den med de skjønneste Blomster; medens de nærliggende Haller, de to Søstres og Abencerragernes, straalede af Lys og vare opfyldte med Krigere og Hofmænd, ærværdige Præster og adelige Skjønheder.

Omendskjøndt ethvert spanskt Øie maatte være fortroligt med den mauriske Bygningskunsts lette characteristiske Ynde, overtraf dog Alhambra alle andre Paladser, der af de moslemske Dynastier vare blevne opførte i denne Deel af Jorden, i en saa høi Grad, at dets Pragt overraskede Tilskuerne baade ved Nyhedens Friskhed og ved den virkelig kongelige Pragt. De rige Stuccoarbeider

— en fra Osten nedstammende Kunst, der den Tid kun var lidet bekjendt i de christelige Lande; de fortrylende, phantastiske Arabesker — som den største Kunstners Phantasi, som Verden nogensinde har seet, forædlede i en saa høi Grad, og som bleve saa bekjendte i Europa, smykkede Væggene, medens straalende Vandspring kastede deres Vande i Luften og faldt ned i en glindsende Diamantregn.

Blandt dem, der bevægede sig i dette Skuespil af næsten magisk Skjønhed, var Beatriz de Bobadilla, der nu i lang Tid havde været Don Andres de Cabreras Gemalinde og nu var almindeligt bekjendt under Navn af Marquisen af Moya — Dronningens fortroligste Veninde, en Titel, som hun beholdt til hendes Herskerinde gik i Graven.

Ved hendes Arm hang et ungt, qvindeligt Væsen af et saa udmærket Udvortes, at kun faa Fremmede gik forbi uden at vende sig om, for endnu engang at betragte hendes Ansigtstræk, der sjældent bleve forglemte naar man engang havde seet dem. Det var Donna Mercedes af Valverde, en af de ædleste og rigeste Arvinger i Castilien, en Slægtning, Myndling og Adoptivdatter af Dronningens Veninde — thi Yndling var næppe det Udtryk, der lod sig anvende paa det Forhold, i hvilket Donna Beatriz stod til Isabella.

Men det var ikke en udmærket Skjønhed, der gjorde

Donna Mercedes saa iøiefaldende og tiltrækkende, thi omendskjøndt hun var yndig, smuk, af udmærket Gestalt og behagelig Ansigtsdannelse, gaves der dog Mange ved dette glimrende Hof, der i Almindelighed gjaldt for skjønnere. Men ingen anden Pige i Castilien havde et Ansigt, der saaledes var overstraalet af den inderste Sjæl, og intet qvindeligt Ansigt havde et saa høit Udtryk af Følelse og Gemytsdybde. En Physiognomist af Profession vilde med Henrykkelse have udpeget Sporrene af den dybe, stille og høie Begeistring, der endog kastede en tungsindig Skygge over et Ansigt, som Skjæbnen og Hjertet syntes at have bestemt til at være straalende og muntert. Dog var det muntert; den Skygge, som hvilede paa det, syntes snarere at formilde Udtrykket og at gjøre det tillokkende, end at forstyrre dets Rolighed og at omtaage dets Yndighed.

Paa den anden Side af den ædle Dame vandrede Don Luis af Bobadilla, der holdt sig en Smule fra sin Tante, for saa ofte som hans Følelse for det Sømmelige tillod det, at kunne fæste sine sorte straalende Blikke paa Donna Mercedes' skjønne, udtryksfulde blaae Øine.

Disse Tre taelde uforstyrrede med hverandre, thi de kongelige Herskaber havde trukket sig tilbage til deres Værelser og Grupperne af de Forbigaaende vare saa beskjæftigede med det Nye i det, der omgav dem, og med deres egne Samtaler, at de ikke agtede paa de Andres Bemærkninger.

„Det er i Sandhed et Under, Luis!“ — sagde Donna Beatriz, idet hun fortsatte en Samtale, der tydeligt nok interesserede dem alle Tre, — „at Du, der er et Verdensbarn, og ovenikjøbet en Somand, i Dag for første Gang har hørt om denne Colon. I en lang Række af Aar har han bedet deres Høiheder om en Understøttelse for at kunne udføre sine Planer. Hans Anskuelser ere blevne høitideligt overveiede af en Forsamling i Salamanca, og han har, endog ved Hoffet, fundet Troende.“

„Og iblandt dem kan man regne Donna Beatriz de Cabrera!“ — sagde Mercedes med det tungsindige Smiil, hvori hendes dybe Følelse afspeilede sig. — „Jeg har ofte hørt hendes Høihed sige, at Colon ikke har nogen mere trofast Veninde i Castilien.“

„Hendes Høihed tager sjeldent Feil, mit Barn! — og aldrig af mit Hjerte. Jeg understøtter denne Mand; thi han synes mig skabt for et stort og ærefuldt Foretagende, og, i Sandhed, aldrig har den menneskelige Aand udtænkt eller foreslaaet et Større, end hans. Tænk Dig blot — vi skulle blive bekjendte med Nationerne paa den anden Side af Verdenshavet, og faae en let og umiddelbar Leilighed til at have Samqvem med dem og at meddele dem den hellige Kirkes Trøst!“

„Ak, min Frue Tante!“ — raabde Luis leende, — „og at vandre i deres elskværdige Selskab med Hælene i Luften og Hovederne nedad! Jeg haaber, at denne Colon

ikke har forsømt at øve sig en Smule i Kunsten, — thi der behøves vist nogen Tid inden man kan gaae sikkert paa den Maade; han maatte begynde paa Siden af et Bjærg og tage Gederne til Lærere; Murene og Taarnene af Alhambra vilde ogsaa afgive en fortræffelig Elementarskole, et første Trin paa denne nye Bane."

Uden selv al vide det, dog med stor Hæftighed havde Mercedes trykket Donna Beatriz' Arm, da denne yttrede høit sin Deeltagelse i Udførelsen af denne store Plan; men ved Don Luis' Udfald saae hun alvorligt op og tilkastede ham et Blik, i hvilket der laa en Bebreidelse.

At vinde sin Tantes og hendes Myndlings Kjærlighed var den unge Mands meest brændende Ønske, og et Blik, der robede Utilfredshed, kunde hvert Øieblik dæmpe den Lystighed, der saa ofte gav ham et Skin af Letfærdighed, som virkelig gjorde hans Hjertes og Aands fortræffelige Egenskaber stor Uret.

Bevæget af dette Blik skyndte han sig nu at gjøre sin Forseelse god igjen, i det han umiddelbart efter de ovenanførte Ord føiede til:

„Ogsaa Donna Mercedes hører, som jeg seer, til Opdagelsespartiet! denne Colon synes at gjøre mere Lykke hos de castilianske Damer, end hos Adelsmændene —"

„Er det saa overordenligt, Don Luis," — faldt Pigen ham med tankefulde Blikke i Talen, — „at Qvinderne skulde have større Tillid til Fortjenesten, ædlere Følelser

og en mere brændende Iver for Guds Sag, end Mændene?"

„Det maa vel være saaledes, da I og min Tante, Donna Beatriz, holde med Sømanden. Men man maa ikke altid forstaae mig saaledes, som jeg udtrykker mig;" — Mercedes smilde nu, men denne Gang var det listigt, — „Jeg har aldrig havt Undervisning hos Minstrelerne, og ikkun i kort Tid hos de Geistlige. For at være aabenhjertet imod Eder — denne ædle Tanke har overrasket mig meget; og dersom denne Colen virkelig heisser Seil, for at søge Cathay eller Indien, vil jeg bede Deres Høiheder om at tillade mig at ledsage ham, thi nu, da Granada er overvundet, bliver der for Adelsmændene kun lidet tilbage at gjøre her i Spanien."

„Dersom Du virkelig gjør denne Reise med," — sagde Donna Beatriz med alvorlig Ironi, — „vil i det mindste eet menneskeligt Væsen vende det Nederste opad i Cathay, dersom Du ellers kommer derhen. Dog der kommer en af Tjenerne ved Hoffet, jeg troer, at hendes Høihed spørger efter mig."

Marquisen af Moya havde Ret, thi Sendebuddet skulde melde hende, at Dronningen ønskede at tale med hende. Den Tids og Landets Sæder tillode ikke, at Mercedes fortsatte sin Spadseregang, blot ledsaget af Don Luis, og Marquisen ledsagede hende til hendes egne Værelser, hvor hun havde erholdt en til hendes Rang og Stilling hos Dronningen passende Salon blandt de utallige prægtige

Værelser i den mauriske Kongeborg. Selv her stod Marquisen et Øieblik stille, hensjunken i Tanker, førend hun lod sin vilde Broderson blive alene hos sin Myndling.

„Han er en Sømand og ingen Troubadour, og kan ikke fortrylle hendes Ører med falske Viser. Det var maaskee bedre, at jeg sendte ham med hans Luth under denne Balcon; men da jeg kjender hans Plumphed saa godt, vil jeg troe ham og lade Dig hos ham i de faa Minutter, jeg vil være fraværende. En Cavaleer, der har en saa stor Modbydelighed for at forvænne Naturens Orden, vil vist ikke nedlade sig til at gaae paa sine Knæer, om han endog derved kunde vinde den skjønneste Piges Gunst i hele Castilien."

Don Luis lo; Donna Beatriz smilde, da hun kyssede sin Myndling og forlod Værelset; medens Donna Mercedes rødmede og slog Øinene til Jorden.

Luis de Bobadilla var Mercedes af Valverdes' erklærede Frier og sværne Ridder; dog stod der mangen alvorlig Hindring i Veien for hans Lykke, endskjøndt han var saa meget begunstiget ved Rang, Formue, Slægtskab og Skjønhed. Med Hensyn til Alt, hvad der sædvanligt pleier at afgjøre en saadan Sag, var denne Forbindelse ønskelig. Dog lagde Donna Beatriz' Betænkeligheder selv en mægtig Hindring i Veien. Formedelst de ædle Grundsætninger om Ære og Ret, som hun stedse saae et Exempel paa i sine høie Herskeres Handlinger, og formedelst hendes Stolt-

hed, der bevarede hende for enhver uværdig Handling, vare selv de Fordele, som denne Forbindelse frembød, et Slags Hindring. Don Luis havde kun lidet af Castilianernes alvorlige Charakteer — og Mange betragtede hans Sjæls Munterhed som Letfærdighed og en letsindig Tænkemaade. Hans Moder nedstammede fra en af Frankrigs berømteste Slægter, og Nationalstoltheden havde bevæget de fleste Jagttagere til at antage, at Sønnen havde arvet en medfødt Tilbøielighed til den Letfærdighed, der kunde ansees som en overveiende Svaghed hos et heelt Folk. Den Bevidsthed, at man hjemme betragtede ham med saadanne Øine, havde drevet det unge Menneske til fremmede Lande, og da han, ligesom alle iagttagende Reisende, dobbelt følde Manglerne ved hans eget Selskabs Tilstand, var der ved hans Tilbagekomst opstaaet et Slags Kulde mellem ham og hans Ungdomskammerater, der stedse bevægede den unge Mand til igjen at gaae til fremmede Lande. Og det var virkelig kun hans tidlige og stedse vorende Lidenskab for Mercedes, der formaaede ham til at vende tilbage — et Skridt, som han til sin Lykke havde gjort tidligt nok, for at kunne bivaane Granadas Erobring. Uagtet dette Træk, der i et Land, som Castilien, virkelig kunde kaldes noget Selsomt, var Luis de Bobadilla en Ridder, der var sit Navn og sin Stamme værdig.

Hans Tapperhed i Felten og i Skrankerne havde, hvad man ellers maatte sige om hans Feil, forskaffet ham

Navn af en dygtig Kriger, og han gjaldt snarere for et ubesindigt, uroligt, ungt Menneske, end for en ellers lastværdig Charakteer. I hine Dage opveiede egentlige krigeriske Egenskaber tusinde Feil, og man vidste om Don Luis, at han endog havde hævet Don Alonso de Ojeda, der førde den bedste Landse i hele Spanien, af Sadlen. En saadan Mand turde man ikke foragte, om man endog mistroede ham. Men den Følelse, der beherskede hans Tante, havde ligesaa meget Hensyn paa hendes egen Charakteer, som paa hans. Da hun var saa høist samvittighedsfuld, havde hun, fordi hun meget bedre kjendte sin Frendes gode Egenskaber, end en blot overfladisk Jagttager, sine egne Tvivl om hun ogsaa skulde give den rige Arvings Haand, der var betroet hende, til en saa nær beslægtet, dersom et saadant Skridt ikke havde Alles Bifald. Hun frygtede ogsaa for at hendes egen Partiskhed kunde lede hende vild, og at Don Luis virkelig kunde være det letfærdige, usædelige Væsen, for hvilket han undertiden gjaldt i castilianske Øine, hvorved hendes Myndlings Lykke da vilde komme i Fare og denne blive et Offer for hendes egen Ubesindighed

Bevæget af en saadan Tvivl, havde hun, hvorvel hun hemmeligt ønskede denne Forbindelse, offentligt viist sig kold mod sin Frendes Frieri, og omendskjøndt hun ikke, uden en Haardhed, som Omstændighederne ikke kunde retfærdiggjøre, kunde forhindre al Omgang, havde hun ikke alene ved mange Leiligheder ladet Mercedes føle sin Mistillid, men

hun havde endogsaa brugt den Forsigtighed, sjeldent at lade en saa smuk Frier alene med hendes Myndling, omendskjøndt han boede i hendes Huus.

Mercedes' Følelser vare kun hende selv bekjendte. Hun var skjøn, af en hædret Familie og rig; og da menneskelig Svaghed var ligesaa smittende under det femtende Aarhundredes statelige Anstrøg, som i vore Dage, havde hun ofte hørt Don Luis' foregivne Charakteerfeil gjøres latterlig af Saadanne, som misundte ham hans skjønne Udvortes og lykkelige Forhold. Sjeldent vilde en ung Pige have havt det Mod, under saadanne Omstændigheder at røbe nogen isiefaldende Forkjærlighed, førend hun havde beredt sig paa at tilstaae sit Valg og rustet sig mod Verdens Dom, og den rolige og dybe Enthusiasme, der var herskende i den unge, skjønne Castilianerindes moralske System, blev dæmpet af en Klogskab, der hindrede hende i at handle ubesindigt i nogen Henseende. De Former og Vaner, der sædvanligt omgive unge Piger af Stand, understøttede meget denne medfødte Klogskab. Don Luis selv var, omendskjøndt han nøie holdt Die med den Skjønheds Ansigt og Følelser, til hvis Gunst han saa længe havde beilet med en Elskers Skinsyge og Hæftighed, i stor Uvished om det ogsaa vilde lykkes ham at røre hendes Hjerte.

Ved et af de uventede Sammenstød af Omstændigheder, der saa ofte afgjøre Menneskernes Skjæbne, saavel i

Kjærlighed, som i andre verdslige Bestræbelser, skulde denne Uvished nu hurtigt og uventet blive hævet.

De christelige Vaabens Triumph, Mercedes' nye Stilling og det Opvækkende ved den hele Scene, havde opskrækket hendes Følelser af det frygtsomme Skjul, i hvilket de, omgivne af jomfruelig Mistillid, saa længe havde ligget skjulte; hele Aftenen havde hendes Smiil været mere tillidsfuldt, hendes Øie mere glindsende, hendes Kind mere glødende, end dette ellers pleiede at være Tilfældet hos et Væsen, hvis Smiil stedse var yndigt, hvis Øie aldrig var livløst og hvis Kinder saa let fulgde Hjertets indre Bevægelser.

Da hans Tante forlod Salen, og første Gang siden hans Hjemkomst fra hans sidste Streiferier lod ham alene med Mercedes, kastede Don Luis sig hæftigt i en Stoel, der stod ved hans Tilbedtes Fødder, medens hun havde sat sig paa et kostbart Sæde, paa hvilket for fire og tyve Timer siden en af Prindsesserne af Abdallas Familie havde hvilet. „Hvor meget jeg end har æret og elsket hendes Høihed," — begyndte den unge Mand hastigt, — „er min Agtelse og Kjærlighed dog nu stegen ti Gange høiere. Jeg vilde ønske, at hun sendte tre Gange Bud efter min kjære Tante, naar hun kun een Gang behøver hendes Tjeneste. Gid hendes Nærværelse maa være saa nødvendig for den høie Herskerinde, at Castiliens Anliggender ikke uden hendes Raad kunne komme af Stedet, eftersom hendes Lydighed giver

mig en saa gunstig Leilighed til at sige Eder, Donna Mercedes! alt, hvad jeg føler."

„De Snaksomste og Hæftigste føle ikke altid dybest, Don Luis de Bobadilla!"

„Disse føle slet ikke, Donna Mercedes! Du kan ikke tvivle om min Kjærlighed. Den er opvoxet med mig, — den har udvidet sig, eftersom mine Tanker have udvidet sig; den er saa sammenvævet med min Aand og mit Gemyt, at dit huldе Billede blander sig i Alt, hvad jeg gjør og tænker. I Alt, hvad der er skjønt, seer jeg Dig; naar jeg hører en Fugls Sang, er det for mig Klangen af din Luth, naar jeg føler at de duftrige Ders milde Sønden-vind omvifter mine Kinder, maa jeg tænke, at det er dine Suk."

„Det franske Hofs lette Vittigheder have beskjæftiget Eder saa længe, Don Luis! at I synes at have forglemt, at en castilianst Jomfrues Hjerte er for ærligt og oprigtigt, til gjærne at høre saadanne Ord."

Havde Don Luis været ældre og mere bekjendt med Kjønnet, havde han følt sig smigret ved denne Bebreidelse, thi han havde i den Talendes Væsen fundet saavel venligere Følelser, end dem, hendes Ord udtrykde, som ogsaa en ømmere Medynk.

„Du gjør mig megen Uret, naar Du taler om forfængelige Ord. Jeg stiller maaskee mine egne Følelser og Tanker ikke i det rette Lys; men aldrig har min Tunge

yttret noget om Dig, Mercedes! som mit Hjerte ikke ærligt har indgivet mig. Har jeg ikke elsket Dig siden vi begge vare Børn? Har jeg nogensinde undladt i hine lykkelige, uskyldige Dages Lege og muntre Glæder at vise Dig, hvor meget jeg foretrak Dig?"

„Ja, i Sandhed uskyldige," — svarede Mercedes og hendes Øine, der saa at sige glindsede i en Strøm af yndige Erindringer og Billeder, gjorde i dette Øieblik mere for at nedbryde hendes Tilbageholdenheds Skranker, end aarlange Bestræbelser havde kunnet formaae; — „Du var den Tid i det mindste oprigtig, Luis! og jeg satte fuldkommen Tillid til dit Venskab og til dit Ønske at behage"

„Tak, Tak, Mercedes! for disse kostelige Ord! For første Gang i de sidste to Aar har Du igjen taelt, som Du fordum taelde, og kaldt mig Luis, uden det stive forbandede Don."

„En ædel Castilianer burde aldrig tilsidesætte sin Værdighed, og han skylder sin Rang at sørge for at ogsaa Andre ære den;" — svarede vor Heltinde og slog Øinene ned, som om hendes Fortrolighed allerede angrede hende; — „Du skynder Dig med at minde mig om min Glemsomhed, Don Luis de Bobadilla!"

„Min ulykkelige Tunge kan aldrig følge den Vei, som dens Eier vil føre den. Har Du da ikke i alle mine Blikke — i alle mine Handlinger — i alle mine Bevæggrunde seet det Ønske at behage Dig — Dig alene, skjønne

Veninde? Da det behagede hendes Høihed at tale med Velbehag om min Seier i den sidste Turnering, har jeg da ikke søgt dit Die, for at spørge om Du ogsaa havde lagt Mærke til mig? Har Du nogensinde udtaelt et Ønske, som jeg ikke med Iver har stræbt at opfylde?"

„Godt, Luis! nu gjør Du mig dristig nok til at erindre Dig om, at jeg har yttret det Ønske, at Du vilde opgive din sidste Reise til Norden — og dog har Du foretaget Dig den. Jeg følde, at den var Donna Beatriz ubehagelig, thi din Reiselyst gjorde, at hun frygtede for, at Du ganske vilde antage en Sværmers Sæder og paadrage Dig Dronningens Unaade."

„Derfor udtaelde Du hiint Ønske, og det saarede min Stolthed, at Mercedes de Valverde saa lidet skulde begribe min Charakteer, at hun kunde anse det for mueligt, at en Adelsmand af mit Navn og Blod kunde glemme sine Pligter i den Grad, at han skulde nedsynke til en simpel Staldbroder af Matroser og Æventyrere."

„Du vidste ikke, at jeg troede dette om Dig."

„Havde Du forlangt af mig, Mercedes! at jeg skulde blive for din Skyld — ja, havde Du fordret det Sværeste af mig som din Ridder og som den Mand, der i mindste Maade kunde glæde sig ved din Gunst, vilde jeg før have ladet mit Liv, end draget bort fra Castilien. Men jeg kunde ikke engang erholde et venligt Blik af

Dig til Belønning for de Qvaler, som jeg følde for din Skyld —"

„Qvaler, Luis?"

„Er det ingen Qval at elske i den Grad, at man maatte kysse Jorden, hvor den Tilbededes Fod har traadt, og dog ikke ved noget venligt Ord, ved et eneste huldt Blik — ved noget Pant eller Tegn, at blive bevæget til den Tanke, at den, man elsker saa høit, betragter sin Tilbeder anderledes, end som en Sværmer og letsindig Eventyrer?"

„Luis de Bobadilla! den, der virkelig kjender din Charakteer, kan ikke tænke saaledes om Dig."

„Tusinde Tak for disse faa Ord, min elskede Pige! og Millioner Tak for det venlige Smiil, der ledsagede dem. Du kunde danne mig efter dine Ønsker —"

„Mine Ønsker, Don Luis?"

„Efter alle dine strænge Anskuelser af Ærbarhed og en værdig Opførsel, naar Du blot vilde skjænke mig Deeltagelse nok, til at lade mig ahne, at mine Handlinger vilde volde Dig Smerte eller Glæde."

„Kan det være anderledes? Kunde Du, Luis! med Ligegyldighed betragte det Menneskes Handlinger, som Du havde kjendt og agtet som en Ven lige fra din Barndom."

„Agtet, dyrebare Mercedes! tilstaaer Du selv dette Lidet til min Fordeel?"

„Det er ikke lidet at agte Nogen, Luis! det er me-

get. Den, der agter Dyden høit, agter aldrig en, der er uden Værd; og det er umueligt at kjende dit fortræffelige Hjerte og din mandige Charakteer, uden at agte Dig I Sandhed, jeg har aldrig holdt min Agtelse hemmelig for Dig, eller for nogen Anden.

„Har Du holdt noget hemmeligt? O, Mercedes! sæt Kronen paa din himmelske Godhed og tilstaae, at en — om ogsaa nok saa lille, men venlig Følelse undertiden har forenet sig med din Agtelse."

Mercedes blev brændende rød, men hun vilde ikke gjøre den Tilstaaelse, han saa ofte havde anraabt om. Det varede en Stund inden hun overhovedet gav noget Svar, og da hun taelde igjen, skeede det nølende og med hyppige Pauser, som om hun vilde overveie om det, hun sagde, var passende og klogt."

„Du har gjort mange og lange Reiser, Luis!" — sagde hun — og din Tilbøielighed til at streife omkring har gjort Dig mindre yndet; hvorfor vil Du ikke igjen søge at vinde din Tantes Gunst ved det, hvorved Du har tabt den?"

„Jeg forstaaer Dig ikke; dette Raad klinger selsomt i din Mund, der er Klogskaben selv."

„De Kloge og Forsigtige overlægge deres Ord og Handlinger, og man har derfor desto større Tillid til dem. Du synes at være forbauset over Sennor Colons dristige Anskuelser, og da Du har spottet over dem, er det mig klart, at de beskjæftige din Aand."

„Jeg vil herefter holde ti Gange mere af Dig, Mercedes! Du har gjennemskuet Foragtens taabelige Maske og mit hele letsindige Sprog og den virkelige Følelse, der ligger til Grund for dem. Siden jeg har hørt om denne Plan, har den stedse svævet for min Phantasi, og Genueserens Billede var altid ved Siden af dit, dyrebareste Pige! for mine Øine, om ikke i mit Hjerte. Jeg er uvis om enten der findes noget Sandt i hans Anskuelse, eller ikke; en saa ophøiet Tanke kan ikke være ganske urigtig."

Mercedes' skjønne, fulde Øine vare fast hæftede paa Don Luis' Ansigt og deres Glands tiltog eftersom den synlige Begeistring, der boede i ham, opflammedes og begyndte at gløde ved dette Udtryk af hendes Sjæls Følelser.

„Der er," — svarede hun høitideligt, — „der maa være Sandhed deri. Genueseren er af Himmelen bleven begeistret til denne ophøiede Tanke og han vil tidligere eller sildigere bevise Sandheden af den. Tænk engang, et Skib omkredser virkelig denne Jord; det fjærneste Østen, Himmelens Land, kommer i den nøieste Forbindelse med os, og Korset kaster sin Skygge under Cathays brændende Soel. Dette er straalende, himmelske Forventninger, Luis! og vilde det ikke være en uforgjængelig Hæder at tage Deel i denne Ære, at have virket med til at befordre en saa stor Opdagelse?"

„Ved Himlen! saasnart Morgensolen viser sig, gaaer jeg til Genueseren og tilbyder mig at ledsage ham paa

hans Tog. Han skal ikke mangle Guld, dersom han ikke behøver andet end det!"

„Du taler som den ædle, høisindede, uforfærdede, unge Castilianer, som Du er!" — sagde Mercedes med en Begeistring, der afveeg fra hendes sædvanlige Klogskab og Forsigtighed; — „og som det sømmer sig Luis af Bobadilla. Men Guldet er i dette Øieblik ikke i Mængde hos os alle; og det vil overstige en almindelig Undersaats Kræfter at skaffe det Nødvendige. Det er heller ikke passende, at Andre, end Herskere og de Mægtige udsende en saadan Flaade, da der vil blive store Lande at bortgive og at regjere, hvis Lykken ellers tilsmiler Colon. Min mægtige Fætter, Hertugen af Medina Celi, har taget denne Gjenstand i moden Overveielse, og er gunstigt stemt for den, som man kan see af hans Breve til hendes Høihed; men selv han betragter Sagen som altfor vigtig til at nogen Anden, end et kronet Hoved skulde forsøge paa den, og han har benyttet sin Indflydelse paa vor Herskerinde, for at vinde hende for Genueserens Plan. Det er følgelig forgjæves at tænke paa Udførelsen af dette Forehavende, uden ved hendes Høiheds Understøttelse."

„Du veed, Mercedes! at jeg ikke formaaer at gjøre noget for denne Colon ved Hoffet. Kongen er en Fjende af alle dem, der ikke ere ligesaa kolde, ligesaa forsigtige, ligesaa listige, som han selv —"

„Luis, Du er i hans Palads — under hans Tag

— nyder i dette Øieblik hans Gjæstevenskab, hans Beskyttelse —"

„Jeg ikke!" — svarede den unge Mand ivrigt, — „dette er min kongelige Herskerinde, Dronning Isabellas Bolig, thi Granada er Castiliens Erobring, ikke Arageniens. Med Hensyn til Dronningen, Mercedes! da vil Du aldrig høre et uærbødigt Ord af min Mund, thi hun er, ligesom Du selv, idel Dyd, Huld og Godhed; men Kongen har mange Feil, der kun tilhøre fordærvede, slaviske Mænd. Du kan ikke nævne mig een eneste ung, ædel, høihjertet Cavaleer, der elsker Don Fernando i Sandhed og med Tillid, medens hele Castilien tilbeder Donna Isabella."

„Dette kan maaskee være sandt, men det er aldeles uklogt at sige det. Don Fernando er en Konge, og efter det Lidet, jeg har seet under mit Ophold ved et Hof, frygter jeg for, at de, der styre de Dødeliges Anliggender, maae see meget gjennem Fingre, ellers tilintetgjør den menneskelige Slethed de viseste Forholdsregler, som de kunne optænke. Er det desuden mueligt, at man kan elske Hustruen, uden at agte Manden? Mig forekommer dette Baand saa tæt og inderligt, at Dyder og Charakterer kun ere eet Væsens."

„Det falder Dig vist ikke ind, at sammenligne vor Herskerindes beskedne Fromhed, hellige Sandhedskjærlighed og oprigtige Dyd med vor fjærntblikkende Herres forsigtige og listige Politik."

„Jeg vil ikke anstille Sammenligninger imellem dem; vi ere forpligtede til at ære og adlyde dem begge, og naar Donna Isabella besidder mere tillidsfuld Sandhedskjærlighed og et renere Gemyt, end Kongen, da forholder dette sig jo stedse saaledes hos Manden og Qvinden."

„Dersom jeg virkelig kunde troe, at Du paa nogen Maade sammenligner mig med denne selvkloge og rænkefulde aragonske Konge, vilde jeg af lutter Skamfuldhed for evigt flye fra Dig, min kjære Mercedes!"

„Ingen vil sammenligne Dig, Luis! med et rænkefuldt og dobbelttunget Menneske; thi det er din Feil, at Du siger Sandheden, der, hvor det maaskee var bedre at tie — denne Samtale kan vel tjene til et Beviis derpaa, — og at Du seer paa dem, der mishage Dig, som om Du var færdig til at vise dem Spidsen af din Landse, og at storme los paa dem med din Stridshest."

„Mine Blikke ere meget uheldige, skjønne Mercedes! dersom de efterlade saadanne Erindringer hos Dig;" — — svarede den unge Mand i en noget bebreidende Tone.

„Jeg taler paa ingen Maade om mig selv, Luis! thi imod mig har Du altid været mild og venlig!" — sagde den unge castilianske Jomfrue hastigt og med et vist Alvor, der et Øieblik efter drev Blodet op i hendes Kinder; — „jeg siger kun, at Du herefter maa være forsigtig i dine Bemærkninger om Kongen."

„Du vilde før sige, at jeg var en Landstryger —"

„Nei, jeg har ikke betjent mig af et saadant bebreidende Udtryk, Don Luis! Din Tante kan have sagt det; men det skeede vist ikke i den Hensigt at fornærme Dig. Jeg sagde, at Du havde gjort mange og vidtloftige Reiser —"

„Godt, jeg fortjener hiint Navn, og vil ikke beklage mig over denne Ære. Du taelde om mine Reiser, og yttrede Dig gunstigt om Genueserens Plan. Dersom jeg udtyder det rigtigt, Mercedes! — saa er det dit Ønske, at jeg forener mig med disse Æventyrere?"

„Du har forstaaet mig rigtigt, Luis! thi jeg anseer det for et Foretagende, der er din dristige Aand og dit villige Sværd værdigt; og den Ære, der vil følge med et lykkeligt Udfald, vil udsone mange smaa Vildfarelser, der maae tilskrives Ungdommens Hidsighed og Ubetænksomhed."

Don Luis betragtede næsten i et heelt Minut den skjønne Begeistredes brændende Kinder og straalende Øine stille og opmærksomt, thi han var indviklet i Tvivlens og Skinsygens Snarer, og spurgde med den ægte Kjærligheds Mistillid til sig selv, hvorledes han kunde være værdig til at vinde et saa huldt Væsens Deeltagelse, og satte Mistillid til de Bevæggrunde, der formaaede hende til at sende ham paa denne Reise.

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde læse i dit Hjerte, Donna Mercedes!" — begyndte han endelig igjen, —

„thi medens dit Kjøns fortryllende Beskedenhed og frygtsomme Tilbageholdenhed tjene til at smede mig desto fastere i dine Lænker, forblosse de Mandens Aand, der mere er vant til det vilde Sammenstød paa Valpladsen, end til den qvindelige Skarpsindigheds Irgange. Daaker Du, at jeg slutter mig til et Foretagende, som de fleste Mennesker — med den kloge, forsigtige Don Fernando, som Du agter saa høit, i Spidsen — anser for en Drømmers Plan, der vil føre til den visse Undergang? Dersom jeg kunde tænke dette, vilde jeg reise bort i Morgen, om ikke for andet, saa for ikke at forstyrre din Lykke med min forhadte Nærværelse."

„Don Luis, I kan ikke retfærdiggjøre Eders grusomme Mistanke," — sagde Mercedes og gjorde sig Umage for at straffe sin Tilbeders Mistillid med en tilsyneladende Vrede, endskjøndt hendes Stolthed afpræssede hende Taarer; — „I veed, at Ingen hader Eder, enten her eller noget andet Steds; I veed, at man allevegne vil Eder vel, endskjøndt castiliansk Klogskab og castiliansk Tilbageholdenhed ikke altid betragter Eders vandrende Liv med det samme Bifald, som man pleier at give den mere forsigtige Hofmand og den strængt regelmæssige Ridder."

„Tilgiv, dyrebare, elskede Mercedes! — din Kulde, din fremmede Opførsel bringer mig mangen Gang til Afsindighed."

„Kulde! fremmed Opførsel! Luis de Bobadilla!

Naar har Mercedes de Valverde viist Dig nogen af Delene?"

„Jeg frygter for, at Donna Mercedes de Valverde netop i dette Øieblik paalægger mig en saadan Prøvelse."

„Da kjender Du kun lidet til hendes Bevæggrunde og kjender kun hendes Hjerte slet. Nei, Luis! jeg er Dig ikke imod, og vilde nødigt synes kold imod Dig. Dersom dine egensindige Følelser overvælde og plage Dig saa meget, vil jeg gjøre mig Umage for at være tydeligere. Ja — førend Du skal tage denne falske Anskuelse med Dig og igjen styrte Dig i et ubetænksomt Eventyr til Søes, vil jeg overvinde min jomfruelige Stolthed, og forglemme den Forsigtighed og Tilbageholdenhed, der mest passe til min Rang og Slægt, for at opklare dit Sind. I det jeg raader Dig, at slutte Dig til denne Colon og aabenhjertet at gaae ind paa hans Plan, har jeg din egen Lykke for Øine, da Du uendelig mange Gange har tilsvoret mig, at din Lykke alene kunde blive sikkret —"

„Mercedes, hvad siger Du? Min Lykke kan kun blive sikkret ved en Forbindelse med Dig!"

„Og din Forbindelse med mig kan kun blive sikkret, naar Du adler hiin Tilbøielighed til at sværme omkring med en roesværdig Daad, der kan retfærdiggjøre Donna Beatriz, naar hun giver sin Myndling til en letsindig Fætter, og vinde Dig Donna Isabellas Gunst."

„Og Du? Vilde dette Bovestykke ogsaa vinde mig Dig, saa at Du vilde betragte mig med gunstige Øine?"

„Luis, dersom Du endelig vil vide alt — saa er jeg allerede vunden — nei, dæmp din Hæftighed, og hør Alt, hvad jeg vil sige Dig. Selv medens jeg tilstaaer mere, end det anstaaer en Jomfrue, maa Du ikke troe, at jeg videre vil forglemme mig. Uden min moderlige Veninndes fuldkomne Samtykke og uden hendes Høiheds naadige Tilladelse rækker jeg ingen Mand min Haand — nei ikke engang Dig, Luis de Bobadilla! hvor kjær Du endog — jeg tilstaaer det — er mit Hjerte!" — Hendes Hjertes Bevægelse qvalde næsten hendes Ord i Taarer, — „nei, ikke engang Dig uden alle deres Bifald og venlige Lykønskninger, der høre til Familien Valverde. Vi to kunne ikke ægte hinanden, som et Par Bønder. Det er passende, at en af Kirkens høie Tjenere velsigner os høitideligt, og i en stor Kreds af vore Venner, der billige vor Forbindelse. Ak, Luis! Du har bebreidet mig Kulde og Ligegyldighed imod Dig," — vedblev den ædle Pige hulkende, — „men Andre have ikke været saa blinde, — nei, tael ikke! — lad mig nu ganske aabne Dig mit Hjerte, der nu strømmer over, thi jeg frygter for at Skamfuldhed og Anger snart ville faae mig til at fortryde hvad jeg nu bekjender; — men Andre have ikke været saa blinde, som Du. Vor kongelige Herskerinde forstaaer sig fortræffeligt paa det qvindelige Hjerte og har for længe siden seet, hvad

der har været Dig saa vanskeligt at opdage; og hendes levende, raske Die og hurtige Tanke have alene afholdt mig fra, at tilstaae Dig i det mindste en Deel af det, som jeg nu imod min Villie siger —"

„Hvorledes? Er Donna Isabella ogsaa en Fjende? Maa jeg overvinde Donna Isabellas Tvivl, ligesom min kolde, haardhjertede Tantes?"

„Luis! din Hæftighed gjør Dig uretfærdig! Donna Beatriz de Moya er hverken kold eller haardhjertet. En ædlere og mere trofast Aand har der aldrig været og hun er oprigtig og ligefrem. Meget af det, jeg elsker hos Dig, nedstammer fra hendes Familie, og Du burde derfor ikke dadle hende. Hvad hendes Høihed angaaer, da behøver jeg just ikke at beskrive hendes gode Egenskaber. Du veed, at hun er sit Folks Moder; at hun har Alles Interesse for Die i lige høi Grad, saavidt som hendes Kundskab naaer; samt at hun gjør det, som hun udretter for Andre, af sand Kjærlighed og med en Omhu, der, som jeg har hørt Cardinalen sige, synes at blive ledet af den uendelige Viisdom."

„Ha, Mercedes! det er ikke vanskeligt at være klog, velvillig, og at synes ledet af en høiere Villie, naar man har Castilien til Throne og Leon og andre herlige Provindser til Fodskammel."

„Don Luis, dersom Du sætter nogen Priis paa min Agtelse," — svarede det herlige Væsen med en Værdighed,

i hvilken intet af hendes Kjøns Svaghed, endskjøndt hele dets Sandhedskjærlighed blev synlig; — „saa tael ikke letfærdigt om min kongelige Herskerinde. Hvad hun har gjort i denne Sag, har hun gjort med en Moders Følelser — med en Moders Godhed og — som din Uretfærdighed næsten lader mig befrygte — med en Moders Klogskab."

„Tilgiv mig, tilbedede, elskede Mercedes! tusinde Gange mere tilbedet og elsket, da Du har været saa ædel og tillidsfuld! Men jeg kan ikke berolige mig, førend jeg veed hvad Dronningen har gjort eller sagt i en Sag, der angaaer mig."

„Du veed hvor mild og naadig Dronningen stedse har værrt imod mig, Luis! og hvor meget jeg har Grund til at være taknemmelig for saa megen Naade og Forekommenhed. Jeg veed ikke hvoraf det kommer, men det kongelige Die har, medens min Tante ikke syntes at ahne mine Følelser og alle mine Slægtninger bleve i den samme Uvidenhed, gjennemskuet en Hemmelighed, som jeg troede den Gang var skjult for mig selv. Du erindrer den Turnering, der blev holdt, førend Du tiltraad din sidste letsindige Reise?"

„Ja, sikkert erindrer jeg den! Har ikke din Kulde alene, efter min Seier i denne Kampleg og da jeg netop bar din Farve, jaget mig ud af Spanien, — ja næsten ud af Verden?"

„Naar Verden vilde tilregne dine Handlinger en saa-

dan Grund, vilde alle Hindringer snart være ryddede tilside og vi kunde uden videre Anstrængelser være lykkelige. Men" — lagde Mercedes til med et skjælmsk Smiil, men med megen Ømhed i Stemme og Blik, — „jeg frygter for, at Du er altfor meget underkastet saadanne gale Griller og aldrig vil høre op med at ønske at blive fordreven til Verdens yderste Grændser, ja endogsaa ud af den."

„Det staaer i din Magt at gjøre mig ligesaa ubevægelig som Taarnene paa Alhambra. Et saadant Smiil vilde hver Dag fængsle mig til dine Fødder, som en fangen Maurer og forjage ethvert Ønske om at see Andet, end din Skjønhed. Men — hendes Høihed — Du har forglemt at sige mig, hvad hendes Høihed har sagt og gjort!"

„I hiin Turnering var Du Seierherre, Luis! Det hele castilianske Ridderskab var paa den glimrende Dag til Hest og dog kunde Ingen maale sig med Dig. Selv Alonso af Ojeda blev hævet af Sadlen af din Landse, og enhver Mund var fuld af din Roes; enhver Hukommelse — maaskee er det rigtigere, naar jeg siger, enhver Hukommelse med Undtagelse af een Eneste — forglemde dine Feil."

„Og det var din, grusomme Mercedes!"

„Du veed det bedre, vilde Luis! Paa den Dag tænkde jeg ikke paa andet, end paa dit ædle, høimodige Hjerte, paa din mandige Færd paa Kamppladsen og paa dine fortræffelige Egenskaber. Men Dronningens Hukom-

melse var meget mindre glemsom; hun lod mig, efterat Festen var forbi, kalde til sit Værelse og beholdt mig en heel Time hos sig i kjærlig, venlig Samtale, forend hun berørde den Gjenstand, hvorfor hun havde kaldt mig. Hun taelde med mig, Luis! om vore Pligter som Christne, om vore Pligter som Qvinder og især om Ægtestandens hellige Pligter og om de mange Slags Lidelser og Besværligheder, der i det bedste Tilfælde ledsage denne vigtige Stilling. Da hun med en Kjærlighed, der i Sandhed var moderlig, havde rørt mig til Taarer, lod hun mig love sig — og jeg bekræftede dette Løfte med en høitidelig Ed — at jeg, saalænge hun levede, aldrig vilde træde frem for Alteret, uden at hun var tilstede og tilfreds med mit Valg; og i det Tilfælde, at hun ved Sygdom eller andre Forhindringer blev afholdt derfra, ikke uden en Tilladelse, der var undertegnet af hendes egen kongelige Haand."

„Ved St. Denis af Paris! Hendes Høihed har bestræbt sig for at stemme dit ædle, rene Hjerte imod mig!"

„Dit Navn blev ikke nævnet, Luis! og det vilde være blevet fjærnt fra denne Samtale, dersom mine Tanker ikke imod min Billie havde vendt sig til Dig. Hvad hendes Høiheds Hensigt var, veed jeg endnu ikke selv, men den Maade, hvorpaa min Phantasi fremstillede mig det, gjorde at jeg, maaskee uden Nød, antog, at jeg skulde forhindres i at ægte Dig uden Donna Isabellas Samtykke.

Men da jeg kjender hendes moderlige Hjerte og store Kjærlighed, tvivler jeg ikke paa, at hun vil give efter for mit Ønske, naar hun erfarer, at mit Valg ikke er mig uværdigt, endskjøndt den strængt Besindige kunde anse det for uklogt."

„Men Du tænker, Du føler, Mercedes! at hendes kongelige Høihed afpræssede Dig dette Løfte af Frygt for mig?"

„Jeg frygtede for det, og jeg har tilstaaet Dig det mere beredvilligt, end det anstaaer en Jomfrues Stolthed, fordi mit hele Hjerte var fuldt af Dig, Dine stolte, glimrende Bedrifter paa den Dag, og den Maade, paa hvilken Enhver nævnede dit Navn, kunde vel forføre Tankerne til at dvæle ved Dig."

„Du kan ikke nægte, Mercedes! at Du troer, at Dronningen har afpræsset Dig dette Løfte af Frygt for mig."

„Jeg ønsker aldrig at nægte hvad der er sandt, Don Luis! og I lærer mig i Tide at angre den ubesindige Tilstaaelse, jeg har gjort Eder. Jeg siger ikke, at Dronningen har taalt af Frygt for Eder, thi jeg kan ikke troe, at hun skulde nære en saadan Mening om Eder. Hun var fuld af moderlig Ømhed mod mig og jeg troer, — thi jeg vil ikke skjule hvad jeg virkelig troer, — at Bekymring for dine indtagende Egenskaber, Luis! har bevæget hende til at frygte, at en forældreløs Pige, som jeg, snarere vilde tage sin Phantasi, end sin Fornuft med paa

Raad, og give en Mand sin Haand, der i en saa høi Grad foretrækker Jordens yderste Grændser for sine egne Slotte og sit eget Hjem."

„Og Du tænker at holde dette Løfte?"

„Luis, Du betænker næppe hvad Du siger, ellers vilde Du ikke henvende et saa syndigt Spørgsmaal til mig. Hvilken christelig Jomfrue har nogensinde glemt sine Løfter — Valfarter — Bod — gudfrygtige Handlinger — eller af hvad Slags de ellers maatte være? Og hvorfor skulde jeg være den Første, der gjorde sig skyldig i saa stor en Synd? — Men om jeg end ikke havde lovet noget — saa vilde det simple, af Dronningen yttrede Ønske være tilstrækkeligt til at afskrække mig fra ethvert Giftermaal. Hun er min Fyrstinde — min Herskerinde — ja, jeg kunde næsten sige min Moder, og selv Donna Beatriz kan næppe vise en større Deeltagelse i min Skjæbne. — Nu, Luis! maa Du høre mit Ønske, endskjøndt jeg seer, at Du er rede til at give efter for din naturlige Hæftighed; men jeg har i nogle Aar hørt paa Dig med Taalmodighed, og nu er det til mig at tale og til Dig at høre. Jeg troer, at Dronningen rigtigt nok tænkde paa Dig, da hun tog dette Løfte af mig, der snarere blev frivilligt tilbudt af mig, end, som Du synes at troe, afpresset mig af hendes Høihed. Jeg troer derfor, at Donna Isabella antog, at det kunde bringe mig i Fare, at høre paa dit Frieri, og at hun frygtede for, at en Mand af en saa

urolig Aand ikke kunde bringe eller vedligeholde nogen Lykke i det Indre af en Familie. Men naar Dronningen ikke lader Dit ædle, høimodige Hjerte vederfares Retfærdighed, Luis! naar Skinnet skuffer hende ligesom de Fleste af dem, der omgive hende — Kort sagt, naar hun ikke kjender Dig, — er dette da ikke Din egen Skyld? Har Du ikke idelig været borte fra Castilien, eller har Du, naar Du var der, saa ivrigt og opmærksomt opfyldt Dine Pligter ved Hoffet, som det tilkommer Din høie Rang og Dine uomtvistelige Fordringer? Det er sandt, hendes Høihed og alle de Tilstedeværende vare Vidner til din Duelighed i Kamplegen, og i denne Krig mod Maurerne er Dit Navn ofte blevet nævnt med Hæder og Din Tapperhed omtaelt med Berømmelse; men medens den qvindelige Phantasi beredvilligt hylder Din Mandhaftighed, længes det qvindelige Hjerte efter andre mildere, stadigere Dyder ved Arnen og i den huuslige Kreds. Donna Isabella har seet og følt dette og veed det, hvor lykkelig hun end føler sig med Kongen af Aragonien; og er det da saa forunderligt, at hun nærer denne Bekymring for mig? Nei, Luis! Din Egenkjærlighed har gjort Dig uretfærdig mod vor høie Herskerinde, og det er aabenbart, at det Bedste, Du kan gjøre, er, at stemme hende gunstigt for Dig, dersom Du virkelig nærer det alvorlige Ønske at erholde min Haand."

„Og hvorledes er dette mueligt, Mercedes? Mau-

rerne ere overvundne, og jeg veed ikke, at nogen Ridder vil træde mig imode, for at bryde en Landse for Dig."

„Dronningen ønsker intet Saadant — jeg heller ikke. Vi To kjende Dig allerede som en fuldkommen christelig Ridder, og der findes nu, som Du har sagt, Ingen, der har Lyst til at bryde en Landse med Dig, Ingen har fundet den Opmuntring, der kunde berettige ham til en saadan Daarskab. — Ved denne Colon maa Du vinde Dronningens Samtykke."

„Jeg troer, at jeg tildeels har begrebet Meningen af Dine Ord, men jeg ønsker, at Du vil udtale dem tydeligere."

„Jeg vil da tale saa tydeligt med Dig, som det er mig mueligt;" — svarede den livlige Pige, og hendes Kinder rødmede igjen af en hellig Begeistring, da hun blev ved, — „Du kjender allerede Seunor Colons Anskuelser, og den Maade, hvorpaa han tænker at naae sit Maal. Jeg var endnu et Barn, da han første Gang viiste sig i Castilien, og bad Hoffet om at understøtte dette Foretagende; og jeg overbeviisde mig om, at Dronningen ofte var tilbøielig til, at tilstaae ham den forlangte Understøttelse; men Don Ferdinands Kulde eller hans Ministres indskrænkede Begreber gjorde at de satte sig imod Planen. Jeg troer, at hun endnu stedse er denne Tanke gunstig, thi i den senere Tid er Colon, der havde taget Afsked med os Alle, for at forlade Spanien og at see sig om Under-

stottelse andetsteds, ved Fray Juan Perez, hendes Høiheds Skriftefaders Indflydelse, bleven opfordret til at vende tilbage. Han er nu, som Du har seet, her, og seer med Utaalmodighed en Audients imøde, og man behøver blot at komme Dronningens Hukommelse til Hjælp, for at udvirke ham denne Gunst. Skulde han erholde de forlangte Caraveler, ville vist mange Adelsmænd nære det Ønske, at tage Deel i et Foretagende, der, hvis det lykkes, lover alle Deeltagerne en varig Hæder, og Du vilde da være iblandt dem."

„Jeg veed ikke hvordan jeg skal udtyde denne Idee, thi det Ønske at faae dem, som vi synes at beskytte, til at tage Deel i et Foretagende, hvorfra de efter al Sandsynlighed aldrig vilde vende tilbage, er selsomt."

„Gud vil bevare Dig!" — svarede Pigen og hendes Ansigt straalede af en from Ild; — „Dette Foretagende har hans Ære til Formaal og hans mægtige Haand vil frie og beskytte Caravelerne."

Don Luis de Bobadilla, der besad mindre religiøs Tro og mere Kundskab om de physiske Hindringer, end hans Elskede, smilde. Han lod hendes Bevæggrunde vederfares fuldkommen Retfærdighed, hvor raskt han end havde laant sin Tvivl Ord; og dette Foretagende var af det Slags, at det maatte vække hans naturlige Kjærlighed til at flakke omkring og hans Ønske at møde Farer. Han og

Mercedes vidsde ogsaa ret vel, at han fortjente den Mistillid til hans Characteer, der alene stod i Veien for deres Forening; og hans Skarpsindighed lod ham snart indsee de Midler, hvorved han kunde vinde Isabellas Samtykke. De Spørgsmaal, der fulgde paa, afslørede den ringe Tvivl, som han endnu havde tilbage.

„Dersom Dronningen er tilbøielig til at understøtte denne Colon," — sagde han, — „hvi noler man da saalænge dermed?"

„Denne mauriske Krig, det tomme Skatkammer og Kongens forsigtige Kulde har forhindret enhver Forholdsregel til Fordeel for Colon."

„Vil Dronningen ikke betragte alle Mandens Ledsagere som taabelige Drømmere, naar vi vende tilbage fra et mislykket Forsøg, hvilket efter al Sandsynlighed vil være Tilfældet, — hvis vi ellers vende tilbage igjen?"

„Dette passer ikke til Isabellas Characteer. Hun vil indgaae paa denne Plan for Guds Æres Skyld, hvis hun indgaaer paa den, og hun vil i Enhver, der frivilligt ledsager Colon, see en Korsfarer, der har Fordring paa hendes Agtelse. Du vil ikke vende tilbage uden Fordeel, Luis! men med et Navn, der vil ære Din Gemalindes Valg, og som hun kan være stolt af."

„Du er en yndig Sværmerske, bedste Pige! kunde jeg tage Dig med, vilde jeg vove Reisen uden andre Staldbrødre."

Paa disse artige, og i det mindste i dette Øieblik oprigtige Ord fulgde et passende Svar, hvorpaa denne Gjenstand blev omtalt med mere Rolighed og langt mere grundigt.

Det lykkedes Don Luis at tæmme sin Hæftighed, og den ædle Tillid, med hvilken Mercedes lidt efter lidt yttrede sin Deeltagelse, og den yndige fromme Alvor, med hvilken hun forsvarede Mueligheden af et lykkeligt Udfald, bragde ham endelig til at betragte dette Foretagende snarere som en stor Plan, end som et Indfald, der smigrede hans Lyst til Æventyr.

Donna Beatriz lod de Elskende alene i hele to Timer, da Dronningen i denne Tid behøvede hendes Nærværelse. Strax efter hendes Tilbagekomst tog hendes sorgløse, omstreifende, ubesindige, men ædelmodige og mandhaftige Frende Afsked.

Men Mercedes og Donna Beatriz trak sig først tilbage ved Midnatstid; den Første aabnede sit hele Hjerte for Marquisen og forklarede hende alle sine Forhaabninger for saavidt de stode i Forbindelse med Colons Forehavende.

Denne Bekjendelse baade glædede og smertede Donna Beatriz, medens hun smilde ad Kjærlighedens Naivitet, der sammensmeltede Genueserens store Planer med Opfyldelsen af sine egne Ønsker. Dog var hun ikke misfornøiet. Luis de Bobadilla var en Søn af hendes elskede, eneste

Broder, og hun havde overført hele den Kjærlighed, som hun bar for Luis' Fader, paa Sønnen. Og denne unge og skjønne Adelsmand var i Grunden elsket af alle dem, der kjendte ham, endskjøndt de Kloge misbilligede hans Ubesindigheder; og han kunde efter Godtbefindende have valgt sig en Gemalinde blandt Castiliens skjønneste og ædleste Damer, med Undtagelse af nogle Faa, der toge en Forsigtighed til Maalestok, der udstrakde sig over de sædvanlige Betænkeligheder ved Afslutningen af saadanne Forbindelser. Marquisen hørde derfor ikke paa sin Myndling med Misfornøielse, og førend de den Aften skildes ad havde den skjønne Mercedes' frimodige, men beskedne Bekjendelse, alvorlige Veltalenhed og smme Naturlighed næsten omvendt Donna Beatriz.

Sjette Kapitel.

Hvem vil, kan svæve omkring hine Tider
Og overlægge hvad der af dem blev;
Hvor er de store Aander og de Vise,
Der kaldtes Indbegrebet af al Kundskab?
Hvor ere Kongerne, hvis Kraft og Styrke
Opfyldte Jorden med navnkundig Daad?

Tidens Ruiner.

Flere Dage gik hen førend de Christne begyndte at føle sig hjemme i det gamle Sæde for Maurernes Magt.

Men i denne Tid bleve dog Alhambra og Staden bragte i en mere ordnet Tilstand, end den havde været i, under den Jil, den Glæde og den Smerte, der fulgde med Overtagelsen og med Skilsmissen; og da den forsigtige og velsindede Konge af Aragonien havde givet strænge Befalinger til ikke alene at behandle Maurerne venligt, men ogsaa med Ømhed, blev Roligheden lidt efter lidt gjenoprettet og Enhver gik til sine gamle Forretninger og fulgde sine tidligere Vaner og Glæder.

Paa Don Fernando tyngede der naturligviis nye Sorger; men hans ædle Gemalinde, der kun viisde sig ved vigtige Leiligheder og yttrede sin sædvanlige Indflydelse paa den rolige og ædle Maade, der meest passede for hendes Kjøn, hendes naturlige Characteer, hendes Sanhedskjærlighed og Fromhed, havde allerede, forsaavidt det anstod hendes høie Rang og hendes Pligter, trukket sig tilbage fra det ridderlige Hofs Festligheder og krigeriske Prunk, og søgde med sin sædvanlige Forkjærlighed de stille Glæder og den Omgang, der bedst passe til Qvindernes blidere Tilbøieligheder. Hun havde endnu sine tvende Børn hos sig og de beskjæftigede i høi Grad hendes moderlige Omhu, men hun helligede ogsaa Venskabet og den Kjærlighed, der paa en vis Maade gjorde alle hendes Undersaatter til hendes Børn, mangen Time.

Den anden Dags Morgen, der fulgde paa den i det forrige Kapitel meddeelte Samtale, havde Donna Isabella

forsamlet nogle af de udmærkede Personer, der havde en fortroligere Adgang til hende, omkring sig; thi medens det castilianske Hof var bekjendt i den hele Christenhed for sin Etiquette — der maaskee havde sin Oprindelse fra de nærboende Moslems afmaalte orientalske Sæder, — havde Dronningens venlige Characteer udbredt en Glands om hendes Privatkreds, der gjorde den behagelig og tillokkende for alle dem, der nod den høie Ære at kunne nærme sig til den.

Paa den Tid nod Geistligheden et Slags udelukkende Gunst, blandede sig i alle Livets Anliggender og styrede dem ikke sjeldent. Medens Beboerne af de forenede Stater let opdage Pletter af dette Slags hos fremmede Folk og ere meget tilbøielige til at paapege de Onder, der ere en Følge af den romerske Geistligheds Indblandelse i det offentlige og private Liv, stadfæste de Rigtigheden af den Grundsætning, der lærer os hvor meget lettere det er at see Andres Feil, end at opdage vore Egne; thi intet Folk frembyder mere paafaldende Beviser paa et saadant Formynderskab, end det, især Beboerne af saadanne Egne, som først ere blevne besatte af Anførere for Secter og endnu staae under saadanne tidligere herskende Secters Indflydelse; og maaskee har det meest paafaldende Nationaltræk, der endnu findes hos os — den Tilbøielighed at udvide et saadant Formynderskab ud over de af Institutionerne og Lovene afstukne Grændser, idet man betjener sig af det velklingende Navn den offentlige Mening, sin Grund i de Kirkers Politik af demokratisk Characteer, der stræbe

efter en Stat i Staten — en Bestræbelse, der bliver forøget og formeret ved Regjeringsformer og Provindsialskikke. Hvordan det endogsaa er, den katholske Geistligheds Overvægt i den hele Christenhed forend Reformationen er noget, der ikke kan nægtes, og Isabella var i sit Hjerte altfor gudhengiven, altfor oprigtig from, til ikke at gjøre den enhver Tilstaaelse, der lod sig forene med hendes Retfærdighedsfølelse; og saaledes havde den da fri Adgang til hende og Indflydelse paa alle hendes Handlinger.

Ved den nysomtaelte Leilighed var iblandt Andre Fernando de Talavera, en Prælat af høi Rang, der nylig var bleven udnævnt til Biskop af Granada, og Fray Pedro de Carascal, Luis de Bobadillas Ungdomslærer, en Geistlig uden Embede, der havde sin oprigtige Characteer og sin høie Fødsel at takke for den Gunst, han stod i, nærværende.

Isabella stod ved et lille Bord og var beskjæftiget med sin Naal, og den Gjenstand hun syede paa, var en meget huuslig, nemlig en Skjorte til Kongen, da det hørde til hendes qvindelige Egenheder, selv at efterkomme denne lave Pligt saa samvittighedsfuldt, som om hun havde været en simpel Haandværksmands Kone i Hovedstaden.

Men dette var dog en af hiin Tids Sæder, hvis det ikke hørde til Prindsessernes Politik; thi de fleste Reisende have seet Dronningen af Burgunds berømte Sadel

og den for Rokken bestemte Plads, for at hun, naar hun reed ud kunde give sine Undersaatter et Exempel paa Flid, og vi have med vore egne Øine og i vore blødagtige Tider, da faa Privatdamer vilde nedlade sig til endog at berøre et saa nyttigt Klædningsstykke, som det der beskjæftigede Isabella af Castilien, seet en Dronning sidde midt imellem sine kongelige Døttre, og føre Naalen saa flittigt, som om hun skulde fortjene Føden ved sin Flid.

Men Isabella gjorde intet for et Skins Skyld; i sine Følelser, i sine Ord, i sin Chraracteer, i sine Handlinger var hun Sandheden selv, og den ægteskabelige Kjærlighed gjorde, at hun fandt en stor Glæde i at beskjæftige sig for en Gemahl, som hun elskede omt som Mand, endskjøndt hun ikke ganske kunde dølge sig alle hans Feil som Monarch.

Ved Siden af Isabella stod hendes Ungdoms Veninde — den længe prøvede, hengivne Donna Beatriz de Cabrera.

Mercedes sad paa en Stoel ved Infanten Isabellas Fødder, medens to eller tre Hofdamer var nærværende, med den ubetydelige Rangudmærkelse, der tilkjendegav at kongelige Personer vare tilstede, men med den huuslige Frihed, der gav Sæderne Ynde, uden at gjøre dem trættende.

Kongen selv skrev ved et Bord, i en fjærn Krog af det store Værelse, og Ingen, ikke engang den nyskabte Ærkebiskop, vovede at nærme sig til denne Deel af Værelset.

Samtalen var en Smule sagtere, end sædvanligt, og selv Dronningen, hvis Stemme stedse var Musik, nedstemmede Tonen, for at hendes kongelige Gemahl ikke skulde blive forstyrret i sine Tanker.

Men i dette Øieblik, som vi nu have i Sinde at omtale, havde Isabella en Tid lang været hensjunken i Grublerier, og en almindelig Taushed herskede i den qvindelige Kreds omkring det lille Arbeidsbord.

„Marquise Datter!" thi saaledes pleiede Dronningen at kalde sin Veninde, — „Marquise Datter!" sagde Isabella, og opvaagnede af sin lange Taushed, — „har man i den senere Tid hørt noget om Sennor Colon, Sømanden, der saalænge gjorde os Forestillinger med Hensyn til sin vestlige Reise?"

Det levende og raske Blik, der baade robede Forstaaelse og Glæde, og som Marquisen verlede med sin Myndling, forraadte den Interesse, som dette Spørgsmaal indgjød dem, medens den Første svarede saaledes som det passede til hendes Pligt og Agtelse for hendes Herskab:

„I erindrer, Sennora! at der blev skrevet til ham ved Fray Juan Perez, Eders Høiheds gamle Skriftefader, der gjorde den lange Reise hertil fra sit Kloster Santa Maria de Rabida, i Andalusien, for at tale til Fordeel for ham, paa det at hans store Planer ikke skulle gaae tabte for Castilien."

„Du anseer altsaa hans Planer for store, Marquise Datter?"

„Er det mueligt, at Nogen kan bedømme dem anderledes? De synes fornuftige og naturlige; og er det, dersom de ere rigtige, ikke et stort og priisværdigt Foretagende, at udvide Kirkens Grændser og overøse sit Land med Ære og Rigdomme? Min enthusiastiske Myndling Mercedes af Valverde er saa ivrig til Fordeel for denne Somands store Tanke, at hun har gjort den, næst efter sine Pligter mod Gud og sine Herskere, til det store Formaal for alle sine Tanker."

Dronningen vendte sig med et Smiil til den rødmende Pige, der var Gjenstanden for denne Bemærkning og saae et Øieblik paa hende med det Udtryk af Kjærlighed, der stedse pleiede at omstraale hendes hulde Ansigt, naar hendes Øine hvilede paa hendes egen Datters Træk.

„Tilstaaer Du dette, Donna Mercedes? Har Colon saaledes overbeviist Dig, at Du er saa ivrig for hans Skyld?"

Mercedes stod ærbødigt op, da Dronningen begyndte at tale til hende, og traad derpaa, førend hun svarede, et Par Skridt nærmere til hendes kongelige Person.

„Det sømmer sig for mig at tale med Beskedenhed i Eders Nærværelse," — sagde den yndige Pige, — „men jeg vil ikke nægte, at jeg føler den høieste Deeltagelse for

holde de forlangte Caraveler, og at Kongen maatte tillade ham at forene sig med Æventyreren."

„Er dette mueligt, Beatriz?"

„Luis er udentvivl et uroligt Væsen, Sennora! men han lader sig ikke lede af ædle Bevæggrunde. Jeg har hørt ham yttre det brændende Ønske at ledsage Colon, dersom denne Mand af Eders Høihed blev sendt ud for at opdage Landet Cathay."

Isabella svarede ikke, men hun lagde sit Arbeide paa Skjødet og sad i nogle Minutter i stum Eftertanke. I denne Tid vovede Ingen af dem, der omgav hende, at tale, og Mercedes vendte igjen tilbage til sin Stoel ved Infantens Fødder.

Endelig stod Dronningen op, gik igjennem Værelset og nærmede sig til det Bord, hvor Don Fernando ivrigt var beskjæftiget med sit Skriveri.

Hun blev staaende i nogle Øieblikke, som om hun nødigt vilde forstyrre ham; derpaa lagde hun ham venligt Haanden paa Skulderen og gjorde ham opmærksom paa hendes Nærværelse.

Kongen, der syntes at føle hvorfra en saadan Fortrolighed alene kunde komme, saae sig strax om, reisde sig af sin Stoel og tog Ordet:

„Disse Maurer maae see sig for," — sagde han og rødede den Retning, som hans Tanker saa tidligt havde taget, — „jeg seer, at vi have ladet Abdalla beholde

mange faste Pladser i Alpurarras-Bjærgene, hvorved han kan blive en farlig Nabo, dersom det ikke lykkes os at sende ham over det middellandske Hav."

„Derom ville vi tale ved en anden Leilighed, Fernando!" — sagde Dronningen, hvis ædle Gemyt hadede Alt, hvad der i mindste Maade saae ud som en Troløshed; — „Det er vanskeligt nok for dem, der maae jævne de menneskelige Anliggender, stedse at adlyde Gud og deres egen Samvittighed; de behove ikke at søge en Leilighed til at bryde deres Ord. Jeg kom til Dig for en anden Omstændigheds Skyld. Denne travle Tid og de mange Ting, der have gjort Krav paa vor Opmærksomhed, have faaet os til at glemme det Løfte, som vi gav Sømanden Colon —"

„Altid beskjæftiget med Maalen og med min Bequemmelighed!" — bemærkede Kongen, i det han berørde Skjorten, som hans Gemalinde, uden at vide det, holdt i Haanden, — „Faa af vore Undersaatter have saa omhyggelige og venlige Koner, som Du er."

„Din Bequemmelighed og din Lykke komme hos mig umiddelbart efter mine Pligter mod Gud og mit Folk," — svarede Isabella, der glædede sig ved, at Kongen havde lagt Mærke til den lille qvindelige Opmærksomhed, endskjøndt det ahnede hende, at det kom fra det Ønske at undgaae den Gjenstand, der nu beskjæftigede hendes Tanker; — „Jeg ønskede i denne vigtige Sag ikke at handle uden

dit fuldkomne Bifald, dersom det er at erholde; og jeg troer, at en længere Opsættelse ikke anstaaer vort kongelige Ord. Syv Aar ere en grusom Prøvelse, og dersom vi ikke ere virksomme, ville de unge, hidsige Adelsmænd i vort Rige anse det Hele for en Fastelavnsspøg."

„Du har Ret, Sennora! og vi ville overgive denne Sag til Fernando de Talavera; han er en Mand af prøvet Klogskab og som man kan forlade sig paa."

Kongen gav ved disse Ord den Mand, han havde nævnet, et Vink, og han nærmede sig strax til den kongelige Stoel.

„Ærkebiskop af Granada!" — vedblev den listige Konge, der havde ligesaa mange Statskunster til sin Tjeneste, som en Patriot i vore Dage, der udelukkende er betænkt paa sin Befordring; — „Ærkebiskop af Granada! vor kongelige Gemalinde nærer det Ønske, at Colons Sag umiddelbart bliver prøvet og at der bliver gjort os Indberetning derom. Vi Begge paalægge Eder tilligemed nogle Andre endnu inden fire og tyve Timer at tage Sagen i moden Overveielse, og at forelægge os Resultatet af Eders Undersøgelse. Navnene paa dem, med hvem I skal overlægge Sagen, skulle endnu i Dag blive meddeelte Eder."

Medens Fernandos Tunge gav Prælaten dette Hværv, læsde denne i Monarkens Øine og i hans kolde Ansigtstræk en Mening, som hans hurtige, øvede Forstand strax forstod at tyde. Dog bukkede han i pligtskyldig Lydighed,

modtog Navnene paa dem, med hvem han skulde overlægge Sagen, og af hvilke Isabella angav eet eller to, og ventede derpaa, for at tage Deel i Samtalen.

„Denne Colons Plan fortjener at blive alvorligt prøvet," — begyndte Kongen igjen, da denne Indledning var truffen, — „og vi ville sørge for, at man viser ham den Ære, han fortjener. Som jeg hører, er den ærlige Somand en god Christen."

„En meget from, troer jeg, Don Fernando! Han har, dersom Gud begunstiger hans nærværende Forehavende, i Sinde at gjøre et nyt Forsøg paa igjen at befrie den hellige Grav."

„Bah! — Saadanne Planer kunne være fortjenstlige, men vi følge den rette Vei for at befordre Troen, ved at fortsætte denne Erobring. Vi have opplantet Korset der, min Gemalinde! hvor man nylig endnu saae Hedenskabets Tegn, og Granada er saa nær ved Castilien, at det ikke vil være vanskeligt at beskytte vore Altere; saaledes er i det mindste en Lægmands Anskuelse af denne Sag, min fromme Prælat!"

„Det er meget rigtige og vise Anskuelser, Senuor!" — svarede Ærkebiskoppen; — „Hvad man kan beskytte gjør man klogest i at søge først, thi vi spilde vor Umage, naar vi tragte efter Ting, som Forsynet har rykket saa langt bort fra vore Blikke, at de ikke synes bestemte til at tjene vore Planer."

„Der gives Mennesker, min Hr. Ærkebiskop!“ — bemærkede Dronningen, — „der vilde stemme imod ethvert Forsøg paa at erobre den hellige Grav tilbage, naar de høre, at en Mand af en saadan Vægt har saadanne Anskuelser.“

„Da vilde de misforstaae denne Mand,“ — svarede den listige Geistlige hurtigt, — „Den hele Christenhed maa det være magtpaaliggende at fordrive Hedningerne fra den hellige Grav; men for Castilien er det bedre at fordrive dem fra Granada. Forskjellen er meget simpel og klar, og enhver sund Tænker vil tilstaae den.“

„Denne Sandhed er saa indlysende for vor Fornuft,“ — føiede Fernando til, og kastede et Blik, fuldt af stille Glæde, ud af Vinduet; — „som den, at hine Taarne engang tilhørde Abdalla og nu ere vore.“

„Bedre for Castilien!“ — gjentog Isabella i en Tone, der robede alvorlig Eftertanke; — „Maaskee bedre for Castiliens verdslige Magt, men ikke bedre for deres Sjæle, der udføre Daaden — sikkert ikke bedre for Guds Ære!“

„Min høitærede Gemalinde og elskede Hustrue!“ — sagde Kongen.

„Sennora!“ — føiede Prælaten til.

Isabella gik bort, men langsomt, og raadførde sig med sin Fornuft, medens de to Verdensmænd, som hun lod alene, saae paa hinanden med Blikke, som de gjærne

bruge, der ere tilbøielige til at foretrække det Ønskværdige for det Rette.

Dronningen vendte ikke tilbage til sit Sæde, men gik frem og tilbage i den Deel af Værelset, hvor Biskoppen før havde opholdt sig.

Her blev hun i flere Minutter alene, thi selv Don Fernando gjorde altfor meget af hende til at ville forstyrre hende imod hendes Villie.

Dronningen saae flere Gange til Mercedes og befalede hende endelig at komme nærmere.

„Datter!“ — sagde Isabella, der gjærne tiltaelde dem, som hun yndede, med dette ømme Navn, — „Du har ikke forglemt dit frivilligt tilbudte Løfte?“

„Min Pligt mod min Herskerinde staaer næst efter min Pligt mod Gud.“

Mercedes taelde med Fasthed og i en Tone, der sjeldent skuffer. Isabella fæstede sine Blikke paa den skjønne Piges blege Ansigt, og da hun havde udtaelt de nysanførte Ord, havde den ømmeste Moder ikke kunnet betragte sin Yndling med stærkere Beviser paa sin Kjærlighed.

„Din Pligt imod Gud, min Datter! stiller alle dine andre Følelser i Skygge, som Ret er;“ — svarede Dronningen; — „din Pligt imod mig staaer efter hiin. Dog er Du, saavelsom alle Andre, forbundne til din Herskerinde ved strænge Pligter, og jeg vilde være uværdig til den store Tillid, som Forsynet har viist mig, dersom jeg vilde

tillade, at en af disse Pligter blev forsømt. Ikke jeg her-sker i Castilien, men Forsynet hersker her ved sit ydmyge, uværdige Redskab. Mine Undergivne ere mine Børn, og jeg beder ofte, at mit Hjerte maa være i Stand til at omfatte dem alle med lige Kjærlighed. Naar Fyrster un-dertiden ere tvungne til at vredes paa den Uværdige, saa efterligne de kun ydmygt og svagt hiin høieste Magt, der ikke kan smile til den Onde."

„Jeg haaber, Sennora!" — sagde Pigen frygtsom, da hun mærkede, at Dronningen holdt inde, — „at jeg ikke har været saa ulykkelig, at mishage Eders Høihed, Eders Unaade vilde i Sandhed være en Ulykke."

„Du? Nei, Datter! Jeg vilde ønske, at alle Casti-liens Piger, baade adelige og ikke adelige, besad din Sand-hedskjærlighed, Beskedenhed og Lydighed! Men vi kunne ikke tillade, at Du bliver et Offer for Sandserne. Du har erholdt en altfor god Opdragelse til ikke at skjelne imellem Dyden og den ydre Glands —"

„Sennora!" — sagde Mercedes ivrigt, men sittrede, da hun følde, at det var uærbødigt at afbryde sin Her-skerinde.

„Jeg hører, hvad Du vil sige mig, Datter!" — svarede Isabella, efterat hun havde ventet paa, at den for-skrækkede Pige skulde begynde; — „Tael aabenhjertet! Du taler med en Moder!"

„Jeg vilde sige, Sennora! at dersom ikke alt det,

der glimrer, er Dyd, saa er heller ikke alt, hvad der mishager Diet, eller hvad Klogskaben fordommer, virkelig lastefuldt."

„Jeg forstaaer Dig, Sennora! og i denne Bemærkning er der noget Sandt. Du synes at finde Behag i denne Colons Planer?"

„Et saa ungt, uerfarent Væsens Anskuelse, som jeg er, kan kun have liden Vægt hos Dronningen af Castilien, der har høie Kirketjeneres og lærde Geistliges Kundskaber, foruden sin egen Viisdom, til sin Raadighed!" — svarede Mercedes beskeden.

„Og Du billiger denne Plan, eller har jeg ikke ret forstaaet din Mening?"

„Jo, Sennora! jeg billiger Colons Plan; thi det synes mig, at den fremgaaer af en Adel og en Storhed, som Gud vil begunstige til Menneskehedens Bedste og til Kirkens Held."

„Og Du troer, at der vil findes Adelsmænd og Riddere, der frivilligt ville indlade sig med denne ubekjendte Genueser paa dette dristige Foretagende?"

Dronningen følde, at den Haand, som hun holdt kjærligt i sin, sittrede, og da hun betragtede den hulde Pige, mærkede hun, at hendes Kinder vare overtrukne med Purpur og at hendes Øine vare nedslaaede til Jorden.

Men det forekom den ædle Jomfrue, at dette Øieblik

var afgjørende for hendes Elskers Lykke, og hun samlede hele sin Kraft for at være ham til Nytte.

„Ja, Sennora!“ — svarede hun med en Fasthed, der baade overraskede og glædede Dronningen.

Denne forstod den unge Piges Følelser og skattede dem.

„Jeg troer,“ — vedblev Mercedes, — „at Don Luis af Bobadilla vil forene sig med ham; siden hans Tante har talt aabenhjertet med ham om dette Foretagendes Natur og Storhed, dvæler hans Aand næppe ved Andet. Gjærne vilde han levere Guld til dette Foretagende, naar han kunde erholde sine Formynderes Samtykke.“

„Formynderne vilde handle meget urigtigt i at tillade Saadant. Over vor egen Eiendom kunne vi skalte og valte efter Behag, men det er utilladeligt at give en Andens Eiendom til Priis for Tilfældet. Dersom Don Luis de Bobadilla bliver ved sit Forsæt og handler overensstemmende med sine Ord, vil jeg tænke mere fordeelagtigt om hans Charakteer, end Forholdene hidindtil have villet tillade det.“

„Sennora!“

„Hør mig, Datter! Vi kunne nu ikke dvæle længere ved denne Sag, da Raadet fordrer min Nærværelse og Kongen allerede har forladt os. Din Pleiemoder og jeg ville overlægge det, og Du skal ikke længe blive i Uvished; men Mercedes de Valverde —“

„Min høie, naadige Frue!“

„Tænk paa dit Løfte, Datter! Det blev givet frivilligt og tør ikke forglemmes for raskt!“ Isabella kyssede nu Pigens blege Kind og gik bort, ledsaget af alle Damerne, medens den halvt glade, halvt forskrækkede Mercedes blev staaende, lig Tvivlens skjønne Standbillede, midt i det store Værelse.

Syvende Kapitel.

Den, der har bragt sin Aand til saadan Høide,
Og bygt for den saa stærkt et Huus, at ei
Hans faste Villie rystes kan af Haab
Og ei af Frygt.

Daniel.

Alhambra vrimlede den følgende Dag, som sædvanligt, af Hoffolk, af Suplicanter, der søgte deres Ret, og af Saadanne, som bade om Erstatning for Uret. Forgemakkerne vare fulde, og de forskjellige Personer, som ventede der, fulde af Skinsyge, maalde hinanden med Øinene, som om de vilde spørge, hvorvidt deres Naboer maaskee vilde gjennemkrydse deres Planer, eller befordre deres Ønsker. I Almindelighed herskede der Kulde og Mistillid, og den Høflig-

hed, som de Hilsende fandt, var af det kunstige Slags, der charakteriserer Omgangen ved Hoffet.

Medens Nysgjærrigheden var virksom med at gjætte de forskjellige Tilstedeværendes Forretninger, og medens de gamle Pladsfolk verlede Hvidsken, Vink, Skuldertræk og betydningsfulde Blikke, og meddeelde hverandre det Lidet, de vidsde, eller troede at vide om Andre, stod der i et Hjørne af den store Sal en Mand, der udmærkede sig fremfor Alle ved sin Skikkelse, sit værdige og alvorlige Væsen og ved den Opmærksomhed, som han vakde.

Kun Faa nærmede sig til ham, og disse kastede, naar de vendte ham Ryggen, disse Blikke fulde af Selvbehag og Tilfredshed omkring sig, der ere Mennesker af en almindelig Tænkemaade egne, naar de troe, at den offentlige Mening retfærdiggjør deres Spot og istemmer deres Haan.

Denne Mand var Columbus, som Mængden i Almindelighed ansaae for en sværmerisk Projectmager, og som nødvendigt havde sin Deel i det Slags ufordeelagtige Omtale, der gjærne er en saadan Charakteers Lod. Men selv Mængdens Vittighed og Spog betræffende denne Gjenstand var udtømt, og deres Taalmodighed, der længdes efter at blive hørte, var til Ende, da en svag Larm ved Døren tilkjendegav, at en ny Hofmand kom.

Den Maade, hvorpaa Mængden skyndte sig med at skilles ad, beviisde at den Kommende var af høi Rang,

og i Øieblikket derpaa stod Don Luis de Bobadilla midt i Værelset.

„Det er en Broderson af hendes Høiheds Veninde!“ — hvidskede En.

„En Adelsmand af en af Castiliens fornemmeste Familier,“ — sagde en Anden, — „men en passende Staldbroder for Colon, thi hverken hans Formynderes Anseelse, eller Dronningens Ønsker, eller hans høie Fødsel har kunnet afholde ham fra at drage omkring som en Landstryger.“

„En af de vakkreste Kjæmper i Spanien, dersom han besad Klogskab og Sindighed nok til at drage Fordeel af sin Dueligheid!“ — bemærkede en Tredie.

„Det er den unge Ridder, der opførde sig saa fortræffeligt i det sidste Felttog,“ — mumlede en underordnet Officier af Fodfolket, — „og som i Turneringen lettede Don Alonso af Ojeda af Sadlen; men hans Landse har intet sikkert Maal, ligesom han selv ingen Rolighed har. Man siger, at han er en Sværmer.‘

Luis saae, som om det var hans Hensigt at retfærdiggjøre denne Anskuelse, sig et Øieblik om og ilede derpaa lige hen til Colon. Det Smiil, de Vink, de Skuldertræk og den halvtundertrykte Hvidsken, der fulgde, forraadte den almindelige Følelse. Men da en Dør paa Siden af Værelset gik op, henvendte strax Alles Blikke sig i denne

Retning, og den lille nysomtaelte Afbrydelse var snart forglemt.

„Jeg hilser Eder, Sennor!“ — sagde Luis, i det han med Ærefrygt bukkede for Columbus; — „siden vor Samtale forleden Aften har jeg næppe tænkt paa Andet, og kommer hid for at fortsætte den igjen.“

At disse Ord glædede Columbus, saae man af hans Øine, hans Smiil og af den Maade, hvorpaa han rettede sig i Veiret, som om han var ganske fuld af det Ophøiede i hans Planer; men dog maatte han opsætte den Fornøielse, som han stedse følde, naar han kunde yttre sig om sit Forehavende.

„Ærkebiskoppen har bestilt mig hid, ædle Sennor!“ — sagde han hjerteligt, — „og det lader til, at deres Høiheder have paalagt ham at bringe mine Anliggender raskt til Ende; han har bestemt denne Morgen til denne Forretning. Vi staae paa Randen af store Begivenheder; den Dag er ikke mere langt borte, da denne Granadas Erobring vil blive forglemt over de langt betydeligere Ting, som Gud har forudbestemt.“

„Ved San Pedro, min nye Skytshelgen! jeg troer Eder, Sennor! Cathay maa ligge ved eller i Nærheden af det Sted, som I har angivet, og Eders Øine skulle ikke see det og dets herlige Skatte forend Mine. Tænk paa Pedro de Munnos, jeg beder Eder, Sennor Colon!“

„Han skal ikke blive forglemt, det lover jeg Eder,

unge Herre! og alle Eders store Forfædres Bedrifter skulle blive fordunklede ved den Hæder, der bliver Eder til Deel. Men — jeg hører mit Navn nævnes; vi ville siden tale nærmere om Sagen."

„El Sennor Christoval Colon!" — raabde en af Pagerne med en tydelig, bydende Stemme, og Sømanden ilede afsted, fuld af Haab og Glæde.

Den Maade, hvorpaa man udmærkede en Mand, der saa almindeligt blev betragtet med Foragt, eller i det mindste med Ligegyldighed, blandt denne Mængde af Ansøgende, vakde Forbauselse. Men da Forgemakkets sædvanlige Forretninger begyndte, og de underordnede Betjente snart viisde sig i disse Værelser, for at høre hvad man forlangde, og besvare Spørgsmaal, var Sagen snart forglemt.

Luis gik ugjærne bort, thi han havde haabet, at han endnu længe kunde underholde sig med Columbus om en Gjenstand, der næsten opfyldte alle hans Tanker, nu da den stod i Forbindelse med hans skjønneste Forhaabninger.

Dog maae vi forlade ham og Folket i Forgemakket, for at følge den store Sømand videre ind i det Inderste af Paladset.

Fernando de Talavera havde ikke glemt de Befalinger, der vare givne ham. Men Kongen og Dronningen havde, istedetfor at medgive denne Prælat Mænd, om hvilke man vidste, at de vare tilbøielige til at høre Columbus' Forslag, begaaet den Feil at vælge sex eller aatte af Hoffolkene,

— Mænd af Redelighed og en almindelig god Charakteer, men som vare altfor lidet vante til lærde Undersøgelser, til at de kunde skatte det Store i de foreslaaede Opdagelser.

Columbus blev nu forestillet for disse Adelsmænd og Kirkens Tjenere og tog Plads iblandt dem.

For Commissionen var Ærkebiskoppen af Granada den fornemste Taler.

„Som vi høre, Sennor Colon!" — begyndte Prælaten efter den sædvanlige formelige Indledning, — „har I i Sinde, dersom deres Høiheders Magt og Anseelse vil begunstige Eder, at foretage Eder en Reise paa det ubekjendte atlantiske Hav, for at opsøge Landet Cathay og den berømte Ø Cipango?"

„Det er min Plan, fromme, ædle Prælat! Sagen er saa ofte blevet afhandlet mellem deres Høiheders Commissairer og mig, at jeg ikke har meget at frembringe betræffende mine Anskuelser."

„Disse bleve virkelig udførligt forhandlede i Salamanca, og mange lærde Geistlige gik ind paa Eders Anskuelser, endskjøndt endnu Flere vare imod dem. Vor Herre Kongen og hans ophøiede Gemalinde ere dog tilbøielige til at betragte dette Anliggende med et gunstigt Øie, og denne Commission har faaet det Hverv at bestemme de indledende Grundsætninger og at ordne Vedkommendes gjensidige Rettigheder. Hvormange Skibe og

Sømænd forlanger I for, med Guds Velsignelse, at naae det store Maal, som I seer imøde?"

„I har taelt rigtigt, Hr. Ærkebiskop! — med Guds Velsignelse og under hans synderlige Beskyttelse og Bistand vil Alt blive gjort, thi hans Ære og Forherligelse ere interesserede i Udfaldet. Med en saa god Bundsforvant paa min Side ville faa verdslige Midler være nødvendige. To Caraveler af en ringe Drægtighed, tilligemed Herskernes Flag og et tilstrækkeligt Antal Matroser, er Alt, hvad jeg forlanger."

„Commissairerne saae forbausede paa hverandre, og medens Nogle i denne maadeholdne Begjæring saae en Drømmers sværmeriske Ubesindighed, saae Andre i den Troens faste Tillid.

„Dette er i Sandhed en ringe Begjæring," — sagde Prælaten, der hørde til de Første, — „og endskjøndt disse Krige have efterladt os Castilianere et udtømt Skatkammer, kunne vi dog udrede dette Lidet, uden at der behøves noget Underværk. Caravelerne lade sig vel finde og Matroserne vil man udskrive; men der er vigtigere Ting at omtale, førend vi naae disse Tilstaaelser. I venter, Sennor! at man betroer Eder selv Overbefalingen over denne Expedition?"

„Uden denne Tillid kunde jeg ikke være ansvarlig for Udfaldet. Jeg forlanger den fulde og uindskrænkede Anseelse, som tilkommer en af deres Høiheders Admiraler, eller

Overbefalningsmand til Søes. Den forlangte Udrustning vil forekomme at være en Ubetydelighed, men Meget staaer paa Spil, og begge Kroners Magt maa fuldkommen understøtte den Mands, paa hvis Skuldre det hele Ansvar hviler."

„Dette er ikke mere end billigt, og Ingen vil kunne sige noget derimod. Men har I, Sennor! modent overveiet de Fordele, der blive Herskaberne tildeel, naar de understøtte Eder i dette Forehavende?"

„Hr. Ærkebiskop! i tyve Aar har denne Gjenstand beskjæftiget mine Tanker, og jeg har overveiet den baade Nat og Dag. I denne lange Tid har jeg næppe gjort Andet, end hvad der stod i Forbindelse med Udfaldet af dette mægtige Forehavende. De Fordele, som der vil flyde af det for alle dem, der faae at gjøre med det, ere derfor næppe blevne overseete."

„Nævn os dem, Sennor!"

„For det Første bliver altsaa — da Alt maa tilskrives Guds altseende og almægtige Beskyttelse — den Allerhøiestes Forherligelse befordret, i det hans Kirke bliver udbredt og Antallet af hans Dyrkere formeret."

Fernando de Talavera og alle de tilstedeværende Geistlige korsede sig fromt, og Columbus gjorde det Samme.

„Deres Høiheder," — vedblev Sømanden derpaa, — ville som det sømmer sig, høste de næste Fordele, i det de-

res Rige bliver udvidet og Mængden af deres Undersaatter tiltager. Rigdomme ville i rivende Strømme udgyde sig over Castilien, i det hans Hellighed gjærne vil tilstaae christelige Mennesker alle de vantroe Fyrsters Troner og Lande, hvis Besiddelser de opdage, eller hvis Folk ved dem og deres Bestræbelser blive omvendte til den christelige Religion."

„Dette lader sig høre, Senner!" — svarede Prælaten, — „og hviler paa rigtige Grundsætninger. Hans Hellighed har uden al Tvivl denne Magt og det er bekjendt, at han anvender den til Guds Ære. I veed udentvivl Sennor Colon, at Don Juan af Portugal, allerede har henvendt stor Opmærksomhed paa disse Ting; og at hans Forgjængere og han have fortsat saadanne Opdagelser saa langt som mueligt Hans Foretagende har ogsaa fra Rom erholdt visse Privilegier, der ikke lade sig modsige."

„Jeg er hverken ubekjendt med de portugisiske Foretagender, fromme Prælat! eller med den Aand, hvormed Don Juan befordrer sine Planer. Hans Skibe styre langs mod Vestkysten af Afrika og i en Retning, der er ganske forskjellig fra den, jeg har foreslaaet. Min Hensigt er, strax at seile ud paa det høie atlantiske Hav, at følge Solen derhenimod, hvor den gaaer til Hvile, og at naae den østlige Grændse af Indien paa en Vei, der gjør Reisen flere Maaneder kortere."

Endskjøndt Ærkebiskoppen og Fleertallet af hans Med-

commissairer hørde til den talrige Classe af dem, der betragtede Columbus som en fremfusende Sværmer, gjorde dog den alvorlige, men stolte Værdighed, med hvilken han paa denne simple Maade taelde om sine Hensigter, den Maade, hvorpaa han roligt strøg sine hvide Lokker tilbage, naar han havde taelt, og den Begeistning, der bestandigt flammede i hans Øine, naar han tænkde paa sine ædle Planer, et dybt Indtryk paa alle de Tilstedeværende, og den almindelige Følelse syntes et Øieblik at begunstige ham og at ville, saa vidt mueligt, tilstaae ham de Midler, han behøvede. Det var et selsomt Beviis paa Tilværelsen af denne forbigaaende Følelse, at en af Commissairerne i Øieblikket spurgde:

„Har I i Sinde, Sennor Colon! at opsøge Præst Johans Hof?"

„Jeg veed ikke, ædle Sennor! om der nogensinde har levet en saadan Potentat," — svarede Columbus, hvis Anskuelser fulgde den første, philosophiske Retning, der fremstaaer af Videnskaben, der kun befattede sig lidet med Tidsalderens Folkeæventyr, endskjøndt han i mange Henseender deelde hine Dages Uvidenhed; — „Jeg finder Intet, der kan understøtte den Sandhed, at der overhovedet gives en saadan Hersker, eller et saadant Land."

„Denne Tilstaaelse var ikke til Fordeel for Søfarerens Sag; thi den Paastand, at Jorden var en Kugle og Præst Johan en Skabning af Phantasien, var at opgive

det Viunderlige, for at vende tilbage til Beviisførelser og Sandsynligheder, — en Vei som den menneskelige Aand i sin mere raae Tilstand ikke gjærne tager.

„Der gives Mennesker, der ikke troe paa Sandheden af alt det, man siger om Præst Johan og hans Rige," — faldt een af Commissairerne, der blot havde Kong Ferdinands Klogskab at takke for sin nærværende Stilling, ham i Talen, — „medens de ligefrem nægte, at Jorden er rund; thi vi vide Alle, at der gives Konger, Riger og Christne, men vi see ogsaa at Land og Hav ere Sletter."

Denne Anskuelse fandt et bifaldende Smiil hos de Tilstedeværende, endskjøndt Fernando de Talavera drog dens Rigtighed i Tvivl.

„Sennor!" — svarede Columbus venligt, — „dersom alt i denne Verden, der synes at være sandt, var sandt, behsvedes der næppe noget Skriftemaal og Bod vilde være langt lettere."

„Jeg anseer Eder for en god Christen, Sennor Colon!" — bemærkede Ærkebiskoppen noget spidst.

„Jeg er som Guds Naade og en syndig Natur har skabt mig, Hr. Ærkebiskop! endskjøndt jeg i Ydmyghed haaber, at være værdigere til den guddommelige Beskyttelse og den guddommelige Naade, naar jeg har naaet hiint store Maal."

„Man siger, at I anseer Eder for udkaaret af Forsynet til dette store Værk?"

„Jeg har en Bevidsthed, fromme Prælat! der opmuntrer mig til dette Haab; men jeg bygger ikke paa Hemmeligheder, der gaae over min Forstand.“

Det vil ikke være let at sige, om Columbus vandt eller tabde i sine Tilhøreres Omdomme ved dette Svar. Hiin Tids religiøse Følelser vare i Samklang med en saadan Anskuelse; men de tilstedeværende Geistlige fandt det Anmassende af en fattig, ubekjendt Lægmand, at han endog kun ansaae det for mueligt, at han var det udkaarne Redskab, medens saa mange andre, der syntes at have høiere Fordringer, vare blevne forkastede. Dog tillod man sig ikke at yttre denne Følelse, thi det var den Tid ligesom det er nu, — den, der syntes at støtte sig paa Guds Magt, glædede sig ved en Overvægt og en Indflydelse, paa hvilken Dadelen maatte strande.

„I vil søge at naae Cathai, ved at seile paa det atlantiske Hav,“ — begyndte Ærkebiskoppen, — „og dog nægter I, at Præst Johan er til.“

„Tilgiv mig, fromme Prælat! — Jeg tænker at naae Cathai og Cipango paa den Maade, som I har omtalt; men jeg nægter ikke ligefrem at den af Eder nævnte Monarch er til. For Sandsynligheden og det lykkelige Udfald af mit Forehavende har jeg allerede fremlagt mine Grunde og Beviser; og mange lærde Geistlige have billiget dem; men med Hensyn til det sidste Spørgsmaal mangler Beviset.“

„Og dog skal Giovanni di Montecorvino, en from Biskop af vor hellige Kirke, for omtrent to hundrede Aar siden have omvendt en saadan Fyrste til den sande Tro."

„For Guds Almagt er intet umueligt, Hr. Ærkebiskop, og jeg er langt fra at ville nægte hans udkaarne Tjeneres Fortjenester. Alt, hvad jeg kan svare paa dette Spørgsmaal, er, at jeg ingen videnskabelige eller tilstrækkelige Grunde finder, der kunde retfærdiggjøre mig, naar jeg fulgde hvad der forekommer mig saa bedragerisk, som det Lys, der viger tilbage for Haanden, der vil berøre det. Hvad Cathai og dets Beliggenhed og Underværker angaaer, da have vi de bedre begrundede Beviser af de berømte Venetianere Marco Polo og Nicolo Polo, der ikke allene have bereist hine Egne, men ogsaa i hele Aar opholdt sig ved deres Monarks Hof. Men hvad enten der gives en Præst Johan, eller et Cathai, min Herre! — er det vidst at der paa Vestsiden af det atlantiske Hav gives en Grændse og det er denne Grændse, jeg har i Sinde at opsøge."

Ærkebiskoppen yttrede sin Vantro, ved at vende Øinene mod Himmelen; men da han havde sine Befalninger af dem, der vare vante til Lydighed og da han vidste, at Columbus' Anskuelse allerede for Aar siden var bleven nøie undersøgt i Salamanca, besluttede han klogelig at blive indenfor de behørige Grændser, og strax at skride frem til det, der var paalagt ham at udforske.

„I har forklaret de Fordele, der efter Eders Mening

ville tilflyde Herskerne af Eders Plan, hvis den lykkes, Sennor!" — sagde han — "og i Sandhed, de ere ikke ubetydelige, dersom alle Eders glimrende Forhaabninger gaae i Opfyldelse; men man maa endnu vide, hvilke Betingelser I selv forbeholder Eder som Belønning for Eders Farer og for mange Aars ængstlige Bestræbelser?"

„Alt dette er blevet behørigt overveiet, Hr. Aerkebiskop! og I vil finde det væsentligste af mine Ønsker optegnede paa dette Blad, endskjøndt der er endnu mange Betingelser tilbage."

I det Columbus sagde disse Ord, overgav han Fernando de Talavera det omtalte Papir.

Prælaten overløb først i en Hast Bladet, derpaa læsde han det med mere Opmærksomhed og det vilde være vanskeligt at sige, om Lyst til at lee, eller Harme stærkest udtrykde sig i hans Ansigt, da han kastede Bladet haanligt paa Bordet.

Efter denne foragtelige Geberde vendte han sig til Columbus, som om han vilde overbevise sig om, at Sømanden ikke var vanvittig.

„Er det for Alvor, at I fremsætter disse Betingelser, Sennor?" — spurgde han strængt og med et Blik, der vilde have bragt enhver, der befandt sig i den arme Supplicants Stilling, ud af Fatning.

„Hr. Aerkebiskop!" — svarede Columbus med en Værdighed, der ikke var let at overvælde, — „denne Sag

har allerede beskjæftiget min Aand i atten Aar. I hele denne lange Tid have mine Tanker næppe været henvendte paa noget Andet, og jeg tør vel sige, at min Aand baade sovende og vaagende har beskjæftiget sig med den. Allerede tidligt og klart blev Sandheden mig indlysende; men med hver Dag syntes den at fremstille sig mere og mere glindsende for mine Øine. Jeg føler en Tillid til Udfaldet, der hidrører fra min Tillid til Gud. Jeg holder mig for et Redskab, der er udkaaret til et stort Formaal, — et Formaal, der ikke bliver begrændset af Udfaldet af dette ene Foretagende. Paa hiin Side er der endnu mere og jeg maa sikkre mig de Midler og den Værdighed, der behøves for at naae det. Jeg kan ikke afstaae det Ringeste af det Væsentlige ved disse Betingelser."

Endskjøndt den Maade, hvorpaa han sagde disse Ord, gav dem Vægt, troede Prælaten dog, at Sømandens Aand ved den lange Beskjæftigelse med een eneste Gjenstand var bleven bragt ud af Ligevægten.

Det Eneste, der endnu lod ham tvivle om Rigtigheden af hans Anskuelse, var den Maade, hvorpaa han selv i Ærkebiskoppens Nærværelse søgde at grunde sine geographiske Satser videnskabeligt — en Beviisførelse, der ikke lidet forbløffede Tilhørerne, endskjøndt de ikke kunde overbevise en Mand, der holdt Columbus for en Drømmer. Dog syntes de Fordringer, som han nylig havde læst, saa

overdrevne, at en Følelse af Medlidenhed alene hindrede ham i at give den Harme, der greb ham, Luft.

„Ædle Herrer!" — raabde han spottende og vendte sig til sine Medcommissairer, der ivrigt grebe efter Papiret, og Alle higede efter at læse det, — „hvad synes I om disse maadeholdne og beskedne Fordringer af Sennor Christopher Colon, denne berømte Somand, der satte Raadet i Salamanca i Forlegenhed? Ere de ikke af det Slags, at det tilkommer deres Høiheder at antage dem med bøiede Knæer og megen Taknemmelighed?"

„Læs dem, Hr. Ærkebiskop!" — raabde Flere paa een Gang, — „lad os først høre dem ret noie!"

„Vi finde her flere mere ubetydelige Betingelser, der kunne antages som uværdige til at raadslaae om," — sagde Ærkebiskoppen, i det han tog Papiret, — „men her er der to, der ville gjøre Herskerne overordentlig megen Glæde. Sennor Colon lader sig virkelig noies med Rang af Admiral og Vice-Konge over alle de Lande, som han opdager, og, hvad Fordelen angaaer, med en Tiendedeel, — Kirkens Andeel, min ærværdige Broder! — ja, en Tiendedeel, en stakkels Tiendedeel af alle Indkomster og Afgifter — vil stille ham tilfreds!"

Commissairernes almindelige Knurren tilkjendegav den almindelige Misfornøielse, og i dette Øieblik var der Ingen i Værelset, der virkelig understøttede Columbus' Sag.

„Og dette er endnu ikke Alt, mine ædle Herrer og

fromme Brødre!" — vedblev Ærkebiskoppen og benyttede sig af sin Fordeel, saasnart han troede, at hans Stabrødre vare rede til at høre ham, — „og dette er endnu ikke Alt. For at disse høie Værdigheder ikke skulle hvile for tungt paa deres Høiheders og deres kongelige Efterkommeres Skuldre, samtykker den ædelmodige Genueser virkelig i at overgive dem til sine egne Efterkommere til evige Tider, i det han vil forvandle Kongeriget Cathay til et Rige til Fordeel for Huset Colon og til Opretholdelsen af dets Værdighed skal en Tiendedeel af alle Indkomster overlades til dets særegne Omhu."

Paa disse Ord vilde der have fulgt en lydelig Latter, dersom Columbus' ædle Holdning ikke havde forhindret dens Udbrud; og selv Fernando de Talavera begyndte at troe, at han var gaaet for vidt, saa mægtigt virkede den strænge Dadel i et Die og en Mine, der paabød Ærefrygt.

„I maa tilgive, Sennor Colon!" — lagde han til med mere Høflighed, — „men Eders Betingelser klinge saa stolte, at de have overrasket mig. I vil ikke for Alvor tænke paa at blive ved dem?"

„Ikke een Stavelse afstaaer jeg, Hr. Prælat! Saa meget tilkommer der mig og den, som samtykker i mindre, end han fortjener, bliver et Redskab til sin egen Fornedrelse. Jeg vil give Herskerne et Rige, der i Værd overgaaer alle deres andre Besiddelser, og jeg fordrer min Løn. Jeg siger

ovenikjøbet, ædle Prælat! at endnu meget er forbeholdet og at disse Betingelser finde deres Maal i Fremtiden."

„Det er virkelig beskedne Forslag af en Genueser uden Navn!" — raabde en af Hoffolkene, som Vrede og Foragt havde overvældet, — „Sennor Colon vil i ethvert Tilfælde forblive Befalingsmand i deres Høiheders Tjeneste; og dersom Intet skeer, vil han have denne høie Ære uden Bekostning, medens han, dersom denne usandsynlige Plan fører til nogen Fordeel, bliver Vicekonge og i Ydmyghed tager til Takke med Kirkens Andeel."

Denne Bemærkning syntes at gjøre en Ende paa enhver Tvivl, og alle Commissairerne stode op, som om Sagen ikke mere var værd at tale om.

Men for dog at undgaae Skinnet af Partiskhed, vendte Ærkebiskoppen sig endnu engang til Columbus og sagde, vis paa at naae sit Maal, til ham i en mild Tone.

„For sidste Gang, Sennor! spørger jeg Eder, om I endnu vedbliver at paastaae disse uhørte Betingelser?"

„Dem og ingen Andre," — sagde Columbus med Fasthed; — „Jeg kjender Størrelsen af de Tjenester, som jeg vil yde, og jeg vil ikke nedværdige dem, ved at modtage noget Ringere. Men dog, Hr. Ærkebiskop, og I ogsaa, ædle Herre, der behandler mine Fordringer saa let, er jeg redebon til ikke alene at vove min Person, mit Liv og mit Navn, men ogsaa mit Guld derpaa, i det jeg lægger den aattende Deel af den Sum, der behøves, til, dersom

I ville forhøie det Udbytte, der tilfalder mig, i det samme Forhold."

„Nok, nok!" — svarede Prælaten og lavede sig til at forlade Værelset, — „vi ville aflægge Herskerne vor Beretning, og I vil snart erfare deres Villie."

Saaledes endte denne Sammenkomst.

Hofmændene forlode Værelset og underholdt sig alvorligt med hverandre, som Folk, der ikke bekymrede sig om at dølge deres Harme, medens Columbus, fuld af sine ophøiede Planer, forsvandt i en anden Retning, med en Mands Holdning, hvis Selvfølelse ikke lader sig underkue af Skrig, og som alt for vel forstaaer at vurdere Uvidenhed og indskrænkede Anskuelser, til at han skulde lade sig bevæge af dem til at forandre sine egne høie Planer.

Fernando de Talavera var en Mand, der holdt Ord. Han var Dronningens Skriftefader, og havde, ifølge sit hellige Embede, til enhver Tid fri Adgang til hende. Endnu fuld af den nylig forhandlede Gjenstand tog han i Øieblikket Veien til Dronningens Privatgemakker, og blev, som man let kan vente sig, uden Forhaling ladt ind.

Isabella hørde paa hans Beretning med Misfornøielse og Sorg, thi hun havde begyndt at føle Deeltagelse for dette Forehavende. Men Ærkebiskoppens Indflydelse var dog meget stor, thi hans kongelige Skriftebarn kjendte hans Hjertes Retskaffenhed og Fromhed.

„Dette er mere end Anmasselse — det er Uforskam-

menhed!" — vedblev den forbittrede Præst, — „Er denne Mand ikke en betlende Æventyrer, der gjør Fordring paa Ære og Værdighed, der kun tilkommer Gud og hans Salvede, Fyrsterne paa Jorden? — Hvad er denne Colon? — En Genueser uden Navn, uden Rang — uden Fortjeneste — uden Beskedenhed, og dog hæver han sine Fordringer til en Hside, der endog maatte faae en Guzman til at betænke sig."

„Han er en god Christen, fromme Prælat!" — svarede Isabella mild, — „og synes at glæde sig ved at tjene Gud og at forherlige hans Navn samt at hige efter at udbrede hans synlige, katholske Kirke."

„Meget sandt, Sennora! og dog kan der ligge Bedrageri deri —"

„Nei, Hr. Ærkebiskop! jeg troer ikke, at Falskhed er denne Mands Feil, thi en frimodigere Tale og en mandigere Holdning finder man kun sjeldent, endog hos de Mægtigste. Han har soliciteret hos os i flere Aar, og dog kan man ikke lægge ham en eneste nedværdigende Handling til Last."

„Jeg vil ikke bedømme denne Mands Hjerte haardt, Donna Isabella! men fra hans Handlinger og hans Fordringer kunne vi slutte os til hans Charakteer, og det er ikke vanskeligt at indsee, hvorlidet de ere passende for begge Kroners Værdighed. Han er alvorlig og indtagende, hver-

ken letfærdig i sin Tale eller i sin Opførsel — sikkert Dyder, som Verden agter høit ved Hofferne," — Isabella smilde, men sagde intet, thi hendes aandelige Raadgiver var vant til, at dadle med Frimodighed, og hun til at høre paa ham med Ydmygbed, — „hvor Tidsalderen ikke pleier at fremvise sine ædleste Mønstre paa Sindighed og Fromhed; men ogsaa disse Dyder kunne bestaae uden den Aand, der er skabt for Himmelen. Men hvad er Alvor og Værdighed, naar opblæst Stolthed og en uordentlig Egennytte staae ved Siden af den. Ærgjærrighed er for svagt et Udtryk for en saadan Begjærlighed. Overvei disse Betingelsers og Fordringers hele Natur, Sennora! Denne Colon forlanger for evig Tid den høie Rang af Kongens Statholder, ikke alene for sig selv, men ogsaa for sine sildigste Efterkommere, tilligemed en Admirals Titel og Værdighed over alle omliggende Have, hvis han skulde opdage det af ham saa høitpriiste Land, førend han vil samtykke i at modtage Overbefalingen over nogle Skibe, der tilhøre Eders Høihed — en Stilling, der i og for sig selv allerede er for ærefuld for en saa lidet berømt Mand! Dersom hans høist æventyrlige Forventninger skulde gaae i Opfyldelse, — men der er al Sandsynlighed for, at de ville slaae feil, — vilde hans Fordringer langt overgaae hans Fortjenester; medens i det sidste Tilfælde Castiliens og Aragoniens Navn vilde blive bedækket med Skam og den kongelige Værdighed vilde blive

ringeagtet, fordi den paa denne Maade havde ladet sig føre bag Lyset af en Æventyrer. Den hele Hæder for det sidste Felttog vilde blive fordunklet ved et saadant Misgreb."

„Marquise Datter!" — sagde Dronningen og vendte sig til den trofaste, længe prøvede Veninde, der ved Siden af hende var beskjæftiget med Synaalen; — „synes disse Colons Betingelser virkelig at overskride Fornuftens Grændser?"

„Foretagendet selv overskrider alle de sædvanlige Grændser for Farer og Vovestykker, Sennora!" — var Donna Beatriz' alvorlige Svar, medens hendes Øie foer hen over den smukke Mercedes' Ansigt; — „Ædle Handlinger fortjene en ædel Løn!"

Isabellas Øie fulgde hendes Venindes Blik, og blev en Tid lang fængslet til dennes Myndlings blege Ansigtstræk. Den skjønne Pige selv mærkede intet til den Opmærksomhed, som hun vakde; men den, der kjendte hendes Hemmelighed, kunde let opdage den dybe Følelse, med hvilken hun saae Udfaldet af denne Sag imøde.

Isabella var, da hendes Skriftefaders Anskuelser syntes saa fornuftige, i Begreb med at give Commissairernes Beretning sit Bifald, og ganske at give slip paa de hemmelige Forhaabninger og Forventninger, der havde forenet sig med Forestillingen om et lykkeligt Udfald af Colons Plan, — da en ædlere Følelse, der især var hendes qvin-

delige Natur egen, blandede sig i med og gav Sofareren nyt Haab.

Det qvindelige Hjerte er sjeldent ufølsomt mod Hjertets Sympathier, og de Ønsker, der udsprang af Mercedes af Valverdes Kjærlighed, vare den egentlige Grund til den Beslutning, som Dronningen af Castilien fattede i dette vigtige Øieblik.

„Vi tør hverken handle haardt eller uoverlagt mod denne Genueser, Hr. Ærkebiskop!" — sagde hun, i det hun atter vendte sig til Prælaten. „Han er i Besiddelse af Fromhed og høi Redelighed, og disse ere Egenskaber, som Fyrsterne lære at ære. Udentvivl ere hans Fordringer en Smule overdrevne, — en Følge af den lange Grublen og Aandens anstrængte Beskjæftigelse med en stor Yndlingstanke; men venlige Ord og fornuftige Forestillinger ville lede ham til noget Maadehold. Vi ville derfor selv gjøre ham Forslag, og uden Tvivl vil hans betrængte Stilling, om ikke en Følelse af Retfærdighed, bevæge ham til at antage dem. Vicekongedømmet overskrider virkelig Fyrsternes sædvanlige Politik, og den tiende Deel er, som I siger, fromme Prælat! Kirkens Andeel; men paa en Admirals Rang kan han gjøre Fordring. Forelæg ham derfor disse nedstemte Forslag og ansæt den femtende Deel istedetfor den tiende; han skal, saalænge det behager Don Fernando og mig, være Vicekonge, men Fordringen paa denne Rang for hans Efterkommere maa han opgive."

Fernando af Talavera fandt selv disse Tilstaaelser for betydelige; men medens han forestod sit hellige Embede med den største Anseelse, kjendte han Dronningens Charakteer altfor godt, til at yttre noget mod en Befaling, der engang var given, endskjøndt paa den milde, qvindelige Maade, der var hende egen.

Efterat hun endnu havde meddeelt ham nogle andre Befalinger, og efterat Kongen, der arbeidede i Kabinettet ved Siden af, havde yttret sin Mening, begav Prælaten sig bort, for at rögte sit nye Erinde.

To eller tre Dage hengik nu, førend Sagen blev bragt til Ende, og Isabella sad igjen i sin huuslige Kreds, da Skriftefaderen atter lod sig melde.

Erkebiskoppen traad ind med et blussende Ansigt, og hans hele Udvortes var saa forstyrret, at det maatte falde Enhver i Øinene.

„Hvorledes er det, fromme Erkebiskop?" — spurgde Isabella, — „foruroliger Eders nye Hjord Eders Aand, og er det saa vanskeligt at blive færdigt med nogle Vantroe?"

„Det er intet Saadant, Senora! — Det har intet at gjøre med mine nye Børn i Christo! Jeg finder endogsaa den falske Prophets Tilhængere mere fornuftige, end Mange, der prale med Christi Navn og Gunst. Denne Colon er vanvittig og er bedre skikket til at være en Helgen i Musselmændenes Øine, end en Somand i Eders Høiheds Tjeneste."

Ved dette Udbrud af Prælatens Harme lod Dronningen, Marquisen af Moya og Donna Mercedes af Valverde paa een Gang deres Sytøi synke, og saae alle Tre bestyrtsede paa Prælaten.

Alle havde haabet, at de Vanskeligheder, der modsatte sig et gunstigt Udfald af Sagen, vare jævnede, og at den Tid var nær, da hiint Væsen, der trods sine Planers Dristighed og usædvanlige Charakteer, dog i høi Grad havde erhvervet sig deres Agtelse og hele Deeltagelse, skulde lave sig til, at vise og ved Gjærningen løse Spørgsmaal, som havde sat deres Nysgjærrighed lige saa meget i Virksomhed, som de havde beskjæftiget deres Forstand. Men nu syntes alle deres Forhaabninger pludseligt at være tilintetgjorte, og medens en Følelse, der lignede Fortvivlelse, gjennemisnede Mercedes' Hjerte, vare Dronningen og Donna Beatriz meget misfornøiede.

„Har I behørigt forklaret Sennor Colon vore Forslag, Hr. Ærkebiskop?" — spurgde den Første, med et strængere Eftertryk, end hun ellers var vant til, — „og vedbliver han sine Fordringer paa Vicekongedømmet og det fornærmelige Forslag betræffende hans Efterkommere?"

„Det gjør han, Eders Høihed! Dersom Isabella af Castilien underhandlede med Henrik af England eller med Ludvig af Frankrig, kunde denne tiggefærdige Genueser ikke vedblive mere stolt og ubøielig ved sine Fordringer. Han giver ikke efter i Noget. Manden troer, at han af Gud

er udkaaret til et vist Forehavende, og hans Sprog og Betingelser ere af den Art, at en, der føler en guddommelig Indflydelse, næppe vilde optræde anderledes."

„Denne Fasthed har sin Fortjeneste," — bemærkede Dronningen, — „men Tilstaaelserne have ogsaa deres Grændser. Jeg vil ikke gjøre mere til Fordeel for denne Somand, men overlade ham til den Skjæbne, der naturligviis følger paa for høie Tanker om egne Fortjenester og paa overspændte Fordringer."

Disse Ord syntes at sætte Seglet paa Columbus' Skjæbne i Castilien. Ærkebiskoppen beroligede sig og forlod Værelset, efterat han havde taelt med sit kongelige Skriftebarn under fire Øine.

Strax derpaa erholdt Christopher Colon, som Spanierne kaldte ham — eller Columbus, som han selv kaldte sig i sit sildigere Liv — det bestemte Svar, at hans Betingelser vare forkastede og at Forhandlingerne om den til Indien projecterede Reise vare sluttede.

Aattende Kapitel.

Ak, ligefra min Barndoms Tid
Jeg altid saae mit Haab at skuffes;
Og elsked jeg et Træ, en Blomst,
Den var den første til at visne.

Lolla Roakh.

Man nærmede sig nu til de første Dage af Februar, og Veirliget blev under de lavere Bredegrader venligt og foraarsagtigt. Den anden Morgen efter den ovenomtaelte Samtale forsamlede ser til aatte Personer, lokkede af den yndige Dag og sandsynligviis ikke uden en høiere Bevæggrund, sig udenfor en af de lavere Boliger i Santa Fe, der vare blevne oprettede til Bequemmelighed for Beleiringshæren.

Fleertallet bestod af alvorlige Spaniere af en vis Alder, endskjøndt den unge Luis af Bobadilla var med, og Columbus' høie, statelige Skikkelse ragede frem over Gruppen.

Den Sidste var udrustet til en Reise og et stærkt, dygtigt andalusisk Muulæsel stod i Nærheden og ventede paa sin Byrde. Ved Siden af Muuldyret saae man en Stridshest, der antydede, at det Førstes Rytter skulde have Reiseselskab.

Iblandt Spanierne var Alonso de Quintanilla, Generalregnskabsføreren af Castilien, en varm Ven af Sømanden, og Luis de St. Angel, Indkræverrn af de geist-

lige Indkomster i Aragonien, en af Columbus' ivrigste Tilhængere, som var en af dem, der meest var overbeviist om den philosophiske Rigtighed af hans Anskuelser og om Sandheden af hans store Tanker.

De to Sidste havde været i en alvorlig Samtale med Somanden; men denne var nu til Ende, og Sennor de St. Angel, en Mand af en ædel Tænkemaade og en glødende Phantasi, udtrykde sig just saaledes med Varme:

„Ved de to Kroners Glands! Dette burde ikke have skeet! — Men lev vel, Sennor Colon! Gud tage Eder i sin mægtige Varetægt, og sende Eder i Fremtiden klögere og mere fordomsfrie Bedommere. Den forbigangne Tid kan kun opfylde os med Skam og Bekymring, medens Fremtiden hviler i Tidens Skjød."

Med Undtagelse af Luis de Bobadilla tog nu det hele Selskab Afsked. Saasnart Pladsen var tom, besteg Columbus sit Muulæsel og reed, ledsaget af den unge Adelsmand til Hest, gjennem de med Mennesker opfyldte Gader. Ingen af dem sagde et Ord, førend de vare komne paa Sletten udenfor Staden, endskjøndt Columbus ofte sukkede, nedtrykt af Kummer. Dog var hans Mine rolig, hans Holdning fuld af Værdighed, og i hans Die glindsede den uudslukkelige Ild, der finder sit Brændstof i Sjælen.

Da de vare udenfor Porten, vendte Columbus sig høfligt til sin unge Reisekammerat og takkede ham for hans

Ledsagelse, og med et Hensyn paa den Anden, der gjorde hans Hjerte Ære, lagde han til:

„Medens jeg er taknemmelig for denne Ære, der kommer fra en saa ædel og haabefuld ung Mand, tør jeg ikke forglemme Eder selv. Har Du ikke bemærket, Ben Luis, da vi kom igjennem Gaderne, at flere Spaniere pegede paa mig, som paa en Gjenstand for Foragt?"

„Jo, Sennor!" — svarede Luis, og hans Kinder brændte af Harme, — „og dersom jeg ikke havde frygtet for at mishage Eder, havde jeg ladet de Landstrygere søndertræde under min Hests Hove, da jeg ingen Landse har, som jeg kunde spidde dem paa."

„Du har handlet klogere ved at see igjennem Fingre med dem. Men de ere Mennesker og deres fælleds Dom hedder „den offentlige Mening"; heller ikke bemærker jeg at Fødsel og andre Fordele frembragde væsentlige Forskjelligheder iblandt dem, endskjøndt Maaden, hvorpaa de yttrede sig, var forskjellig. Der gives Gemene blandt de Adelige og Ædle blandt de Ringere. Netop denne din Godhed og Hengivenhed vil finde sine Forsvarere og Spottere ved de to Herskeres Hof."

„Den, der vover at tale foragteligt om Eder, Sennor! maa tage sig i Agt for Luis de Bobadilla. Jeg er ikke af en taalmodig Slægt og det castilianske Blod koger let op."

„Det skulde gjøre mig ondt, dersom jeg skulde give

nogen Anledning til Strid. Hvis vi altid vilde føle os fornærmede, naar Nogen tænkde eller taelde taabeligt, kunde vi bære Harnisk vort hele Liv igjennem. Lad de unge Adelsmænd have deres Spog, naar det morer dem — men lad mig ikke komme til at angre mit Venskab for Dig."

Luis gav ham sit Ord, og derpaa begyndte han igjen, som om hans omsværmende Tanker vilde vende tilbage til den uvelkomne Gjenstand.

„I taelde om Adelsmændene, som om en Stand, der var forskjellig fra Eders — sikkert, Sennor Colon, er I af Adel?"

„Vilde det forandre dine Følelser og Anskuelser, unge Mand! dersom jeg sagde Nei?"

Den Luis' Kinder blussede og han angrede et Øieblik sin Bemærkning; men hans aabne og ædle Natur seirede i Øieblikket, og han svarede strax uden Tilbageholdenhed eller Tvetydighed:

„Ved San Pedro, min nye Skytshelgen! jeg vilde ønske, at I var af Adel, Sennor! blot for at ære denne Stand. Der gives saa mange iblandt os, der ikke gjøre deres Sporer Ære, at vi med Glæde vilde modtage en saadan Erobring."

„Alt afværler i denne Verden, unge Herre!" — svarede Columbus smilende, — „Aarstiderne følge paa hverandre! Natten kommer efter Dagen; Kometerne vise

sig og forsvinde; Monarcherne blive Undersatter, Undersaatter Monarcher; Adelige tabe Bevidstheden om deres Herkomst og Folk af Poblen hæve sig til de Adeliges Rang. Vi have et Sagn, efter hvilket vi fordum hørd til den privilegerede Classe, men Tiden og vore Uheld have fornedret os til ydmygende Beskjæftigelser. Skal jeg miste den Ære, at Luis de Bobadilla ledsager mig, dersom jeg i Frankrig er mere heldig, end i Castilien, fordi hans Befalingsmand tilfældigviis har tabt sit Adelsdiplom?"

„Det vilde være en meget uædel Grund, Sennor! og jeg iler med at rette mit Misgreb. Da vi nu ere i Begreb med at skilles ad for en Tid, beder jeg Eder om Tilladelse til at aabne Eder min hele Sjæl. Jeg tilstaaer Eder, at Tanken om en saadan Reise, da jeg første Gang hørde om den, overraskede mig, som en gal Mands Paafund —"

„Ak, Don Luis!" afbrød Colon ham, idet han tungsindigt rystede paa Hovedet, — „dette have de fleste tænkt. Jeg frygter for at Don Fernando af Castilien, ligesom hiin strænge Prælat, hans Navne, der afgjorde Spørgsmaalet saa kort, ikke tænke anderledes."

„Jeg beder Eder om Forladelse, Sennor Colon! dersom jeg har sagt noget, der har fornærmet Eder; men dersom jeg engang har gjort Eder Uret, er jeg redebon til at gjøre min Feil god igjen, som I snart vil see. Besjælet af denne Tanke begyndte jeg en Samtale med

Eder, og haabede, at more mig med Eders phantastiske Yttringer; men fulgde end ingen umiddelbar Forandring i min Anskuelse med Hensyn til Sandheden af Theorien, saa mærkede jeg dog snart, at det var en stor Philosoph og en dyb Tænker, der behandlede dette Spørgsmaal. Herved vilde min Dom være bleven staaende og min Aand tilfredsstillet, dersom der ikke var indtraadt en Omstændighed, der var meget vigtig for mig. I maa vide, Sennor! at endskjøndt jeg er oprunden af Spaniens ældste Blod, og ikke er uden skjønne Besiddelser, har jeg dog ikke altid svaret til deres Forhaabninger, der skulde vaage over min Ungdom —"

„Du behøver ikke at tilstaae mig dette, ædle Herre!"

„Nei, ved St. Lucas! jeg maa sige Alt! Se, jeg har to store, henrivende Lidenskaber, der undertiden ere i Kamp med hinanden. Den Ene er Kjærlighed til et omflakkende Liv, — en brændende Længsel efter at see fremmede Lande, og det paa en fri, utvungen Maade — forbunden med en Forkjærlighed for Havet og for Livet i Havnene, — den Anden er Kjærlighed til Mercedes af Valverda, den skjønneste, ædleste, elskværdigste, den meest høihjertede, meest trofaste Pige i Castilien!"

„Og vel ogsaa adelig?" — faldt Calumbus ham smilende i Talen.

"Sennor!" — svarede Luis alvorligt, — "naar det angaaer min Skytsengel spøger jeg ikke. Hun er ikke

alene adelig og i enhver Henseende skikket til at ære mit Navn, men hun har selve Guzmans Blod i sine Aarer. Men jeg har tabt Andres Gunst om ikke min skjønne Tilbedtes, ved at give efter for hiin sværmeriske Tilbøielighed, ja endog min egen Tante, der er min Pleiemoder, har ikke seet paa mit Frieri med gunstige Øine. Donna Isabella, hvis Ord ere Lov og Befaling for alle adelige Jomfruer ved Hoffet, har ogsaa sine Fordomme, og det er blevet mig nødvendigt at vinde hendes gode Mening igjen, for at komme til at besidde Donna Mercedes. Det faldt mig ind" — Luis var for mandig til at forraade sin Elskede, ved at bekjende, at Tanken var hendes — „det faldt mig ind, at det, der nu blev anseet for en Feil, vilde i de kongelige Øine kunne blive regnet mig til en Fortjeneste, dersom min Reiselyst henvendte sig paa et ædelt Foretagende som Eders, og at jeg derved kunde være vis paa at see alle Andres Dom snart at rette sig efter hendes. I dette Haab traad jeg altsaa først i nærmere Forbindelse med Eder, indtil Kraften af Eders Beviser fuldførde min Omvendelse; og nu har ingen Geistlig en større Tillid til Overhovedet for sin Religion, end jeg er overbeviist om at den korteste Vei til Cathay gaaer tvers over det atlantiske Hav; eller ingen Lombard er saa overbeviist om at Lombardiet er et jævnt Land, som jeg om at denne gode Jord er en Kugle."

„Tael med Ærbødighed om Alterets Tjenere, unge Herre!" — sagde Columbus og korsede sig, — „thi,

naar Talen er om deres hellige Embede, maa der ingen Letsindighed blande sig i den. Som det altsaa lader" — lagde han smilende til, — „har jeg de to mægtige Hjælpere, Kjærlighed og Fornuft, at takke for min Discipel, hiin har som den Mægtigste, bortryddet de første Hindringer, og den Sidste har, som det pleier at gaae, gjort Ende paa Sagen og vundet Seieren, — thi Kjærlighed triumpherer sædvanligt i Begyndelsen, men Fornuften til Slutningen."

„Jeg vil ikke nægte Kjærlighedens Magt, Senner, thi jeg føler den for dybt, til at ville gjøre den Modstand. — I kjender nu min Hemmelighed, og naar jeg har gjort Eder bekjendt med mine Hensigter, ligger Alt aabenbart for Eder. Jeg lover herved høitideligt" — ved disse Ord blottede Don Luis sit Hoved og saae op til Himmelen, — „at jeg, naar jeg har faaet den behørige Efterretning, vil gjøre denne Søreise med Eder, hvorfra I end vil seile ud, i hvilket Skib og til hvilken Tid det end maa behage Eder. Idet jeg gjør dette, haaber jeg fremfor Alt at tjene Gud og hans Kirke, dernæst at faae Cathay og hine fjærne underfulde Lande at see, og endelig at vinde Mercedes af Valverde."

„Jeg antager Eders Løfte, unge Herre!" — svarede Columbus, der var overrasket ved den unge Mands Alvor og glad over hans Retskaffenhed, — „omendskjøndt Fremstillingen af Eders Tanker maaskee vilde have været san-

dere, dersom I havde vendt Ordenen af Eders Bevæggrunde om."

„Om nogle faa Maaneder vil jeg kunne raade over min egen Formue," — vedblev Don Luis, der var altfor beskjæftiget med sine Planer, til at agte paa de Ord, som Sømanden havde yttret, — „og da kan ikkun Dronningens Befaling forhindre mig i at have i det mindste een Caravel, og man maatte have holdt slet Huus med Bobadillas Rigdomme, dersom de ikke vare tilstrækkelige til at udruste To. — Jeg er ikke Don Fernandos Undersaat, men en Tjener af den gamle Green af Huset Trastamara, og selv Kongens kolde Dom skal ikke afskrække mig."

„Dette klinger ædelt og din Tænkemaade er en ung, virksom Adelsmand værdig; men dit Tilbud kan ikke modtages. Det vilde ikke anstaae Columbus at bruge det Guld, der bliver ham tilbudt af en saa tillidsfuld Aand og et saa uerfarent Hoved. Mit Foretagende kan kun støtte sig paa mægtige Fyrsters Hjælp og der er endnu større Hindringer. Selv Guzman ansaae sin Anseelse ikke for betydelig nok til at understøtte en saa vidtloftig Plan. Naar vi gjorde Opdagelsen uden en saadan Billigelse, havde vi arbeidet for Andre, uden at have nogen Sikkerhed for os, da Portugisen eller enhver anden Monarch kunde berøve os vor Løn. Jeg føler, at jeg er bestemt til at bringe dette store Værk istand, og det maa skee paa en Maade, der passer til Tankens Majestet og

Gjenstandens Høihed. — Og her, Don Luis, maae vi skilles ad. Skulde min Plan finde Bifald ved det franske Hof, vil Du faae Efterretning fra mig, thi det er mit høieste Ønske at blive understøttet af Hjerter og Hænder som Dine. Men forspild ikke ubesindigt din Lykke, thi i Castilien er jeg en falden Mand. Det vilde maaskee ikke være Dig til Fordeel, dersom man vidsde, at Du vedbliver at staae i Forbindelse med mig — og endnu engang — her maae vi skilles ad!"

Luis af Bobadilla forsikkrede, at det var ham ligegyldigt hvad Andre tænkde, men den mere erfarne Columbus, der, i Sager, som angik ham selv, stod saa høit over Folkets Skrig, følde en ædel Ulyst til at tillade den unge tillidsfulde Mand at opoffre hans egne Forhaabninger ved at tale til Fordeel for ham

Afskeden var hjertelig, og Sømanden følde sit Hjerte glsde mægtigt da han bemærkede den dybe, oprigtige Følelse, som Don Luis ikke var i Stand til at skjule da han tog Afsked.

De skildes ad omtrent en halv Miil fra Staden, og Enhver af dem drog sin Vei, medens Don Luis af Bobadillas Hjerte svulmede høit af Harme over den uværdige Behandling, hans nye Ven, som han havde Grund til at troe, havde erfaret i Castilien.

Columbus fortsatte sin Reise med ganske andre Følelser. Syv moisommelige Aar havde han tilbragt med at

bønfalde og ansøge hos Spaniens Herskere og Store, for at bevæge dem til at understøtte hans Forehavende. Armod, Foragt, Haan, ja endogsaa Had havde han i denne lange Tid hellere villet taale, end lade den lette Støtte fare, som nogle høihjertede og oplyste Mænd af denne Nation havde budet ham. Han havde arbeidet for Brødet, medens han ansøgde de Store om Hjælp til at gjøre dem endnu mægtigere, og han havde med Glæde grebet enhver Straale af Haab, hvor svag den endogsaa var, og taalt enhver Skuffelse med en Sjælsstyrke, hvortil kun Begeistringen er i Stand.

Men nu var hans Sind givet til Priis for den bittreste Smerte.

Kaldt tilbage paa Dronningens Befaling havde han fattet et Haab, der længe havde været hans Hjerte fremmed; han oppebiede Enden af Beleiringen med en rolig Aandsstyrke, der var hans Tænkemaade og stolte Philosophi værdig. Endelig fik man Tid til at tænke paa hans Plan og nu bleve hans skjønneste Forhaabninger tilintetgjorte. Han havde troet, at man begreb hans Bevæggrunde, vurderede hans Charakteer og følde hans høie Hensigter; men endnu bestandigt saae han, at man betragtede ham som en Sværmer, satte Mistillid til hans Hensigter og foragtede den Tjeneste, som han lovede. — Kort sagt, de stolte Forventninger, der havde understøttet hans aarlange Taalmodighed, vare forsvundne paa een Dag, og han var saa

meget mere skuffet, jo mere han havde haabet af den nye Gunst, og jo kortere, men ogsaa mere bedragerisk denne Straale havde glindset for ham.

Det er derfor ikke forunderligt, om endogsaa denne overordentlige Mands Mod, der nu drog alene hen ad Landeveien, begyndte at synke, og om han maatte see op til den høieste Magt om Hjælp. Hans Hoved sank ned paa hans Bryst, og et af de bittre Øieblik overfaldt ham, da Fortiden og Fremtiden trængde ind paa hans Sjæl, piinlige, med Hensyn til de udstaaede Lidelser, frydløse med Hensyn til Haabet. Den Tid, som han havde spildt i Spanien, forekom ham som en Plet paa hans Tilværelse og dertil kom Sandsynligheden af endnu en lang, udmattende Prøvelse, der maaskee, ligesom hiin, ikke vilde føre til Noget.

Han var allerede i sit tredsindstyvende Aar, og Livet syntes at glide bort under ham, medens hans store Maal blev uopnaaet.

Men hans høie mandige Kjækhed holdt ham opret. Ikke eet Øieblik tænkte han paa at afstaae fra det mindste af det, som han ansaae for Ret, — ikke eet Øieblik tvivlede han paa at hans store Forehavende kunde udføres, skjøndt Andre spottede over det. Hans Aand var modig og stærk, endskjøndt Kummer opfyldte hans Hjerte.

„Vi have en alvis, naadig og almægtig Gud!“ — raabde han og opløftede Øinene med Himmelen; — „han

veed hvad der tjener til hans Forherligelse; til ham sætter jeg min Lid!"

En Pause fulgde paa og hans Øie glindsede, medens et næppe bemærkeligt Smiil opklarede hans alvorlige Ansigt; derpaa lagde han til: "Ja, han veed naar det er Tid; men de Vantroe ville blive oplyste og den hellige Grav befriet!"

Efterat denne alvorlige Mand, hvis Haar allerede var bleven sneehvidt af Sorg, Møie og Arbeide, saaledes havde givet sit Hjerte Luft, fortsatte han sin Reise med en Mands rolige Værdighed, der troer, at han ikke er skabt for Intet, og som sætter sin Tillid til Gud med Hensyn til Opfyldelsen af sin Bestemmelse. Naar et sittrende Suk af og til brød frem af hans Bryst, forstyrrede det ikke dette ærværdige Ansigts Fred; naar Sorg og skuffet Haab endnu besøgde hans Hjerte, havde dette Hjerte dog Kraft til at bære dem.

Vi lade Columbus fortsætte sin Reise paa den sædvanlige Muuldyrsti gjennem Vegaen, og vende tilbage til Santa Fe, hvor Ferdinand og Isabella igjen havde indrettet deres Hofholdning nogle Dage efter at de havde taget deres nye Erobring i Besiddelse.

Luis de St. Angel var en Mand af brændende Følelser og en ædel Tænkemaade. Han hørde til de faa Aander, der vare ilede forud for deres Tidsalder, og som lode deres Fornuft oplyses og opmuntres men ikke blændes

af deres Phantasi. Da han og hans Ven, Don Alonso de Quintanilla, efterat de, som vi have fortalt, havde taget Afsked med Columbus, gik hen til det kongelige Telt, taelde de aabenhjertet om Manden, hans store Planer og om den Behandling, som han havde erfaret, samt om den Skjændsel, der vilde træffe Spanien, naar man saaledes lod ham drage bort for bestandigt.

Indkræveren af de geistlige Indkomster, en Mand med en hvas Tunge, holdt ikke Maade med sine Udtryk, og enhver Stavelse, som han sagde, fandt en Gjenlyd i Generalregnskabsførerens Hjerte, da denne var en gammel, fortrolig Ven af Sømanden. Kort sagt, inden de havde naaet Teltet, havde de fattet den Beslutning, endnu engang at gjøre et dristigt Skridt, for at bevæge Dronningen til at samtykke i Columbus' Betingelser og at lade ham kalde tilbage igjen.

Isabella var altid let tilgjængelig for dem af hendes Tjenere, hvis Retskaffenhed og Iver vare hende bekjendt. Tidsalderen var fuld af Formaliteter og disse vare i mange Henseender høist overdrevne; Hoffet selv var berømt for sit ceremonielle Væsen; men Dronningens rene Aand omgav Alt, hvad der var afhængigt af hende, med en naturlig Ynde, der gjorde blotte Former, naar Velanstændighed og fiin Følelse ikke fordrede dem, unyttige og aldeles unsdvendige.

De to omtaelte Mænd nsde Dronningens Gunst, og

deres Begjæring om at stedes for hende blev hørt med den Simpelhed og Raskhed, hvormed denne agtværdige Kone altid handlede, naar hun troede, at kunne gjøre en, som hun agtede, en Tjeneste.

Dronningen var omgivet af de faa Damer, som hun levede med i Stilhed, da Luis de St. Angel og Alonso de Quintanilla traad ind. Blandt hine Damer vare naturligviis Marquisen af Moya og Donna Mercedes af Valverde. Kongen var, som sædvanligt, i et tilstødende Værelse, beskjæftiget med sine Beregninger og Befalinger. Saadanne Forretninger vare en Tidsfordriv for Fernando, og han følde sig aldrig lykkeligere, end naar han arbeidede sig igjennem en Masse af Forretninger, der vilde have været høist besværlige for andre Mennesker. Han var en Helt til Hest, en Kriger i Spidsen for Hæren, en Viis i Raadet, og agtværdig om ikke stor i Alt, undtagen i sine Bevæggrunde.

„Hvad bringer Sennor St. Angel og Sennor Quintanilla saa tidligt til mig?" — spurgde Isabella og smilde, for at tilkjendegive dem, at de henvendte deres Begjæring til en partisk Herskerinde; — „I ere ikke vante til at komme til mig med Ansøgninger, og denne Time er noget usædvanlig."

„Enhver Time er passende, naadige Frue! naar man kommer for at meddele og ikke for at søge en Gunst!" — svarede St. Angel noget drøit; — „Vi ere ikke her, for

at bede Eders Høihed om Noget, men for at antyde Eder den Maade, hvorpaa Castiliens Krone kan blive smykket med endnu mere glindsende Juveler, end de, der allerede pryde den."

Isabella var overrasket baade af den Talendes Alvor, og af hans frie Ord; men da hun var temmelig vant til de Sidste, forblev hendes Mine rolig og hun syntes ikke at blive stødt.

„Har Maureren endnu et Kongerige, som man kan berøve ham?" — spurgde hun, — „Eller vil Indkræveren af de geistlige Indkomster, at vi skulle erklære den pavelige Stoel Krig?"

„Min Begjæring er, at Eders Høihed vil modtage de Gaver, der komme fra Gud, med Glæde og Taknemmelighed, og ikke utaknemmeligt afvise dem!" — svarede Sennor de St. Angel, og kyssede Dronningens Haand, som hun rakde ham, med en Ærefrygt og Hengivenhed, der igjen gjorde godt hvad hans frimodige Ord kunde have fordærvet; — „Veed I vel, min naadige Herskerinde! at Sennor Christoval Colon, paa hvis høie Planer vi Spaniere byggede saa store Forhaabninger, nylig har besteget sit Muuldyr og forladt Santa Fe?"

„Jeg har ikke ventet andet, Sennor! endskjøndt jeg ikke er bleven underrettet om at han allerede er borte. Kongen og jeg havde overgivet Sagen i Ærkebiskoppen af Granadas og andre paalidelige Mænds Hænder, og de

have fundet Genuesernes Fordringer saa anmassende og ufornuftige, at det ikke anstod vor Værdighed og vor Pligt mod os selv at bevilge dem. Den, der har Planer af et saa usikkert Udfald, maa begynde med Maadehold. Mange holde Manden kun for en Sværmer."

„En Uværdig lader ikke sine Forhaabninger fare, før sin Værdighed, Sennora! — Denne Colon føler, at han underhandler om store Riger, og han gjør det som en Mand, der kjender Vigtigheden af sit Forehavende."

„Den der anslaaer sig selv ringe i vigtige Ting," — føiede Alonso de Quintanilla til, — „maa vente, at han ikke kommer til at staae høit i Andres Agtelse."

„Og desuden, min naadige, dyrebare Herskerinde!" — vedblev Sennor de St. Angel, uden at lade Isabella komme til Orde, — „kan Mandens Charakteer og Værdien af hans Bestræbelser skattes efter den Priis, som han sætter paa sin Tjeneste. Vil, dersom Lykken begunstiger hans Forehavende, denne Opdagelse ikke fordunkle alle andre, der ere gjorte lige siden Verdens Skabelse? Er det ikke at omkredse Jorden, at lægge Guds Viisdom tydeligt for Dagen, at følge Solen paa dens daglige Bane, at efterligne denne majestætiske Masses Bevægelser? Ogsaa den Lykke, den Velsignelse, der vil strømme ud over Castilien og Aragonien — er den ikke uberegnelig? Jeg undrer mig over, at en Prindsesse, der ved alle andre Leiligheder har viist

en saa sjelden, ophøiet Aand, bøver tilbage for et saa stort Foretagende, som dette?"

„Du er alvorlig, min gode Sennor de St. Angel," — svarede Isabella med et Smiil, der ingen Vrede røbede, — „og hvor der er stor Alvor, er der undertiden ogsaa stor Forglemmelse. Dersom der er Ære og Værdigt i det gunstige Udfald, hvad vil der da være i det Ugunstige? Dersom Kongen og jeg udsende denne Colon med det Hværv at være vor bestandige Vicekonge over uopdagede Lande, og der ingen Lande bliver opdaget, kan man drage vort Lands Viisdom i Tvivl og begge Kroners Værdighed kan blive dybt undergravet til ingen Nytte."

„Deri erkjender jeg Hr. Erkebiskoppens Haand. Denne Prælat har aldrig troet paa Rigtigheden af Sømandens Meninger, og det er let at finde Indvendinger, naar Folelsen sætter sig op mod et Foretagende. Henvend Eders Øine, naadige Frue! paa Eders Naboer, Portugiserne, — hvormeget have ikke Opdagelserne gjort for dette Kongerige — og hvor meget mere kunne de ikke gjøre for os? Vi vide, min ærede Herskerinde, at Jorden er rund —"

„Er vi da saa ganske sikkre paa denne vigtige Omstændighed, Sennor?" — spurgde Kongen, der, gjort opmærksom ved den Talendes usædvanlige høirøstede Tone, havde forladt sit Værelse, og nærmet sig uden at blive bemærket.

„Er denne Sætning beviist? Vore Doctorer i Salamanca vare ikke enige om dette store Spørgsmaal, og ved San Jacob, jeg indseer ikke, at det er saa klart."

„Dersom den ikke er rund, min Hr. Konge!" — svarede Sennor de St. Angel, der hurtigt vendte sig om, for at byde denne nye Modstander Spidsen, saaledes som et velovet Korps svinger og gjør Front, — „af hvilken Skikkelse kan den da være? Dersom nogen Doctor, han være fra Salamanca eller andetsteds fra, paastaaer, at Jorden er en Flade og har sine Grændser, og at man kan staae ved denne Grændse og springe ned paa Solen, naar den om Natten kommer forbi — er dette da fornuftigt, ærede Sennor, eller er det i Overeensstemmelse med den hellige Skrift?"

„Dersom Nogen, en Doctor fra Salamanca eller andetsteds fra," — svarede Kongen alvorligt, endskjøndt det var iøiefaldende at Samtalen just ikke interesserede ham meget, — „paastod, at der gaves Nationer, der stedse gik med Hovedet nedad, at der gaves Steder, hvor Regnen faldt op, og Havet forblev i sit Leie, endskjøndt dets Støtte kom ovenfra, og ikke var anbragt neden under det?"

„For at disse store Hemmeligheder kunne blive bragte for Lyset, min naadige Herre! ønsker jeg at denne Colon maa tiltræde sin Reise. Vi kunne see — ja vi have Beviis for, at Jorden er en Kugle, og dog see vi ikke at Vandet nogetsteds falder fra dets Overflade. Skroget af et

Skib er større end dets Topmaster, og dog blive disse Sidste først synlige paa Havet, hvilket beviser, at Skibet selv bliver skjult af Vandets Form. Da dette nu forholder sig saaledes, — og Alle de, der have reist til Soes, vide at det forholder sig saaledes — hvorfor flyder Vandet da ikke i en lige Flade her ved vore Kyster? Dersom Jorden er rund, maa der gives Midler til at omkredse den til Vands, saavelsom til Lands — til at tilbagelægge den hele Reise, saavelsom en Deel af den. Colon foreslaaer, at aabne Veien til dette Foretagende, og den Monarch, der leverer ham Midler dertil, vil leve i vore Efterkommeres Minde som en langt større Mand, end den meest berømte Erobrer. Betænk, høie Herre! at hele Osten er beboet af Hedninger, og at Kirkens Overhoved gjærne overlader deres Lande til den christelige Monarch, der river dem ud af deres Blindhed og aabner dem Veien til deres Sjæls Frelse. — Tro mig, Sennora Isabella! dersom en anden Hersker tilstaaer de Betingelser, som Colon har gjort, og høster de Fordele, der flyde af saadanne Opdagelser, ville Spaniens Fjender lade Verden gjenlyde af deres Glædesskrig, medens den hele Halvø vil sørge over dette ulykkelige Udfald."

„Hvor er Sennor Colon draget hen?" — spurgde Kongen hurtigt, i det hans hele skinsyge Politik var vækket ved denne Bemærkning af Generalregnskabsføreren,

— „Han er dog vel ikke igjen draget til Don Joao af Portugal?"

„Nei, min Herre og Konge, men til Kong Louis af Frankrig, en Monarch, hvis Kjærlighed til Aragonien næsten er bleven til et Ordsprog."

Kongen mumlede nogle Ord i Skjægget, og gik urolig og tankefuld frem og tilbage i Værelset; thi medens det ikke faldt nogen levende Sjæl mindre ind at anvende sine Midler paa noget, der ikke lovede nogen sikker Gevinst, bragde den Tanke, at en Anden skulde høste den Fordeel, som han selv havde viist fra sig, ham pludseligt under Indflydelsen af de Følelser, der stedse ledede hans kolde beregnende Politik. Hos Isabella var det et andet Tilfælde. Hendes fromme Ønsker havde stedse været gunstige for det store Foretagende, som Columbus havde foreslaaet og hendes ædelmodige Sind havde stedse taget den dybeste Deel i dette Foretagendes store moralske Virkninger og i den Hæder, der vilde følge det. Kun den Maade,, hvorpaa hendes Aand saavelsom hendes religiøse Bestræbelser havde været beskjæftiget med Krigen i Granada, havde afholdt hende fra at underkaste Sømandens Anskuelser en alvorlig og fuldstændig Prøvelse; og hun havde givet efter for sin Skriftefaders Raad, i det han med en Modbydelighed, der var vanskelig at overvinde, afviisde de Betingelser, som Columbus havde fastsat. Derpaa havde hendes Kjøns fine Følelser yttret deres Indflydelse, thi medens

hun ogsaa overveiede alt det, der nylig var fremsat, lod hun sit Die straale rundt omkring og dvæle paa Mercedes' skjønne Ansigt, medens denne stod frygtsom og med sit blege, men dog veltalende Ansigt robede Alt, hvad Qvindens rene, begeistrede Kjærlighed havde at sige.

„Marquise Datter! spurgde Dronningen, i det hun, som hun pleiede i alle tvivlsomme Tilfælde, henvendte sig til sin Veninde, — „Hvad mener Du om denne vigtige Sag? Skulle vi ydmyge os saa vidt, at vi kalde denne stolte Genueser tilbage?"

„Kald ham ikke stolt, Sennora! thi det forekommer mig, at han er ophøiet over en saadan Følelse. Betragt ham heller som en Mand, der veed rigtigt at vurdere det, som han har for Die. Jeg er fuldkommen enig med Sennor de St. Angel i, at det vilde bringe Castilien stor Vanære, dersom en nye Verden virkelig skulde blive opdaget, og de, der begunstige dette Forehavende skulde henpege paa dette Hof og erindre om, at det havde Hæderen for denne Begivenhed i sin Haand, men ubetænksomt viisde den fra sig."

„Og det' alene for en Titels Skyld, Sennora!" føiede Sennor de St. Angel til, — „for et Pergament — en Lyd!"

„Nei, nei!" — svarede Dronningen, — „Der gives Folk, der troe, at de Æresbeviisninger, som Colon

fordrer, langt ville overgaae den Tjeneste, han kan yde, om den endog er ligesaa stor, som den Genueseren lover."

„Da vide de ikke, min ærede Herskerinde! hvad Genueseren har for Die. Betænk, Sennora! at det ikke vil være nogen Hverdagstjeneste, dersom der — vi maa vide af Theorien hvad vi ville, — ved virkelige Maalinger fremgaaer at Jorden er rund. Dertil kommer de Rigdomme og de Fordele, som hine østlige Besiddelser, en Verdensdeel, hvorfra alle Skatte flyde, ville uddele — Perler, Silke, Kryderier og de kostbareste Metaller. Dertil kommer endvidere Guds store Ære, der kroner og overtræffer Alt."

Isabella korsede sig; hendes Kinder glødede, hendes Øine flammede, og hendes anseelige, men endnu bestandigt meget skjønne Skikkelse syntes at hæve sit i den Følelses Majestæt, som dette Billede skabde.

„Jeg frygter, Don Fernando!" — sagde hun, — „at vore Raadgivere have været for hastige, og at Storheden af denne Plan retfærdiggjør usædvanlige Betingelser."

Men Kongen tog kun liden Deel i sin fyrstelige Ægtefælles ædle Følelser, da den politiske Skinsyges Braadde virkede langt stærkere paa ham, end en frisindet Iver for Kirken og Videnskaberne. Han gjaldt i Almindelighed for en klog Fyrste — en Titel, der hverken indbefattede en Ædel eller Retfærdig.

Han smilede ad sin Gemalindes opblussende Enthusiasme, og vedblev at læse et Papiir, som en Skriver just havde overrakt ham.

„Eders Høihed føler, som Donna Isabella af Castilien maa føle, naar Talen er om Guds Forherligelse og hendes Krones Ære," — lagde Beatriz de Cabrera til, i det hun betjende sig af den Talefrihed, som hendes kongelige Herskerinde yndede saa meget i deres daglige Omgang og selv fremkaldte. — „Jeg hører heller det Ord, der kalder Colon tilbage, af Eders Mund, end jeg endnu engang vil lytte til vor seneste Triumph over Maurerne."

„Jeg veed, at Du elsker mig, Beatriz!" — raabde Dronningen; — „Dersom der ikke slaaer et trofast Hjerte i dit Bryst, saa er der intet mere at finde paa vor syndige Jord!"

„Vi Alle elske og ære Eders Høihed," — vedblev Sennor de St. Angel, — „og ønske intet uden Eders Hæder. Tænk Eder, Sennora! det Blad i Historien opslaaet, hvor den store Begivenhed, Maurernes Undertvingelse, den endnu langt større, en let og hurtig Forbindelse med Indien, Kirkens Udbredelse og utallige Rigdommes Henstrømmen til Spanien, følger! — Denne Colon maa ikke understøttes i sit Forehavende af Menneskernes koldere egennyttige Beregninger, men hans Foretagende søger en ædlere Støtte i den Herskerinde der kan vove meget for Guds Forherligelse og Kirkens Bedste."

„I Sandhed, Sennor de St. Angel, Du smigrer og fornærmer i eet Aandedræt!"

„En redelig Mand, min høitærede Herskerinde! yttrer sin Ærgrelse høit, og den Tunge, som taler, er bleven dristig ved stor Iver for Eders Høiheds Hæder. Ak — ak! Dersom Kong Luis tilstaaer de Betingelser, som vi have afslaaet, vil Spanien af Skamfuldhed ikke vove mere at hæve sit Hoved."

„Er Du vis paa, Sennor de St. Angel, at Genueseren henvender sig til Frankrig?" spurgde Kongen hurtigt i sin skarpe og bydende Tone.

„Jeg har hørt det af hans egen Mund, Eders Høihed! — Ja — ja! han gjør sig i dette Øieblik Umage for at forglemme vort castilianske Tungemaal og at vænne sin Tunge til de Franskes Sprog. Kun Heldorer og tankelose Tilhængere af gamle Fordomme, nægte Colons Satser. De gamle Philosopher have draget lignende Slutninger, og omendskjøndt det maa forekomme den Frygtsomme som et forvovent, ja dumdristigt Foretagende, at styre ud paa det brede atlantiske Hav, vilde dog Portugisen, hvis han ikke havde gjort dette, aldrig have fundet sine Der. Ved den almægtige Gud, mit Blod koger, naar jeg tænker paa hvad disse Lusitanere have gjort, medens vi Castilianere og Aragoniere brøde Landser med de Vantroe for nogle Dale og Bjærge, og førde Krig for at erobre en Stad!"

„Senhor, I forglemmer Herskernes Ære, saavelsom Guds!“ — sagde Marquisen af Moya, der havde fiin Følelse nok til at bemærke, at Generalregnskabsføreren i sin Iver tabde Klogskaben af Syne; — „Denne Seier er en af Kirkens Triumpher, og vil i alle kommende Aarhundreder forlene begge Kroner Hæder og Glands. Selv Kirkens Overhoved maa anerkjende det og alle gode Christne burde indsee, hvor stor denne Fortjeneste er.“

„Jeg er langt fra at ville forkleine det Hæderfulde ved denne Erobring; men jeg har den Seier for Die, som Colon giver Haab om at vi kunne tilkjæmpe os over saa mange Millioner, Donna Beatriz!“

Marquisen, hvis Aand var ligesaa udmærket, som hendes Kjærlighed til Dronningen, gav et skarpt Svar og fortsatte i nogle Minutter Samtalen med Luis de St. Angel og Alonso af Quintanilla, medens Isabella taelde afsides med sin Gemahl; naturligviis vovede Ingen at blande sig i deres hemmelige Samtale.

Dronningen var alvorlig, og det var tydeligt, at hun var bevæget, men Fernando beholdt sin sædvanlige Kulde og Forsigtighed, endskjondt hans hele Opforsel robede den hoie Agtelse, som Isabellas Charakteer tidligt havde indgydet ham, og som hun i den senere Tid havde vidst at vedligeholde.

Hoffolkene vare fortroelige med dette Maleri, thi

Kongen var ligesaa udmærket ved sin sindige Klogskab, som Dronningen ved sin aandelige Iver, saa ofte en god Bevæggrund ledede hende.

Den hemmelige Samtale varede en halv Time; af og til holdt Dronningen inde for at høre til, hvad der foregik ved den anden Gruppe, og optog derpaa igjen Samtalen med sin Gemahl.

Endelig forlod Isabella Fernandos Side, medens denne igjen gav sig til at læse i sit Papir. Langsomt vendte hun tilbage til Selskabet, der nu var eenstemmigt og høirøstet i at udtrykke sin Bekymring, — mere høirøstet, end selv en saa eftergivende Herskerinde kunde tillade.

Men hendes Hensigt, at dæmpe denne Iver ved sin Nærværelse, blev strax forglemt, da hun kastede et Blik paa Mercedes' Ansigt; den unge Pige sad alene; hendes Arbeide laa i hendes Skjød, og hun lyttede ængstligt til Samtalen, der havde trukket alle de Andre til Kredsen.

„Du tager ingen Deel i denne ivrige Samtale, mit Barn?" — sagde Dronningen, der var bleven staaende ved vor Heltindes Stoel, og et Øieblik betragtede hendes veltalende, udtryksfulde Ansigt; — „Har Du da tabt al Interesse for Colon?"

„Jeg taler ikke, Sennora! fordi det anstaaer Ungdom og Uvidenhed at være beskeden; men hvorvel jeg tier, føler jeg ikke desto mindre."

„Og hvad føler Du, min Datter? Troer ogsaa Du, at Genueserens Tjenester ikke kunne kjøbes for dyrt?"

„Da Eders Høihed viser mig den Ære," — svarede den yndige Pige, og Blodet overstrømmede lidt efter lidt hendes skjønne blege Ansigt, eftersom Gjenstanden begeistrede hende; — „vil jeg ikke undslaae mig for at tale. Jeg troer, at dette store Foretagende bliver budet Herskerne som en Belønning for alt det, de have gjort og lidt for Religionen og Kirken. Jeg troer, at en guddommelig Haand har ledet Colon til dette Hof, at en guddommelig Haand har holdt ham fast her, saa at han har foretrukket at taale syv lange Trældomsaar, hellere end at give slip paa sin Plan; og jeg troer, at denne sidste Forestilling til Fordeel for ham nedstammer fra en Magt og en Aand, der vil vinde Seier."

„Du er en Sværmerske, min Datter! især i dette Anliggende!" — svarede Dronningen og smilde venligt til den rødmende Mercedes, — „Dit Ønske bevæger mig ikke lidet til at understøtte dette Forehavende."

Saaledes talde Isabella i et Øieblik, da hun hverken havde Tid eller Lyst til nærmere at prøve sine Følelser, der snarere stode under flere Bevæggrundes Indflydelse, end under een Enestes. Men selv denne forbigaaende, ægte qvindelige Følelse bidrog til endnu mere at opflamme hendes Aand, og hun traad hen til Gruppen, der aabnede sig med Ærefrygt ved hendes Komme, tilbøielig til at give

noget efter for Sennor de St. Angels hæftige, noget voldsomme Begjæring.

Alligevel nølede hun; thi hendes forsigtige Gemahl havde nylig endnu mindet hende om deres Kassers udtømte Tilstand, og om den Fattigdom, i hvilken den sidste Krig havde styrtet begge Kroner.

„Marquise Datter!" — sagde Isabella, i det hun besvarede Kredsens Hilsen, — „er Du endnu af den Mening, at denne Colon er udtrykkeligt udkaaret af Gud til de høie Hensigter, som han har lagt for Dagen?"

„Sennora! det er noget, som jeg ikke kan sige bestemt, endskjøndt jeg troer, at Genueseren har en lignende Forestilling om sig selv. Men saa meget troer jeg — at Himlen erindrer sin trofaste Tjener, og naar noget Vigtigt skal udføres, vælger den de meest passende Redskaber. Nu vide vi, at Kirken engang skal blive seierrig i denne Verden — og hvorfor skulde denne Seier ikke ligesaa godt være forbeholden vor Tid, som nogen Anden? Guds Veie ere hemmelighedsfulde, og netop dette Vovestykke, som saa mange Lærde have spottet over, kan være bestemt til at befordre Kirkens Seier. Vi maae betænke de fattige Midler, med hvilke Kirken begyndte; vi maae erindre os hvor faa af dem, der ansaaes for Vise, understøttede den, og til hvilket Trin af Hæder den omsider har svunget sig op. Denne Seier over Maurerne smager af en Nærmelse af hiin Tid, og Enden paa dette Herredømme, der har be-

staaet i syv Aarhundreder, er maaskee Begyndelsen til en hæderligere Fremtid."

Isabella smilde, thi hendes Veninde udtaelde hendes egne hemmeligste Tanker; men hendes høiere Gaver gjorde hende mere forsigtig i sin Iver, end det var Tilfældet med den varmhjertede, fyrige Marquise.

„Det er ikke rigtigt at ville paatrykke et eller andet Forehavende Forsynets Segl, Marquise Datter!" — svarede hun; — „og Kirken alene kan sige hvad der skal gjælde som et Underværk og hvad der udspringer af menneskelig Kraft. Hvilken Sum behøver Colon, Sennor de St. Angel! for at udføre sit Vovestykke paa en Maade, der svarer til Hensigten?"

„Han fordrer kun to Caraveler, min ærede Herskerinde! og tre tusinde Kroner, — en Sum, som mangen ung Odeland i nogle faa Uger anvender paa sine Fornøielser."

„Det er virkelig ikke meget," — sagde Isabella, der lidt efter lidt følde sig opflammet ved Tanken om det Ædle ved dette Foretagende, — „men saa lille, som denne Sum end er, frygter min Herre, Kongen, dog for, at vore Kasser i dette Øieblik maae finde den for stor."

„O, det var Skade, dersom en saadan Leilighed til at tjene Gud, at udbrede Christi-Rige og at forøge Spaniens Hæder skulde gaae tabt for en saa ubetydelig Sum Penges Skyld!" — raabde Donna Beatriz.

„I Sandhed, Du har Ret!" — svarede Dronningen, hvis Kinder nu ikke mindre synligt gjenstraalde af Begeistring, end den ædle Mercedes', der vare indhyllede i Purpur; — „Senner de St. Angel! Kongen kan, som Beherskер af Aragonien, ikke formaaes til at indlade sig paa denne Sag, men jeg paatager mig den som Dronning af Castilien, og forsaavidt som den kan befordre Menneskehedens Lykke, til Fordeel for mit elskede Folk. Dersom den kongelige Skat er udtømt, vil mine private Smykker være tilstrækkelige for denne lille Sum, og jeg vil hellere sætte dem i Pant for Guldet, end lade denne Colon reise, uden at sætte Sandheden af hans Lære paa Prøve. Resultatet er i Sandhed altfor vigtigt til at man behøver fjærnere Raadslagning."

Et Udraab af Beundring og Henrykkelse undslap alle de Tilstedeværende, thi det var noget aldeles Usædvanligt, at en Fyrstinde bersovede sig sine Smykker, for at befordre Kirkens eller sine Undersaatters Fordeel.

Men Generalregnskabsføreren bortryddede dog snart alle Vanskeligheder ved at sige, at hans Kasse kunde forskyde den Kapital, der udfordredes, dersom Kronen Castilien vilde paatage sig at gaae i Borgen for den, og de saa ædelmodigt tilbudne Juveler skulde da forblive i deres kongelige Eierindes Besiddelse.

„Og nu er Colon kaldt tilbage!" — bemærkede Dronningen, saasnart de indledende Spørgsmaal vare af-

gjorte; — „Som I sige, er han allerede reist, og man maa ingen Tid spilde, inden man gjør ham bekjendt med denne nye Beslutning."

„Eders Høihed har her en villig Tjener og allerede reisefærdig Rytter i Don Luis de Bobadillas Person," — raabde Alonso de Quintanilla, hvis Øie var blevet lokket til at see ud af Vinduet, ved Lyden af en Hests Trampen, — „og en Mand, der med større Glæde bringer Genueseren denne Tidende, er der ikke at finde i Santa Fe."

„Det er næppe en Tjeneste, der passer for hans høie Rang," — sagde Isabella, i det hun betænkde sig, — „og dog troe vi, at ethvert Øieblikks Opsættelse er en Uretfærdighed mod Colon."

„Nei, Sennora, skaan ikke min Frende," — faldt Donna Beatriz hende ivrigt i Talen, — „han føler sig kun altfor lykkelig ved at faae Leilighed til at tjene Eders Høihed."

„Saa lad ham komme til os, uden at spilde eet Øieblik. Det er næsten som om jeg ikke har afsagt nogen Bestemmelse saa længe Hovedpersonen i det store Vovestykke endnu reiser fjærnt fra Hoffet."

En Page blev i Øieblikket sendt bort, for at kalde paa den unge Adelsmand, og nogle faa Minutter efter hørde man allerede den Sidstes Skridt i Forgemakket.

Luis traad ind med et Ansigt, der glødede af Harme over sin nye Vens tvungne Bortreise. Han undlod ikke

at skyde Skylden for denne Begivenhed paa dem, der havde Magten til at forhindre den, og da hans dunkle, udtryksfulde Die mødte hans Herskerindes Blik, vilde hun, hvis det havde staaet i hendes Magt at læse i det, have fundet, at han i hende saae det Væsen, der mere end een Gang havde forstyrret hans Forhaabninger. Alligevel udøvede Dronningens rene Charakteer og henrivende Væsen en stor Indflydelse paa Enhver, som det var forundt at nærme sig til hende, og hans Tiltale var derfor vel ikke varm, men dog ærbødig.

„Det har behaget Eders Høihed at lade mig kalde!" — sagde den unge Mand, saasnart han havde bukket for Dronningen.

„Jeg takker Eder for denne Eders Iver, Don Luis! da jeg just behøver Eders Tjeneste. Kan I sige mig, hvad den genuesiske Sømand, Senner Christopher Colon, med hvem I, som jeg hører, er bekjendt, nu har for?"

„Tilgiv mig, Sennora! om der maaskee undslipper mig noget Usømmeligt, men et fuldt Hjerte maa udtømme sig eller briste. Genueseren er i Begreb med at ryste Spaniens Støv af sine Fødder, og har allerede tiltraadt Reisen til et andet Hof, for at tilbyde den Tjeneste, som man ikke burde have forsmaaet her."

„Det er indlysende, Don Luis, at Du ikke har tilbragt al din ledige Tid ved Hoffer," — svarede Dronningen smilende, — „men vi have nu et Hverv, der vil

passe til din Lyst til at flakke omkring. Bestiig din Hest og iil efter Sennor Colon med den Efterretning, at hans Betingelser ere antagne og at vi ønske, at han strax vil vende tilbage. Jeg giver mit kongelige Ord paa, at jeg vil lade ham tiltræde den Reise, som han har lagt Planen til, saasnart de nødvendige Forberedelser og en gavnlig Forsigtighed tillader det."

„Sennora! — Donna Isabella! — Min naadige Dronning — hører jeg ret!"

„Og for at Du kan føle, at dine Sandser ikke have bedraget Dig, saa tag her min Haand til Pant!"

Isabella sagde dette med Venlighed, og den Godhed, med hvilken hun rakte ham Haanden, tændte en Haabets Straale i den Elskendes Hjerte, som han aldrig før havde følt, siden han var bleven underrettet om, at Dronningens Gunst var nødvendig for at sikkre hans Lykke.

Med Ærefrygt bøiede han Knæ, og kyssede Herskerindens Haand, hvorpaa han i denne Stilling forlangde at vide, om han i Øieblikket skulde udføre det Hverv, der var blevet ham betroet.

„Staa op, Don Luis! og spild ikke eet Øieblik, inden Du letter Genueserens — jeg kunde næsten sige, vort Hjerte; thi, Marquise Datter, siden dette fromme Foretagende er opgaaet over min Aand, som et pludseligt, næsten viunderligt Lys, er det mig, som om der laa en svær

Byrde paa mit Bryst, saalænge Sennor Christopher ikke er underrettet om Sagernes Stilling."

Luis de Bobadilla ventede ingen ny Befaling, men gik saa hurtigt bort som Velanstændigheden tillod det, og eet Minut efter var han til Hest.

Da han traad ind i Salen, var Mercedes vegen tilbage i en Krog, hvorfra hun lykkeligviis kunde overse Gaarden. Da hendes Elsker sad i Sadlen, blev han sin Skjønne vaer, og omendskjøndt Sporerne allerede trængde ind i Hestens Sider og Tsilen hang løs, blev den prustende Hest dog pludseligt dreiet om. Saa elastiske ere Ungdommens Følelser, saa smigrende og skuffende de Elskendes Forhaabninger, at de Blikke, som de vexlede, vare fulde af gjensidig Henrykkelse. Ingen af Begge tænkde paa hvad der kunde indtræffe paa den forestaaende Reise over Havet, paa Sandsynligheden af, at den ikke vilde lykkes, eller paa de mange Bevæggrunde, der endnu kunde give Dronningen Anledning til at nægte sit Samtykke.

Mercedes opvaagnede først af denne korte Henrykkelse, thi den unge Mands ubesindige Nølen forurolligede hende, og hun gav ham i en Hast et Vink, at han skulde skynde sig afsted. Atter bleve Sporerne borede i Hestens Sider, Gnister fløi under dens Hove og i næste Øieblik var Don Luis af Bobadilla forsvunden.

Imidlertid havde Columbus fortsat sin sørgelige Reise gjennem Vegaen. Han reisde langsomt og holdt flere

Gange stille, endog efterat hans Ledsager havde forladt ham, og sad paa sit Muulæsel med Hovedet nedsænket paa Brystet, fordybet i Tanker, et Billede paa Smerte.

Den ædle Taalmodighed, som han saa ofte havde viist, forlod ham næsten, da han var alene, og han foelde virkelig hvor tungt det var at taale saaledes at blive skuffet.

Paa denne sorgelige Maade havde han naaet det berømte Pas, Pinnosbroen, Skuepladsen for saa mange blodige Kampe, da Hovslagene af en Hest først naaede hans Ører.

Han vendte Hovedet om og gjenkjendte Luis de Bobadilla, der fulgde efter ham paa sin flygtige Ganger, hvis Sider vare farvede med Blod og hvis Bringe var bedækket med Skum.

„Glæde! Glæde, Glæde over al Glæde, Senner Colon!“ — raabde den fyrige unge Mand, endnu førend han var saa nær, at hans Ord tydeligt kunde forstaaes; — „Den hellige Jomfrue Maria være lovet! Glæde! Sennor! Glæde! Idel Glæde!“

„Dette er uventet, Don Luis!“ — sagde Somanden, — „Hvad betyder din Tilbagekomst?“

Luis gjorde sig Umage for at udrette sit Ærinde, men hans Iver og Mangel paa Aande forvirrede hans Tanker og gjorde hans Ord uforstaaelige.“

„Og hvorfor skulde jeg vende tilbage til et koldt,

nolende, vankelmodigt Hof?" — spurgde Columbus, — "Har jeg ikke spildt Aar for at gjøre det begribeligt hvad der var til dets eget Bedste! Se paa disse Haar, unge Mand! og betænk, at jeg har spildt en Tid, der næsten er ligesaa lang som din hele Levetid, idet jeg forgjæves har gjort mig Umage for at overbevise Beherskerne af denne Halvø om, at min Plan er grundet paa Sandhed?"

„Endelig har I seiret! Isabella, den trofaste, aldrig skuffende Dronning af Castilien har følt og begrebet Vigtigheden af Eders Plan, og giver sit kongelige Ord paa, at hun vil begunstige den."

„Er det sandt? Kan det være sandt, Don Luis?"

„Jeg er sendt efter Eder, Sennor! og skal bevæge Eder til strax at vende tilbage."

„Hvem sender Dig, unge Herre?"

„Donna Isabella, min naadige Herskerinde; jeg kommer ifølge hendes egen personlige Befaling."

„Jeg kan ikke give noget efter i een eneste af de Betingelser, som jeg allerede har fastsat."

„Det venter man heller ikke, Sennor! Vor fortræffelige, ædle Dronning tilstaaer Alt, hvad I forlanger, og har, som jeg hører, ædelmodigt tilbudet, hellere at opoffre sine Smykker, end at opgive dette Forehavende."

Denne Efterretning rørde Columbus dybt; han tog sin Hat af og skjulde en Tid lang sit Ansigt med den,

som om han skammede sig ved at røbe den Svaghed, der var kommen over ham.

Da han igjen viisde sit Ansigt, straalede det af Glæde, og enhver Tvivl syntes forsvunden. Aar fulde af Lidelser vare i dette Øieblik forvandlede til Glæde, og han tilkjendegav strax, at han var redebon til at vende tilbage med den unge Mand til Santa Fe.

Niende Kapitel.

Hvor herligt er dog ei Geniets Forbund
Med Fromhed! Hvor guddommelige ei
En jordisk Harpes Toner, naar dens Strænge
Af Fromheds Haand berøres, og i Templet
De høit forkynde Herrens Priis!

John Wilson.

Columbus blev modtaget af sine Venner Luis de St. Angel og Alonso de Quintanilla med en Glæde, der næppe kunde finde et Udtryk. De priisde høit deres ædle Herskerinde, Isabella, og føiede saadanne Beviser for at det var Alvor med Dronningens Hensigter, til Luis de Boba-

dillas Forsikkringer, at enhver Tvivl forsvandt af Sømandens Hjerte.

Han blev nu uden Forhaling kaldt til Dronningen.

„Sennor Colon!“ — sagde Isabella, da Genueseren traad ind og bøiede Knæ for hende, — „Jeg glæder mig over Eders Tilbagekomst. Alle vore Misforstaaelser ere endelig tilsidesatte, og fra nu af, haaber jeg, ville vi handle kraftigt og i Overensstemmelse, for at komme til et stort Maal. Staa op, Sennor! og modtag denne Haand som et Pant paa mit Understøttelse og mit Venskab.“

Columbus kyssede den Haand, som hun rakde ham, og stod op igjen.

I dette Øieblik var der sandsynligviis Ingen tilstede, hvis Følelser ikke vare mægtigt oplivede af Haabet, thi det var en Eiendommelighed, der var forenet med Begyndelsen og Udførelsen af dette store Foretagende, at det, efterat Columbus længe havde bedet forgjæves, og Alt havde viist ham tilbage med Haan og Spot, først blev antaget med nogen Begeistring.

„Sennora!“ — svarede Columbus, hvis ærværdige Væsen og ædle Ansigtstræk ikke bidroge lidet til at befordre hans Anskuelser, — „Sennora! mit Hjerte takker Eder for denne Godhed, — for denne Naade, der er saa meget mere velkommen, jo mindre jeg ventede den i Morges — og Himmelen vil belønne den. Vi have endnu store Ting tilbage, og jeg ønsker inderligt, at Enhver maa være sine

Pligter voren og tro. Jeg haaber, at Kongen, min Herre, ikke vil unddrage mit Foretagende sin Naade og Velvillie."

„I er Castiliens Tjener, Sennor Colon! omendskjøndt der ogsaa kun bliver foretaget Lidet for dette Kongerige uden at Kongen af Aragonien giver sit Bifald og Samtykke. Don Fernando er bleven vunden for vor Anskuelse, endskjøndt hans store Forsigtighed og høiere Klogskab ikke saa let lod sig vinde, som qvindelig Tro og qvindelige Forhaabninger."

„Jeg forlanger ingen høiere Klogskab og ingen ædlere Tro, end Isabellas," — sagde Somanden med alvorlig Værdighed, der gjorde denne Artighed saa meget mere antagelig, som den bar et stærkt Præg af Oprigtighed; — „Hendes erkjendte Viisdom vil afvende de Letsindiges og Lediggjængernes Haan fra mig, og paa hendes kongelige Ord bygger jeg herefter mine Forhaabninger. Herefter, og jeg haaber for bestandigt, er jeg Eders Høiheds Undersaat og Tjener."

Det Udtryk af ædel, ophøiet Sandhed, der hævede den Talendes Tanker og hele Væsen, gjorde et dybt Indtryk paa Dronningen. Hun havde hidindtil kun sjeldent seet Somanden og endnu aldrig under Omstændigheder, der satte hende i Stand til at føle Indflydelsen af hans Miner og Opførsel.

Columbus besad ikke den smidige Opførsel, som man antager, at Hofferne alene kunne give, og som man hellere

burde tilskrive et Liv, der alene er opoffret til det Onske at behage; men Mandens Charakteer skinnede igjennem det Udvortes, og alt, hvad en kunstig Opdragelse og Vanen kunde give, blev tilbage for det ædle Syn af Naturen, understottet af høie Bestræbelser. Med en bydende Skikkelse og en Værdighed, der blev forøget ved hans høie Planer, forenede Columbus den besindige Alvor af en dybt rodfæstet, altgjennemtrængende Begeistring, der udbredte Sandhedens og Retskaffenhedens Ynde over Alt, hvad han sagde og gjorde. Ingen Aandsegenskab var mere iøiefaldende, end hans Følelse for det Rette, — for det, som hine Tiders Anskuelser betragtede som Ret, — og det er en paafaldende Omstændighed, at det største Bovestykke i de nyere Tider saaledes var af Forsynet betroet til en Herskerindes Omsorg og en Anforers styrende Haand, der vare lige udmærkede ved Besiddelsen af en saa sjelden Charakteer.

„Jeg takker Eder, Senner! for dette Beviis paa Eders Tillid," — svarede Dronningen baade overrasket og fornøiet, — „og saa længe Gud giver mig Magt til at styre og Kundskab til at bestemme, ville Eders Interesser og denne Plan, som jeg saalænge har havt saa kjær, være i gode Hænder. Men vi tør ikke udelukke Kongen fra vort Forbund, da han endelig er bleven vunden for vore Anskuelser, og seer, derom er jeg overbeviist, ligesaa ængstligt et heldigt Udfald imøde, som vi selv."

Columbus bukkede for at tilkjendegive sit Samtykke, og Isabellas ægteskabelige Kjærlighed lod sig nøie med, at lade hendes Mands Charakteer og Bevæggrunde vederfares Ret; thi medens det syntes umueligt at Dronningen, der var ligesaa reen og ivrig i Dydens Sag, som hun var uegennyttig, ikke skulde mærke noget til sin Gemahls egennyttige og snedige Politik, vandt Qvindens Følelser i hendes Hjerte saavidt Seier over Herskerindens Skarpsindighed, at hun forblev blind mod de Feil, som Ferdinands Fjender saa gjerne dvælede ved.

Alle tilstode Isabella Sandhedskjærlighed; men Fernando kunde ikke rose sig af det samme gode Rygte hos sine Samtidige, enten med Hensyn til sin Troværdighed, eller til sine Bevæggrunde. Dog vilde han vel være bleven regnet til de retskafneste Regenter i Europa, dersom hans Feil ikke vare faldne mere i Øinene derved, at de viisde sig i en saa levende Modsætning til Isabellas rene Dyder. Kort sagt, begge Herskerne, der vare saa inderligt forbundne baade ved personlige og politiske Interesser, fremviisde paa deres Troner et Billede, som man hvert Øieblik kan see i det selskabelige Livs lavere Sphærer, hvor Mandens verdslige Bestræbelser og skuffede Bevæggrunde tjene til Folie for Qvindens mere trofaste Hjerte, retskafnere Charakteer og kydske Opførsel.

Don Fernando kom nu og blandede sig i Samtalen

paa en Maade, der viisde, at han ganske havde fattet den Beslutning at gaae ind paa Isabellas Anskuelser.

Vi læse hos Historieskriverne, at Fernando var ved en Yndlings Bønner bleven bevæget til at betragte Columbus' Plan med gunstigere Øine; men rettere synes det at antage, at Agtelse for Isabella, hvis rene Iver i Dydens Sag ofte havde forandret hans egennyttige Politik, havde bevirket hans Samtykke. Men hvad Bevæggrunden end har været, er dog saa meget vist, at Kongen aldrig indlod sig paa dette Foretagende med den Iver, med den levende Interesse, der udmærkede hans Gemalindes Opførsel.

„Vi have vor Deserteur igjen!" — sagde Isabella, da hendes Gemahl nærmede sig og from Begeistring straalde i hendes Øie og paa hendes Kinder, ligesom paa den skjønne Mercedes af Valverdes, der med Henrykkelse var Vidne til Alt, hvad der foregik; — „Vi have vor Deserteur igjen, og nu bør der ikke spildes noget Øieblik inden han gaaer ombord for at begynde sin store Reise. Dersom det virkelig skulde lykkes ham at naae Cathai og Indien, vil dette være en Triumph for Kirken, der endog langt vil overgaae Erobringen af Maurernes Gebeet."

„Det glæder mig, at jeg igjen seer Senner Colon i Santa Fé," — svarede Kongen forbindtligt, — „og dersom han blot gjør det Halve af det, som Du synes at vente, ville vi have Aarsag til at glæde os over at vi

ikke have nægtet Dig vort Samtykke. Han gjør maaskee ikke Castiliens Krone mægtigere, men han kan berige sig saaledes, at han, som Undersaat, vil komme i Forlegenhed for at finde en passende Brug for sit Guld."

„En Christen finder stedse Leilighed til at bruge sit Guld," — sagde Somanden, — saalænge de Vantroe er i Besiddelse af den hellige Grav."

„Hvad vil det sige?" — raabde Don Fernando i sin raske og skarpe Tone, — „Du tænker dog vel ikke baade paa et Korstog og paa at opdage nye Lande?"

„Sikkert, Eders Høihed!" — svarede Colon, — „har jeg altid næret det Haab, at de Skatte, der ville flyde af Opdagelsen af en ny og nærmere Vei til Indien, først skulle anvendes til dette Formaal. Er det ikke en Skjændsel for den hele Christenhed, at Muselmanden opreiser sine vanhellige Altre paa de Steder, som Frelseren havde betraadt, da han vandrede paa Jorden — der, hvor han blev født, og hvor hans hellige Been hvilede indtil hans velsignede Opstandelse? Der gives Hjerter og Sværd nok til at udslette denne hæslige Skamplet; der mangler intet uden Guld. Naar det er mit Hjertes første Ønske, at være det Redskab, ved hvilket Veien bliver viist i den lige vestlige Retning til Osten, saa er det mit Andet, at see de Rigdomme, der visselig ville følge paa en saadan Opdagelse, anvendte til Guds Tjeneste, i det man igjen opretter hans Altre og indfører hans Dyrkelse i det Land,

hvor han har udstaaet Dødens Angst og opgivet sin Aand for Menneskernes Synder."

Isabella smilde ad Sømandens Begeistring, men omendskjøndt, for at sige Sandheden, hans Følelser fandt en Gjenlyd i hendes fromme Barm, syntes dog Korstogenes Tid at være forbi. Ikke saaledes var det med Fernando, han smilede ogsaa, men ingen saadan Følelse af hellig Iver opvaagnede i ham; han fandt det derimod ikke meget viist og raadeligt at betroe Kommandoen over to ubetydelige Caraveler og den lille Sum af tre tusinde Kroner til en Sværmer, der næppe havde gjort Begyndelsen af et meget usikkert Foretagende, førend hans Tanker allerede vare henvendte paa Udførelsen af et Andet, som det hele Europas forenede Kræfter og fromme Udholdenhed ikke kunde bringe til Ende. For ham var Opdagelsen af en vestlig Vei til Indien og den hellige Gravs Besiddelse lige usikkre Foretagender, og det vilde have været fuldkommen nok for at vække hans Mistanke, dersom Nogen havde troet paa en Mueligbed af nogen af Delene. Men her vilde en Mand ifærd med at gaae ombord for at udføre det Første og saa forbeholde sig det Andet som en Følge af det heldige Udfald af den Plan, hvormed han nu var beskjæftiget.

I nogle Minutter tænkde Don Fernando alvorligt paa at tilintetgjøre Genueserens Planer; og dersom Samtalen havde endt her, er det uvidst hvorvidt hans kolde, beregnende Statsklogskab vilde have vundet Seier over

hans Gemalindes ædle Retskaffenhed og paa ny opvakte Begeistring.

Men til Lykke var Samtalen bleven fortsat, medens han overveiede denne Gjenstand, og da han igjen traad ind i Kredsen, bemærkede han at Dronningen og Sømanden undersøgde Sagen med en Alvor, der ganske havde overseet hans øieblikkige Fraværelse.

„Jeg vil meddele Eders Høihed Alt, hvad der bliver forlangt;“ — vedblev Columbus i sit Svar paa Dronningens Spørgsmaal; — „jeg nærer det Haab, at naae den Gebeet, der tilhører den store Chan, Efterfølgeren af den Monarch, som Polo besøgde for eet Aarhundrede siden, paa hvilken Tid Mange ved hiint prægtige Hof, Monarchen selv ikke undtagen, længdes efter den christelige Kirkes Velsignelser. Man læser i de hellige Bøger en Spaadom, ifølge hvilken den Dag vil komme, da den hele Jord skal ære og tilbede den eneste sande Gud, og denne Tid synes efter mange Tegn og Varsler, der ere synlige for den der søger dem, at nærme sig, saa at alle deres Hjerter, der ære Gud og søge hans Forherligelse, ere fulde af Haab. For at bringe alle disse vidtløftige Lande under Kirkens Herredømme, behøves der kun en urokkelig Tro, der støtter sig paa Geistlighedens Medvirkning og Fyrsternes beskyttende Hænder.“

„Dette er ikke usandsynligt,“ — bemærkede Dronningen, — „og Forsynet lede os saaledes i dette Foreta-

gende, at det maa indtræffe! Vare disse Poleer fromme Missionairer, Sennor?"

"De vare kun Reisende, — Folk, der søgte deres Fordeel, medens de ikke ganske forglemde Religionens Pligter. Det turde være det bedste, Sennora! først at opplante Korset paa Derne, og saa at udbrede det guddommelige Lys over Fastlandet; Cipango især er et meget levende Sted for Begyndelsen af dette berømmelige Værk, der udentvivl vil gaae frem med et Underværks Raskhed."

"Veed man om dette Cipango, at det leverer Kryderier, eller noget, der kan oprette et synkende Skatkammer og love os Erstatning for saa mange Omkostninger og Farer?" — spurgde Kongen noget ubeleiligt for begge de Andres Iver.

Isabellas Blik blev mørkt, thi det overveiende Træk i Fernandos Charakteer led hende ofte føle hvad kjærlige ømme Qvinder pleie at føle, naar deres Ægtefællers Tanker, Ord eller Handlinger staae tilbage for deres egne varme dydige Bestræbelser; men hun røbede intet andet Tegn paa denne forbigaaende Bevægelse.

"Efter Marco Polos Beretninger, Eders Høihed!" — svarede Columbus, — "gives der ingen rigere Ø paa denne hele Jord. Den har især den største Overflødighed af Guld, heller ikke ere Perler og kostbare Stene nogen Sjeldenhed der. Men hele hiin Deel af Jorden er fuld af umaadelige Skatte og blind Overtro. Forsynet synes

at have forenet begge Dele, for at belønne de christelige Monarcher, der anvende deres Magt til at udbrede Kirkens Herredømme. Havet er i hine Egne bedækket med mindre Øer, thi Marco fortæller os, at man har fundet ikke færre end syv tusinde, fire hundrede og fyrgetyve, der alle uden Undtagelse indeholde vellugtende Træer, eller Planter af en kostelig Duft. Derfor altsaa, naadige Herre og naadige Frue, mine ærede Herskere! agter jeg at seile strax, og vil sætte alt det mere Ubetydelige tilside, for at glæde de to Kongeriger og at tjene Kirken. Skulde vi naae Cipango i god Behold, hvilket jeg, i Tillid til Guds Bistand, haaber at kunne skee ved en hurtig Fart af to Maaneder, er det min næste Plan at ile over til det faste Land og at opsøge Chanen selv i hans Kongerige Cathai. Den Dag, da min Fod betræder Asiens Fastland, vil blive en hæderfuld Dag for Spanien og for alle dem, der have Deel i Udførelsen af dette store Foretagende."

Don Fernandos skarpe Øie var heftet paa Sømanden, medens han saaledes med Begeistringens rolige, men alvorlige Mine tilkjendegav sine Forhaabninger, og det vilde i dette Øieblik vel ikke have været ham selv let at gjøre sig Regnskab for sine Følelser. Det Maleri af Rigdom, som Columbus fremtryllede for Kongens Phantasi, var ligesaa tillokkende, som hans kolde, beregnende, mistroiske og forsigtige Vane fandt det tvivlsomt. Isabella hørde, eller tænkde blot paa sin rene Aands fromme Længsel efter Hed-

ningernes Omvendelse og Frelse. Og saaledes havde begge Herskerne deres Yndlingsonsker, der bevægede dem til at tage sig af dette Foretagende.

Siden gik Samtalen mere over til Enkeltheder og de fornemmeste Betingelser, som Columbus havde fastsat, bleve igjen drøftede og billigede af begge Herskerne. Alle Tanker paa Ærkebiskoppen og hans Indvendinger vare for Øieblikket forglemte, og dersom Genueseren havde været en Monarch, der underhandlede med Monarcher, kunde han ikke have havt mere Aarsag til at være tilfreds med den Agtelse, hvormed man optog hans Betingelser. Endogsaa hans Forslag om at erholde aattende Delen af det, som denne og alle paafølgende Reiser i de Egne, som han opdagede, maatte indbringe, paa det Vilkaar, at han erlagde en lignende Deel af Omkostningerne, blev gjærne tilstaaet ham, og han blev paa denne Maade pludseligt deelagtig med Kronen i Farerne og Fordelene ved de mange Foretagender, der, som man maatte haabe, vilde følge paa, dersom dette skulde lykkes.

Luis de St. Angel og Alonso de Quintanilla forlode tilligemed Columbus det kongelige Værelse, ledsagede ham til hans Bolig og toge Afsked med ham med en Agtelse og Hjertelighed, der maatte glæde et Hjerte, der for kort Tid siden endnu var saa dybt saaret, og uden Haab.

Da de gik bort med hinanden, begyndte den Første, der trods sine oplyste Anskuelser og sin store Hengivenhed

for Sømanden, ikke kunde undertrykke sine Tanker, Samtalen paa følgende Maade:

„Ved alle Helgener, Ven Alonso!“ — raabde han, — „denne Colon taler i en høi Tone, og undertiden forekommer det mig, at det ikke var klogt af os at blande os i denne Sag. Han har underhandlet med Herskerne som en Monarch, og som en Monarch har han sat sin Villie igjennem.“

„Hvem har vel understøttet ham mere end Du selv, Ven Luis?“ — svarede Alonso de Quintanilla, — „thi uden den Dristighed, med hvilken Du henvendte Dig til Donna Isabella, vilde der ikke være blevet noget af den hele Sag, og Genueseren vilde nu have været paa Veien til Kong Louis' Hof.“

„Det angrer mig ikke, thi den Mueligbed at holde Franskmanden indenfor beskedne Grændser, fortjende en endnu større Anstrængelse. Hendes Høihed — gid Himlen og alle Helgener maae forene sig for at velsigne og lyksaliggjøre hende for hendes retskafne Hensigter og ædle Sindelag! — vil aldrig angre disse ubetydelige Bekostninger, om endog det store Maal, der er viist hende, ikke bliver opnaaet. Men nu, da Sagen er afgjort, maa jeg forundre mig over, at en Konge af Aragonien og en Dronning af Castilien have tilstaaet en ubekjendt, ubemsmt Sømand saadanne Betingelser — en Mand, der hverken bli-

ver anbefalet ved Tjeneſter, ſom han allerede har ydet, ved Fødſel eller Rigdom."

„Havde han ikke Luis de St. Angel paa ſin Side?"

„Han havde ham rigtignok for ſig," — ſvarede Generalregnſkabsføreren, — „og jeg underſtøttede ham vakkert og af gode og tilſtrækkelige Grunde. Jeg undrer mig blot over, at det lykkedes os, og er overordentlig forbauſet over den Maade, hvorpaa Colon opførde ſig i denne Sag. Jeg var bange for, at den høie Priis, ſom han ſatte paa ſin Tjeneſte, vilde have tilintetgjort alle vore Forhaabninger."

„Og dog taelde Du til Dronningen, ſom om Du holdt enhver Priis for ubetydelig i Sammenligning med den Nytte, ſom denne Reiſe vilde bringe."

„Er der noget forunderligt deri, min dyrebare Ven? Vi forøde vore Midler i Anſtrængelſer for at naae vort Maal, og medens vi bukke under for Udmattelſen, begynde vi først at kaſte et Blik paa den anden Side af Spørgsmaalet. Jeg forundrer mig iſær over mit eget Held. Hvad denne Genueſer angaaer, da er han i Sandhed en forunderlig Mand, og jeg troer i mit Hjerte, at han har Ret i at have gjort ſaa høie Betingelſer. Derſom det lykkes ham, hvem er da ſtørre, end han? Og derſom det ſlaaer feil, nytte Betingelſerne ham ikke og ſkade Caſtilien kun lidet."

„Jeg har lagt Mærke til, Senner de St. Angel, at Verden pleier, naar alvorlige Mænd ſætte en ringe Priis paa ſig ſelv, at tage dem paa Ordet, endſkjøndt den er

tilbøielig til at spotte de Ubetydeliges Anmasselse. Kort sagt, Colons høie Fordringer maae have været ham nyttige, da deres Høiheder blot kunde føle, at de underhandlede med en Mand, der satte Tillid til sine Planer."

„Du synes ikke at have Uret, Alonso! Menneskerne skatte os ofte i samme Forhold, som vi skatte os selv, forsaavidt nemlig som vore Handlinger ikke blive tilbage efter vore Fordringer. Men i denne Colon er der virkeligt Værd, og man tør understøtte ham i Alt, hvad han siger og gjør; hans Tale er viis, hans Udvortes er fuldt af Værdighed og Alvor; hans Tænkemaade er fuld af Adel. I Sandhed, naar denne Mand taler, forekommer han mig ofte som begeistret."

„Godt, han har nu den bedste Leilighed til at vise om hans Begeistring er ægte eller ikke;" — svarede den Anden, — „i Sandhed, jeg har ofte Mistro til Rigtigheden af vor egen Dom."

Paa denne Maade taelde disse to ivrige Venner af Colon sammen om hans Charakteer og Udsigter til et heldigt Udfald; thi medens de hørde til hans meest erklærede Tilhængere, og i høi Grad havde viist sig redebonne til at understøtte ham, da hans Anliggende syntes at være uden Haab, var deres Aand dog nu bestormet af Tvivl og slemme Ahnelser, da det var sandsynligt, at han vilde erholde Midlerne til at retfærdiggjøre Rigtigheden af sin Paastand. Saaledes er den menneskelige Natur. Mod-

sigelse vækker vor Iver, skjærper vor Forstand, opmuntrer vor Aand og gjør vor Dom dristig; medens vi, naar man tvinger os til at begrunde det, som vi længe mandigt have forsvaret under Modstandens Tryk, begynde at tvivle paa Sandheden af vor egen Lære og at frygte for at see vor Vildfarelse lagt offentligt for Dagen. Selv Guds Sons første Disciples vaklede meget i deres Tro, da hans Forudsigelser skulde gaae i Opfyldelse, og de fleste Reformatorer vare aldrig mere stivsindede og mere overbeviiste, end naar de kjæmpede for deres Grundsætninger, medens de bleve frygtsomme og vaklende, naar de vare i Begreb med at bringe deres længe elskede Planer i Udførelse. I alt dette kunne vi see Forsynets vise Haand, der indplanter os Iver for at overvinde Vanskeligheder, og Klogskab, naar Forsigtighed og Maadehold snarere blive Dyder, end Feil.

Omendskjøndt Luis de St. Angel og hans Ven yttrede sig saa frimodigt, vedbleve de dog at blive deres oprindelige Mening troe. Deres Tvivl var forbigaaende og kun af ringe Betydenhed, og de befandt sig aldrig i Nærheden af Columbus selv, uden at denne overordentlige Mands rolige, ædle og dybtrodfæstede Begeistring ikke alene rev disse trofaste Venner og Tilhængere med sig, men endog Flertallet af hans øvrige Tilhørere.

Tiende Kapitel.

Paa disse Høie boer jo Sang;
O, Spaniens søde, vemodsfulde Toner,
Der mig som Dreng indlulled, Eders Minde
Opfylder den Bandlystes Sjæl med Kummer!
Skovhelligdommen.

Fra det Øieblik af, da Isabella havde givet sit kongelige Ord paa, at hun vilde understøtte Columbus' store Plan, vare alle rimelige Tvivl om Sømandens Reise tilsidesatte, endskjøndt kun Faa ventede noget Resultat af Betydenhed. Erobringen af Kongeriget Granada forekom i dette Øieblik saa meget større og vigtigere, end ethvert mueligt Resultat, der kunde fremgaae af dette nye Foretagende, at dette Sidste næsten ganske blev overseet i den altomfattende Interesse, der var forbunden med det Første.

Der gaves dog eet ungt, ædelt Hjerte, hvis hele Haab var forenet i Udfaldet af denne store Reise. Det er næppe nødvendigt at sige, at vi mene Mercedes af Valverde Hun havde fulgt Gangen af de nyeste Begivenheder med en spændt Opmærksomhed, som maaskee kun Ungdom, Uerfarenhed, Ufordærvethed og den inderligste Sjælsgodhed er i Stand til at føle; og da nu alle hendes Forhaabninger skulde gaae i Opfyldelse, udgjød en øm, ædel Glæde sig over hendes hele Væsen, saa at hendes Lykke var uudsigelig. Hvor inderligt og med en hvor oprigtig qvindelig

Hengivenhed hun end elskede, havde dog Natnren begavet denne varmhjertede unge Pige med en stor Skarpsindighed og med en hurtig Dommekraft. Da derfor den Følelse, der var i Stand til at samle hele hendes Kjons Energi paa eet Sted, oplivede hende, syntes saavel Dronningens og hendes Pleiemoders Mistillid, som de es Nølen, retfærdiggjort i hendes Øine, der mere vare fortryllede, end blændede ved Overvægten af hendes Lidenskab.

Hun kjendte altfor vel, hvad hun skyldte sit jomfruelige Rygte, sine høie Forventninger, sit berømte Navn og sin høie Stilling i Nærheden af Isabellas Person, til at ønske sin Haand givet til en Uværdig; og medens hun med den Værdighed og Besindighed, der anstod hendes Rang og den qvindelige Anstand, føiede sig efter alt det, som den offentlige Mening og Klogskab med Rette kunde fordre af en adelig Jomfrue, satte hun den fuldkomneste Tillid til sin Elsker, at han vilde retfærdiggjøre hendes Valg.

Hendes Tante havde lært hende at troe, at denne Genueserens Reise sandsynligviis vilde føre til store Resultater, og hendes religiøse Begeistring gjorde, at hun, ligesom Dronningen, ventede det Meste af det, som hun ønskede.

Medens det blev bekjendt for dem, der nærmest omgav Dronningens Person, at Betingelserne mellem Herskerne og Somanden skulde skriftligt opsættes og bringes i den nødvendige Form, søgde hverken Luis en Samtale med sin Elskede, ikke heller frembød der sig en Leilighed dertil,

men saasnart man vidsde, at Columbus havde ordnet Alt, hvad han i denne Henseende ansaae for nødvendigt, og havde forladt Hoffet for at begive sig til Kysten, betroede den unge Mand sig pludseligt til sin Tantes Ædelmodighed, og bad hende om, at hun nu vilde henvende et gunstigt Blik paa hans Hensigter, da han stod i Begreb med at forlade Spanien og at tage Deel i et Vovestykke, som de Fleste ansaae som fortvivlet. Han forlangde kun et Pant paa, at han, naar han vendte tilbage med Held, skulde blive venligt modtaget af den, han elskede og af hendes Venner.

„Jeg seer, at Du har nævnet en Kære af denne din nye Ven," — svarede den høihjertede, men godmodige Beatriz smilende, — „og at Du ogsaa gjærne ønsker at see dine Betingelser bragte paa det Rene. Men Du veed, Luis! at Mercedes af Valverde ingen Bondepige er, som man kan vinde uden nogen Møie; at hun tværtimod nedstammer fra Spaniens ædleste Blod, da en Guzman var hendes Moder, og en Mængde Mendozaer have været hendes Frender. Desuden er hun een af de rigeste Arvinger i Spanien, og det vilde kun ilde anstaae hendes Pleiemoder, dersom hun under saadanne Omstændigheder vilde forglemme sin Aarvaagenhed for at føie en af de værste Omflakkere i Christenheden, blot fordi han tilfældigviis var en Søn af hendes elskede Broder."

„Og dersom Donna Mercedes er alt det, som Du

siger, Sennora! — og Du har slet ikke berørt hendes største Fortjenester, hendes Hjerte, hendes Skjønhed, hendes Sandhedskjærlighed og hendes tusinde andre Dyder, — men dersom hun er alt, hvad Du siger, Donna Beatriz, er da en Bobadilla hende uværdig?"

„Hvad? Om hun endnu ovenikjøbet er alt det, som Du siger? Hjertet, Sandhedskjærligheden, de tusinde Dyder! Mig tykkes, at en kortere Række af Fuldkommenheder maatte være den nok, der selv er saa stor en Sværmer, for at ikke nogle af disse Egenskaber skulle gaae tabte paa hans mange Vandringer."

Luis loe mod sin Villie over sin Tantes paatagne Alvor; derpaa gjorde han sig Umage for at overvinde en lille Ærgrelse over hendes Indvendinger, og gav hende et Svar, der ikke gjorde hans Hjerte, hvis Godmodighed man kjendte, nogen Skam.

„Jeg kan ikke, efter Dronningens Exempel, kalde Dig „Marquise Datter," — sagde han med et indsmigrende Smiil, saa ganske som hendes afdøde Broder pleiede at tilsmile hende, naar han vilde aflokke hende hendes Samtykke, — men jeg tør med mere Sandhed sige „Marquise Tante" — og en meget kjær Tante ovenikjøbet — vil Du saa strængt straffe en lille ungdommelig Ubesindighed? Jeg havde haabet, at nu, da Colon er i Begreb med at afreise, vilde Alt være forglemt i det ædle fælleds Maal, som vi have for Øie."

„Luis!“ — svarede Tanten og betragtede sin Broderson med den alvorlige Bestemthed, som hun saa ofte lagde for Dagen baade i sine Handlinger og i sine Ord, — „troer Du, at et blot Anstrog af Mod allerede er tilstrækkeligt til at bestemme mig til at give Dig Mercedes? til at dysse hendes Venners Aarvaagenhed i Søvn? til at erholde hendes Pleiemoders Samtykke? Viid, altfor selvtillidsfulde Dreng, at Mercedes de Guzman var min Ungdoms Legesøster, efter hendes Høihed min varmeste og kjæreste Veninde; og at hun satte den fuldkomneste Tillid til mit Løfte, at være hendes Barn Alt. Hun gik langsomt Døden imøde og vi talde ofte om Barnets Skjæbne. Ingen af os tænkde nogensinde paa, at hun skulde blive nogen Andens, end en christelig Ridders Gemalinde, men der er saa mange forskjellige Charakterer under det samme ydre Navn, at disse ikke bedrage os. Jeg troer, at denne stakkels Moder tænkde mere paa sit Barns tilkommende Lykke, end paa sine egne Synder, og bad oftere for det Førstes Lykke, end om Tilgivelse for de Sidste. Du kjender kun lidet til den moderlige Kjærligheds Magt, Luis, og kan ikke forstaae alle de Tvivl, der opfylde Hjertet, naar en Moder maa overlade en spæd Plante, som Mercedes, til den egennyttige, følelsesløse Verdens kolde Omsorg.“

„Jeg kan tænke mig min Elskedes Moder aldeles skikket til at indgaae i Himmelen uden Hjælp af Messer

og Paternostre, Donna Beatriz! men have Tanterne da ikke et ligesaa godt Hjerte for Brodersønnerne, som Mødrene for Døttrene?"

„Dette Baand er stærkt og snævert, mit Barn! men det er ikke et saadant som Forældrenes; heller ikke er Du en følsom, trohjertet og begeistret Pige, fuld af Tillid til den Reenhed og flydende over af den Kjærlighed, der tilsidst gjøre Mødrene til det, de ere."

„Ved San Jago! og er jeg ikke netop den Mand, der kan gjøre et saadant Væsen lykkeligt? Ogsaa jeg er fuld af Følelse — virkelig for min egen Fred altfor fuld af Følelse; og jeg har et trofast Hjerte, som man kan see deraf, at jeg kun har denne ene Kjærlighed, endskjøndt jeg kunde have havt halvtredsindstyve Andre; og om jeg end just ikke flyder over af Reenhedens Tillid, saa har jeg Ungdommens Tillid, tilligemed Kraftens og Modets, hvilket er ligesaa nyttigt for en Ridder; desuden har jeg den Fylde af Kjærlighed, der danner gode Fædre, og dette er alt, hvad man med Rimelighed kan fordre af en Mand."

„Du anseer Dig altsaa, Vildkat! for aldeles værdig til at blive Mercedes af Valverdes Gemahl?"

„Nei, bedste Tante! — Du har virkelig en piinlig Maade at spørge paa! Hvem er, eller hvem kan være aldeles værdig til et saadant Fortrin? Det er mueligt, at jeg ikke ganske fortjener hende, men jeg er hende heller ikke ganske uværdig. Jeg er af ligesaa ædel Herkomst; med

Hensyn til Besiddelser staaer jeg næppe tilbage for hende; jeg er af en passende Alder, jeg er Ridder og elsker hende høiere, end min egen Sjæl. Det tykkes mig, at dette Sidste burde dog gjælde for Noget, thi den, der elsker inderligt, gjør sig ogsaa Umage for at gjøre Gjenstanden for sin Kjærlighed lykkelig."

„Du er en taabelig og uerfaren Dreng, med et fortræffeligt Hjerte, et lykkeligt, sorgløst Sind, og et Hoved, der er skabt til at fatte bedre Tanker, end dem, der sædvanligt boe i det!" — raabde Tanten, og lod sine naturlige Følelser frit Løb, medens hun ikke kunde dæmpe sin Ærgrelse over sin Brodersøns Daarskab, — „men hør mig, og een Gang for alle, overvei alvorligt, hvad jeg siger Dig! Jeg har fortalt Dig om Mercedes' Moder, om den Døendes Bekymringer, Angst og Tillid til mig. Den Morgen, da hendes Aand for evigt forlod os, var hendes Høihed og jeg alene hos hende; og da udgjød hun alle sine Følelser paa en Maade, der gjorde et Indtryk paa os, der aldrig kan udslettes, saa længe vi Begge ere i Stand til at gjøre noget for hendes Datters Lykke. Du har erklæret Dronningen for ukjærlig. Jeg veed, at Du i din Ubesindighed har vovet at beskylde hendes Høihed for, at hun driver sin Omhu for sine Undergivne videre, end hun som Herskerinde er berettiget til —"

„Nei, Donna Beatriz!" — faldt Luis hende hurtigt i Talen, — „deri gjør Du mig stor Uret. Jeg kan have

følt Følgerne af Donna Isabellas Mistillid til min Bestandighed — følt dem dybt og bittert, — men aldrig er det faldet mig ind, at nægte hendes Ret til at befale over vore Tjenester, saavelsom over vort Liv. Alle ere hendes hellige Værdighed dette skyldige; men vi, der saa nøie kjende Dronningens Hjerte og Bevæggrunde, vide ogsaa, at hun ikke gjør noget af Lune eller Herskelyst, medens hun gjør saa meget af Kjærlighed til sit Folk." Da Don Luis sagde dette med den største Alvorlighed og med en Oprigtighed, der taelde ud af alle hans Ansigtstræk, var det ikke mueligt at miskjende, at hans Ord kom fra Hjertet. Dersom man betænkde de Følelser, der ofte ledsage det mindste Ord, vilde man mindre letfærdigt bruge Tungen, og en Oretuders Forretning, der staaer lavest paa det selskabelige Livs Trappe, vilde ophøre af Mangel paa Beskjæftigelse. Ingen bekymrede sig mindre om Følgerne af det, han sagde, eller tænkde mindre paa dem, end Luis af Bobadilla, og dog var dette raske, ærlige Svar ham nyttigere, end noget af det, der udøvede en væsentlig Indflydelse paa hans Skjæbne. Den Roes, som han saa ærligt tildeelde Dronningen, trængde umiddelbart ind i Marquisens Hjerte, og da hun mere forgudede, end elskede sin Herskerinde, da den lange, fortrolige Omgang, som hun havde levet i med Isabella, havde gjort hende fuldkommen bekjendt med hendes rene, næsten guddommelige Charakteer, og da hun gjentog sin Brodersøns Ord for Dronningen,

gjorde hendes erkjendte Sanddruhed, at de fandt en fuldkommen Tiltro.

Isabella var, uagtet sin høie Stilling og sine herlige Egenskaber, en Qvinde i Ordets sandeste og skjønneste Mening, og da hun opdagede, at den unge Mand, uagtet hendes Kulde imod ham, virkelig følde en saadan Ærbødighed for hendes Charakteer, og skattede hendes Tankemaade og Bevæggrunde saaledes, som hendes Samvittighed sagde hende, at hun fortjende det, var hun langt mere tilbøielig til at see igjennem Fingre med hans Feil, og at tilskrive det ungdommelige Overmod det, der under mindre gunstige Omstændigheder maaskee vilde være blevet anseet for uædle Tilbøieligheder.

Den første Følge af Luis' Svar var et mildere Udtryk i hans Tantes Ansigt, og en Tilbøielighed til at vise sig mere eftergiven for hans Ønske at have en Samtale med Mercedes førend han forlod Spanien.

„Jeg har maaskee gjort Dig Uret deri, Luis!" — begyndte Donna Beatriz igjen, og hendes Væsen røbede den ovenmeldte raske Forandring af hendes Følelser, — „thi jeg seer, at Du erindrer dine Pligter mod hendes Høihed og ikke miskjender den næsten himmelske Kjærlighed til Retfærdighed, der hersker i hendes Hjerte, og gjennem hendes Hjerte, i hele Castilien. Du har ikke tabt noget i min Agtelse ved saaledes at yttre din Agtelse og Hengivenhed for Dronningen; thi det er umueligt at agte qvin-

delige Dyder, og ikke at vise en saadan Agtelse for den, der besidder dem i den høieste Grad."

„Gjør jeg ikke det Samme, dyrebareste Tante! i min Hengivenhed for din Myndling? Er ikke mit Valg selv paa en vis Maade et Pant paa Sandheden, paa Styrken af mine Følelser i denne Henseende?"

„Ak, Luis af Bobadilla, det er ikke vanskeligt at lære Hjertet at vende sig til den rigeste og ædleste Jomfrue i Spanien, naar hun tilfældigviis ogsaa er den Skjønneste."

„Og er jeg da en Hykler, Marquise? Beskylder Du din Broders Søn for at prunke med Følelser, som han ikke kjender? For at være beherskет af en saa nedrig Lidenskab, som Begjærlighed efter Guld og Land?"

„Efter fremmede Lande, ubetænksomme Dreng!" — svarede Tanten smilende, — „ikke efter Andres Land. Nei, Luis! den, der kjender Dig, vil ikke beskylde Dig for Hykleri og Forstillelse. Vi troe, at din Kjærlighed er varm og sand, og netop derfor maae vi have Mistillid til din Lidenskab."

„Hvorledes? Staae hykkede Følelser og en uægte, løiet Kjærlighed i større Anseelse hos Dronningen og Dig selv, end en oprigtig, retskaffen og mandig Lidenskab?"

„Netop denne ægte Følelse — denne oprigtige, retskafne og mandige Lidenskab, som Du kalder den, vækker snarest Deeltagelse og Gjenkjærlighed i en ung Piges Bryst. Der gives ingen bedre Prøvesteen for Følelsernes Sandhed

og Bestandighed, end Hjertet, naar Hovedet ikke er forskruet af Forfængelighed, og jo mere utvivlsom Lidenskaben er, desto lettere vil Gjenstanden for den gjøre Opdagelsen. To Draaber Vand, Fætter, flyde ikke mere naturligt sammen, end to Hjerter, der ere nærbeslægtede. Dersom Du ikke virkelig elskede Mercedes som min nære, dyrebare Slægtning, kunde Du synge og lee i hendes Selskab saa ofte det var anstændigt, og det vilde ikke foraarsage mig et uroligt Øieblik."

„Jeg er din nære, kjære Slægtning, dyrebare Tante, og dog bliver det mig vanskeligere at faae din Myndling at see —"

„Dronningen af Castilien har taget hende under sin særegne Beskyttelse."

„Godt! Lad saa være! Og hvorfor skulde en Bobadilla være bandlyst af Dronningen af Spanien?"

Luis anvendte nu sin hele Overtalelsesgave, og i det han understøttede den lille Fordeel, som han havde tilkjæmpet sig, med Smiger og Plagerier, lykkedes det ham at aflokke Donna Beatriz det Løfte, at hun vilde bede Dronningen om at tillade ham en Sammenkomst med Mercedes. Vi sige Dronningen, thi Isabella, der havde Mistillid til Blodets Indflydelse, havde anbefalet Marquisen Forsigtighed i denne Henseende; og Begge vare blevne fuldkomne enige om, at Klogskab fordrede, at lade de unge Mennesker see hinanden saa sjældent som muligt.

Ifølge dette Løfte fortalde Tanten sin kongelige Herskerinde det Væsentlige af den meddeelte Samtale, og omtaelde sin Frendes Følelser for saa vidt som de havde Hensyn paa Isabella. Virkningen af denne Meddelelse var, som man let kan forestille sig, gunstig for den unge Mands Udsigter, og en af de første Frugter af den var Tilladelsen til den forønskede Sammenkomst.

„De ere ingen Herskere eller Fyrster," — bemærkede Dronningen med et Smiil, der, som hendes Veninde kunde see, var tungsindigt, omendskjøndt hun ikke formaaede at see dybt nok for at sige, om det virkelig udsprang fra en mørk Følelse, eller om det blot var den Maade, hvorpaa Sjælen seer tilbage paa Følelser, om hvilke man veed, at de ikke mere kunne vaagne i vor Sjæl, — „de ere ingen Herskere og Fyrster! Marquise Datter! der maae frie ved Andre og ægte hinanden som Fremmede. Det vilde ikke være klogt at lade dem ofte komme sammen, men det vilde være grusomt at nægte den unge Mand, der er i Begreb med at forlade sit Fædreland og at bestaae et saa farligt Vovestykke, en Leilighed til at erklære sin Tilbøielighed og at efterlade et Troskabsløfte. Dersom din Myndling virkelig føler nogen Tilbøielighed for ham, vil Mindet om denne Sammenkomst forskjønne mange tomme Timer, medens Don Luis er borte."

„Og give Flammen ny Næring," — svarede Donna Beatriz med et vist Eftertryk.

„Det vide vi ikke, min gode Beatriz! thi dersom Hjertet ved Guds Kraft er blevet formildet for sine religiose Følelser, kan da ikke den samme milde Haand lede og beskjærme det, medens det overlader sig til sine verdslige Følelser? Mercedes vil ikke forglemme sin Pligt, og da Phantasien nærer sig af sig selv, vilde det ikke være den klogeste Fremgangsmaade, at overlade en Sværmerindes, som vor unge Veninde, til dens egen Virksomhed. Virkeligheden er ofte mindre farlig, end Phantasiens Fostre. Desuden vil din Frende ikke være den, der taber ved denne Leilighed, thi, i det han beholder den Gjenstand, som han synes saa alvorligt at søge efter, bestandigt for Øine, vil han saa meget mere gjøre sig værdig til sin Lykke."

„Jeg tvivler meget paa, at man i en Sag, der er afhængig af Følelsernes Luner, kan stole endog paa de sandsynligste Slutninger."

„Du har maaskee Ret, Beatriz! og dog indseer jeg ikke, at vi nu kunne nægte denne Sammenkomst, da Don Luis staaer i Begreb med at reise. Siig ham, at jeg tilstaaer ham det, han længes saa meget efter, og lad ham huske paa, at en Grande af Castilien aldrig bør forlade sit Fædreland, uden at tage Afsked med sin Dronning."

„Jeg frygter, Eders Høihed!" — sagde Marquisen leende, — „at Don Luis vil finde en streng Dadel i den sidste Befaling, hvor naadig og kjærlig den end er, thi

han har allerede mere end een Gang forladt sit Hjem uden engang at tage Afsked med sin Tante."

„Ved saadanne Leiligheder drog han bort uden Formaal og Hensigter, men nu har han opoffret sig til et ærefuldt, ædelt Foretagende, og vi ville vise ham, at Alle føle Forskjellen."

Samtalen tog nu en anden Vending, da det var afgjort, at den unge Mands Ønske skulde blive opfyldt.

Isabella var, i dette Tilfælde, afvegen fra en Grundsætning, som hun havde antaget; hun fulgde derved sine qvindelige Følelser, der ofte gjorde at hun glemde, at hun var Dronning, naar ingen alvorligere Pligter gjorde det nødvendigt for hende at erindre det; thi det vilde have været vanskeligt at afgjøre, i hvilken Henseende denne dybtfølende, fortræffelige Qvinde mest fortjende Verdens Agtelse, enten i hendes Egenskab som en retfærdig og samvittighedsfuld Herskerinde, eller naar hun handlede umiddelbart under sit Kjøns mildere Indflydelse.

Hvad hendes Veninde angaaer, da var hun naar det angik hendes Myndling, maaskee mere haardnakken i det, som hun erkjendte for sin Pligt, end Dronningen selv, thi hendes Ansvar var større, og hun saae sig udsat for den Mistanke, at hun havde i Sinde at forøge sin Families Rigdomme og at styrke dens Forbindelser.

Men Isabellas Ønske var en Lov for Marquisen af Moya, og hun benyttede den første Leilighed for at gjøre

Mercedes bekjendt med sin Hensigt, at tillade Don Luis engang at tale sin Sag hos hende, førend han begyndte sin langvarige, hemmelighedsfulde Reise.

Vor Heltinde hørde denne Efterretning med en Blanding af Frygt, Henrykkelse, Undseelse og Glæde, saaledes som det pleier at være Tilfældet med det qvindelige Hjerte, naar det engang er opfyldt med en mægtig Lidenskab.

Hun havde aldrig anseet det for mueligt, at Don Luis vilde tiltræde en Reise, som den han havde for, uden at gjøre sig Umage for at tale med hende under fire Øine; men nu, da hun var vis paa, at baade Dronningen og hendes Pleiemoder tillod hans Besøg, angrede det hende næsten, at de havde været saa føielige. Disse modsigende Følelser opløsde sig dog snart i en øm Vemod, der lidt efter lidt omgav hendes hele Tilværelse, eftersom Tiden til Afreisen nærmede sig. Heller ikke vare hendes Følelser med Hensyn til Luis' hurtige Deeltagelse i dette Foretagende mere overeensstemmende. Undertiden jublede hun over sin Elskers Beslutning, og over hans mandhaftige Forsæt at opoffre sig for Kirkens Hæder og Fordeel, da hun tænkte med Stolthed paa, at han alene, iblandt den høie castilianske Adel, turde vove Liv og Lykke med Genueseren; men derpaa blev hun igjen overfalden af en smertefuld Tvivl, da hun frygtede for, at Lysten til Omflakken og Æventyr var ligesaa mægtig i hans Bryst, som Kjærligheden selv. Men alt dette var ikke noget Nyt. Jo re-

nere og naturligere deres Følelse ere, der virkelig hengive sig til Lidenskabens Indflydelse, desto mere levende træder deres Mistillid frem, og desto piinligere ere de Bekymringer, som de hengive sig til.

Donna Beatriz holdt hvad hun havde lovet.

Saasnart Don Luis den bestemte Morgen viisde sig for hende, sagde hun ham, at Mercedes ventede paa ham i den sædvanlige Gjæstesal. Don Luis gav sig næppe Tid til at kysse hendes Haand og at vise hende den Ærbødighed, som den Ældre i hine Dage ventede af den Yngre, især naar et nært Slægtskabsbaand forenede dem, som det der her forenede Marquisen af Moya og Greven af Llera, men ilede bort og stod snart for sin Elskede.

Da Mercedes var forberedt paa hans Komme, røbede Øieblikkets Følelse sig blot ved en høiere Farve paa hendes skjønne Kinder og en større Glands i hendes Øine, der altid straalede, skjøndt ikke ofte saa mildt og sørgmodigt.

„Luis!“ — raabde hun, og derpaa trak hun, som om hun skammede sig ved sin Bevægelse, der endogsaa røbede sig i Tonen af hendes Stemme, sin Fod tilbage, som hun uvilkaarligt havde sat frem, for at ile ham imøde; omendskjøndt hun endnu bestandigt i venlig Fortrolighed udstrakte Haanden mod ham.

„Mercedes!“

Og Haanden blev trukken tilbage, for at standse de Kysse, hvormed han bedækkede den.

„Mercedes!“ — sagde Don Luis; — „det er vanskeligere at faae Dig at see, end det vil være at opdage Genueserens Cathay; thi Paradiset blev ikke strængere bevogtet af hiin Engel med Sværdet, end Donna Isabella og Donna Beatriz bevogte Dig.“

„Og kan det være unødvendigt, Luis! naar Du er den Fare, som man frygter for?“

„Troe de maaskee, at jeg vil føre Dig bort, som om Du var en maurisk Pige, der bliver bragt bort paa en christelig Ridders Saddel, og at jeg vil bringe Dig i en af Colons Caraveler for i Selskab med Dig at opsøge Præst Johan og den store Chan?“

„Dig kunde man vel ansee for at være i Stand til et saadant taabeligt Indfald; men om mig ville de ikke nære saadanne Tanker.“

„Nei! — Du er i Sandhed et Monster paa Klogskab i Alt, hvad der angaaer Følelse for Din Elsker.“

„Luis!“ — raabde Pigen igjen, og nu strømmede Taarerne uvilkaarligt over hendes Kinder.

„Tilgiv mig, Mercedes! — dyrebareste, kjæreste Mercedes! Men disse Opsættelser og kolde Forsigtighedsregler gjøre, at jeg forglemmer mig selv. Er jeg en fattig, ubekjendt Æventyrer, at de behandle mig saaledes, eller en adelig, christelig Riddersmand?“

„Du glemmer, Luis! at det ikke er Skik, at adelige castilianske Jomfruer see endogsaa adelige castilianske Her-

rer alene; og uden hendes Høiheds naadige Tilladelse og min Pleiemoders Eftergivenhed havde denne Sammenkomst ikke kunnet finde Sted."

„Men kalder Du det at være alene, eller seer Du nogen særegen Gunst af hendes Høihed deri, at et Die, om ikke et Øre belurer os? Jeg frygter for at sige et Ord høit, for at Tonen af det ikke skal forstyrre hiin ærværdige Dame i hendes fromme Betragtninger."

Da Luis af Bobadilla sagde det, fløi hans Blik hen over hans Elskedes Duennas Skikkelse, der kunde sees gjennem den aabne Dør i det tilstødende Værelse, hvor den gode Froken sad ivrigt beskjæftiget med at læse nogle Prækener.

„Mener Du min gode Pepita?" — svarede Mercedes leende; thi hendes Ternes Nærværelse, som hun var vant til lige fra Barndommen af, paalagde hendes uskyldige Tanker og Ord ikke mere Tvang, end en Fordobblelse af hende selv vilde have gjort, hvis en Saadan havde været muelig, — „hun har gjort Indvendinger nok imod denne Sammenkomst, der efter hendes Paastand strider imod alle Velanstændighedens Love, og som min gode salig Moder, dersom hun levede endnu, efter hendes Paastand, aldrig vilde have tilladt."

„Ja — man behøver kun at kaste et Blik paa denne Duenna, for at see, at hun ikke besidder een eneste ædelmodig Følelse. Misundelsen over din Skjønhed og Ungdom

staaer tydeligt malet i enhver Rynke i hendes hæslige Ansigt."

„Du kjender kun lidt til min fortræffelige Pepita, thi Misundelse er hende overhovedet fremmed, og hun har kun een bemærkelig Svaghed, og det er altfor megen Kjærlighed og Overbærelse for mig."

„Jeg hader Duennaerne; ja, jeg hader dem ligesaa meget som de Vantroe!"

„Sennor!" — sagde Pepita, hvis aarvaagne Øre havde hørt Alt, hvad der blev taelt, hvor beskjæftiget hun endog havde været med Indholdet af sin Bog; — „I deler, som jeg frygter, denne Følelse med alle unge Herrer; men man siger ogsaa, at den samme Duenna, der anstaaer Elskeren saa lidet, vil engang blive et meget behageligt Væsen for Ægtemanden. Men da mit Ansigt og mine Rynker ere Eder saa ubehagelige, og udentvivl ville forvolde Eder Ærgrelse, vil jeg ved at lukke denne Dør befrie Eder fra Synet af dem, og Lyden af min ubehagelige Hoste vil saaledes heller ikke blande sig med Eders Kjærlighedsforsikkringer, Sennor!"

Dette blev sagt paa en langt bedre Maade, end man ellers var vant til af dette Slags Qvinder, og med en Godmodighed, der ikke i mindste Maade syntes at være bleven forstyrret ved Don Luis' ukjærlige Bemærkning.

„Du maa ikke lukke Døren, Pepita!" — raabde Mercedes, der glødede som en Rose, og sprang til for at

hindre Duennaen i at udføre sit Forsæt, — „Hvad kan Greven af Llera vel have at sige mig, som Du ikke turde høre?"

„Nei, kjære Barn! Ridderen er i Begreb med at tale om Kjærlighed."

„Og dette forskrækker Dig, der er saa vant til Hjertets Sprog? Har Du talet om noget Andet end Kjærlighed, saalænge Du har kjendt mig og baaret Omsorg for mig?"

„Det er et slet Forvarsel for dine Ønsker, Sennor!" — sagde Pepita, medens hun endnu et Øieblik lod den Haand hvile, der vilde lukke Døren, — „at Donna Mercedes tænker om din Kjærlighed, som hun tænker om min. Sikkert, Barn! falder det Dig ikke ind at anseе mig for en munter og tapper ung Adelsmand, der udstrømmer sin Sjæl for dine Fødder, og at tage mine simple Kjærlighedsord for Saadanne, som flyde fra en Bobadillas Honninglæber, der har foresat sig at vinde den smukkeste Pige i Castilien?"

Mercedes bævede; thi omendskjøndt hun var Reenheden og Ulskyldigheden selv, havde hendes Hjerte dog lært hende Forskjellen mellem hendes Elskers og hendes Ammes Sprog, endskjøndt Begge vare Kjærlighedens. Hun slap Døren, og, uden at vide hvad hun gjorde, bedækkede hun sit blussende Ansigt med begge sine Hænder.

Pepita benyttede dette Øieblik og lukkede Døren.

Et triumpherende Smiil fløi over den unge Mands

skjønne Ansigt, og efterat han ved en mild Tvang havde faaet sin Elskede til at tage det Sæde igjen, som hun havde forladt for at gaae ham imøde, satte han sig paa en Skammel ved hendes Fødder, og antog en bequem Stilling, der tillod ham at betragte det fortryllende Ansigt, hvorpaa han igjen optog Samtalen.

„Din Pepita er et sandt Mønster for en Duenna!" — raabde han, — „og jeg burde have vidst, at ingen af den ufornuftige Classe af disse Væsner vilde kunne taales i Nærheden af din Person. Denne Pepita er en Juveel, og hun kan antage, at hun sit hele Liv igjennem forbliver i sit Embede, dersom jeg ved denne Genuesers Skarpsindighed, min egen Bestemthed, Dronningens Anger, og din Huld og Naade, kan være saa lykkelig at blive din Ægtefælle."

„Du glemmer, Luis!" — svarede Mercedes, der baade loe og skjælvede ved sit eget Indfald, — „at naar Ægtefællen agter den Duenna, som Elskeren ikke kan udstaae, kan Elskeren agte den Duenna, som Ægtefællen ikke kan lide."

„Peste! Det er et reent Virvar, der ikke passer til Luis af Bobadillas ligefremme Philosophi. Der gives kun een Ting, som jeg veed med fuldkommen Vished, eller dog troer at vide, og som jeg vil paastaae og forsvare for alle Doctorer i Salamanca og alle Christenhedens Riddere, de Hedenske iberegnede — nemlig, at Du er den skjønneste

yndigste, bedste, dydigste, og i enhver Henseende mest fortryllende Pige i Spanien, og at ingen anden levende Ridder elsker og ærer sin Herskerinde saaledes, som jeg elsker og ærer Dig."

Beundringens Sprog klinger altid yndigt i det qvindelige Øre, og Mercedes, der fandt en ærlig Frimodighed i det unge Menneskes Ord, som hans hele Væsen var Borgen for, forglemde Duennaen og hendes lille Afbrydelse i den Fornøielse at lytte til Forsikkringer, der gjorde hendes Hjerte saa godt. Dog gjorde hendes Kjøns Frygtsomhed og Kortheden af deres mere fortroelige Bekjendtskab hende mindre aabenhjertet, end hun ellers vilde have været.

„Som jeg hører," — sagde hun, — „have saadanne unge Herrer, der jage efter Leilighed til at vise deres Mod og Behændighed med Landsen og i Turneringer, altid saadanne Forsikkringer ved Haanden til Fordeel for denne eller hiin adelige Jomfrue, for at faae Andre af samme Suurdei, som de selv, til at paastaae det Modsatte, hvorved de da faae Leilighed til at vise deres Tapperhed og at erhverve sig Berømmelse for Galanteri."

„Dette kommer deraf, at man indeslutter Dig altfor meget i Donna Beatriz' Gemakker, for at ikke et dristigt, uindviet spansk Øie skal betragte din høie, ædle Skjønhed, Mercedes! Vi leve ikke mere i de vandrende Ridderes og i Troubadourernes Tider, da man begik tusinde Daar-

skaber, for at ansees for svagere, end man var skabt af Naturen. I hine Dage taelde Ridderne vidtloftigt om Kjærlighed, men i Vore føle de den. I Sandhed, jeg troer en Smule paa Pepitas Viisdom og Moral."

„Siig intet mod Pepita, Luis! thi hun har i Dag viist sig meget forbindtlig mod Dig, ellers vilde din Tunge og dine Øine være blevne holdte i Tømme af hende. Men det, som Du kalder den gode Pepitas Moral, er i Grunden ogsaa den fortræffelige ædle Beatriz af Cabrera, Marquisen af Moyas, og hun er en Dame af Huset Bobadilla, om jeg ikke tager Feil."

„Godt, godt! jeg tør vove at paastaae, at der i det lønlige Gemak ikke er stor Forskjel mellem en Hertugindes Lærdomme og en Duennas, naar det gjælder om at passe paa en skjøn, riig og dydig Jomfrue som Du. Man fortæller Eder unge Piger, som jeg hører, at vi unge Riddere ere et Slags Varulve, og det eneste Middel til at opnaae Paradiset, er, bestandig at troe det Værste om os; tilbyder der sig et passende Giftermaal, bliver den stakkels Skabning pludseligt sat i Skræk ved den Befaling at ægte et af disse Uhyrer."

„Har man fortalt Dig det? Det vil næsten synes som om man gjorde sig Umage for, at Ungdommen af begge Kjøn skulde tænke ilde om hinanden. — Men, Luis! dette er ikke andet end taablig Snak, og vi spilde vor skjønneste Tid med den — Øieblikke, der aldrig ville vende

tilbage igjen — Hvordan staaer det sig med Colon? — Naar vil han vel forlade Hoffet?"

„Han er allerede reist. Da han havde erholdt alt, hvad han ønskede af Dronningen, forlod han Santa Fe og ilede til Kysten, hvor de kongelige Befalinger hurtigt maae befordre hans Hensigter. Dersom Du hører noget om en Pedro de Munnos eller Pero Gutierez ved Hoffet i Cathai, vil Du vide, paa hvis Skuldre Du maa lægge hans Daarskaber."

„Jeg havde heller seet, at Du havde foretaget Dig denne Reise under Dit eget Navn, end under et Fremmed, Luis! Hemmeligheder af dette Slags ere sjeldent raadelige. og sikkert tager Du ikke Deel i dette Forehavende," — det forræderiske Blod steeg op i Mercedes' Ansigt, da hun vedblev, — „uden en Bevæggrund, som Du ikke behøver at skamme Dig ved."

„Det er min Tantes Ønske! Hvad mig selv angaaer; da vilde jeg smykke min Hjælm og mit Skjold med dine Farver, og lade forkynde vidt og bredt, at Luis af Llera opfordrede hele Ridderskabet ved Hoffet i Cathay til at nævne en Pige, der lignede Dig i Skjønhed og ædle Sæder."

„Vi leve ikke i de vandrende Ridderes Tidsalder, men i Fornuftens og Sandhedens, Hr. Roland!" — svarede Mercedes leende, endskjøndt hver Stavelse, der lagde det unge Menneskes Alvor og fuldkomne Hengivenhed for Dagen, mægtigt greb hendes Hjerte, forsøgte hans Magt

over det, og formerede den Flamme, der brændte i hendes Bryst, idet den gjød det Brændstof i det, der var det meest passende i denne Hensende; — „vi leve, som Du selv har paastaaet, ikke i de vandrende Ridderes Tidsalder, men i en, i hvilken den Elskende tænker efter, og er ligesaa godt i Stand til at opdage sin Udvalgtes Feil, som hendes Fuldkommenheder. Jeg venter noget bedre af Dig, Luis! end den Efterretning, at Du er vandret frem paa Landeveien i Cathay, og har opsøgt Jetter, og tilkaste dem din Handske, for at ophøie min Skjønhed, og give Andre Anledning til at nedsætte den, om ikke for andet, saa blot af Lyst til at revse din forfængelige Pralen, Hr. Luis! Du har nu indviet Dig til et virkelig ædelt Foretagende — et Foretagende, der vil føie dit Navn til de meest Priiste paa Jorden, og være dit senere Livs Stolthed og Glæde, naar Alderdommen har fordunklet vore Øine og vi med Længsel skue tilbage i Fremtiden, for at opdage Noget, som vi kunne være stolte af."

Den unge Mand, følde en glad Bevægelse, da han hørde, hvorledes hans Elskede i sit Hjertes Uskyldighed og i sine Følelsers Fylde knyttede sin Skjæbne til hans og da hun, uden selv at at vide hvormeget hun havde robet ved sine Ord, hørde op med at tale, lyttede han endnu opmærksomt til, som om han endnu ønskede at høre disse Toner, efterat de vare hendøde for hans Øre.

„Hvilket Foretagende kan være ædlere og værdigere,

til at vække alt mit Mod, end det at vinde din Haand?" — raabde han efter en kort Pause; — „Jeg følger blot med Colon i denne Hensigt, — jeg deler hans Skjæbne, for at rydde Donna Isabellas Indvendinger af Veien, og vil hellere ledsage ham til Verdens Ende, end gjøre dit Valg Skam — Du er min Stor-Chan, elskede Mercedes! og dit Smiil, din Kjærlighed er det eneste Cathay, som jeg søger efter."

„Tael ikke saaledes, kjære Luis! thi Du kjender din egen Sjæls Adel saa lidet som Ædelmodigheden af dine egne Bestræbelser. Denne Colons Idee er virkelig et Kjæmpeforetagende af den menneskelige Aand, og saa meget som jeg glæder mig over at han har havt en Phantasi til at føde det, og et Hjerte til at virkeliggjøre det, formedelst de Fordele, som det maa bringe Hedningerne, og for Guds Forherligelses Skyld, frygter jeg dog, at den Tanke, at dit Navn vil for alle Tider være knyttet til denne store Bedrift, og at dit Mod og din Iver for at fremme et saa ædelt Foretagende vil beskjæmme dine Bagvadskere, volder mig en ikke ringere Glæde."

„Dette er vel sandt, Mercedes! dersom vi virkelig naae Indien; men dersom de beskyttende Helgener forlade os, — dersom vore Forhaabninger slaae Feil, frygter jeg for, at Du selv vil skamme Dig over at tilstaae din Deeltagelse for en ulykkelig Eventyrer, der er vendt tilbage med uforrettet Sag, og derved har gjort sig til en Gjen-

stand for Haan og Latter, istedetfor at medbringe den hæderfulde Udmærkelse, som Du med saa megen Tillid synes at vente."

„Da kjender Du mig ikke, Luis de Bobadilla!" — svarede Mercedes hastigt, og baade alvorligt og smt, medens Glandsen i hendes Øine forsvandt, indtil de næsten straalede af en overnaturlig Ild, — „da kjender Du mig ikke, Luis de Bobadilla! Det er mit Ønske at see Dig tage Deel i den Hæder, dette Foretagende vil bringe, fordi Adel og Bagvadskelse ikke have været ledige med Hensyn til dine tidligere Aar, og fordi jeg føler, at hendes Høiheds Gunst letteſt kan vindes paa denne Maade. Men dersom Du troer, at Du behøvede det Mod, at forene Dig med Colon, for at bevæge mig til at tænke gunstigt om min Pleiemoders Frende, saa begriber Du hverken de Følelser, der drage mig til Dig, eller Du veed rigtigt at vurdere de Sorgens Timer, som jeg har tilbragt for din Skyld."

„Dyrebare, ædle, høihjertede Væsen, jeg er ikke din skjønne, rene, oprigtige Sjæl, alle dine hengivne Følelser værdig. Viis mig fra Dig, for at jeg aldrig mere skal forvolde Dig endog kun eet Øieblikks Kummer!"

„Nei, Luis! jeg frygter meget for, at dette Lægemiddel vilde have værre Følger, end den Sygdom, Du vil fordrive!" — svarede den skjønne Pige smilende og rødmende, og fæstede sine veltalende Øine med uudsigelig Øm-

hed paa den unge Mand; — „Med Dig maa jeg være lykkelig, eftersom Forsynet har besluttet det; eller elendig uden Dig."

Samtalen antog nu en usammenhængende, men dog saa forstaaelig Skikkelse, som en Samtale mellem Saadanne, som ere ligesaa modtagelige for Følelser, som for Fornuften, antager, og indbefattede flere Interesser, Følelser og Begivenheder, end vi her have Plads til at meddele.

Som sædvanligt var Luis ubestandig, skinsyg, angergiven, fuld af Lidenskab og rig paa Forsikkringer; han forudsaae i det ene Øieblik i Aanden tusinde Ukykker, og i det Andet et himmelsk Paradiis i Phantasien; medens Mercedes viisde sig sværmerisk, ædel, hengiven og dog fuld af høi Selvstændighed, selvfornægtende og qvindelig, kommende hendes lykkelige Elskers Løfter imode med en Ømhed, der syntes at glemme alle andre Hensyn i hendes Kjærlighed, og tilbagevisende med jomfruelig Blufærdighed og hendes Kjøns hele Værdighed hans begeistrede Sprog, saasnart det vilde overskride Fornuftens og Klogskabens Grændse.

Samtalen varede en Time, og det er næppe nødvendigt at sige, at det Løfte ofte blev værlet, at være tro og ikke at indgaae nogen anden Forbindelse.

Da Skilsmissens Øieblik nærmede sig, aabnede Mercedes et lille Skriin, der indeholdt hendes Smykker, og

fremtog et lille Kors, som hun rakde sin Elsker som et Pant paa sin Troskab.

„Jeg vil ingen Handske give Dig til at bære paa Hjelmen i Turneringer," — sagde hun, — „men jeg giver Dig dette hellige Symbol, der baade erindrer Dig om det større Maal, som Du har for Dine, og om hende, der med Bekymring og Tvivl venter paa Udfaldet. Du behøver intet andet Crucifix, for hvilket Du kan bede dit Fadervor, og disse Stene ere Saphirer, der, som Du veed, ere Panter paa Troskab, — en Følelse, som Du maa opmuntre med Hensyn til dit vedvarende Held, og om hvilken jeg ikke ugjærne vilde høre, at den stedse er levende i dit Bryst, naar Du tænker paa den Uværdige, der gav Dig denne Smaating."

Disse Ord bleve udtalte halvt i Tungsindighed, halvt i Hjertets Glæde, thi Mercedes følde ved Afskeden baade en Byrde af Smerte, der var tung at bære, og en Oplivelse af den samme Følelse, til hvilken hun nylig havde sigtet, der gjorde hende meget tilbøielig til at smile; og de bleve talte i den henrivende Tone, i hvilken Ungdom og Ømhed tilstaae deres Følelser, naar Hjertet er overvældet af Tanker om Skilsmisse og Farer.

Denne Foræring var, som sagt, et lille Kors af de nysnævnte Stene og ligesaa kostbar i og for sig selv, som ved Giverindens Bevæggrunde og Tænkemaade.

„Du har herved havt Omsorg for min Sjæl, Mer-

redes!" — sagde Luis smilende, da han atter og atter havde kysset det kostbare Klenodie, — „og Du har, dersom Cathays Behersker skulde vægre sig ved at lade sig omvende til vor Tro, besluttet, at vi ikke skulle lade os omvende til hans. Jeg frygter for, at min Gave vil synes ringe og ubetydelig i dine Øine ved Siden af en saa kostbar Foræring."

„En Lok af dit Haar, Luis! er Alt, hvad jeg ønsker. Du veed, at jeg ingen Juveler behøver."

„Dersom jeg kunde tænke, at Synet af mit buskede Hoved vilde volde Dig en Glæde, vilde jeg berøve mig hvert Haar, og forlade Spanien med en Isse saa nøgen og skaldet som en Munks, eller endogsaa en af de Vantroes; men Bobadillaerne have deres Klenodier, og en Bobadillas Brud skal bære dem. Dette Halsbaand tilhørde min Moder; det har, har man sagt mig, engang tilhørt en Dronning, omendskjøndt det aldrig er blevet baaret af Nogen, der gjør det saa megen Ære, som Du."

„Jeg tager imod det, Luis, thi det er en Foræring af Dig, og dog tager jeg det sittrende, thi jeg seer i denne Gave et Tegn paa vor forskjellige Charakteer. Du har valgt den Pralende, den Glimrende, der blegner med Tiden, og sjeldent leder til Tilfredshed, medens mit Qvindehjerte lod mig gribe efter det Bestandige. Jeg frygter for, at en glimrende Skjønhed i Østen vil bedre vinde din vedvarende Beundring, end en stakkels castiliansk Pige, der kun

besidder lidet Anbefalende, undtagen sin Kjærlighed og Troskab."

Forsikkringer fra begge de unge Folks Side fulgde nu, og Mercedes tillod en lang og inderlig Omfavnelse inden de skildes ad. Hun græd ved Don Luis' Bryst, og, som det altid pleier at skee med Qvinderne, i det Øieblik, da de skulde skilles ad, seirede Følelsen over alle andre Hensyn, og hendes hele Sjæl tilstod sin Svaghed. Endelig rev Don Luis sig los af hendes Arme og tiltraad endnu i samme Nat under et antaget Navn og i en simpel Dragt Reisen til Kysten, hvorhen Columbus allerede var gaaet iforveien.

Ellevte Kapitel.

Men hvor er Harald? Skulde jeg forglemme
Den morke Vandrer paa den vilde Sø,
Lidt rører ham, hvad Andre dybt fornemme,
En hyklet Smerte hos en troløs Mø;
Til Afsked rækker ingen Ven ham Haanden,
Da fjærnt den kolde Vandrer drager bort.

Byron.

Læseren maa ikke troe, at Europas Øine vare henvendte paa vore Æventyrere. Sandhed og Vildfarelse, de

uadskillelige Staldbrødre, bleve, som det syntes, ikke paa den Tid udspredte over Landet, og ikkun de faa Begunstigede erholdt tidligt Underretning om det Foretagende, som Columbus havde i Sinde. Luis de Bobadilla havde derfor umiddelbart forladt Hoffet, og de, som tidligt lagde Mærke til hans Fraværelse, troede, at han enten besøgde et af sine Slotte, eller igjen foretog sig en af de Vandringer, der, som man antog, nedsatte hans ridderlige Værdighed, og ikke passede til hans Fødsel. Hvad Genueseren selv angik, da lagde man næppe Mærke til hans Fraværelse, endskjøndt det ingen Hemmelighed var iblandt Hofmændene, at Isabella havde truffet et Slags Overeenskomst med ham, i hvilken der var blevet tilstaaet Æventyreren en høiere Rang og større Fordele, end hans tilkommende Tjeneste sandsynligviis vilde retfærdiggjøre. De øvrige Hoveddeeltagere vare altfor ubetydelige til at vække stor Opmærksomhed, og de vare hver for sig afreiste til Kysten, uden at Efterretningen om deres Bortreise havde udbredt sig langt udenfor deres egne Bekjendtes snævre Kreds. Heller ikke skulde dette Tog, der udsprang af en saa dristig Tanke, og var i sine Følger saa vigtigt, afgaae fra en af Spaniens vigtige Havne; men Befalingen til at levere de nødvendige Midler var sendt til en Havn af en meget underordnet Rang, der ikke syntes at anbefale sig ved Andet, end ved at kunne levere dygtige Sømænd, og ved at ligge udenfor Strædet ved Gibraltar, som de afri-

kanske Sørøvere undertiden gjorde farligt. Men Ordren skulde alligevel være udgaaet til denne Havn ifølge en Straf, hvori den var bleven tildømt, nemlig hvert Aar at tjene Kronen med to bevæbnede Caraveler med Landsoldater. Saadanne Straffe hørde, som det syntes, til hiint Aarhundredes Politik, da en Sømagt næppe var mere end et Paalæg paa Havnene, og da Flaader sædvanligt bleve bemandede med Landsoldater. Palos de Moguer, det Sted, der havde faaet Befaling til at afsone sin Forseelse paa denne Maade, var selv mod Slutningen af det femtende Aarhundrede en Stad af ringe Vigtighed, og den er siden sjunken ned til en ubetydelig Fiskerby. Dens Folkemængde var, som den i de fleste Steder, der kun vare lidet begunstigede af Naturen, dristig og forvoven, endskjøndt der ved Uvidenheden var sat betydelige Grændser for Dristigheden. Den eiede ingen ansеelige Caracker,* da dens Handel og Mangel paa Midler indskrænkede dens Anstrængelser til de lettere Caraveler, eller de endnu mindre Felukker. Den hele Understøttelse, som Columbus havde været i Stand til at erholde af de to Kroner, uagtet hans langvarige Bønner og Ansøgninger, var den Befaling, at udruste to Caraveler og at stille de nødvendige Officierer og det Mandskab, der altid ledsager en kongelig Expedition. Men denne Kjendsgjærning maa imidlertid ikke forlede Læseren til at troe,

---

* Store Transportskibe.

at Aarsagen hertil var en Smaalighedsaand eller Mangel paa Tillid fra Isabellas Side. Den havde sin Grund deels i Skatkammerets udtomte Tilstand, — en Følge af den sidste Krig med Maurerne, — deels, ja maaskee endnu mere i den store Somands egen Erfaring og Klogskab, da han meget vel indsaae, at Skibe af denne Størrelse vare mere sikkre og bequemme til at gjøre Opdagelser med, end de Større.

Paa et Klippeforbjærg, næppe en halv Miil fra Palos, stod Klosteret Rabida, der siden er blevet saa berømt formedelst den Gjæstfrihed, det viisde Columbus. Til Porten af denne Bygning var Columbus for syv Aar siden kommen med sin unge Søn ved Haanden, for at udbede sig en Vederqvægelse til den trætte Dreng. Historien er altfor bekjendt, til at den behøver at gjentages her; og vi lægge blot til, at hans lange Ophold i Klosteret og de vakkre Venner, som han havde erhvervet sig iblandt de her levende Franciscanere, ligesom blandt de andre af Egnens Beboere, sandsynligviis ogsaa vare Bevæggrunde, der formaaede ham til at henlede Kronens Valg paa dette Sted. Columbus havde ikke alene meddeelt Munkene sine Anskuelser, men ogsaa de mere Forstandige af Omegnens Beboere, og de første Proselytter, han gjorde i Spanien, vare paa dette Sted.

Uagtet alle de anførte Omstændigheder satte Kronens Befaling at udruste de omtalte Caraveler Søfolkene i

Palos i Skræk. Paa den Tid blev det anseet for en Heltegjærning og et yveligt Foretagende at følge Kysten af Afrika langs med Landet og at nærme sig til Ækvator. Hos Folket herskede de meest ubestemte Begreber om hine ubekjendte Egne, og Mange troede, at det, naar man seilede Syd paa, var mueligt at naae en Deel af Jorden, hvor det animalske og vegetabilske Liv ophørde formedelst Solens store Hede. Planeternes Omvæltninger, Jordens daglige Bevægelse og Aarsagen til Aarstidernes Forandring vare den Tid dybe Hemmeligheder, endog for de Lærde; naar et Glimt af Sandheden lod sig see, lignede det kun det første Morgengry, der skummelt og nølende forkynder Dagen. Det er derfor ikke forunderligt, naar de simple og uvidende Sømænd i Palos betragtede Kronens Befaling som en Dødsdom over alle dem, der skulde have den Skjæbne at fuldbyrde den. Man troede, at Oceanet var, naar man var kommen ud over visse Grændser, et Slags chaotisk Øde, og de Uvidendes Phantasi havde fremmanet Strømme og Malstrømme, der, som man fuldt og fast troede, vilde føre til gloende hede Climater og frygtelige Naturforstyrrelser. Nogle bildte sig endogsaa ind, at det var umueligt at naae Jordens yderste Grændser og at de bleve af hurtige, men ubemærkede Strømninger revne bort i det Øde og Tomme.

Saaledes var Tingenes Tilstand midt i Juli Maaned. Columbus var endnu i Klosteret Rabida, i Selskab

med sin trofaste Ven og Tilhænger, Broder Juan Perez, da en Lægbroder traad ind og meldte, at en Fremmed var kommen til Døren og forlangde strax at tale med Senner Christopher Colon.

„Seer han ud som et Sendebud fra Hoffet?" — spurgde Somanden; — „thi, siden Juan de Pennalosas Sendelse blev uden Virkning, behøves der endnu en Ordre fra hendes Høihed for at fremme hendes naadige Hensigter."

„Jeg troer det ikke, Sennor!" — svarede Lægbroderen, — „disse Dronningens rasktridende Sendebud vise sig for det meste med skumbedækte Heste, et forpustet Udseende og larmende Stemmer; medens denne unge Herre seer sig bekjendt og rider paa et stærkt andalusisk Muulæsel."

„Nævnede han Dig sit Navn, min gode Sancho?"

„Han nævnede mig To; han kaldte sig Pedro de Munnoz eller Pero Gutierrez, men uden Don."

„Det er godt!" — raabde Columbus, og vendte sig hurtigt til Døren, dog med sin sædvanlige Rolighed og Selvbeherskelse; — „Jeg venter den unge Mand, og han er mig meget velkommen. Lad ham strax komme ind, gode Sancho, og det uden unødvendige Omstændigheder."

„Et Bekjendtskab fra Hoffet, Sennor?" — bemærkede Prioren, saaledes som man pleier at fremsætte et indirecte Spørgsmaal.

„En ung Mand, fromme Fader! der har Mod til at vove sit Liv og sin Berømmelse for Guds Ære og hans

Kirkes Fordeel, og derfor vil slutte sig til mit Foretagende. Han nedstammer fra en agtværdig Familie, og har ingen Mangel paa Lykkens Gaver. Dersom Formynderes Forsigtighed og hans egen Ungdom ikke havde været, vilde vi ikke have manglet Guld naar det behovedes. Nu sætter han sin egen Person i Vove, dersom man ellers kan sige, at Nogen vover noget ved en Fare, som endogsaa deres Høiheders Befalinger ikke synes at frygte."

Da Columbus havde sagt dette, gik Døren op og Luis de Bobadilla traad ind. Den unge Mand havde aflagt alle Kjendetegn paa sin Rang og viisde sig nu i en Reisendes beskedne Dragt, der mere syntes at tilhøre en Recrut til Reisen, end en Reisekammerat af en saa høi Byrd. Da han hilsede Columbus med en hjertelig og oprigtig Agtelse og Franciscaneren med Ærefrygt, saae den Første strax, at denne ædle og uforfærdede Aand havde helliget sig til dette Foretagende med den faste Beslutning, at anvende alle de Midler, der kunde sætte ham i Stand til at føre det til Ende.

„Du er velkommen, Pedro!" — bemærkede Columbus, saasnart Luis havde hilset de Tilstedeværende, — „Du har naaet Kysten i et Øieblik, da din Nærværelse og Understøttelse kan være overordentlig nyttig. Den første Befaling fra hendes Høihed, der lovede os Brugen af de to Caraveler, som Staten har Fordring paa, er ganske bleven tilsidesat; en anden Befaling, der bemyndigede mig til at

borttage e.hvert Skib, der er tjenligt til vort Diemed, har næppe havt nogen bedre Virkning, endskjøndt Sennor de Pennalosa blev sendt umiddelbart fra Hoffet, for ret at indskjærpe Befalingen og at forkynde, at Havnen hver Dag skal betale to hundrede Maravedis indtil Befalingen bliver fuldbyrdet. Disse uvidende Mennesker have fremmanet alle Slags Ulykker for at skræmme sig selv og deres Naboer, og det lader til, at jeg er ligesaa langt fra Opfyldelsen af mine Forhaabninger, som jeg var, forend disse fromme Munkes Venskab og Donna Isabellas kongelige Beskyttelse glædede mig. Det er virkelig en kjedsommelig Ting, min gode Pedro, at spilde sit Liv med skuffede Forhaabninger, naar man har gjort Videnskabernes og Kirkens Forherligelse til sit Maal."

„Jeg bringer gode Efterretninger, Sennor!" — svarede den unge Adelsmand; — „Da jeg reisde hid fra Byen Moguer, var jeg i Følgeskab med en Martin Alonzo Pinzon, en Somand, med hvem jeg før har reist, og vi taelde udførligt om Eders Plan og om de Vanskeligheder, som man lagde den i Veien. Han sagde mig, at han var Eder bekjendt, Sennor Colon! og efter hans Yttringer at dømme, har han gunstige Tanker om Udfaldet."

„Det har han — det har han virkelig, gode Pedro! og han har ofte lyttet til mine Beviser og Forklaringer, som en fornuftig og duelig Somand, som han udentvivl er. Men sagde Du ikke, at Du kjendte ham?"

„Jo, Sennor! vi reisde engang til Cyprus med hinanden, og en anden Gang til Den England. Paa saadanne lange Reiser lære Mænd at kjende hinandens Charakteer og Tænkemaade, og i Sandhed, med Hensyn til Begge har jeg den bedste Mening om denne Sennor Pinzon."

„Du er for ung til at have nogen Mening om en Sømand af Martin Alonzos Aar og Erfaring, min Søn!" — faldt Munken ham i Talen; — „Han er her i Egnen i et godt Rygte og velhavende. Ikke desto mindre er jeg glad ved at høre, at han endnu bestandigt nærer det samme Sindelag med Hensyn til den store Søreise, thi i den senere Tid forekom det mig, som om han begyndte at vakle."

Don Luis yttrede sig om den store Mand fra Nabolauget mere som det anstod en Bobadilla, end en Nunnoz, hvis Navn han havde antaget, og et Blik af Columbus advarede ham om, at han forglemde sin Rang og maatte mindes den Rolle, han havde paataget sig."

„Dette er virkelig opmuntrende," — bemærkede Sømanden, — „og aabner en mere glimrende Udsigt til Cathay. Du siger, at Du reisde mellem Moguer og Palos, da Du førde denne Samtale med vor Bekjendt, den gode Martin Alonzo?"

„Ja, Sennor! og det var ham, der sendte mig hid for at opsøge Amiralen. Han gav Eder denne Titel,

som Dronningens Naade tildeelde Eder, og jeg anseer dette for intet ringe Tegn paa Venskab, da de fleste Andre, som jeg har taelt med i denne Egn, synes tilbøielige til at give Eder ethvert andet Navn."

„Ingen maa indlade sig i dette Foretagende," — svarede Sømanden alvorligt, som om han vilde paaminde den unge Mand om at det endnu var Tid, dersom han fandt det passende at trække sig tilbage fra dette Æventyr, — „der føler sig tilbøielig til at handle anderledes, eller at sætte Mistillid til mine Kundskaber."

„Ved San Pedro, min Skytshelgen! i Palos føre de et andet Sprog, og i Moguer ikke mindre, Sennor Almirante!" — svarede Luis leende; — „som jeg erfarer, vover Ingen i disse to Stæder, hvis Hud er bleven varmet en Smule af Oceanets Søel, at vise sig paa Landeveien, for at han ikke skal blive sendt til Cathay ad en Vei, som endnu Ingen har befaret uden i Aanden. Alligevel veed jeg en vakker Frivillig, Sennor Colon! der har Lyst til at følge Eder til Jordens Ende, dersom den er flad, eller rundt om den, dersom det skulde vise sig, at den er en Kugle; og det er en vis Pedro de Munnoz, der ikke slutter sig til Eder af smudsig Pengegjærrighed, eller af Kjærlighed til Noget, som Menneskerne ellers skatte høit, men af reen Kjærlighed til Vovestykker og Farer, der maaskee er bleven noget forøget ved Kjærlighed til den reneste og smukkeste Pige i Castilien."

Fray Juan Perez saae paa den Talende, hvis frie Manerer og aabenhjertige Tale ikke lidet satte ham i Forbauselse; thi det var lykkedes Columbus at indgyde en saadan Høiagtelse, at kun Faa vovede at tale letsindigt i hans Nærværelse, endog inden han blev hævet til den høie Rang, som Dronningens Naade i den senere Tid havde meddeelt ham. Den gode Munk havde ingen Ahnelse om, at han i denne Pedro Nunnoz saae en Mand af en endnu høiere personlig Rang, endskjøndt aldeles uden nogen offentlig Stilling; og han kunde ikke afholde sig fra igjen at yttre hvor liden Behag han fandt i saadanne frie Udtryk og i en saa utvungen Opførsel mod Mænd, som han selv pleiede at behandle med den største Opmærksomhed.

„Det synes næsten, Sennor Pedro Nunnoz!“ — sagde han, — „dersom ellers dette er dit Navn, endskjøndt en Titel som Hertug, Marquis, Greve, eller en anden Saadan, bedre vilde passe til Din Tale og Opførsel — det synes næsten som om Du behandler hans Excellence Amiralen med den samme Frihed og Utvungenhed, som Du behandlede den værdige Martin Alonzo, vor Nabo. Den, der tjener, maa stedse være ydmyg og tør ikke paa en letsindig Maade yttre sin Mening om sine Foresatte.“

„Jeg beder Eder om Forladelse, fromme Fader! og Amiralen med, der, som jeg haaber, bedre forstaaer mig, dersom der ellers skulde være en retfærdig Grund til Bebreidelse. Jeg vilde kun sige, at jeg kjender denne Mar-

tin Alonzo her fra Eders Egn som en gammel Reisekammerat, at han i Dag har redet nogle Miil i Selskab med mig, og at han, efter en fortrolig Samtale, yttrede det venskabelige Ønske at stemme sin Skulder mod Rattet, for at hjælpe denne Reiseplan, om ikke ud af et Morads eller af en Sump, saa dog i det Mindste af Sandbankerne ved Kysten ud i Havet; ligesom ogsaa, at han har lovet i denne og ingen anden Hensigt at tage ind i det gode Kloster La Rabida. Hvad mig selv angaaer, da kan jeg kun føie til, at jeg er her, redebon til at følge den agtbare Senner Colon hvorhen det behager ham at føre mig."

„Det er godt, vakre Pedro! — det er godt!" — svarede Amiralen; — „jeg har den fuldkomneste Tillid til dit Mod og din Retskaffenhed, og dermed maa Du lade Dig noie, til der frembyder sig en bedre Leilighed til at overbevise Andre. Disse Efterretninger betræffende Martin Alonzo glæde mig meget, Fader, thi han kan virkelig gjøre os store Tjenester; og hans Iver var virkelig begyndt at afkjøles."

„Han kan — og han vil være Eder nyttig, dersom han for Alvor tager sig af Sagen. Martin er den første Somand paa dette hele Kystland, thi omendskjøndt jeg hidindtil ikke vidste, at han selv allerede var kommen til Cypres, som det nu efter denne unge Mands Fortælling synes at være Tilfældet, var det mig dog ikke ubekjendt, at han allerede var kommen Nord paa til Frankrig og

Syd paa til de canariske Oer. Troer Du, at Cathay ligger langt længere borte end Cyprus, Sennor Almirante?"

Columbus smilede ved dette Spørgsmaal og rystede paa Hovedet, som en, der er i Begreb med at forberede en Ven paa en smertelig Opdagelse.

„Omendskjøndt Cyprus ikke er langt borte fra det hellige Land og Sædet for de Vantroendes Magt, maa Cathay dog ligge langt længere borte. Jeg kan hverken smigre mig selv, eller dem, som ere tilbøielige til at følge mig, med det Haab, at naae Indien førend efter en Fart af omtrent 800 eller 1000 Mile."

„Det er en frygtelig trøsteløs Længde!" — raabde Franciscaneren, medens Luis sad der i smilende Sorgløshed og var ligesom ubekymret om enten han skulde lægge eet eller titusinde Mile tilbage paa Søen, naar blot Reisen førde til Mercedes og var frugtbar paa Eventyr; — „I Sandhed, en frygtelig trøsteløs Længde! Og dog tvivler jeg ikke paa, Sennor Almirante! at I netop er den Mand, som Forsynet har udkaaret til at overvinde denne Afstand, og bane dem, der ville følge Eder, Veien, i det de bære Christi Kors og hans Forløsnings Haab foran sig"

„Lad os haabe dette!" — svarede Columbus og gjorde med Ærbødighed det hellige Sindbilledes Tegn, paa hvilket hans Ven hentydede; — „Som et Beviis paa, at vi ikke ere uden verdslige Grunde til Haab, kommer der

Sennor Pinzon selv, og man seer, at han har skyndt sig med at besøge os.'

Martin Alonzo Pinzon, hvis Navn allerede er Læseren bekjendt, som den Mands, der var saa hjælpsom mod Genueseren i dette store Foretagende, traad nu ind i Værelset. Det var tydeligt, at han var alvorlig og i Aanden beskjæftiget med en Tanke; noget som Columbus' skarpe Die strax opdagede.

Fray Juan Perez saae med stor Overraskelse, at den første Hilsen af Martin Alonzo, Egnens store Mand, var rettet til Pedro, den Anden til Amiralen, og den Tredie til ham selv. Den værdige Franciscaner, der var tilbøielig til strax paa Stedet at dadle dette Anstød mod Velanstændigheden, havde dog ikke Tid til at yttre sine Følelser ved denne Leilighed, thi Martin Alonzo begyndte strax paa sine Meddelelser med en Iver, der viisde, at han ikke var kommen blot for at aflægge et Venskabs- og Afskeds-Besøg.

„Jeg føler mig, Sennor Almirante!" — begyndte han, — „sat i den største Bedrøvelse ved den Egensindighed og Ulydighed mod Dronningens Befalinger, som vore Søfolk i Palos have lagt for Dagen. Endskjøndt jeg selv beboer Havnen, og stedse har seet med Agtelse, om just ikke med fuldkommen Tillid paa Eders Anskuelser betræffende Eders vestlige Søreise, kjendte jeg dog ikke denne Ulydighed i dens hele Omfang, førend jeg tilfældigviis traf paa Landeveien en gammel Bekjendt i Don Pedros — jeg vilde

sige i Senor Pedro de Munnoz' Person, der kom til os temmelig langt borte fra, og opdagede mere af vor Nolen og Dvælen, end jeg kunde opdage paa Stedet selv. Men, Senor! I vil vel nu ikke for første Gang erfare af hvilket Slags Deig Menneskerne ere bagte. Man siger os, at de ere fornuftige Væsner; uagtet denne unægtelige Sandhed kunde man, da ikke Een iblandt hundrede gjør sig den Umage at tænke, finde Midler til at forandre Tænkemaaden hos saa stort et Antal som I behøver til Eders Besætning, uden at de engang mærke noget til det.

„Dette er meget sandt, Nabo Martin Alonzo!" — bemærkede Munken, — „saa sandt at man kunde anbringe det i en Prædken, uden at det gjorde Religionen noget Afbræk. Mennesket er et fornuftigt Dyr, men det er ikke nødvendigt og godt, at det er et tænkende Dyr. Hvad har f. Ex. den Ulærde og Uvidende, saa at sige, at dømme i Kirkeanliggender, der i deres hele Udstrækning ere overantvordede til Geistligheden? Hvad Søfarten angaaer, turde det ikke synes uden Grund, at een Styrmand er bedre end Hundrede. Omendskjøndt Mennesket er et fornuftigt Dyr, gives der dog en Mængde Leiligheder, ved hvilken han er bunden og forpligtet til at adlyde uden at raisonnere, og kun faa, ved hvilke han tør tillade sig at raisonnere uden at adlyde."

„Alt meget sandt, fromme Munk og fortræffelige Nabo — saa sandt, at I ikke vil finde Nogen i Palos, der vil

nægte det. Og da vi nu just tale om denne Ting, vil jeg ikke lade ubemærket, at det netop er Kirken, der lægger Senner Almirante flere Hindringer i Veien for hans Planer, end nogen Anden. Alle gamle Kjællinger i Havnen sige, at det er et Kjætteri og ganske imod Bibelen, at ville paastaae at Jorden er rund, og, naar jeg skal tilstaae Sandheden, — gives der ikke faa Patere i dette Kloster, der søge at bestyrke de Uforstandige i denne Tro Det synes unaturligt at ville sige den, der aldrig har forladt Landjorden, eller som har været oftere i en Dal, end paa et Bjærg, at Jorden er rund; og omendskjøndt jeg oftere har havt Leilighed til at see Havet, vilde det dog ikke have været let at bibringe mig denne Anskuelse, dersom jeg ikke havde den Kjendsgjærning lige for Øinene, at vi først see de øverste smaa Seil af et Skib, som vi nærme os til, ligesom ogsaa Korsene og Floiene paa Taarnene, endskjøndt de ere det Mindste paa Skibene og Taarnene. Vi Søfolk have en Maade at opflamme vore Folk paa, og I Kirkemænd have en Anden, og nu, da jeg har fattet den Beslutning at opbyde Alt, for at bringe Søfolkene i Palos bedre Tanker i Hovedet, venter jeg af Eder, høiærværdige Fader, at I sætter Kirkens Maskiner i Bevægelse, for at bringe Kjærlingerne til Taushed og de ivrigste af Eders fromme Brødre paa andre Tanker."

„Dersom jeg forstaaer Eder ret, Senner Pinzon," — sagde Columbus, — „saa er det Eders Hensigt at

tage Eder mere umiddelbart og alvorligt af mit Forehavende, end det før var Tilfældet?"

„Ja, det er det, Sennor! Denne Hensigt har jeg rigtigt nok, dersom vi kunne komme saa godt overeens om Betingelserne, som det er lykkedes Eder, Sennor Almirante! med vor ærede Herskerinde, Donna Isabella de Trastamara. Jeg har talt derom med Sennor Don — jeg vilde sige med Sennor Munnoz her. — For Pokker, i den senere Tid er jeg bleven befængt med en sand Lyst til at give Folk Titler! — dog, da han er en forstandig ung Mand, og han tilkjendegav mig, at det er hans Ønske at gaae ombord med Eder, har dette sat min Phantasi i en mægtig Bevægelse, og jeg har selv faaet Lyst til at gjøre Reisen med. Sennor de Munnoz og jeg have allerede gjort saa mange Reiser sammen, at jeg gjærne igjen gad seet hans ærlige Ansigt paa Havet."

„Dette er en glædelig Efterretning, Martin Alonzo!" — sagde Munken ivrigt, — „og din Sjæl saavelsom alle Dines vil indhøste de velgjørende Frugter af denne mandige og fromme Beslutning. Det er to ganske forskjellige Ting, Sennor Almirante! paa et Sted som Palos, at have deres Høiheder og vor fortræffelige Nabo, Martin Alonzo Pinzon, paa sin Side, thi ligesom de herske ifølge Lov og Ret, saaledes hersker han uindskrænket ifølge den offentlige Mening. Jeg tvivler ikke paa, at Caravelerne nu ville blive skaffede tilveie i en Hast."

„Da Du, Sennor Martin Alonzo! som det synes, virkelig har besluttet, at tage Deel i vort Forehavende," — sagde Columbus med sin alvorlige Værdighed, — „saa har Du ogsaa udentvivl modent overlagt Betingelserne, og vil være i Stand til at meddele mig dem. Smage de af de Puncter, som vi allerede engang have forhandlet imellem os?"

„Det gjøre de, Sennor Almirante! endskjøndt Guld just ikke er at finde i en saadan Overflodighed i vore Punge, som paa den Tid, da vi sidst taelde sammen om denne Sag. I denne Henseende kan der gives nogle Hindringer, men i en anden Henseende vil, som jeg haaber, en kort Forklaring bringe Alt paa det Rene."

„Hvad den aattende Deel angaaer, som jeg er kommen overeens med deres Høiheder om, Sennor Pinzon! da vil der nu være mindre Grund til at fremhæve dette Punkt, end ved vor sidste Samtale, da der frembyder sig andre Midler til at løse denne min Forpligtelse."

Da Columbus sagde dette, henvendte han sine Øine uvilkaarligt paa den foregivne Pedro Munnoz, og Alonzo Pinzon fulgde Hans betydningsfuldt. „Men mange Vanskeligheder vil det frygtsomme, taabelige Skibsfolk lægge os i Veien, og her vil din Indflydelse maaskee være virksom. Dersom Du vil træde med mig ind i dette Værelse, ville vi strax tale om de vigtigste Punkter ved vort Forbund,

medens vi ville overlade den unge Mand her til vor høiærværdige Velynders Gjæstfrihed."

Prioren havde intet at indvende imod dette Forslag, og det blev strax sat i Værk Columbus og Pinzon begave sig ind i det tilstødende Værelse, og Fray Juan Perez blev alene tilbage med vor Helt.

„Det er da din alvorlige Mening, min Søn, at tage Deel i Amiralens store Forehavende?" — sagde Franciskaneren, saasnart Døren havde lukket sig efter de andre To, og betragtede nu Luis med et mere speidende Blik, end han før havde havt Leilighed til at kaste paa ham; — „Du bærer Dig saa temmelig ad som de unge Herrer ved Hoffet, og vil have Leilighed til at antage et mindre fornemt Væsen, naar Du først er indspærret i det snævre Rum i en af vore Caraveler fra Palos."

„Fromme Fader!" — svarede det unge Menneske, — „jeg er temmelig vel bekjendt med Nao, Carraca, Fusta, Pinaza, Carabelon og Felucca, og jeg vil opføre mig saaledes mod Amiralen, som jeg vilde opføre mig mod Don Fernando af Aragon, dersom han var min Reisekammerat, eller mod Boabdil af Granada, dersom denne ulykkelige Monarch nogensinde igjen vilde bestige den Throne, som han nylig er nedstyrtet fra, og atter vilde lade sine Ryttere angribe det christelige spanske Ridderskab."

„Det er skjønne Ord, min Søn! — ja — og sagte paa en stolt Maade, dersom jeg skal sige Sandheden; men

hos din Genueser ville de ikke hjælpe Dig noget; thi han besidder en Aandsstyrke, der end ikke forlader ham i vor naadige Herskerinde Dronning Isabellas Nærværelse."

„Du kjender Dronningen, fromme Munk?" — spurgde Luis, og forglemde i sin frie Tiltale aldeles den Rolle, som han havde paataget sig.

„Jeg maa vel kjende hendes Inderste, min Søn! thi jeg har ofte hørt hendes rene og ædle Aand aabne sig for mig i Skriftestolen. Hvor meget hun end bliver elsket af os Castilianere, kan ikkun den, der saaledes ofte har hørt hendes Skriftemaal, ganske kjende denne fromme Dronnings og fortræffelige Kones virkelig religiose Storhed."

Don Luis hostede, legede med Grebet af sit Sværd, og gav, som sædvanligt, sine nærmeste Tanker Ord.

„Har Du tilfældigviis, min Fader, nogensinde, ifølge dit geistlige Embede, fundet det nødvendigt at skrifte en adelig Jomfrue ved Hoffet, der bliver agtet høit af Dronningen, og hvis Aand, det tor jeg vel paastaae, er ligesaa reen som Donna Isabellas selv?"

„Dit Spørgsmaal, min Søn! beviser, at Du trænger mere til en Reise til Salamanca, for der at gjøre Dig bekjendt med vor Kirkes Historie, Skikke og Tro, end til at tage Deel i et Foretagende, om det end anbefalede sig endnu i en høiere Grad, end vor Colons. Veed Du ikke, at det ikke er os Geistlige tilladt, at røbe Skriftestolens Hemmeligheder, eller at anstille Sammenligninger imel-

lem vore Skriftebørn? og at vi desuden betragte Donna Isabella selv — den hellige Jomfrue tage hende stedse i sin Varetægt! — som et Mønster for Fromhed, som alle Christne maae stræbe at efterligne? Den Jomfrue, som Du taler om, kan, efter verdslige Begreber, være dydig, og dog i Moderkirkens Øine en slem Synderinde."

„Jeg gad, førend jeg forlader Spanien, ærværdige Fader, høre en Guzman eller en Mendoza, der ikke var kronraget, lade sig mærke med noget Saadant!"

„Du er hidsig og haardnakken, og taler forfængeligt, min Søn! Hvad kunde vel din Lige svare en Guzman, Mendoza eller endogsaa en Bobadilla, dersom han paastod hvad Du ønskede? Men hvem er den Jomfrue, som Du tager saa megen Deel i, omendskjøndt det, som jeg frygter, ikke bliver anerkjendt?"

„Nu — jeg har kun taelt lutter unyttige Ord. Vore Forhold have lagt en saadan Kløft imellem os, at det ikke er sandsynligt, at det skal komme til en Samtale imellem os; min Fortjeneste er heller ikke af det Slags, at den kunde forlede hende til at forglemme Fordelene ved sin høie Stilling."

„Men hun har vel dog et Navn?"

„Det har hun, Fader! og det et meget ædelt! Jeg tænkde paa Donna Mercedes de Valverde, da jeg yttrede hiin letfærdige Bemærkning. Du kjender maaskee denne ædle Jomfrue?"

Fray Juan Perez, en Mand af et ulasteligt og barnligt Sind, bævede ved dette Navn; derpaa saae han stift paa den unge Mand, ja næsten med et Slags Medlidenhed, hvorpaa han hæftede sine Øine paa Fliserne ved sine Fødder, smilde og rystede paa Hovedet, som en, der ret anstrængde sine Tænkeevner.

„I Sandhed, jeg kjender denne Dame," — sagde han, — „og har hørt hendes, saavelsom min kongelige Herskerindes Skriftemaal, da jeg sidste Gang var i Colons Ærinde ved Hoffet, og hendes Skriftefader laa hæftigt syg. Det er sandt, hun er Donna Isabellas Agtelse værdig; men den Beundring, som Du helliger denne Jomfrue, og som ligner den fjærne Ærefrygt, som vi føle for de Skyer, der seile hen over vore Hoveder, kan næppe grunde sig paa noget fornuftigt Haab."

„Det kan Du ikke vide, min Fader! Dersom dette Forehavende faaer et saadant Udfald, som vi Alle haabe, maae Hæder og Befordringer blive alle de Deeltagende til Deel, og hvorfor ikke mig som de Andre?"

„Deri kan Du have Ret, men med Hensyn til Donna —"

Franciscaneren taug pludseligt, thi han følde, at han var i Begreb med at røbe en af Skriftestolens Hemmeligheder. Han havde virkelig hørt Mercedes' Sjæleangst, hvis Hovedgrund var hendes Kjærlighed for Luis, og han havde med et Slags fromt Bedrageri, som han næppe selv vidste,

først antydet de Midler, hvorved den vandringslystne Adelsmand kunde anvende sin Længsel til at flakke omkring til Bedste for sin Kjærlighed, og hans Aand var fuld af rene og naturlige Følelser, der gjorde at han var nær ved at forglemme sig selv. Men Vane og Pligt lagde sig til rette Tid derimellem, og han udtaelde ikke det Navn, der sittrede paa hans Læber. Dog vedblev hans Tanker at følge denne Strøm og hans Tunge yttrede en Deel af det, som han troede at kunne sige uden Skade. „Du har været meget omkring i Verden, som jeg slutter af Mester Alonzos Hilsen;" — vedblev han efter en kort Pause, — „har Du, min Søn, nogensinde truffet paa en vis castilianst Adelsmand ved Navn Luis de Bobadilla — en Grand, der ogsaa kalder sig Greve af Llera?"

„Jeg veed kun lidet af hans Udsigter og bekymrer mig kun lidet om hans Titler," — svarede Luis roligt, og besluttede at vise den største Ligegyldighed ved Munkens Yttringer; — „men jeg har seet denne Adelsmand; det er et uroligt, dumdristigt, letsindigt ungt Menneske, som man slet ikke kan vente noget Godt af."

„Jeg er bange for, at dette kun er altfor sandt!" — svarede Fray Juan Perez, og rystede bedrøvet paa Hovedet; — „og dog siger man, at han er en vakker Ridder, og fører den bedste Landse i hele Spanien."

„Det kan være mueligt," — svarede Luis, og hostede en Smule høiere, end det var sømmeligt, thi hans Strube

begyndte at blive hæs; — „ja, det kan være mueligt; men hvad hjælper en god Landse, naar man intet godt Navn har? Jeg hører kun lidet Fordeelagtigt om denne unge Greve af Llera."

„Jeg haaber, at han ikke er den Mand, som han i Almindelighed bliver ansect for," — svarede den eenfoldige Munk, uden at det i mindste Maade ahnede ham, at den, som han taalde med, var en anden, end Pedro Munoz; — „og jeg veed tillige, at Mange tænke godt om ham, ja, at Mange ere ham af Hjertet hengivne."

„Fromme Franciscaner! hvorfor vil Du ikke sige mig Navnene paa nogle af disse Folk?" — spurgde Luis med en Hæftighed, der fik Munken til at bæve.

„Og hvorfor skulde jeg meddele Dig, snarere end Andre, et saadant Navn?"

„Jh, Fader! — af mange fortræffelige og uforkastelige Grunde. For det Første altsaa er jeg selv en ung Mand, som Du nok seer, og et godt Exempel er, som man siger, bedre, end en god Lære. Dernæst har jeg selv en Smule vel megen Lyst til at reise, og det kan maaskee være mig gavnligt, at erfare, hvorledes det gaaer Andre, der have den samme Tilbøielighed. Desuden vilde det glæde mit Hjerte og gjøre det lykkeligt, naar jeg hørde, at — dog to tilstrækkelige Grunde ere bedre end tre, og hiint Antal har jeg allerede meddeelt Dig."

Fray Juan Perez, en from Christen, en lærd Geist-

lig og en frisindet, ædel Mand, var saa ubekjendt som et Barn med de Ting, der hænge sammen med Verden og dens Lidenskaber. Alligevel besad han Skarpsindighed nok til ikke ganske at overse sin Staldbroders selsomme Opførsel og endnu selsommere Sprog. Hans Tanker havde allerede erholdt et Vink, da vor Heltindes Navn blev nævnet, og da han selv var kommen paa den Vei, som vor Helt havde taget, begyndte Sandheden at dages for hans Aand.

„Unge Ridder!“ — raabde han, — „Du er Luis af Bobadilla!“

„Efter denne Opdagelse vil jeg aldrig foretage mig at nægte Kirkens Tjeneres prophetiske Aand, ærværdige Fader! Jeg er den, som Du har nævnet, og har sluttet mig til dette Foretagende, for at vinde Mercedes af Valverdes Kjærlighed.“

„Det er som jeg tænkde. Vær os da velkommen i vort fattige Kloster, Sennor! og tillad, at jeg befaler Lægbroderen at sætte nogle Forfriskninger for Eder!“

„Tilgiv, fortræffelige Prior! Pedro de Munnoz eller endogsaa Pero Gutierrez behsver ingen Saadanne. Men da Du nu kjender mig, kan der kun være liden Grund forhaanden, for ikke at tale med mig om Mercedes de Valverde.“

„Da jeg nu kjender Dig, Sennor Greve! er der saa megen mere Grund til at tie om denne Sag;“ — svarede

Fray Juan Perez smilende; — „Din Tante, den høitærede og dydige Dame af Moya, kan byde Dig alle Midler til at anbringe dine Ønsker hos den fortryllende Pige, og det vilde kun slet anstaae en Geistlig, at blande sig i det, som hendes Klogskab har besluttet."

Denne Erklæring var Begyndelsen til en lang, fortrolig Samtale, i hvilken det lykkedes den værdige Geistlige, der nu var paa sin Post, at beholde sin Hemmelighed, hvad Hovedsagen angik, omendskjøndt han opmuntrede den unge Mand i hans Tilværelses skjønneste Haab, saavelsom i hans Plan, at forene sin Skjæbne med Colons.

I al denne Tid var den store Sømand i en fortrolig Samtale med sin nye Ven, og da de Begge vare traadte ind igjen, erfarede de Andre, at Martin Pinzon havde hengivet sig til dette Foretagende med en saadan Iver, at han havde i Sinde selv at gaae ombord paa den Ene af Caravelerne.

Tolvte Kapitel.

Dog han, for hvem den vilde Fare er
En mork Forlystelse, og Drknen Hjemmet;
Han trænger fremad, intet skrækker ham
Af det, som den, der elsker Livet, frygter.
Abencerragen.

Den Efterretning, at Martin Alonzo Pinzon havde erklæret sig for Colon og vilde ledsage ham paa hans Reise, udbredte sig i Palos og Omegnen som en Lobeild. Nu var der ingen Mangel mere paa Saadanne, som tilbode deres Tjeneste frivilligt; thi en paa Kysten kjendt og agtet Mands Exempel virkede mere eftertrykkeligt paa Sofolkenes Aand, end Dronningens Befalinger og Columbus' Philosophi. Martin Alonzo kjendte dem; de vare vante til at underkaste sig hans Indflydelse; hans Exempel fulgde de gjærne og satte Tillid til hans Dom, medens en usect, om endog nok saa elsket Dronnings Befaling mere saae ud som en haard Dom, end som et stort Foretagende; og hvad Columbus selv angik, da blev han i Palos, ligesom før i Santa Fe, holdt for en Æventyrer, endskjondt hans Anstand, fuld af Værdighed, og hans alvorlige Væsen paabod Ærefrygt.

Pinzonnerne opforde sig ved dette Foretagende som Folk, der snarere vare skikkede til at udfore en Plan, end til at udkaste den. Flere af Familien toge sig alvorligt

af Sagen, og en Broder af Martin Alonzo, ved Navn Vincente Yanez, ogsaa en Somand, overtog Befalingen over det ene Skib, medens en Anden tog Tjeneste paa det som Styrmand. Kort sagt, den Maaned, der fulgde paa de nylig fortalte Begivenheder, blev virksomt anvendt, og der skeede i denne korte Tid mere for at fremme Columbus' store Forehavende, end der med Hensyn til Udførelsen var skeet i de syv lange Aar, i hvilke denne Gjenstand havde beskjæftiget hans Tid og Tanker.

Uagtet Pinzonnernes Indflydelse der paa Stedet, fandt Planen dog endnu kraftfulde Modstandere i Hjertet af den lille Menighed, der var udvalgt til at udruste de nødvendige Fartøier. Familien havde mange Tilhængere; men den havde ogsaa Fjender, og der opstod, som det er Tilfældet med de fleste menneskelige Foretagender, to Partier, hvoraf det Ene var ligesaa virksomt for at forstyrre Somandens Planer, som det Andet for at fremme dem.

Paa Hoffets Befaling blev det ene Skib lagt under Beslag for denne Tjeneste, og dets Eiere traad i Spidsen for de Misfornøiede. Ifølge hiin Tids Skik vare mange Matroser blevne pressede til denne usædvanlige, hemmelighedsfulde Reise, og de forsømde naturligviis ikke tilligemed deres Venner at slaae sig til de Misfornøiedes Rækker.

Det fandt sig, at vigtige Arbeider vare udførte meget utilfredsstillende; og da Arbeidsmændene bleve opfordrede til at gjøre denne Skjødesløshed god igjen, skjulde de sig

alle tilsammen. Da Tiden til Afreisen nærmede sig, blev Tvedragten bestandigt hæftigere, og selv Pinzonnerne havde den Ydmygelse at opdage, at en Mængde af dem, der frivilligt havde tilbudet at dele Skjæbne med dem, begyndte at vakle, og at mange uigjenkaldeligt forlod dem.

Saaledes stode Sagerne ved Enden af Juli Maaned, da Martin Pinzon igjen begav sig til Klosteret Santa Maria de Rabida, hvor Columbus endnu bestandigt tilbragde den største Deel af sin Tid, naar den ikke nødvendigt krævedes til hans umiddelbare Opsigt over Forberedelserne; og hvor ogsaa Luis de Bobadilla, der ved denne Sagernes Tilstand endnu ikke kunde gjøre sig nyttig, tilbragde mangen fortrædelig Time, medens han længdes efter Afreisen og tænkde paa Mercedes af Valverdes Skjønhed, Troskab og Dyder.

Fray Juan Perez havde den bedste Villie til at befordre Udførelsen af sine Venners Planer, og om det end ikke var lykkedes ham fuldkommen at undertrykke alle de mindre klartseende Klostergeistliges ufordeelagtige Yttringer, havde han dog gjort dem mere forsigtige og mindre aabenhjertige i at udbrede dem.

Da det blev sagt Columbus og Prioren, at Senhor Pinzon ønskede at tale med dem, skyndte de sig med at lade ham træde ind. Timen til Afreisen rykkede frem, og Vigtigheden af de Tjenester, som denne Mand kunde gjøre, faldt med hver Dag mere i Dinene; Begge vidsde vel, at

selv Isabellas kongelige Beskyttelse var mindre virksom i et saadant Øieblik og paa et saadant Sted, end denne virksomme Somands. Det var derfor intet Under, at Senor Pinzon i Øieblikket blev ført ind i det Værelse, som den øvrige Franciscaner pleiede at beboe.

„Du er meget velkommen, værdige Martin Alonzo!“ — raabde Prioren, saa snart han fik Øie paa sin gamle Bekjendt; — „Hvorledes gaae Sagerne i Palos? Naar vil det fromme Foretagende endelig blive modent til Udførelsen?“

„Ved San Francisco, høiærværdige Fader! dette er mere, end nogen med Sikkerhed kan besvare. Jeg har allerede oftere troet, at vi vare paa den bedste Vei til at heise Seil, og bestandigt har der viist sig nye uforudseede Hindringer. Santa Maria, ombord paa hvilken Amiralen og Senor Gutierrez — eller de Munoz, om han saa vil, — skulle indskibe sig, er seilfærdig. Man kan kalde den et dygtigt Skib, der fatter noget over hundrede Tønder, saa at jeg haaber, at hans Excellence og alle de vakkre Riddere, der ville ledsage ham, skulle finde det ligesaa hyggeligt, som de fromme Munke dette gode Kloster Rabida — og det saa meget mere, som denne gode Caravele har et Dæk.“

„Det er virkelig en glædelig Efterretning,“ — svarede Prioren og gned sine Hænder af Glæde, — „Og det fortræffelige Skib har virkelig et Dæk? Senor Almi-

rante, Du vil vel ikke være i et Skib, der ganske er dit ophøiede Maal værdigt, men i det Hele vil Du være sikker og finde det hyggeligt, især naar jeg betragter dette bequemme, dækkende Tag."

„Hverken min Sikkerhed eller min Bequemmelighed ere Ting, der ere værd at tale om, Ven Juan Perez, naar Spørgsmaalet er om Sager af saa megen større Vigtighed. Jeg glæder mig, Senor Martin Alonzo! ved det at Du i denne Morgen er kommen til Klosteret, da jeg just staaer i Begreb med at sende et Bud til Hoffet med Breve, og ønsker at erfare Sagernes virkelige Tilstand. Du troer altsaa, at Santa Maria vil ved Enden af denne Maaned være i Stand til at stikke i Søen?"

„Det kan den, Senor! Skibet er blevet istandsat med den behørige Iver, og vil mageligt rumme tredsindstyve Mand, saafremt den Skræk, der er faret i saa mange bedaarede Narre, endnu tillader os at bringe et saadant Antal sammen. Jeg haaber, at Helgenerne ville see i Naade til vore mangfoldige Anstrængelser, og ikke forglemme vor Iver, naar det kommer til en Deling af Fordelene af dette Foretagende, der ikke har sin Lige i Søfartens Historie."

„Fordelene, ærlige Martin Alonzo! ville blive fundne i Udvidelsen af Kirkens Herredømme og i Forhøielsen af Guds Ære!" — sagde Prioren betydningsfuldt.

„Uden Tvivl, fromme Fray Juan Perez! er dette vort fælleds Maal, omendskjøndt det ventelig ogsaa er til-

ladt en flittig Sømand at tænke paa Kone og Børn, naar han beskedent underordner dem de høiere Formaal. Jeg har taget meget feil af Sennor Colon, dersom han ikke tillige venter sig en lille Fordeel i Guld af dette Besøg i Cathay."

„Du har ikke miskjendt mig, min gode Martin Alonzo!" — svarede Columbus alvorligt; — „jeg haaber virkelig at see, hvorledes Indiens Skatte ifølge denne Reise ville strømme ind i Castiliens Skatkammer. I Sandhed, Fray Juan Perez, efter min Anskuelse er den hellige Graves Befrielse især afhængig af Udfaldet af vort nuværende Foretagende, forsaavidt det bringer materielle, verdslige Fordele."

„Det er godt, Sennor Almirante!" — faldt Martin Alonzo ham lidt hastigt i Talen, — „og det maa erhverve os stor Ynde st i alle gode Christnes Øine, men især hos Munkene i La Rabida. Men det er vanskeligt nok at overtale Søfolkene i Havnen til at adlyde Dronningens Befalinger i denne Sag, og til at opfylde deres Forpligtelse imod os, uden at vi ovenkjøbet præke et Korstog, som det bedste Middel til igjen at blive af med de faa Maravedier, som de maaskee fortjene ved deres Mod og Mødsommeligheder. De værdige Sømænd, Francisco Martin Pinzon, min egen Broder, Sancho Ruiz, Pedro Alonzo Ninno og Bartolomeo Roldan ere nu Alle bundne fast til os ved Lovens Baand; men naar de høre, at der ved Slutningen

af Sagen findes et Korstog, ville alle Almanakkens Helgener næppe være stærke nok til at holde dem fra i Øieblikket at opløse deres Forpligtelser."

„Jeg holder i denne Henseende Ingen for bunden uden mig selv," — svarede Columbus roligt; — „Enhver vil blive dømt efter sine egne Gjærninger, Ven Martin Alonzo! og Enhver maa opfylde sit Løfte. Af den, der ikke indsætter noget, forlanges der heller ikke noget, og der bliver ikke givet ham noget paa Menneskeslægtens store Regnskabsdag. Men hvordan staaer det sig med Pinta, dit eget Skib? Er det endelig blevet sat i en saadan Stand, at det kan trodse det atlantiske Hav?"

„Som det altid gaaer med Skibe, der blive præssede for den kongelige Tjeneste, saaledes skrider Arbeidet ogsaa her langsomt frem, og der herskер overhovedet ikke den muntre Virksomhed, der ledsager de Arbeider, der skee frivilligt og til egen Fordeel."

„De taabelige Somænd have, uden at vide det, arbeidet til deres egen Fordeel;" — bemærkede Columbus, — „det er de Uvidendes Pligt at lade sig lede af de mere Oplyste, og at være taknemmelige for de Fordele, som de erholde af Andres Kundskaber, om det saa skeer imod deres egen Villie."

„Saaledes er det vistnok," — lagde Munken til, — thi ellers var f. Ex. de Geistliges Embede indsluttet

inden meget snævre Grændser. Tro — Tro paa Kirken er den Christnes første og sidste Pligt."

„Dette synes fornuftigt, mine fortræffelige Herrer!" — svarede Martin Alonzo, — „omendskjøndt den Uvidende finder det vanskeligt at begribe noget, der gaaer over hans Forstand. Naar et Menneske troer sig fordømt til en ganske uhørt Dødsmaade, vil han vanskeligt ret begribe de Fordele, der ligge paa hiin Side Graven. Alligevel er Pinta rykket videre frem, end de andre Fartøier, og Mandskabet er hvervet lige indtil den sidste Mand, og det efter Contracter, der ikke ville give Anledning til nogen Strid for Retten."

„Da have vi altsaa endnu kun at sørge for Ninna," — føiede Columbus til; — „naar den er seilfærdig og vi have opfyldt vore religiøse Pligter, kunne vi endelig haabe at begynde vort Foretagende."

„Det kan J, Senner! Min Broder, Vincente Yanez, har samtykket i at tage dette lille Fartøi under sin Commando, og hvad en Pinzon lover, pleier han at holde. Det vil snart være fær.digt til at kunne afgaae med Santa Maria og Pinta, og Cathay maatte virkelig ligge langt borte, naar vi ikke skulde naae det med det ene eller det andet af vore Skibe."

„Virkelig meget trøstelige Efterretninger, Nabo Martin Alonzo!" — raabde Munken og gned sine Hænder af Glæde; — „og jeg tvivler ikke paa, at Alt vil gaae efter

Ønske. Hvad sige nu Sladderhankene og de ledige Nyhedskræmmere i Moguer og de andre Havne angaaende Jordens Skikkelse og Amiralens Haab om at naae Indien?"

„De snakke endnu bestandigt som før, Fray Juan Perez, forfængelige Ting og uden Mening. Omendskjøndt der i ingen af Havnene gives endog kun een eneste Sømand, der ikke tilstaaer, at man paa Havet seer de øverste Seil først, endskjøndt de ere de mindste, nægte de dog, at dette hidrører fra Jordens Skikkelse — de tilskrive det meget mere Bølgernes Bevægelse."

„Har Ingen af dem lagt Mærke til den Skygge, som Jorden kaster ved Maaneformørkelser?" — spurgde Columbus paa sin rolige Maade, omendskjøndt han, da han opkastede dette Spørgsmaal, smilede som en, der selv havde gjort et dybt Blik i et Naturproblem, og nu sorgløst forelægger dem, der ere mindre skikkede til at trænge dybere ind, et af de meest isiefaldende Beviser, — „See de ikke, at denne Skygge er rund? — og vide de ikke, at en Skygge, der er rund, kun kan komme fra et Legeme, der ligeledes er rundt?"

„Det er uimodsigeligt, gode Martin Alonzo!" — bemærkede Munken — „og maa gjøre Ende paa den taabelige Snak her paa Kysten. Siig dem, at de skulle gaae omkring deres Boliger fra Høire til Venstre, og see til, om de ikke ved at følge Murene komme tilbage til det samme Punkt, hvorfra de ere gaaede ud."

„Ha, høiærværdige Fader! dersom vi kunde oplyse vor vidtloftige Sørejse paa en saa haandgribelig Maade, vilde enhver gammel Kjælling i Moguer og enhver Hofmand i Sevilla være i Stand til at begribe Hemmeligheden. Der er en Forskjel imellem det behørige Beviis for en Sætning og den Mueligbed at finde Folk, der kunde begribe den. Jeg har nylig meddeelt Alguazillen i Palos nogle af disse Beviser, og den værdige Sennor spurgde mig, om jeg haabede at komme tilbage fra denne Reise over Granada, den nyligterobrede Stad. Jeg troer, at den letteste Maade at overbevise disse gode Folk om Mueligheden i at naae Cathay ved at seile mod Vesten, vil være at seile derhen og at vende tilbage igjen."

„Hvilket snart skal skee, Mester Martin Alonzo!" — sagde Columbus muntert; — „Men Tiden til vor Afreise rykker frem, og det er passende, at Enhver af os opfylder de Pligter, som Religionen paalægger os. Jeg anbefaler Dig til din Skriftefader, Sennor Pinzon! og venter, at alle de, der indskibe sig med mig til dette store Forehavende, ville tage den hellige Nadvere med mig, førend vi forlade Havnen. Denne fortræffelige Fader her vil høre Pedro de Munoz' og mit Skriftemaal; og Enhver maa til samme Tid vælge sig en from Raadgiver og Formaner, som han før har gjort."

Efterat Columbus paa denne Maade havde yttret sin Hensigt, førend sin Bortreise at efterkomme Kirkens Skikke,

noget, som paa den Tid kun sjeldent blev forsømt, henvendte Samtalen sig paa de enkelte Omstændigheder ved Forberedelserne. Martin Alonzo gik snart bort, og flere Dage hengik i anstrængt Virksomhed.

Torsdag Morgen, den 2den August 1492, traad Columbus i Bodsdragt ind i Fray Juan Perez' Celle, og med saa andægtige og dog rolige Miner, at det var sienfynligt, at han havde henvendt sine Tanker paa sine Synder og paa Guds uendelige Godhed.

Den fromme Munk ventede paa ham, og den store Sofarer knælede ned for den Mands Fodder, for hvem Isabella saa ofte havde knælet for at opfylde den samme hellige Pligt.

Denne overordentlige Mands Religion havde, som rigtignok enhver Andens af hans Samtidige, i høiere eller ringere Grad et Anstrøg af Aarhundredets Anskuelser og Meninger; hans Skriftemaal havde derfor den Blanding af høi Fromhed og indskrænket Dømmekraft, der saa ofte møder Forskeren, naar han eftergrandsker den menneskelige Sjæls Dyb. Man vil finde Rigtigheden af denne Bemærkning stadfæstet, naar man læser nogle Tilstaaelser af den store Sofarer, som han gjorde sin Skriftefader, da han opregnede ham sine Synder.

„Dernæst frygter jeg for, fromme Fader!" — vedblev Columbus, efterat han havde opregnet de fleste sædvanlige Bekjendelser, der angik almindelige menneskelige Skrø-

beligheder, — „at denne Reise altfor meget har henrevet min Aand, og at jeg har betragtet mig som mere umiddelbart udkaaret af Gud til et godt Formaal, end det har behaget hans guddommelige Viisdom og Godhed at kalde mig."

„Dette vilde være en farlig Vildfarelse, min Søn! og jeg gjør Dig alvorligt opmærksom paa, hvor farligt det er at skatte sig selv for høit. Det er ingen Tvivl underkastet, at Gud udkaarer sit Værktøi; men det er en stor Feil, naar man antager Egenkjærlighedens Tilskyndelser for Opmuntringer af den guddommelige Aand. Næppe vil Nogen undtagen de, der have modtaget den kirkelige Indvielse, turde anse sig for et udvalgt Kar."

„Jeg gjør mig Umage for at betragte Sagen saaledes, fromme Munk!" — sagde Columbus mildt, — „og dog er der noget i mig, enten det nu er et Selvbedrag, eller det kommer umiddelbart fra Himmelen, — der stedse igjen noder mig til denne Tro. Jeg gjør mig Umage for at overvælde denne Følelse, Fader! og især bestræber jeg mig for at give den en Retning, der kan føre til Guds Forherligelse og den synlige Kirkes Fordeel."

„Det er godt; alligevel føler jeg mig forpligtet til at advare Dig mod at sætte for megen Tillid til denne indre Drift. Saa længe den alene er rettet paa at forhøie din Kjærlighed til Menneskernes høieste Fader, at udbrede hans Herlighed og hans Hæder, kan Du være vis paa, at den

fremspringer af den bedste Kilde; men naar Selvovervurdering synes at være dens Formaal, saa sky dens Tillokkelser, som Du maa skye den store Syndefaders."

„Jeg er af samme Mening, og nu, da jeg her trofast og sanddru har renset min Samvittighed, saa vidt det er mig mueligt, tør jeg da haabe paa Kirkens Trost og Syndsforladelse?"

„Falder der Dig intet andet ind, min Søn! der ikke bør holdes hemmeligt for ham, der randsager Alles Samvittighed?"

„Mine Synder ere mange, fromme Munk! og de kunne ikke blive for ofte eller for strængt dadlede, men jeg troer, at de vel ere indesluttede i de Hovedpunkter, som jeg har gjort mig Umage for at kalde tilbage i min Erindring."

„Har Du Intet at bebreide Dig, der staaer i Forbindelse med det Kjøn, som Djævelen ligesaa ofte bruger som Frister til det Onde, som Englene gjærne anvende det til Naadens Tjeneste?"

„Jeg har feilet som Menneske, Fader! men har jeg ikke allerede skriftet disse Synder?"

„Tænkte Du paa Donna Beatriz Enriquez? — paa din Søn Fernando, der i dette Øieblik opholder sig i vort Kloster La Rabida?"

Columbus bøiede sit Hoved i Ydmyghed, og det svære

Suk, der, næsten ligt en Stønnen, brød frem af hans Bryst, robede Styrken af hans øieblikkelige Sønderknuselse.

„Du har ret, Fader! dette er en Synd, som jeg aldrig burde forglemme, omendskjøndt den ofte er bleven skriftet siden jeg begik den. — Paalæg mig en Bod, som jeg føler, at jeg har fortjent den, og Du skal see, hvorledes en Christen kan bøie sig og kysse det Riis, hvis Tugtelse han veed at han har fortjent."

„Villie og Iver til at gjøre dette er Alt, hvad Kirken fordrer, og Du har nu helliget Dig til et Foretagende, der er saa vigtigt for dens Interesse, at Du ikke af ubetydelige Hensyn bør bortrives fra dine store Planer. Dog tør en Alterets Tjener ikke overse Synden. Du maa i de næste tyve Dage hver Dag bede et Paternoster for denne store Synd, og dette vil blive din Sjæl til Gavn; derefter fritager Kirken Dig for denne Pligt, da Du paa den Tid vil nærme Dig til Cathay og behøve alle dine Tanker og indre Midler for at opnaae dette Maal."

Den værdige Prior vedblev derpaa at paalægge Søfareren flere lette Bodsøvelser, der for det meste indskrænkede sig til en maadelig Forsagelse af de daglige Bønner, hvorpaa han meddeelde ham Absolutionen.

Raden kom derpaa til Luis, og Prioren smilde uvilkaarligt mere end een Gang, da han hørde paa denne hæftige unge Mand, hvis Sprog uimodstaaeligt førde hans Tanker til Mercedes blidere, mere naturlige og ømmere

Tilstaaelser. Den Bod, der blev paalagt Luis, var ikke ganske fri for Strænghed, omendskjøndt den unge Mand, der ikke holdt meget af Skriftestolens Pligter, troede i Betragtning af den lange Regning, som han havde at fremlægge, og Tyngden af Vægtskaalen imod ham, at være sluppen ret godt derfra.

Da disse to Hovedpersoner havde opfyldt disse Pligter, kom Martin Alonzo Pinzon og de andre Sømænd, der skulde gjøre Farten med, til de forskjellige Præster og aflagde den sædvanlige Syndernes Bekjendelse.

Derpaa fulgde der en Scene, der tjener mægtigt til at charakterisere Tidsalderen, og som til enhver Tid vilde have gjort det dybeste Indtryk paa Mænd, der lave sig til at begynde et Foretagende af et saa usikkert Udfald som dette.

En Høimesse blev holdt i Kirken, og Columbus modtog i ydmyg Tillid til Guds vise Forsyn og i from Hengivenhed den hellige Hostie af Fray Juan Perez' Haand.

Alle de, der vare i Begreb med at gaae ombord med Amiralen, efterlignede hans Exempel og modtoge med ham den hellige Nadvere, thi den Tid havde Menneskernes spidsfindige Slutninger endnu ikke begyndt at fortrænge den tidligere Kirkes Lære og Skikke saaledes, at man ansaae Ceremonierne for Religionens Formaal, men man var endnu tilfreds med at betragte dem som dens Midler; og mangen raa Matros, hvis sædvanlige Liv hverken var fromt, eller endog

frit for stræng Dadel, knælede i Dag ned i from Tillid til Gud, og med Følelser, der i det mindste bragde ham videre frem paa Naadens Vei.

Men hvordan Reisekammeraternes Stemning end var ved denne Leilighed, er der dog ingen Tvivl om, at der paa denne Dag knælede en Mand ned for Alteret i La Rabida, der, saavidt Diet formaaede at trænge, bar Religionens Lærdomme dybt i sit Hjerte, og stedse lagde den samme Agtelse for dens Ceremonier for Dagen, og denne Mand var den store Somand. Columbus var ikke from i Ordets egentligste Betydning; men et stille, dybtrodfæstet Sværmeri, der havde vendt sig til Christendommen, opfyldte hans hele Væsen, og gjorde ham til enhver Tid tilbøielig til at see op til Guddommens beskjærmende Haand og vente Hjælp af den. De høie Planer, som han byggede paa Fremtiden, ere allerede blevne omtaelte, og man kan næppe tvivle om, at han virkelig bildte sig ind, at han var af Forsynet bleven udkaaret til det Redskab, ved hvilket det vilde foranstalte den Opdagelse, som hans Sind var saa beskjæftiget med, tilligemed andre paafølgende. Dersom en høiere Magt virkelig styrer alle denne Verdens Begivenheder, — hvem vil da være saa forvoven at paastaae, at denne Columbus' Overbeviisning har været feilagtig, efterat den nu er bleven retfærdiggjort ved Udfaldet? At denne Følelse, som han selv ret godt mærkede, vedligeholdt hans Mod og stedse ansporede ham, maa vel ogsaa

tjene til et Beviis paa hans Tro; thi under saadanne Omstændigheder er intet sandsynligere, end at en alvorlig Tillid til dets Bestemmelse vilde være et af de Midler, som en høiere Magt turde anvende for at bevæge et menneskeligt Redskab til at udføre det Værk, til hvilket det virkelig var udkaaret.

Men det være nu som det vil, der er ingen Tvivl om, at Colon ved denne Leilighed iagttog Kirkens Ceremonier med den frommeste Tillid til Virkeligheden af sin Sendelse og med det stolteste Haab om at føre den til en lykkelig Ende.

Men dette var dog ikke Tilfældet med alle hans Reisekammerater. Deres Aand vaklede fra Tid til anden, eftersom Forberedelserne skrede frem, og i den sidste Maaned ønskede de snart at fremskynde Dagen til Afreisen, snart vare de fulde af Frygt og Tvivl. Omendskjøndt der gaves haabefulde, glandsrige Dage, var Modløsheden dog maaskee overveiende, og det saa meget mere, som Mødrenes, Ægtefællernes og alle deres Bekymringer, der toge Deel i Søfolkenes Lykke, om de end ikke aabenbart tilstode det, dog laae i Vægtskaalen ved Siden af deres egen Mistillid. Guld var uden al Tvivl det store Formaal for Alles Ønsker, og der gaves Øieblikke, da Billeder af uudtømmelige Guldminer og orientalske Skatte svømmede for deres Phantasi — og da kjendte deres Iver for at fremme dette hemmelighedsfulde Foretagende ingen Grændser, og de vare

redebonne til at vove Livet for at udføre det. Men disse Indtryk vare kun flygtige, og Modløshed var, som der ovenfor er blevet bemærket, den herskende Følelse hos det Mandskab, der stod i Begreb med at gaae ombord. Den forhøiede deres Andagt, der gik til Herrens Bord, og kastede et Mørke paa det simple Alter, der laa tungt paa de fleste Tilstedeværendes Hjerter.

„Vore Folk synes ikke at være meget muntre, Senor Almirante!“ — sagde Luis, da de forlode Klosterkirken sammen, — „og naar man skal sige Sandheden, var det at ønske, at man kunde begynde et Foretagende af den Storhed med Folk, der havde muntre Hjerter og glade Ansigter.“

„Troer Du, unge Greve, at den har den fasteste Aand, der har det meest smilende Ansigt, eller at Hjertet er svagt, fordi Ansigtet er alvorligt? Disse vakkre Sofoltænke paa deres Synder, og ønske uden Tvivl ikke at besmitte et saa fromt Foretagende med deres Hjerters Fordærvelse, men ville snarere hæve det ved deres Længsel efter at adlyde Guds Villie og derved give det større Værdighed. Jeg haaber, Luis! —“ — den daglige Omgang havde givet Columbus en faderlig Interesse for den unge Grandes Vel, der ophævede den Afstand, som Rangen havde bevirket imellem dem; — „jeg haaber, Luis! at Du selv heller ikke er ganske uden denne fromme Længsel?“

„Ved San Pedro, min nye Skytshelgen! Senor

Almirante! jeg tænker ved dette store Foretagende mere paa Mercedes af Valverde, end paa noget andet. Hun er min Polarstjerne, min Religion, mit Cathay. Heis Seilene i Himlens Navn, og opdag hvad Du vil — Cipango, eller det fjerneste Indien; trods den store Chan paa hans Throne — bestandigt vil jeg være i dit Følge, staae Dig bi med min stakkels Landse, eller med mit ubetydelige Sværd, sværge paa, at den castilianske Pige ikke har sin Lige, og odelægge Osterland for at bevise den hele Verden, at hun er uden Plet, fra hvilken Deel af Jorden hendes Medbeilerinder end maae komme."

Omendskjøndt Columbus' alvorlige Ansigtstræk opklaredes en Smule ved dette Udbrud, ansaae han det dog ikke for klogt at billige den Aand, i hvilke disse Ord bleve frembragte.

„Jeg maa beklage, min unge Ven!" — sagde han — „at jeg bemærker, at Du ikke nærer Følelser, der anstaae den, der staaer i Begreb med at begynde et Foretagende, der, saa at sige, er anordnet af Himmelen selv. Kan Du da ikke i Aanden forudsee den lange Række af mægtige og vunderlige Begivenheder, der sandsynligviis vil følge paa denne Reise? — Udbredelsen af Religionen ved den hellige Kirke — Erobringen af fjærne Riger og deres Underkastelse under Castiliens Scepter, — Løsningen af omtvistede Spørgsmaal i Videnskaberne og i Philosophien, og Erhvervelsen af uudtømmelige Rigdomme, — tilligemed

den sidste, ærefuldeste Vinding, — den hellige Grays Befrielse af de Vantroendes Hænder!"

„Visselig, Sennor Colon! Visselig indseer jeg dette; men jeg seer Donna Mercedes til allersidst. Hvad bryder jeg mig om Guld, som jeg allerede har mere af, end jeg behover, eller i det mindste snart erholder; hvad vedkommer Udbredelsen af det castilianske Gebeet mig, da jeg aldrig vil komme til at beherske det? Og hvad den hellige Grav angaaer, saa give man mig blot Mercedes, og jeg vil, ligesom mine Forfædre, være redebon til at bryde en Lanse med den dygtigste Hedning, der nogensinde har baaret en Turban, i denne, saavelsom i enhver anden Krig. Kort sagt, Sennor Almirante! giv Befaling til Afreisen, og omendskjøndt vi løbe ud med forskjellige Forhaabninger og forskjellige Planer, ville de dog udentvivl føre til det samme Maal. Jeg føler, at Du maa understøttes i dette store og ædle Værk, og det er ligegyldigt, hvad der bevæger mig til at tage Deel i det."

„Du er en forstyrret Krabat, Luis! og man maa finde sig i dine Luner, om det saa blot var for den yndige, fromme Jomfrues Skyld, der synes at beskjæftige alle dine Tanker."

„I har seet hende, Sennor! og kan sige, om hun ikke er værdig til at beskjæftige alle unge Mænds Tanker i hele Spanien."

„Hun er skjøn, dydig, ædel og en ivrig Veninde af

vor Reise. Alt dette er sjældne Fortjenester, og for hendes Skyld maa dit Sværmeri være Dig tilgivet. Men forglem ikke, at Du maa have seet Cathay førend Du kan vinde hende."

„I Virkeligheden mener I dog, Senor Almirante? Thi med Aandens Øine seer jeg det tydeligt, bestandigt, og seer næppe noget andet, end Mercedes, der staaer paa Bredden og tilsmiler mig sit Velkommen, og, ved Sanct Paul! vinker mig med et Smiil, der opflammer Sjælen ved sin magiske Kraft, medens det tillige dæmper dens Hæftighed ved sin Beskedenhed. Den hellige Maria sende os ret hurtigt en gunstig Vind, for at vi kunne forlade denne kjedsommelige Strand og dette øde Kloster!"

Columbus svarede ikke, thi medens han havde den største Overbærelse med Elskerens Utaalmodighed, henvendte hans Tanker sig til altfor alvorlige Gjenstande, til at forlibte Daarskaber længe kunde more ham.

Trettende Kapitel.

Ei Zaida ene græder;
Alle sørge de for ham,
Der beboe Alhambras Haller,
Og omkring Albaycin.

Spansk Romance.

Dagen til Afreisen kom endelig. Det Øieblik, som Genueseren saa meget havde længdes efter, var forhaanden, og denne glade Time gjorde, at han forglemde Aar, fulde af Armod, Ringeagt og Besværligheder, eller, hvis han ikke ganske kunde slaae dem ud af Hukommelsen, viisde de sig dog ikke mere med det skuffede Haabs Bitterhed.

Sømanden saae sig omsider i Besiddelse af Midlerne til at naae det første store Maal, for hvilket han havde levet i de sidste femten Aar, og i det Fjærne straalede Haabet om at benytte Følgerne af dette Vovestykke, som et Middel til at befrie den hellige Grav.

Medens de, der omgav ham, med Forbauselse betragtede de indskrænkede Midler, hvormed han vilde naae saa stort et Maal, eller bævede tilbage for den aabenbare Forvovenhed ved et saadant Foretagende, der syntes at trodse Naturens Love og haane Forsynets Forskrifter, blev den store Sømand roligere, eftersom Tiden til Afreisen nærmede sig, og kun en indre, dyb, men maadeholden Glæde opfyldte hans Bryst.

Fray Juan Perez tilhvidskede Luis, at han ikke vidsde at sammenligne Amiralens Glæde med Andet, end med en Christens sidste Henrykkelse, der er i Begreb med at forlade dette Liv fuldt af Sorger, for at nyde en salig Udsdeligheds endnu ubekjendte, men visse Glæde.

Men denne Stemning var dog langt fra at være den almindelige i Palos.

Indskibningen fandt Sted om Eftermiddagen den anden August, da det var Styrmændenes Hensigt, endnu samme Dag at bringe Skibene til et Punkt paa den anden Side af Huelva, hvor det var lettere at løbe ud, end naar de laae for Anker udenfor Palos.

Frastanden var ubetydelig; men denne korte Fart var Begyndelsen af Reisen, og for Mange syntes den at være et forspildt Livs Krampetrækninger.

Columbus, der endnu havde et Brev at afsende til Hoffet og andre Forretninger at besørge, var en af de Sidste, der gik ombord. Endelig forlod han, ledsaget af Luis og Prioren, Klosteret La Rabida og gik ned til Stranden. Den korte Vei blev tilbagelagt i Taushed, thi Alle vare hensjunkne i dyb Eftertanke. Den fortræffelige Franciscaner var Foretagendet aldrig forekommet saa farligt og usikkert, som i dette Øieblik. Columbus overtænkde omhyggeligt alle Enkelthederne ved Forberedelserne, medens Luis' Tanker vare henvendte paa den castilianske Pige, som han var vant til at kalde Mercedes, og han udmalede sig den lange,

ode Tid, der maatte hengaae førend han kunde haabe at see hende igjen.

For at oppebie en Baad ventede de paa et Sted ved Strandbredden, der var fjærnt fra alle menneskelige Boliger. Her tog Fray Juan Perez Afsked med de to Fremmede. Den lange Taushed, i hvilken de saa længe havde vandret, var mere udtryksfuld, end enhver sædvanlig Samtale havde kunnet være; men tilsidst maatte den dog brydes.

Munken var dybt rørt, og det varede længe, inden han var i Stand til at blive Herre over sin Stemme.

„Senner Christopher!“ — begyndte han endelig, — „det er nu mange Aar siden Du første Gang kom til Porten af Klosteret Santa Maria de Rabida — det har for mig været Aar fulde af Venskab og Glæde.“

„Det er fulde syv Aar siden, Fray Juan Perez!“ — svarede Columbus, — „og det har for mig været qvalfulde Aar, forsaavidt som jeg søgte om Beskjæftigelse, men glade Aar, forsaavidt som jeg nød dit Venskab, Fader! Tro ikke, at jeg nogensinde kan forglemme den Time, da jeg kom med Diego ved Haanden, som en Fremmed uden Hjem, fattig og til Fods til Døren af dit Kloster, for at bede om en Forfriskelse til Drengen. Fremtiden er i Guds Haand, men den forbigangne Tid er dybt indprøget her,“ — han lagde Haanden paa Hjertet, — „og kan aldrig blive forglemt. Du har været en trofast Ven, Juan Perez, og det paa en Tid, da ingen Gunst tilsmilde den navn-

løse Genueser. Dersom Menneskernes Anskuelser med Hensyn til mig nogensinde skulde forandre sig —"

„Ha, Senor Almirante, de have allerede forandret sig!" — faldt Prioren ham ivrigt i Talen, — „Er Du ikke i Dronningens Tjeneste? — Understøtter Don Fernando Dig ikke? — Har Du ikke en trofast Ven i denne trofaste Adelsmand, endskjøndt han er under et fremmed Navn? Ledsage de Lærdes Ønsker Dig ikke? Og tiltræder Du ikke denne store Reise, i det Du mere modtager vore Ønsker, end vore Bekymringer paa Veien?"

„Det kan være, forsaavidt det vedkommer Dig, kjære Juan Perez! Jeg føler, at jeg har dine bedste Ønsker for et lykkeligt Udfald; jeg veed, at jeg kan gjøre Regning paa din Forbon. Alligevel ville Faa i Spanien tale med Agtelse eller med Forventninger om Colon, saalænge vi drive omkring paa det uhyre Verdenshav indenfor en meget indskrænket Kreds. Jeg frygter for, at selv i dette Øieblik, da vi ere i Besiddelse af Midler til at udforske og prøve Sandheden af vore Lærdomme, — da vi, saa at sige, staae ved Indgangen af den store Port, som oplukker Indien for os, troe kun Faa paa Muligheden af et lykkeligt Udfald."

„Du har Donna Isabella paa din Side, Senor."

„Og Donna Mercedes!" — lagde Don Luis til; — „Ikke at tale om min standhaftige, trofaste Tante!"

„Nogle korte Maaneder, Sennores!" — svarede Co-

lumbus, blottede sit Hoved, hvis hvide Haar flagrede i Vinden, og hævede sit Ansigt mod Himmelen, medens Begeistringens Ild flammede i hans Øine, — „nogle korte Maaneder, som forsvinde for den Lykkelige, han veed ikke hvorledes, — som selv den Ulykkelige kan finde taalelige, men som ville forekomme os som Aarhundreder — maae afgjøre dette Spørgsmaal. Munk, jeg har ofte forladt Kysten og følt at jeg satte mit Liv paa Spil, at Havet truede med tusinde Farer, og at Døden ligesaa godt var at vente, som en lykkelig Tilbagekomst, men i dette herlige Øieblik føler jeg ingen Tvivl, ingen Bekymring: Livet — nu, det er i Guds Haand, og Udfaldet er afhængigt af Guds Viisdom."

„Det er behagelige Følelser i et saa alvorligt Øieblik, Sennor! og jeg ønsker hjerteligt, at Udfaldet maa retfærdiggjøre dem. Men der er din Baad og vi maae nu skilles ad. Sennor, min Søn, Du veed, Du veed, at min Aand vil være hos Dig ved dette mægtige Foretagende."

„Fromme Fader — tænk paa mig i din Bøn. Jeg er svag og behøver denne Støtte. Jeg sætter stor Tillid til din Mægling og til dine Brødres i La Rabida. Du vil læse nogle Messer for os?"

„Tvivl ikke derpaa, min Ven! Alt, hvad La Rabida formaaer hos vor Frue og Helgenerne, skal uophørligt blive anvendt til Fordeel for Dig. Det er ikke givet Mennesket at forudsee de Begivenheder, der ligge i Forsynets Haand,

og omendskjøndt vi anse dette dit Forehavende for saa sikkert og fornuftigt, kan det dog slaae feil."

„Det kan ikke slaae feil, Fader! Gud har ført det saa vidt og vil ikke lade det slaae feil."

„Det vide vi ikke, Senner Colon; i Sammenligning med hans uudforskelige Hensigter er vor Viisdom kun et Sennepskorn under Sandet paa denne Kyst. Jeg vilde sige, at det er mueligt, at Du kan vende tilbage med et skuffet Haab, som en nedslaaet Mand; men Klosteret La Rabida vil altid staae aabent for Dig; thi i vore Øine er det ligesaa fortjenstligt at gjøre et ædelt Forsøg, som det ofte er i Andres Øine at udføre det med Held."

„Jeg forstaaer Dig, fromme Munk, og det Bæger og den Bid, som I række den unge Diego, vil ikke blive modtaget med mere Taknemmelighed, end dette Beviis paa dit Venskab! Jeg ønskede ikke at reise uden din Velsignelse!"

„Saa knæl da ned, Senner! thi nu er det ikke Juan Perez de Marchena, der taler, men Guds og Kirkens Tjener. Selv denne Sandstrækning vil ikke være noget uværdigt Sted for at modtage en saadan Velgjærning."

Baade Columbus' og Franciscanerens Øine vare fulde af Taarer, thi Virkningen af dette høitidelige Øieblik var mægtig, og de følde sig Begge dybt grebne. Columbus elskede Prioren, fordi han havde viist sig som hans Ven paa en Tid, da hans Venner kun vare faa, og deres Mod vaklede; og den værdige Munk følde en saadan Hengiven-

hed for den store Sofarer, som man pleier at vise den, man begunstiger. Enhver af dem agtede og skattede altsaa den Andens Bevæggrunde, og i deres fælleds Hengivenhed for den christelige Religion var der end mere et Baand, der forenede dem. Columbus knælede ned paa Sandet og modtog sin Vens Velsignelse med Troens milde Ydmyghed og med den dybe Ærefrygt, hvormed en Søn lytter til den Velsignelse, som en elsket Fader lyser over ham.

„Og Du, unge Herre!" — begyndte derpaa Fray Juan Perez med dæmpet Stemme, — „vil heller ikke være værre faren, hvis en gammel Kirkens Tjener ledsager Dig med sin Bøn."

Som de Fleste af hans Alder, havde Don Luis ogsaa midt i sine hæftige Følelser og ungdommelige Tilbøieligheder indesluttet Guds Søns Billede i sit Hjerte, og vedligeholdt en dyb Agtelse for de hellige Ting. Uden Betænkning knælede han derfor ned og hørde med Taknemmelighed og Ærefrygt paa de Ord, der flød fra den Geistliges sittrende Læber.

„Farvel, hellige Fader!" — sagde Columbus og trykkede sin Vens Haand, — „Du har behandlet mig som en Ven, da Andre holdt sig tilbage; men jeg har den Tillid til Gud, at den Dag ikke mere er langt borte, da de, der altid have sat Tillid til mine Forudsigelser, ikke mere ville nære ubehagelige Følelser, naar de høre mit Navn nævnes. Forglem os ganske i nogle korte Maaneder, men

ikke i dine Bønner, og forvent saa Efterretninger, der sandelig skulle hæve Castilien til en Hæder, der skal gjøre Erobringen af Granada til en Begivenhed af forbigaaende Interesse i Fernandos og Isabellas glimrende Regjering."

Dette blev ikke sagt paa en pralende Maade, men med en Mands rolige Alvor, der seer en Sandhed, som er skjult for de Flestes Øine. Franciscaneren forstod sin Ven, og den Forsikring, der blev givet paa denne Maade, opmuntrede den værdige Munk endnu længe efter hans Vens Afreise.

Imidlertid havde Columbus' Baad naaet Strandbredden.

Da Søfareren gik langsomt hen til Vandet, ilede et ungt Fruentimmer vildt forbi ham og Luis, slog, uden at agte paa deres Nærværelse, sine Arme om en ung Sømand, der havde forladt Baaden for at gaae hende imøde, og sukkede et Minut ved hans Bryst i ubetvingelig Smerte, eller som Fruentimmerne pleie at græde i det første Udbrud af deres Følelser.

„Saa kom da, Pepe!" — sagde den unge Kone tilsidst, og med den dybe Alvor, hvormed den taler, der ikke kan troe, at et Afslag er mueligt, — „kom, Pepe! Drengen har grædt for Dig, og Du har allerede drevet den Ting altfor vidt."

„Nei, Monica!" — svarede Manden, og kastede et Blik til Columbus, der allerede var nær nok til at kunne

høre hans Ord, — „Du veed, at jeg ikke har ønsket at gjøre denne ubekjendte Søreise med. Med Glæde vilde jeg afstaae fra den — men Dronningens Befaling er for stærk for en stakkels Matros som jeg, og jeg maa adlyde."

„Det er Daarskab, Pepe!" — svarede den unge Kone," — og tog fat i sin Mands Trøie, for at trække ham bort fra Vandet, — „det har nu varet længe nok — længe nok, til at faae mit Hjerte til at briste. Saa kom dog og se endnu engang paa din Dreng!"

„Du seer ikke, Monica, at Amiralen er tæt ved os, og at vi ere uærbødige imod ham!"

Den sædvanlige Ærefrygt, som den Lavere pleier at vise den Høiere, gjorde at Konen et Øieblik taug stille. Hun saae bønligt paa Columbus; hendes skjønne, sorte Øine bleve veltalende med en Hustrues og Moders Følelser, og tilsidst vendte hun sig til den store Søfarer selv.

„Sennor!" — sagde hun ivrigt, — „I kan vist ikke behøve Pepe meer. Han har hjulpet Eder med at bringe Skibene til Huelva, og nu behøve Moder og Barn ham hjemme."

Columbus blev rørt ved Konens hele Væsen, der ikke var aldeles uden et Skin af den Vaklen af Fornuften, der pleier at ledsage en usædvanlig Kummer, og han svarede hende mindre strængt, end han vel ellers vilde, i et saa betænkeligt Øieblik, have svaret den, der ophidsede til Ulydighed.

„Det er en Ære for din Husbonde, at han er udkaaret til at være min Ledsager paa denne store Reise. Istedetfor at begræde hans Skjæbne, vilde Du snarere handle som en brav Somands Ægtefælle, dersom Du glædede Dig ved hans Lykke "

„Tro ham ikke, Pepe! Det er den Onde, der indgyder ham disse Ord! Han vil lokke Dig i Fordærvelsen! Han har talt gudsbespotteligt og sagt Guds Ord imod ved at sige, at Jorden er rund og at man kan komme til Osten ved at seile mod Vesten, og alt dette har han sagt for at fordærve Dig og Andre, ved at lokke Eder til at ledsage ham!"

„Og hvorfor skulde jeg gjøre dette, gode Kone?" — spurgde Amiralen, — „Hvad Fordeel kunde jeg have af at styrte din Mand eller nogen af hans Kammerater i Fordærvelse?"

„Jeg veed det ikke! — Jeg bryder mig heller ikke om det! — Pepe er mit Alt, og han skal ikke ledsage Eder paa denne gale, farlige Reise. Der kan ikke komme noget Godt af en Reise, der bliver begyndt med at modsige Guds Ord."

„Og hvad for særegne Ulykker frygter Du da paa denne Reise, eftersom Du hænger Dig saaledes ved din Mand og taler saaledes til en Mand, der handler paa hendes Høiheds Befaling? Da Du giftede Dig med ham, vidste Du, at han vilde fare til Søes, og nu vil Du dog

forhindre ham i at tjene Dronningen, som hans Kald og Pligt fordrer det?"

„Han maa gaae imod Maurerne — mod Portugiserne — eller mod Folkene fra England, men jeg tillader ikke, at han reiser i Mørkets Fyrstes Tjeneste. Hvorfor siger I os, at Jorden er rund, Sennor! naar vore Øine vise os, at den er flad? Og dersom den er rund, hvordan kan da et Skib, der en heel Dag er gaaet ned af Jordens Side, nogensinde vende tilbage? Havet flyder ikke op og en Caravele kan ikke seile op ad et Vandfald. Og naar Du i hele Maaneder har drevet om paa det vildsomme Hav, hvordan vil Du og dine Ledsagere da finde den Retning, I maa tage, for at komme tilbage til det Sted, hvorfra I ere seilede ud? O, Sennor! Palos er kun en lille Stad, og naar man i en saadan Forvirring af Tanker engang har tabt den af Sigte, vil man aldrig finde den igjen."

„Hvor taabeligt og barnagtigt dette end kan synes," — sagde Columbus, i det han roligt vendte sig til Luis, — „er det dog ikke mere ufornuftigt, end saa meget, som jeg i de sidste ferten Aar har maattet være fordømt til at høre af de Lærde. Naar Uvidenhedens Nat omtaager Aanden, fremmane Tankerne tusindegange taabeligere og forfængeligere Grunde, end de Naturphænomener, der synes Aanden saa ufornuftige. Jeg vil forsøge, hvad Religionen formaaer over denne Qvinde, i det jeg gjør hendes nær-

værende Følelser fra Fjender til Medforbundne. — Monica!" — sagde han venligt og fortroeligt, — „Du er en Christen?"

„Hellige Maria, Sennor Almirante! hvad skulde jeg ellers være! Troer I, at Pepe har ægtet en maurisk Pige?"

„Saa hør mig da, og viid, hvor lidet Du opfører Dig som en troende Christen! Mauren er ikke den eneste Vantroe, men denne Jord sukker under Byrden af Millioner og deres Synder. Sandskornene paa denne Strandbred ere ikke saa talrige som de Vantroe i det ene Kongerige Cathay; thi indtil denne Time har Gud kun indrømmet en lille Deel af Jorden til dem, der troe paa hans Sons Mægling. Endogsaa Christi Grav er endnu i de Vantroes Hænder."

„Derom har jeg hørt tale, Sennor! og det er en evig Skam, at Troen er saa svag hos dem, der have svoret Loven Lydighed, at de ikke afhjælpe en saa skrigende Uret."

„Har man ikke sagt Dig, at dette en Tidlang maa være Verdens Skjæbne, men at Lyset vil bryde frem, naar den rette Time kommer, og at det vil done i de Vantroes Ører som Trompetskrald, og at Jorden selv vil blive til et stort Tempel, som Guds Priis, Kjærlighed til hans Navn og Lydighed mod hans Villie vil opfylde?"

„Sennor, de gode Fædre i La Rabida og vor egen Sognepræst trøste os ofte med saadanne Forhaabninger."

„Og har Du i den sidste Tid ikke seet Noget, der opmuntrer disse Forhaabninger, og kan faae Dig til at troe, at Gud tænker paa sit Folk, og at et nyt Lys vil frembryde i Spaniens Nat?"

„Pepe! Sennor Almirante maa mene det Under, der nylig begav sig i Klosteret, hvor, som man siger, der er flydt virkelige Taarer af den hellige Jomfrue Marias Billede, som hun saae paa Barnet, der laa ved hendes Bryst?"

„Jeg mener ikke dette," — faldt Columbus hende en Smule strængt i Talen, endskjøndt han med det Samme slog et Kors; men han kunde ikke ganske undertrykke sin Modbydelighed ved at høre et Underværk omtales, der var altfor almindeligt for hans mandige Forstand; — „jeg mener ikke et saadant tvivlsomt Underværk, som vi kunne troe, eller ikke, eftersom Kirken bestemmer det. Faaer din Tro og din Iver Dig ikke til at tænke paa de to Herskeres Seire, ved hvilke Gud paa en saa aabenbar Maade har viist sin Magt til den sande Troes Udbredelse?"

„Han mener Maurernes Fordrivelse, Pepe!" — raabde Konen og kastede et Blik, fuldt af Glæde og Begeistring paa sin Mand, — „der, som man siger, nylig skal have fundet Sted, da Staden Granada er bleven taget fra dem, og Dronning Isabella er, som man fortæller, draget ind i den i Triumph!"

„I denne Erobring seer Du Begyndelsen til vor Tids store Begivenheder. Granada har nu sine Kirker;

og det fjærne Land Cathay vil følge denne Stads Exempel; dette er den Almægtiges Haand, taabelige Qvinde! og i det Du holder din Mand tilbage fra dette store Foretagende, forhindrer Du ham i at fortjene sig en udmærket Løn i Himmelen, — maaskee er Du, uden at vide det, et Redskab, hvorved Forbandelse, istedetfor Velsignelse, netop vil træffe den Dreng, hvis Billede nu mere opfylder dine Tanker, end hans Skabers og Frelsers."

Konen syntes ganske forvirret og ude af sig selv. Først saae hun paa Amiralen, derefter paa sin Mand, bøiede derpaa Hovedet dybt og korsede sig. Da hun havde fattet sig efter denne angergivne Sønderknuselse, vendte hun sig igjen til Columbus og spurgde alvorligt:

„Og I, Senor! gaaer I ombord med det Ønske og i det Haab at tjene Gud?"

„Dette er mit vigtigste Formaal, gode Kone! Jeg kræver Himmelen selv til Vidne paa, at det, jeg siger, er Sandhed. Gid min Reise kun faae et lykkeligt Udfald, saa sandt som jeg siger Dig den rene Sandhed!"

„Og I, Senor! seiler I ogsaa med i det Haab og med det Ønske at tjene Gud?" — sagde hun, i det hun vendte sig hurtigt til Luis de Bobadilla.

„Om det end ikke skeer paa Guds egen Befaling, min gode Kone! skeer det dog i det mindste paa en Engels!"

„Troer Du, at det er saaledes, Pepe? Ere vi blevne saaledes skuffede og bedragne, og har man paa saa ond-

skabsfuld en Maade bagvadsket Amiralen og hans Bevæggrunde?"

„Hvad har man da sagt?" — spurgde Columbus roligt; — „tael aabenhjertet; Du behøver ikke at frygte for min Vrede!"

„Sennor! I har Eders Fjender saa godt som enhver Anden, og Qvinderne, Mødrene og Brudene i Palos have ikke undladt at give deres Følelser Luft. Først have de da sagt, at I er fattig —"

„Dette er saa sandt og almindeligt bekjendt, min gode Kone, at det vilde være forgjæves at nægte det. Men er Armod en Forbrydelse i Palos?"

„I det hele Land, Sennor! blive de Fattige kun lidet agtede. Jeg veed ikke, hvorfor — thi vi ere, som det forekommer mig, ikke anderledes end de Andre — men kun Faa agte os. Dernæst sige de, at I ingen Castilianer er, men en Genueser."

„Ogsaa dette er sandt; men er dette ogsaa en Forbrydelse i Søfolkenes Øine i Moguer, der burde agte og ære et Folk, der er saa berømt ved sine Bedrifter til Søes, som den stolte Republik?"

„Jeg veed det ikke, Sennor! men Mange anse det for en Mangel ikke at tilhøre Spanien, men især Castilien, hvilket sidste Land er Donna Isabellas eget. Og hvorledes kan det være ligesaa ærefuldt at være en Genueser, som en Spanier? Det vilde være mig kjærere, om

Pepe seilede under en Spanier, især under en, der var fra Palos eller Moguer."

„Dit Bevis er sindrigt, om det end ikke er rigtigt," — svarede Columbus smilende, det eneste ydre Tegn til Følelse, som han yttrede; — „men kan En, der er fattig og ovenikjøbet en Genueser, ikke tjene Gud?"

„Uden Tvivl, Sennor! og jeg har bedre Tanker om denne Reise siden jeg kjender Eders Bevæggrunde, og siden jeg har seet Eder og talt med Eder. Dog er det altid et stort Offer for en ung Kone, at lade sin Mand tiltræde en Reise, som man har en saadan Mistillid til."

„Her er en ung Adelsmand — en eneste Søn, — en Elsker — rig, æret, uafhængig, saa at han kan gaae, hvorhen han vil, og han drager ikke alene med mig, han reiser med sin Elskedes Samtykke, eller, rettere sagt, paa hendes Befaling."

„Er det sandt, Sennor?" — spurgde den unge Kone ivrigt.

„Saa sandt, min gode Kone, at mine største Forhaabninger ere afhængige af denne Reise; har jeg ikke sagt Eder, at jeg gjør denne Reise paa en Engels Befaling?"

„Ha! — Disse unge Herrer have forføriske Tunger! Men, Sennor Almirante! thi det er jo Eders Titel, — man siger desuden, at Eder kan denne Reise kun bringe Ære og Rigdomme, medens den vil føre Eders Ledsagere i Død og Elendighed. Eder, den Fattige, Ubekjendte, hæ-

ver den til Æresposter, og Nogle troe, at de venetianske Galleier ikke ville blive tungere befragtede, om de stode sammen med Eder i rum Sø."

„Og hvad kan alt dette skade Eders Ægtefælle? Jeg gaaer derhen, hvor han gaaer, og sætter Livet i Vove, hvor han sætter sit i Vove. Dersom der er Guld at vinde ved dette Vovestykke, vil han ikke blive forglemt, og dersom vore Farer og Besværligheder gjøre os Himmelen mere naadig, kan han ikke tabe derved. Ved den sidste store Afregning, Qvinde! bliver der ikke spurgt om, hvem der var fattig, eller hvem der var en Genueser."

„Dette er sandt, Senner! og dog er det haardt for en ung Kone at skilles fra sin Mand; — Pepe, ønsker Du virkelig at reise med Admiralen?"

„Det kommer kun lidt an paa mig, Monica! jeg har Befaling til at tjene Dronningen, og vi Sømænd have ingen Ret til at vægre os for at adlyde. Nu, da jeg har hørt hans Excellence tale, forekommer Tingen mig ubetydeligere, end før."

„Naar denne Reise virkelig skeer for at tjene Gud," — vedblev Konen med Værdighed, — „skal Du ikke staae mere tilbage end en Anden, min Husbonde! Senner, vil I tillade Pepe at tilbringe Natten hos sin Familie paa det Vilkaar, at han gaaer ombord i Santa Maria i Morgen tidligt?"

„Hvilken Sikkerhed har jeg for, at dette Vilkaar bliver opfyldt?"

„Sennor, vi ere begge Christne og tjene den samme Gud — ere blevne forløste af den samme Frelser"

„Det er sandt, og jeg vil stole paa det. Pepe, Du kan blive til i Morgen; da venter jeg Dig paa din Post. Vi have Rockarle nok her foruden Dig."

Qvinden saae taknemmeligt paa Columbus, og denne troede at finde et tilstrækkeligt Pant i hendes ædle, stolte Miner og faste Blik.

Da der var endnu nogle ubetydelige Forretninger at gjøre, førend Baaden kunde støde fra Land, gik Amiralen og Luis for det Første frem og tilbage paa Strandbredden.

„Dette var en Prøve paa det, som jeg havde at taale og overvinde, for at forskaffe mig disse elendige Midler til at udføre Forsynets høie Planer," — bemærkede Columbus bedrøvet i Løbet af Samtalen, endskjøndt han talde uden Bitterhed; — „Det er en Forbrydelse at være fattig — at være en Genueser — at være noget andet, end netop det, vi efter vore Bedømmeres og Herskeres Anskuelse burde være! — Den Dag vil komme, Grev de Llera, da Genua ingenlunde vil føle sig vanæret ved at have frembragt Christoforo Colombo, og da det stolte Castilien gjærne vil dele denne Skam med Genua. Du veed ikke, unge Herre! hvor langt Du er paa Veien til Hæder og til ædle Bedrifter, ved det at Du er en født Adelsmand og

Eier af store Besiddelser. Du seer mig her, en allerede aldrende Mand, med et Hoved, hvis Haar Tid og Besværligheder have bleget, — og dog er jeg først ved Døren af det Foretagende, der skal give mit Navn en Plads blandt de Mænd, der havde tjent Gud og befordret deres Medmenneskers Velfærd."

„Og er dette ikke Tingenes Gang overalt i Verden?" — Arbeide ikke de, hvis Stilling ikke passer til deres Tjenester, sig trætte for at naae det Trin, som Naturen har bestemt for dem, medens de, som Lykken har begunstiget ved deres Forfædre, ofte nok lade sig noie med en Hæder, som de ikke selv have erhvervet. Jeg seer deri kun Menneskernes Natur og Verdens Gang."

„Du har Ret, Luis! men Philosophi og Kjendsgjærninger ere to ganske forskjellige Ting. Vi kunne ganske roligt og behageligt overveie Grundsætninger, medens deres Anvendelse koster Kraft og Umage. Du har en aaben, mandig Natur, unge Mand! Du frygter hverken for de Christnes Haan, eller for Maurernes Landser, og hvem Du end taler til, taler Du Sandhed og uden Frygt. Anseer Du, der selv er en Castilianer, — anseer Du virkelig ogsaa en Castilianer for bedre end en Genueser?"

„Nei, ifald Genueseren er Christopher Colon og Castilianeren Luis de Bobadilla," — svarede den unge Mand smilende.

„Nei, jeg vil høre den oprigtige Sandhed — har

Du saadanne Anskuelser som dem, den unge Kone yttrede saa frimodigt?"

„Hvad skal jeg sige, Sennor Christopher? Mennesket er det samme i Spanien, som i Italien eller England. Er det ikke hans Arvesynd, at tænke godt om sig selv og ondt om sin Næste?"

„Et simpelt Spørgsmaal, der bliver ærligt forelagt, burde ikke besvares med en Omskrivelse, Luis!"

„Ikke heller burde et høfligt, ærligt Svar forverles med et undvigende. Vi Castilianere ere ydmyge, fromme Christne, fordi vi anse os for feilfrie og andre Mennesker for store Syndere. Ved San Jago af velsignet Tro og hellig Ihukommelse! der er virkeligt nok til at gjøre et Folk forfængeligt, naar det har frembragt en Dronning, som Isabella, og en Jomfrue, som Mercedes de Valverde."

„Dette er dobbelt loyalt, thi det er sandt baade med Hensyn til Dronningen og til din Herskerinde. Jeg selv maa lade mig noie med det, hvorvel det egentlig intet Svar er. Men omendskjøndt jeg ingen Castilianer er — have dog Guzmannerne selv ikke vovet at foretage sig en Reise til Cathay, og Huset Trastamara maa maaskee endnu glæde sig ved at erkjende hvad det er en Genueser skyldigt. Ved at vælge sine Redskaber seer Gud hverken paa nogen verdslig Stand, eller paa verdslige Forskjel, thi mange Helgener vare foragtede Hebræere, medens Jesus selv var en

Nazaræer. Vi ville see, vi ville see, unge Herre! hvad tre Maaneder ville fremstille for Verdens Beundring."

„Sennor Almirante! — jeg haaber og beder, at det maa være Den Cipango og den store Chans Rige; dersom det ikke skulde være saaledes, ere vi Mænd, der vide at bære deres Modsommeligheder og Vanskjæbne."

„Vanskjæbne er der i denne Henseende ikke at vente, Don Luis! — nu, da jeg har Isabellas kongelige Ord som et Pant og disse gode Caraveler staae til min Tjeneste; den Baad, der seiler fra Madeira til Lissabon, er ikke vissere paa at naae sin Havn, end jeg er vis paa at komme til Cathay."

„Uden Tvivl kan og vil I, Sennor Colon! fuldbringe hvad en Sømand er i Stand til at fuldbringe; men Vanskjæbne er altid Menneskernes Lod, og det turde, synes mig, være ganske passende, hvis vi Alle forberedte os derpaa."

„Den Soel, der daler ned hist bag Høien, Luis! viser sig ikke tydeligere for mit Die, end denne Vei til Indien. I de sidste sytten Aar har jeg seet den, — tydeligt som Skibene i Floden — glindsende som Polarstjernen, og, som jeg ikke tvivler om, ligesaa tilforladeligt som denne. Det er godt at tale om Uheld, thi disse ere Menneskets Lod, og hvem kan bedre vide det end den, som falske Forhaabninger have ledsaget igjennem den bedste Tid af hans Liv, der snart er bleven opmuntret af Fyrster,

Statsmænd og Geistlige, og snart forhaanet og spottet, som en Projectmager, der mangler baade Fornuftens og Erfaringens Stotter."

„Ved min nye Skytshelgen, San Pedro! I har ført et meget sorgeligt Liv i denne lange Tid, Sennor Almirante! I Sandhed, de næste tre Maaneder ville være Eder vigtige Maaneder."

„Du kjender næppe Overbeviisningens og Tillidens Roligheд, Luis!" — svarede Colon, — „dersom Du troer, at jeg føler nogen Tvivl nu, da Prøvens Time nærmer sig. Denne Dag er den lykkeligste, som jeg har oplevet i mange tomme, bittre Aar, thi omendskjøndt Udrustningen ikke er betydelig og vore Fartøier kun synes smaa, findes dog paa hiin Side det Middel, ved hvilket et Lys, der hidindtil har været tildækket, vil opgaae over Verden og hæve Castilien til en Storhed, der er ophøiet over enhver anden christelig Nation."

„Det maa smerte Dig, Sennor Colon! at Genua, dit Fædreland, ikke er bestemt til at erhverve sig disse store Fordele, og at det ikke har fortjent dem ved en ædel Deeltagelse i denne store Plan."

„Dette var ikke den mindste af mine Bekymringer, Luis! Det er haardt at forlade sit eget Fædreland, og at maatte knytte nye Forbindelser, naar Livet nærmer sig til sin Ende, omendskjøndt vi Sømænd maaskee mindre føle et saadant Baand, end de, der aldrig forlade Hjemmet. Men

Genua vilde intet vide af mig at sige, og dersom et Barn er forpligtet til at elske og ære sine Forældre, ere Forældrene ogsaa forpligtede til at beskytte og ernære deres Barn. Forglemme de Sidste deres Pligter, er hiint ikke at dadle, naar det søger Understøttelse, hvor den kan findes. Enhver menneskelig Pligt har sine Grændser; kun de imod Gud maae stedse opfyldes og fordre stedse vor Opmærksomhed. Genua har kun viist sig som en streng Moder imod mig, og omendskjøndt Intet havde kunnet bevæge mig til at opløfte min Haand imod hende, har hun dog ingen Fordring mere paa min Tjeneste. Desuden er det, naar det Maal, som vi have for Øie, er Guds Tjeneste og Herliggjørelse, ligegyldigt ved hvilke af hans Skabninger vi forbinde os. Man kan næppe hade sit Fødeland; men Uretfærdigheder kunne forlede os til ikke mere at elske det. Baandet er gjensidigt, og naar Hjemmet ophører at beskytte hans Person, gode Navn og Rygte, Eiendomme og Rettigheder, er Undersaatten løst fra alle sine Pligter imod det. Ligesom Troskaben gaaer Haand i Haand med Beskyttelsen, saa maa ogsaa Beskyttelsen ledsage Troskaben. Donna Isabella er nu min Herskerinde, og, næst Gud, vil jeg ogsaa tjene hende alene."

I dette Øieblik blev der meldt, at Baaden ventede og begge vore Venner stege strax i den.

Der behøvedes hele et glødende Temperaments urokkelige Overbeviisning for at bevæge Columbus til at glæde

sig over, at han endelig havde erholdt Midler til at tilfredsstille sin Begjærlighed efter at gjøre Opdagelser, da han med koldt Blod overveiede, hvor ringe disse Midler vare. Navnene paa hans Skibe, Santa Maria, Pinta og Ninna, ere allerede omtaelte, og med Hensyn til deres Bygning og Størrelse er der givet nogle Vink. Dog vil det give Læseren et nøiagtigere Begreb om dette store Foretagendes Charakteer, naar vi give en kort Beskrivelsene over Skibene, men især over det, paa hvilket Columbus og Bobadilla nu gik ombord.

Dette Skib, Santa Maria, havde to Gange saa stor Drægtighed, som det Fartøi, der var næst efter det i Størrelse. Det var bygget omhyggeligere end de Andre, og man havde taget noget Hensyn til Amiralens Værdighed og Bequemmelighed. Det havde ikke alene et Dæk, men ogsaa en Kahyt eller rundt Huus paa Skandsen, hvori han havde sin Køie. Efter vor Tids stift tiltaklede, symmetriske Skibe med lavt Speil kan man ikke gjøre sig nogen rigtig Forestilling om Santa Marias Udseende, thi omendskjøndt den baade havde en Kahyt og et Ruf, som man vilde kalde det i vore Dage, vare disse dog ikke saa siirlige og bequemme, som dem, vi nu have Kahytten eller Rundhuset blev kaldet et Castel, og havde vel ogsaa en fjærn Lighed med et Saadant, medens Ruffet, i hvilket de fleste af Folkene opholdt sig, var uforholdsmæssig stort, hævede sig som en egen Bygning i For-

stavnen af Skibet, og indtog omtrent en tredie Deel af Dækket fra forud. Den, der aldrig har seet et Fartøi saaledes som man for hundrede Aar siden byggede dem i Europa, vil næppe begribe, hvorledes saa smaa Skibe uden Fare kunde hæve sig saa høit over Vandet; men denne Vanskelighed kan forklares; mange meget gamle Skibe, der havde denne særegne Bygningsmaade, ere endnu i vore Samtidiges Minde, og nogle ere vel endog komne os selv for Øie. Disse Skibe laae dybt, lige til Vandgangen eller en Smule ovenfor den, og vare tillige vel ballastede. Ved en saadan Forsigtighedsregel blev deres Høide over Vandet mindre farlig, end det ellers vilde have været Tilfældet, og da det i Almindelighed var korte Skibe, der havde den Fordeel, at de hævede sig let forud, og da de desuden stak dybt, kunde de ansees for temmelig sikkre paa Havet. Formedelst deres Korthed havde de ogsaa tilstrækkeligt Rum for deres Drægtighed, og om denne Omstændighed end ikke befordrede deres Hurtighed, bidrog den dog noget til deres Sikkerhed. Omendskjøndt de kaldtes Skibe, vare disse Fartøier dog ikke tiltaklede som vore Dages Skibe; thi de staaende Spiir vare forholdsmæssigt længere, end de, man nu bruger, medens de øverste, eller bevægelige Stænger vare langt mindre talrige og af ringere Betydenhed, end de, der nu hæve sig, som Maale. Heller ikke havde et Skib i det femtende Aarhundrede nødvendigt det samme

Antal Master, som hører til et Skib i det nittende Aarhundrede. Navnet selv, saaledes som det var i Brug i de sydlige Lande af Europa, kom umiddelbart af det latinske Ord navis og var snarere et almindeligt, end et særeget Udtryk, der slet ikke havde Hensyn paa en særegen Bygningsmaade eller Tiltakling. Caravelen var et Skib i denne Mening, omendskjøndt maaskee ikke i Ordets strængeste Forstand, naar vi see hen paa Søfolkenes nøiagtigste Inddeling.

Man har med Rette lagt stor Vægt paa den Omstændighed, at to af de Skibe, der vare bestemte til dette overordentlige Foretagende, intet Dæk havde. I hine Dage bleve de fleste Søreiser gjorte langs med Kysterne af det faste Land, og selv de, der udstrakte sig til Øerne, varede kun i nogle Dage; Skibene vare derfor aldrig langt borte fra Land, og det var en Skik hos Søfolkene — der endnu i vore Dage hersker i Europas sydlige Have — at søge Havn saasnart en Storm nærmede sig. Under saadanne Omstændigheder var et Dæk slet ikke saa væsentligt nødvendigt, enten man nu seer hen til Skibenes Sikkerhed, eller til Søfolkenes Bequemmelighed, som naar det maatte byde Elementernes hele Raseri Trods. Alligevel maae Læserne ikke troe, at et saadant Fartøi har været uden al Beskyttelse, fordi det ikke blev regnet blandt dem, der var forsynet med Dæk; thi selv saadanne Caraveler havde, naar de brugdes paa det store Hav, Skandser og Brystværn til-

ligemed smaa Gange, der forenede disse og vare forsynede med Presenninger og andre saadanne Beskyttelsesmidler, der kunde forhindre Søstyrtningerne i at beskadige Ladningen.

Efter denne Beskrivelse maa man dog tilstaae, at Forberedelserne for Columbus store Foretagende, hvis Ufuldstændighed den, der ikke kjender til Sovæsnet, sandsynligviis endnu overdriver, ville forekomme den erfarne Sømand kun lidet svarende til Foretagendets Storhed og Farer. At den Tids Søfolk bestemt skulde have anseet dem for utilstrækkelige, er umueligt, thi Mænd, der vare saa vante til Oceanet, som Pinzonnerne, vilde ikke frivilligt have vovet deres Skib, Penge og Liv paa et Foretagende, der savnede de sædvanlige Sikkerhedsmidler.

Fjortende Kapitel.

Saa svæve de hen over Bølgerne blaae
Saa vidt som dem Storme at drive formaae.

Da Columbus opsøgde sit Værelse saasnart han var kommen ombord paa Santa Maria, havde Luis ingen Lei-

lighed meer til at tale med ham den Aften. Han beboede vel, da han blev ansect for Admiralens Secretair, en Deel af det samme Værelse, men den store Sømand var saa overlæsset med Forretninger, der maatte afgjøres forend Afreisen, at han ikke maatte forstyrres, og den unge Mand gik lige til Midnat frem og tilbage paa det indskrænkede Rum paa Dækket, og tænkde, som sædvanligt, paa Mercedes og paa sin Tilbagekomst. Men da han opsøgde sit Leie, fandt han Columbus allerede begravet i en dyb Søvn.

Den næste Dag var en Fredag, og det er mærkværdigt, at den største, og i sine Følger vigtigste Reise, der nogensinde er blevet foretaget paa denne Jord, blev foretaget paa en Ugedag, der efter Sømændenes Mening er saa ugunstig for Foretagender til Vands, at de ofte opsætte deres Afreise, for at undgaae de ubekjendte Følger, som de frygte for. Luis var iblandt de Første, der igjen viisde sig paa Dækket, og da han saae sig om, saae han, at Admiralen allerede var i Virksomhed og havde taget den øverste Deel af Skandsedækket i Besiddelse. Dette indskrænkede Rum blev betragtet som udelukkende tilhørende Officiererne, og svarede til den rummeligere Spadseregang paa den nuværende Skandse. Her var det, at den, der kommanderede en Flotille, overvaae dens Bevægelser, gav sine Signaler, gjorde sine astronomiske Jagttagelser og søgde Forfriskelse i den frie Luft. Det hele Rum om Bord paa Santa Maria kunde være femten Fod i den ene Retning

og noget mindre i den Anden, og frembød saaledes, mere ifølge sin Ensomhed, end ifølge sin Udstrækning, et passende Sted til Udkig.

Saasnart Amiralen — eller Don Christopher, som Spanierne nu kaldte ham, siden han var indsat i sin nærværende Rang, der gav ham en Adeligs Titel og Rettigheder, — blev Luis vaer, gav han den unge Mand et Tegn til at komme op og tage Plads ved Siden af ham. Endskjøndt Udrustningen var saa ubetydelig med Hensyn til Antal og Styrke, og, i den sidste Henseende, ikke saa stor, som en af de nyere Krigsschaluppers, havde dog Dronningens Anseelse, det Alvorlige og Ædle i Columbus' Udvortes, og fremfor Alt det Hemmelighedsfulde og Overordentlige ved Formaalet for dette Foretagende, fra det første Øieblik af givet det Hele en Værdighed, der ingenlunde stod i Forhold til de Midler, der vare at see. Vant til at tæmme urolige Menneskers Lidenskaber, og indseende, hvor vigtigt det var at lade sine Ledsagere føle hans høie Stilling, og hvilken Indflydelse han besad ved Hoffet, havde Columbus afholdt sig fra fortrolig Omgang med sine Undergivne, og især virket ved Pinzonnerne og sine andre Underbefalingsmænd, for ikke at tabe en Deel af den Agtelse, uden hvilken han, som han forudsaae, aldrig vilde kunne naae sit Maal. Der behøvedes ingen lang Erfaring for at lære ham, at Folk, som vare sammentrængte i et saa snævert Rum, blot kunde holdes inden deres selskabelige

Stillings Grændser ved en stræng Jagttagelse af Formerne og Anstanden, og han havde anvendt den nødvendige Opmærksomhed paa denne vigtige Sag, i det han nøiagtigt foreskrev, hvorledes Tjenesten ved hans Person skulde forrettes, og hans Værdighed vedligeholdes. Dette er en af de største Hemmeligheder ved Disciplinen paa et Skib, thi man kan lære dem, der ere ude af Stand til at tænke, at følge, og man vil ikke let foragte Nogen, der har forskandset sig bag Ærefrygtens og Tilbageholdenhedens sædvanlige Skranker. Vi see hver Dag, hvilken Indflydelse en Titel, en Post har, og selv den Uroligste underkaster sig dens Myndighed, medens han sætter sig op mod de samme velgrundede Befalinger, naar de komme fra en mindre ophøiet Kilde.

„Du maa holde Dig saa nær som mueligt ved min Person, Sennor Gutierrez!“ — sagde Admiralen, i det han betjende sig af det antagne Navn, som Luis lod som om han skjulde under Navnet Pedro de Munoz, da han vel vidste, at et Skib aldrig var frit for Lurere, og han gjærne vilde lade den unge Mand gjælde for en kongelig Kammerherre; — „her er vor Plads, og her maae vi tilbringe vor meste Tid, indtil Gud i sin hellige Viisdom aabner os Veien til Cathay og bringer os nær den store Chans Throne. Her er vor Vei, og i denne Retning er det min Hensigt at styre gjennem det vildsomme Ocean.“

I det Columbus talde, pegede han paa et Landkaart,

der laa udbredt for ham paa en lille Kiste, og lod sin Finger roligt glide hen langs den Linie, som han tænkte at følge. Paa dette Kaart var Kysten af Europa angivet i sine almindelige Omrids saa noiagtigt, som det var muelig efter hine Dages geographiske Kundskaber, og en Stribe Land trak sig sydligt hen til Guinea, paa hiin Side hvilket der for den lærde Verden paa den Tid var et terra incognita. De canariske Øer og Azorerne, der vare blevne opdagede nogle Menneskealdere tidligere, indtog den Plads, der tilkom dem, medens den vestlige Side af det atlantiske Hav var begrændset af et indbildt Afrids af Østkysten af Indien, eller Cathay, tilligemed Øen Cipango, eller Japan, og et Øhav, der især var blevet tegnet efter Marco Polos og hans Venners Efterretninger. Ved et lykkeligt Feilgreb var Cipango kommet paa en Længdegrad, der temmelig svarede til Washingtons, eller omtrent to tusinde Mile Østen for det Punkt, hvor den virkelig findes. Denne Columbus' Vildfarelse med Hensyn til Udstrækningen af Jordkuglens Overflade, var sandsynligviis tilsidst Grunden til, at hans dristige Foretagende ikke slog feil.

Luis kastede for første Gang, efterat han havde sluttet sig til Toget, sit Øie paa Kaartet; hans Nysgjærrighed var mægtigt vækket, og han følde en ædel Begjærlighed efter at løse det store Problem, da han saaledes med eet Blik overskuede alle de store Resultater og interessante naturlige Phænomener, der vare afhængige af Udfaldet.

„Ved San Gennaro fra Neapel!“ — raabde den unge Mand, der ikke havde noget Affecteret ved sig uden at han anraabde de forskjellige Landes Helgener, som han havde gjennemvandret, og undertiden pleiede at bruge fremmede Landes Udraab og Eder, — et temmelig let Middel til at lade Verden vide, hvor langt han havde reist og hvilke aandige Fremskridt han havde sine Reiser at takke for, — „Ved San Gennaro, Senner Don Christopher! denne Reise vil sikkert blive meget fortjenstlig, dersom vi nogensinde finde Veien over dette store Vandbælte, og endnu mere fortjenstligt naar vi bringe det saa vidt, at vi finde Veien tilbage.“

„Den sidste Vanskelighed er den, der i dette Øieblik gjør de Fleste her paa Skibet det meste Bryderi,“ — svarede Columbus, — „Har Du ikke, Don Luis! lagt Mærke til Matrosernes alvorlige, medlose Miner, og hører Du ikke den Jamren, der toner herover fra Strandbredden?“

Ifølge denne Bemærkning oploftede den unge Mand sine Øine fra Kaartet og kastede et Blik til alle Sider.

Ninna, en let Felucca, var allerede underveis og gled under et latinsk Fokseil forbi dem; ved Siden af den vrimlede det af Baade, der vare opfyldte med Mennesker, for største Delen Qvinder og Børn, som vreed Hænderne og oploftede bedrøvelige Jammerskrig. Pinta var i Begreb med at lette , og omendskjøndt Martin Alonzo Pinzons Ansees var stor nok, til at faae Mængdens Skrig

rundt omkring til at være mindre lydeligt, vare dens Sider dog omgivne af et lignende Følge, medens utallige Baade svømmede omkring Santa Maria selv. Admiralens Anseelse og Værdighed alene var i Stand til at holde dem i nogen Fraſtand. Det var tydeligt, at de Fleſte af de Tilbageblivende troede, nu for ſidſte Gang at ſee deres bortdragende Venner og Fiender, medens en ikke ringe Deel af dem, der vare i Begreb med at ſeile bort, vare af den Mening, at de vare i Begreb med at forlade Spanien for evigt.

„Har Du i denne Morgen ſeet Dig om blandt vore Folk efter Pepe?“ — ſpurgde Columbus, der i Dag for første Gang erindrede Begivenheden med den unge Mand, — „Derſom han ikke har holdt Ord, kunne vi anſee det for et ondt Tegn, og vi maae da have et vaagent Øie med vore Folk, ſaalænge det er mueligt for dem at undſlippe.“

„Derſom hans Fraværelſe maa betragtes ſom et ondt Tegn, Senor Almirante! ſaa maa hans Nærværelſe betragtes ſom et godt. Den vakkre Karl er paa Raaſtangen der over vore Hoveder og løſer Seilet.“

Columbus opløftede ſine Øine, og ſe, der bevægede den unge Matros, ſom de talde om, ſig paa den yderſte, ſmalt udløbende Ende af den latinſke Raa, ſom Skibene endogſaa den Tid allerede bare paa deres Meſanmaſter, og ſom gyngede i Vinden, medens han løſde Seiſingerne,

der holdt Seilet sammen. Af og til kastede han et Blik ned for at see, om man havde lagt Mærke til, at han var kommen tilbage, og to eller tre Gange nolede hans ellers saa bevægelige Haand ved Arbeidet, medens han overssaae Agterenden af Skibet, som om Noget i den Egn fængslede hans Opmærksomhed.

Columbus gav det glade unge Menneske et Tegn til at han havde gjenkjendt ham, og Pepe lod i Øieblikket Lærredet falde; derpaa begav Admiralen sig, ledsaget af Luis, til Hakkebordet, for at forvisse sig om, at ingen Baad var nær ved Skibet. Da gyngede virkelig en Baad, roet af Monica ganske alene, ganske nær ved Santa Maria, og man havde ladet den komme saa nær af Hensyn til dens Kjøn, som den havde inde.

Saasnart Pepes Kone gjenkjendte Admiralen, reisde hun sig op fra sit Sæde, udbredte sine Arme imod ham, og udtrykde frygtsom det Ønske at tale med ham.

Columbus saae, at Larmen, Mængden af Menneskerne og Synet af Skibet, som hun næsten var saa nær, at hun kunde berøre det med Haanden, forskrækkede Konen, og tiltaelde hende. Han taelde mildt, og hans sædvanligt saa alvorlige, og undertiden strænge Blikke formildedes til et Udtryk af Godhed, som Luis aldrig før havde bemærket.

„Jeg seer, gode Kone! at din Mand har holdt sit Ord," — sagde han, — „og jeg tvivler ikke paa, at

Du har sagt ham, at det er klogere og mandigere at tjene Dronningen, end at leve i Skjændsel som en Deserteur."

„Det har jeg gjort, Senner! Jeg giver Donna Isabella min Ægtefælle, om ikke med Glæde, saa dog uden at knurre, siden jeg veed, at I gjør denne Reise Gud til Ære. Jeg indseer, at min Modstand vilde være ugudelig, og vil bede, at han ved alle Leiligheder maa være foran, indtil de Vantroes Øren ere aabne for den sande Troes Ord."

„Saaledes maa en spansk Ægtefælle og en christelig Qvinde tale. Vort Liv er i Forsynets Haand, og Du kan være vis paa, at Du vil see Pepe frisk og sund igjen efterat han har besøgt Cathay og gjort Sit til dette Lands Opdagelse."

„Ha, Senner, naar!" — raabde Konen, der, trods sin paatagne Sjælsstyrke og stærke religiøse Pligtfølelse, ikke var i Stand til ganske at undertrykke Qvindens Instinct.

„Naar Gud vil, min gode — hvad hedder Du, Kone?"

„Monica, Senner Almirante! og min Mands Navn er Pepe, og Drengen, det stakkels faderløse Barn, har i Daaben faaet Navnet Juan. Vi have intet mauriskt Blod, men ere rene Spaniere, og jeg beder Eders Excellence at tænke derpaa, hvor Tjenesten er forbunden med mere end sædvanlig Fare."

„Du kan være overbeviist om, at jeg skal bære Omsorg for Juans Fader," — svarede Admiralen smilende,

endskjøndt en Taare glindsede i hans Øie; — "Jeg selv efterlader Saadanne, som ere mig saa dyrebare, som min egen Sjæl, og iblandt Andre en moderløs Søn. Skulde et Uheld træffe vort Skib, vilde Diego være et forældreløst Barn, medens din Juan i det mindste vilde kunne glæde sig ved en Moders Omhu."

„Sennor, jeg beder Eder tusinde Gange om Forladelse," — sagde Konen, der var dybt rørt ved den Følelse, som Admiralens Stemme røbede; — „vi ere egennyttige og forglemme, at Andre have Smerter, naar vi føle vore egne for stærkt. Reis i Guds Navn og fuldbyrd hans hellige Villie — tag min Mand med; jeg vilde blot ønske, at den lille Juan var gammel nok til at kunne ledsage ham."

Monica kunde ikke tale mere; hun aftørrede sine Taarer, tog igjen Aarerne i Hænderne, og den lille Baad gled langsomt bort, som om den livløse Maskine følde den Ulyst, hvormed Hænderne roede den henimod Land.

Denne korte Samtale var bleven ført saa høit, at alle de, der vare i Nærheden af de Talende, kunde høre den. Og da Columbus vendte sig bort fra Baaden, saae han, at mange af hans Matroser hang ubevægelige i Takelagen, eller paa Ræerne, som om de endnu vilde lytte efter det, der nylig havde naaet deres Øren.

Just i dette Øieblik blev Ankeret lettet, og Forstav-

nen af Santa Maria begyndte at dreie sig efter Vinden. I det næste Øieblik hørde man Larmen af det store firkantede Fokseil, som Skibe af denne Størrelse pleiede at bære, og i de næste fem Minutter gled de tre Skibe langsomt, men stadigt hen paa Floden Odiel, i hvilken de havde kastet Anker og styrede til dens Munding.

Solen var endnu ikke gaaet op, eller, rettere sagt, den steeg, som en Ildkugle, op over de spanske Bjærge, just som man satte Seil til, og forgyldte med en sørgelig Glorie en Kyst, som ikke Faa i de forskjellige Skibe ventede nu at see for sidste Gang.

Mange Baade hængde sig nu ved de to mindre Fartøier, indtil de, een eller to Timer sildigere, naaede Udløbet ved Saltes, og mange dvælede endnu saa længe, til de bleve gyngede af det aandende Oceans lange Bølger, hvor de da, eftersom Vinden blæsde friskt fra Vesten, mod deres Villie og under Sukken og Stønnen gik tilbage den Ene efter den Anden.

Imidlertid bevægede de befriede Skibe sig stadigt paa det atlantiske Havs blaae Vande, som menneskelige Væsner, der af deres Lod bleve tause førte den Skjæbne imøde, som de hverken kunde forudsee, styre eller undgaae.

Dagen var skjøn, Vinden baade levende og gunstig. Forsaavidt vare Forvarslerne lykkelige; men den ubekjendte Fremtid kastede en Sky over Manges Følelser, der saaledes

i mørk Uvidenhed skildes fra Alt, hvad der var dem kjært og dyrebart.

Det var bekjendt, at Admiralen vilde styre saa hurtigt som mueligt til de canariske Øer, og derfra befare den ubekjendte og hidindtil ubetraadte Vei over Havets vide Ørk paa den anden Side af disse Øer. De, der vare opfyldte af Tvivl, saae derfor paa hine Øer, som det Punkt, hvor deres virkelige Farer skulde begynde, og saae allerede ud efter deres Fremstigen af Horizonten med Følelser, der lignede dem, med hvilke den Skyldige venter den Dag, da han skal forhøres, den Domfældte Fuldbyrdelsen af Dommen og Synderen Dødssengen.

Mange vare dog ophøiede over denne Svaghed, og havde forberedt og styrket deres Nerver og deres Aand mod enhver Fare, endskjøndt næsten Alles Følelser vaklede; thi der gaves Timer, da Haab og Forventning om et lykkeligt Udfald syntes at opmuntre hele Mandskabet, og derpaa kom der igjen Øieblikke, da Alt heldede til Tvivl, og Modløsheden næsten blev almindelig.

I hine Dage blev en Reise til de canariske Øer eller til Azorerne regnet blandt Sømændenes dristigste Bedrifter. Afstanden var vistnok ikke saa stor, som den, de ellers lagde tilbage paa deres sædvanlige Reiser, thi deres Skibe gik ofte, endog i den samme Retning, til det grønne Forbjærgs Øer; men alle andre Europæiske skeede langs med Landet, og i Middelhavet følde Matrosen, at han seilede indenfor

bekjendte Grændser, og kunde betragte sig som omhugtet af den menneskelige Videns Skranker. Derimod var han, naar han seilede paa det vide atlantiske Ocean, paa en vis Maade i en Forfatning, der lignede Luftskipperens, som, medens han befinder sig i Atmosphærens høiere Strømninger, betragter Jorden nedenunder sig som sin eneste Ankergrund, medens det uberegnelige Rums tomme Blaa udstrækker sig omkring ham i alle andre Retninger.

De canariske Øer vare de Gamle bekjendte. Juba, Konge af Mauritanien, en Samtidig af Julius Cæsar, skal have beskrevet dem temmelig nøie under Navnet de lykkelige Øer. Værket selv er gaaet tabt, men andre Skribenters Vidnesbyrd sætte denne Kjendsgjærning udenfor al Tvivl; og af de samme Kilder veed man, at disse Øer selv i hine tidligere Dage havde en Folkemængde, der havde gjort betydelige Fremskridt i Culturen. Men i Tidens Løb og i den dunkle Periode, der fulgde paa det romerske Herredømmes Glands, glemde Europæerne selv disse Øers Beliggenhed, og ikke førend i den første Halvdeel af det fjortende Aarhundrede blev man igjen bekjendt med dem, da nogle flygtende Spaniere, der bleve haardt trængte af Maurerne, igjen opdagede denne Øgruppe. Derpaa tog Portugiserne, paa den Tid den bekjendte Verdens dristigste Sømænd, disse Øer i Besiddelse og gjorde dem til Udløbspunkter ved deres Opdagelsesreiser langs med Kysten af Guinea. Da Spanierne svækkede Musselmæn-

denes Magt og igjen erholdt deres gamle Herredømme paa Halvøen, henvendte de atter deres Opmærksomhed paa denne Egn og overvandt de Indfødte paa flere andre Øer, saa at denne Gruppe, paa den Tid, da de Begivenheder foregik, som vi fortælle om, tilhørde deels Spanierne, deels Portugiserne.

Luis de Bobadilla, der havde gjort vidtloftige Reiser i de nordlige Have og gjennemkrydset Middelhavet i forskjellige Retninger, kjendte disse Øer kun af Sagnet, og som de stode paa Skandsen, viiste Columbus ham deres Beliggenhed og forklarede ham deres forskjellige Beskaffenhed; han yttrede sig om sine Hensigter, der stode i Forbindelse med dem, og dvælede ved det, som Skibene kunde erholde der, og ved de Fordele, som de frembode som et Punkt at begynde en Reise fra.

„Portugiserne have vundet meget," — sagde Columbus, — „ved at betjene sig af disse Øer, som et Sted, der leverer dem Levnetsmidler, Brænde og Vand, og jeg indseer ikke, hvorfor Castilien nu ikke skulde følge deres Exempel og tage Deel i disse Fordele. Du seer, hvor langt vore Naboer ere trængte frem imod Syden, hvorledes Handelen har vendt sig til Lisabon og hvilke Skatte der ere strømmede did, ved at fortsætte dette ædle Foretagende, endskjøndt det kun er en Spand Vand i Havet, naar man tænker paa Cathays Skatte og paa de mægtige Følger, som denne vor Reise mod Vesten maa have."

„Venter Du, Don Christopher!“ — spurgde Luis, — „at finde den store Chans Gebeet i en saa ringe Afstand, som den, hvori Portugiserne ere trængte frem imod Syden?“

Søfareren saae sig forsigtigt om, for at see, hvem der kunde høre hans Ord, og da han blev vaer, at Ingen var saa nær, at han kunde høre Lyden af hans Røst, naar han ikke taelde alt for høit, dæmpede han sin Stemme, og svarede paa en Maade, der meget smigrede hans unge Staldbroder, som mærkede, at Amiralen var tilbøielig til at behandle ham med en Vens Aabenhjertighed og Tillid.

„Du veed, Don Luis!“ — sagde Søfareren, — „hvad det er for et Slags Folk, som vi have at gjøre med. Jeg kan ikke engang være vis paa deres Lydighed saa længe vi ere i Nærheden af de europæiske Kyster, thi intet er lettere, end at de andre Fartøier forlade mig om Natten og opsøge en Havn paa en bekjendt Kyst, medens man undskylder sig med en eller anden opdigtet Nødvendighed.“

„Martin Alonzo er ikke den Mand, der kunde begaae en saadan uværdig og ædel Handling!“ — faldt Luis ham i Talen.

„Sikkert ikke af en saa gemeen Bevæggrund som Frygt;“ — svarede Columbus med et Slags tankefuldt Smiil, der viisde, hvor hurtigt og sikkert han havde gjennemskuet dens virkelige Charakteer, som han havde forbun-

det sig med; — „Martin Alonzo er en dristig, forstandig Somand, og i Alt, hvad der angaaer Bestemthed og Udholdenhed, kunne vi vente de vigtigste Tjenester af ham. Men Pinzonnernes Øine kunne ikke altid være aabne, og alle Philosophers Viisdom paa denne Jord vilde ikke være i Stand til at modstaae en Hob urolige Matrosers gale Hæftighed. Jeg er ikke vis paa mine egne Folk, saa længe der endnu er Haab om en let Tilbagereise; meget mindre stoler jeg paa Folk, der ikke ere umiddelbart under mine egne Øine og min egen Befaling. Derfor kan det Spørgsmaal, som Du gjorde mig, Luis! ikke besvares offentligt; thi den lange Vei, som vi have at tilbagelægge, vilde let forskrække vore Søfolk, der allerede ere bange. Du er en Adelsmand, en Ridder af anerkjendt Mod, og man kan forlade sig paa Dig. Jeg tør vel sige Dig, uden at behøve at frygte for at vække nogen Følelse, der ikke er Dig værdig, at den Reise, som vi nu have begyndt, med Hensyn til Længden og Eensomheden af Veien aldrig har havt sin Lige paa Jorden."

„Og dog, Senhor! har Du begyndt den med en Mands Tillid, der er sikker paa at naae sin Havn."

„Luis, Du har rigtigt forstaaet mine Følelser. Hvad den sædvanlige Frygt for Forhøininger og Fordybninger, for Op- og Nedstigen, Vanskeligheden ved at vende tilbage igjen og Ankomsten til Randen af Jorden, hvor vi kunne

glide ned i et tomt Rum, angaaer, da vil den ikke forurolige Ropen af os To."

„Ved San Jago! Sennor Don Christopher, jeg har ingen begrundet Anskuelse af disse Ting. Det er sandt, at jeg endnu aldrig har hørt, at Nogen er gledet fra Jorden af ud i Luften; jeg troer heller ikke, at en saadan Udgliden vil træffe os og vort gode Skib; men paa den anden Side have vi hidindtil ikkun Theorier til Beviser for, at Jorden er rund, og at det er mueligt at komme til Osten, naar man seiler mod Vesten. Med Hensyn til disse Ting holder jeg mig altsaa neutral, medens Du ikke desto mindre kan styre lige til Maanen, og stedse vil finde Luis de Bobadilla ved din Side."

„Du lader, unge Herre! som om Du var mere fremmed for Videnskaben, end det virkelig er Tilfældet; men vi ville for det Første lade denne Gjenstand falde. Jeg vil faae Tid nok til at gjøre Dig bekjendt med alle mine dybtliggende Grunde og hemmelige Hensigter. Og, Don Luis! er dette ikke et himmelskt Syn? — Du seer mig her paa det aabne Hav, af de to Herskere bæret med en Vicekonges og Admirals Værdighed, med en Flaade, der af deres Høiheder har faaet det Hverv at forkynde deres Magt og Anseelse lige til Jordens yderste Grændser, og fremfor Alt at opplante vor hellige Forløsers Kors for de Vantroe, der hidindtil endnu aldrig have hørt hans Navn,

eller, om de have hørt det, ligesaa lidet ære det, som en Christen vilde ære de hedenske Afgudsbilleder."

Dette blev udtrykt med den rolige, men dybe Begeistring, der udmærkede den store Somands Charakteer, og undertiden gjorde ham til Gjenstand baade for Mistillid og for den dybeste Agtelse. Paa Luis, ligesom rigtignok paa de fleste Andre, der kjendte Manden tilstrækkeligt, for at vurdere hans Bevæggrunde, og rigtigt at bedømme det Alvorlige ved hans Overbeviisning, var Virkningen altid gunstig, og den unge Mand vilde sandsynligviis ikke have dømt anderledes, om Mercedes end ikke havde levet. Luis selv var ikke ganske fri for en saadan Enthusiasme, og han vidste, saaledes som dette sædvanligt er Tilfældet med høimodige, ædle Aander, bedst hvorledes han skulde tage deres Følelser, der stode under saadanne Egenskabers Indflydelse.

Dette Svar stemmede altsaa overeens med Amiralens Følelser, og de forbleve i flere Timer paa Skandsen, og talde om Fremtiden med en Ild, der robede at de haabede Alt, men paa en altfor rask og almindelig Maade, til at en Meddelelse af denne Samtale var let eller nødvendig.

Klokken aatte om Morgenen passerede Skibene Udløbet ved Saltes, og Dagen var allerede skredet vidt frem, førend de Reisende tabde Høiene ved Palos og de andre velbekjendte Landmærker af Syne. Skibene holdt nøiagtigt Coursen mod Syden, og da den Tids Fartøier vare for-

synede med forholdsmæssigt smaa Master og altsaa førde meget faa Seil, gik Farten, især i Sammenligning med vor Tids Skibes overordentlige Hurtighed, meget langsomt og lovede slet ikke en hurtig Ende paa en Reise, der, som det var Alle bekjendt, ikke havde sin Lige i Længde, og som, frygtede man, aldrig kunde faae Ende. To Somile, eller tre engelske Mile i Timen, vare en rask Fart for et Skib paa den Tid, selv med en frisk og gunstig Vind, endskjøndt Columbus selv har antegnet nogle mærkværdige Dagfarter, da de lagde hundrede og tredsindstyve Mile tilbage i fire og tyve Timer — en Hurtighed, af hvilken Somanden paa den Tid aabenbart turde være stolt. I vore Jilfærdighedens og Bevægelighedens Dage er dette, som vi næppe behove at gjøre den indsigtsfulde Læser opmærksom paa, kun lidet mere end den halve Vei, som et raskt Skib kan lægge tilbage under lignende Omstændigheder.

Saaledes gik Solen ned for vore Venner paa denne berømte Reise, da de, for at bruge Columbus' egne Udtryk, havde seilet for en frisk Kuling, omtrent i elleve Timer efterat de havde forladt Barren. I denne Tid havde de lagt henimod halvtredsindstyve Mile tilbage i en stiv sydlig Curs fra det Punkt af, hvorfra de vare gaaede ud. Landet omkring Palos var ganske sjunket ned under Oceanets Vandrand, og da Kysten trak sig mod Osten, vare næppe hist og her de omtaagede Toppe af nogle af Bjærgene ved Sevilla synlige for de ældre Sømænds mere erfarne Øine,

da Solens straalende Kugle nedsænkede sig i den vestlige Horizonts Vandleie og forsvandt for deres Blikke. Netop i dette Øieblik vare Columbus og Luis igjen paa Skandsen og betragtede med tungsindig Deeltagelse de sidste Skygger, som det spanske Land kastede, medens to Matroser vare beskjæftigede i Nærheden af dem. Disse Sidste sadde paa Dækket, og da de, af Ærefrygt for Amiralen, havde taget Plads lidt afsides, bemærkede man i Begyndelsen ikke deres Nærværelse.

„Der daler Solen ned i det umaadelige atlantiske Oceans Bølger, Senner Gutierrez!" — sagde Amiralen, der stedse bar Omsorg for at bruge et af de Navne, som Don Luis havde antaget, naar Nogen var i Nærheden, — „der forlader Solen os, Pedro! og i dens daglige Gang seer jeg et Beviis paa Jordens runde Gestalt og for Sandheden af en Theori, der lærer os, at man kan naae Cathay ved at seile mod Vesten."

„Jeg er stedse redebon til at tilstaae Sandheden af alle Eders Planer, Forventninger og Tanker, Senner Don Christopher!" — sagde den unge Mand, der i Tale og Opførsel iagttog Etiquetten paa det Punktligste; — „men jeg tilstaaer, at jeg ikke kan begribe, hvad Solens daglige Løb har at gjøre med Cathay, eller den Vei, der fører derhen. Vi vide, at denne store Ildkugle uophørligt vandrer gjennem Himmelen, at den om Morgenen stiger op af Havet og om Aftenen igjen daler ned i sit Vandleie;

men det samme gjør Solen ved Kysten af Castilien, som ved Kysten af Cathay, og derfor troer jeg, at denne Omstændighed ikke frembyder noget særeget Beviis enten for eller imod Sagen."

Ved disse Ord lode de to Matroser deres Arbeide hvile og saae Amiralen nysgjærrigt i Ansigtet, for at høre hvad han vilde svare. Ved denne Bevægelse bemærkede Luis, at den Ene var ham ubekjendt men den Anden Pepe, som han gav et Vink om, at han havde gjenkjendt ham. Den Første saae i enhver Henseende ud som en ægte Sømand paa den Tid, eller, som man vilde udtrykke det i det nordlige Europas Sprog, som en ordentlig Ulk — en Betegnelse, der fuldkommen charakteriserer en Mand, der ved lang Vane var bleven saa identificeret med Havet, at hans Udvortes, hans Tanker, hans Sprog og selv hans Moral have faaet et Anstrog af denne Forening. Matrosen var omtrent halvtredsindstyve Aar gammel, kort, firskaaren, muskelstærk og livlig; men i hans grove og plumpe Ansigtstræk var der en Blanding af det dyriske og aandige Væsen, som man i Almindelighed finder i de Menneskers Træk, der have naturlig Lune og en dyb Følelse, og hvis Sæder have været raae og sandselige. At han var en dygtig Sømand, saae Columbus ved det første Blik; ikke alene hans hele Udvortes robede dette, men ogsaa hans Bestjæftigelse, der altid kun blev overdraget til de Dygtigste.

„Jeg slutter saaledes, Sennor!" — svarede Amira-

len, saa snart han havde kastet et Blik paa de to Mænd, — „Solen gaaer ikke uden en tilstrækkelig Grund paa denne Maade omkring Jorden, thi Forsynet ordner Alt ifølge sin uendelige Viisdom. Det er ikke sandsynligt, at et saa herligt og nyttigt Lys er bestemt til at forsøde en Deel af sin Glands, og vi ere allerede visse paa, at Dag og Nat skride i vestlig Retning hen over Jorden, saa vidt det er os bekjendt; deraf slutter jeg, at Systemet er harmonisk og at Solens Belgjærninger uden Ophør blive Menneskerne til Deel, og naae den ene Deel af Jorden, naar de forlade den Anden. Den Soel, der nylig har forladt os, maa endnu være synlig paa Azorerne, og vil een Time eller længere førend den viser sig for os, blive synlig i Smyrna og paa de græske Øer. Intet i Naturen er uden Hensigt og Nytte, og jeg troer, at Cathay bliver oplyst af den Kugle, der nylig har forladt os, naar den dybeste Nat omgiver os, og at den da vender tilbage paa den østlige Vei over det store Fastland Asien, for igjen at hilse os om Morgenen. Med eet Ord, Ven Pedro! hvad Solen nu med en saa rask Hurtighed fuldbringer paa Himmelen, efterligne vi paa en ydmygere Maade i vore Caraveler; giv os tilstrækkelig Tid, og vi omkredse ogsaa Jorden, og naae paa vor Reise Tartarernes og Persernes Land."

„Af alt dette slutter I, at Jorden er rund, hvori vi da kunne finde Visheden af et heldigt Udfald?"

„Dette er saa sandt, Senhor de Munnos, at det vilde gjøre mig ondt, dersom Nogen af dem, der nu seile under min Commando, ikke vilde tilstaae det. Her er der to Matroser, der have hørt paa vor Samtale, og vi ville spørge dem, for at høre de Folks Anskuelser, der ere fortrolige med Havet. — Du er den Mand, som jeg forrige Aften talede med paa Kysten, og dit Navn er Pepe?"

„Senhor Almirante, Eders Excellences Hukommelse gjør mig stor Ære, da den erindrer sig et Ansigt, der er ganske uværdigt til at betragtes og erindres."

„Det er et ærligt Ansigt, min Ven! og forkynder udentvivl et trofast Hjerte. Jeg vil stole paa Dig, som paa en sikker Støtte, der komme saa hvad der vil."

„Eders Excellence har ikke alene Ret til at befale mig, som deres Høiheders Amiral, men I har ogsaa Monicas Tillid og Hengivenhed, og dette er det samme, som om hendes Ægtefælle ogsaa havde tilsagt Eder sin Hengivenhed."

„Jeg takker Dig, min ærlige Pepe! og jeg vil i Fremtiden stole med Tillid paa Dig!" — svarede Columbus og vendte sig til den anden Matros, — „og Du, Mand! — Du seer aldeles ud som en, der ikke lader sig forskrække ved Synet af et oprørt Hav — Du har et Navn?"

„Det har jeg, ædle Amiral!" — svarede Manden, og saae op med en Frimodighed, der tilkjendegav, at han

var vant til at tale med Fornemmere, — „skjøndt hverken et Don eller Senner tager det paa Slæbetouget. Mine Kammerater kalde mig i Almindelighed Sancho, naar de have Hastværk, men naar Høfligheden faaer Overhaand over Jilfærdigheden, lægge de Mundo til, og saaledes bliver en meget fattig Mands Navn Sancho Mundo."

„Mundo er et stort Navn for en saa lille Mand," — sagde Amiralen smilende, thi han indsaae vel, hvor nødvendigt det var at erhverve sig Venner iblandt Mandskabet, og han kjendte Menneskerne tilstrækkeligt, til at vide, at en usømmelig Fortrolighed undergraver Agtelsen, men at en Smule Nedladenhed er skikket til at vinde Hjerterne, — „det forundrer mig, at Du vover at føre saa stolt et Navn."

„Eders Excellents, jeg pleier at sige til mine Kammerater, Mundo er ikke mit Navn, men min Titel, og jeg kan anseе mig selv for større, end en Konge, da en Saadan lader sig nøie med at tage sin Titel af en Deel af det Hele, hvoraf jeg bærer Navn."

„Og kaldte din Fader og din Moder sig ogsaa Mundo, eller har Du antaget dette Navn, for at have Leilighed til at prunke med det, naar dine Foresatte spørge Dig?"

„Hvad de gode Folk angaaer, som I er saa god at nævne, Senner Don Almirante! da maa jeg overlade det til dem selv at svare, og det af den simple Grund, at jeg ikke veed, hvad de kaldte sig, eller om de overhovedet havde

noget Navn. Man har fortalt mig, at jeg nogle Timer efter min Fødsel er funden under en gammel Kurv, og at dette fandt Sted ved Arsenalporten af det gamle —"

„Det kommer ikke an paa Stedet, Ven Sancho! man har fundet Dig i en Kurv istedetfor i en Vugge, og derved taber din Historie Intet i Interesse."

„Nei, Excellents! jeg vilde dog ikke gjærne, at man siden skulde stride om Stedet — dog lad det være saaledes, som I finder det for godt. Man siger, at Ingen her veed bestemt, hvorhen vi gaae, og at det vil være passende, at den samme Uvidenhed hviler over det Sted, hvorfra vi komme. Men da jeg har Verden for mig, gav de, der døbte mig, mig saa meget af den, som man kan bekomme ved et Navn."

„Du har tjent længe til Søes, Sancho Mundo?"

„Saa længe, Senner! at en Spadseregang paa fast Land gjør mig syg og betager mig Appetiten. Da jeg var Porten saa nær, kostede det ikke nogen Umage at bringe mig ind i Arsenalet selv, og en Dag blev jeg bragt ombord i en Caravele, og gik til Søes i den, Ingen veed ret hvordan. Fra den Tid af har jeg underkastet mig min Skjæbne, og naar jeg løber ind i en Havn, forlader jeg den igjen saa hurtigt som mueligt"

„Og ved hvilket lykkeligt Tilfælde har jeg faaet Dig med paa denne vigtige Reise, min gode Sancho?"

„Øvrigheden i Moguer tog mig paa Dronningens Be-

faling, Eders Excellents! da den troede, at denne Reise vilde være mere efter min Smag, end en anden, eftersom denne sandsynligviis ingen Ende faaer."

„Du er altsaa tvungen til denne Tjeneste, Sancho?"

„Nei, Sennor Don Almirante! omendskjøndt de, der sendte mig ombord, maaskee vel tænkde det. Det er naturligt, at Mennesket nærer det Ønske, engang i sit Liv at see sine Stater, og jeg hører, at vi ere i Begreb med at gjøre en Reise til den anden Ende af Verden. Gud forbyde, at jeg skulde lade en saa skjøn Leilighed slippe mig af Hænderne!"

„Du er en Christen, Sancho! og nærer det Ønske at hjælpe til at opreise Korset iblandt Hedningerne?"

„Sennor, Eders Excellents, Don Almirante! det er Sancho temmelig ligegyldigt, hvormed Fartøiet bliver ladet, naar man blot ikke maa pumpe for meget og Hvidløgen er god. Dersom jeg ikke er nogen meget from Christen, er det deres Skyld, der fandt mig ved Arsenalporten, thi Kirken og Døbefunten vare ganske i Nærheden. Jeg veed, at Pepe her er en Christen, Sennor! thi jeg saae ham i den Geistliges Arme, og jeg tvivler ikke paa, at der kan findes gamle Mænd i Moguer, der kunne bevidne det Samme til Fordeel for mig. I ethvert Tilfælde, ædle Amiral! paatager jeg mig at paastaae, at jeg hverken er en Jøde, eller en Musselmand."

„Sancho, efter dit Udvortes at domme, er Du en dygtig og driftig Somand."

„Hvad disse Egenskaber angaaer, da maa I lade Andre tale, Senner Don Colon. Naar der kommer en Storm, vil I kunne domme om det Første, og naar Caravelen naaer Randen af Jorden, hvorhen, som man troer, vor Reise gaaer, vil der findes en god Leilighed til at erfare, hvem der kan see ned uden Sittren, og hvem der ikke kan det."

„Det er nok, jeg regner Dig og Pepe iblandt mine trofasteste Ledsagere." Da Columbus havde sagt dette, begav han sig bort og antog igjen den alvorlige Værdighed, der sædvanligt hvilede paa hans Ansigtstræk, og som saa meget bidrog til at forhoie hans Anseelse, da den indgjød Andre Agtelse.

Nogle Minutter efter gik han ned i Kahytten med Luis.

„Det undrer mig, Sancho!" — sagde Pepe, saasnart han igjen var alene med sin Kammerat, — „at Du har taelt saa frit endog i Nærværelsen af ham, som Dronningen har stillet saa hoit. Var Du ikke bange for at fornærme Amiralen?"

„Saaledes er det, naar man har en Kone og et Barn! Kan Du ingen Forskjel gjøre imellem dem, der havde Forfædre og have Efterkommere, og en, som intet andet Baand fængsler til Verden, end hans Navn? Senner Don Almirante er enten en ualmindelig stor Mand, som For-

synet har udkaaret for at aabne Veien til de ubekjendte Have, som han taelde om, eller han er kun en forsulten Genueser, der forer os — han veed ikke selv hvorhen — for at spise og drikke og sove med Ære, medens vi maae arbeide og slæbe vor Byrde som taalmodige Muulæsler, som Hesten seer ned paa med Foragt. I det ene Tilfælde er han alt for stor og ophøiet, til at bryde sig om tomme Ord, og i det andet gives der intet saa slet, at en Castilianer ikke kan sige ham det."

„Ha, Du gjør Dig til af at kalde Dig en Castilianer, til Trods for Arsenalporten og Kurven, og uagtet Moguer ligger i Sevilla."

„Hør, Pepe! Er Dronningen af Castilien ikke vor Herskerinde, og ere Undersaatter — jeg mener virkelig trofaste Undersaatter, som Du og jeg, — ere saadanne Undersaatter ikke værd at være deres Dronnings Landsmænd? Nedsæt Dig ikke selv, min gode Pepe! thi Du vil altid finde Verden redebon til at gjøre Dig denne Tjeneste. Hvad denne Genueser angaaer, da skal han enten være Sanchos Ven eller Fjende; som Ven venter jeg megen Trøst af ham, som Fjende kan han jage efter sit Cathay til Dommedag, og han vil dog derfor ikke blive klogere."

„Nu, Sancho, dersom Ord kunne tilintetgjøre eller fremme en Reise, er Du en dygtig Somand; Ingen veed at snakke bedre for sig end Du."

Begge Mændene, der nu vare blevne færdige med

deres Arbeide, reisde sig, forlode Skandsen og gik ned til det øvrige Mandskab. Columbus havde ikke forregnet sig, thi hans Ord og hans Redladenhed havde gjort den bedste Virkning paa Sancho Mundos Gemyt, og i det han gjorde sig en Mand af et saa levende Vid og en saa færdig Tunge til Ven, erholdt han en Bundsforvant, der ikke var at foragte. Med saadanne Materialier og med Redskaber som disse, tilkjæmpes Seieren altfor ofte, da det er mueligt, at Opdagelsen af en ny Verden kan være afhængig af et Menneskes gode Villie, der er mindre skikket til at have Indflydelse paa Gemytterne, end Sancho Mundo.

Femtende Kapitel.

Medens I ligge og snorke her,
Passer Forræderiet der
Tiden, saa godt det kan.
Er Eder Livet af nogen Værdi,
Afryster Sovnen, I hildes i,
Muntrer Eder paa Stand!

Ariel.

Da Vinden vedblev at være gunstig, gjorde Skibene god Fremgang paa Veien til de canariske Øer; især viisde Søndagen sig som en meget lykkelig Dag, thi man lagde

mere end hundrede og tyve Mile tilbage i Dsgnet. Vinden blev staaende, og Mandag Morgen, den aattende August, underholdt Columbus sig just vel tilmode med Luis og nogle andre Reisekammerater, der stode hos ham paa Skandsen, da man pludseligt saae Pinta stryge sit Fokseil, og at komme raskt, for ikke at sige akavet i Vinden.

Denne Maneuvre tilkjendegav et Uheld og Santa Maria, der lykkeligviis havde Fordelen af Vinden, holdt strax af for at tale med sin Ledsagerinde.

„Hvad er der paa Færde, Sennor Martin Alonzo?" — raabde Amiralen, da begge Caraveler vare hinanden nær nok til at de kunde tale sammen, — „Hvorfor gjør Du saa pludseligt Holdt i din Curs?"

„Skjæbnen vilde have det saaledes, Sennor Don Christopher! Roret paa den gode Caravele er brudt løst, og vi maae igjen gjøre det fast, førend vi atter kunne betroe os til en ny Kuling."

Den store Sømands alvorlige Ansigt antog en streng Mine, og efterat han havde bedet Martin Alonzo at gjøre Alt hvad der stod i hans Magt, for at faae Skaden udbedret, gik han i nogle Minutter frem og tilbage paa Dækket i synlig Uro. De Andre, der saae hvor nær Amiralen tog sig dette Uheld, gik ned i Rummet og lod Columbus alene med den foregivne Pedro Munnoz.

„Jeg haaber, Sennor! at denne Skade hverken vil være meget betydelig, eller forsinke vor Reise," — sagde

Luis, efterat han ved en længere Taushed havde lagt den Agtelse for Dagen, som alle de, der nærmede sig til Amiralen, følde for ham; — „jeg veed, at den ærlige Martin Alonzo er en dygtig Somand, og jeg skulde tænke, at han let vil finde Middel til at naae de canariske Øer, hvor der kan findes Hjælp, om Skaden end var større."

„Du har Ret, Luis! og vi ville haabe det Bedste. Jeg beklager, at Søen gaaer saa huult, at vi ikke kunne komme Pinta til Hjælp; men Martin Alonzo er virkelig en dygtig Somand, og vi kunne forlade os paa hans Klogskab. Men mine Bekymringer have en anden dybere Grund, end den, at et Roer er gaaet itu, hvor alvorlig endog en saadan Skade kan være. Du veed, at Pinta, i Følge tidligere Forpligtelser, som Beboerne af Palos ikke have opfyldt, er bleven leveret til Dronningens Tjeneste, og Du kan let tænke Dig, at det var meget imod Eiernes Villie, at Caravelen blev tagen bort. Men disse, Gomez Rascon og Christoval Quintero, ere ombord paa den, og jeg tvivler ikke paa, at det er dem, der have bevirket dette Uheld. Deres listige Kunstgreb holdt os længe nok tilbage i Havnen, og nu lader det til, at de ville fortsætte dem her til vor Skade i rum Sø."

„Ved den Troskab, som jeg er Donna Isabella skyldig, Don Christopher! jeg skulde snart finde et Middel mod et saadant Forræderi, dersom det var min Sag at straffe det. Lad mig springe i Baaden og roe til Pinta,

og jeg vil sige disse Herrer Rascon og Quintero, at vover deres Roer at gaae itu en Gang endnu, eller indtræffer der et lignende Uheld, skal den Første blive klynget op ved Raaen af hans egen Caravele og den Anden blive kastet i Havet, for at han kan see efter, hvordan der seer ud paa Bunden."

„Uden nogen vigtig Anledning og uden fuldkommen Vished om Broden tor vi ikke gaae saa vidt, Luis! Jeg anseer det for klogere, at søge en anden Caravele paa de canariske Oer; thi dette Uheld viser mig tilstrækkeligt, at vi ikke blive frie for disse to Mænds ondskabsfulde Ränker, førend vi ere deres Skib qvit. Det vil være farligt at sætte Baaden ud, da Søen gaaer saa høit, ellers vilde jeg selv gaae ombord paa Pinta, men saaledes som Sagerne nu staae, maae vi stole paa Martin Alonzo og hans Dueligbed."

Saaledes opmuntrede Columbus Mandskabet paa Pinta til Iver og Virksomhed, og efter nogle Timers Forlob seilede igjen de tre Skibe det bedste de kunde i Retningen af de canariske Oer. Uagtet dette Ophold lagde de dog næsten halvfemsindstyve Mile tilbage i dette Døgn; men den følgende Morgen gik Roret bort igjen, og da Skaden var mere betydelig end den første Gang, var Istandsættelsen vanskeligere og medtog længere Tid.

Disse gjentagne Uheld foruroligede Amiralen i høi Grad, thi han saae i dem et Tegn til sine Ledsageres Mis-

fornøielse. Han fattede derfor den uigjenkaldelige Beslutning at skille sig af med Pinta, dersom det var mueligt at finde et andet passende Skib paa Øerne. Omendskjøndt Veiret vedblev at være gunstigt, forsinkede dette Uheld dog Skibenes Fart betydeligt, saa at de den Dag kun lagde tredsindstyve Mile tilbage.

Den følgende Morgen vare de tre Skibe hverandre saa nær, at de kunde praie hverandre, og en Sammenligning mellem de forskjellige Skipperes eller Styrmænds nautiske Dueligbed fandt Sted, i det hver af dem yttrede sin Mening om Skibenes Stilling.

Det hører ikke til Columbus' ringeste Fortjenester, at dette store Forsøg lykkedes ham, endskjøndt han blot kunde benytte sig af de ufuldkomne Instrumenter, der vare brugelige paa den Tid. Sømændenes Compas havde rigtignok været i almindelig Brug i eet Aarhundrede, om ikke længere, men med dets Misviisning, som det paa lange Søreiser ikke er mindre vigtigt at kjende, end Compasset selv, vare Sømændene paa den Tid endnu ubekjendte, thi de vovede sig sjeldent saa langt fra Land, at de kunde iagttage denne Hemmelighed i Naturen, og forlode sig i Almindelighed næsten ligesaa meget paa Himmellegemernes sædvanlige Stilling for at bestemme deres Curs, som paa Resultatet af deres Beregninger. Columbus hørde dog ikke til denne lidet oplyste Classe, thi han havde gjort sig paa det Grundigste bekjendt med alle de Kundskaber paa hans Tid,

der kunde finde Anvendelse i hans Kald, eller tjene ham til at udføre det store Forehavende, for hvilket han kun syntes at leve.

Som man kunde vente det, faldt Sammenligningen aldeles ud til Amiralens Fordeel, og de andre Kapitainer overbeviiste sig snart om, at han alene havde en nøiagtig Kundskab om Skibenes Stilling — en Kjendsgjærning, der snart laa uimodsigeligt for Dagen, da Spidserne af Bjærgene paa de canariske Øer dukkede op af Havet, og aftegnede sig klart som sorte, paa Himmelen gruppérede Skyer. Da saadanne Gjenstande sees paa Havet i en stor Afstand, især naar Atmosphæren er ret gjennemsigtig, og da Vinden blev skral og foranderlig, vare de ikke i Stand til at naae Canaria førend Torsdagen den aattende August, altsaa een Uge efterat de vare løbne ud fra Palos. Her løb de ind og kastede Anker i den sædvanlige Havn. Columbus lod strax gjøre Forespørgsel om der var en anden Caravele at faae; da dette ikke var Tilfældet, seilede han til Gomera, hvor han troede at han lettere kunde erholde det Fartøi, som han ønskede. Medens Amiralen var saaledes beskjæftiget med Santa Maria og Ninna, forblev Martin Alonzo i Havnen, da Pinta var altfor beskadiget til at den kunde følge med de andre Skibe. Men da der ikke kunde findes noget passende Skib, vendte Columbus imod sin Villie igjen tilbage til Canaria, og da Pinta, som man, foruden anden List, som man anvendte for at

befrie den fra Tjenesten, havde calfatret slet, igjen var sat i Stand, seilede han til Gomera, fra hvilken Affarten skulde finde Sted

Under disse forskjellige Forandringer af Opholdssted begyndte der at yttre sig en tiltagende Misfornøielse blandt Fleertallet af Mandskabet, medens mange af dem, der stode høiere, ikke vare frie for Bekymringer for Fremtiden. Medens Columbus seilede med alle sine Skibe fra Canaria til Gomera, var han igjen paa Skandsen med Luis og sine sædvanlige Staldbrødre omkring sig, da Amiralens Opmærksomhed blev henvendt paa en Samtale, der fandt Sted mellem en Gruppe Matroser, der havde forsamlet sig omkring Stormasten. Det var om Natten, og da det ikke blæsde synderligt, naaede de ophidsede Matrosers Stemmer længere, end de selv bleve det vaer.

„Jeg siger Dig, Pepe!“ — raabde den hæftigste og meest høirøstede af de Talende, — „Natten er ikke mere mørk, end dette Mandskabs Fremtid! Se imod Vesten, — hvad seer Du der? Hvem har hørt om Land, naar man engang har Azorerne paa Bagen? Og hvem er saa uvidende, at det er ham ubekjendt, at Forsynet har omgivet det hele Fastland med Vand, og ladet nogle Øer til Hvilepladser for de Sofarende, medens han paa den anden Side har udbredt det store Ocean, for at forhindre en altfor stor Nysgjærrighed at kige ind i Ting, der smage mere af Underværker, end andre almindelige verdslige Ting.“

„Det er godt nok, Pero!" — svarede Pepe, — „men jeg veed, at Amiralen efter Monicas Mening er sendt af Gud, og at vi have store Opdagelser at vente ved dette Middel, og i Særdeleshed Religionens Udbredelse blandt Hedningerne."

„Ja, din Monica burde have siddet paa Isabellas Throne, saa lærd og bestemt er hun i alt, hvad der angaaer baade hendes egne og dine Pligter. Hun er din Dronning, Pepe! som hver Sjæl i Moguer kan bevidne, og Mange ville paastaae, at hun ligesaa gjærne vilde beherske Havnen, som Dig."

„Siig ikke noget imod mit Barns Moder, Pero!" — afbrød Pepe ham forbittret, — „jeg kan nok taale dine uhøflige Ord mod mig selv, men den, der taler ilde om Monica, vil have en farlig Fjende!"

„Du har en dristig Tunge, naar Du er hundrede Mile borte fra Palos," — raabde en Stemme, som Columbus og Luis i Øieblikket erkjendte for Sancho Mundos; — „og Du er dristig nok til at forhaane Pepe for Monicas Skyld, endskjøndt vi alle vide meget vel, hvem der fører Ordet i en vis Hytte, hvor Du er saa tam, som en harpuneret Sokalv, endskjøndt Du kan være vild nok her. Men nok om din Daarskab med Hensyn til Qvinderne; lad os tale om hvad vi vide som Somænd, hvis Du vil, istedetfor at henvende Spørgsmaal til en Mand, som Pepe,

der er for ung til at have nogen Erfaring. Nu, kom frem med dine Spørgsmaal!"

„Hvad veed Du da at sige om det ubekjendte Land, der ligger paa hiin Side af det store Ocean, hvor endnu Ingen har været, eller hvorhen sandsynligviis Ingen vil komme med Ledsagere, som disse?"

„Jeg har kun at sige, taablige, ubesindige Pero! at der gaves en Tid, da endogsaa de canariske Øer vare ubekjendte, da Sømændene ikke vovede at gaae udenfor Stræ-det, og da Portugiserne ikke vidsde noget om Guinea eller dets Guldminer — Lande, som jeg selv har besøgt, og hvor den ædle Don Christopher ogsaa har været, som jeg har seet med mine egne Øine."

„Og hvad har enten Guinea eller Portugisernes Guld-miner at gjøre med denne vestlige Søreise? Hele Verden veed, at der gives et Land, der hedder Afrika, og hvad Forunderligt er der ved, at Sømænd naae et Land, hvis Tilværelse er dem bekjendt? Men hvem veed, at Oceanet har andre Fastlande? Du kunde ligesaa godt paastaae, at Himlen endnu havde andre Jordkugler."

„Du har Ret, Pero!" — bemærkede en opmærksom Tilhører, — „og Sancho maa samle alt sit Vid for at besvare Dig."

„De kunde finde dette rigtigt, der lade Munden løbe ligesom Qvinderne, uden at overveie, hvad de sige," — svarede Sancho koldblodigt, — „men hos Donna Isabella

og Amiralen har Saadant intet Værd. Hør, Pero! Du ligner en, der har betraadt Veien mellem Moguer og Palos saa ofte, at han troer, at der ingen Vei gives til Sevilla og Granada. — Alt i Verden maa have en Begyndelse, og denne Reise er udentvivl en Begyndelse paa Reiserne til Cathay. Vi gaae imod Vesten, istedetfor at gaae imod Osten, fordi det er den korteste Vei, — og fordi det desuden er den eneste Vei for en Caravele. Nu, svarer mig, Kammerader! kan et Fartøi, det være saa stort og vel tiltaklet, som det vil, gaae over Bjærgene og Dalene paa det faste Land — jeg mener ved Hjælp af Seil og paa den sædvanlige Maade?"

Sancho ventede paa et Svar, og man tilstod i Almindelighed, at dette var aldeles umueligt.

„Nu, seer engang om Morgenen paa Amiralens Kort, som han pleier at udbrede for sig der paa Skandsen, og I ville see, at der paa begge Sider af det atlantiske Hav gives Land fra den ene Pol til den anden, hvorved det bliver umueligt at seile i nogen anden Retning, end den vi tage. Peros Mening strider derfor ganske imod Naturen."

„Dette er saa sandt, at Du maa tie stille, Pero!" — raabde en Anden, og alle de Øvrige stemmede i med.

Pero var dog en Mand, der ikke saa let var at bringe til at tie, og sandsynligviis vilde hans Svar have været ligesaa skarpt og uimodsigeligt, som Sanchos, dersom ikke

alle de, der omgav ham, pludseligt havde udstødt et Skrig, der røbede Forbauselse og Skræk.

Natten var saa klar, at man tydeligt kunde see de mørke Omrids af Pico de Tenerifa, endogsaa langt borte fra, og netop i dette Øieblik skjøde Flammer i Veiret fra dets spidse Top, og oplysde for et Øieblik den store Klippemasse, for atter at lade den omhylles af Nat og Mørke —og blive en Gjenstand for Hemmelighedsfuldhed og Skræk.

Mange Matroser sank paa Knæ, og begyndte at bede deres Rosenkrandse, medens de alle uvilkaarligt korsede sig. Derpaa fulgde der en almindelig Knurren, og efter nogle faa Minuters Forløb vare de Folk, der sov, vaagne, og blandede sig med deres Kammerater, som forbausede, sittrende Tilskuere ved denne ophøiede Naturbegivenhed. Snart kom man overeens om, at henvende Amiralens Opmærksomhed paa denne selsomme Begivenhed, og Pero blev valgt til Ordfører.

I hele denne Tid opholdt Columbus og de, der omgave ham, sig paa Skandsen, og denne uventede Forandring af Bjærgspidsens Udseende var, som man vel kan tænke sig, ikke undgaaet deres Opmærksomhed. De vare altfor oplyste til at dette kunde forurolige dem, og betragtede just Bjærgets Virksomhed, da Pero, ledsaget næsten af alle Skibets Matroser, viisde sig paa Skandsen, og, medens alle taug, forrettede sit Ærinde med en Iver, der ikke blev lidet forøget ved hans Frygt.

„Sennor Almirante!“ — begyndte han, — „vi ere komne for at bede deres Excellence om at betragte Toppen af Den Teneriffa, hvor vi Alle troe at see et høitideligt Tegn, der advarer os om at afstaae fra vor Fart paa det ubekjendte atlantiske Hav. Det er sandelig paa Tiden, at Mennesket betænker sin Svaghed og ihukommer, hvor meget han har Guds Godhed at takke for, naar selve Bjærgene udkaste Røg og Flammer.“

„Har I nogensinde faret paa Middelhavet, eller besøgt den Ø, hvis Beherſker Don Fernando, vor ophøiede Dronnings ærede Gemahl er?“ — spurgde Columbus roligt.

„Sennor Don Almirante!“ — svarede Sancho hastigt, — „jeg har været der, hvor uværdig jeg end maa synes til at have nydt en saadan Fordeel. Og jeg har seet Cyprus, Alexandria, ja Stambul selv, Stortyrkens Residents.“

„Godt, — da vil Du vel ogsaa have seet Ætna — ligeledes et Bjærg, der bestandigt kaster saadanne Flammer i Veiret, midt i en Omgivelse, til hvilken Forsynet synes at smile med usædvanlig Godhed, og ikke med Vrede, som I bilde Eder ind.“

Columbus vedblev nu at forklare sine Folk Aarsagerne til de vulkanske Phænomener, og beraabde sig paa de Herrer, der omgave ham, og som bevidnede Rigtigheden af hans Bemærkninger. Han sagde dem, at han kun betragtede dette lille Udbrud som en naturlig Begivenhed; dersom

han i denne Hendelse skulde see noget Tegn, maatte det snarere være et gunstigt, end et ugunstigt; thi Forsynet syntes tilbøieligt til at oplyse deres Vei. — Luis og de Andre gik til Mandskabet, og søgde ved Tiltale og Fornuftgrunde at bortfjærne deres Skræk, der i Begyndelsen truede med at ville have alvorlige Følger. For Øieblikket opnaaede de deres Hensigt, forsaavidt det angik Vulkanen, og det mindre ved de Beviser, som den mere kyndige Deel af Officiererne kom frem med, end ved Sanchos og nogle andre Matrosers Vidnesbyrd, der paa flere Steder havde seet lignende Naturbegivenheder.

Med saadanne Vanskeligheder havde den store Sømand at kjæmpe, efterat han havde tilbragt flere Aar med Bønner og Ansøgninger, for at erholde de indskrænkede Midler, der tilsidst vare blevne ham tilstaaede, for at iværksætte et af de vigtigste Foretagender, som den menneskelige Aand nogensinde havde lagt Planen til.

Den anden September naaede Skibene Gomera, og dvælede der i nogle Dage, for at fuldstændiggjøre Reparationerne og at indtage de Artikler, som de endnu behøvede forend de forlode civiliserede Menneskers Opholdssteder og det, som den Tid blev betragtet som Grændsen for den bekjendte Jord. Ankomsten af en saadan Flaade havde paa en Tid, da Midlerne til Communication vare saa ubetydelige, at Begivenhederne sædvanligt vare deres egne Herolder, vækket megen Opsigt hos Beboerne af de forskjellige Øer,

som vore Reisende besøgde. Columbus blev af dem holdt høit i Ære, ikke alene i Betragtning af den høie Post, som de to Herskere havde betroet ham, men formedelst hans Foretagendes Storhed og romantiske Charakteer.

Paa de nærliggende Øer, Madeira, Azorerne og Canarierne, var den Tro almindeligt udbredt, at der laa Land imod Vesten, og Beboerne levede i denne Henseende i en besynderlig Vildfarelse, som Amiralen havde Leilighed til at opdage under sit andet Ophold paa Gomera. Iblandt de meest udmærkede Personer, som den Tid befandt sig paa Øen, var Donna Inez Peraza, Greven af Gomeras Moder. Hun var omgivet af en Mængde Mennesker, der ikke alene hørde til hendes Følge, men vare komne fra de forskjellige Øer, for at bevidne hende deres Ærefrygt. Hun modtog Amiralen, som det passede til hans høie Rang, og indbød dem af hans Ledsagere, som Columbus betegnede som værdige til en saadan Ære. Naturligviis var den foregivne Pedro de Munnoz, eller Pero Gutierrez, — thi man kaldte ham snart med det Ene, snart med det Andet af disse Navne, — saavelsom overhovedet alle de, der formedelst deres Opdragelse og Dannelse havde Fordring paa at tage Deel i et fornemt og dannet Selskab, velkomne Gjæster.

„Det glæder mig, Don Christopher!“ — sagde Donna Inez Peraza ved denne Leilighed, — „at deres Høiheder endelig have givet efter for Eders Ønske, at løse denne store Opgave, ikke alene for vor hellige Kirkes Skyld, der, som

I siger, vil have saa stor Fordeel af at Eders Plan lykkes, og for begge Herskernes Ære og Spaniens Velfærd, samt for andre vigtige Aarsagers Skyld, som vi allerede have berørt i vore Samtaler, men ogsaa for de værdige Beboere af de lykkelige Øer, der ikke alene have saa mange Sagn betræffende et Land i Vesten, men for største Delen troe, at de mere end een Gang i deres Liv have seet det i den Retning."

„Jeg har hørt tale derom, ædle Frue! og vilde være meget taknemmelig, dersom jeg kunde faae nogen Underretning af et Øievidnes Mund, da vi nu ere sammen her, og tale saa aabenhjertet om det, der interesserer os Alle saa meget."

„Da, Senner! vil jeg bede denne værdige Cavaleer, der i enhver Henseende er skikket til at besvare et saadant Spørgsmaal, om at være vor Ordfører og at meddele Eder hvad vi her paa disse Øer troe, og hvad saa Mange af os troe at have seet Jeg beder Dig, Sennor Dama, at gjøre Amiralen bekjendt med det selsomme Syn af et ubekjendt, langt ude i det atlantiske Hav liggende Land, der hvert Aar frembyder sig for vore Øine."

„Meget gjærne, Donna Inez! og det saa meget hellere, som det behager Eder at opfordre mig dertil," — svarede den Tiltaelte, der lavede sig til at fortælle Historien med en Iver, som Venner af det Viunderlige pleie at røbe, naar der viser sig en passende Leilighed til at faae

deres Yndlingsmaterie paa Bane; — „Den ædle Amiral har sandsynligviis hørt tale om Den St. Brandon, der ligger fiirsindstyve eller hundrede Timers Reise Vesten for Ferro og saa ofte er bleven seet, men som ingen Sømand, i det mindste i vore Dage, har været i Stand til at naae."

„Jeg har ofte hørt om dette fabelagtige Sted, Senner!" — svarede Amiralen alvorligt, — „men undskyld mig, naar jeg siger, at det Land, som en Sømand har seet og dog ikke naaet, aldrig har været til."

„Nei, Senner Almirante!" — faldt et Dusin ivrige Stemmer, blandt hvilke man tydeligt kunde kjende Donna Inez', ham i Talen, — „de Fleste her vide, at det er blevet seet, og at Ingen endnu har naaet det, er en Kjendsgjærning, som flere end een Sømand, hvis Forhaabninger ere blevne skuffede, kunne bevidne."

„Hvad vi have seet, vide vi, og hvad vi vide, kunne vi beskrive," — svarede Columbus alvorligt, — „man sige mig i hvilken Meridian eller paa hvilken Parallele dette St. Brandon ligger, og inden een Uge vil jeg vide om det er til eller ikke."

„Jeg veed kun lidet om Meridianer eller Paralleler, Don Christopher!" — sagde Senner Dama, — „men jeg har noget Begreb om synlige Ting. Denne Ø har jeg ofte og til forskjellige Tider seet mere eller mindre tydeligt, og det ved den klareste Himmel og ved Leiligheder, ved hvilke det ikke var mueligt at tage meget feil med Hensyn til

dens Form og Udstrækning. Engang erindrer jeg ogsaa at have seet Solen gaae ned bag dens Bjærge."

„Dette er indlysende og en Omstændighed, som en Somand vel maa agte paa, og dog holder jeg for, at det, I troer at have seet, Senner! har været et skuffende Billede af Atmosphæren."

„Umueligt, umueligt!" — raabde et Dusin Stemmer i eet Aandedræt, — „Hundrede Mennesker ere hvert Aar Vidne til Synet af St. Brandon og til dens ligesaa pludselige og hemmelighedsfulde Forsvinden."

„Deri, ædle Donna og ærede Ridder! ligger den Vildfarelse, som I ere faldne i. I see Pico hele Aaret igjennem, og den, der krydser hundrede Mile Norden eller Syden, Osten eller Vesten Jorden, vil bestandigt see den hele Aaret igjennem, undtagen paa saadanne Dage, da Atmosphærens Beskaffenhed ikke tillader det. Det Land, som Gud har skabt paa et bestemt Sted, vil vist forblive paa dette bestemte Sted, indtil en stor Omvæltning, der ogsaa hidrører fra hans Forsyn og fra hans Love, anviser det en anden Plads."

„Alt dette kan være sandt, Senner! Det er udentvivl sandt! Men ingen Regel uden Undtagelse! I vil ikke kunne nægte, at Gud regjerer Verden paa en hemmelighedsfuld Maade, og at hans Hensigter ikke altid ere klare for det menneskelige Die. Hvorfor havde Maurerne ellers saa længe hersket over Spanien? Hvorfor vare de Vantroe selv

endnu i dette Øieblik i Besiddelse af den hellige Grav? Hvorfor vare begge Herskerne saa længe døve imod Eders velgrundede Ønske og Bøn om at turde bringe deres Faner tilligemed det hellige Kors til Cathay, hvorhen I staaer i Begreb med at seile? Hvem veed, om dette Syn af St. Brandon ikke maa antages som et Tegn, der skal opmuntre en Mand som Eder, der har et endnu større Formaal for sig, end at naae dens Bred?"

Columbus var en Sværmer; men hans Begeistring var dybt grundet i hans Ærefrygt for Religionens anerkjendte Mysterier, der ikke søgde nogen anden Støtte for ubegribelige Ting, end den, som man fornuftigviis kunde antage for at høre til en ufeilbar Viisdoms Virken, og som lagde den skyldige Ærefrygt for en høieste Magt for Dagen. Som de fleste af sine Samtidige troede han paa nye Underværker, og hans Tillid til Offringers, Bodsøvelsers og Bønners umiddelbare verdslige Kraft var den samme, som udmærkede Tidsalderen i Almindelighed og hans Kald i Særdeleshed. Alligevel forkastede hans mandige Forstand Troen paa almindelige Underværker, og medens han troede sig ganske egentlig valgt og kaaret til det store Foretagende, som han havde begyndt paa, var han ikke tilbøielig til at antage, at et luftigt Billede af en Ø var blevet opstillet paa den vestlige Horizont for at lokke Sømændene til at følge sine Skyggeomrids til det fjernere Cathay.

„At jeg med Tillid føler, at Guds Forsyn har valgt

mig til sit ydmyge Redskab for at forbinde Europa med Asien ved en lige Vei til Soes, er vist," — svarede Sømanden alvorligt, endskjøndt hele hans Sjæls Begeistring flammede i hans Øine, — „men jeg er langt fra den Svaghed at troe, at jeg vil blive ledet paa min Vei paa en umiddelbar, viunderlig Maade. Det passer sig bedre for den guddommelige Viisdoms Virken, og det er sikkert ogsaa mere behageligt for min Egenkjærlighed, at de Midler, der anvendes, ere af det Slags, som en klog Sømand og de meest erfarne Philosopher see sig i Stand til at vælge. Mine Tanker bleve først henvendte paa at overveie denne Gjenstand; derpaa blev min Fornuft oplyst ved et med Iver fortsat Studium og ved Eftertanke, og Videnskaben har hjulpet mig til at vinde den Overbeviisning, der var nødvendig for at anspore mig til at fremme Sagen og sætte mig i Stand til at vinde Andre for Deeltagelsen i dette Foretagende."

„Og handle alle Eders Ledsagere, ædle Amiral! efter de samme Anskuelser?" — spurgde Donna Inez, i det hun saae paa Luis, hvis mandige Ynde og ridderlige Udvortes havde fundet Naade for de fleste af Damernes Øine der paa Den; — „Er Sennor Gutierrez ligesaa oplyst i denne Sag? Og har han ogsaa opoffret sine Nætter til Studeringer for at plante Korset iblandt Hedningerne og see Castilien og Cathay nærmere forbundne?"

„Senhor Gutierrez har frivilligt taget Deel i denne Reise; han maa selv gjøre Rede for sine Bevæggrunde."

„Da ville vi kalde paa Ridderen selv for at høre hans Svar. Disse Damer ere meget nysgjærrige efter at erfare, hvad der har bevæget en ung Mand, der kunde gjøre sin Lykke ved Donna Isabellas Hof og i Krigene mod Maurerne, til at slutte sig til et saadant Tog."

„Krigene mod Maurerne ere til Ende, Sennora!" — svarede Luis smilende, — „og Donna Isabella, ligesom alle Damerne ved hendes Hof, begunstige i høi Grad de unge Mennesker, der vise Mands Mod, naar det kommer an paa at befordre Castiliens Fordeel og udbrede dens Hæder i det vide Fjerne. Jeg forstaaer mig kun lidt paa Philosophi og kan endnu mindre gjøre Fordring paa de Geistliges Lærdom; men jeg troer at see Cathay for mig, funkle paa Himlen som en glindsende Stjerne, og jeg vil vove Liv og Blod for at opsøge det."

Lydelig Beundring lod sig høre i de skjønne Tilhørerinders Kreds, thi Modet vinder lettelig Bifald, naar høie personlige Fortrin staae ved Siden af det, og den, som det besjæler, er ung og begunstiget. At Columbus, en gammel, erfaren Sømand, vilde vove et Liv, der desuden ikke havde lang Tid tilbage, paa det dristige Foretagende, at see ind i det atlantiske Havs Hemmeligheder, syntes hverken saa forvovent, eller saa roesværdigt; men Mange opdagede høie Egenskaber hos den Charakteer, der netop

betraad Livets Bane og det under saa gunstige Forvarsler, og dog satte alle sine Forhaabninger paa det uvisse Udfald af en saa overordentlig Plan.

Luis var ung, og fandt en høi Nydelse i den Beundring, som saa mange følsomme unge Væsner saa frimodigt ydede hans Dristighed, da Donna Inez noget i urette Tid afbrød hans Lykke og saarede hans Egenkjærlighed.

„Disse Bestræbelser kunne virkelig kaldes ærefuldere, end de, som mine Breve fra Sevilla tillægge en ung Mand, der hører til de stolteste af vore castilianske Huse, og hvis Navn alene skulde indbyde ham til at give en Familie, der saa længe har været Spaniens Stolthed, ny Glands;" — sagde Sennora Peraza; — „Beretningerne tale om hans Lyst til et omflakkende Liv, men paa en Maade, der ikke anstaaer hans Rang; heller ikke skal den være til nogen Nytte, enten for Herskerne, eller for Landet."

„Og hvem kan den misledte unge Mand være, Sennora?" — spurgde Don Luis, der var bleven altfor opblæst af den Beundring, man nylig havde skjænket ham, til at forudsee Svaret; — „en Ridder, som man taler om paa den Maade, maa gjøres opmærksom paa sit Rygte og opmuntres til en mere passende Opførsel."

„Hans Navn er ingen Hemmelighed, thi Hoffet taler uden Sky om hans selsomme, uordentlige Opførsel. Jeg mener en Ridder af høi Byrd og et berømt Navn, Don Luis de Bobadilla, Greve af Llera."

Man pleier at sige, at Lurerne ikke sjeldent faae Ting at vide, som de nødigt ville høre, og Luis havde nu den Ulykke at erfare Sandheden af dette Ordsprog. Han følde, at Blodet foer ham op i Ansigtet, og der behøvedes en stærk Anstrængelse af hans Selvbeherskelse for at holde ham tilbage fra et Udraab, i hvilket sandsynligviis Halvdelen af alle Helgener og Martyrer vilde være forekommet. Det lykkedes ham dog at blive Herrer over sine Følelser.

Han nedslugde de Ord, som han var i Begreb med at sige og saae sig om med en trodsig, udfordrende Mine, som om han søgde et mandligt Ansigt, der vovede at smile ad de Ord, der nylig vare yttrede.

Til Lykke havde Columbus i dette Øieblik forsamlet alle de Mænd, der vare tilstede, omkring sig, og man taelde med Varme om enten Den St. Brandon var til, eller ikke til; Luis fandt derfor intet Smiil, med hvilket han paa en passende Maade kunde yppe Strid, og som paa nogen Maade saae ud som fjendtlig Spot. Og til Lykke bevægede den elskværdige Blidhed, der stedse er virksom hos unge qvindelige Væsner, en af Donna Inez' skjønne Selskabssøstre til at tage Ordet, og det paa en Maade, der atter i en høi Grad oplivede vor Helts Følelser.

„Det er sandt, Sennora!" — sagde den smukke unge Dame, og de første Toner af hendes Stemme havde den Virkning, at de dæmpede den Storm, der havde reist sig i den unge Mands Bryst; — „det er sandt, Sennora!

Don Luis skal være en Sværmer, urolig i sine Sæder og Vaner, men man siger ogsaa, at han har et fortræffeligt Hjerte, er ædelmodig, som Himmelens Dug, og fører den bedste Landse i Castilien, ligesom han ogsaa sandsynligviis vil føre den skjønneste Jomfrue hjem."

„Sennor de Munnoz, Præsternes Præken og Forældrenes Vrede er spildt, saa længe Skjønhed og Ungdom anslaae Mod, ridderlige Gjærninger og en aaben Haand høiere, end de mindre glimrende Dyder, som vor hellige Religion foreskriver, og som blive saa ivrigt anbefalede af dens Tjenere. Seieren over nogle Riddere i en Turnering og Samlingen af en sprængt Rytterskare ved et Angreb af de Vantroende gjælder langt mere, end mange Aars Afholdenhed og flere Ugers Bod og Bøn."

„Hvorledes kunne vi vide, Sennora! om den Ridder, som de taelde om, ikke ogsaa har sine Uger og Timer af Bod og Bøn?" — svarede Luis, der igjen var bleven Herre over sin Stemme; — „dersom han er saa lykkelig at have en samvittighedsfuld geistlig Raadgiver, kan han næppe undgaae begge Dele — da Bønnen saa ofte bliver foreskreven som en Bod. Det synes virkelig at være en stakkels Skjælm, og det undrer mig slet ikke om hans Elskede ikke agter ham ret høit. Bliver Damens Navn ogsaa nævnet i Brevene?"

„Sikkert! Hun hedder Donna Maria de los Mercedes de Valverde og er en Nærbeslægtet af Guzmannerne og andre høie Huse, samt en af Spaniens skjønneste Jomfruer."

„Det er hun!“ — raabde Luis, — „og en af de Dydigste ligesom en af de Skjonneste, og ligesaa klog som dydig!“

„Hvorledes, Sennor! er det mueligt, at I kjender en Dame af hendes Rang noie nok til at tale saa bestemt om hendes Egenskaber og Udseende?“

„Hendes Skjonhed har jeg seet, og om hendes Fortrin kan man tale efter Rygtet. Men omtaelde Eders Breve, Sennora! ogsaa hvad der var blevet af den ulykkelige Elsker?“

Rygtet gaaer, at han paa ny har forladt Spanien og, som man antager, under Herskernes Unaade; thi man vil have lagt Mærke til, at Dronningen aldrig nævner ham mere. Ingen veed, hvilken Vei han har taget, og der er næppe nogen Tvivl om, at han igjen sværmer omkring paa Havet, for, som sædvanligt, at opsøge gemene Æventyrere i Kysthavnene.“

Samtalen tog nu en anden Retning og Amiralen og hans Reisekammerater begave sig til deres forskjellige Skibe.

„I Sandhed, Sennor Don Christoval!“ — sagde Luis, da han gik alene med den store Somand ned til Strandbredden, — „Mennesket veed næppe naar det kommer til Berømthed og naar ikke. Omendskjondt jeg kun er en ubetydelig Somand og ikke engang forstaaer at styre et Skib, finder jeg dog, at mine Bedrifter til Soes overalt ere velbekjendte. Dersom Eders Excellence ved denne Fart kun

erhverver Eder Halvdelen af den Berømthed, som jeg allerede kan glæde mig ved, vil I med Rette kunne antage, at Efterverdenen aldrig vil glemme Eders Navn."

„Det er en Tribut, som de Store maae betale for deres høie Stilling, Luis!" — svarede Amiralen; — „at man omtaler og bedømmer alle deres Handlinger, og at de ikke kunne gjøre Noget, uden at det bliver iagttaget og dadlet."

„Det vilde være ligesaa godt, Senhor Almirante, at kaste Bagtalelser, Løgn og Mishandlinger med i Vægtskaalen, thi alt dette kan man endnu føie til Listen. Er det ikke mærkværdigt, at et ungt Menneske ikke kan besøge et fremmed Land, for at forøge sine Kundskaber, og uddanne sine Evner, uden at alle Castiliens Sladdertasker fylde deres Breve til Sladdertaskerne paa de canariske Øer med Efterretninger om hans Handlinger og Opførsel! Ved alle Østerlands Martyrer, dersom jeg var Dronning af Castilien, gav jeg en Lov mod Efterretninger af dette Slags, ja, jeg troer mod alle det smukke Kjøns Brevskriverier."

„I dette Tilfælde vilde Du, Senhor de Munoz, aldrig opleve den Glæde at erholde en Efterretning fra den skjønneste Haand i Castilien."

„Ha, Don Christopher! — jeg mener Brevværlingen mellem Damerne indbyrdes. Hvad en ædel Jomfrues Breve angaaer, der blive skrevne for at glæde og opmuntre en ung Ridders Hjerte og Aand, der tilbeder hende, da ere de uden Tvivl nyttige, og de Hellige ville straffe dem med Døvhed,

der ere ugudelige nok til at ville opsnappe dem eller forbyde dem! Nei, Sennor! jeg haaber, at mine Reiser i det mindste have gjort mig frisindet, i det jeg har hævet mig over Provindsernes og Stædernes snævre Fordomme, og jeg er langt fra at ønske, at Brevvæxlingen imellem skjønne Damer og deres Riddere, eller imellem Forældre og deres Børn, eller selv imellem Koner og deres Mænd skal blive ophævet; men hvad Brevene fra den ene Sladdertaske til den Anden angaaer, Sennor Almirante! da afskyer jeg dem ligesaa meget som Syndens Fader afskyer denne vor Fart."

„I Sandhed, Luis! denne vor Fart vil han af gode Grunde ikke gjærne see," — svarede Columbus smilende, — „thi i dens Følge vil Aabenbaringens Lys og Korsets Triumph være. — Men, min Ven! hvad er det, som Du ønsker at sige mig, thi det er klart, at Du ventede paa mig, for at vælte en Steen fra dit Hjerte?" — sagde Amiralen til en af Mandskabet, der ventede paa ham, — „Dit Navn er Sancho Mundo, hvis jeg ikke tager feil af dit Ansigt."

„Sennor Don Almirante! Eders Hukommelse har ikke taget feil," — svarede den Person, som han talede til, — „jeg er Sancho Mundo, som Eders Excellence siger, undertiden ogsaa kaldet Sancho fra Arsenalporten. Jeg ønsker at sige Eder nogle Ord betræffende vor Reises Skjæbne, dersom det ellers behager Eder at høre mig, Sennor! der hvor der ingen Ører findes, som I maa have Mistillid til."

„Her kan Du tale aabenhjertet; denne Ridder er min Fortrolige og min Secretair."

„Det behøves ikke, at jeg siger en stor Sømand som Eders Excellence, hvem Kongen af Portugal er, og hvad Sømændene i Lissabon i saa mange Aar have tragtet efter, thi I veed alt dette bedre end jeg. Derfor vil jeg kun føie til, at de opdage alle ubekjendte Lande, forsaavidt som det er dem mueligt, for sig selv, og af alle Kræfter forhindre Andre i at gjøre det Samme."

„Don Joao af Portugal er en oplyst Fyrste, Karl! og Du vilde gjøre vel i, at ære hans Charakteer og høie Stilling. Hans Høihed er en frisindet Hersker, og fra hans Havne er der udgaaet mange ædle Foretagender."

„Det er sandt, Sennor! — og de sidste Skibe, som han sendte ud, afgive ikke det sletteste Beviis paa hans Hensigter og Planer," — svarede Sancho, i det han saae paa Amiralen med et ironisk Blik, i hvilket man kunde læse, at Karlen havde mere i Baghaanden, end han havde i Sinde at meddele uden Omsvøb; — „Ingen har tvivlet om Don Joaos Beredvillighed til at lade Skibe løbe ud."

„Du har faaet en eller anden Efterretning, Sancho, som Du anseer det for passende at meddele mig. Tael aabenhjertet og forlad Dig paa, at jeg vil belønne Dig for enhver Tjeneste efter dens fulde Værd."

„Dersom Eders Excellence vil have Taalmodighed og høre paa mig, vil jeg fortælle den hele Historie efter alle

dens enkelte Omstændigheder, og det paa en Maade, at Intet skal blive i Mørke, men Alt saa let forstaaet og begrebet, som Nogen kan ønske det, eller en Præst kan forlange det i Skriftestolen."

„Tael! Ingen skal afbryde Dig. Din Belønning skal rette sig efter din Aabenhjertighed."

„Velan da, Sennor Don Almirante! — I maa vide, at jeg for omtrent elleve Aar siden gjorde en Reise fra Palos til Sicilien. Vor Caravele tilhørde Pinzonnerne her; ikke Martin Alonzo, der fører Pinta under Eders Excellences Befaling, men en Fætter af hans afdøde Fader, der lod bygge bedre Fartøier, end vi i disse Jilfærdighedens, det raadne Tougværks og den slette Kalfatrings Dage, ikke at tale om den Maade, hvorpaa Seildugen —"

„Godt, Sancho!" — faldt den utaalmodige Luis ham i Talen, — „Du glemmer, at det er Aften og at Amiralens Baad venter."

„Hvordan skulde jeg forglemme det, naar jeg seer, at Solen er i Færd med at dukke ned i Vandet, og selv hører til Baaden — thi jeg har kun forladt den, for at meddele Amiralen, hvad jeg har at sige ham."

„Lad Manden fortælle sin Historie paa sin egen Maade, Sennor Pedro!" — bemærkede Columbus, — „Man vinder Intet ved at man forstyrrer en Sømand i hans Regning."

„Nei, Eders Excellence! eller ved at man slaaer et Muulæsel. — Og saaledes gjorde jeg, som jeg berettede,

hiin Reise til Sicilien, og havde en Kammerat, ved Navn Jose Gordo, en født Portugiser, — men det var en Mand, der holdt mere af de spanske Vine, end af sit Lands slette Sorter, og derfor seilede han sædvanligt med spanske Fartøier. Jeg har dog aldrig ret vidst, om Jose i Hjertet mere var Portugiser end Spanier, men en middelmaadig Christen var han i ethvert Tilfælde."

„Det er at haabe, at Manden har forbedret sig," — bemærkede Columbus roligt, — „Da jeg forudseer, at der vil komme noget, der skal bekræftes ved Joses Vidnesbyrd, maa jeg sige Dig, at jeg ogsaa holder en middelmaadig Christen for et middelmaadigt Vidne. Siig mig derfor nu, hvad han har meddeelt Dig, for at jeg selv kan være i Stand til at dømme om Værdien af hans Ord."

„Nu, den, der tvivler om, at Eders Excellence vil opdage Cathay, er en Kjætter, thi jeg seer, at I har opdaget min Hemmelighed, uden at I har hørt et Ord om den. — Jose er nylig kommen i den Felucca, der ligger for Anker ved Siden af Santa Maria, og da han fik at høre, at en vis Sancho var ombord paa dette Skib, kom han hurtigt herover for at besøge den gamle Ven."

„Alt dette er saa simpelt, at jeg undrer mig over, at Du anseer det for værdt at fortælle det, Sancho! men da vi nu have ham i god Behold ombord paa vort gode Skib, kunne vi let komme til det, som han har at meddele Dig."

„Det er rigtigt, Sennor! og derfor vil jeg, uden unyttige Omsvøb, fortælle, at Gjenstandene for hans Fortælling ere Don Joao af Portugal, Don Fernando af Aragonien, Donna Isabella af Castilien, Eders Excellence Sennor Don Almirante, Sennor de Munnoz og jeg."

„I Sandhed, et besynderligt Selskab!" — raabde Don Luis, medens han stak Matrosen et Guldstykke i Næven, — „dette vil maaskee hjælpe Dig til at forkorte Historien om denne selsomme Forening."

„Endnu et Stykke af dette Slags vilde snart bringe Historien til Ende. For at sige Sandheden, Jose fortalde mig, at hans Tidende var en Dobla værd, og han vil blive meget missornoiet, naar han erfarer, at jeg har faaet min Halvdeel, medens hans endnu ikke er betaelt."

„Dette vil altsaa berolige ham, Sancho!" — sagde Columbus, og stak den snilde Karl en heel Dobla i Næven, thi Amiralen mærkede let, at Sancho virkelig havde en vigtig Efterretning at meddele ham; — „Du kan kalde Jose til Hjælp, for at han kan lette Dig Byrden."

Sancho gjorde, hvad der blev befalet ham, og nogle Minutter efter kom Jose, modtog sin Dobla, veiede den betænksomt mellem sine Fingre, stak den i Lommen og begyndte sin Historie.

Aldeles ulig den snilde Sancho fortaelde han sin Historie raskt, begyndte ved det rette Punkt, og holdt op med at tale, saasnart han intet mere havde at meddele. Det

Væsentlige af hans Beretning lader sig sammenfatte i Korthed.

Jose kom fra Den Ferro og havde der seet tre bevæbnede Caraveler, der førde det portugisiske Flag, og krydsede omkring Øerne under Omstændigheder, der ingen Tvivl lode om, at de vilde kapre de castilianske Skibe. Da Manden beraabde sig paa nogle Passagerer, der i samme Øieblik vare komne i Land, og kunde bekræfte hans Udsagn, begav Columbus sig i Øieblikket til disse Mænds Bolig, for at høre, hvad de vidsde om Sagen. Deres Udsagn bestyrkede Matrosens Beretning.

„Blandt alle de Vanskeligheder og Forlegenheder, der hidindtil have mødt os, Luis!" — sagde Amiralen, da Begge gik ned til Strandbredden, — „er denne den alvorligste. Vi kunne blive opholdte paa vor Reise af disse forræderiske Portugisere, eller forfulgte paa vor Vei, og da ville vore Laurbær blive et Bytte for Andre, og alle de Fordele, der med Rette tilkomme os for vore mange Besværligheder og Farer, ville Folk anmasse sig, eller i det mindste gjøre Fordring paa, der hverken havde Kjækhed eller Klogskab nok til at modtage, hvad der ærligt blev tilbudt dem."

„Don Joao af Portugal maatte have sendt langt bedre Riddere, end Maurerne fra Granada, for at fuldføre dette Foretagende," — svarede Luis, der besad al en Spaniers Modbydelighed for hans Naboer paa Halvøen;

— „han er en dristig og lærd Fyrste, som jeg hører; men Dronningen af Castiliens Flag og Befalinger maae ikke agtes ringe og mindst her, paa hendes egne Øer."

„Vi ere ikke stærke nok til at maale os med den Magt, som man sandsynligvis har udsendt imod os. Antallet og Størrelsen af vore Skibe er bekjendt, og Portugiserne ere udentvivl i Besiddelse af de nødvendige Midler til at naae deres Maal, hvilket det end kan være. — Ak, Luis! min Skjæbne har virkelig været haard, endskjøndt jeg i al Ydmyghed haaber, at Udfaldet engang vil give mig Erstatning. — I mange Aar ansøgde jeg hos Portugiserne om at faae dem til at antage sig dette Foretagende og at gjøre det, som vor naadige Herskerinde, Donna Isabella, nu saa priisværdigt har begyndt; de hørde mine Grunde og mine Bønner med kolde Ører — ja, de afviisde mig med Haan og Foragt; og dog har jeg nu næppe begyndt at iværksætte den Plan, som de saa ofte gjørde latterlig, førend de gjøre sig Umage for at tilintetgjøre den ved Magt og Forræderi."

„Ædle Don Christopher! — hellere ville vi dø som ægte Castilianere, end at dette skal skee!"

„Vort eneste Haab grunder sig paa en hurtig Afreise. Takket være Martin Alonzos Iver og Bestræbelser, Pinta er seilfærdig, og vi kunne forlade Gomera saa snart det gryer ad Dag. Jeg troer ikke, at de ville have den Dristighed, at følge os i det uveisomme, ubekjendte atlan-

tiske Hav uden nogen anden Fører, end deres egne svage Kundskaber, og saa snart Solen staaer op, ville vi lette Anker. Alt vil komme an paa, at vi kunne forlade de canariske Øer uden at blive seede."

Som han sagde dette, havde de naaet Baaden, og nu roede de hurtigt ud til Santa Maria. Imidlertid kneisede Øens Bjærgtoppe som mørke Skygger i Luften, og strax derpaa lignede Caravelerne dunkle, formløse Pletter paa det urolige Element, hvorover de svævede.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Et hundrede og fjortende til et hundrede og syttende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1843.

Mercedes af Castilien.

En Roman fra Columbus' Dage

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1843.

Maa trykkes.

C. Reiersen.

Første Kapitel.

De kjende knap den rene Himmelglands,
Som Aar om denne Dag vil samle;
Hvor Elskov vil bekrandse deres Navne;
Hvor stort et Rige deres Born vil eie.

Bryant.

Den følgende Nat forsvandt for vore Reisende under meget forskjellige Følelser. Saasnart Sancho havde bragt sin Belønning i Sikkerhed, tog han ikke i Betænkning at fortælle Alt til Enhver, der havde Lyst til at høre ham; og Columbus havde endnu ikke været længe ombord igjen, førend Efterretningen ogsaa var gaaet fra Mund til Mund, og den hele lille Flaade var underrettet om Portugisernes Hensigter.

Mange ønskede, at denne Efterretning maatte være sand og at Lykken maatte begunstige deres Forfølgere; thi i deres Øine var enhver Lod at foretrække for den, som denne Reise lovede dem; den største Deel af Skibsmandskabet

brændte af Utaalmodighed efter at see Ankerne lettede og Seilene satte til, om ikke for andet, saa for at see, hvem der vilde vinde Seier i dette Væddeløb.

Columbus selv følde den dybeste Bekymring, thi det syntes ham virkelig som om den grusomme Skjæbne vilde rive ham Bægeret fra Læberne, just som han efter saa mange Forhindringer og bittre Lidelser vilde sætte det til Munden. Han tilbragde derfor Natten i ængstlig Frygt, og var den Første, der Morgenen derpaa var paa Benene.

Med Daggryet var Alt muntert, og da Forberedelserne vare blevne trufne om Natten, saa vare de tre Skibe allerede under Seil, da Dagen brød frem — Pinta, som sædvaligt, i Spidsen.

Vinden var svag og Skibene havde blot saa megen Fart, at de kunde lystre Roret; men hvert Øieblik syntes kostbart og Forstavnene bleve vendte imod Vesten. Da de i en kort Tid havde været under Seil, kom en Caravele, som de i flere Timer havde havt i Syne, forbi dem og Amiralen tiltaelde den. Den kom, som man erfarede, fra Ferro, den sydvestligste Ø i Gruppen, og havde taget næsten den samme Cours, som Expeditionen havde i Sinde at tage, indtil den forlod de bekjendte Farvande.

„Bringer Du Efterretninger fra Ferro?" — spurgde Columbus, da det fremmede Skib drev langsomt forbi Santa Maria, thi begge Skibes Fart beløb sig til lidet

mere end een Miil i Timen; — Gives der noget Nyt i den Egn?'

„Dersom jeg vidsde, at jeg taelde med Genueseren, Don Christopher Columbus, som deres Høiheder have beæret med et saa vigtigt Hværv, vilde jeg snarere føle mig bevæget til at meddele hvad jeg har seet og hørt, Sennor!" — lød Svaret.

„Jeg er Don Christopher selv, Deres Høiheders Amiral og Vicekonge over alle de Have og Lande, som vi maae opdage, og, som Du har sagt, en Genueser af Fødsel, omendskjøndt en Castilianer af Pligt og Kjærlighed til sin Dronning."

„Da kan jeg sige Eder, ædle Amiral! at Portugiserne ere virksomme, thi tre af deres Caraveler ere i dette Øieblik udenfor Ferro, i det Haab at bemægtige sig Eders Eskadre."

„Hvad veed man om min Reise, min Ven! og af hvilke Grunde skal jeg troe, at Portugiserne have vovet at udsende Caraveler, med den Befaling at forhindre dem, der seile paa Isabella den Catholskes Befaling? Du maa vide, at den hellige Fader for nylig har givet begge Herskerne denne Titel, som en Anerkjendelse af de store Tjenester, de have gjort Kirken ved at fordrive Maurerne fra de christelige Lande."

„Sennor, Rygtet om det har rigtigtnok udbredt sig iblandt Øboerne, men hvad spørge Portugiserne om saadanne Ting,

naar Frygt for deres Guld er med i Spillet. Da jeg forlod Ferro, taelde jeg med Caravelerne, og jeg har god Grund til at troe, at Rygtet ikke har gjort dem Uret."

„Syntes de udrustede til Krig og anmassede de sig Ret til at forhindre vort Forehavende?"

„Os sagde de intet af det Slags; de spurgde os kun spodsk, om den berømte Don Christopher Colon, den store Vicekonge i Osterland, var ombord paa vort Skib? Hvad deres Udrustning angaaer, da havde de mange Lombardarer og en Mængde Mennesker med Harnisker og Hjælme. Jeg tvivler paa, at der er saa mange Krigsfolk paa Azorerne, som paa deres Skibe."

„Holdt de sig nær ved Den eller gik de langt ud i Søen?"

„Meest det Sidste, Sennor! Om Morgenen seile de langt ud mod Vest, og naar Dagen helder, styre de igjen mod Land. Tro en gammel Somand, Don Christopher! disse Hunde føre inter Godt i deres Skjold."

Disse Ord vare næppe hørlige, thi Caravelerne vare imidlertid drevne forbi hinanden og snart saavidt adskilte, at de ikke mere kunde tale sammen.

„Troer I, at det castilianske Navn staaer saa lavt, Don Christopher! at disse portugisiske Hunde skulde vove at beskjæmme Dronningens Flag saaledes?" — spurgde Luis.

„Jeg frygter ingen Vold, men Ophold og Rænker, og Saadanne vilde netop i dette Øieblik næppe være mig

mindre piinlige, end Døden selv. Men meest frygter jeg for at disse Caraveler have Ordre til at følge os til Cathay, under det Paaskud at vaage over Kong Joaos Rettigheder, thi i dette Tilfælde vilde de gjøre os vor Opdagelse stridig og dele Æren med os. Vi maae undvige disse Portugisere, dersom det er mueligt, og for at opnaae dette, har jeg i Sinde at holde mig vestligt, uden at nærme mig mere til Den Ferro, end det er uundgaaeligt nødvendigt.

Uagtet den brændende Utaalmodighed, der nu havde bemægtiget sig Amiralen og den største Deel af Mandskabet, syntes Elementerne at ville modsætte sig hans Fart fra de canariske Øer til det aabne Ocean. Vinden blev bestandigt svagere og tilsidst saa stille, at de tre Skibe laae ubevægelige medens Bølgerne sloge imod deres Sider, og de lignede store Havdyr, der i Sommerens Hede udhvilede sig i søvnig Træghed.

Manget hemmeligt Paternoster og Avemaria blev mumlet af Matroserne og ikke faa fromme Løfter bleve gjorte, i Haab om at faae en frisk Kuling. Af og til syntes det som om Forsynet vilde opfylde dette Ønske, thi Seilene begyndte at fyldes igjen, men dette var snart forbi, og Alle ombord følde at de vare fordømte til at udholde et kjedsommeligt Havblik. Men ligesom Natten brød frem, hævede der sig en svag Kuling, og i nogle Timer hørde man Bølgernes Skvulpen under Bougen af Skibet, end-

skjøndt Farten næppe var tilstrækkelig til at faae det til at lystre Roret. Men henimod Midnat forsvandt endogsaa denne næppe mærkelige Bevægelse og Skibene gyngede igjen langsomt paa Dyningen, som Stormen sendte did fra det vestlige Oceans store Bækken.

Da det igjen blev Dag, saae Amiralen sig imellem Gomera og Teneriffa, og den høie Bjærgtop paa den sidste D kastede sin tilspidsede Skygge, lig Skyggen af et Kjæmpetaarn, langt ud i Havet, indtil dens skarpe Spids fornyede sig i det svage Gjenskin, langs Havets speilglatte Overflade.

Columbus frygtede nu for at Portugiserne skulde betjene sig af deres Baade eller bevæge en let Felucca med Aarerne for at udfinde hvor Skibene befandt sig; han lod derfor klogelig Seilene tage ind, for at skjule sine Skibe, saa meget som mueligt, for nysgjærrige Blikke. Den syvende September var nu kommen, og den berømte Expedition havde netop denne Stilling faa Uger efterat den havde forladt Spanien; thi dette ulykkelige Vindstille indtraf en Fredag, eller paa samme Dag i Ugen, som de havde forladt Palos.

Erfaring lærer, at man paa Havet ikke har nogen anden Tilflugt mod Vindstille, end Taalmodighed. Columbus var en altfor erfaren Sømand til ikke at føle denne Sandhed, og efterat han havde truffet de omtalte Forsigtighedsanstalter, henvendte han og Capitainerne under hans Befaling deres Opmærksomhed paa de Anordninger, der

vare nødvendige for at gjøre deres Reise sikker og uden Fare i Fremtiden. De faa mathematiske Instrumenter, som man kjendte paa den Tid, bleve tagne frem, reparerede og opstillede i den dobbelte Hensigt, at forvisse sig om deres Tilstand og at vise den simple Matros noget, der maatte formere hans Agtelse for sin Befalingsmand og hans Tillid til hans Dueligbed.

Amiralen havde allerede blandt sine Ledsagere erhvervet sig et stort Navn som Sømand, ved det at hans Beregninger, da de nærmede sig til de canariske Øer, viisde sig langt mere nøiagtige, end de andre Sømænds; og da han nu viisde det Instrument, som man den Tid brugde som Qvadrant, og undersøgde sine Compasser, saae Matroserne med en hemmelig Beundring og tildeels ogsaa med en skinsyg Begjærlighed paa enhver af hans Bevægelser; man yttrede lydeligt sin Tillid til hans Dueligbed til at seile hvorhen han vilde, medens nogle Andre hemmeligt yttrede den Grad af dadlende Kundskab, der pleier at ledsage Fordomme, Uvidenhed eller Ondskab.

Luis havde aldrig været i Stand til at begribe Styrmandskunstens Hemmeligheder, thi hans adelige Byrd foragtede Videnskaben, som et Slags Dannelse, der ikke stemmede overeens med hans Trang og Smag. Alligevel besad han Aand og Smag og i de Videnskaber, som Lægmænd af hans Stand den Tid kunde erhværve sig, udmærkede kun Faa i Hofcirklerne sig saa fordeelagtigt som han.

Lykkeligviis havde han den meest ubetingede Tillid til Amiralens Kundskaber, og da han var uden al personlig Frygt, havde Columbus ingen mere troende og blind Tilhænger i sit Følge, end denne unge Grande.

Mennesket bliver, trods al sin berømte Philosophi, Fornuft og Dannelse, dog en Bold for sin egen Phantasi og Forblindelse, saavelsom for Andres List og Rænker. Selv medens han synes at være overordentlig aarvaagen og forsigtig, bliver han dog ligesaa ofte ført vild af Skinnet, som han bliver ledet af Kjendsgjærninger og Dømmekraft; og maaskee troede Halvdelen af dem, der vare Tilskuere ved Columbus' beregnende Omhu, at de i deres fornyede Tillid følde den Tiltro som Videnskaben yder, medens der i Grunden blot blev virket paa deres Sandser, men deres Forstand ikke i mindste Maade blev oplyst.

Saaledes hengik den syvende September; Natten kom og fandt endnu den lille Eskadre eller Flaade, som den blev kaldet i hiin Tids stolte Sprog, svævende hjælpeløs mellem Teneriffa og Gomera. Den næste Morgen medbragde heller ingen Forandring, thi en glødende Soel brændte, uden det mindste Vindpust, paa Havets Overflade, der glindsede som smæltet Sølv. Da Amiralen, ved Folk som han havde sendt tilveirs for at undersøge Horizonten, havde forvisset sig om at Portugiserne ikke vare at see, følde hans Hjerte sig dog betydelig lettet, thi han

tvivlede ikke paa at hans Forfølgere endnu laae uvirksomme Vesten for Ferro.

„Ved en Sømands Forhaabninger, Senhor Don Christopher!“ — sagde Don Luis, da han naaede Skandsen, hvor Columbus havde ventet utrætteligt i nogle Timer, medens han selv havde holdt sin Siesta; — „vore Fjender synes at have forenet sig imod os. Her ligge vi nu allerede paa tredie Dag fængslede af Havblikket, og Pico de Teneriffa er saa ubevægelig som en Milepæl, sat til at sige Marsvinene og Delphinerne hvor herligt de svømme. Dersom man troede paa Forvarsler, skulde man næsten tænke, at vor Reise ikke er Helgenerne ganske behagelig, endskjøndt den bliver foretaget i deres eget Ærinde.“

„Vi maae ikke troe paa Forvarsler, naar de kun ere Følger af Naturlove,“ — svarede Amiralen alvorligt; — „Havblikket vil snart være forbi, thi der samler sig en Dunst i Atmosphæren, der lover Østenvind, og Skibets Bevægelse vil sige Dig at Vinden har været beskjæftiget i Vesten, Mester Styrmand,“ — sagde han til den Sømand, der i dette Øieblik førde Commandoen paa Dækket, — „Du vil gjøre vel i at lade Seilene løse og at forberede Dig paa en gunstig Vind, thi vi ville snart blive overraskede af en Kuling fra Nordost.“

Omtrent een Time efter gik denne Spaadom i Opfyldelse og alle tre Skibe begyndte igjen at gjennemskjære Bølgerne. Men Vinden viisde sig piinligere for de utaal-

modige Sømænd, end Havblikket selv havde været, thi Bølgerne væltede sig voldsomt imod Skibene, og da Luften kun bevægede sig svagt, blev det vanskeligt for dem at trænge frem imod Vesten.

Imidlertid saae man opmærksomt ud efter de portugisiske Caraveler; dog frygtede man nu mindre deres Komme, end før, thi man antog, at man nu vare et betydeligt Stykke i Læ. Columbus og hans duelige Medhjælpere, Martin Alonzo og Vincente Yannez, eller Brødrene Pinson, der førde Befalingen over Pinta og Ninna, anvendte alle de Midler, som deres Erfaring bød dem, for at komme foran. Men deres Fart var ikke alene langsom, men qvalfuld, da ethvert friskt Vindstød kun tjende til at duve Bougen af Skibene i Søen med en Magt, der truede med at blive farlig for Master og Tougværk. Saa ubetydelig var virkelig deres Fart, at der behøvedes hele Columbus' Skarpsindighed for at iagttage den næsten umærkelige Maade, paa hvilken det høie kegleformige Pico de Teneriffa saa at sige nedsænkede sig Tomme for Tomme. Skibsmandskabets overtroiske Følelser bleve vakte mere end sædvanligt, og Mange begyndte at hvidske til hverandre, at Elementerne selv advarede imod Fortsættelsen af Reisen, og at Amiralen vilde, hvor sildigt det end var, dog gjøre vel i, at agte paa de Vink og Advarsler, som Naturen selv sjelden gav uden tilstrækkelig Grund.

Men disse Anskuelser bleve dog kun yttrede med For-

sigtighed, thi Columbus' alvorlige og ærefrygtbydende Opførsel havde vundet saa megen Agtelse, at man ikke vovede at yttre Saadant i hans Nærværelse; og Søfolkene paa de andre Skibe fulgde stedse deres Amirals Bevægelser med det Slags blinde Lydighed, der under saadanne Omstændigheder tilkjendegiver den Ringeres Afhængighed af den Høiere.

Da Columbus begav sig til Hvile i sin Kahyt, bemærkede Luis, at hans Ansigt var usædvanligt alvorligt.

„Jeg haaber, at Alt gaaer efter Ønske, Don Christopher!" — bemærkede den unge Mand muntert, — „vi ere nu ret vakkert paa Reisen og mine Øine see allerede Cathay."

„Du bærer det i Dig, Don Luis!" — svarede Amiralen, — „der bringer Dig alt det for Øie, som Du ønsker at see, og som gjør alle Farver lyse. — Min Pligt er det at see Tingene som de ere, og omendskjøndt Cathay staaer tydeligt for mit indre Øie — Du, o Herre, der af dine egne høie Grunde har plantet det Ønske i mig at naae dette fjerne Land, veed alene hvor tydeligt! — endskjøndt Cathay staaer tydeligt for mit aandige Blik, er jeg dog forpligtet til at agte paa de physiske Forhindringer, der kunne stille sig mod Opfyldelsen af vore Ønsker."

„Og blive disse Hindringer alvorligere, end Du kunde vente det, Sennor?"

„Jeg har stedse Tillid til Gud! — See her, unge

Herre!" — Han lagde Fingeren paa Kortet, — „dette Punkt havde vi naaet i Morges, og til dette Punkt ere vi komne efter alle Dagens Anstrængelser. Du seer hvor ringe dette Fremskridt er, og her seer Du igjen at vi maae gjennemkrydse hele Havets umaadelige Ørk førend vi kunne haabe at naae Maalet for vor Reise. Vi have efter min Beregning, med al muelig Anstrængelse og i dette betænkelige Øieblik — betænkeligt ikke alene med Hensyn til Portugiserne, men ogsaa med Hensyn til vore egne Folk, — kun lagt ni Mile tilbage, der kun er en liden Deel af de Tusinde, der ligger for os. Vedbliver Farten saaledes, maae vi frygte for at komme til at mangle Levnetsmidler og Vand."

„Jeg har den største Tillid til Eders Hjælpekilder, Eders Kundskaber og Erfaring, Don Christoval!"

„Og jeg har den største Tillid til Guds Beskyttelse; jeg haaber, at han ikke vil forlade sin Tjener i det Øieblik, da han meest behøver hans Hjælp."

Columbus lavede sig nu til at nyde nogle Timers Søvn, endskjøndt han ikke klædte sig af, thi den Bekymring, som hans Skibes Forfatning indgjød ham, forbød ham at gjøre sig magelig. Den bersmte Sømand levede paa en Tid, da en falsk Philosophi og en kjæk men utilstrækkelig Brug af Fornuften kun hævede Faa, endog efter Skinnet, over en frimodig Tilstaaelse af deres bestandige Hengivenhed i Guds Villie. Vi sige, efter Skinnet, thi

Ingen, hvor store Vildfarelser han end i denne Henseende hengiver sig til, troer virkelig, at hans egen Beskyttelse er under alle Forhold tilstrækkelig. En ubetinget Tillid til sig selv er imod Naturens Lov, thi Enhver har i sit Bryst en Advarer, der viser ham hans egen Afmagt, og hver Dag, ja hver Time, hvert Øieblik lader ham føle, at han kun er et ringe Værktøi, som en høiere Magt betjener sig af for at føre sine store hemmelighedsfulde Hensigter til det ophøiede, velgjørende Maal, for hvis Skyld Verden og og alt det Skabte i den er blevet til.

Efter den Tids Skik knælede Columbus ned og bad med Inderlighed førend han gik til Hvile; Luis de Bobadilla nølede heller ikke med at følge et Exempel, som Faa paa den Tid ansaae for upassende for deres aandige Dannelse og mandige Mod. Om end Religionen i det femtende Aarhundrede havde et Anstrøg af Overtro, og man satte alt for megen Tillid til øieblikkelige og forbigaaende Indskydelser, er det dog vist, at den ogsaa eiede en Blidhed og en Hengivenhed i Guds Villie, ved hvis Tab Spørgsmaalet bliver om Verden har vundet noget.

Det første Daggry bragde Amiralen og Don Luis op paa Dækket. Begge knælede igjen ned paa Skandsen og gjentog deres Bøn, derpaa hengave de sig til de Følelser, der vare naturlige i deres Stilling, og stode op, begjærlige efter at see hvad Oprulningen af Dagens Forhæng vilde vise dem. Morgenrødens Frembrud og Solens Op-

gang til Søes ere saa ofte blevne beskrevne, at en Gjentagelse her maa synes overflødig, dog ville vi bemærke, at Louis betragtede det Farvespil, der smykkede den østlige Himmel, med al en Elskers omme Følelse, og i de milde hensvindende Farver, der gaae foran for en smuk Septembermorgen, især i en lav Bredegrad, troede at finde en Lighed med den bevægede Gang af de Følelser, der afspeilede sig i Mercedes' livlige Ansigt. Hvad Amiralen angaaer, da var hans Blik, der mere var henvendt paa Virkeligheden, rettet paa den Kant, hvor Ferro laa, og han ventede den fremskridende Dag for at forvisse sig om, hvilke Forandringer der vare foregaaede i de Timer, som han havde tilbragt med at sove. Flere Minuter havde han tilbragt med at betragte Horizonten opmærksomt, derpaa vinkede han ad Luis.

„Seer Du hiin dunkle, mørke Masse, der hæver sig af Natten hist i Sydvest?" — sagde han, — „hvert Øieblik træder den mere bestemt og tydeligt frem, omendskjøndt den er endnu aatte eller ni Somile borte. Det er Ferro, og der ere Portugiserne, der med Begjærlighed vente paa at vi skulle vise os. I dette Vindstille kunne vi ikke nærme os til hverandre, og forsaavidt ere vi sikkre. Det er nu nødvendigt at forvisse os om enten Caravelerne ere imellem os og Landet, eller ikke. Skulde det give sig, at de ikke krydse i rum Sø, vil det være raadeligst ikke at nærme sig mere til Den, og at benytte Fordelen af Vin-

den, ligesom igaar. Seer Du et Seil i den Retning, Luis?"

„Nei, Sennor! og Dagen er allerede klar nok, til at vi kunde see det hvide Seildug, dersom der var et Saadant."

Columbus takkede Hemmelen høit og befalede nogle af Mandskabet at gaae tilveirs og at undersøge Horizonten rundt omkring. Beretningen lød gunstig; de frygtede portugisiske Caraveler vare intetsteds at see. Da Solen stod op, sprang Vinden om til Sydvest, og følgelig maatte ogsaa de Skibe, der maatte krydse i den Retning, være umiddelbart Luvart for Flaaden. Uden at spilde et Øieblik bleve Seilene satte til og Amiralen holdt af i Nordvest, i det han haabede, at hans Forfølgere maatte vente ham paa Sydsiden af Øen, hvor ogsaa alle de, der ikke nøie kjendte hans Hensigter, maatte vente ham. Imidlertid havde den vestlige Dyning for største Delen lagt sig, og omendskjøndt Skibenes Fart ingenlunde var rask — var den dog stadig, og saae ud til at ville vare ved. Timerne hengik langsomt, og eftersom Dagen skred frem, bleve Gjenstandene paa Siderne af Ferro mindre og mindre bestemte. Snart antog Øen den dunkle Skikkelse af en taaget, flet tegnet Sky, og snart begyndte den langsomt at forsvinde i Havet. Dens Top var endnu synlig, da Amiralen med den fornemmere Deel af sine Reisekammerater besteg Skandsen, for at tage Luften og Havet i Øiesyn.

Den ligegyldigste Jagttager vilde nu have lagt Mærke til den store Forskjel mellem de Reisendes Følelser ombord paa Santa Maria. Paa Skandsen var alt Munterhed og Haab, da den nylig afvendte Fare gjorde, at endog den meest Mistroiske for Øieblikket glemde den usikkre Fremtid. Piloterne vare beskjæftigede, som sædvanligt, og besjælede af et Slags Somands Stoicisme, medens Mandskabet hengav sig til en mørk Tungsindighed, der var saa iøiefaldende, som om de vare forsamlede omkring en Død. Næsten alle de, der befandt sig paa Dækket, vare traadte hen til en af disse Grupper, der havde dannet sig paa Dækket, og ethvert Øie syntes, som ved en mægtig Troldom at være fæstet paa de forsvindende Høider af Den Ferro.

Medens Sagerne vare i denne Tilstand, nærmede Columbus sig til Don Luis og vækkede ham af et Slags Henrykkelse i det han sagte lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Det er ikke tænkeligt, at Sennor de Munnos tager Deel i den store Hobs Følelser," — bemærkede Amiralen med en let Blanding af Forbauselse og Bebreidelse, — „og det i et Øieblik, da alle de, der have Grund nok til at forudsee de forsømmelige Følger, ere inderligt glade over at denne af Himmelen sendte Vind fører os saa langt bort, at vi ere sikkre for de skinsyge Caravelers Forfølgelse. Hvorfor fæster Du dit Blik saa fast og ufravendt paa

Folkene dernede? Fortryder Du, at Du er gaaet ombord eller tænker Du blot paa Din Elskedes Yndigheder?"

„Ved St. Jago, Don Christopher! denne Gang er Eders Skarpsindighed paa den urigtige Vei. Hverken Anger eller min Elskedes Billede beskjæftiger mig i dette Øieblik, men jeg saae paa de stakkels Karle fuld af Medlidenhed og Bekymring."

„Uvidenhed er en streng Herre, Sennor Pedro! og den udøver nu sin Magt over Søfolkets Phantasi, som den behersker med en Tyrans Haardhed. De frygte det Værste, blot fordi de ikke have Øine til at forudsee det Bedste. Frygten er en mægtigere Lidenskab, end Haabet, og den er stedse nær beslægtet med Uvidenhed. I den almindelige Mands Øine synes det, som endnu ikke har været — ja det som Vanen ikke paa en vis Maade har gjort os fortrolige med, umueligt; Menneskets Aand bevæger sig i en Kreds, som Udvidelsen af dets Kundskaber gjør snævrere. Disse Karle see paa den lidt efter lidt forsvindende Ø, som Folk, der sige Livet det sidste Farvel. — I Sandhed, Angsten overgaaer Alt, hvad jeg havde ventet."

„Den ligger dybt, Sennor! og dog viser den sig for Øiet; thi jeg har seet Taarer paa Kinder, som jeg aldrig troede kunde blive vaade uden af de sprøitende Bølger."

„Ingen af vore to Bekjendte, Sancho og Pepe, synes særdeles nedslaaede, endskjøndt den Sidstes Ansigt bæ-

rer et sørgmodigt Anstrog. Hvad den Første angaaer, da viser Skjælmen en ægte Sømands Ligegyldighed, der aldrig føler sig lykkeligere, end naar han er ret langt borte fra farlige Klipper og Sandbanker. For et saadant Menneske er det noget Ligegyldigt om en Ø forsvinder og en Anden kommer frem. Han seer kun den synlige Horizont omkring sig og den øvrige Verden forekommer ham for Tiden som et ubeskrevet Blad. Jeg venter tro Tjeneste af denne Sancho, uagtet hans Fiffighed, og stoler paa ham som en af mine meest trofaste Ledsagere."

Amiralen blev her afbrudt af et Raab paa Dækket neden under dem og da han saae sig om, blev hans hurtige, øvede Øie snart vaer, at den sydlige Horizont fremviisde det aabne Havs sædvanlige vandagtige Hvidhed. Ferro var virkelig ganske forsvunden, medens nogle af de meest ophidsede Matroser endnu troede at see det, efterat det allerede ganske var sjunket ned under Bølgerne. Da denne Omstændighed blev mere og mere vis, begyndte Mandskabets Klager at blive mindre utvetydige og mere lydelige. Taarer fløde uden at man skammede sig ved dem eller søgde at skjule dem; man vred Hænderne i et Slags føleløs Fortvivlelse, og der fulgde en saadan Scene af Jammer og Fortvivlelse, at Flaaden truedes med en ny Fare fra denne Side. Under disse Omstændigheder lod Columbus hele Mandskabet træde sammen nedenfor Skandsen, tog Plads saaledes at han kunde see enhver i Ansigtet og

taelde til dem om Grunden til deres Klager. Ved denne Leilighed var den store Somands Opførsel alvorlig og aabenhjertet, og efterlod ingen Tvivl om at han troede paa Sandheden af sine Beviisgrunde, og at han ikke sagde Noget for at skuffe sine Folk eller lede dem vild.

„Da det behagede Don Fernando og Donna Isabella, vore ærede og elskede Herskere, at beskikke mig til Amiral og Vicekonge i de ubekjendte Have, som vi styre til," — sagde han, — „betragtede jeg dette som den ærefuldeste og glædeligste Begivenhed i mit Liv, ligesom nu dette Øieblik, der synes at være mange af Eder saa smerteligt, næppe staaer tilbage for hiint i Forhaabninger og lykkelige Udsigter. I det jeg seer Ferro forsvinde, forsvinde ogsaa Portugiserne for vore Blikke; thi nu, da vi ere paa det aabne Hav, udenfor noget bekjendt Lands Grændser, har jeg den faste Tro, at Forsynet har ført os saa langt, at alle vore Fjenders Ænker ikke kunne naae os. Dersom vi blive os selv og det høie Maal troe, som vi have sat os, gives der ingen Grund mere til Frygt. Dersom Nogen af os ønsker at lette sit Hjerte i denne Henseende, tale han oprigtigt, thi vore Anskuelser hvile paa en altfor sikker Grund, til at vi ønske at faae hans Tvivl til at forstumme ved vor Myndighed."

„Da, Sennor Don Almirante!" — svarede Sancho, hvis Tunge altid var beredt til at lade sig høre, saasnart der blot frembød sig en Leilighed, — „er det netop det,

der saa meget fylder Eders Excellence med Glæde, der gjør disse Folk saa bedrøvede. Dersom de altid kunde beholde Den Ferro, eller et andet bekjendt Land i Sigte, vilde de ligesaa villigt følge Eder til Cathay, som Caravelen følger en gunstig Vinds Indflydelse; men saaledes at lade alt det tilbage, som man elsker — Landet saavelsom Kone og Børn, falder tungt paa deres Hjerter og præsser dem Taarerne ud af Øinene."

„Og Du, Sancho! — en gammel Matros, der er født paa Søen —"

„Nei, Eders Excellence, høibaarne Sennor Don Almirante!" — faldt Sancho ham i Talen og saae paa ham med paatagen Enfoldighed, — „ikke egentligt paa Søen, men i Lugten af dens Uddunstning? thi da man fandt mig ved Arsenalporten, er det sandsynligt at de ikke have gjort en Havn for at bringe saa lille en Fragt til Land."

„Godt, altsaa Du, som er født i Nærheden af Søen, om Du saa vil, — jeg venter noget Bedre af Dig, end umandige Klager, fordi en Ø er sjunken ned under Horizonten."

„Det kan I ogsaa, Eders Excellence! Sancho vilde kun bryde sig lidt om at Halvparten af Havets Øer sank betydeligt dybere. Der er det grønne Forbjærg, som jeg aldrig mere ønsker at faae at see, og Lampidosa tillige med Stromboli og Andre i hine Egne, der alle bedre vare af Veien, end der hvor de nu ligge og ikke gjøre Sømændene

den ringeste Nytte. Men dersom Eders Excellence vilde nedlade sig til at sige disse brave Folk, hvorhen vor Reise gaaer, og hvad I haaber at finde i Havnen, men fremfor Alt naar vi igjen ville komme hjem, vilde dette overordentligt styrke og trøste dem."

„Da jeg anseer det for en særegen Pligt for dem, der beklæde høie Embeder, at de bekjendtgjøre deres Bevæggrunde, naar Bekjendtgjørelsen ikke kan have onde Følger, vil jeg meget gjærne opfylde dette Ønske og beder om alle deres Opmærksomhed, der omgive mig, men især deres, der ere bekymrede med Hensyn til vor nærværende Forfatning og vore tilkommende Bevægelser."

„Maalet for vor Reise er Cathay, et Land, der som bekjendt ligger ved den yderste østlige Ende af Asien, og som allerede oftere er blevet besøgt af christelige Reisende. Vor Reise er forskjellig fra alle dem, der før ere blevne forsøgte til Lands og til Vands, derved, at vi gaae mod Vesten, medens de tidligere Reisende have vendt sig imod Osten. Men denne vor Hensigt kan kun opnaaes ved Hjælp af dristige, høihjertede Sømænd; thi kun Mænd som duelige Styrmænd og lydige og christelige Matroser, kunne uden andre og bedre Førere, end Stjernerne, Strømningerne, Vindene og andre Phænomener paa det atlantiske Hav, og de Hjælpemidler som Videnskaben frembyder, gjennemskjære Vandene. Den Grund, der leder mig, er den Overbeviisning, at Jorden er rund, hvoraf følger, at det

atlantiske Hav, der, som vi vide, har en østlig Landgrændse, ogsaa maa have en Vestlig; og saaledes gjøre sikkre Beregninger det næsten utvivlsomt, at dette Fastland, der efter min Mening maa være Indien, ikke kan ligge mere end fem og tyve til tredive Dagreiser fra vort Europa. Da jeg nu saaledes har sagt naar og hvor jeg haaber at finde det Land, som vi søge, vil jeg nu i Korthed berøre de Fordele, der, som vi Alle haabe, ville flyde af denne Opdagelse. Efter det, en vis Marco Polo og hans Slægtninger, venetianske Adelsmænd og Mænd af en agtværdig Charakteer og et godt Rygte, berette, er Kongeriget Cathay ikke alene et af de Største, man kjender, men det besidder ogsaa en Overflodighed af Sølv og Guld, og af andre Metaller af Værdi, samt af kostbare Stene. Af de Fordele, som Opdagelsen af et saadant Land vil bringe mig, kunne I slutte Eder til hvilke Fordele den vil bringe Eder. I Haab om et lykkeligt Udfald have deres Høiheder behaget at udnævne mig til Amiral og Vicekonge, og den Ringeste iblandt Eder kan, naar vi have Standhaftighed nok til at bringe vort Foretagende lykkeligt til Ende, med Tillid see et udmærket Beviis paa deres Gunst imode. Belønningerne ville udentvivl blive tildeelte Enhver efter hans Fortjeneste; den, der har fortjent mere, vil erholde mere, end den, der har fortjent mindre. Dog vil Enhver erholde nok. Marco Polo og hans Slægtninger opholdt sig i sytten Aar ved den store Khans Hof, og vare i enhver Hen-

seende i Stand til at levere en tro Beretning om hine Landes Rigdomme og Skatte; og omendskjøndt de kun vare simple venetianske Adelsmænd, der ingen andre Midler havde, end saadanne, som kunde befordres videre paa Ryggen af Lastdyr, bleve de dog rigelig belønnede for deres Mod og Besværligheder. Alene de Juveler, med hvilke de vendte tilbage, vare tilstrækkelige til at berige deres Familie og ophjælpe en gammel agtværdig Slægt, der var kommen paa Knærne, medens hele Verden priisde og ærede deres Mod og Sanddruhed."

„Da man veed, at Havet et godt Stykke paa denne Side af Asiens Fastland og Kongeriget Cathay, har en Mængde Øer, kunne vi vente først at støde paa disse, hvor det vilde være uretfærdigt mod Naturen, dersom vi ikke forventede vellugtende Ladninger af kostelige Krydderier og andre kostbare Sager, med hvilke hine Egne uden Tvivl ere velsignede. Det er virkeligt næppe mueligt for Phantasien, at tænke sig Vigtigheden af de Begivenheder, der vente os, medens kun Spot og Skam vil være vor Løn, dersom vi beslutte os til en hurtig og overilet Tilbagereise. Da vi ikke komme som Erobrere, men som Christne og Venner, have vi Aarsag til at vente den venligste Modtagelse, og uden Tvivl ville alene de Gaver og Foræringer, der naturligviis blive budte Fremmede, som komme saa langt borte fra og paa en saa ubekjendt Vei, hundredefold belønne Eders Sorger og Møisommeligheder."

„Jeg siger intet om den Ære at høre til dem, der først have plantet Korset i den hedenske Verden," — vedblev Amiralen, i det han blottede sit Hoved og saae sig om med høitidelig Alvor, — „endskjøndt vore Fædre ansaae det for en ikke ringe Udmærkelse at have hørt til Hære, der kjæmpede om Besiddelsen af den hellige Grav. Men hverken Kirken eller han, der styrer den, forglemmer den Tjener, der befordrer dens Bedste, og vi tør Alle være visse paa Velsignelse baade i denne og den anden Verden."

Da Columbus sluttede, slog han andægtigt et Kors, og forlod Folket for at begive sig til dem paa Skandsen. Virkningen af hans Tale var for Øieblikket gavnlig, og Mandskabet saae med mindre Bekymring de Skyer, der hang over Landet, tillige med Landet selv forsvinde. Alligevel forbleve Matroserne nedslagne og uden Tillid; Mange drømde i denne Nat om de Billeder, som Columbus havde udkastet dem af Østerlandenes Herlighed; Andre troede, i Søvne at see Djævle, der lokkede dem ind i ubekjendte Have, hvor de vare fordømte til at vandre evigt til Straf for deres Synder; thi Samvittigheden gjør sin Magt gjældende i alle, men især i usikkre og farlige Stillinger.

Kort førend Solens Nedgang lod Amiralen de tre Skibe lægge bi, og begge Pinzonnerne komme ombord paa Santa Maria. Her meddeelde han disse Mænd sine Befalinger og Planer i Tilfælde af at de skulde blive skilte fra hverandre.

„Dette er min Anskuelse og min Villie, Sennores!" — saaledes sluttede han efterat han udførligt havde forklaret dem sine Befalinger; — „Eders alvorligste og høieste Pligt vil det stedse være, at blive, ved ethvert Veir, under alle Omstændigheder, og saalænge det paa nogen Maade er gjørligt, saa nær som mueligt ved Eders Amiral; men bliver det umueligt, saa holder stedse den vestlige Cours i denne Bredegrad, indtil I have tilbagelagt syv hundrede Mile fra de canariske Øer, hvorpaa I om Natten maae lægge bi, fordi det da er sandsynligt, at I ere i Nærheden af Asiens Øer, og det vil være klogt og nødvendigt for vor Plan fra dette Øieblik af at vente at gjøre Opdagelser. Men bestandigt maae I styre mod Vesten og I kunne være overbeviiste om, at I ville finde mig ved den store Khans Hof, dersom Forsynet ikke skulde føre os sammen før."

„Dette er godt, Sennor Almirante!" — svarede Martin Alonzo, og opslog Øinene, der længe havde været fæstede paa Kaartet, — „men det vil være bedre for Alle, at blive sammen, men især for os, der kun lidet ere vante til at omgaaes med Fyrster. Vi kunne især behøve Eders Excellences Beskyttelse førend vi uforberedte træde frem for saa mægtig en Herster, som den store Khan."

„Du bevarer Din sædvanlige Klogskab, min gode Martin Alonzo! og jeg roser Dig meget for denne Egenskabs Skyld. Det var virkelig bedre, dersom Du ventede paa

min Ankomst, thi enhver østerlandsk Hersker vilde i denne Henseende optage det bedre, dersom han erholdt det første Besøg af deres Høiheders Vicekonge, der er Overbringeren af Brevene fra vor kongelige Herre og fra Donna Isabella, end dersom han erholdt det af en af en ringere Rang. Læg nøie Mærke til Øerne og deres Producter, Sennor Pinzon! dersom Du skulde først komme i hine Have, og oppebi min Ankomst førend Du foretager Dig noget. Med hvilke Følelser have dine Folk taget Afsked med Landet?"

„Med meget mørke Følelser, Sennor! Jeg var nær ved at frygte for et Oprør. Der findes Folk i Pinta, som man nødvendigt maa holde i en gavnlig Frygt for deres Høiheders Vrede, for at afholde dem fra at vende pludseligt og med Magt tilbage til Palos."

„Du vil gjøre vel i, at give nøie Agt paa dem, for at de kunne blive behørigt holdte i Tømme. Vær venlig og mild imod disse utilfredse Gemytter saalænge det er mueligt, og søg at opmuntre dem ved fornuftige Forestillinger; men vogt Dig for at deres onde Lune ikke faaer Herredømmet over Din Myndighed. Og nu, Sennores! Natten nærmer sig, bestiger Eders Baade og vender tilbage til Eders Skibe, for at den friske Vind ikke skal gaae tabt for os."

Da Columbus igjen blev alene tilbage med Luis, stod han i sin lille Kahyt, støttede Hovedet paa Haanden, og syntes hensjunken i dyb Eftertanke.

„Du har kjendt denne Martin Alonzo i lang Tid, Luis de Bobadilla?“ — spurgde han omsider og hans Spørgsmaal røbede hans Tankegang.

„Længe, Sennor! eftersom Ungdommen anslaaer Tiden; men efter en bedaget Mands Beregning vilde det kun synes een Dag.“

„Det kommer meget an paa ham. Jeg haaber, at han vil vise sig som en redelig Mand; hidindtil har han viist sig oprigtig, virksom og mandhaftig.“

„Han er et Menneske, Don Christopher! og derfor underkastet Vildfarelse. Saaledes som Verden er, holder jeg Alonzo langtfra ikke for den Slemmeste af sit Slags. Han har ikke taget Deel i dette Foretagende ifølge ridderlige Løfter, eller med en Geistligs Iver, men viis ham Muligheden af at blive belønnet for sine Farer og Besværligheder, og Du vil finde ham saa tro, som Fordeel nogensinde har gjort en Mand, naar der var Leilighed til at sætte Egenkjærligheden paa Prøve.“

„Da vil jeg betroe Dig, og Dig alene hele min Hemmelighed. Se paa dette Papir, Luis! Du seer her, at jeg har beregnet vor Fart siden i Morges, og fundet at vi have lagt fulde nitten Mile tilbage, endskjøndt ikke i en lige vestlig Retning. Dersom jeg lader Folkene vide hvorvidt vi ere komne ved Enden af en stor Afstand, vil Frygten bemægtige sig dem, og Ingen kan forudsee Følgerne. Jeg vil derfor kun aabenlyst ansætte femten Mile, og det sande

Tal skal være en Hemmelighed, der kun er bekjendt for Dig og mig. Gud vil tilgive mig dette Bedrageri, da jeg kun har betjent mig af det til hans Kirkes Fordeel. Naar jeg hver Dag gjør dette lille Fradrag, ville vi være i Stand til at lægge tusinde Mile tilbage uden at vække Uroligheд, hvilket udentvivl vilde være Tilfældet, dersom Tallet overgik syv eller aatte hundrede Mile."

„Det er at anslaae Modet ringere, end jeg havde drømt om, Sennor!" — svarede Luis leende, — „Ved Sanct Luis, min trofaste Skytspatron, vi vilde tænke slet om den Ridder, der fandt det nødvendigt, at holde sit Mod opreist ved at maale Milene."

„Ethvert ubekjendt Onde er frygteligt. Afstanden har sit Frygtelige for den Uvidende, og selv for den Forstandige har den sine Rædsler, unge Herre! naar den maales paa et tvivlsomt Hav; og desforuden opstaaer der en anden Betænkelighed med Hensyn til de uundværlige Betingelser for Livet, Fødemidler og Vand."

Efter denne simple Tilretteviisning af det unge Menneskes Letsindighed, lavede Amiralen sig til at befæstige sin Hængekoie, i det han knælede ned og forrettede sin Aftenbøn.

Andet Kapitel.

Hvorhen i Nattens Dug,
Mens Himlen gloder af den Dag, som svinder,
Bortiler Du, paa rosenfarvet Dyb,
Saa eensom hen?

Columbus' Søvn varede ikke længe. Den var, saa længe den varede, dyb, som en Mands, der har saa meget Herredømme over sin Villie, at han har de blot dyriske Forretninger fuldstændigt i sin Magt, thi han vaagnede regelmæssigt i korte Mellemrum, for at see efter Veirets Beskaffenhed og Skibenes Forfatning. Ved denne Leilighed var Amiralen igjen paa Dækket lidt efter Kl. Eet, og han fandt Alt tilsyneladende i den rolige, vedergvægende Stilhed, der ved smukt Veir pleier at udmærke en Morgen-Vagt paa Havet. Folkene paa Dækket sov for største Delen, og kun den søvnige Skipper og Styrmanden, og nogle af dem, der havde Udkig, stode opreiste og vaagede. Vinden var bleven friskere, og Caravelerne pløiede deres Vei med utrættelig Iver, saa at Ferro og dens Farer hvert Øieblik traad mere og mere i Baggrunden. Den eneste Larm, som man hørde, var Vindens sagte Sukken i Tougværket, Vandets Skvulpen mod Skibets Sider og en Gang imellem en Knagen af en Raa, der, fattet og trykket stærkere af Vinden, udvidede sin Tallie.

Natten var mørk og man behøvede et Øieblik, før, ved et saa svagt Lys, at vænne Øinene til Gjenstandene, men det varede ikke længe førend Amiralen opdagede at Skibet ikke var tæt bi de Vind, som det efter hans Befaling skulde holdes. Da han gik hen til Rattet, mærkede han at det var faldet saaledes af, at Forstavnen vendte mod Nordøst, hvilket virkelig var Retningen mod Spanien.

„Er Du en Styrmand og forsømmer Din Cours paa en saa letsindig Maade?" — spurgde Amiralen strængt, — „Eller er Du en Muulæseldriver, der troer at han søger Veien paa en Bjærgsti? Dit Hjerte er i Spanien og Du troer, at et unyttigt Ønske om at vende tilbage kan finde en Støtte i en elendig List."

„Ak, Sennor Almirante! — Eders Excellents har Ret, naar I troer, at mit Hjerte endnu dvæler i Spanien, hvor det saa meget mere skulde være, som jeg har ladet syv moderløse Børn tilbage i Moguer."

„Veed Du ikke, Karl! at jeg ogsaa er Fader, og har ladet den dyrebareste Gjenstand for en Faders Haab tilbage? Hvori er Du altsaa forskjellig fra mig, da min Søn ogsaa maa undvære en Moders Pleie?"

„Excellents! han har en Amiral til Fader, og mine Børn ere kun en Styrmands."

„Og hvad vil det nytte Don Diego" — Columbus lagde gjærne Vægt paa den Ære, der var bleven viist ham af Herskerne, omendskjøndt det skeede lidt uregelmæssigt, —

„og hvad vil det nytte min Søn, Don Diego, om hans Fader døde som Amiral, dersom han overhovedet maa dø, og hvad vil han have forud for Dine Børn, naar han har mistet sin Fader?"

„Sennor! han vil have den Fordeel, at Kongen og Dronningen ville elske og ære ham som Eders Barn, at de ville opdrage ham som en Vicekonges Søn, istedet for at tilsidesætte ham som en fattig Somands."

„Ven! der er noget Sandt i Din Tale, og forsaavidt agter jeg Dine Følelser," — svarede Columbus, der, ligesom vor Washington, stedse gav efter for en ophøiet og reen Retfærdighedsfølelse; — „men Du vilde gjøre vel i, at erindre den Indflydelse, som Din mandhaftige, heldige Udholdenhed paa denne Reise, kan have paa Dine Børns Vel, istedet for at dvæle ved saa svage Ahnelser om Ulykker, der sandsynligviis aldrig ville ramme os. Ingen af os Begge har meget at vente, dersom vore Opdagelser mislykkes, medens vi kunne haabe Alt, dersom vi ere heldige. Kan jeg nu stole paa, at Du vil holde Skibet i dets Cours, eller skal jeg lade en Anden hente for at føre Roret?"

„Det vilde vel være det Bedste at lade mig afløse, ædle Amiral! Jeg vil overlægge Eders Raad og gjøre mig Umage for at undertrykke min Længsel efter Hjemmet; men saa længe vi ere Spanien saa nær, vil det nok være det Sikkreste, at overlade denne Post til en Anden."

„Kjender Du en vis Sancho Mundo, en simpel Matros her af Besætningen?"

„Sennor! vi kjende ham Alle; han bliver i hele Moguer anseet for en af de Dueligste af vor Haandtering."

„Hører han til Din Vagt, eller sover han hos sine afløste Kammerater?"

„Sennor! han hører til vor Vagt og sover ikke blandt sine Kammerater dernede, fordi han sover her paa Dækket. Han anseer Synet af Landet for en saa stor Ulykke, at jeg ikke troer, at han vilde glæde sig dersom vi naaede hine fjerne Egne, som det lader til, at Eders Excellence haaber, at vi skulle naae."

„Opsøg denne Sancho og lad ham komme hid, jeg vil imidlertid passe Din Forretning."

Columbus tog nu selv fat paa Roerpinden, og bragde strax Skibet saa nær til Vinden som mueligt.

Nogle Minuter efter kom Sancho, gned sig i Øinene og gabede.

„Paatag Du Dig denne Forretning," — sagde Amiralen, saasnart som Manden kom nærmere, — „og gjør Din Pligt. De, der vare ved Roret, have viist sig troløse, og ladet Skibet falde af i Retningen af Spanien; jeg forventer noget Bedre af Dig. Jeg haaber, Ven Sancho, at jeg kan stole paa Dig som paa en tro og paalidelig Tjener, endog i Nøden.

„Sennor, Don Almirante!" — sagde Sancho, der

tog Roerpinden, og trak den sagte til sig, som for at lade den føle sin Arm, ligesom en duelig Kudsk trækker Tommen til sig, naar han har indtaget sit Sæde, — „jeg er Kronens Tjener, og Eders Undergivne; jeg er redebon til Alt, hvad I paalægger mig."

„Du er ikke bange for denne Reise — Du føler ingen barnagtig Frygt for uophørligt at vandre paa et ubekjendt Hav og at opgive ethvert Haab om at see Kone og Barn igjen."

„Sennor, det lader til at Eders Excellence kjender vore Hjerter saa godt, som om I selv havde dannet dem og sat dem i vore Legemer."

„Du har altsaa ingen af de Bekymringer, der ere en Mand og en Sømand saa uværdige?"

„Ikke saa meget af dem, at man behøver at bede et Aar for det i Kirken, eller at det kan faae en gammel Kjærling til at sukke. Jeg kan have mine slemme Ahnelser, — thi vi have Alle vore Svagheder, — men ingen af dem helder til nogen Frygt for at pløie Oceanet, thi dette er min Lykke og Glæde, ikke heller kjender jeg til Bekymring for Kone og Barn, da jeg ikke har den Første og ikke ønsker at troe, at jeg har det Andet."

„Dersom Du er bange for Noget, saa siig det. Jeg ønsker ganske at gjøre en saa paalidelig Mand til min Ven."

„Jeg tvivler ikke paa, Sennor! at vi ville naae Ca-

„Kjender Du en vis Sancho Mundo, en simpel Matros her af Besætningen?"

„Sennor! vi kjende ham Alle; han bliver i hele Moguer anseet for en af de Dueligste af vor Haandtering."

„Hører han til Din Vagt, eller sover han hos sine afløste Kammerater?"

„Sennor! han hører til vor Vagt og sover ikke blandt sine Kammerater dernede, fordi han sover her paa Dækket. Han anseer Synet af Landet for en saa stor Ulykke, at jeg ikke troer, at han vilde glæde sig dersom vi naaede hine fjerne Egne, som det lader til, at Eders Excellence haaber, at vi skulle naae."

„Opsøg denne Sancho og lad ham komme hid, jeg vil imidlertid passe Din Forretning."

Columbus tog nu selv fat paa Roerpinden, og bragde strax Skibet saa nær til Vinden som mueligt.

Nogle Minuter efter kom Sancho, gned sig i Øinene og gabede.

„Paatag Du Dig denne Forretning," — sagde Amiralen, saasnart som Manden kom nærmere, — „og gjør Din Pligt. De, der vare ved Roret, have viist sig troløse, og ladet Skibet falde af i Retningen af Spanien; jeg forventer noget Bedre af Dig. Jeg haaber, Ven Sancho, at jeg kan stole paa Dig som paa en tro og paalidelig Tjener, endog i Nøden."

„Sennor, Don Almirante!" — sagde Sancho, der

tog Roerpinden, og trak den sagte til sig, som for at lade den føle sin Arm, ligesom en duelig Kudsk trækker Tommen til sig, naar han har indtaget sit Sæde, — „jeg er Kronens Tjener, og Eders Undergivne; jeg er redebon til Alt, hvad I paalægger mig."

„Du er ikke bange for denne Reise — Du føler ingen barnagtig Frygt for uophørligt at vandre paa et ubekjendt Hav og at opgive ethvert Haab om at see Kone og Barn igjen."

„Sennor, det lader til at Eders Excellence kjender vore Hjerter saa godt, som om I selv havde dannet dem og sat dem i vore Legemer."

„Du har altsaa ingen af de Bekymringer, der ere en Mand og en Sømand saa uværdige?"

„Ikke saa meget af dem, at man behøver at bede et Aar for det i Kirken, eller at det kan faae en gammel Kjærling til at sukke. Jeg kan have mine slemme Ahnelser, — thi vi have Alle vore Svagheder, — men ingen af dem helder til nogen Frygt for at pløie Oceanet, thi dette er min Lykke og Glæde, ikke heller kjender jeg til Bekymring for Kone og Barn, da jeg ikke har den Første og ikke ønsker at troe, at jeg har det Andet."

„Dersom Du er bange for Noget, saa siig det. Jeg ønsker ganske at gjøre en saa paalidelig Mand til min Ven."

„Jeg tvivler ikke paa, Sennor! at vi ville naae Ca-

thay, eller hvilketsomhelst andet Land, som det behager Eders Excellence at opsøge; jeg nægter ikke Eders Dueligheed til at byde den store Khan Trods, og, i Nødstilfælde, at fratage ham hans Juveler, ja endogsaa hans Turban — thi en Turban maa han vel have, eftersom han er en Hedning; heller ikke føler jeg den mindste Frygt med Hensyn til Størrelsen eller Vigtigheden af vore Opdagelser, eller til de Skatte, som vi ville tage ombord, thi jeg troer, Sennor Don Almirante! at I er dygtig nok til at føre Caravelerne til Verdens Ende og tilbage igjen, og at lade dem med Karfunkler, hvis der ingen Diamanter skulde være."

„Dersom Du har en saadan Tillid til Din Amiral, hvad for Bekymring kan Du da have?"

„Jeg har lidt Mistillid til Værdien af den Deel baade af Æren og Juvelerne, der vil tilfalde en vis Sancho Mundo, en fattig, ubekjendt, næsten nøgen Matros, som trænger mere til begge Dele, end det nogensinde er faldet vor naadige Frue, Donna Isabella, eller hendes kongelige Gemahl ind."

„Sancho, Du afgiver et Beviis paa at Enhver har sine Svagheder, og jeg frygter for at Du er bestikkelig. Man siger, at ethvert Menneske har sin Priis; det synes aabenbart, at Du har Din."

„Eders Excellence har ikke gjennemseilet Verden forgjæves, thi da kunde I ikke saaledes sige Enhver hans

Tilbøielighed. Jeg har altid frygtet for at jeg var bestikkelig, og saaledes har jeg altid modtaget alle Slags Foræringer, for at holde denne Følelse nede. Intet beroliger en bestikkelig Sjæl mere, end Foræringer og Belønninger, og hvad Prisen angaaer, da gjør jeg mig Umage for at holde min saa høit som mueligt, for at man ikke skal sige at jeg er af en gemeen, nedrig Tænkemaade. Giv mig en høi Priis og mange Foræringer, og jeg er saa uegennyttig som en Tiggermunk."

„Jeg forstaaer Dig, Sancho! man kan kjøbe Dig, men ikke skræmme Dig. Efter Din Mening er en enkelt Dobla for lille til at deles imellem Dig og Din Ven, Portugiseren. Jeg vil slutte en Pagt med Dig paa Dine egne Betingelser; her har Du endnu et Guldstykke! Søg at tjene mig tro paa den hele Reise!"

„Gjør uden Betænkning Regning paa mig, Sennor Don Almirante, men ogsaa med Betænkning, dersom der skulde frembyde sig en Leilighed. Eders Excellence har ingen mere uegennyttig Ven paa hele Flaaden. Jeg haaber blot, at mit Navn vil, naar Delingslisten bliver gjort, erholde en saa ærefuld Plads, som Sancho Mundos Troskab fortjener. — Og nu, Excellence! begiv Eder til Ro; Santa Maria skal ligge Veien til Cathay saa nær, som denne Sydvestvind vil tillade det."

Columbus begav sig til Ro, men han stod dog to eller tre Gange op den Nat, for at forvisse sig om hvordan

Veiret var, og at hans Mandskab gjorde sin Pligt. Saalænge Sancho var ved Roret, blev han sit Løfte tro; men da han paa bestemt Tid blev afløst, kom der Andre i hans Sted, der handlede ligesaa forræderiskt, som Sanchos Formand havde gjort.

Da Luis forlod sin Hængekøie, var Columbus allerede beskjæftiget med at beregne hvormeget de havde lagt tilbage den Nat. Saasnart Amiralen bemærkede den unge Mands forskende Blik, sagde han alvorligt, og ikke uden et Anstrøg af Sørgmodighed i sine Miner:

„Vi have havt en god Fart, Luis! endskjøndt mere nordlig, end jeg havde ønsket det. Jeg finder, at Skibet er tredive Mile længere fra Ferro, end det var ved Solens Nedgang, og Du seer her, at jeg har skrevet fire og tyve i den Regning, der er bestemt for Mandskabets Øine. Men der har i Nat viist sig en Svaghed, om ikke et Forræderi iblandt Styrmændene. De have saaledes holdt af, at Skibet en Tid lang har løbet næsten i lige Linie med de europæiske Kyster, saa at de paa Dækket have gjort sig Umage for at bedrage mig, medens jeg i Kahytten ansaae det for nødvendigt at bedrage dem. Det er piinligt, Don Luis! at finde saadanne Bedragerier nødvendige, naar man har indladt sig paa et Foretagende, der overgaaer alle dem, som Menneskerne endnu have forsøgt, og som desuden har Guds Forherligelse og Menneskeslægtens Nytte, men især Spaniens, til Formaal."

„Endog de fromme Geistlige, Don Christopher! maae ofte tage deres Tilflugt til et saadant Skridt," — svarede den sorgløse Luis, — „og det anstaaer ikke en Lægmand at grænme sig over det, som de gjøre uden Betænkning. Som jeg hører, er Halvparten af de Underværker, som de bringe for Dagen, just ikke af det bedste Slags; men Tvivl og Mangel paa Tro hos forhærdede Syndere, som vi, gjør saadanne smaa Opfindelser, til vore Sjæles Bedste, nødvendige."

„At der gives slettænkende, bedrageriske Geistlige, ligesom slettænkende, bedrageriske Lægfolk, Luis! tvivler jeg slet ikke paa," — svarede Amiralen, — „men dette kommer af det første Syndefald og af vor onde Natur. Der gives ogsaa ægte, sande Underværker, der nedstamme fra Guds Magt og hvis Hensigt er at vedligeholde Troen, og at opmuntre dem, der elske og ære hans hellige Navn. Jeg troer ikke, at noget af det, der hidindtil er mødt os, bestemt hører til denne Classe; heller ikke vover jeg at haabe, at vi paa denne Maade ville blive begunstigede af en særegen guddommelig Indvirkning; men det overgaaer alle Djævelens Ænker, at overtale mig til at troe, at vi skulle være forladte paa en saa hæderlig Bane og ved saa ædle Hensigter, eller at vi paa vor Reise ikke blive umiddelbart og hemmeligt ledede af en Aand og en Forstand der nedstamme fra den guddommelige Maade og fra den uendelige Viisdom."

„Dette er mueligt, Don Christopher! forsaavidt som det angaaer Eder, men hvad mig angaaer, da gjør jeg ikke Fordring paa nogen høiere Leder, end en Engel. En Engels Reenhed, og, jeg haaber, at jeg tør lægge til, en Engels Kjærlighed lede mig paa min blinde Vei over Verdenshavet."

„Saaledes forekommer det Dig, Luis! men Du kan ikke vide, om en høiere Magt ikke i denne Sag bruger Donna Mercedes til Redskab? Omendskjøndt intet Underværk gjør det indlysende for den store Mængde, er det dog vist, at der boer en Aand i mit Bryst, der leder mig ved dette Foretagende, og som det vilde være Synd at modstaae. — Gud være lovet, min Søn! vi ere endelig blevne frie for Portugiserne og vor Vei ligger aaben for os. Alle de Hindringer, der nu træde os imøde, maae hidrøre fra Elementerne, eller fra vor Frygt. Det glæder mit Hjerte at see, at begge Pinzonnerne ere troe, og at de holde deres Caraveler tæt ved Santa Maria, som Mænd, der have besluttet at holde deres Ord, og at see en Ende paa vor Reise."

Da Luis nu var færdig, forlod han og Amiralen Kahytten sammen. Solen var staaet op, og det udbredte Havspeil glindsede i dens Straaler. Vinden blæsde friskere og gik lidt efter lidt mere til Syden, saa at Skibene næsten ganske kom i deres Cours; og da Søen var temmelig rolig, gjorde Flaaden forholdsviis betydelige Fremskridt.

Alt syntes gunstigt. Det første Udbrud af Smerte ved Landets Forsvinden var forbi, og Mandskabet blev roligere, endskjøndt Frygten for Fremtiden var, ligesom en Vulkans skjulte Ild, snarere dæmpet, end bortryddet.

Havets Udseende var gunstigt, og da det ikke frembød Diet andet, end hvad Sømanden sædvanligt saae, og da der stedse er noget Velgjørende ved en frisk Vind, naar den ikke er forbunden med Fare, følde Mandskabet sig endelig noget opmuntret ved en Tingenes Tilstand, som de vare vante til, og som havde Munterhed og Haab i Følge med sig.

I Løbet af Dagen og den paafølgende Nat lagde Skibene hundrede og firesindstyve Mile tilbage paa det uveisomme Ocean, uden at der opstod saa megen Frygt hos Matroserne, som de havde følt, da Landet svandt dem af Syne. Men Columbus handlede efter den forsigtige Grundsætning, som han havde antaget, og fratrak henimod tredive Mile, da han forelagde sit Mandskab Beregningen over Skibenes Fart i det Døgn.

Endnu gunstigere var Forandringen af Vinden den første September — en Tirsdag. Paa denne Dag styrede Skibene for første Gang, efterat de havde forladt de canariske Øer, lige imod Vesten; og med den gamle Verden i lige Linie bag ved sig, og det ubekjendte Hav for sig, fortsatte vore Reisende deres Fart med en sydøstlig Vind. De seilede omtrent fem Mile i Timen, og den stadige Frem-

gang og den lige Cours maatte erstatte hvad deres Fart manglede i Hurtighed.

De Jagttagelser, der sædvanligt blive gjorte, naar Solen er i Zenith, vare forbi; og Columbus havde netop meddeelt sine opmærksomme Reisekammerater, at Skibene lidt efter lidt vendte sig imod Syden, i det de fulgde Indflydelsen af en usynlig Strøm — da et Raab fra Mastkurven forkyndte, at der var en Valfisk i Nærheden.

Synet af dette Souhyre afbryder altid det Eensformige i Livet tilsøes; Alle vare derfor i Øieblikket paa Udkig; en Deel ilede op i Takkelagen, Andre stillede sig paa Relingen for at faae Dyret at see.

„Seer Du Valfisken, Sancho?" — spurgde Amiralen Matrosen af dette Navn, der i dette Øieblik stod ved Siden af ham, — „Mig forekommer Vandet ikke saaledes, at et Dyr af dette Slags kan være tilstede.

„Eders Excellences Øie, Sennor Don Almirante! er langt sikkrere end hiin Sladderhanks deroppe i Mastkurven. Saa vist som dette er det atlantiske Hav og Kammen af Bølgerne skummer derhenne, saa vist er det ingen Valfisk."

„Finnerne! Finnerne!" — skreg et Dusin Stemmer paa een Gang, og Alle pegede paa et Sted, hvor en mørk Gjenstand hævede sig op af Bølgeskummet og fremviisde en tilspidset Ende med korte Arme udstrakte til hver Side;

— „Han ligger med Hovedet under Vandet og Halen iveiret."

„Ak, ak!" — raabde den erfarne Sancho med en ægte Sømands Vemod, — „hvad disse uvidende og fremfusende Sladderhanke kalde Valfiskefinner, er intet Andet end Masten af et ulykkeligt Skib, der har mistet sit Skrog, sin Fragt og sit Mandskab i Havets Dyb!"

„Du har Ret, Sancho!" — svarede Amiralen, — „Jeg seer det tydeligt! Det er virkelig en Stang, og tilkjendegiver udentvivl et Skibbrud."

Denne Forklaring gik snart fra Mund til Mund, og den Sorgmodighed, der stedse er i Følge med en saadan Begivenhed, viisde sig paa Alles Ansigter. Styrmændene alene viisde sig ligegyldige, og raadsloge om Muligheden i at bemægtige sig Stængerne i Nødstilfælde; men formedelst Havets store Bevægelse og i Følge den gunstige Vind — og denne Sidste er en Fordeel, som en ægte Sømand sjeldent forsømmer — blev dette Forehavende snart igjen opgivet.

„Dette er en Advarsel for os!" — raabde en af de Misfornøiede, da Santa Maria seilede forbi de vaklende Stænger, — „Gud har sendt dette Tegn, for at advare os mod at gaae did, hvor han aldrig har havt i Sinde at Sømænd skulle gaae."

„Siig hellere," — svarede Sancho, der siden han havde faaet Foræringer altid viisde sig villig til at tage

sig af den gode Sag, — „sig hellere, at det er et Tegn, der er sendt af Himmelen for at opmuntre os. Seer Du ikke, at den Deel af Masten, der er synlig, ligner et Kors, hvilket hellige Tegn skal opfylde os med Haab om et lykkeligt Udfald og lede os paa vor Fart."

„Det er sandt, Sancho!" — faldt Columbus ham i Talen, — „Et Kors er paa en vis Maade blevet opreist midt paa Havet til vor Opbyggelse, og vi maae betragte dette som et Beviis paa, at Forsynet begunstiger vor Hensigt, at bringe Hedningerne i Asien dets Velsignelse, og at det understøtter den paa en synlig Maade."

Da Ligheden med det hellige Symbol var intet mindre end indbildt, blev dette lykkelige Indfald af Sancho ikke uden Virkning. Læseren vil saa meget lettere begribe denne Lighed, naar han hører, at den øverste Ende af en Mast formedelst Langsahlingen bliver meget lig et Kors, og disse Stænger stode, som det ofte er Tilfældet, næsten lodrette, da noget Svært var fastgjort ved Enden af dem, saa at Spidserne hævede sig femten til tyve Fod over Havets Overflade.

Efter et Qvarteers Forløb var den sidste Lævning af Europa og Civilisationen i Skibenes Farvand, forsvunden: Den var lidt efter lidt bleven mindre og havde nærmet sig til Vandet, indtil dens svage Omrids vare indskrumpede til tynde Toug, der dog endnu bestandigt bar Christendommens velbekjendte, høit ærede Symbol.

Efter denne lille Begivenhed fortsattes Farten i to Dage og Nætter, uden at der forefaldt noget Mærkeligt. Hele Tiden var Vinden gunstig og de Reisende fortsatte deres Vei lige imod Vesten, eftersom Compasset udviisde, hvilket dog var en mere nordlig Cours, end der blev antydet — en Sandhed, som hiint Tidsrums Kundskaber dog ikke formaaede at oplyse.

Mellem Morgenen den 10de September og Aftenen den 13de, havde Flaaden lagt over halvfemtesindstyve Mile tilbage; den holdt sin Fart i en Linie, der kun lidet afveeg fra den lige Retning over den store Vandørk, og havde derfor naaet et Punkt, der laae lige saa langt, om ikke længere mod Vesten, som Azorerne, — den Tid det vestligste Land, som de europæiske Søfarere kjendte.

Den 13de viisde Strømningen sig ugunstig; Skibene fulgde en sydostlig Retning og bleve hver Time drevne nærmere til den nordlige Rand af Pasatvinden.

Amiralen og Luis vare Aftenen den 13de September som sædvanligt paa Skandsen, da Sancho forlod Roret, hvor han nylig var bleven afløst. Istedet for at gaae til Mandskabet, som han ellers pleiede at gjøre, nølede han, saae med betydningsfulde Blikke til Skandsen, og besteeg, da han kun saae Amiralen og Luis der, Trappen, som han havde noget at meddele dem.

„Vil Du mig noget, Sancho?“ — spurgde Amiralen, og ventede paa Manden, for at overbevise sig om at

der ellers Ingen var paa Dækket, — „tael ligefrem; Du har min Tillid!"

„Sennor Don Almirante! — Eders Excellence veed nok, at jeg ingen Ferskvandsfisk er, der bliver forskrækket ved Synet af en Hai eller en Valfisk, eller greben af Angst, fordi et Skib vender sig mod Vesten istedetfor imod Osten; og dog kommer jeg for at sige Eder, at denne Reise ikke ganske er uden visse Under- og Jertegn, som en Somand vel tør betragte som usædvanlige, om ikke som uheldspaaende."

„Da Du ikke hører til dem, Sancho! der lade sig forskrække af en Fugls Flugt eller af Synet af en Stang, der driver forbi, vækker Du nu min Nysgjærrighed efter at høre mere. Sennor de Munnoz er min betroede Secretair, og det er ikke nødvendigt at holde Noget hemmeligt for ham. Tael derfor aabenhjertet og uden Nølen. Længes Du efter Guld, skal Du faae det."

„Nei, Sennor! mine Efterretninger ere ingen Maravedi værd, eller ogsaa de ere langt mere værd end Guld. Eders Excellence kan tage dem som de ere og ikke tænke videre paa Belønning. I veed, Sennor! at vi gamle Matroser have saa vore egne Tanker, naar vi staae ved Roret; mangen Gang tænke vi paa en eller anden smuk Piges Smiil og venlige Blikke, undertiden erindre vi velsmagende, ædle Frugter, eller en lækker Bedekjølle, og undertiden tænke vi, forunderligt nok, paa vore Synder."

„Hør, Karl! alt dette er mig vel bekjendt, men det passer ikke for en Amirals Ører."

„Det veed jeg ikke; jeg har kjendt Amiraler, der efter et langt Krydstog fandt Behag i en Bedekjølle, og som ogsaa tænkde paa smilende Ansigter og straalende Øine, og som, naar de ikke undertiden tænkde paa deres Synder, havde gjort meget værre, i det de formerede den store Regning, der allerede var opdynget — Nu, der var — „Lad mig strax kaste denne Dogenikt i Søen, Don Christopher!" — faldt den utaalmodige Don Luis ham i Talen, og traad et Skridt frem, for at fuldbyrde sin Trusel — hvilket dog Columbus forhindrede ved at holde ham tilbage; — „vi ville aldrig faae den rette Begyndelse af hans Historie at høre, saa længe han er paa Skibet."

„Jeg takker Eder, min unge Hr. de Llera!" — svarede Sancho med et spodsk Smiil, — „dersom I er saa dygtig til at drukne Matroser, som til at hjælpe christelige Riddere af Hesten i Turneringer og Maurere i Kampen, gad jeg nok have en anden Bademester."

„Du kjender mig, Skjælm? — Du har seet mig paa en tidligere Reise?"

„En Kat tør see efter Konger, Hr. Greve! hvorfor da ikke en Matros efter en Passagerer? Men spar Eders Trusler og Eders Hemmelighed er i sikkre Hænder. Dersom vi naae Cathay, vil Ingen skamme sig ved at have gjort denne Reise med; og dersom vi ikke komme derhen,

er det ikke sandsynligt at Nogen kommer tilbage for at fortælle hvorledes Eders Excellence druknede, sultede ihjel, eller paa en anden Maade blev befordret i Abrahams Skjød."

„Nok derom!" sagde Columbus alvorligt, — „kom frem med det, som Du har at sige, og glem ikke at være taus med Hensyn til denne unge Adelsmand."

„Sennor, Eders Ord ere en Lov. Godt, Don Christopher! det hører med til Matrosernes Eiendommeligheder, at de om Natten give Agt paa en gammel, trofast Ven, Polarstjernen, og medens jeg for en Time siden beskjæftigede mig dermed, bemærkede jeg, at denne trofaste Veiviser og Compasset, som jeg styrede efter, vare af forskjellig Mening."

„Er Du vis derpaa?" — spurgde Amiralen med en Raskhed og et Eftertryk, det robede den Deeltagelse, som Matrosens Beretning indgjød ham.

„Saa vis, Sennor! som et halvtredsindstyveaarigt Bekjendtskab med Nordstjernen og en fyrgetyveaarig Fart efter Compasset kan gjøre et Menneske. Men I behøver ikke at forlade Eder paa min Uvidenhed, Excellence! — thi Stjernen er endnu der, hvor Gud har sat den, og der har I Eders Privat-Compas ved Siden af Eder — I kan jo sammenligne begge Dele."

Columbus havde allerede besluttet at anstille denne Sammenligning, og da Sancho taug, undersøgde han og Luis Instrumentet med den meest levende Nysgjærrighed.

Det første og naturligste Indtryk var den Tro, at Instrumentets Naal var feilfuld, eller i det mindste stod under en eller anden fremmed Indflydelse; men en opmærksom Jagttagelse overbeviisde snart Sømanden om at Sanchos Bemærkning var rigtig. Han var forbauset og urolig, da han fandt, at den gamle Sømands sædvanlige Omhu og øvede Øine vare saa raske og virksomme, at de kunde bemærke en saa usædvanlig Forandring, som denne. Det var virkelig noget sædvanligt hos Søfolkene, at sammenligne deres Compas med Polarstjernen — et Lys, om hvilket man troede, at det forandrede sin Stilling paa Himmelen, forsaavidt som denne Stilling havde Hensyn til Menneskerne, saa at ingen erfaren Sømand, der om Natten var ved Rattet, vel kunde overse dette Phænomeen.

Efter gjentagne Jagttagelser med sine egne Compasser, — thi Columbus havde To, eet i sin Kahyt og eet paa Skandsen, — og efterat han ogsaa havde raadført sig med de to Instrumenter i Rathuset, saae han sig nødt til, at tilstaae sig selv, at de alle Fire afvege omtrent ser Grader fra den sædvanlige Retning. Istedetfor at vise lige imod Nord, eller i det mindste i lige Linie imod et umiddelbart under Stjernen liggende Punkt, viisde de fem eller ser Grader Vesten for Samme. Dette var en ny og paafaldende Afvigelse fra Naturens Love, som man den Tid kjendte dem, og truede med at gjøre det Maal, som de Søfarende saa meget længdes efter, saa

meget vanskeligere at naae, som den bersvede dem en sast Tillid til Sømændenes fornemste Veiviser, og gjorde det vanskeligt, naar Himmelen var bedækket med Skyer og i mørke Nætter, at seile med en Følelse af Sikkerhed. Amiralens første Tanke ved denne Leilighed var dog, at svække den Virkning, som en saadan Opdagelse sandsynligviis vilde have paa Mandskabet, der altid var beredt til at frygte det Værste.

„Du maa tie om denne Sag, Sancho!“ — sagde han til Matrosen, — „Her har Du endnu en Dobla, der kan formere Din Skat“

„Tilgiv, Excellence! dersom en Matros vover at være Eder ulydig — dersom min Haand vægrer sig ved at modtage en Gave. Denne Sag angaaer overnaturlige Kræfter, og da Djævelen ved et saadant Underværk kan have en Haand med i Spillet, for at forhindre os i at omvende Hedningerne, som I saa ofte taler om, saa foretrækker jeg i denne Sag, at holde min Sjæl saa reen som mueligt, da Ingen veed, hvilke Vaaben vi blive tvungne til at bruge, dersom vi virkelig skulde komme i Haandgemæng med Syndens Fader.“

„Men Du vil i det mindste tie?“

„Derpaa kan I stole, Sennor Don Almirante! Der skal ikke komme eet Ord om denne Sag over mine Læber, førend Eders Excellence tillader mig at tale.“

Columbus lod Matrosen gaae, og vendte sig derpaa

til Luis, der havde lyttet stille og opmærksomt til det, der blev forhandlet.

„I synes at være urolig over Compassets Afvigelse fra Naturens sædvanlige Love, Don Christopher!" — bemærkede den unge Mand muntert, — „Efter min Mening var det bedre, ganske og aldeles at forlade sig paa Forsynet, der næppe har ført os i sit eget Ærinde herhid i det atlantiske Hav, for at forlade os, naar vi meest trænge til dets Hjælp."

„Gud planter det Ønske at befordre hans Hensigter i sine Tjeneres Bryst; men den menneskelige Aand maa betjene sig af de naturlige Kræfter, og for at kunne anvende saadanne Kræfter med Fordeel, maa man kjende dem. Jeg betragter dette Phænomeen som et Beviis paa, at vor Reise vil føre til Opdagelser af en usædvanlig Vigtighed, og til disse tør jeg vel ogsaa regne Opløsningen af Hemmeligheden med Magnetnaalen. Spaniens mineralske Rigdomme ere i visse Henseender forskjellige fra Frankrigs; thi omendskjøndt Meget i alle Lande er fælleds, er Andet dog eiendommeligt for visse særegne Himmelstrøg. Vi kunne finde Lande, hvor Magnetstenen hyppigt forekommer; vi kunne netop nu være i Nærheden af en Ø, der yttrer en for os uforklarlig Indflydelse paa vort Compas."

„Er det bekjendt, at Der nogensinde har havt en saadan Virkning paa Magnetnaalen?"

„Nei, Don Luis! og jeg anseer noget af det Slags

ikke for sandsynligt, hvorvel det er mueligt. Vi ville vente taalmodigt paa flere Beviser paa at dette Phænomeen er virkeligt og stadigt, førend vi tale mere om denne Sag, der er saa vanskelig at begribe."

Man lod nu denne Gjenstand falde, omendskjøndt denne usædvanlige Begivenhed voldte den store Sømand en ubehagelig og tankefuld Nat. Han sov kun lidet og hans Øie var ofte rettet paa Compasset, der hang i hans Kahyt, som Indberetter, thi saaledes kalde Søfolkene det Instrument, ved hvis Hjælp Officieren overseer og iagttager den Cours, som Manden ved Roret styrer, naar han mindst formoder en saadan Control.

Columbus stod tidligt nok op, for at kunne iagttage Stjernens Stilling, førend dens Glands blegnede ved Lysets Tilbagekomst, og omhyggeligt sammenligne den med Magnetnaalens Retning.

Denne Undersøgelse viisde en ubetydelig Formerelse af Afvigelsen og tjende til at stadfæste Jagttagelserne om Natten. Resultatet af Beregningen viisde, at Skibene i de sidste fire og tyve Timer havde lagt næsten hundrede Mile tilbage, og Columbus troede nu selv, at han var ser hundrede Mile Vesten for Ferro, omendskjøndt Styrmændene ikke troede, at de vare saa langt.

Da Sancho holdt sin Hemmelighed ved sig selv, og de øvrige Styrmænd ikke havde et saa aarvaagent Øie, undgik denne vigtige Omstændighed endnu den almindelige

Opmærksomhed. Afvigelsen kunde i Grunden kun opdages om Natten ved Hjælp af Polarstjernen, og den var saa ubetydelig, at kun en øvet, skarpseende Sømand var i Stand til at bemærke den.

Baade Dagen og Natten den 14de September gik hen, uden at Mandskabet yttrede nogen Urolighed. Der frembød sig saa meget mindre nogen Anledning, som Vinden havde lagt sig, og Skibene den Dag kun lagde henimod tredsindstyve Mile tilbage. Columbus mærkede dog Forskjellen, hvor ubetydelig Afvigelsen end var, og forvissede sig, med en erfaren og dygtig Sømands Nøiagtighed, om, at Naalen gradeviis afveeg imod Vesten, skjøndt med en Gang, der næsten var umærkelig.

Tredie Kapitel.

Paa Din uforanderlige Glands
Den halvskibbrudne Sømand, naar han mister
Compasset, fæster skarpt sit Blik,
Og styrer tillidsfuld til venlig Kyst,
Og han, som er i Nattens Mulm paa Dybet,
Er glad, naar ved Dit Skin hans Fart Du leder.
Hymne til Nordstjernen.

Den næste Dag, den Femtende, var en Løverdag. Den lille Flaade havde været i ti Dage borte fra Gomera,

og det var den sjette Morgen efterat de Reisende havde tabt Landet af Syne. Den sidste Uge havde været fuld af sørgelige Ahnelser, endskjøndt Vanen begyndte at yttre sin Indflydelse, og Mandskabet tydeligt nok var mindre fortrødeligt, end det havde været de sidste fire eller fem Dage. Dets Bekymringer dysedes lidt efter lidt i Søvn, da de ikke mere bleve vedligeholdte eller vækkede; men de vare endnu ikke ganske hævede, og man kunde vente, at en eller anden uformodet Begivenhed kunde vække dem igjen. Vinden var bestandigt gunstig, men den hele fire og tyve Timers Fart viisde betydeligt mindre end hundrede Mile, som det virkelige Fremskridt imod Vesten. Columbus havde hele Tiden sine Øine fæstede paa Magnetnaalen, og han bemærkede, at Magneten, eftersom Skibet gik langsomt imod Vesten, viisde mere og mere, skjøndt med næppe mærkelige Forandringer, i den samme Retning.

Amiralen og Luis havde nu vænnet sig saaledes til deres fortrolige Samtaler, at de sædvanligt stode op og begave sig til Ro paa samme Tid. Den unge Mand kjendte de Farer, som han udsatte sig for, alt for lidet, og var ifølge sin Charakteer og sine Grundsætninger høit ophøiet over forfængelige Bekymringer, saa at han saae Resultatet imøde med et Slags Jægerhidsighed, og nu vilde han, dersom Mercedes ikke havde været, ligesaa ugjærne, som Columbus selv, have vendt tilbage uden at see Cathay. De taelde uophørligt sammen om deres Fremskridt og For-

haabninger, og Don Luis følde saa megen Interesse for sin Stilling, at han begyndte at lære hvordan de Ting maatte bedømmes, der syntes at have Indflydelse paa dens Varighed og Ende.

Den omtalte Løverdag Nat vare Columbus og hans unge Ven alene paa Skandsen og talde, som sædvanligt, om Tidens Tegn og Dagens Begivenheder.

„Ninna har i Aftes havt noget at meddele Eder, Don Christopher!“ — sagde den unge Mand, — „Jeg var i Kahytten beskjæftiget med min Dagbog, og havde ingen Leilighed til at erfare hvad det var.“

„Dens Folk havde seet een eller to Fugle, om hvilke man troer, at de ikke bortfjerne sig langt fra Landet. Det er mueligt, at Der ikke ere meget langt borte, thi man har aldrig gjennemseilet Havet i en meget stor Udstrækning, uden at finde Saadanne. Men vi kunne dog ikke spilde vor Tid med at opsøge dem, da Æren og Fordelen ved at forsikkre sig om Beliggenheden af en Øgruppe kun er en elendig Erstatning for Tabet af et Fastland.“

„Bemærker I endnu den hemmelighedsfulde Afvigelse af Magnetnaalen, Sennor?“

„I denne Henseende er der ikke forefaldet nogen Forandring og hver Dag stadfæster Rigtigheden af Jagttagelsen. Det, jeg meest frygter for, er den Virkning, som denne Omstændighed kan have paa Mandskabet, dersom det skulde erfare den.“

„Er der intet Middel til at faae Mandskabet til at troe, at Naalen helder mod Vesten, fordi Forsynet vil at vi skulle styre i den Retning?"

„Dette vilde vel ikke være umueligt, Don Luis!" — svarede Amiralen smilende, — „dersom Frygten ikke havde skjærpet deres Vid saaledes, at de strax ville være ved Haanden med det Spørgsmaal, hvorfor Forsynet berøver os Midlet til at vide, hvorhen vi virkelig seile, dersom det ønsker saa meget at vi skulle seile i en vis Retning?"

Et Raab af Vagten paa Dækket afbrød her Samtalen, medens en pludselig Glands brød igjennem Natten, og belysde Skibene og Havet saa klart, som om tusinde Lamper kastede deres Skin paa Scenen. En Ildkugle fløi igjennem Luften og syntes at falde i Havet i en Afstand af nogle Mile eller ved Grændsen af den synlige Horizont. Da Kuglen forsvandt, fulgde der et lige saa dybt Mørke, som det usædvanlige, hurtigt bortilende Lys havde været glindsende. Dette var kun et forbigaaende Meteor; dog det var et Meteor, hvis Lige Menneskerne ikke see mere, end een Gang i deres Liv, — dersom de overhovedet faae det at see. Men de overtroiske Matroser undlode ikke at regne denne Begivenhed til de overordentlige Varsler, der ledsagede denne Reise; Synet forekom Mange som et godt, og Mange som et ondt Tegn.

„Ved San Jago!" — raabde Luis, saasnart Lyset var forsvundet, — „Sennor Don Christopher! denne vor

Reise synes ikke at være bestemt til at blive ubeagtet af Elementerne og andre mægtige Kræfter. Dette Tegn maa nu være fordeelagtigt eller ufordeelagtigt, der siger os, at vi ikke ere beskjæftigede med et almindeligt Foretagende."

„Saaledes er den menneskelige Aand!" — svarede Columbus, — „Lad dens Eier blot komme over de sædvanlige Grændser for hans Vaner og Beskjæftigelser, og han seer i den simpleste Forandring af Veiret, — i en Lynstraale — i en Hvirvelvind — i en Ildkugle — noget Paafaldende, noget Forbausende og Viunderligt; det ahner ham ikke, at disse Underværker have deres Tilværelse i hans egen Bevidsthed, og ikke staae i nogen Forbindelse med Naturens Hverdagslove. Saadanne Phænomener ere ikke usædvanlige, især i de lavere Bredegrader, og tale hverken for, eller imod noget Foretagende."

„Undtagen, Sennor Almirante! for saavidt som de bemægtige sig Mandskabets Gemytter og ophidse deres Phantasi. Som Sancho siger mig, griber Misfornøielse om sig iblandt Folkene, og medens de synes saa rolige, viser deres Utilfredshed med Reisen sig hver Time mere og mere."

Trods denne Amiralens Mening og den Umage, han gjorde sig, for at forklare Folkene paa Dækket dette Phænomeen, havde Synet af Ildkuglen ikke alene gjort et stærkt Indtryk paa dem, men Begivenheden gik fra Vagt til Vagt og var hele Natten igjennem Gjenstanden for en meget alvorlig Samtale. Men en aabenbar Yttring af Misfor-

nsielse var dog ikke Følgen af denne Begivenhed; nogle Enkelte antoge Meteoret for et gunstigt Forvarsel; men Fleertallet betragtede det som en Advarsel fra Himmelen mod ugudelige Forsøg paa at trænge ind i Naturens Hemmeligheder, som Gud, efter deres Begreber, i sin Viisdom ikke vilde have afslørede for Menneskernes Blikke.

Hele denne Tid seilede Skibene bestandigt mod Vesten. Vinden havde ofte afvexlet saavel i Styrke, som i Retning, men aldrig saaledes, at den havde tvunget Skibene til at rebe Seilene, eller til at afvige fra den Cours, der efter Amiralens Anskuelse var den rette. De troede at de styrede lige imod Vesten, men ifølge Afvigelsen var Coursen virkelig Vest til Syd, og de nærmede sig lidt efter lidt til Pasatvindene, en Bevægelse, hvori de især bleve understøttede af Strømmens Magt. I Løbet af den 15de og 16de samme Maaned var Flaaden seilet omtrent to hundrede Mile længere fra Europa; Columbus fulgde den sædvanlige Forsigtighed at afkorte Længden i de offentlige Beretninger. Den sidste Dag var en Søndag, og den religiøse Høitidelighed, der den Tid sjeldent blev forsømt paa christelige Skibe, frembragde en dyb, ophøiet Virkning paa de Reisendes Følelser. Hidindtil havde Veirliget viist Aarstidens sædvanlige Charakteer, og nogle Skyer med en let Støvregn havde formildet Heden; men disse gik dog snart forbi og paa dem fulgde milde Sydøstvinde, der syntes at komme belæssede med Landets Velluqt. Under disse

gunstige Omstændigheder traad Mandskabet sammen til Aftensangen; Skibene nærmede sig til hverandre, som om de vilde danne et Tempel til Guds Ære midt paa det store Verdenshav, paa hvilket sjeldent, eller maaskee aldrig et hvidt Seil havde glindset. Munterhed og Haab fulgde med denne fromme Aftenandagt, og begge Dele bleve hurtigt formerede ved et Raab fra ham, der havde Vagt i Mastkurven. Man saae op og han pegede forud og i Læ, som om der var noget af høi Interesse i denne Retning. Roret blev dreiet en Smule og nogle Minutter efter seilede de ind i en Mark af Søgræs, der bedækkede Vandet i en Strækning af flere Mile. Dette Tegn til at der var Land i Nærheden, blev af Matroserne hilset med en lydelig Jubel, og de samme Væsner, der kort iforveien næsten havde overgivet sig til Fortvivlelse, vare nu ude af sig selv af Glæde.

Dette Syn var virkelig skikket til at vække Haab i den meest erfarne Somands Bryst. Omendskjøndt Græsset tildeels havde mistet sin Friskhed var det endnu for en stor Deel ganske grønt, og saae ud som om det ganske nylig var blevet skilt fra den Jordbund, der havde næret det. Alle, selv Styrmændene tvivlede nu ikke paa at man befandt sig i Nærheden af Land. Man saae ogsaa Thunfiske i stor Mængde, og Folkene paa Ninna vare saa lykkelige at fange Een. Matroserne omfavnede hverandre med Taarer i Øinene, og mangen Haand blev trykket i

venlig Lykønskning, som Dagen før havde trukket sig tilbage i mørk Mismod.

„Og nærer I de samme Forhaabninger, Sennor Columbus?“ — spurgde Luis; — „Tør vi virkelig vente, at Indien er saa nær, fordi disse Planter vise sig, — eller er dette Haab Forfængelighed?“

„Mandskabet bedrager sig, dersom det troer at vor Reise nærmer sig til sin Ende; vi have kun lagt tre hundrede og tredsindstyve Mile tilbage siden vi tabde Den Ferro af Syne; efter min Beregning kan dette ikke være mere, end Trediedelen af vor Reise. Aristoteles fortæller, at visse Skibe fra Cadix ere af svære Storme blevne kastede saa langt Vester paa, at de have naaet en med Græs bedækket Sø — en Region, hvori Thunfisken blev funden i Mængde. Dette er den Fisk, der, som Du vel veed, Luis! efter de Gamles Mening seer bedre med det høire, end med det venstre Øie, fordi man bemærkede, at den, naar den kom igjennem Bosphorus, stedse svømmede ved den høire Bred imod Pontus Eurinus, og igjen vendte tilbage ved den Venstre.“

„Ved San Francesco! det er intet Under om Skabninger af et saa ensidigt Blik forvilde sig saa langt fra deres Hjem,“ — faldt den muntre Luis ham leende i Talen, — „Sagde Aristoteles, eller nogen Anden af de Gamle, hvordan de betragtede Skjønheden, og om deres

Begreber om Retfærdigheden lignede den Øvrighedsperson, der tager Foræringer af begge Parter?"

„Aristoteles taler kun om at Fisken er tilstede i græsrige Have som her. Sømændene fra Cadix troede, at de vare i Nærheden af undergaaede Øer, og ilede, saasnart Vinden tillod det, tilbage til deres Fædrelands Kyster. Denne Egn have vi, efter min Anskuelse, nu naaet; men jeg venter dog endnu ikke at finde Land, undtagen vi tilfældigviis skulde støde paa en Ø, der ligger her i Egnen — et Slags Fyrtaarn mellem Europas og Asiens Kyster. Jeg tvivler ikke paa, at der er Land i Nærheden af de Steder, hvor dette Græs driver, men jeg finder det aldeles ikke vigtigt at see eller opdage det. Cathay er mit Maal, Don Luis! og jeg søger et Fastland og ingen Øer."

Det er nu bekjendt, at Columbus havde Ret, naar han ikke saasnart ventede Fastland; men han tog feil, da han antog, at der laa et Land der i Egnen. Endnu veed man ikke bestemt, om dette Græs drives sammen af Strømningerne, eller om det voxer paa Havets Bund, og ved Vandets Magt losrives; det Sidste er dog den almindelige Anskuelse, da der i denne Deel af Havet findes udstrakte Sandbanker.

Med Hensyn til den sidste Mening vare Sømændene fra Cadix Sandheden nærmere, end man i Begyndelsen troede; thi en undergaaet Ø har alle en Sandbankes Egenskaber, undtagen dem, der vedkomme Dannelsesmaaden.

Der var intet Land at see. Skibene vedbleve deres Fart med en Hurtighed, der kun afværlede lidet fra fire Mile i Timen; de skjøde Græsset tilside, der samlede sig i Masser under Bugen, men ikke var nogen betydelig Hindring for Farten. Hvad Amiralen angik, da vare hans Ahnelser ligesaa ophøiede, hans Mening med Hensyn til det store geographiske Problem, som han var i Begreb med at løse, saa fast, og hans Beslutning, at holde ud til Enden, saa urokkelig, at han snarere ønskede at forfeile de Øer, der, efter hans Gisning, maatte ligge i Nærheden, end at finde dem. Dagen og Natten bragde Skibene mere end hundrede Mile mere mod Vesten, saa at Flaaden ikke var langt fra Midten mellem de Meridianer, der omslutte de østlige og vestlige Grændser af de to Continenter, endskjøndt de, ifølge de Bredeparalleler, i hvilke de seilede, vare langt nærmere ved Afrika, end ved Amerika. Da Vinden blev stadig og Havet var saa glat, som en Flod, holdt Skibene sig nær sammen, hvorfor Pinta, den hurtigste Seiler af dem Alle, mindskede sine Seil. Under Eftermiddagsvagten den Dag, der bragde Skibene sammen, — Mandagen den 17de September, eller den aattende Dag efter at de havde tabt Ferro af Sigte, raabde Martin Alonzo Santa Maria an, og tilkjendegav Styrmanden paa Dækket sin Hensigt at peile Solen, saasnart den stod lavt nok, for at forvisse sig om, hvorvidt Naalen havde beholdt sin Kraft. Man troede, at det var bedst at anstille denne

Jagttagelse, en af de usædvanligste blandt Sømænd, paa alle Caravelerne paa een Gang, for at den Enes Feil kunde blive rettet efter de Andres større Nøiagtighed.

Columbus og Luis holdt deres Siesta og laae i en dyb Søvn, da den Første blev vækket ved et af de Slag paa Skulderen, som Sømanden er vant til at give og gjærne tager imod. Det varede aldrig længere end eet Minut, inden Amiralen fik den dybe Søvn rystet af og kom til sin Besindelse. I et Øieblik var han vaagen.

„Senor Don Almirante!" — sagde Sancho, thi det var ham, der forstyrrede ham, — „det er paa Tiden, at staae op; alle Styrmændene ere paa Dækket og lave sig til at peile Solen, saasnart Himmelens Stjerner ere paa det rette Sted. Vesten seer allerede ud som et døende Marsvin, og om nogle faa Minutter vil den blive saa forgyldt, som en maurisk Sultans Hjælm."

„Peile Solen?" — raabde Columbus og forlod i Øieblikket sin Koie; — „Dette er virkelig noget Nyt! Vi kunne nu see en Urolighed blandt Mandskabet imøde, hvis Lige vi ikke saae siden vi forlode Cadix."

„Saaledes forekom det mig ogsaa, Eders Excellence! thi Sømanden sætter den samme Tillid til Naalen, som den Geistlige til Guds Søns Godhed. Mandskabet er i dette Øieblik i den bedste Lune; alle Helgener maae vide hvad der vil skee!"

Amiralen vækkede Luis, og nogle faa Minutter efter befandt de sig paa deres sædvanlige Plads paa Skandsen.

Columbus havde erhvervet sig en saadan Berømmelse som duelig Sømand, — thi hans Dom viisde sig stedse rigtig, endog naar den var i Strid mod alle Styrmændenes paa Flaaden, — at det var de Sidste ikke ukjært at bemærke, at han ikke havde i Sinde at tage et Instrument i Haanden, men syntes tilbøielig til, at lade det komme an paa deres Duelighed og Øvelse. Solen begyndte efterhaanden at dale, man passede paa det rigtige Øieblik, og derpaa begyndte disse raae Sømænd Forretningen paa den i hine Dage brugelige Maade. Martin Alonzo, den meest øvede og den kyndigste af dem Alle, var først færdig.

Fra sit høie Standpunkt kunde Amiralen overse Pintas Dæk, da den næppe seilede to hundrede Fod fra Santa Maria. Snart bemærkede han, at Befalingsmanden paa dette Skib gik fra det ene Compas til det andet, som En, der var i den største Uro. Nogle Minutter efter blev Caravelens Baad sat ud; der blev givet Amiralens Skib Signal til at mindske Seilene, og Martin Alonzo trængde sig snart igjennem Græsset, der endnu bedækkede Havets Overflade, henimod Santa Maria. Som han naaede dette Skibs Dæk paa den ene Side, naaede hans Frende Vincente Yanez det paa den Anden. I det næste Øieblik vare Begge ved Siden af Amiralen paa Skandsen; Sancho Ruiz

og Bartolomeo Roldan, begge Amiralens Styrmænd, fulgde dem derhen.

„Hvad har denne Jilfærdighed at betyde, min gode Martin Alonzo?“ — sagde Columbus roligt, — „Du og Din Broder Vincente Yanez, og disse vakkre Styrmænd, ile imod mig, som om I bringe glædelige Efterretninger fra Cathay.“

„Gud alene veed, Sennor Don Almirante! om det nogensinde vil blive Nogen af os tilladt at see hiin Strandbred, der kun kan naaes af Sømænd ved Hjælp af en Naal!“ — svarede den ældre Pinzon med en Jilfærdighed, der næsten betog ham Veiret; — „Vi have nu Alle været beskjæftigede med at sammenligne Instrumenterne, og vi finde, at de Alle, uden een eneste Undtagelse, afvige en fuld Streg fra den rette Nord.“

„Det var virkelig forunderligt! I have overseet Noget ved Eders Jagttagelser, eller I have ikke været nøiagtige nok i Eders Beregninger.“

„Nei, nei, ædle Amiral!“ — faldt Vincente Yanez ham i Talen, for at understøtte sin Broder; — „selv Magneterne blive os utroe, og den ældste Styrmand paa mit Skib, som jeg meddeelde denne Omstændighed, forsikrede mig, at Nordstjernen hele Natten igjennem ikke havde stemmet med hans Instrument.“

„Andre paastaae det Samme her,“ — føiede Ruiz

til, — „ja Mange ville endogsaa sværge paa, at dette Underværk er blevet bemærket siden vi kom ind i Græsset."

„Det kan være, Sennores!" — sagde Columbus med en ubekymret Mine, — „og dog ingen slemme Følger have. Vi vide Alle, at Himmellegemerne bevæge sig, og at mange af disse Bevægelser ere uregelmæssige, medens Andre følge faste Love. Saaledes er det med Solen selv, der dreier sig een Gang i det korte Løb af fire og tyve Timer omkring Jorden, medens udentvivl andre og mere umærkelige Bevægelser af denne Jldbold blive os ubekjendte, formedelst den store Fraſtand, i hvilken den er paa Himmelen. Mange Astronomer have troet at kunne opdage disse Afvigelser, da de undertiden saae Pletter i Solens Skive, der forsvandt, som om de skjulde sig bag Jldkuglens Masse. Jeg troer, at man vil finde, at Polarstjernen er afveget en Smule i sin Stilling, og at den vil bevæge sig en kort Tid paa denne Maade; efter denne Periode vil den udentvivl vende tilbage til sin sædvanlige Stilling, hvor det da vil finde sig, at dens midlertidige Afvigelse ingenlunde har forstyrret dens sædvanlige Overeensstemmelse med Magnetnaalen. Jagttager Stjernen omhyggeligt Natten igjennem, og peiler Solen igjen i Morgen, og Regelmæssigheden af Himmellegemets Bevægelse vil, som jeg haaber, stadfæste Rigtigheden af min Formodning. Langt fra altsaa, at lade os skræmme ved et saadant Tegn, maae vi snarere glæde os, ved at have gjort en Opdagelse, der

i og for sig selv sikkrer os den Ære, at have gavnet Videnskaben betydeligt."

Piloterne toge, i Mangel af andre Midler, gjærne til Takke med denne Opløsning af Gaaden. De forbleve længe paa Skandsen og taelde om denne selsomme Begivenhed, og da Mennesket, endog i sit blindeste Lune, sædvanligt snakker sig ind enten i en rolig eller bekymret Stemning, lykkedes det Første dem ved denne Leilighed, til Alles Tilfredshed. Hos Mandskabet var Sagen mere vanskelig; thi da Matroserne paa de tre Skibe erfarede, at Naalene vare afvegne fra deres sædvanlige Retning, bemægtigede en Følelse, der grændsede til Fortvivlelse, sig næsten Alle. Sancho Mundo var her af væsentlig Nytte. Da Frygten havde naaet den høieste Grad, og Mandskabet var ifærd med at træde frem for Amiralen og forlange, at man i Øieblikket skulde vende Caravelerne imod Nordøst, gjorde han sine Kundskaber og sin Indflydelse gjældende, for igjen at tilveiebringe Rolighed.

Det første Middel, som denne Amiralens trofaste Tilhænger, benyttede sig af, for at bringe sine Kammerater til Fornuft, bestod i, at han uden Betænkning svoer paa, at han ofte havde seet Polarstjernen og Naalen afvige fra hinanden, og allerede iagttaget denne Omstændighed mere end tyve Gange, uden at den havde havt slemme Følger. Han formanede de ældre og mere besindige Matroser til nøie at iagttage den Forskjel, der viisde sig nu, og som beløb

sig til en heel Streg, om denne Forskjel ikke havde formeret sig i den samme Retning.

„Dette" — vedblev han, — „vil være et sikkert Tegn, mine Venner! til at Stjernen er i Bevægelse, thi vi see jo Alle at Compasset endnu er netop saaledes som det var, da vi forlode Palos og Moguer. Naar den Ene af to Gjenstande er i Bevægelse, og vi med Vished vide, hvilken der staaer stille, saa kan det ikke være meget vanskeligt, at angive hvilken der er urolig. Nu seer Du her, Martin Martinez!" — denne var den meest høirøstede af de Utilfredse, — „at Ord ere kun til liden Nytte, naar man kan støtte sine Anskuelser paa Beviser som disse. Du seer her to Ruller af Schimandsgarn paa dette Gangspil; godt, man vil vide hvilken af dem der bliver og hvilken der bliver taget bort. Jeg tager den mindste Rulle bort, som Du seer, og den Største bliver; da nu kun Een kan blive, og denne Ene er den Største, saa følger tydeligt deraf, at den Mindste maa tages bort. Jeg holder Ingen for duelig til at styre en Caravele efter Naalen eller Polarstjernen, der nægter Noget, der er saa klart og tydeligt beviist."

Martin Martinez var, hvorvel bekjendt som en misfornøiet Mand, ingen Logiker, og da Sanchos Eder bleve mægtigt understøttede af hans Beviisførelse, var hans Parti snart det talrigste. Ligesom intet mere opmuntrer den aandslade, utilfredse Oprører, end Visheden om, at han

har talrige Venner, saaledes er der Intet, som i saa høi en Grad betager ham Modet, som det, at han seer at deres Antal formindskes; og Sancho bragde det saavidt, at han overtaelde de fleste af sine Kammerater til at oppebie Morgenen, for at forvisse sig om Sagernes Tilstand, førend de toge nogen overilet Beslutning.

„Du har handlet rigtigt, Sancho!“ — sagde Columbus en Time sildigere, da Matrosen hemmeligt kom til ham for at give ham Underretning om Mandskabets Sindelag; — „Du har handlet rigtigt i Alt, undtagen for saa vidt som Du svoer paa, at Du før har iagttaget dette Phænomeen. Hvor vidt jeg end har gjennemkrydset Havet, hvor omhyggelige mine Jagttagelser, og hvor udstrakte mine Midler til at gjøre dem end vare, har jeg dog aldrig vidst, at Magnetnaalen afveeg fra sin Retning mod Polarstjernen; og jeg troer, at det, der er undgaaet min Opmærksomhed, næppe vil have tildraget sig Nogens.“

„I gjør mig Uret, Sennor Don Almirante! og har bibragt min Ærlighed et Saar, der ikke kan læges uden med en Dobla.“ —

„Du veed, at der var Ingen, der viisde mere Uroslighed, da Naalens Afvigelse først blev iagttaget, end Du. Din Frygt var endelig saa stor, at Du ikke engang vilde tage imod Guld — en Svaghed, som Du ellers pleier at holde Dig fri for.“

„Da Afvigelsen først blev iagttaget, Eders Excellence!

var dette saa temmelig Tilfældet, thi — for ikke at ville prøve paa at skuffe en Mand, der har mere Skarpsindighed, end der er bleven de sædvanlige Dødelige til Deel, — maa jeg tilstaae, at jeg ansaae vort Haab om at see Spanien eller Santa Clara de Moguer igjen, for saa ubetydeligt, at jeg ikke ansaae det for af synderlig Vigtighed hvem der var Amiral og hvem der var simpel Styrmand "

„Og dog vilde Du nu spille Helt, og gaae fra at Du var bange. Har Du ikke svoret paa for Dine Kammerater, at Du allerede mere end tyve Gange har bemærket denne Afvigelse?"

„Godt, Excellence! — Dette er et Beviis paa at en Cavaleer kan være en fortræffelig Vice-Konge og Amiral, og vide Alt hvad der angaaer Cathay, uden at have de klareste Begreber om Historien. Jeg har sagt til mine Kammerater, Don Christopher! at jeg har bemærket denne Afvigelse førend i Nat, og om man endogsaa bandt mig til en Pæl, for at brænde mig som Martyrer, som jeg undertiden troer engang kan blive vor Lod, skjøndt vi ere overflødigt ærlige Mænd, vilde jeg opfordre Eder selv, Sennor Almirante! til at bevidne det, som jeg har svoret paa."

„Da vilde Du opfordre et meget uheldigt Vidne, Sancho! thi hverken aflægger jeg en falsk Ed, eller opmuntrer Andre til at gjøre det."

„Don Luis de Bobadilla og Pedro de Munnoz her"

— sagde Sancho, der ikke lod sig forvirre, — „vilde da være min Støtte, thi et Menneste har Ret til at vadske sig reent, naar han bliver falskelig anklaget, og reen vil jeg vadske mig. Eders Excellence ville behage at erindre, at jeg først berettede Eders Naade denne Forandring af Naalen Natten den femtende September, og at vi nu have naaet Natten den syttende. Jeg har svoret paa, at jeg har iagttaget dette Phænomeen, som man kalder det, tyve Gange i de sidste aatte og fyrgetyve Timer, endskjøndt jeg dog var kommen Sandheden nærmere, dersom jeg havde sagt to hundrede Gange. Santa Maria! jeg har ikke gjort andet i de første faa Timer, end at iagttage det."

„Gaa, gaa, Sancho! Din Samvittighed har sin Brede og Længde; men Du raader Dig selv i denne Henseende. Men da Du nu kjender Grunden til Afvigelsen, vil Du opmuntre Dine Venner og selv være uden Frygt?'

„Jeg tvivler ikke paa, at Alt er som Eders Excellence siger med Hensyn til Polarstjernens Vandring," — svarede Sancho, — „og det er faldet mig ind, at det kan være mueligt at vi ere nærmere ved Cathay, end jeg havde troet; i hvilket Tilfælde denne Bevægelse da er foraarsaget af nogle ildesindede Aander, for at faae os fra den rette Vei."

„Gaa til Din Koie, Skjælm! og tænk paa Dine Synder; men overlad Grundene til denne Hemmelighed til

dem, der have lært mere end Du. Her er Din Dobla, vær forsigtig og klog!"

Næste Morgen ventede Enhver paa de tre Caraveler med Utaalmodighed paa Resultatet af de nye Jagttagelser. Da Vinden vel ikke var frisk, men dog bestandigt gunstig, og Strømmen gik vestligt, havde Skibene i de sidste fire og tyve Timer lagt mere end hundrede og halvtredsindstyve Mile tilbage, hvilket gjorde en Tiltagelse af Afvigelsen mærkelig, og saaledes bekræftede en Forudsigelse af Columbus, som han havde vovet efter foregaaende Jagttagelser. Saa let er den Uvidende en Bold for det Sandsynlige, at denne Løsning af Problemet for en kort Tid borttryllede enhver Tvivl, saa at man almindeligt troede, at Stjernen havde bevæget sig og Naalen beholdt sin Retning.

Hvorvidt Columbus i denne Sag blev ledet vild ved sine egne Slutninger, bliver endnu bestandigt en Gaade. At han undertiden tog sin Tilflugt til et Bedrageri, der kunde ansees for ufyldigt, for at indgyde sine Reisekammerater Mod, er tydeligt af den dobbelte Beregning, som han førde; men der gives dog intet Beviis for at han ogsaa i dette Tilfælde betjende sig af et lignende Middel. Ingen Mand af videnskabelig Dannelse troede, endog da Compassets Misviisning var ubekjendt, at Naalen nødvendigt viisde paa Polarstjernen; man ansaae Sammentræffet af Magnetnaalens Retning og Himmellegemets Stilling for noget blot tilfældigt; og det er intet Paafaldende, naar man antager,

at Amiralen, der var i Besiddelse af Instrumentet og i Stand til at forsikkre sig om, at der ikke var noget Tegn til at det havde mistet sin Kraft, medens hans Slutninger med Hensyn til Stjernens Bevægelse kun støttede sig paa Analogi, havde troet, at en Ven, som han stedse havde fundet tro, havde forladt ham, og nu var tilbøielig til at tilskrive den fjerne Beboer af Himmelrummet Virkningen af dette hemmelighedsfulde Phænomeen. Med Hensyn til det Spørgsmaal om den berømte Sømand har troet paa den Theori, som han ved denne Leilighed fremsatte, har man opstillet to Meninger, den Ene paastod, den Anden nægtede at han satte nogen Tiltro til den Forklaring, som han gav. Men de, der paastode det Sidste, synes selv at dømme lidt vel flygtigt, thi deres Beviis beroer blot paa Umueligheden af at en Mand, som Columbus, skulde yttre en saa plump videnskabelig Vildfarelse, medens de Lærde paa hans Tid ikke vidsde mere af Phænomenet, end man i vore Dage veed om Aarsagen til det. Det er imidlertid mueligt, at Amiralen ingen bestemt Anskuelse havde i denne Sag, endskjøndt han tildeels haabede, at hans Forklaring var rigtig; thi det er vist, at denne overordentlige Mand, midt i sin Tidsalders astronomiske og geographiske Uvidenhed, saae mange og nøiagtige Glimt af Sandheder, hvis Udvikling og grundige Beviser endnu fordrede en høiere videnskabelig Uddannelses Lys.

Ligesom Lyset medførde Middelet til at forvisse sig om

Maalens Afvigelse, medbragde det lykkeligviis ogsaa Midlet til at bemærke at Havet endnu bestandigt var bedækket med Græs, ligesom der heller ikke manglede Tegn, der syntes at hentyde paa at der var Land i Nærheden. Strømmen var nu aldeles i samme Retning som Vinden, og Havets Overflade bogstaveligt saa glat som en Indsø i det smukkeste Veir, saa at Skibene uden Fare kunde segle nogle faa Favne fra hverandre.

„Dette Græs, Sennor Almirante!" — sagde den ældre Pinzon, — „ligner fuldkommen det, der voxer ved Flodbredden, og jeg troer, at vi ikke ere langt fra Mundingen af en uhyre stor Strøm."

„Det er mueligt," — svarede Columbus, — „og da der ikke kan gives noget mere sikkert Tegn, end Vandets Smag, saa lad en Spand ned i Søen og vi ville see."

Medens Pepe var beskjæftiget med at udføre denne Befaling, og derfor ventede til Skibet havde en stor Masse Græs efter sig, opdagede Amiralens Øie en Krabbe, der bevægede sig paa Overfladen af det friskudseende Græs; han raabde strax til Styrmanden, at han skulde holde Coursen saaledes, at man var i Stand til at tage Dyret op.

„Vi have her en kostelig Prise, gode Martin Alonzo!" — sagde Columbus, idet han holdt Krabben i Veiret, for at de Andre kunde see den, — „Man veed, at disse Dyr aldrig gaae længere end firesindstyve Mile ud i Havet, og se, Sennor! hist er der en af de hvide tropiske

Fugle, der, som man siger, aldrig sove paa Havet! I Sandhed — Gud er naadig, og det, der endnu gjør alle disse Tegn mere glædelige, er den Omstændighed, at de komme fra Vesten."

Ved Synet af disse Tegn udbrød Mandskabet i en almindelig Jubel; og atter vare de Mænd, der endnu for kort Tid siden svævede paa Fortvivlelsens Rand, oplivede af Haabet, og redebonne til at betragte endog de sædvanligste Phænomener paa Havet som lykkelige Forvarsler.

Alle Skibene havde halet Vand op, og halvtredsindstyve Mænd vædede deres Læber; og saa almindelig var Fordommen, at de Alle paastode, at Sovandet indeholdt en langt mindre Deel Salt, end sædvanligt. Den Vildfarelse, der var en Følge af denne glædelige Anskuelse, var virkelig saa fuldstændig, og al Frygten for den bevægelige Stjerne var ved Sanchos Forestillinger saa aldeles udslettet, at Columbus selv, der i sin Aands stolteste Flugt var saa besindig, saa rolig og forsigtig, gav efter for sin Begeistring og troede, at han var i Begreb med at opdage en stor Ø, der laa midt imellem Europa og Asien — en Ære, der ikke var at foragte, endskjøndt den stod langt tilbage for hans store Forventninger.

„I Sandhed, Ven Martin Alonzo!" — sagde han — „dette Vand synes at have en mindre salt Smag, end det sædvanligt har i en betydelig Afstand fra store Flodmundinger."

„Mine Gummer sige mig det Samme, Sennor Almirante! Men endnu et Tegn have vi deri, at Ninna har fanget endnu en Thunfisk, som Mandskabet nu er beskjæftiget med at heise ombord."

Det ene Jubelskrig fulgde paa det andet, eftersom der viisde sig et nyt Tegn, der hævede Modet. Amiralen, der tog Deel i Mandskabets Glæde, befalede at sætte alle Seil til paa de tre Skibe, for at de kunde kappes om hvem der først kunde opdage den forventede O. Denne Væddestrid adskilde snart Caravelerne; Pinta seilede med Lethed forbi de Andre, medens Santa Maria og Ninna fulgde langsommere i dens Kjølvand. Hele Dagen var alt Liv og Munterhed ombord paa disse eensomme Skibe, der svømmede midt paa det atlantiske Hav, hvor den ene Horizont udstrakde sig efter den anden, uden Forandring i Vandgrændsen, ligesom den ene Kreds efter den anden danner sig paa det samme Element, naar et fast og tungt Legeme pludseligt bliver kastet i Havet.

Fjerde Kapitel.

Nu fyldes Seilet, Vinden blæser op,
Som glad ved ham fra Hjemmet bort at føre,
Og medens Klippen viger bort, hvis Top
De mørke Taageskyer nu tilsløre;
Maaskee fordi han angrer nu sin Lyst
At streife om, han sidder mørk og tier,
Mens Andre græde uden Haab og Trøst,
Og Stormen suser — Childe Harold.

Natten kom; Pinta mindskede sine Seil og lod sine Kammerater komme nærmere. Alles Øine vare nu ivrigt vendte imod Vesten, hvor man hvert Øieblik ventede at see Land. Himmelens sidste Rosenskjær blegnede og Mørket omhyllede Havet, uden at der var indtruffet nogen væsentlig Forandring. Vinden blæsde endnu med en behagelig Friskhed fra Sydost, og Havets Overflade frembød ikke stort flere Ujævnheder, end der ere sædvanlige paa store Floder. Compasserne viisde en ubetydeligt formeret Afvigelse fra den gamle Retning mod Polarstjernen, og Ingen tvivlede mere paa at Feilen laa i Himmellegemet. Hele Tiden holdt alle tre Skibe af mod Vesten, i det de i Virkeligheden styrede mod Sydvest, skjøndt de troede at styre mod Vesten; en Omstændighed, der alene hindrede Columbus i at naae Kysten af Georgia eller Carolina; thi dersom han havde forfeilet Bermuderne, vilde Golfstrømningen have

truffet ham til Luvarts og han vilde ufeilbarligt have løbet Nord paa, da han nærmede sig til Fastlandet.

Natten gik hen som sædvanligt, og om Middagen den 17de, eller ved Enden af Somændenes Dag havde Flaaden igjen lagt et langt Stykke tilbage af Veien mellem den ny og den gamle Verden. Græsset forsvandt, og med det Thunfiskene, der virkelig nære sig af det, som frembringes paa de Sandbanker, der ere flere tusinde Fod nærmere Havets Overflade, end den øvrige Seng af det store atlantiske Hav.

Henimod Middag holdt Skibene sig sædvanligt sammen for at sammenligne deres Jagttagelser; men Pinta, der, lig en fyrig Hest, var vanskelig at tæmme, ilede foran indtil midt paa Eftermiddagen, da den, som sædvanligt, lagde bi for at bie paa Amiralen. Da Santa Maria kom nærmere, stod den ældre Pinzon med blottet Hoved beredt til at anraabe den, saa snart den kom saa nær, at han kunde blive hørt.

„Gud formerer Kjendetegnene til at der er Land i Nærheden og Grundene til Opmuntring for os, Senor Don Christopher!“ — raabde han munter, medens Pinta igjen fyldte sine Seil for at blive hos Amiralen; — „vi have seet store Flokke Fugle lige forud, og Skyerne der imod Nord see tunge og tykke ud, som om de hænge over en Ø eller et Fastland.“

„Du er et velkomment Budskab, værdige Martin

Alonzo! endskjøndt jeg maa erindre Dig om, at det Høieste jeg kan vente at træffe i denne Længde, er en Gruppe af smukke Øer, da Asien endnu maa ligge mange Dagsreiser imod Vesten. Naar Aftenen nærmer sig, vil Du see at Dine Skyer i en endnu høiere Grad antage Skikkelser af et Land, og jeg tvivler næppe paa, at der vil findes Grupper af Øer paa begge Sider af os; men vor høie Bestemmelse er Cathay, og den, der har et saadant Maal for sig, dreier ikke af fra sin Vei for en ringere Gjenstands Skyld."

„Vil I tillade mig, ædle Amiral! at ile foran med min Pinta, for at vore Øine først maae glæde sig ved det behagelige Syn af Asien? Jeg tvivler ikke paa at vi ville faae det at see førend Morgenen gryer."

„Gjør det i Guds Navn, gode Pinzon! dersom det er Dit Ønske, endskjøndt jeg endnu engang siger Dig, at Du intet Fastland vil finde her. Men da dog ethvert Land i dette ubekjendte Hav er en Opdagelse og bringe Castilien Ære, vil den, der først seer Land, fortjene Belønningen. Du har, ligesom enhver Anden, min fuldkomne Tilladelse til at opdage saa mange Øer og saa meget Fastland, som Du vil."

Mandskabet lo ad denne Spøg, thi det er ikke vanskeligt at sætte de Lethjertede i god Lune, og nu ilede Pinta foran. Da Solen gik ned, lagde den igjen bi og laa, ventende paa sine Ledsagerinder, som en mørk Plet

paa den pragtfulde Himmels Regnbuefarve. Den nordlige Horizont var indhyllet i Masser af Skyer, i hvilke det ikke var vanskeligt at forestille sig vildtdannede Bjærgspidser, dybe Dale, Klipper og Forbjærge.

Den følgende Dag var Luften stille for første Gang siden de havde naaet Passatvindene; der trak Skyer sammen over dem, og en mild Regn sank ned over de Reisende. Skibene laae nu nær ved hverandre, og Meddelelserne vare hyppige, da der bestandigt gik Baade frem og tilbage imellem dem.

„Jeg er kommen, Sennor Almirante!“ — sagde den ældre Pinzon, da han naaede Dækket af Santa Maria, — „paa mit Mandskabs forenede Begjæring, for at bede om vi maae styre Nord paa for at søge det Land, den Ø eller det Fastland, som udentvivl maa ligge der, og saaledes krone dette store Foretagende med den Ære, der skyldes vore ophøiede Souverainer og vor egen Besindighed.“

„Dette Ønske er billigt, gode Martin Alonzo! og beskedent udtrykt, men det kan ikke blive opfyldt. At vi vilde gjøre betydelige Opdagelser, ved at styre den Cours, er høist sandsynligt; men derved vilde vi blive afholdte fra vort Maal. Cathay og Storchanen ligge i Vesten; og vi ere ikke her for at lægge en ny Ø-gruppe, som Azorerne og de canariske Øer, til de menneskelige Kundskaber, men for at overbevise os om at Jorden er rund, og for

at opreise Korset i Lande, der saalænge have været Hedningernes Eiendom."

"Har Du intet at sige for at understotte vor Begjæring, Sennor de Munnoz? Du besidder hans Excellences Gunst og kunde maaskee formaae ham til at tilstaae os denne lille Begjæring."

"For at sige Sandheden, min gode Martin Alonzo!" — svarede Luis, — "for at sige Sandheden er jeg saa forhippet paa Storchanens Omvendelse, at jeg hverken ønsker at dreie af til Høire eller til Venstre, førend dette ærefulde Foretagende er fuldbragt. Jeg har bemærket at Satan kun udretter lidet mod dem, der følge den lige Vei, medens hans Held mod dem, der dreie af til Siden, er saa almindeligt."

"Er der intet Haab, ædle Amiral? Og maae vi forlade disse venlige Tegn uden at forsøge paa at erfare det, de hentyde paa?"

"Jeg seer ingen bedre Cours, min værdige Ven! Denne Regn tilkjendegiver Land; denne Stilhed ogsaa. Og her er et Besøg, der tilkjendegiver endnu mere — der henne i den Retning, hvor Pinta ligger, og hvor det synes at vilde hvile paa sine Vinger."

Pinzon og alle de Omkringstaaende vendte sig om, og til deres store Glæde og Forbauselse saae de en Pelican, med udstrakte Vinger, der maalde vel ti Fod, svæve nogle faa Favne over Havet, og tydeligt nok stræbe hen

mod det nysnævnte Skib. Men den dristige Fugl svævede, som om den forsmaaede at besøge et Skib af en ringere Rang, forbi Pinta, og hen imod Amiralskibet, der kun befandt sig nogle Alen fra Santa Maria.

„Dersom dette ikke er et sikkert Tegn til at der er Land i Nærheden," — sagde Columbus alvorligt, — „er det, hvad der er langt bedre, et Tegn til at Gud er med os. Han har skikket dette opmuntrende Sendebud for at bestyrke os i vor Hensigt at tjene ham og at blive ved indtil Enden. Aldrig før, Martin Alonzo! har jeg seet en Fugl af dette Slags een Dags Seilads fra Strandbredden."

„Det har jeg ikke heller, ædle Amiral! og jeg anseer ligeledes dette Besøg for et meget lykkeligt Varsel. Skulde det ikke være et Vink om at dreie af for at see os nærmere om i denne Egn?"

„Jeg anseer det ikke for et Saadant, men snarere for et Vink om at vedblive vor Fart. Naar vi vende tilbage fra Indien, kunde vi undersøge denne Deel af Oceanet med større Nøiagtighed; men efter mine Anskuelser have vi ikke udrettet noget, førend vi have naaet Indien, og Indien er endnu nogle hundrede Mile borte. Men da Veiret er gunstigt, ville vi kalde Styrmændene sammen, og see hvor Enhver af dem antager at hans Skib er paa Kaartet."

Paa denne Opfordring forsamlede alle Styrmændene

sig ombord i Santa Maria, og Enhver gjorde sine Beregninger og stak et Mærke i det plumpe Kort plumpt i Henseende til Nøiagtigheden, men smukt med Hensyn til Udførelsen, som Amiralen, efter de Oplysninger som, han den Tid besad, havde gjort over det atlantiske Ocean. Vincente Yannez og hans Kammerater paa Ninna satte deres Tegn længst frem, da de regnede at Afstanden fra Gomera var fire hundrede og fyrgetyve Smile. Martin Alonzos Beregning var kun lidet forskjellig fra denne, da han satte sit Mærke tyve Mile mere østligt. Da Roldan kom til Columbus, satte han sit Mærke tyve Mile længere tilbage end Martin Alonzos, og hans Ledsagere havde altsaa, som mindre duelige Regnemestere, sat deres Mærker alt for langt frem. Der blev derfor afgjort, hvad der skulde meddeles Mandskabet, og Styrmændene vendte tilbage igjen, Enhver til sit Skib.

Det lader til at Columbus selv virkelig troede at han seilede imellem to Øer, og hans Historieskriver, Las Casas, bekræfter, at han ikke tog feil i sin Gisning; men dersom der var Øer i denne Deel af Oceanet, ere de for længe siden forsvundne, et Phænomeen, der næppe kan ansees for sandsynligt, endskjøndt det i Grunden ikke er umueligt. Man har fortalt, at der endogsaa i det indeværende Aarhundrede er seet Brændinger i denne Egn, og det er ikke umueligt, at der findes vidtudstrakte Sandbanker der, endskjøndt Columbus ikke fandt Bund paa to hundrede

Favne. Den store Samling af Græs er en Kjendsgjærning, der bliver stadfæstet ved de allerældste Efterretninger om menneskelige Opdagelser, og skylder Strømmen sin Oprindelse, medens man maa betragte Fuglene som Omstreifere, der ere blevne lokkede fra deres sædvanlige Opholdssteder af den Føde, som de kunde vente at finde i en saadan Forening af Græs og Fiske. Vandfugle kunne bestandigt hvile paa Vandet, og den Skabning, der paa sine Vinger kan tilbagelægge en Vei af tredive til halvtredsindstyve Mile i Timen, behøver kun tilstrækkelig Kraft for at svæve hen over det hele atlantiske Hav i fire Dage og Nætter.

Uagtet alle disse lykkespaaende Tegn, begyndte Mandskabet paa de forskjellige Skibe dog snart igjen at føle Vægten af et fornyet Mismod. Sancho, der stod i en bestandig, men hemmelig Forbindelse med Amiralen, underrettede ham om Mandskabets Sindelag og berettede ham at det begyndte at knurre mere end sædvanligt, da det var gaaet over fra det gladeste Haab til den mørkeste Fortvivlelse. Dette erfarede Columbus den Tyvende, just som Solen var i Færd med at gaae ned, eller ellevte Dagen efter at Flaaden havde tabt Landet af Syne, og medens han var beskjæftiget paa Skandsen, hvor han pleiede at modtage hans Beretninger.

„De klage, Eders Excellence!“ — vedblev Sancho, — „over at Vandet er saa salt, og de sige, at naar Vinden blæser i den Egn af Havet, kommer den alene

fra Osten, og har ingen Kraft til at blæse fra noget andet Hjørne. Havblikket, mene de, beviser at vi ere komne i en Deel af Havet, hvor der ingen Vind er, og Østenvindene ere efter deres Mening, sendte af Forsynet for at straffe dem, der have mishaget Forsynet ved en Nysgjærrighed, som intet Menneske burde besidde."

„Har Du ikke opmuntret dem, Sancho! ved at erindre de stakkels Karle om at stille Veir er det sædvanligste paa alle Have, og at, hvad Østenvinden angaaer, det er velbekjendt, at den blæser fra de afrikanske Kyster i lave Breder og til enhver Tid af Aaret, i det den følger Solen i dens daglige Løb omkring Jorden. Jeg haaber, at Du selv ikke føler denne taabelige Frygt."

„Jeg bestræber mig for at være ved godt Mod, Senner Don Almirante! da jeg ikke efterlader Nogen, der skal beklage min Skjæbne. Alligevel vilde det glæde mig at høre noget om hine fjærne Landes Rigdomme, da jeg finder at Tanken om deres Guld og ædle Stene har et Slags Troldomsmagt over min Svaghed, naar jeg begynder at tænke paa Moguer og det fornøielige Liv, jeg førde der."

„Gaa, gaa, Skjælm! Din Begjærlighed efter Guld er umættelig; der har Du endnu en Dobla, og naar Du betragter den, kan Du tænke hvad Du vil om den store Khans Mønter, da Du kan være vis paa at en saa stor

Monarch ikke er uden Guld, og end mere at han vel har Lyst til at skille sig ved det ved Leilighed."

Sancho modtog Gaven og overlod Skandsen til Columbus og vor Helt."

„Dette Opognед blandt disse Karle," — sagde Luis, — „kunde bedst forebygges, Sennor! ved Anvendelsen af den flade Klinge, eller, hvis det behovedes, ved Eggen."

„Dette maa ikke være, min unge Ven! med mindre der skulde gives vigtige Grunde for at vise Strænghed. Tro ikke at jeg har tilbragt saa mange Aar af mit Liv med at ansøge om Midler til at udføre min store Plan, og at jeg er gaaet saa vidt paa min Vei i det ubekjendte Hav, for at jeg saa let skulde lade mig aftvinge fra mit Forsæt. Men Gud har ikke skabt Alle lige, ikke heller har han givet Bonden og Adelsmanden den samme Leilighed til at erhværve sig Kundskaber. Jeg har saa ofte plaget min Aand med at finde paa Beviser, for at overtyde de Store og Lærde, at jeg nok kan bære over med de Enfoldiges Uvidenhed. Tænk engang hvor meget Frygten vilde have skjærpet de Vises Vid, dersom vore Forhandlinger havde fundet Sted midt paa det atlantiske Hav, hvor et Menneske aldrig før har været, og hvor intet Øie, uden Fornuftens og Videnskabens, har kunnet opdage en sikker Fart."

„Dette er meget sandt, Sennor Almirante! og dog

troer jeg at de Herrer, der vare Eders Modstandere, ikke have været fuldkommen betagne af Frygt. Hvad for Farer have vi her? Vi ere paa det vide Ocean, det er sandt! og vi ere udentvivl nogle hundrede Mile borte fra de bekjendte Der, men vi ere ikke desto mindre i Sikkerhed. Ved San Pedro! jeg har seet mere Liv tabt i en enkelt Fægtning med Maurerne, end disse Caraveler indeholde Legemer, og saa meget Blod udgydet, at det var nok til at faae dem til at flyde!

„Den Fare, vort Mandskab truer med, er mindre larmende end en Kamp med Maurerne, Don Luis! men den er ikke mindre skrækkelig. Hvor er den Kilde, der kan yde vore tørre Læber Vand, dersom vort Forraad gaaer op, og hvor er den Mark, der kan give os Brød og Føde? Det er en farlig Ting at blive bragt til at mangle Føde og Vand, naar man er midt paa det store Ocean; at blive bragt til at dø Tomme for Tomme, ofte uden Kirkens Trøst og uden nogen christelig Begravelse. Det er dette, Sømanden forestiller sig, og han kan kun afholdes fra saadanne Forestillinger, naar Pligten fordrer de yderste Anstrængelser for at undgaae Fordærvelsen."

„Det forekommer mig, Don Christopher! at det vil være tidsnok at raisonnere saaledes, naar vore Fade ere tomme og den sidste Tvebak er fortæret. Indtil den Tid beder jeg Eders Excellence om Tilladelse til at anvende

den nødvendige Logik paa den yderste Side af disse Karles Hoveder, istedet for paa den Inderste."

Columbus kjendte den unge Mands Hidsighed alt for vel til at give et alvorligt Svar, og de stode Begge i nogen Tid og lænede sig til Mezanmasten, betragtende Scenen foran dem, og overveiende Farerne ved deres Stilling. Det var Aften, og Skikkelserne af dem, der havde Vagt paa Dækket nedenfor, vare blot synlige i et Lys, der gjorde det vanskeligt at kjende deres Ansigter. Mændene stode sammen i en Gruppe, og det var tydeligt af deres lave, men ivrige Samtale, at de forhandlede de Farer, som Vindstillet kunde bringe dem. Omridsene af Pinta og Ninna vare synlige under et Firmament, der funklede af Stjerner, de slappe Seil hang som Gardiner, og de sorte Skrog laae saa stille, som om de laae for Anker i en spansk Flod. Det var en mild og deilig Aften, men den umaadelige Ensomhed, den dybe Rolighed paa det slumrende Ocean, og den tilfældige Knagen af en Stang gjorde Scenen yderst høitidelig.

„Hører Du intet, der flagrer i Takkelagen, Luis?" — spurgde Amiralen forsigtigt, — „Mit Øre maatte bedrage mig meget, eller jeg hører en Lyd som af Vinger; men den er hurtig og svag, som om den bliver frembragt af en lille Fugl."

„Don Christopher, I har Ret! der sidder nogle smaa

Skabninger paa de øverste Raaer; de ere endnu mindre end Sangfuglene paa Landjorden."

„Hør!" — afbrød Amiralen ham; — „Det er en munter Tone og en Melodi, som man pleier at høre i Orangelundene ved Sevilla. Gud være lovet for dette Kjendetegn paa hans Herredømmes Udstrækning og Enhed! Landet kan ikke være langt borte, naar saa smaa og svage Skabninger som disse have forladt det saa sildigt."

Nærværelsen af disse Fugle blev snart bekjendt paa Dækket, og deres Sang trøstede Mandskabet mere, en det strængeste mathematiske Beviis vilde kunne have gjort.

„Jeg sagde nok, at Landet var nær," — raabde Sancho i sin Glæde til Martin Martinez, hans bestandige Modstander, — „her har Du et Beviis paa det, og det et Saadant, som ikke lader sig modsige. Du hører Sangfuglenes Qviddren, — Toner, der aldrig vilde høres af dem, dersom de vare udmattede, og som lyde saa muntre, som om disse smaa fjerede Krabater sadde og pikkede i en Figen eller Drue i en Lund i Spanien."

„Sancho har Ret!" — raabde Sømændene, — „Disse Toner forkynde Land og Søen spaaer Land, og Gud er med os — velsignet være hans hellige Navn — og Ære være vor Herre Kongen, og vor naadige Herskerinde, Donna Isabella!"

Fra dette Øieblik af syntes Sorgen igjen at forlade Skibet. Det var den almindelige Mening, ja endogsaa

Amiralens, at saa smaa Fugles Nærværelse var et uomstødeligt Beviis paa at Landet var nær, — og at det var et Land, der var rigt paa ædle Produkter og besad et mildt, venligt Clima; thi disse Sangere elske, ligesom den blidere Deel af Menneskeslægten, Scener, der passe til deres omme Tilbøielighed og kjælne Vaner.

De senere Undersøgelser have alligevel beviist at Columbus tog feil, hvor rimelig hans Formodning end syntes. Mennesket undervurderer ofte de ringere Dyrs Kræfter, og undertiden anslaae de ogsaa Instinctets Magt altfor høit. Med Hensyn til det nærværende Tilfælde, da vilde en Fugl, der var lettere af Vægt, være mindre udsat for at omkomme i Oceanet, end en Større, der ikke var en Vandfugl. Selv Søgræsset vilde give Hvilepladser for en Mængde af de mindre Creaturer, og sandsynligviis vilde det ogsaa yde dem Føde. At Fugle, der blot vare vante til at leve paa Landet, skulde styre langt bort over Søen, er vistnok usandsynligt; men uden at tale om Orkaner, der ofte føre tungt flyvende Fugle, som Uglen, hundrede Mile bort fra et Land, er Instinctet ikke ufeilbart. Valfiske findes ofte forvildede i Bugter, hvor Vandet er lavt, og Fugle findes flyvende langt bort fra de Steder, hvor de ere vante til at leve. Hvad Aarsagen til at disse smaa Beboere af Lunde og Skove indfandt sig paa Raaerne af Santa Maria, end kan have været, var Virkningen paa Mandskabets Gemyt dog yderst heldbringende. Saalænge

de sang, kunde ingen Liebhaver lytte med mere Velbehag til de meest glimrende Passager fra et Orchester, end disse raae Sømænd lyttede til deres Qviddren, og da de lagde sig til Ro, var det med en Tryghed, der havde sit Udspring i Ærefrygt og Taknemmelighed. Sangen blev fornyet i Dagbrækningen, og kort efter forlod hele Flokken Skibet, idet den rettede sin Flugt mod Sydvest. Den følgende Dag bragde først Havblik og siden en saa svag Vind, at Skibene kun med Vanskelighed kunde bane sig en Vei gjennem de tætte Masser af Græs, der nu gav Oceanet et Udseende af en uhyre, oversvømmet Eng. Man fandt, at Strømmen nu kom fra Vesten, og kort efter Daggry indberettede Sancho en ny Grund til Bekymring.

„Mandskabet have sat sig noget i Hovedet, Sennor Almirante! der har saa meget Vunderligt, at det finder en overordentlig Indgang hos Folk, der elske Mirakler mere, end Gud. Martin Martinez, der er en Philosoph, naar det kommer an paa at vække Frygt, paastaaer at dette Hav, som vi synes at komme længere og længere ind i, ligger over sjunkne Øer, og at Græsset, som tydeligt nok er mere overflødigt jo længere vi komme frem, vil inden kort Tid blive saa tæt, at det vil være umueligt for Caravelerne at komme frem eller tilbage."

„Finder Martin Nogen, der troer denne taabelige Paastand?"

„Sennor Don Almirante! det gjør han; og af den

simple Grund, at det er lettere at finde Nogen, der !er redebon til at at troe en Dumhed, end Nogen, der blot vil troe hvad der er sandt. Men Manden bliver understøttet af nogle ulykkelige Tilfælde, der maae være Virkningen af Djævelens Magt, som ikke kan ønske at see Eders Excellence i Cathay, for at gjøre Storchanen til Christen og plante Korsets Træ i hans Land. Dette Havblik foruroliger Mange, især da man begynder at anseе Fuglene for Creaturer, der ere blevne sendte af Satan, for at lokke os saa langt bort, at vi aldrig kunne vende tilbage. Nogle troe endog at vi ville støde an paa Skjær, og ligge som strandede Vrag midt paa det vide Ocean."

„Gaa og lad pibe Folkene sammen; jeg vil selv vise dem det Ufornuftige i denne Indbildning, og se til at Alle blive varskoede om at være Vidne til dette Forsøg."

Columbus gjentog nu denne Ordre til Styrmændene og Loddet blev kastet ud paa den sædvanlige Maade. Den ene Favn af Linen efter den Anden gled ud over Rælingen, Loddet tog sin ufeilbare Vei til Bunden af Havet, saa at der ikke var mere tilbage af Linen, end der behøvedes for at holde den fast.

„I see, mine Venner! at vi ere fulde to hundrede Favne fra de Skjær, som I frygte saa meget for, og Bunden er dog dybere end vort Lod kan naae. Seer, der er desuden en Hval, der sprøiter Vandet i Veiret, et Creatur,

der aldrig er blevet seet, undtagen ved Kysterne af store Øer og Fastlande!"

Denne Bemærkning af Columbus, der var overeensstemmende med hiin Dags Kundskaber, var af Vægt, da Mandskabet naturligviis meest lod sig lede af de Kundskaber, der vare almindelige. Dog er det nu bekjendt at Valfiskene besøge de Dele af Havet, hvor de finde deres Føde i størst Overflødighed, og en af de bedste Grunde for Valfiskefangsten i de sidste Aar har den Sandbanke været, der kaldes den falske Brasiliebanke og ligger næsten midt i Oceanet. Med eet Ord, alle de Tegn, der stode i Forbindelse med Fuglenes og Fiskenes Bevægelser og som havde saa stor Virkning ikke alene paa det Mandskab, der tog Deel i dette store Foretagende, men ogsaa paa Columbus selv, vare af langt mindre Vigtighed, end man troede; thi disse Sømænd vare saa lidet vante til at vove sig langt bort fra Land, at de ikke vare tilstrækkeligt bekjendte med det vide Oceans Hemmeligheder.

Uagtet de Øieblikke fulde af Haab og Munterhed, der af og til indtraf, vare Frygt og Mistillid de Følelser, der igjen fik Overhaand hos Mandskabet. De, der lige fra Begyndelsen af havde været meest misfornøiede, grebe enhver Leilighed for at forøge Mistilliden, og da Solen stod op, Torsdagen den to og tyvende September, og Søen var stille, var der ikke Faa i Skibene, der vare tilbøielige

til at forene sig for at forlange at Amiralen skulde vende Forstavnen af Caravelerne mod Osten.

„Vi ere komne nogle hundrede Mile for en god Vind i en Sø, der er Mennesker aldeles ubekjendt, indtil vi have naaet en Deel af Oceanet, hvor Vindene synes aldeles at mangle, og hvor vi staae i Fare for at sidde fast i det ubevægelige Græs, eller for at strande paa en undergaaet Ø, uden Midler til at skaffe os enten Føde eller Vand!"

Saadanne Grunde, der passede til en Tidsalder, i hvilken endogsaa den Lærdeste var nødt til at søge Veien til de nødvendige Kundskaber igjennem Overtroens og Uvidenhedens Taage, og i hvilken det var en herskende Svaghed at sætte Tillid, paa den ene Side, til synlige mirakuløse Beviser paa Guds Magt, og paa den Anden til Forestillinger om onde Aanders Indflydelse, som det var dem tilladt at udøve paa deres timelige Anliggender, som de forfulgde.

Det var derfor meget lykkeligt for Expeditionen, at en frisk Kuling fra Sydvest og Vest længere op paa Dagen gjorde det mueligt for Skibene at bane sig en Vei, og at trænge igjennem de vide Marker af Græs, der baade hindrede Caravelernes Fremgang og vakde Mandskabets Frygt. Da det var af Vigtighed at komme ud af de flydende Hindringer, der omgave Skibene, seilede man ind i den første vide Aabning, der frembød sig, hvorpaa Flaaden blev bragt saa nær som mueligt op til Vinden, for

at holde den Cours, som man ønskede. Columbus troede nu selv, at de styrede Vest-Nord-Vest, endskjøndt han virkelig seilede i en Retning, der var langt nærmere hans virkelige Cours, end dersom Skibene havde fulgt en vestlig Retning efter Compasset; og i denne Afvigelse fra den ønskede Linie var Magnetnaalens Misviisning Skyld. Denne Omstændighed alene synes at bevise, at Columbus selv troede paa sin Theori om den bevægelige Stjerne, da han næppe vilde have styret Vest-Syd-Vest med en god Vind og det mange Dage efter hverandre, som man veed at han gjorde, eftersom det var hans inderligste Ønske at seile lige Vest paa, endskjøndt han og alle de, der vare med ham, bildte sig ind at de løb næsten to Streger læværts for den saa meget ønskede Retning.

Men disse smaa Afvigelser vare Ubetydeligheder i Sammenhæng med den Fordeel, som Amiralen erholdt over sine Reisekammeraters Frygt ved det at Vinden reisde sig og de bleve befriede fra Græsset. Det Første gav Mændene et Beviis paa, at Vinden ikke bestandigt blæsde fra det samme Hjørne, og det Sidste overbeviisde dem om at de virkelig ikke havde naaet et Punkt, hvor Havet var useilbart. Endskjøndt Vinden nu var gunstig for at vende tilbage til de canariske Øer, var der dog Ingen mere, der forlangde at man skulde styre i den Retning, saa tilbøielige ere vi Alle til at ønske hvad der synes at være nægtet os,

Du taelde om, da ere de blot til i Indbildningen, thi Jorden er en Kugle, eller en Bold, der ingen andre Kanter har, end dem Du seer allevegne paa dens Overflade."

„Og hvad dét angaaer, som Martin sagde," — begyndte Sancho, der aldrig manglede enten en Kjendsgjærning eller en Fornuftslutning, — „angaaende Vindene, og Græsset, og Havblikket, da kan jeg blot finde det forunderligt, at en Sømand af hans Alder har faret saa længe, og dog finder disse Ting usædvanlige. Hvad mig angaaer, da ere de mig lige saa bekjendte, som Vadskevand i Moguer, og saa bekjendte, at jeg slet ikke skulde have taelt om dem, naar det ikke havde været for at gjendrive Martins og hans Staldbrødres taablige Snak. Da Santa Catalina gjorde en Reise til det fjærne, afsidesliggende Land, Irland, landede vi ved Søgræsset omtrent en halv Miil fra Land; og hvad Vinden angaaer, da blæsde den i fire Uger regelmæssigt fra eet Hjørne, og i fire Uger fra et Andet, efter hvilket Folk der i Landet sagde, at det igjen vilde blæse i fire Uger fra et Andet og saa Touren rundt; men vi opholdt os ikke længe nok i hine Vande, til at jeg kan bedige Sandheden af det Sidste."

„Har Du aldrig hørt om Skjær, der vare saa vidtudstrakte, at en Caravele aldrig kunde finde Veien ud, naar den først var kommen ind imellem dem?" — spurgde Martinez stolt, thi da han selv var en Ven af Overdrivelser, kunde han ikke lide at blive overgaaet; — „og tilkjende-

giver dette Græs ikke, at vi nærme os til en saadan Fare, da Græsset selv ofte er pakket saa tæt sammen, at det er nær ved at standse Skibet i dets Fart?"

„Nok om dette!" — sagde Amiralen, — „Snart have vi Græs, og snart ere vi igjen frie for det; disse Forandringer er Strømmen selv Skyld i; saasnart vi have passeret denne Meredian, ville vi udentvivl have klart Vand igjen."

„Men Havblikket, Sennor Almirante!" — raabde et Dusin Stemmer; — „Denne unaturlige Stilhed forfærder os! Vi have aldrig før seet Havet saa stillestaaende og ubevægeligt!"

„Kalde I det stillestaaende og ubevægeligt?" — raabde Amiralen, — „Naturen selv reiser sig for at bebreide Eder Eders ufornuftige Frygt, og for at modsige Eders dumme Snak med sine egne Tegn og Underværker!"

Næppe vare disse Ord udtalte, førend Bougen af Santa Maria hævede sig for en lang Dyning; alle Planker knagede ved Bevægelsen, Skroget gyngede da Bølgen gled hen under det og vadskede dets Sider lige fra Vandmærket til dets Ræling. I dette Øieblik var der ikke en Vind, der rørde sig, og Matroserne saae paa hverandre med en Forbauselse, der steeg til Angst. Skibet havde næppe sakket langsomt ned igjen, førend en anden Bølge igjen hævede det i Veiret, og Bove fulgde paa Bove, indtil det hele Ocean var i Bevægelse.

Det varede en halv Time inden dette Phænomeen havde naaet sit Høieste. Columbus, der forestillede sig at denne Begivenhed enten vilde blive en Kilde til nye Uroligheder, eller et Middel til at dæmpe de Gamle, tog sine Forholdsregler for at vende den til det Sidste. Han lod hele Mandskabet forsamle sig, og tiltalde det i Korthed med følgende Ord:

„I see, Mænd! at Eders sidste Frygt for et stillestaaende Hav, nu er bleven adspredt ved denne pludselige Begivenhed, eller ved Guds egen Haand, og det er tydeligt at der ingen Fare er at frygte fra den Kant. Jeg kunde skuffe Eders Uvidenhed og paastaae, at dette pludselige Oprør, som Havet er kommet i, er et Mirakel, der har fundet Sted for at understøtte mig mod Eders oprørske Bevægelser og ufornuftige Frygt; men den Sag, som jeg har paataget mig, behøver ingen Underværker, der ikke virkelig komme fra Himmelen. Havblikket, ligesom Græsset, som I beklagede Eder over, komme af det, at et stort Land er i Nærheden; jeg mener intet Fastland, thi det maa ligge langt længere mod Vesten, men Øer, der enten ere saa store, eller saa talrige, at de kunne danne et vidtudstrakt Vindstille; medens disse Dyninger udentvivl ere Beviser paa en fjærn Storm, der har hævet Oceanet til Bølgebjærge, saaledes som vi saa ofte have seet, og hvoraf vi føle Virkningen endog uden for Orkanens Grændser. Jeg siger ikke at denne Mellemkomst, for at berolige Eders

Frygt, ikke er fra Gud, i hvis Hænder jeg er, thi dette Sidste troer jeg fuldt og fast og jeg er taknemmelig derfor; men den kommer fra Naturens Virkninger, og kan paa ingen Maade ansees for en Indgribelse af Forsynet, uden for saavidt som den viser Guds vedvarende Omsorg, saavelsom hans Godhed. Gaaer altsaa, og værer rolige! Husker paa, at dersom Spanien er langt bag ved os, saa er Cathay nu ikke langt foran os, at hver Time gjør baade Afstanden og Tiden, som vi behøve for at naae vort Maal, kortere. Den, der forbliver tro og standhaftig, skal ikke fortryde sin Troskab, medens den, der uden Nødvendighed forstyrrer sig selv, eller Andre ved taablig Tvivl, kan vente sig en Udøvelse af den Myndighed, der skal haandhæve deres Høiheders Rettighed til deres Undersaatters Tjeneste."

Vi anføre denne Tale af den store Sømand med saa meget større Fornøielse, som den fuldkommen bestyrker den Sandhed, at han ikke troede ved denne Leilighed at det var et directe Underværk, at Havet reisde sig saa pludseligt, hvilket hans Historieskrivere og Geographer synes at troe; men snarere en Indskriden af Forsynets Magt, skjøndt ved naturlige Midler, for at beskytte ham mod Følgerne af hans Ledsageres blinde Frygt. Det er virkelig ikke let at troe, at en saa erfaren Sømand, som Columbus, skulde være saa uvidende om de naturlige Aarsager til et Phæ-

nomeen, der virkelig er saa almindeligt paa Oceanet, at de, der opholde sig paa dets Kyster, ofte have Leilighed til at iagttage det.

Femte Kapitel.

«Ora pro nobis, Mater!» Hvilken Troldom
Var der i disse Toner, da paa Bølgen
Den sidste Glands af Dagen døde hen.

Det vil nu være passende at meddele Læserne, hvorvidt vore Eventyrere virkelig ere skredne frem paa det atlantiske Havs ubekjendte Vande; hvor de troede at være, og hvor de virkelig befandt sig. Som vi have seet, havde Amiralen holdt to Regninger siden han forlod Gomera; den Ene, der var til hans egen Efterretning, kom Sandheden saa nær, som de ufuldkomne Hjælpemidler paa den Tid vilde tillade det, og den Anden, der blev fremlagt for Mandskabet, var med Forsæt regnet urigtigt for at forebygge Forskrækkelsen over den Afstand, man havde lagt tilbage. Da Columbus selv troede, at han var anbragt i Himlens egen Tjeneste, maa dette Bedrageri ansees for en

from List, der saa tidt anvendtes i hine gudfrygtige Dage; og det er ingenlunde sandsynligt, at den i mindste Maade forurolige Sømandens Samvittighed, eftersom selve Geistligheden ikke tog i Betænkning at fremme Kirkens Fordeel ved Midler, der mindre lode sig retfærdiggjøre.

Det langvarige Vindstille og den svage Blæst havde forhindret Skibene i at gjøre store Fremskridt i de sidste Dage, og da man beregnede det Stykke, der var lagt tilbage i sydvestlig Retning, gav det sig, at man, uagtet alle de opmuntrende Tegn af Fugle, Fiske, Havblik og smult Vande, Mandag Morgen, den 24de September, eller femtende Dagen efter at man havde tabt Ferro af Syne, ikke havde lagt mere end Halvdelen af det atlantiske Hav tilbage, naar man regner fra det ene Fastland til det andet, og at man befandt sig under 31 eller 32° nordlig Brede. Den Omstændighed, at Skibene befandt sig saa langt Norden for de canariske Øer, skjøndt det er bekjendt at deres Retning var meest mod Vesten, en Smule til Syd, maa tilskrives den Cours, der blev styret ved skral Vind, og maaskee ogsaa Strømmen. Efter denne korte Forklaring vende vi tilbage til Skibenes daglige Fremskridt.

Man begyndte nu at føle Virkningerne af Passatvindene, men i en meget ringe Grad, i de fire og tyve Timer, der fulgde paa den Dag, da den viunderlige Sø havde viist sig, og Skibene styrede igjen imod Vesten. Man saae Fugle, som sædvanligt, og iblandt disse var en

Pelikan. Al Skibenes Fremskridt var mindre end halvtredsindstyve Mile, et Maal, der, som sædvanligt, blev formindsket i den offentlige Beregning.

Morgenen den 25de var stille; men op ad Dagen reisde der sig en frisk Kuling fra Syd-Ost, og Skibene lagde omtrent een Miil tilbage i Timen.

Pinta holdt nær ved Santa Maria, og Officiererne og Mandskabet paa de to Skibe talede høit med hverandre om deres Forfatning og om deres Stilling. Columbus lyttede i lang Tid til disse Samtaler, idet han forsøgte paa at opdage deres herskende Følelser af deres Yttringer, som han lagde Mærke til med den største Omhyggelighed. Tilsidst faldt det ham ind, at denne Leilighed var god for at virke fordeelagtigt paa sine Ledsageres Gemytter.

„Hvad mener Du om det Kaart, som jeg sendte Dig for tre Dage siden, min gode Martin Alonzo!" — sagde Amiralen, — „seer Du Noget paa det, der overbeviser Dig om at vi nærme os til Indien og at vore Prøvelser snart ere til Ende?"

Ved den første Lyd af Amiralens Stemme, blev der en almindelig Stilhed blandt Mandskabet; thi uagtet deres Misfornøielse og deres Tilbøielighed til endog at sætte sig op imod ham, naar de vare i Fare, var det dog lykket Columbus at indgyde dem en dyb Respect for sine Meninger og for sin Person.

„Det er et herligt og veltegnet Kort, Sennor Don

Christopher!" — svarede Capitainen paa Pinta, — „og gjor baade ham Ære, der har copieret og forsøget det, og ham, der først gjorde Udkastet til det. Jeg er af den Mening, at det er et Arbeide af en lærd Mand, der har forenet alle store Somænds Meninger paa dette Kaart."

„Originalen hidrører fra en Poul Toscanelli, en lærd Toscaner, der opholdt sig i Florenz; en Mand af overordentlige Kundskaber og af en sjelden Skarpsindighed i at undersøge. Med dette Kaart sendte han en Skrivelse, der indeholdt mange lærde og dybsindige Undersøgelser om Indien og om de Øer, der, som Du seer, ere anførte med saa megen Omstændighed. I dette Brev taler han om forskjellige Steder, hvor der findes mange viunderlige Vidnesbyrd om Menneskets Magt; især om Havnen Zaiton, der ikke udsender færre, end hundrede Skibe om Aaret, alene ladte med Producter af Pebertræet. Han siger endvidere, at der kom en Gesant til den hellige Fader, Eugenius den Fjerde, af høilovlig Ihukommelse, for at tilkjendegive ham at Stor-Chanen, eller, som han kaldes efter disse Landes Udtryksmaade, Kongernes Konge, ønskede at leve i god Forstaaelse med de Christne i Vesten, som han da kaldte os, men i Østen, som man snart vil kalde os i den Deel af Verden."

„Dette er forbausende, Sennor!" — raabde Pinzon, — „hvordan veed man det? Eller veed man det med Vished?"

„Derom er der intet Spørgsmaal, eftersom Poul bevidnede, i hans Brev, at han ofte havde seet denne Gesant, da han længe havde Omgang med ham, og Eugenius først døde i 1477. Af denne Gesant, udentvivl en viis og ærværdig Mand, thi en Anden vilde man ikke have skikket saa langt bort i et Ærinde til Kirkens Overhoved, — af denne ærværdige Person erholdt Toscanelli mange vigtige Efterretninger om hine fjærne Landes Udstrækning og Folkemængde, deres prægtige Paladser og skjønne Stæder. Han talde i Særdeleshed om en Stad, der overgik alle andre i den bekjendte Verden, og om en eneste Strøm, der havde to hundrede ædle Stæder paa sine Breder, og en Mængde Broer af Marmor for at passere den. Naar Du tager Kaartet for Dig, Martin Alonzo! seer Du, at den nøiagtige Afstand fra Lissabon til Staden Quisay, er netop tre tusinde og ni hundrede italienske Mile, eller omtrent eet tusinde Mile, naar man bestandigt styrer lige mod Vesten." *

„Og sagde den lærde Toscaner noget om disse Landes Rigdom?" — spurgde Martin Alonzo, et Spørgsmaal, der gjorde, at alle de, der hørde det, spidsede Ører.

„Det gjorde han, og med bestemte, udtrykkelige Ord — „Det er et ædelt Land" — bemærkede den lærde Poul

* Det er værd at lægge Mærke til at Staden Philadelphia staaer omtrent der, hvor den ærlige Poul Toscanelli meende at den berømte Stad Quisay stod.

i sin Skrivelse, — „og det fortjener at blive undersøgt af os, formedelst dets store Rigdomme og den Mængde af Guld, Solv og kostbare Stene, som man kan erholde der." Han beskrev desuden Quisay, som en Stad, der havde fem og tredive Mile i Omfang, og lagde til at Navnet betyder Himmelens Stad."

„I dette Tilfælde" — mumlede Sancho, men i saa sagte en Tone, at Ingen uden Pepe hørde det, — „behøve vi ikke at plante Korset der, da det er bestemt til Menneskernes Fordeel, og ikke til Paradisets."

„Jeg seer her to store Øer, Sennor Almirante!" — vedblev Pinzon, i det han fæstede sit Blik paa Kaartet, — „hvoraf den Ene kaldes Antilla og den Anden er det Cipango, som Eders Excellence saa ofte har taelt om."

„Rigtigt, min gode Martin Alonzo! og Du seer ogsaa, at de ere ansatte med en Nøiagtighed, der vil forhindre en erfaren Somand i at tage feil, naar han styrer sin Cours efter dem. Disse Øer ligge netop to hundrede og fem og tyve Mile fra hinanden."

„Ifølge vor Beregning her paa Pinta, ædle Amiral! kunne vi i dette Øieblik ikke være langt fra Cipango."

„Efter Beregningerne synes det saa, men jeg tvivler paa at de ere nøiagtige. Det er en sædvanlig Feil hos Sømænd at regne for høit i deres Beregninger, men i dette Tilfælde har Frygten gjort at I have regnet for lavt. Cipango ligget mange Dages Seilads fra Asiens Fastland, og kan

derfor ikke være langt fra dette Sted; imidlertid har Strømmen været os imod, og jeg tvivler paa at vi ville finde, at vi ere saa nær ved hiin Ø, min gode Martin Alonzo, som Du og Dine Kammerater indbilde Eder. Lad mig faae Kaartet tilbage, og jeg vil antyde hvor vi virkelig befinde os paa det, for at Alle kunde see hvormegen Grund der er til at fortvivle og hvormegen til at glæde os."

Pinzon tog nu Kaartet, rullede det omhyggeligt sammen, gjorde det fast ved en let Vægt og kastede Pakken, efter at have for Sikkerheds Skyld gjort den fast ved en Logline, over paa Santa Maria. Skibene vare i dette Øieblik saa nær ved hverandre, at denne Meddelelse skeede uden den ringeste Vanskelighed Da dette var skeet, lod Pinta et Par Seil falde, og sakkede langsomt af, da dens hurtige Fart, især naar Vinden var skral, var bekjendt.

Columbus udbredte nu Kaartet paa et Bord paa Skandsen, og indbød alle dem, der vare i Nærheden, til med egne Øine at see paa hvilket Punkt af Oceanet Amiralen troede at Skibene i dette Øieblik befandt sig. Da hver Dag-Reise med Nøiagtighed blev anført og afmaalt paa Kaartet af en saa erfaren Sømand, som Amiralen selv var, var der intet Spørgsmaal om at det lykkedes ham, at vise Mandskabet saa nøiagtigt som mueligt, og den Distance fraregnet, som han med Forsæt fordulgde for det, den Længde og Brede, som Flaaden nu havde naaet; og da dette bragde dem nær de Øer, som man troede laae

Osten for Asiens Fastland, havde dette haandgribelige Beviis paa deres Fremgang en større Virkning, end noget Raisonnement kunde have, om det end var grundet paa rigtige Forudsætninger, da de fleste Mennesker meest sætte Lid til det, de kunde tage og føle paa. Sømændene opholdt sig ikke længe ved at undersøge hvordan det kom, at Cipango laa netop paa det Sted, hvor det var blevet ansat paa det berømte Kaart, men da man saae det der paa Sort og Hvidt, vare de tilbøielige til at troe, at det virkelig vilde vise sig paa dette Sted, og da Columbus var berømt for at gjøre en saadan Beregning bedre end nogen anden Sømand, ansaae de Sagen for uomtvistelig. Derfor var Glæden ogsaa stor; og Gemytterne gik igjen over fra Fortvivlelse til et overdrevet Haab, der blev vækket alene for at blive skuffet.

At Columbus var oprigtig i Alt, hvad der havde Hensyn til denne nye Skuffelse, med Undtagelse af Afkortelsen i Beregningen, er udenfor al Tvivl. Ligesom alle den Tids Cosmographer, troede han at Jordens Omkreds var meget mindre, end senere Erfaring har viist, da han udelukkede næsten hele Breden af det stille Hav af Beregningen. At en saadan Slutning var naturlig, vil man see ved at kaste et Blik paa de geographiske Data, som de Lærde paa den Tid anvendte som Grundstøtter for deres Theorier.

Det var bekjendt at Asiens Fastland mod Osten var

begrændset af et umaadeligt Ocean, og at en lignende Vandmasse begrændsede Europa mod Vesten, og derfor troede de, der forudsatte, at Jorden var en Kugle, at der ikke var Andet end Øer mellem disse to store Continenter. Noget mindre end Halvdelen af Jordens virkelige Omfang findes mellem den vestlige og østlige Rand af det gamle Continent, som man den Tid kjendte det; men det var for dristig en Anstrængelse af Tanken at fatte denne Sandhed, saaledes som de menneskelige Kundskaber vare beskafne ved Slutningen af det femtende Aarhundrede. Theorierne vare følgelig tilfredse med at drage Grændserne af Osten og Vesten i en meget snævrere Kreds, da man ingen Data fandt for en friere Forestilling og ansaae det for en vovelig Sag nok, at antage at Jorden var en Kugle. Det er sandt, at denne sidste Mening var ligesaa gammel som Ptolomæus og sandsynligviis meget ældre; men selv et Systems Ælde begynder at blive et Beviis imod det i den almindelige Mands Øine, naar der hengaaer Aarhundreder og noget haandgribeligt Experiment ikke beviser det. Columbus troede, at hans Ø Cipango, eller Japan laa omtrent hundrede og fyrgetyve Længdegrader Osten for dens virkelige Beliggenhed, og da en Længdegrad under Japans Brede eller under 35° N, naar man forudsætter at Jordens Skikkelse er fuldkommen sphærisk, er omtrent 56 geographiske Mile, er det en Følge at Columbus har sat

Den paa sit Kort mere end syv tusinde engelske Mile for østligt eller over to tusinde Sømile.

Men alt dette var ikke alene en Hemmelighed for den almindelige Mand, der deeltog i denne Expedition, men det overgik endog den større Sømands dristigste Formodninger. Saadanne Kjendsgjærninger ere ikke destomindre langt fra at formindske den Ære, som de store Opdagelser, der siden fulgde paa, fortjene, eftersom de vise under hvilke moralske Vanskeligheder Planen til Toget blev lagt, og med hvilke indskrænkede Kundskaber den blev udført.

Medens Columbus var saaledes beskjæftiget med Kaartet, var det en forunderlig Ting at lægge Mærke til hvorledes Mandskabet iagttog endog hans mindste Bevægelser, studerede Udtrykket i hans alvorlige og rolige Ansigt, og søgde at læse sin Skjæbne i Sammentrækningen og Udvidelsen af hans Øienbryn. Officererne og Styrmændene paa Santa Maria stode ved Siden af ham og hist og her vovede en gammel Sømand at tage Plads i Nærheden, hvor han kunde see de langsomme Fremskridt af Pennen, eller lægge Mærke til Forklaringen af en Figur. Iblandt disse var Sancho, der i Almindelighed blev anseet for en af de meest erfarne Sømænd paa den lille Flaade, i det mindste i alle de Ting, der ikke fordrede Skolekundskaber. Columbus vendte sig just om til disse Mænd, og taelde venligt til dem, i det han forsøgde at forklare dem den Deel af deres Kald, som de dagligt saae udøvet, uden at

det just lykkedes dem at erhværve sig nogen praktisk Kundskab, og især udpegede den Vei, som de havde lagt tilbage og den, der endnu laa for dem. Andre igjen, der vare de mindst erfarne, men ikke de mindst nysgjærrige i Flokken hang i Tougværket, hvor de kunde overse Scenen, og indbildte sig at de saae Forklaringer, der lige saa langt overgik deres Indsigter, som det overgik deres physiske Syn at see det Indien, som de længdes saa meget efter. Endskjøndt de ikke kjendte Columbus' Beregninger, bildte de sig dog ind at de forstode Kaartet og troede gjærne at Øerne og Fastlandene maatte findes netop paa de Punkter, som de saae ham saa tillidsfuldt betegne.

Saaledes udbredte Tilfredshed sig igjen iblandt Mandskabet paa Santa Maria, og Sancho, der i Almindelighed blev betragtet som en af Amiralens Tilhængere, erholdt mange ivrige Spørgsmaal af sine Kammerater, betræffende mangen Omstændighed, som de troede kunde tjene til at forklare Kaartet.

„Troer Du, Sancho! at Cipango er saa stort som Amiralen har ansat denne Ø paa Kaartet?" — spurgde En, der var gaaet over fra Fortvivlelse til den modsatte Yderlighed. „At det ligger der, kan ethvert Øie see, siden det seer ligesaa naturligt ud som Ferro og Madeira."

„Det er det," — svarede Sancho med Bestemthed, — „som Enhver kan see af dets Figur, — lagde Du ikke Mærke til de Forbjærge og Bugter, og Bjærge, der vare

ansatte saa tydeligt som paa enhver anden velbekjendt Kyst? Oh, disse Genuesere ere dygtige Sømænd, og Sennor Colon, vor ædle Amiral, havde ikke lagt saadan en Vei tilbage, dersom han ikke havde havt nogen Kundskab om paa hvilken Ankerplads han vil lade Ankeret falde."

I saadanne bestemte Beviser fandt endog de meest Forsagte blandt Mandskabet en overordentlig Trøst, og der var ikke Een af Matroserne paa Skibet, der ikke med større Tillid haabede et lykkeligt Udfald af Reisen siden han med sine egne Øine havde seet Beviser paa at der var Land i den Deel af Oceanet, hvor de befandt sig.

Da Samtalen mellem Amiralen og Pinzon hørde op, lod den Sidste igjen sætte Seil til, og var snart en hundrede Favne eller mere forud for Santa Maria, uden dog at seile stærkere end een Knude i Timen. Netop i det omtaelte Øieblik, eller medens Mændene taelde om deres paa ny oplivede Haab, henvendte et Skrig Alles Øine til deres Kammerat, hvor de saae Pinzon paa Bagstavnen jublende svinge sin Hat og give alle Tegn til en overordentlig Glæde.

„Land! Land! Sennor! — Jeg fordrer min Belønning! Land! Land!"

„I hvilken Retning, gode Martin Alonzo?" — spurgde Columbus saa ivrigt, at hans Stemme næsten skjælvede, — „I hvilken Egn seer Du den velkomne Gjæst?"

„Her, i Sydvest!" — raabde han i det han pegede i denne Retning, — „En Række af mørke, men ædle Bjærge, og Saadanne, som love at tilfredsstille endog den hellige Faders fromme Længsel."

Ethvert Øie stirrede nu i Sydvest, og der bildte de sig virkelig ind at see det Beviis paa et lykkeligt Udfald af deres Reise, som de saa meget længdes efter. En dunkel, taaget Masse var synlig paa Horizonten, med Omrids, der vare mere tydeligt begrændsede, end Skyer i Almindelighed pleie at være, og dog saa mørk, at der fordredes et øvet Øie for at skille den fra det mørke Rum. Det er paa denne Maade at Landet ofte viser sig for Sømænd, under visse Forhold af Atmosphæren. Columbus var saa vel bekjendt med alle Phænomener paa Oceanet, at alle Ansigter paa Santa Maria vare henvendte paa ham, i aandesløs Forventning om Resultatet, saasnart man havde kastet det første Blik paa den Egn, der var bleven angivet. Det var umueligt at tage feil af Udtrykket i Amiralens Ansigt, der i Øieblikket begyndte at straale af Glæde og from Jubel. Han tog Hatten af, saae til Himlen med inderlig Taknemmelighed, sank paa Knæ og udbrød i en Bøn til Gud. Dette var Signalet til en almindelig Jubel, og dog var Glæden, i denne deres farlige Stilling, ikke Øieblikkets herskende Følelse. Ligesom Columbus, følde disse Mænd deres fuldkomne Afhængighed af Gud, og en Følelse af en ydmyg og inderlig Taknemmelighed

besjælede ethvert Gemyt. Knælende begyndte Besætningen paa de tre Skibe paa een Gang Sangen: «Gloria in excelsis Deo!» i det de første Gang siden Jordens Grundvold blev lagt opløftede deres Stemme til hans Priis i Oceanets dybe Ensomhed. Morgenmessen og Aftensangen bleve vel paa den Tid holdte paa de fleste christelige Skibe, men denne høitidelige Sang blev nu sjungen for første Gang af menneskelige Stemmer for Bølger, der i saa mange tusinde Aar i deres Brusen og i deres Stilhed havde lovpriist deres Skaber.

„Ære være Gud i det Høie!" — sang disse raae Sømænd med Hjerter, der vare rørte af deres Farer, deres Frelse, deres Held, og Alle med een Mund, endskjøndt de modulerede deres Toner efter den kirkelige Melodies høitidelige Harmoni, — „Og Fred paa Jorden og Menneskerne en Velbehagelighed! Vi prise Dig, vi velsigne Dig, vi ære Dig, vi takke Dig og ophøie Dit Navn for Din store Naade! O Gud, vor Herre, himmelske Konge, almægtige Fader!" o. s. v.

I denne ædle Sang, der syntes at nærme sig saa meget til Englenes Priis, som den menneskelige Magt er i Stand til, hørdes Amiralens Stemme tydelig og dyb, men skjælvende af Glæde.

Da denne høitidelige Taksigelse var forbi, stege Mændene tilveirs for end mere at overbevise sig om deres Held. Alle vare enige i at de svagt begrændsede Masser, som de

saae, vare Land, og paa den uventede Glædes første Henrykkelse fulgde en mere grundet Følelse af tryg Overbeviisning. Solen sank ned lidet Norden for de taagede Bjærge og Natten lukkede Scenen rundt omkring, i det den tilhyllede Oceanet med saa meget Mørke, som der nogensinde fandtes under en tropisk, skyløs Himmel. Columbus, der havde, saa meget som Vinden vilde tillade det, bestandigt ladet styre lige i en, som han meende, aldeles vestlig Retning, befalede nu, for at tilfredsstille Mandskabets Længsel, at styre mod Syd-Vest, hvilket i Grunden var Syd-Vest til Syd. Vinden friskede op, og da Amiralen havde gisset at Landet var omtrent fem og tyve Mile borte, da man sidst saae det, vare Alle paa den lille Flaade forvissede om at faae det fuldkommen i Syne, saasnart Morgenen brød frem. Columbus selv nærede dette Haab, endskjøndt det ikke var med god Villie at han forandrede sin Cours, da han var overbeviist om at man vilde naae Fastlandet ved at seile i vestlig Retning, eller i den, han troede at være vestlig.

Kun Faa sov roligt den Nat; Drømme om orientalsk Rigdom og om Østerlandenes Undre opfyldte deres Søvn og gjorde den urolig ved deres Længsel efter Guld og deres Forestillinger om det ubekjendte Østens Underværker. Mændene forlode fra Tid til Anden deres Køier for at gaae tilveirs og speide efter nye Beviser paa at den D, som de længdes saa meget efter, var i Nærheden, men de anstrængde

deres Øine forgjæves, i Haab om at see dybere ind i Mørket for ret at skjelne de Gjenstande, hvis Skikkelser de bildte sig ind at de allerede kunde kjende. I Løbet af Natten lagde Skibene sytten af de fem og tyve Mile, der efter Columbus' Gisning endnu skilde dem fra deres Opdagelse, tilbage, i det de bestandigt seilede lige i Sydvest; og kort førend Dagbrækningen stod hver Mand paa de tre Skibe og stirrede i denne Retning i det Haab at Daglyset skulde aabne dem en Udsigt, der kunde belønne dem for alle de Besværligheder, som de havde udstaaet.

„Derhenne i Osten glimrer der en Stribe af Lys!" — raabde Luis i en jublende Tone, — „og nu, Sennor Almirante! maae vi være enige i at kalde Eder den høitprisede paa Jorden."

„Alt staaer i Guds Haand, min unge Ven! — Enten Landet er os nær eller ikke, begrændser det det vestlige Ocean, og til denne Grændse maae vi vedblive vor Fart. Du har virkelig Ret, Ven Gutierrez! Lyset begynder at udgyde sig langs med den østlige Rand af Havet."

„Jeg vilde ønske, at Solen blot i Dag stod op i Vesten, for at vi kunde opfange det første Glimt af vor nye Eiendom i den glindsende Egn af Himmelen, som dens kommende Straaler oplyse saa herligt over den Egn, som vi nylig have forladt."

„Dette vil ikke skee, Mester Pedro! eftersom Solen hver Dag har bevæget sig rundt om vor Planet fra Øst

til Vest lige siden Tiden begyndte, og vil vedblive denne Vandring saa længe til Tiden ophører. Dette er en Kjendsgjærning, ved hvilken vi maae stole paa vore Sandser, omendskjøndt de føre os vild i saa mange andre Ting."

Saaledes raisonnerede Columbus, — en Mand, der i sine Yndlingsstudier var skredet langt videre frem, end hans Tid, og som i Almindelighed var saa rolig og philosophisk, — alene fordi han raisonnerede hildet af Vane og Fordomme. Ptolomæus' berømte System, denne forunderlige Sammensætning af Sandhed og Vildfarelse, var den Tid almindeligt yndet og antaget. Copernicus, der paa den Tid kun var et ungt Menneske, bragde først mange Aar efter Amerikas Opdagelse Pythagoras rigtige System — rigtigt i sine Omrids, endskjøndt feilfuldt i sine Forbindelser mellem Aarsager og Virkninger, — til videnskabelig Vished; og det er et stærkt Beviis for de Farer, der mødte Tankens Fremskridt, at han blev belønnet for den høieste Anstrængelse af den menneskelige Fornuft med at blive excommuniceret af Kirken. Denne ene Omstændighed vil vise Læseren hvormeget den store Somand havde at overvinde for at udføre den vigtige Sendelse, som han havde paataget sig.

Men nu begyndte Dagen at grye og Lyset at udgyde sig over det hele Panorama af Hav og Himmel. Saasnart de kunde skimte noget, vare Alles Øine henvendte paa den vestlige Horizont, og en mørk Misfornøielse betog

Enhver, da man lidt efter lidt overbeviisde sig om at der intet Land var at see. Skibene vare om Natten skredne frem over de Grændser, hvor Skymasserne vare leirede, og Ingen kunde mere tvivle paa at deres Sandser vare blevne bedragede af en eller anden Egenhed ved Atmosphæren. Alles Øine henvendte sig nu igjen til Amiralen, der vedligeholdt den rolige Værdighed, der ikke saa let lod sig forstyrre, endskjøndt han følde Utilfredshed i sit inderste Hjerte.

„Saadanne Tegn ere ikke usædvanlige tilsøes, mine Herrer!" — sagde han til dem, der stode i Nærheden af ham, idet han ikke destomindre taelde høit nok til at de fleste af Mandskabet kunde høre ham, — „men sjeldent saa falske, som de nu have viist sig. Alle de, der ere vante til Oceanet, have uden Tvivl seet dem ofte nok, og som physiske Phænomener kunne de ikke ansees for uheldspaaende for os. Som Varsler vil Enhver betragte dem eftersom han sætter sin Lid til Gud, hvis Naade og Barmhjertighed vi ikke noksom kunne erkjende om vi end sang «Gloria in excelsis» fra Morgen til Aften, saa længe som vort Bryst formaaede at aande."

„Og dog var vort Haab saa trygt, Sennor Don Christopher!" — sagde en af Officiererne, — „at vi finde det haardt at være blevne skuffede. I taler om Varsler, Sennor! Er der noget physiskt Tegn til at vi ere nær ved Landet Cathay?

„Tegn komme fra Gud, dersom de virkelig komme. De ere et Slags Mirakler, der gaae forud for naturlige Begivenheder. Jeg mener, at denne Expedition kommer fra Gud, og jeg seer ingen Mangel paa Ærbødighed i at tænke, at dette sidste Skin af Land har leiret sig langs med Horizonten, som et Tegn, der skulde opmuntre os til Standhaftighed, og vise os at vore Misommeligheder tilsidst ville blive belønnede. Jeg kan alligevel ikke sige, at det er gaaet anderledes end naturligt til, thi en saadan Skuffelse hendes ofte os Søfolk."

„Jeg vil forsøge paa at betragte Sagen saaledes, Sennor Almirante!" — svarede den Anden alvorligt og Samtalen hørde op.

At Landet, som de med saa megen Tillid havde haabet at see, ikke viisde sig, frembragde ikke destomindre mørk Mismod paa Skibene, og forvandlede igjen Mandskabets Glæde til Fortvivlelse. Columbus blev ved at styre lige mod Vesten efter Compasset, eller i Virkeligheden Vest-Syd-Vest, indtil han igjen maatte give efter for deres brændende Ønsker, der omgave ham, og styrede Sydvest. Denne Retning fulgde man indtil Skibene vare komne langt nok i denne Retning til at overbevise Mandskabet om at det var blevet skuffet forrige Aften af Skyerne. Om Natten, da der ikke var det mindste Haab tilbage, styrede Skibene igjen lige mod Vesten, og tilbagelagde i fire og tyve Ti-

mer een og tredive Miil, hvilke for Mandskabet bleve angivne til fire og tyve.

I flere Dage indtraf der ingen væsentlige Forandringer. Vinden vedblev at være gunstig, men ofte saa svag, at Skibene kun skrede langsomt frem, saa at de kun lagde lidet mere end halvtredsindstyve engelske Miil tilbage om Dagen. Søen var rolig, og man mødte igjen Græs, endskjøndt i langt ringere Mængde end før. Den 29de September eller den fjerde Dag efter at Pinzon havde raabt „Land!" saae man en Fregatfugl; og da det var den herskende Mening blandt de Søfarende, at denne Fugl aldrig fløi langt fra Kysten, begyndte deres Haab igjen at oplives ved Synet af den. Der viisde sig ogsaa to Pelikaner og Luften var saa mild og balsamisk, at Columbus erklærede, at der ikke manglede andet end Nattergale for at gjøre Aftenen ligesaa behagelig som i Andalusien.

Saaledes kom og gik Fuglene og vakde et Haab, der var bestemt til at skulle skuffes. Undertiden fløi de i et Antal, der syntes at forbyde Tanken om at de kunde saaledes svæve omkring over det vilde Hav, uden at være overbeviiste om deres Sikkerhed. Desuden blev Amiralens og Folkets Opmærksomhed igjen henvendt paa Magnetnaalens Afvigelse, og Alle vare enige i at troe at dette Phænomeen alene kunde forklares af Stjernens Bevægelse. Endelig kom den første October, og Styrmændene paa Amiralens Skib lavede sig alvorligt til at forvisse sig om

den Distance, som de havde lagt tilbage. De vare, ligesom alle de Øvrige, blevne ledte vild ved Columbus' Indretning og de nærmede sig nu til denne, da han stod paa sin sædvanlige Plads paa Skandsen, for at meddele ham Resultatet af deres Beregninger, med Ansigter, der fuldkommen udsagde den Misfornøielse, som de følde.

„Vi ere ikke mindre end fem hundrede og aatte og halvfjerdsindstyve Mile Vesten for Ferro, Sennor Almirante!" — begyndte den Ene af de To, — „en frygtelig Afstand paa et saa ubekjendt Ocean."

„Du har Ret, ærlige Bartolomeo!" — svarede Columbus roligt, — „men jo længere vi vove os, desto større vil Æren blive. Din Regning er mindre end Virkeligheden, siden min, hvad der ikke er nogen Hemmelighed for Mandskabet, giver fem hundrede og fire og fiirsindstyve Mile, altsaa ser flere end Din. Men alligevel er denne Vei næppe saa lang, som en Reise fra Lissabon til Guinea, og vi ville vel dog ikke lade os gaae paa af Don Johans Somænd!"

„Ak, Sennor Almirante! Portugiserne have deres Øer paa Veien og den gamle Verden i Nærheden, medens vi, dersom det viser sig at Jorden ikke virkelig er en Kugle, hver Time nærme os mere og mere til dens Rand, og ville styrte os i hidtil ubekjendte Farer."

„Gaa gaa, Bartolomeo, Du snakker som en Fisker, der er dreven af en Storm ud af hans Strøm og fra

Land og som bilder sig ind at han er i større Fare, end et Menneske nogensinde har været i, fordi det Vand, der væder hans Tunge, er salt. Lad kun Mændene see denne Regning og frygt ikke; søg at være ved godt Mod."

„Denne Mand er en feig Kjærling!" — bemærkede Luis koldt, da Styrmændene forlode Skandsen med langsomme Skridt og tunge Hjerter; — „Endog Eders sex korte Miil forøgede hans Angst. Fem hundrede og aatte og halvfjerdsindstyve vare frygtelige, men fem hundrede og fire og fiirsindstyve blive en tung Byrde for hans Sjæl."

„Hvad vilde han vel havde tænkt, dersom han havde kjendt Sandheden, som Du ikke engang kjender, unge Greve!"

„Jeg haaber, Don Christopher, at det ikke er af Mistillid til mine Nerver, at I har holdt den skjult for mig."

„Det troer jeg ikke at jeg har behøvet, Sennor de Lera! og dog kan man let blive mistroisk, naar vigtige Ting hænge ved en Traad. Har Du nogen virkelig Forestilling om Længden af den Vei, som vi have lagt tilbage?"

„Nei, ved St. Jago, Sennor! Det er nok for mig, at vi ere langt fra Donna Mercedes, og een Miil mere eller mindre gjør kun lidet til Sagen. Dersom Eders Theori er rigtig, og det viser sig at Jorden er rund, har jeg den Trøst at vide, at vi ville komme tilbage til Spanien ved at seile efter Solen."

„Men dog har Du nogen almindelig Forestilling om vor virkelige Afstand fra Ferro, da Du veed, at jeg hver Dag har formindsket den for Mandskabet."

„For at sige Eder Sandheden, Don Christopher! har Arithmetiken og jeg ingen Sympathi for hinanden. Jeg har aldrig i mit Liv kunnet tælle Summen af mine Indtægter i Figurer, endskjøndt det ikke er vanskeligt at komme til Ende med dem paa en anden Maade. Men dersom jeg skal sige Sandheden, troer jeg at Eders fem hundrede og firesindstyve Mile vel kunne anslaaes til ser hundrede og ti eller tyve."

„Læg endnu hundrede til, og Du vil ikke være langt fra det Rette. Vi ere i dette Øieblik syv hundrede og syv Mile borte fra Ferro, og næsten nær ved Meredianen af Cipango. Endnu een Uge, eller i det høieste ti Dage, og jeg vil for Alvor begynde at vente at faae Asiens Fastland at see."

Det er at reise hurtigere, end jeg havde tænkt, Senor!" — svarede Luis skjødesløst; — „Men bliv kun ved! En af Eders Ledsagere vil ikke beklage sig, om vi end seile Jorden rundt."

Sjette Kapitel.

Sig hvilket Hav og hvilken Kyst er denne?
Mon Bugt og Klippen vel ved Salamis?
Byron.

Vore Eventyrere havde nu i tre og tyve Dage ikke seet Land, og i denne Tid havde de, med Undtagelse af nogle virkelig ubetydelige Forandringer af Vinden og een eller to Dages Havblik, bestandigt skredet frem imod Vesten, med en liden Afvigelse mod Syden, der dog var dem ubekjendt. Deres Haab var saa ofte blevet vækket, for igjen at skuffes, at et Slags mørk Modløshed nu begyndte at faae Overhaand hos den simple Mand, og denne blev alene adspredt igjen ved det uregelmæssige og uvisse Skrig: „Land! Land!“ naar Skyerne dannede de sædvanlige bedrageriske Billeder paa Horizonten. Deres Følelser vare bestandigt i en feberagtig Tilstand, og da Havet vedblev at være roligt som en Flod, Luften balsamisk og Himmelen klar, forhindrede dette dem i at fortvivle. Sancho raisonnerede, som sædvanligt, blandt sine Kammerater, og satte Uforskammenhed og Dogmatisme imod deres Uvidenhed og Taabelighed; medens Luis, uden selv at vide det, gjorde en stor Virkning paa Gemytterne ved sin Munterhed og Tillid. Columbus selv forblev rolig, tilbageholden og fuld af Værdighed; stolende paa Rigtigheden af sine Theorier,

og vedblivende med Fasthed at stræbe til sit Maal. Vinden vedblev at være god, som før, og i Løbet af Natten lagde Skibene mere end hundrede Mile tilbage paa det ubekjendte, hemmelighedsfulde Hav. Græsset drev nu mod Vesten, hvilket var en væsentlig Forandring, da det var tydeligt at Strømmen nu tog en modsat Retning. Den Tredie var det en endnu mere gunstig Dag, og den Vei, man lagde tilbage, var syv og fyrgetyve Miil. Amiralen begyndte nu at tænke alvorligt, at han havde passeret de Øer, der vare ansatte paa hans Kaart, og med en Mands dristige Beslutning, der støtter sig paa vigtige Grunde, bestemde han sig til at seile lige i Vest, for pludseligt at naae Indiens Kyster. Den Fjerde var det en endnu bedre Dag; den lille Flaade skred bestandigt frem, uden at afvige fra sin Cours, indtil den havde tilbagelagt hundrede og ni og firesindstyve Mile, det største Dagværk, den endnu havde fuldendt. Afstanden, der var saa frygtelig for Mænd, der talde hver Time og hver Miil med Misfornøielse, blev anslaaet for Alle ombord, undtagen Luis, til hundrede og aatte og tredive Miil.

Fredagen, den femte October, begyndte endnu mere gunstigt, da Columbus fandt at Skibene gled igjennem Bølgerne med en Fart af omtrent aatte Miil i Timen; hvilket var ligesaa meget, som de nogensinde havde gjort, og som vilde have forvoldt at dette Dagværk havde overgaaet det Forrige, dersom Vinden ikke havde lagt sig om

Natten. Men saaledes som Sagerne stode, var der lagt endnu syv og halvtredsindstyve Miil mellem Ferro og Sibene, et Maal, der blev formindsket til fem og fyrgetyve for Mandskabet. Den følgende Dag bragde ingen væsentlig Forandring, da Forsynet syntes at fremskynde deres Fart saaledes, at det store Spørgsmaal, som Amiralen saa længe havde afhandlet med de Lærde, snart maatte blive afgjort. Det var allerede mørkt, da Pinta nærmede sig saa meget til Santa Maria, at dets Befalingsmand kunde tale til den uden Hjælp af en Raaber.

„Er Sennor Don Christopher paa sin Post? — raabde Pinzon, i det han taelde som En, der føler at han har noget Vigtigt at forebringe, — „Jeg seer Nogle paa Skandsen, men kan ikke see om hans Excellence er iblandt dem."

„Hvad vil Du, gode Martin Alonzo?" — svarede Amiralen, — „Jeg staaer her og seer ud efter Kysten af Cipango, eller Cathay, hvilken Gud i sin Godhed maa finde for godt først at vise os."

„Jeg seer saa mange Grunde, ædle Amiral! for at forandre vor Cours mere sydligt, at jeg ikke kunde modstaae min Lyst til at komme ned for at sige Eder det. Mange af de seneste Opdagelser ere blevne gjorte i de sydlige Breder, og vi ville gjøre vel i at seile mere sydligt."

„Have vi vundet noget ved at forandre vor Cours i den Retning? Din Hu synes at staae til mere sydlige

Climater, min værdige Ven! medens vi, efter min Mening, nu ere i det sande Paradiis, med Undtagelse af at vi mangle Lande. Der kan ligge Oer Syd paa, eller endogsaa Nord paa; men Fastlandet maa ligge i Vesten. Hvi forlade det Visse for det Uvisse? Det Større for det Mindre? Cipango eller Cathay for en eller anden ubehagelig Plet, der udentvivl dufter af Specerier, men er uden Navn, og aldrig kan sammenlignes med Asien enten som Opdagelse eller Erobring?"

„Jeg vilde ønske, Sennor! at jeg kunde formaae Eder til at styre mere sydligt."

„Gaa, Martin Alonzo! Glem en saadan Begjæring! Mit Hjerte er i Vesten, og didhen har Fornuften lært mig at følge det. Men hør først min Befaling! Opsøg Ninna, for at Din Broder, den værdige Vincent Yanez, ogsaa maa adlyde den. Skulde Noget adskille os i Nat, maa det være Enhvers Pligt at styre lige i Vest, og at søge at samles igjen, thi det vilde være sørgeligt og unyttigt at vandre alene om paa dette ubekjendte Ocean."

Endskjøndt det var klart at Pinzon var meget misfornøiet, adlød han dog, og efter en kort men skarp og lydelig Ordvæxling med Amiralen, lod Befalingsmanden paa Pinta sit Skib opsøge Felukken for at udføre sin Foresattes Befaling.

„Martin Alonzo begynder at vakle!" — bemærkede Amiralen, i det han vendte sig til Luis, — „Han er en

kjæk og overmaade duelig Sømand, men Stadighed er ikke hans fornemmeste Egenskab. Han maa holdes tilbage fra at følge sin Svaghed af Myndighedens stærkere Arm. Cathay, Cathay er mit Maal!"

Efter Midnat tog Vinden til, og i to Timer glede Caravelerne gjennem Bølgerne med deres største Hurtighed, som var ni engelske Mile i Timen. Kun Faa klædte sig nu af, undtagen for at skifte Klæder, og Columbus sov den Nat paa Skandsen, i det han brugde et gammelt Seil som Seng. Luis gjorde ham Selskab, og Begge vare paa Benene saasnart det begyndte at grye ad Dag. En fælleds Følelse af at Landet var nær, og at den store Opdagelse var forhaanden, syntes at opfylde dem Begge. En aarlig Pension af ti tusinde Maravedier var bleven lovet af Herskerne til den, der først opdagede Landet, og ethvert Øie stirrede, naar Leilighed gaves, for at vinde denne Belønning.

Da Lyset udbredte sig til Randen af Oceanet, troede Alle at der var Land at see, man satte flere Seil til paa alle Skibene for at ile fremad saa hurtigt som mueligt, og at kappes om hvem der først skulde faae Øie paa Landet. I denne Henseende gjorde Omstændighederne paa en besynderlig Maade Fordelene lige. Ninna var det hurtigste Skib, ved en skral Vind og smult Vand, men den var ogsaa det mindste. Med Hensyn til Hurtigheden i Almindelighed kom Pinta næst efter; med Hensyn til Stør-

relsen var den midt imellem de to Andre, og den overvandt dem i en frisk Kuling, medens Santa Maria, den Sidste med Hensyn til Hurtigheden, havde de høieste Master og følgelig ydede den videste Udsigt.

„Der hersker en god Stemning i Dag, Sennor Don Christopher!“ — sagde Luis, da han stod ved Siden af Amiralen og ventede paa at Dagen skulde bryde frem; „og dersom Dine kunne gjøre det, maae vi haabe at opdage Land. Den sidste Fart har vækket alle vore Forhaabninger, og vi maae have Land, om vi saa skulle trække det op fra Havets Bund.“

„Der oppe sidder Pepe, Monicas lydige Ægtefælle paa vor høieste Raa, og stirrer mod Vesten i Haab om at vinde Præmien!“ — sagde Columbus smilende; — „Ti tusinde Maravedier om Aaret vilde være en smuk Erstatning at bringe tilbage til den sorgfulde Moder og det forladte Barn.“

„Martin Alonzo er ogsaa beskjæftiget, Sennor! Se hvor han præsser Pinta frem, men Vincente Yanez er i Hælene paa ham, og har besluttet først at aflægge Storchanen sin Hilsen, uden at bryde sig om sin ældre Broders Rettigheder.“

„Sennor! Sennores!“ — raabde Sancho fra den Stang hvorpaa han sad saa mageligt, som en moderne Dame paa sin Ottoman; — „Felukken giver Signal.“

„Det er sandt!“ — raabde Columbus; — „Vin-

cente Yanez heiser Dronningens Flag, og der kommer en Lombarde for at meddele os noget Vigtigt."

Da dette var det Signal, som var aftaelt, dersom et af Skibene skulde opdage Land, var der kun liden Tvivl om at den forreste Caravele virkelig havde signaliseret det lykkelige Udfald af deres Expedition. Alligevel erindrede man hvor tidt og meget man var bleven skuffet, og endskjondt Alle takkede Gud i deres stille Sind, taug dog deres Læber indtil Sandheden endvidere vilde stadfæste sig. Alle Klude bleve alligevel satte til, og Skibene saaes fremskynde deres Fart mod Vesten, ligesom Fugle, der anstrænge deres Vinger ved Synet af det Sted, hvor de ville sætte sig.

Den ene Time hengik efter den Anden, uden at stadfæste den glade Tidende. Den vestlige Horizont var taaget og skyfuld, og en Saadan bedrager ofte endog det meest ovede Die; men da Dagen brod frem og Skibene vare komne mere end halvtredsindstyve Mile længere mod Vesten, var det umueligt andet end at betragte det Haab, som Morgenen havde givet dem, som Andet, end endnu en Feiltagelse. Den Nedslagenhed, der fulgde paa denne nye Skuffelse var større end nogensinde før, og den Knurren, der lod sig høre, var lydelig og tydelig. Man paastod at en eller anden ond Indflydelse ledede Eventyrerne for tilsidst at overgive dem til Fortvivlelse og Ødelæggelse paa det uendelige Hav. Dette var det Øieblik, da Columbus, som

der fortælles, var nødt til at gaae paa Accord med sine Ledsagere, og forbinde sig til at opgive sit Forehavende, dersom de ikke saae Land inden et vist Antal Dage. Men det er med Uret at man har tilskrevet den store Somand en saadan Svaghed, thi han gav aldrig Slip paa sin fulde Myndighed, endog naar Faren var størst. Han vedblev sit Forehavende og udøvede sin Magt med den samme Fasthed og Rolighed der, hvor man troede at være ved Jordens yderste Rand, som ved Kysterne af Spanien. Alligevel bød Forsigtighed og Klogskab ham at forandre Coursen.

„Vi ere nu fulde tusinde Mile fra Ferro efter min private Beregning, Ven Luis!" — sagde Columbus til sin unge Ledsager i en af deres fortrolige Samtaler, der fandt Sted efter at Solen var gaaet ned; — „og det er nu paa Tiden at vente Asiens Fastland. Hidindtil have vi ikke ventet Andet end Øer, og just ikke med meget Haab om at faae nogen at see, endskjøndt Martin Alonzo og Styrmændene have været saa sanguiniske i deres Forhaabninger. Men de store Flokke af Fugle, der have viist sig i Dag, synes at indbyde os til at følge deres Flugt, da de udentvivl flyve efter Landet. Jeg vil derfor forandre vor Cours mere sydligt, endskjøndt ikke saa meget som Pinzon ønsker, da Cathay er mit Maal."

Columbus gav de nødvendige Ordrer, og man nærmede sig saa meget til de to andre Caraveler, at man kunde befale dem til at styre Vest-Syd-Vest. Grunden

til denne Forandring var den Omstændighed at man havde seet saa mange Fugle flyve i den Retning. Det var Amiralens Hensigt at vedblive denne Cours i to Dage. Uagtet denne Forandring saae man om Morgenen intet Land, men da Vinden var skral og Skibene blot havde lagt fem Mile tilbage siden man havde forandret Coursen, frembragde det skuffede Haab mindre Modløshed end sædvanligt. Uagtet deres Uvished, glædede Alle paa Skibene sig ved Atmosphærens balsamiske Mildhed, der nu var saa duftende, at det var en Vellyst at indsuge den. Græsset blev desuden mere overflødigt, og meget af det var saa friskt, som om det en Dag eller to iforveien var bortskyllet fra den Sandbanke, der frembragde det. Fugle, der tydeligt nok hørde til Landet, bleve ogsaa seede i betydelig Mængde, ja man fangede endogsaa Een. Man saae en Mængde Ænder og mødte endnu en Pelikan. Saaledes hengik den aattende October; Eventyrerne vare fulde af Haab, endskjøndt deres Skibe blot forsøgte Afstanden fra Europa med nogle og fyrgetyve Mile i en Tid af fire og tyve Timer. Den følgende Dag bragde ingen anden væsentlig Forandring, end en Forandring af Vinden, der tvang Amiralen til at forandre sin Cours til Nord-Vest. Dette foraarsagede ham nogen Misfornøielse, thi det var hans Hensigt at seile i vestlig eller sydvestlig Retning, endskjøndt det glædede Mange af Mandskabet, der vare blevne forskrækkede ved den Omstændighed at Vinden bestandigt blæsde fra een Kant.

Dersom denne Forandring var vedblevet, vilde det i Grunden have været at styre netop den Cours, som Amiralen ønskede, men paa denne Tid vare Skibene under en Brede og Længde, hvor Magnetnaalen igjen erholder sin Kraft, og viser den rigtige Retning. Om Natten erholdt Passatvinden ogsaa sin Indflydelse, og tidligt om Morgenen den tiende styrede Skibene Vest-Syd-Vest efter Compasset, der var den virkelige Cours, eller dog saa nær den, som mueligt.

Saaledes stode Sagerne da Solen gik op om Morgenen den tiende October 1492. Vinden havde friskket op og alle tre Skibe havde hele Dagen en Fart imellem fem og ni Knuder. Tegnene til at der var Land i Nærheden havde i den senere Tid været saa mange, at Eventyrerne efter hver Miil, som de lagde tilbage, fandt sig mere bestyrkede i deres Haab om at opdage det; og næsten hvert Die paa alle tre Skibe var fæstet paa den vestlige Horizont, i Haab om at dets Eier skulde være den Første, der kunde forkynde det glade Budskab at det laa for dem. Skriget: „Land!“ — havde i den senere Tid været hørt saa tit, at Columbus fandt det nødvendigt at erklære, at den, der igjen lod det høre uden Grund, skulde miste den Belønning, som Souverainerne havde lovet, om han endogsaa siden skulde være saa heldig først at see Land. Denne Befaling bevirkede større Forsigtighed, og ingen Tunge robede sin Herres Ivær i de ængstlige Dage, den aattende,

niende og tiende October. Men da de Fremskridt, de gjorde den tiende, vare større, end dem, de havde gjort i begge de to forrige Dage, betragtede man Aftenhimmelen med større Opmærksomhed, end det før havde været Tilfældet. Solens Nedgang var det meest gunstige Øieblik til at undersøge den vestlige Himmel, da det bortvigende Lys bestraalede den hele Udstrækning af Havet i den Retning, saa at alle dets Hemmeligheder laae udbredte for Øiet.

„Er det et Bjærg paa Landet?" — spurgde Pepe Sancho med dæmpet Stemme, da de begge laae sammen paa en Raa, og betragtede den dalende Sool, der som en glindsende Stjerne sænkede sig ned under Oceanets Rand; — „eller er det nogle af de skuffende Dunster, der i den senere Tid saa ofte have narret os?"

„Det er ingen af Delene, Pepe!" — svarede den mere erfarne og koldblodige Sancho, — „men en Sø, der hæver sig over Havfladen. Har Du nogentid seet et saadant Havblik, at Vandet dannede en jævn Kreds om Horizonten? Nei, nei, der er intet Land at see i Vesten i denne Aften; Havet seer i denne Egn saa tomt ud, som om vi stode paa Vestkysten af Ferro, og saae ud over det atlantiske Havs vidtudstrakte Flade. Vor ædle Amiral kan have Ret, Pepe! men hidindtil har han ingen andre Beviser, end dem han henter fra sin Fornuft."

„Og vil Du, Sancho! tage Parti mod ham, og sige at han er en gal Mand, der vil føre Andre i Fordærvelse

og sig selv med, saa at han døer som Amiral i Virkelighed, og som Vice-Konge i Indbildningen?"

„Jeg tager ikke Parti mod nogen Mand, hvis Doblaer tage Parti for mig, Pepe! thi det vilde være det Samme, som at trættes med den bedske Ven, som baade den Rige og den Fattige kan have, nemlig Guldet. Don Christopher er udentvivl en lærd Mand, og en Ting har han viist til min Tilfredshed, omendskjøndt hverken han eller Nogen af os Andre nogensinde har seet een eneste Juveel fra Cathay, eller plukket eet eneste Haar af Storchanens Skjæg, og det er, at Jorden er rund. Dersom den var flad, vilde alt dette Vand ikke kunne have holdt sig paa den yderste Side, men det vilde være løbet af, med mindre det havde været inddæmmet. Kan Du begribe det, Pepe?"

„Ja, det begriber jeg; det er fornuftigt, og Noget, som Erfaring lærer os. Monica anseer Genueseren for en Helgen!"

„Hør, Pepe! Din Monica er udentvivl en usædvanligt følelsom Kone, ellers vilde hun aldrig have taget Dig til Mand, dersom hun havde havt et Dusin af Dine Kammerater at vælge imellem. Men sæt ogsaa at Senhor Columbus var en Helgen, vilde han ikke være nogen bedre Amiral for det, da jeg aldrig har kjendt nogen Helgen, og ikke engang nogen Jomfrue, der kjendte Mærkerne og Distancen paa en Fart saa kort som fra Cadix til Barcelona."

„Du taler uærbødigt, Sancho, baade om Jomfruer og om Helgener, da Du dog seer at de kjende Alt."

„Ja, Alt uden det. Vor Frue fra Rabida kjender ikke Syd-Øst til Syd fra Nord-Vest til Vest. Jeg har prøvet hende i denne Henseende, og jeg kan sige Dig, at hun er saa uvidende i denne Henseende, som Din Monica er uvidende om den Maade, hvorpaa Hertuginden af Medina Sidonia hilsede sin Husbonde, den ædle Hertug, naar han vendte tilbage fra Falkejagt."

„Jeg tør sige, at Hertuginden heller ikke vilde vide hvad hun skulde sige, dersom hun var i Monicas Sted, og skulde modtage mig, naar vi vende tilbage fra dette store Tog. Ligesom jeg aldrig har været paa Falkejagt, har Hertugen heller aldrig seilet i to og tredive Dage i vestlig Retning fra Ferro, og det ovenikjøbet uden nogensinde at see Land."

„Det er sandt hvad Du siger, Pepe? Du har heller aldrig gjort det og er kommen tilbage til Palos. Men hvad betyder al den Tummel paa Dækket? Mandskabet synes at være i stor Bevægelse. Hører Du ikke hvorledes de meest Urolige skjælde og true?"

„Ved San Jago! Dersom jeg var Don Christopher, vilde jeg trække en Dobla fra hver af de Kjæltringers Hyre og give den til saadanne fredelige Folk, som Du og jeg, Pepe, der ere villige til at lade Livet, hellere end at vende tilbage førend vi have seet Asien.

i Hemmeligheder, der overgaae deres Forstand. Tale alle geistlige Herrer, endog Eders fortrolige Ven, den fromme Prior til Santa Maria de Rabida, ikke bestandigt om Nødvendigheden af at underkaste sig Kundskaber, man ikke selv har, og at troe, uden at søge at opløfte det Slør, der tildækker de Ting, der ikke kunne begribes?"

„Jeg kan gjendrive Dig med Dine egne Ord, min ærlige Ninno!" -- svarede Columbus, — „og bede Dig stole paa den, hvis Kundskaber overgaae Dine, og at følge i Ydmyghed, hvor Du selv er aldeles uskikket til at lede. Gaa, forføi Dig bort med Dine Kammerater, og lad mig ikke høre mere af dette!"

„Nei, Sennor!" — raabde To eller Tre i eet Aandedræt, — „Vi ville ikke omkomme, uden at komme frem med vore Klager! Vi have allerede fulgt Dig alt for langt, saa at vi vel ikke have Midler til at komme lykkeligt tilbage igjen. Lad os derfor i Nat sætte Coursen til Spanien igjen, ellers ville vi aldrig faae dette velsignede Land at see!"

„Det seer ud som en Opstand! Hvem af Eder vover at tale saa dristigt til Eders Amiral?"

„Vi Alle, Sennor!" — svarede en Snees Stemmer paa een Gang; — „Mænd maae blive dristige, naar de forspilde Livet ved ikke at tale."

„Sancho, er Du ogsaa blandt disse Oprørere? Er Dit Hjerte ogsaa sygt efter Spanien, og er din umandige

Frygt stærkere end Haabet om en uforgjængelig Hæder, og Længselen efter Cathays Rigdomme og Glæder?"

„Dersom dette er Tilfældet, Sennor Don Almirante! saa sæt mig til at tjære Master, og tag mig bort fra Rattet for bestandigt, som En, der ikke duer til at passe paa Nordstjernen. Seil med Caravelerne lige ind i Storchanens Slot og gjør dem faste ved hans Throne, og I vil finde Sancho paa sin Post, enten det saa er ved Rattet eller ved Loddet. Han er født i en Havn og har af Naturen Lyst til at see, hvad et Skib kan gjøre."

„Og Du, Pepe! Har Du saaledes glemt din Pligt, at Du kommer med et saadant Sprog til din Befalingsmand, til Dronning Isabelles Amiral og Vice-Konge?"

„Vice-Konge over hvad?" — raabde en Stemme ud af Skaren, uden at lade Pepe komme til Orde; — „En Vice-Konge over Sogras, og en som har Thunfisk og Valfisk og Pelicaner til Undersaatter! Vi sige Eder, Sennor Colon! at dette ikke er en Behandling for Castilianere, der fordre mere væsentlige Opdagelser, end Marker af Græs og Der af Skyer."

„Hjem! Hjem! Spanien! Palos! Palos!" skreg næsten den hele Flok, da Sancho og Pepe havde forladt den, og stillet sig ved Siden af Amiralen; — „Vi ville ikke længere mod Vesten! Det er at friste Gud! Vi forlange at vende tilbage igjen ad den Vei, vi ere komne, dersom det ikke allerede er for sildigt!"

„Til hvem tale I paa denne uforskammede Maade, I dumdristige Slyngler!“ — raabde Luis, der, uden at tænke paa det, lagde Haanden paa Hæftet af sit Sværd, — „Pak Eder, eller —“

„Vær rolig, Ven Pedro! og lad mig afgjøre denne Sag!“ — afbrød Amiralen ham, hvis Rolighed ikke var bleven forstyrret ved hans Undergivnes voldsomme Opførsel — „Lægger Mærke til hvad jeg siger Eder, I raae og oprørske Karle! og betragter det som mit sidste Svar paa enhver saadan Begjæring som den, I nu have vovet at gjøre mig! Denne Expedition er bleven udsendt af to Souverainer, Eders kongelige Herre og Eders Dronning, med den udtrykkelige Bestemmelse, at seile tværs over det hele vide Atlanterhav, indtil den naaer Indiens Kyster. Lad hendes hvad der vil, denne Bestemmelse skal blive opfyldt; vi seile mod Vesten, saalænge til vi finde Land. For Udførelsen af dette vil jeg indestaae med mit Liv. Seer til, at Ingen af Eder modsætter sig den kongelige Ordre, eller vover at vise Ulydighed eller Opsætsighed imod sine Foresatte, thi vove I endnu engang at knurre, vil jeg vide at straffe den Dumdristige. Nu kjende I min Beslutning; vogter Eder for at opirre dem, hvis Vrede kan blive Eder mere farlig, end disse indbildte Farer paa Havet! Lægger Mærke til hvad I have at frygte, og hvad I have at haabe! I det første Tilfælde have I Alt at frygte af Herskernes Vrede, dersom I sætte Eder imod

deres Myndighed, eller, hvad der er lige saa slemt, I ville være visse paa, at I aldrig mere ville kunne vende tilbage til Spanien, af Mangel paa Føde og Vand, dersom I sætte Eder op mod Eders Foresatte og forsøge paa at vende om igjen. Hertil er det nu for sildigt. Reisen Øst paa vil, med Hensyn til Tiden være dobbelt saa lang, som den vi have gjort, og Tønder og Fade begynde at blive tomme. Land, og Land i denne Egn, er blevet en Nødvendighed for os. Betragter nu den anden Side af Maleriet! Foran Eder ligger Cathay, med alle dets Rigdomme, dets Sjeldenheder og Herligheder, et Land, der er mere vunderligt, end noget Andet, der er beboet af Mennesker, og som er beboet af et Folk, der er lige saa venligt, som det er gjæstfrit og retfærdigt. Lægger nu til dette vore Herskeres Bifald, og den Hæder, der vil blive endog den simpleste Matros til Deel, naar han mandigt har staaet sin Foresatte bi i at udføre dette store Værk."

„Naar vi ville adlyde endnu i tre Dage, Senor! vil I da vende tilbage til Spanien, dersom vi ikke see Land?" — skreg en Stemme af Hoben.

„Aldrig!" — svarede Columbus med Fasthed. — „Til Indien er jeg sendt, og til Indien vil jeg styre, om der end behoves en Maaned endnu for at fuldende Reisen. Gaaer til Eders Poster eller Koier, og lader mig ikke høre mere af Sligt!"

Der var saa megen naturlig Værdighed i Columbus'

Væsen og, naar han talde i Vrede, var hans Stemme saa mandig, at der behøvedes et mere end sædvanligt Mod til at vove et Svar, naar han befalede Taushed. Mandskabet adspredte sig derfor, endskjøndt Misfornøielsen ingenlunde var dæmpet. Dersom Expeditionen blot havde bestaaet af eet eneste Skib, er det sandsynligt, at man vilde have skredet til Voldsomhed; men da man ikke vidsde hvordan Mandskabet paa Pinta og Ninna var sindet, og da man var vant til at have ligesaa megen Agtelse for Martin Alonzo Pinzon, som man havde Frygt for Columbus, bleve de Kjækkeste af dem for nærværende Tid afholdte fra at knurre høit, endskjøndt de hemmeligt pønsede paa afgjørende Forholdsregler, og længdes efter en Leilighed til at raadføre sig med Mandskabet paa de to andre Skibe.

„Dette seer alvorligt ud, Sennor!“ — sagde Luis, saasnart han og Amiralen igjen vare alene i deres lille Kahyt, — „og ved St. Lukas! jeg havde Lyst til at afkjøle disse Slynglers Hidsighed, dersom Eders Excellence vilde tillade mig at kaste to eller tre af de mest Uforskammede overbord.“

„Det er en Gunst, som Nogle af dem virkelig have havt i Sinde at vise Dig og mig,“ — svarede Columbus, — „Sancho har underrettet mig om Mandskabets Sindelag, og det er flere Dage siden han gjorde mig bekjendt med denne Omstændighed. Vi ville gaae frem med Lempe, hvis det er mueligt, Sennor Gutierrez, eller de

Munnos, hvilket Navn Du helst vil høre, saalænge vi kunne; men dersom det virkeligt skulde blive nødvendigt at bruge Magten, vil Du finde, at Christoforo Colombo forstaaer at føre Sværdet ligesaa godt, som han forstaaer at bruge sine Sømandsinstrumenter."

„Hvor langt troer I virkelig, at vi ere fra Land, Sennor Almirante? Jeg spørger af Nysgjærrighed og ikke af Frygt, thi om Skibet end seilede paa Jordens yderste Rand, færdigt til at styrte ned i det Bundløse, skulde I ikke høre nogen Knurren af mig."

„Det er jeg overbeviist om, unge Herre!" — svarede Columbus, idet han hjerteligt rystede Luis' Haand, — „thi ellers vilde Du ikke have været her. Jeg anslaaer vor Afstand fra Ferro til tusinde Sømil; det er omtrent den samme, i hvilken jeg har antaget, at Cathay ligger fra Europa, og det er upaatvivleligt langt nok til at vi kunne vente at træffe paa en af de mange Øer, der, som man veed, opfylder Havet ved Asien. Min offentlige Beregning ansætter Afstanden til noget mere end aatte hundrede Miil, men ifølge den gunstige Strøm, som vi have havt i den senere Tid, tvivler jeg ikke paa, at vi i dette Øieblik ere fulde elleve hundrede Mile fra de canariske Øer, om ikke længere endnu. Vi ere udentvivl en Smule nærmere ved Azorerne, der ligge længere imod Vesten, men under en høiere Brede.

„Troer I da, Sennor! at vi virkelig kunne vente at see Land inden nogle faa Dages Forløb?"

„Jeg føler dette saa vist, Luis! at jeg ikke vilde være bange for at indgaae det Vilkaar, som disse dumdristige Mænd vilde sætte mig, naar det ikke var for Ydmygelsens Skyld. Ptolomæus har deelt Jorden i fire og tyve Dele, hver til femten Grader, og jeg sætter fem eller sex af disse i det atlantiske Hav. Jeg er overbeviist om, at tretten hundrede Mile ville bringe os til Asiens Kyster, og elleve af disse tretten Hundrede mener jeg at vi have lagt tilbage."

„I Morgen vil det da vel være en vigtig Dag, Sennor Almirante! og nu til vore Koier, hvor jeg vil drømme om et skjønnere Land, end et christeligt Die nogensinde har seet, og hvor den skjønneste Pige i Spanien, ja ved San Pedro, i hele Europa vinker ad mig."

Columbus og Luis gik nu til Hvile. Om Morgenen saae man tydeligt af Mandskabets mørke Blikke, at Følelser lig en undertrykt Vulkan brændte i deres Indre, og at et uventet Tilfælde kunde afstedkomme et Udbrud. Men til Lykke viisde der sig snart Kjendetegn af en saa usædvanlig Natur, at de tiltrak sig endogsaa deres Opmærksomhed, der vare mest nedsjunkne i deres sørgmodige Grublerier. Det var en friskere Kuling, end sædvanligt, noget Nyt siden de forlode Ferro. Søen var i Oprør, og Skibene gyngede paa Bølgerne, saaledes at det adspredte Frygten for den, som det syntes, unaturlige Stilhed, der saa

længe havde foruroliget dem. Columbus havde ikke været paa Dækket i fem Minuter, da et Glædesskrig, som Peye udstødte, henvendte Alles Øine paa den Raa, hvorpaa han havde taget Sæde. Matrosen pegede med Iver paa en Gjenstand i Vandet, hvorpaa de alle styrtede hen til Rælingen af Skibet, og saae det velkomne Tegn, som han først var blevet vaer. Som Skibet hævede sig paa en Bølge, drev en frisk grøn Green forbi, og Folkene udstødte et høit Skrig, da de Alle indsaae, at denne Plante upaatvivleligt maatte komme fra en Kyst, og at det ikke kunde være længe siden, den var bleven oprykket af det Sted, hvor den groede.

„Dette er i Sandhed et velsignet Tegn!“ — sagde Columbus; — „Buske kunne ikke groe uden Himmelens Lys, hvad der end er Tilfældet med Græsset.“

Denne lille Begivenhed forandrede, eller i det mindste formildede de Misfornøiedes Følelser. Haabet begyndte at stige paany, og Enhver, som kunde, steeg op i Takelagen for at bespeide den vestlige Horizont. Skibenes hurtige Bevægelse forøgede Mandskabets gode Stemning; Pinta og Ninna passerede forbi Amiralen og tilbage igjen, som af lutter Overgivenhed. Nogle faa Timer efter mødte man friskt Græs; og om Eftermiddagen erklærede Sancho med Tillid, at han havde seet en Fisk, som man vidste levede i Nærheden af Klipper. En Time efter nærmede Ninna

sig til Amiralen med sin Commandør i Takelagen, tydeligt nok for at meddele noget af Vigtighed.

„Hvad nu, gode Vincente Yannez?" — raabde Columbus; — „Det lader til, at Du bringer en behagelig Tidende!"

„Det anseer jeg den ogsaa for, Don Christopher!" — svarede den Anden, — „Vi ere nylig komne forbi en Green med Hyben, der nylig er reven af Træet. Dette er et Tegn, der ikke kan skuffe os."

„Det er sandt, min Ven! Mod Vesten! Mod Vesten! Lykkelig den hvis Die først seer Indiens Underværker!"

Det vilde ikke være let at beskrive det Haab og den Jubel, der nu begyndte at reise sig iblandt Folket. Munter Spøg hørdes paa Dækket, og Latter og Munterhed var kommen istedetfor den forrige Modløshed og Misfornøielse. Tiden gik hurtigt og Alle havde ophørt med at tænke paa Spanien, idet de henvendte deres Tanker paa det ukjendte Vesten. Noget efter blev der hørt et Jubelskrig fra Pinta, der var et kort Stykke foran luvarts for Amiralen. Da Skibet mindskede sine Seil og satte en Baad ud, der umiddelbart holdt af, seilede Santa Maria op paa Siden af hende og tiltaelde hende.

„Hvad nu, Martin Alonzo?" — spurgde Columbus, idet han skjulde sin Engstelighed under en værdig og ro-

lig Holdning; — „Du og dit Folk synes at være i Begeistring?"

„Det have vi ogsaa Aarsag til! For en Time siden kom vi forbi et Stykke Rør, af det Slags som man gjør Sukker af i Østen, som de Reisende sige, og som vi saa ofte see i vore Havne. Men det er kun et ubetydeligt Tegn til Land i Sammenligning med den Træstamme, som vi nylig ere komne forbi. Disse Gjenstande have vi seet flyde nær ved hverandre, og vi have anseet dem for vigtige nok, for at sætte en Baad ud og faae fat paa dem"

„Læg bi og send mig dine Priser, min gode Martin Alonzo, at jeg kan dømme om deres Værdi!"

Pinzon adlød, og Baaden var snart ved Siden af Santa Maria. Martin Alonzo sprang over paa Skibet og var snart ved Siden af Amiralen. Her udbredte han ivrigt de forskjellige Artikler, som hans Mænd bragde, og som vare fiskede op af Søen i den sidste Time.

„Seer, ædle Sennores!" — sagde Martin Alonzo, næsten aandeløs formedelst den Iver, hvormed han udbredte sine Skatte, — „Dette er et Stykke Bræt af et ubekjendt Træ, men tildannet med overordentlig Flid; her er ogsaa et Stykke Rør; dette er en Plante, der ganske sikkert kommer fra Land, og, hvad mere er, her er en Spadserestok, der er tildannet af et Menneske, og det med usædvanlig Omhu!"

„Alt dette er sandt!" — sagde Columbus, idet han

undersøgde de forskjellige Sager, den Ene efter den Anden. — „Den almægtige Gud være lovet for disse trøstefulde Beviser paa, at vi nærme os til en ny Verden? Ingen, uden en ondskabsfuld Hedning, kan nu tvivle paa, at vort Foretagende vil lykkes os."

„Alle disse Ting ere udentvivl komne fra en kantret Baad, hvilket vi kunne see af at de ere fundne saa nær ved hverandre i Vandet!" sagde Martin Alonzo, der gjerne vilde understøtte sine haandgribelige Beviser med en antagelig Fornuftslutning; — „Det vilde ikke være forunderligt, om man fandt druknede Mennesker i Nærheden."

„Lad os ikke haabe det, Martin Alonzo!" — svarede Amiralen, — „Lad os ikke vente noget saa Sørgeligt! Tusinde Tilfælde kunne have bragt disse Sager sammen i Søen, og naar det var skeet, kunde de flyde i Selskab i tolv Maaneder, medmindre de bleve kastede fra hverandre med Magt! Men, lad dem komme hvorfra de ville, for os ere de ufeilbarlige Beviser paa, at vi ikke alene ere nær ved Land, men ved et Land, der er beboet af Mennesker."

Det er ikke let at beskrive den Enthusiasme, der nu fik Overhaand paa Skibene. Hidindtil havde de blot mødt Fugle, og Fiske, og Græs, Tegn, der ofte ere tvivlsomme; men her var der saadanne Beviser paa, at de vare i Nærheden af deres Medmennesker, at man ikke let kunde modsige dem. Det er sandt, at Sager af denne Natur kunde drive endog gjennem den vidtløftige Strækning, som de

havde lagt tilbage, men det var ikke sandsynligt, at de skulde drive saa langt i Selskab. Desuden vare Bærrene friske; Brettet var af et ubekjendt Træ, og Svadserestokken i Særdeleshed, hvis det virkelig var en saadan, var tilsnittet paa en Maade, der ikke var brugelig i Europa. Disse forskjellige Sager gik fra Haand til Haand, indtil Alle i Skibet havde undersøgt dem, og enhver Tvivl forsvandt for disse sienfynlige Bekræftelser af Amiralens Forudsigelser. Pinzon vendte tilbage til sit Skib; satte igjen Seil til, og Flaaden vedblev at styre Vest-Syd-Vest indtil Solen gik ned.

Men dog kom der et Anstod af Misfornøielse over de mere Modløse af Mandskabet, da de endnu engang, eller den fire og tredivte Gang efterat de havde forladt Gomera, saae Solen synke ned bag Horizonten. Flere end hundrede aarvaagne Øine vogtede paa Oceanets funklende Rand i dette interessante Øieblik, og omendskjøndt Himmelen var uden Skyer, saae de dog intet Andet, end den prægtigtfarvede Hvælving og Randen af Vandet, der var brudt i de utallige takkede Skikkelser, som det urolige Element pleier at fremvise.

Vinden friskede op, da det var blevet Aften, og da Columbus havde kaldt sine Skibe sammen, som han pleiede paa den Tid, gav han nye Ordrer med Hensyn til Coursen. I de sidste to eller tre Dage havde de styret lige i Sydvest, og Columbus, der følde sig overbeviist om at

hans sikkreste og nærmeste Vei fra Land til Land, var at sætte tværs over Oceanet, hvis det var mueligt under een eneste Brede-Parallele, var ængstlig bekymret for at tage sin yndede Cours, som han bildte sig ind var lige vestlig. Just som Natten nedsænkede sig over Mandskabet, tog Skibene følgelig den befalede Cours og løb ni Mile i Timen, følgende Dagens Kugle, som om de havde besluttet at gjennemtrænge dens natlige Tilflugtsteds Hemmeligheder, indtil en vigtig Opdagelse vilde belønne deres Anstrængelser.

Umiddelbart efter denne Forandring af Coursen, sang Mandskabet Aftenpsalmen, som sædvanligt, hvilket de i disse vilde Egne ofte opsatte til den Tid, da de søgde deres Køier. Men den Nat følde Ingen Lyst til at sove, og det var sildigt, da Sømændenes Sang begyndte med de Ord: «Salve Regina!» Det var høitideligt at høre denne religiøse Sang, blandet med Stormens Suk og med det vide Oceans Brusen, og denne høitidelige Scene blev forøget ved Æventyrernes Forventninger og ved de Hemmeligheder, der laae bag det Dække, som de troede, at de nu vare nær ved at drage tilside. Aldrig før havde denne Psalme klinget saa behageligt i Columbus' Ører, og Luis fandt sine Øine fyldte med Taarer, da han mindede sig Mercedes' henrivende Stemme, naar hun paa denne Tid istemmede sin Aftenpsalme. Da Andagtstimen var forbi, kaldte Amiralen Mandskabet sammen paa Skandsen og tiltaelde dem med høitidelig Alvor:

„Det glæder mig, mine Venner!" — sagde han, — „at I have sjunget Eders Aftenpsalme med et saa andægtigt Sind, i et Øieblik, da der er saa megen Anledning til at takke Gud for hans Godhed mod os paa hele denne Reise. Seer tilbage paa det Forbigangne, og seer til om nogen af Eder, endog den ældste Somand, kan mindes en Reise til Soes, jeg vil ikke sige af en lignende Længde — for en Saadan har Ingen før gjort — men i en ligesaa lang Tid, — paa hvilken Vinden har været saa gunstig, Veiret saa godt, og Oceanet saa roligt, som paa denne. Og hvilke opmuntrende Tegn have ikke opfordret os til at blive ved? Gud er midt paa Oceanet, mine Venner! saavelsom i hans Helligdomme paa Landet. Det er som om han har ledet os Trin for Trin; snart har han opfyldt Luften med Fugle, snart har han viist os Havet fuldt af usædvanlige Fiske, snart har han udbredt Marker og Planter for os, som sjeldent findes langt fra de Klipper, hvorpaa de groe. Det sidste og bedste af hans Tegn er blevet givet os i Dag. Mine egne Beregninger ere i Overeensstemmelse med disse Tegn, og jeg anseer det for sandsynligt at vi naae Land endnu i Nat. Om nogle faa Timer, eller naar vi have lagt saa lang en Strækning tilbage som vi kunde overse, da Lyset forlod os, vil jeg anse det for forsigtigt at mindske Seilene, og jeg advarer Eder Alle om at være aarvaagne, at vi ikke, førend vi see os for, skulle støde an mod ubekjendte Kyster. I vide, at Souverainerne

have været saa naadige at love Den, der først opdager Landet, ti tusinde Maravedier om Aaret saa længe han lever; til denne rige Belønning vil jeg lægge en Floiels Klædning, saa god, at en Grand kunde bære den. Lægger Eder derfor ikke til at sove, men værer Alle paa Benene og aarvaagne. Jeg haaber at vi ville faae Landet at see i denne velsignede Nat."

Disse opmuntrende Ord gjorde deres Virkning; Mændene fordeelde sig i Skibet og Enhver valgde den bedste Plads han kunde naae, for at vinde den udsatte Belønning. En dyb Forventning er allerede en rolig Følelse. Columbus forblev paa Skandsen, medens Luis, der følde mindre Deeltagelse, kastede sig paa et Seil og fordrev Tiden med at tænke paa Mercedes, og med at forestille sig det lykkelige Øieblik, naar han vilde mødes med hende igjen, som en triumpherende og lykkelig Æventyrer.

Den Dødsstilhed, der herskede i Skibet, gjorde denne vigtige Nat endnu mere høitidelig. I een Miils Afstand gled den lille Ninna foran for fulde Seil: medens man endnu en halv Miil længere bort saae Pinta, der som den rappeste Seiler ved en frisk Kuling, var forud for de to Andre, som en dunkel Masse. Sancho havde været rundt ved ethvert Seil og Skjøde, og aldrig før havde Amiralens Skib været saaledes i Stand til at holde Skridt med de andre to Skibe, som den Nat; det saae ud som om alle tre Skibe vare besjælede af deres Besætningers

Iver og som om det Ene stræbde at overgaae det Andet. Undertiden studsede Mandskabet, naar Stormen greb i Tougværket, som om det horde ubekjendte og fremmede Stemmer fra en hemmelighedsfuld Verden; og mange Gange, naar Bølgerne pladskede mod Skibets Sider, vendte de Hovederne om, i den Forventning at see en Skare af ubekjendte Væsner fra den østlige Verden springe over paa deres Dæk.

Hvad Columbus angik, da sukkede han ofte; undertiden stod han flere Minuter stille og saae mod Vesten, ligesom En, der stræbde at gjennemtrænge Nattens Mørke med Organer, skarpere end Menneskernes. Tilsidst heldede han sig forover, stirrede stivt over Rælingen af Skibet, tog derpaa sin Hue af, og syntes at opsende en Bøn eller en Taksigelse. Alt dette saae Luis der, hvor han laa, og i næste Øieblik horde han Amiralen kalde:

„Pero Gutierrez — Pedro de Munnoz — Luis — eller hvad Du hedder!“ — sagde Columbus, medens hans skjønne, mandlige Stemme skjælvede af den Bevægelse, som han var i, — „Kom hid, min Søn! Siig mig om Dine Øine ere overeensstemmende med Mine! Se i denne Retning — her — mere til denne Side! Seer Du noget Usædvanligt der?“

„Jeg seer et Skin, Sennor! Noget, der ligner et Lys; det er hverken større eller mere skinnende; og det

forekommer mig at det bevæger sig, som om det bliver baaret i Haanden eller drevet af Bølgerne."

„Dine Dine bedrage Dig ikke! Du seer at det ikke kommer fra nogen af vore Kammerater, der Begge befinde sig paa den anden Side."

„Hvad troer I da, at dette Lys betyder, Don Christopher?"

„Land! Det er enten paa Landet selv, og seer saa lidet ud formedelst Afstanden, eller det kommer fra et Skib, der er fremmed for os og tilhører Indien. Dernede staaer Rodrigo Sanches fra Segovia, Flaadens Controlleur, gaa ned og bed ham at komme herop!"

Luis gjorde hvad Amiralen forlangde, og strax derpaa var Controlleuren ved hans Side. Der hengik en halv Time, i hvilken man ikke saae Lyset igjen; derpaa flammede det to eller tre Gange op, som en Fakkel, og tilsidst forsvandt det. Denne Omstændighed blev snart bekjendt blandt Mandskabet paa Skibet, men kun Faa tillagde den saa megen Vigtighed, som Columbus selv.

„Det er Land," — bemærkede Amiralen roligt i det han vendte sig til dem, der stode omkring ham, — „inden nogle faa Timer kunne vi vente at faae det at see. Nu kunne I hæve Eders Sjæle i Taknemmelighed og Tillid, thi et saadant Tegn kan ikke skuffe. Intet Phænomeen paa Oceanet ligner dette Lys, og efter min Beregning ere

vi i en Egn af Verden, hvad der maa være Land, dersom Jorden er en Kugle."

Uagtet den store Tillid, som Amiralen yttrede, følde de Fleste af dem, der vare paa Skibet, ikke den samme Overbeviisning om Resultatet, omendskjøndt Alle haabede fuldt og fast at see Landet den følgende Dag. Da Columbus ikke sagde Mere om denne Sag, opstod den forrige Taushed, og nogle faa Minuter efter vare Alles Øine igjen henvendte mod Vesten i ængstlig Aarvaagenhed. Paa denne Maade hengik Tiden; Skibene løb med en Hurtighed, der meget overgik den Sædvanlige, til efter Midnat, da Mørket pludseligt blev oplyst af et Lysglimt og et Kanonskud fra Pinta nærmede sig, kjæmpende med den friske Passatvind.

„Der taler Martin Alonzo!" — raabde Amiralen; — „og vi kunne være overbeviiste om at han ikke har givet dette Signal for Intet. Hvem er det, der sidder deroppe paa Raaen og stirrer efter Underværkerne forud?"

„Sennor Don Almirante! det er mig!" — svarede Sancho, — „Jeg har været her siden vi sang Aftenpsalmen."

„Seer Du noget Usædvanligt i Vest? Se nøie til! Thi der forestaaer os mærkelige Ting!"

„Intet, Sennor! uden at Pinta mindsker sine Seil og at Ninna er allerede tæt ved den; ja, jeg seer ogsaa at den Sidste mindsker sine Seil."

„Priis og Ære være Gud for disse gode Efterret-

ninger! Det er Beviser paa at intet falskt Skrig dennegang har vildledt deres Dom. Vi ville forene os med vore Kammerater, forend vi tage et eneste Seil ind."

Alt var nu i Bevægelse ombord paa Santa Maria, der endnu fortsatte sin Fart en halv Time indtil den naaede de to andre Caraveler, der begge laae bi med mindskede Seil.

„Kom hid, Luis!" — sagde Columbus, — „og betragt et Syn, der ikke ofte møder den bedste Christens Blik!"

Natten var langt fra at være mørk; en tropisk Himmel straalede med tusinde Stjerner, og Oceanet selv syntes at udsende et dunkelt, melancholsk Lys. Ved saadanne Hjælpemidler var det mueligt at see flere Mile bort og især at lægge Mærke til Gjenstandene paa Randen af Oceanet. Da den unge Mand henvendte sine Øine Læværts, efter Columbus' Anvisning, saae han tydeligt et Punkt, hvor den blaae Himmel ophørde, og et mørkt Bjærg hævede sig af Vandet, strækkende sig nogle faa Mile mod Syden, og derpaa endte, som det havde begyndt, med en Forening af Himmel og Hav. Dette Mellemrum havde de samme bestemte Omrids, den samme Masse, og det samme Udseende, som et Land, seet ved Midnat.

„Betragt Indien!" — sagde Columbus, — „Det store Problem er løst! Det er udentvivl en Ø, men et Fastland er nær. Lovet være Gud!"

Syvende Kapitel.

Der er Noget, der viser Veien
Paa vildsom Sti —
Den øde Luft foruden Grændser —
En eensom Vandring men ei spildt.

Bryant.

De to eller tre Timer, der fulgte paa, vare Timer af stor og overordentlig Interesse. De tre Skibe laverede langs den dunkle Kyst, med minskede Seil, ligesom Skibe, der krydse i Mag uden at bryde sig om nogen Hast. Naar de af en Hendelse og langsomt passerede forbi hverandre, blev der verlet de hjerteligste Lykønskninger, men ingen Støi og ingen overgiven Jubel blev hørt i denne vigtige Nat. De Følelser, der vare blevne vakte i vore Æventyrere ved deres Held vare for dybe og høitidelige for noget almindeligt Udbrud af Glæde; og maaskee var der ikke een iblandt dem, der ikke i dette Øieblik i sit Indre følde den inderligste Hengivenhed i det guddommelige Forsyns Villie.

Columbus var taus. Følelser som hans finde sjeldent Ord for at udtrykke sig, men hans Hjerte strømmede over af Kjærlighed og Taknemmelighed. Han troede, at han var i det fjerne Østen, og at have naaet denne Deel af Verden ved at seile vestligt, og det er naturligt at forud-

sætte, at han ventede, at Dagen vilde gaae op over en af de Scener af orientalsk Pragt, der vare blevne beskrevne med saa megen Veltalenhed af Poloerne og andre Reisende i disse fjerne og lidet kjendte Egne. At denne eller andre Der vor beboede, var tilstrækkeligt blevet beviist, men alt det Øvrige var kun Gisninger af den vildeste og meest uvisse Charakteer. Vellugten fra Landet var alligevel udbredt paa Skibene, og saaledes forenede to Sandheder sig, for at stadfæste det heldige Udfald af deres Reise.

Endelig nærmede denne saa længe ønskede Dag sig, og den østlige Himmel begyndte at antage de Farver, der gaae foran for Solens Opgang. Da Lyset udgjød sig over det mørkeblaae Ocean og naaede Den, blev dennes Omrids mere og mere tydelige; derpaa bleve Gjenstandene synlige paa dens Overflade, Træer, Sletter, Klipper, og Ujævnheder, der traad frem af Mørket, indtil det hele Maleri var overtrukket med Morgenens graa høidelige Farver. Nu naaede Solstraalerne Den, forgyldte dens fremstaaende Punkter og satte Andre i Skygge. Derpaa blev det tydeligt, at deres Opdagelse var en Ø; ikke af stort Omfang, begroet med Skov og af et grønt smilende Udseende. Landet var lavt, men det saae ud som et Paradiis i de Mænds Øine, der aldrig havde ventet at see fast Land igjen. Synet af den moderlige Jord er altid glædeligt for Sømanden, naar han i lang Tid ikke har seet andet end Vand og Himmel, men tre Gange saa glædeligt forekom det nu

Mænd, der ikke alene saae deres Fortvivlelse forjaget, men deres henrivende Forhaabninger oplivede igjen. Efter Landets Beliggenhed i Nærheden af ham tvivlede Columbus ikke paa, at han havde passeret en anden Ø, hvorpaa han havde seet Lyset, og denne Gisning stadfæstede sig ogsaa siden.

Solen var næppe gaaet op, førend man saae levende Væsner komme ud af Skovene og stirre forbausede paa de Maskiner, der viisde sig saa uventet, og som de eenfoldige Øboere ansaae for Sendebud fra Himmelen. Kort efter lod Columbus sin lille Flaade kaste Anker, og gik i Land for at tage Øen i Besiddelse i sin Souverains Navn.

Denne Handling foregik med al den Høitidelighed, som det stod i vore Æventyreres Magt at give den. Ethvert Skib sendte en Baad med sin Commandeur. Amiralen, der var klædt i Skarlagen og bar det kongelige Banner, gik foran, medens Martin Alonzo og Vincente Yanez Pinzon fulgde efter med Korsbanneret, Expeditionens Symbol, og med Faner, hvori man læsde de to Souverainers Begyndelsesbogstaver F og I.

Den sædvanlige Skik ved saadanne Leiligheder blev iagttaget saasnart man naaede Kysten. Columbus tog Landet i Besiddelse, i det han takkede Gud for det lykkelige Udfald af Expeditionen, og derpaa begyndte han at see sig om for at erholde et Begreb om Værdien af denne Opdagelse *.

* Det er en mærkværdig Omstændighed, at Beliggenheden og Navnet af den Ø, som man først opdagede paa denne

Ikke saasnart vare Ceremonierne udforte forend Mandskabet begyndte at samle sig om Amiralen, for at bringe ham sine Lykønskninger, og for at bevidne ham sin Anger for sin egen Mistillid og Modløshed. Denne Scene er ofte bleven beskrevet som et Beviis paa det menneskelige Gemyts Ustadighed og Svaghed; da det Væsen, som man for kort siden ansaae for en dumdristig og egenkjærlig Æventyrer nu blev betragtet som en Gud. Amiralen blev ikke mere stolt af denne Smiger, end han var bleven skræmmet af den forrige Misfornøielse; han beholdt det samme ro-

heromte Reise er forblevet en Gjenstand for Tvivl og Strid lige indtil vore Dage. De Fleste, nogle af de bedste Authoriteter iberegnede, ere af den Mening at det var Den Cat, som Amiralen gav Navn af San Salvador, medens Andre paastaae, at det var den, der nu kaldes Turksoen. Grunden for den sidste Mening er Dens Beliggenhed og den Cours, man siden tog for at naae Cuba. Munoz er af den Mening at det var Watlingsoen, der ligger lige Østen for Cat Eiland, omtrent i een Grads Frastand. Med Hensyn til Turks Eiland, da er der ingen Kjendsgjærninger, der understotte denne Mening. Den Cours, man styrede, da man forlod Den var ikke vestlig, med sydvestlig; og vi finde Columbus omhyggelig for at komme syd paa, for at naae Cuba, der var bleven ham beskreven af de Indfødte, og som han ansaae for Cipango. Munoz har ingen Grund angivet for sin Mening, men Watlings Eiland svarer ikke til den store Somands Beskrivelse. Det Lys, som han havde opdaget, havde udentvivl været paa denne Ø.

lige Udvortes og det samme ærefrygtbydende Væsen mod dem, der trængde sig omkring ham; endskjøndt en opmærksom Jagttager vilde have bemærket et Glimt af Triumph i hans Die, og et Skjær af indre Henrykkelse paa hans Kinder.

„Disse ærlige Folk ere ligesaa ustadige i deres Frygt, som de ere udskeiende i deres Glæde," — sagde Columbus til Luis, da han var bleven en Smule befriet fra Trængslen; — „Igaar vilde de have kastet mig i Soen, og i Dag ere de meget tilbøielige til at forglemme Gud selv for hans uværdige Creatur. Seer Du ikke, at de Mænd, der ved deres Misfornøielse voldte os de fleste Bekymringer, nu ere de ivrigste i at yttre deres Bifald?"

„Det er meget naturligt, Sennor! at Frygten gaaer over til Jubel. Disse Karle bilde sig ind, at de lovprise Eder, da de i Grunden kun glæde sig over at de ere undslupne en ubekjendt, men frygtet Fare. Vore Venner Sancho og Pepe synes ikke at være saa begeistrede, thi medens den Sidste plukker Blomster paa denne Kyst af Indien, synes den Første at see sig om med en roesværdig Besindighed, som om han beregnede Breden og Længden af Storchanens Doblaer."

Columbus smilde, og ledsaget af Luis, nærmede han sig til de to omtalte Mænd, der stode lidet afsides fra de Øvrige af Gruppen. Sancho stod med Haanden i Barmen og betragtede Scenen med en Philosophs Koldblodighed. Til ham nærmede Amiralen sig først.

„Hvordan er det, Sancho!“ — sagde den store Sømand, — „Du betragter denne ophøiede Scene saa koldt, som om det var en Gade i Moguer, eller en Mark i Andalusien?“

„Sennor, Don Almirante! Den samme Haand skabde Begge. Dette er ikke den første Ø, hvorpaa jeg er landet, heller ikke er hine nogne Vilde de første Mennesker, som jeg har seet ikke klædte i Skarlagens Troier.“

„Men har Du da ingen Følelse for vor Lykke? — Takker Du ikke Gud for denne store Opdagelse? Betænk, min Ven! vi ere paa Grændserne af Asien, og dog ere vi komne hid ved at holde en vestlig Cours.“

„At dette Sidste er sandt, Sennor! vil jeg selv sværge paa, da jeg har holdt Roerpinden i min egen Haand, og det en stor Deel af Veien. Troer I, Sennor, Don Almirante! at vi ere komne langt nok i denne Retning til at have naaet den bageste Side af Jorden, eller til at staae lige under Fødderne af Spanien?“

„Ingenlunde! Storchanens Rige har næppe den Beliggenhed, som Du mener.“

„Hvad vil der da, Sennor! forhindre dette Lands Doblaer i at falde ud i Luften, saa at vi intet faae for Umagen?“

„Den samme Magt, der forhindrer vore Caraveler i at falde ud fra Soen, og Vandet i at følge dem. Alle disse Ting ere afhængige af naturlige Love, min Ven! og Naturen er en Lovgiver, der forlanger Lydighed.“

„Alt dette er Mauriſkt for mig;“ — ſvarede Sancho, idet han gned ſine Øine, — „her ere vi i Sandhed, om vi ikke ere lige under Fødderne af Spanien, dog ſtaaende omtrent ſom paa Siden af et Huus; og dog finder jeg det ikke mere vanſkeligt at holde et fuldt Glas, uden at det ſkal løbe over, end jeg fandt det i Moguer.“

„Du er ingen Maurer, Sancho! omendſkjøndt Din Faders Navn er en Hemmelighed. Og Du, Pepe! hvad finder Du ved disſe Blomſter, der ſaa tidligt kan bortlede Din Opmærkſomhed for alle disſe Underværker?“

„Sennor! jeg plukker dem til Monica. Et Fruentimmer har en mere fiin Følelſe, end en Mand; og vil være glad ved at ſee med hvilke Slags Prydelſer Gud har ſmykket Indien“. — „Troer Du da, Pepe! at Din Kjærlighed kan holde disſe Blomſter friſke indtil vore gode Caraveler igjen have gjennemkrydſet det atlantiſke Hav?“ — ſpurgde Luis leende.

„Hvem veed det, Sennor Gutierres? Et varmt Hjerte gjør en god Ammeſtue. I vil, hvis I ellers foretrækker en caſtilianſk Dame, for alle Andre, gjøre vel i at tænke paa hendes Skjønhed og plukke nogle af disſe Planter for at ſmykke hendes Haar.“

Columbus vendte ſig nu om, da det lod til at de Indfødte havde i Sinde at nærme ſig til de Fremmede, medens Luis forblev hos den unge Sømand, der vedblev at plukke de tropiſke Blomſter. Inden et Minuts For-

løb var vor Helt beskjæftiget paa samme Maade, og længe førend Amiralen og de forbausede Oboere havde begyndt deres første Samtale, havde han bundet en uhyre Krands, som han allerede indbildte sig at see om Mercedes skjønne, mørke Haar.

De Begivenheder, der nu fulgde paa, ere for bekjendte for enhver dannet Læser, til at de behøve at gjentages her. Efterat Columbus havde tilbragt en kort Tid paa San Salvador, seilede han, deels ledet af sin Nysgjærrighed, deels bevæget ved de Indfødtes sande eller falske Efterretninger, til andre Der, indtil han den 28 naaede Cuba. Her bildte han sig en Tidlang ind, at han havde naaet det faste Land, og han vedblev at seile langs med Kysten, først i nordvestlig, siden i sydøstlig Retning, næsten i een Maaned. Fortroligheden med de nye Scener, der snart tabde deres Indflydelse, gjorde at indgroet Gjærrighed og Ærgjærrighed begyndte igjen at blive herskende hos nogle af dem, der havde været ivrigst i at bevidne Amiralen deres Underkastelse, da Opdagelsen af Landet saa seierrigt beviisde Rigtigheden af hans Theori og deres egen Feiltagelse. Iblandt dem, som dette var Tilfældet med, var Martin Alonzo Pinzon, der, da han fandt sig næsten aldeles udelukket fra Omgang med den unge Greve af Lera, i hvis Øine han blev vaer, at han kun indtog en meget underordnet Plads, begyndte at bilde sig noget ind og misundte Columbus en Ære, som han nu bildte sig ind at

han havde sikkret sig selv. Der var faldet heftige Ord mellem Amiralen og ham ved mere end een Leilighed, førend de saae Land, og hver Dag hendte der sig noget, der forøgede deres Kulde mod hinanden.

Det er ikke dette Værks Hensigt at dvæle ved de Begivenheder, der nu fulgde paa, da Æventyrerne droge fra den ene Ø til den Anden, fra Havn til Havn, fra Strøm til Strøm. Det var snart klart, at de havde gjort meget vigtige Opdagelser, og Æventyrerne bleve Dag for Dag bevægede til at fortsætte deres Undersøgelser, og at følge Anviisninger, der tildeels vare misforstaaede, men som de bildte sig ind vilde føre dem til Guldminer. Allevegne mødte de en ophøiet og rig Natur, Scener, der fortryllede deres Øine, og et Clima, der henrykkede deres Sandser; men overalt fandt de Mennesker paa de Vildes lave Culturtrin. Den falske Indbildning, at de vare i Indien, var almindelig, og erhver Efterretning, som de erholdt af disse eenfoldige Væsner, enten ved Ord eller Gebærder, blev anseet for at have en Hentydning paa Østens Rigdomme. Alle troede, at de vare enten i Storchanens Rige, eller paa Grændserne af det. Under saadanne Omstændigheder, da hver Dag medførde andre Scener, og lovede endnu større Nyheder, tænkde kun Faa af dem paa Spanien, undtagen i Forbindelse med den Ære at vende lykkelige og triumpherende tilbage. Selv Luis dvælede i Tankerne mindre stadigt ved Mercedes, da han lod hendes Billede, hvor for-

tryllende det end var, undertiden blive fortrængt af de usædvanlige Skuespil, der fremstillede sig for hans physiske Syn, og fulgde saa uophørligt paa hverandre. Det er sandt, at der ikke viisde sig noget Væsentligt uden den frugtbare Jordbund og det milde Clima, for at virkeliggjøre vore Eventyreres store Forventninger med Hensyn til Pengefordele, men hvert Øieblik var fyldt med Haab, og Ingen vidsde hvad den kommende Dag vilde bringe.

Tilsidst blev der sendt to Agenter ind i det Indre for at gjøre Opdagelser, og Columbus benyttede sig af denne Leilighed for at kjølhale sine Skibe. Paa den Tid da man ventede at Expeditionen skulde vende tilbage, drog Luis bort med en Deel bevæbnede Mænd, for at møde den. Sancho var i hans Følge. De Udsendte mødte man paa deres Tilbageveі, en kort Dagmarsch fra Skibene, ledsagede af nogle Faa af de Indfødte, der fulgde efter dem med overordentlig Nysgjærrighed, og ventede hvert Øieblik, at see deres ubekjendte Gjæster tage Flugten op til Himmelen. Der blev gjort Holdt en kort Tid for at tage Forfriskninger, da de to Partier vare stødte sammen, og Sancho, der var ligesaa uforfærdet paa Landjorden, som paa Havet, begav sig til en Landsby, der laa ikke langt fra det Sted, hvor de havde gjort Holdt. Her forsøgde han paa med Geberder, at gjøre sig saa behagelig for Indvaanerne, som en af hans Udseende var i Stand til. Sancho figurerde i denne lille Landsby under de samme

Fordele, som en fornem Mand nyder, naar han besøger en Bondeby, da hans Tilskuere ikke vare klogtige nok til bedre at gjøre Forskjel paa Snittet af en Trøie og Maaden at bære den paa, end paa en Bonde og en Adelsmand. Han havde ikke i mange Minutter ageret Stormanden blandt hisse eenfoldige Væsner, førend de syntes at længes efter at give ham nogle Beviser paa deres Agtelse. Der traad en Mand frem med nogle mørke, tørre Blade i Haanden, og rakde vor Helt dem paa den ydmyge Maade, paa hvilken en Tyrk vilde række sine Syltetøier, eller en Amerikaner sin Kage. Sancho var i Færd med at modtage Foræringen, endskjøndt han langt hellere havde ønsket en Dobla som han ikke havde seet siden han modtog den Sidste af Amiralen, da de fleste af Cubanerne gjorde en Bevægelse fremad, og udtaelde ydmygt, og med Eftertryk, det Ord: „Tobacco! Tobacco!" Paa dette Vink traad den Person, der holdt Foræringen, tilbage, gjentog det samme Ord, og foretog sig noget, der, som der var klart, i dette Lands Sprog kaldtes Tobacco. Dette var snart gjort; han rullede Bladene sammen i Skikkelse af en plump Cigar, og overgav Sømanden en ordentlig Tobacco. Sancho tog imod Foræringen, nikkede naadigt med Hovedet, gjentog selv Ordet paa bedste Maade, og stak Tobaccoen i Lommen. Det var tydeligt, at denne Bevægelse satte Tilskuerne i Forundring; men efter en lille Raadslagning tændte den Ene af dem Enden af en saadan Rulle, stak den anden Ende i

Munden, og begyndte at puste en saadan Masse af en let vellugtende Rog fra sig, at det glædede ikke alene ham selv, men som det lod, alle omkring ham. Sancho prøvede paa at gjøre ham det efter, men Udfaldet var, ligesom det er sædvanligt med Begyndere i dette Fag, at han vendte tilbage til sine Kammerater med et Ansigt saa blegt som en Opiumtygger, og med et Ildefinde, som han ikke havde følt Mage til, siden han første Gang forlod Havnen ved Saltes, for at vove sig ud paa det oprørte Atlanterhav.

Denne lille Scene kan kaldes Indførelsen af den velbekjendte amerikanske Urt i den civiliserede Verden; Spaniernes Misforstaaelse med Hensyn til Navnet bestod i, at de overførde Benævnelsen af Sammenrulningen paa Planten selv. Saaledes var Sancho den første christelige Tobaksryger; en Fuldkommenhed, som nogle af hans Tidsalders største Mænd snart gjorde ham stridig, og som har udstrakt sig lige til vore Tider.

Da de Udsendte vare vendte tilbage, seilede Columbus bort, i det han styrede langs med Nordkysten af Cuba. Medens han kjæmpede med Passatvinden for at komme Øst paa, fandt han Vinden for stærk, og besluttede at søge en Havn paa Den Cuba, som han kaldte Puerto del Principe. I denne Hensigt gav han et Signal, for at kalde Pinta til sig, og da Natten faldt paa, blev der tændt Lys, for at sætte Martin Alonzo i Stand til at forene sig med sin

Commandeur. Den næste Morgen i Dagbrækningen, da Columbus kom op paa Dækket, kastede han et Blik omkring sig og saae Nina læverts, men intet Tegn til den anden Caraveel.

„Har Ingen seet Pinta?" — spurgde Amiralen Sancho, der stod ved Rattet.

„Senner, jeg saae den saa længe som Øine kunde see et Skib, der strøbde at komme af Syne; Master Martin Alonzo er forsvunden der Osten paa, medens vi lagde bi her, for at vente paa at han skulde komme ned."

Columbus indsaae nu, at han var bleven forladt af den samme Mand, der engang havde viist saa megen Iver for hans Skyld, og som nu gav et nyt Beviis paa hvorledes Venskab forsvinder for Egennytte og Begjærlighed. Blandt vore Eventyrere var der megen Tale om Guldminer, som de Indfødte havde beskrevet dem, og Amiralen nærede ingen Tvivl om, at hans ulydige Staldbroder havde benyttet sig af sin Caraveels overlegne Hurtighed, for først at naae det Eldorado, som deres Hu stod til. Men da Vinden vedblev at være ugunstig, vendte Santa Maria og Ninna tilbage til Havnen, for at opbebie en Forandring. Denne Skilsmisse fandt Sted den 21 November, i hvilket Øieblik Expeditionen ikke var kommen længere end til Nordkysten af Cuba.

Fra denne Tid af til den 6te i den følgende Maaned vedblev Columbus at undersøge denne ædle Ø, da han

krydsede det man siden kaldte luverts Passagen, og naaede Kysten af Haiti. I al den Tid havde man, saa meget som Omstændighederne tillode det, havt Samqvem med de Indfødte, da Spanierne, som en Følge af Columbus' menneskelige og kloge Forholdsregler, gjorde sig Venner, hvor de kom. Det er sandt, at de nogle faa Gange udøvede Voldsomheder, ved at gribe et halvt Dusin Mennesker, for at føre dem til Spanien, som en Foræring til Donna Isabella; men denne Handling fandt let Undskyldning efter hine Dages Anskuelser, formedelst den Ærbødighed, som man havde for den kongelige Værdighed; og af den Grund, at en saadan Bortførelse var til Frelse for de Fangnes Sjæle.

Æventyrerne glædede sig mere ved det stolte, men dog indtagende Udseende af Hayti, end det havde været Tilfældet ved Synet af den nærliggende Ø Cuba. De fandt Indbyggerne smukkere og mere civiliserede end nogen af dem, de hidindtil havde seet. Man saae ogsaa Guld iblandt dem i en betydelig Mængde, og Spanierne indrettede et Slags Handel med dem, ved hvilken civiliserede Menneskers sædvanlige Formaal var Bevæggrunden paa den ene Side, og Falkebjælder syntes at have været det, man var meest begjærlig efter paa den anden Side.

Paa denne Maade, og med at gjøre dristige Fremskridt langs med Kysten, var Amiralen beskjæftiget, indtil den 20de i samme Maaned, da han naaede et Punkt, der, som man sagde, laa nær ved det Sted, hvor den store

Casik over denne Deel af Øen residerede. Denne Fyrste, hvis Navn var, eftersom Spanierne stavede det, Guacanangari, havde mange skatskyldige Casikker, og var, forsaavidt man kunde forstaae hans Undersaatters kun halv forstaaelige Beskrivelser, en Monark, der var meget elsket. Den 22de, medens Skibene laae i Bugten ved Acul, hvor de havde kastet Anker to Dage iforveien, saaes en stor Kanoe seile ind i Havnen. Kort efter blev der tilkjendegivet Amiralen, at denne Baad indeholdt en Gesant fra den store Casik, der bragde Foræringen fra sin Herre, med den Begjæring, at Skibene vilde seile en Miils Vei længere østligt, og kaste Anker ved den By, hvori Fyrsten selv boede. Da Vinden forbød strax at opfylde dette Ønske, blev der bortskikket et Sendebud med et passende Svar, og Gesanten vendte tilbage. Kjed af denne Uvirksomhed, begjærlig efter at see noget mere af det Indre, og dreven af en medfødt Kjærlighed til Æventyr, forlangde Luis, der i en Hast havde sluttet Venskab med en ung Mand af Gesantens Følge, ved Navn Mattinao, Tilladelse til at ledsage ham og at gjøre Reisen i hans Kanoe. Columbus gav sit Samtykke, men ikke med stor Lyst, da vor unge Helts Rang og Vigtighed gjorde ham dobbelt bange for Følgerne af et Forræderi eller et uventet Tilfælde. Men tilsidst fik Luis' indstændige Bønner Overhaand, og han reisde, med mange Formaninger om at være forsigtig, og at erindre, at man vilde lægge Amiralen det til Last, hvis der tilstødte ham

noget Ondt. For Forsigtigheds Skyld fik Sancho Munoz Ordre til at ledsage ham paa dette Riddertog, som hans Livjæger.

Da intet frygteligere Vaaben end en stump Piil var endnu blevet seet i de Indfødtes Hænder, vægrede den unge Greve af Llera sig ved at tage sin Pantsersærk paa; han var blot bevæbnet med sit gode Sværd, der havde forsøgt sin Dygtighed paa mangen maurisk Brynie og Hjælm, og beskyttet af et let Skjold. Man gav ham et Skydegevær i Haanden, men han vægrede sig ved at tage imod det, som et Vaaben, der ikke anstod en Ridder, og som robede en Mistillid, som de Indfødte ikke havde fortjent ved deres Opførsel. Dog var Sancho mindre samvittighedsfuld og modtog Vaabnet. For at bortvende deres Ledsageres Opmærksomhed fra en Tilladelse, som Amiralen selv følde var en Afvigelse fra hans egne strænge Love, gik Luis og hans Ledsager i Land og besteg Kanoen paa et Sted, der ikke kunde sees fra Skibene, for at deres Fraværelse ikke skulde blive bekjendt. Det er en Følge af denne Omstændighed, saavelsom af den Hemmelighedsfuldhed, der tilslørede den unge Adelsmands Forhold til Expeditionen, at de Begivenheder, som vi nu ere ifærd med at fortælle, aldrig ere blevne indførte i Amiralens Dagbog, og følgelig have undgaaet de forskjellige Historieskriveres Opmærksomhed, der siden have samlet deres Efterretninger af dette vigtige Document.

Ottende Kapitel.

I Fantasiens Die synes Du
En levende Blomst, i Luften født,
Der skyder Knopper i den gyldne Himmel,
Og spreder ud sin Vellugt der.

Sutermeister.

Uagtet hans naturlige Kjækhed og en Ligegyldighed mod Faren, der steeg til Forvovenhed, saae Luis sig dog ikke alene med Haytierne, uden i det mindste paa det meest levende at føle det Usædvanlige ved sin Stilling. Alligevel indtraf der Intet, der kunde vække hans Mistanke; og han vedblev sine ufuldkomne Samtaler med sine nye Venner, der af og til blev afbrudt af en Bemærkning til Sancho paa Spansk. Istedetfor at følge Baaden fra Santa Maria, som Gesanten havde besteget, seilede Kanoen nogle Mile længere østligt, da Luis ikke vilde vise sig i Guacanagaris By førend Skibene vare komne, eftersom han vilde begive sig hemmeligt til sine Staldbrødre, saaledes at han ikke vakde nogen Opmærksomhed.

Vor Helt vilde ikke have været nogen oprigtig Elsker, dersom han var forbleven ligegyldig mod den herlige Natur, der udbredte sig for hans Blikke, da han saaledes seilede hen langs med Hispaniolas Kyster. Mere end een Gang yttrede han sin Glæde ved Udraab og ligesaa ofte

besvarede Sancho disse med den samme Henrykkelse, om just ikke nøiagtigt i samme Sprog, da han ansaae det for et Slags Pligt, at gjentage alt, hvad den unge Adelsmand yttrede i sit partiske Sværmeri.

„Jeg anseer det, Senner Conde!“ — bemærkede Sømanden, da de havde naaet et Sted flere Mile neden for det, hvor de fra Skibet vare gaaede i Land, — „Jeg antager det for vist, Senner Conde! at Eders Excellence veed hvorhen disse nøgne Krabater føre os De synes at have Hastværk, og have udentviol en Havn i Tankerne om ikke i Sigte.

„Er Du bange, Ven Sancho, siden Du gjør dette Spørgsmaal saa alvorligt?“

„Om jeg er, Don Luis! Det er blot for Familien Bobadillos Skyld at jeg er ængstelig, thi den vilde miste sit Overhoved, dersom der tilstødte Eders Excellence et Uheld. Hvad bryder Matrosen Sancho sig om enten han bliver gift med en Prindsesse i Civango og antaget som Søn af Storchanen, eller han forbliver en ubetydelig Matros fra Moguer? Det er omtrent det samme, som om en bod ham Valget imellem at bære en Troie og at æde Hvidløg, og at gaae nøgen og at spise søde Frugter i Overflødighed. Jeg antager det for afgjort, Senner! at Eders Excellence ikke vilde have Lyst til at bortbytte Slottet Lera for den store Casiks Palads.“

„Du har Ret, Sancho! endogsaa Rangen er afhæn-

gig af det Selskabs Forfatning, i hvilket vi leve. En castilianſk Adelsmand kan ikke misunde en Souverain paa Hayti."

„Og det i Særdeleshed siden min Herre, Senner Don Almirante offentligt har bekjendtgjort, at vor naadige Dronning, Donna Isabella, herefter og for bestandigt er dens Souverain;" — sagde Sancho med et betydningsfuldt Blik; — „dette gode Folk kjender nok kun lidt til den Ære, man viser det, og allermindst hans Høihed, Kong Guacanagari."

„Stille, Sancho! hold saadanne ubehagelige Yttringer hos dig selv. Vore Venner styre nu Kanoen mod Mundingen af hiin Flod og synes at ville lægge til Land der."

Paa denne Tid havde de Indfødte fulgt Kysten saa langt som det var deres Hensigt, og styrede nu hen imod Mundingen af en lille Flod, der udsprang fra de ædle Bjærge, der saaes inde i Landet, og tog sin Vei gjennem en smilende Dal til Havet. Denne Flod var hverken bred eller dyb, men den indeholdt dog langt mere Vand, end der behoves for de Baade, der vare i Brug hos de Indfødte. Dens Bredder vare bekrandsede med Buske, og da de seilede op ad den, saae Luis vel et halvt hundrede Pladser, hvor han med Glæde vilde havetilbragt sit Liv, forudsat at det var i Selskab med Mercedes. Det er næppe nødvendigt at føie til, at han i alle disse Scener forestil-

lede sig sin Herskerinde klædt i Fløil og Silke, der den Tid var saa brugeligt blandt høibaarne Damer, og at han saae hendes naturlige Ynde forskjønnet ved de fine og dannede Sæder, der vare dem egne, der levede ved Hoffet og hver Dag, om ikke hver Time omgikkes med deres kongelige Herskerinde.

Da Canoen løb ind imellem de to Forbjærge, der dannede Mundingen af Floden, gjorde Sancho den unge Adelsmand opmærksom paa en lille Flaade af Canoer, der vare komne for Vinden fra Østkanten, sandsynligviis, ligesom saa mange Andre, som man den Dag havde seet, bestemte for Bugten ved Acul, for at aflægge et Besøg hos de viunderlige Fremmede. De Indfødte i Canoen betragtede ogsaa denne lille Flaade, der drev for Vinden under sine Seil af Bomuld, og med deres Smiil og Tegn viisde de, at de tilskreve den den samme Bestemmelse. Omtrent paa denne Tid, eller ligesom de seilede ind i Mundingen af Floden, trak Mattinao en tynd Ring af puurt Guld frem under den lette Bomuldskappe, som han bar, og satte den paa sit Hoved som en Krone. Dette vidsde Luis var et Tegn til at han var en Casik, en af dem, der vare skatskyldige til Guacanagari, og han reisde sig for at hilse ham ved dette Beviis paa hans Rang, en Handling, der blev efterlignet af alle Haytierne. Af denne Omstændighed, drog Luis med Rette den Slutning, at Mattinao nu var kommen inden for Grændserne af det District, der erkjendte hans

Herredsmme. Fra det Øieblik af, da den unge Casik aflagde sit Incognito, holdt han op med at roe, og forsøgte, i det han antog en Mine fuld af Værdighed og Myndighed, paa at indlede en Samtale med sin Gjæst saa godt, det var ham mueligt. Han udtaelde ofte det Ord Ozema og Luis sluttede sig til af den Maade, hvorpaa han brugde det, at det var Navnet paa hans meest elskede Kone, da Spanierne allerede havde opdaget, at Casikkerne tillode Polygami, medens de med Strenghed holdt deres Undersaatter til kun at have een Kone.

Canoen seilede flere Mile op ad Floden, indtil den naaede en af disse tropiske Dale, i hvilken Naturen synes at have udtømt alle sine Midler til at gjøre Jorden behagelig. Medens Egnen havde meget af en Ørks frie Udseende, havde Menneskernes Nærværelse i Aarhundreder dog bersvet den alle dens mere vilde og raae Træk. Ligesom de, der beboede den, havde denne Egn alle en naturlig Yndes Tillokkelser. Boligerne var ikke uden Skjønhed, hvorvel de vare simple, som deres Eieres Fornødenheder. Planterne stode i Blomster midt om Vinteren, og Grenene bugnede endnu under Vægten af deres nærende og velsmagende Frugter.

Mattinao blev modtaget af sit Folk med en ivrig Nysgjærrighed, blandet med dyb Agtelse. Hans venlige Undersaatter flokkedes omkring Luis og Sancho, ligesaa forundrende som civiliserede Mænd vilde være ved at see en af

Propheterne igjen vende tilbage paa Jorden. De havde hørt om Skibenes Ankomst, men de betragtede ikke deste mindre dem, der vare paa dem, som komne fra Himmelen. Dette var sandsynligviis ikke deres Mening, der vare af høiere Rang, thi endog i vild Tilstand er det langt fra at den simple Mands Tænkemaade er den samme som de faa Begunstigedes. Enten det nu var formedelst hans mere indskrænkede Væsen, eller fordi hans Vane mere lignede Indianernes simple Sæder, saa er det vist, at Sancho snart blev Mængdens Yndling, medens Greven af Llera syntes at blive mere agtet af Mattinao og de Fornemmere af Folket. Ifølge denne Omstændighed bleve de to Spaniere snart adskilte, da Sancho af Mængden blev ført til et Slags Firkant midt i Staden, medens Don Luis blev bragt til Casikkens Bolig.

Aldrig saasnart befandt Mattinao sig sammen med vor Helt og to af sine meest fortrolige Venner, førend Indianerne med Iver gjentog Ordet Ozema. Derpaa fulgde en heftig Samtale og der blev bortskikket et Sendebud, Luis vidste ikke hvorhen, hvorpaa de to Anførere gik bort og lod Luis alene med Casikken. Denne tog nu sin gyldne Ring af Hovedet, og indhyllede sin Person, der hidtil havde været næsten nøgen, i en Bomuldskaabe, hvorpaa han gav Luis et Tegn til at følge med og forlod Bygningen. Spanieren kastede sit Skjold paa Skulderen, stak sit Sværd saaledes i Bæltet, at det ikke kunde falde ham

besværligt paa Veien og fulgde ham med saa megen Tillid, som om han fulgde en Ven gjennem Gaderne i Sevilla.

Mattinao tog Veien gjennem en Lund, hvor tropiske Planter groede yppigt under Grenene af Træer, der bugnede af velsmagende Frugter, i det han fulgde en Sti, der slyngede sig langs hen med Bredden af en Strøm, som kom fra et Kløft og udgjød sine Vande i Floden længere nede. Den Vei, han lagde tilbage, var omtrent en halv Miil. Her naaede han en Gruppe af landlige Boliger, der laa paa en yndig Affats paa Siden af et Bjærg, hvorfra de overssaae den større By nede ved Floden, og endog havde Udsigt til det fjærne Ocean. Luis saae strax, at dette behagelige Opholdsted var bestemt for det smukke Kjøn, og han tvivlede ikke paa, at det var et Slags Serail, hvori den unge Casiks Koner levede i Eensomhed. Han blev ført ind i en af de fornemmeste Boliger, hvor de simple, men behagelige Forfriskninger, der vare i Brug hos de Indfødte, igjen bleve satte for ham.

Een Maaneds Omgang havde ikke været tilstrækkelig til at gjøre nogen af Parterne fortrolig med den Andens Sprog. Spanierne havde opsnappet nogle faa af Indianernes almindeligste Ord, og Luis var maaskee en af dem, der besad meest Færdighed i at bruge dem; dog er det sandsynligt at han tiere tog feil, end traf det Rette, endog naar han meest var overbeviist om at han ikke feilede. Men Venskabets Sprog misforstaaes ikke let, og vor

Helt havde ikke næret den mindste Mistillid fra den Tid, da han forlod Skibet, indtil det nærværende Øieblik.

Mattinao havde sendt et Budskab til en nærliggende Bolig, da han traad ind der, hvor Luis nu befandt sig, og da Spanieren havde havt tilstrækkelig Tid til at tage Forfriskninger til sig, stod Cacikken op og med en artig Geberde, der kunde have anstaaet en Ceremonimester ved Dronning Isabellas Hof, indbød han den unge Adelsmand til at følge med. De toge Veien langs med Terrassen til et Huus, der var større end sædvanligt, og som tydeligt nok indeholdt adskillige Underafdelinger. De traad ind i et Slags Forgemak; her forbleve de kun i nogle Minutter. Efter en kort Samtale med et Fruentimmer, trak Cacikken et Forhæng, der var kunstigt gjort af Sogræs, tilside, og de traad ind i et indre Værelse. Det havde kun een eneste Beboer, hvis Characteer Luis troede blev antydet ved det ene Ord „Ozema", som Cacikken udtaelde i en lav lidenskabelig Tone, da de traad ind. Luis bukkede for den indianske Skjønhed og det saa dybt, som om han havde gjort en Compliment for en høibaaren Dame i Spanien, derpaa fæstede han et langt beundrende Blik paa den nysgjærrige, men halvt forskrækkede unge Skabning, der stod for ham, og raabde i en Tone, der tilkjendegav Beundring, Henrykkelse og Forbauselse: „Mercedes"!

Den unge Cacik gjentog dette Navn saa godt som han kunde, i det han tydeligt nok antog det for et spansk

Udtryk, der skulde tilkjendegive Beundring eller Tilfredshed; medens den skjælvende unge Skabning, der var Gjenstanden for al denne Beundring, traad et Skridt tilbage, rødmede, lo og mumlede med en sød og musikalsk Stemme: „Mercedes!" Hun stod med Armene korsviis over Brystet, og lignede en Statue, der udtrykde Forundring. Men det vil være nødvendigt at forklare, hvorfor Luis' Tanker i dette Øieblik saa pludseligt bleve henvendte paa hans Herskerinde, saa at han udtaelde hendes Navn. For at gjøre dette ville vi først forsøge en kort Beskrivelse over Ozema, thi saaledes heed virkelig den unge indianske Skjønhed.

Alle Beretninger stemme overeens i at beskrive de Indfødte i Vestindien som særdeles veldannede og udmærkede ved den naturlige Ynde i deres Bevægelser, der afnødte Spanierne Beundring. Deres Farve var ikke ubehagelig, og Indvaanerne af Hayti i Særdeleshed vare, efter Beretningerne, kun lidet mørkere, end Spanierne. De, der kun vare lidet udsatte for dette Climas klare Sol, og som især opholdt sig i Lundenes Skygger, eller indsluttede i deres Boliger, ligesom Personer af de høiere Stænder i Europa, kunde endogsaa kaldes smukke. Dette var virkelig Tilfældet med Ozema, der ikke var den unge Caciks Kone, men hans eneste Søster. Ifølge Lovene paa Haiti gik en Caciks Værdighed over paa Qvindelinien, og en Søn af Ozema vilde blive betragtet som sin Morbroders Arving. Med Hensyn hertil og til den Omstændighed, at den vir-

kelige kongelige Linie, hvis et saa ædelt Udtryk kan anvendes paa en saa simpel selskabelig Forfatning, nu ikke bestod af flere end to Individer, var Ozema bleven opdraget med mere Omhed af sin Stamme, i det man søgde at bortfjerne alle Sorger fra hende, og udsatte hende saa lidet som mueligt for Besværligheder Hun havde naaet sit attende Aar, uden at have provet nogen af de Sorger og Vanheld, der ere mere eller mindre uadskillelige Ledsagere af det vilde Liv; endskjondt Spanierne gjorde den Bemærkning, at alle de Indianere, som de hidindtil havde seet, syntes at være mere eller mindre frie for saadanne Onder. De tilskrev deres Jordbunds herlige Egenskaber, Climatets milde Varme, og den sunde Luft denne Omstændighed. Med eet Ord, Ozema besad i sin Person alle de Fordele, som Frihed for Tvang, naturlige Yndigheder og mild Yppighed kunde laane en qvindelig Form, i et mildt Clima, med en sund og simpel Levemaade og et fuldkommen Ubekjendtskab med Farer, Sorger og Besværligheder. Det vilde ikke have været vanskeligt at forestille sig Eva saaledes, da hun først viisde sig for Adam, nylig kommen af Skaberens Haand, beskeden, ukunslet, frygtsom og fuldkommen.

Haytierne brugde en let Dragt, skjondt det ikke voldte dem Forargelse, at gaae som Naturen havde klædt dem. Dog bleve kun faa af de Fornemmere seede uden et Slags Paaklædning, der snarere blev baaren som en Pynt, end som noget der behovedes enten for Behageligheden Skyld,

eller til Beskyttelse. Ozema selv gjorde ingen Undtagelse fra den almindelige Regel. Et Bælte af indianſk Lerred, af muntre Farver, omgav hendes smækkre Legeme, og naaede hende til Knæerne; et Klædebon af Bomuldstoi, ukunſtlet, men hvidt som nysfalden Sne, og vævet saa fiint, at det kunde gjøre mange af vore Dages Manufacturer til Skamme, var kastet om hendes Skulder og løselig sammenbundet paa den modsatte Side, saa at det faldt i Folder næsten til Jorden. Sandaler, meget sindrigt og kunstigt gjorte, beskyttede Fødder, som en Dronning vilde have misundt, og en bred Plade af puurt Guld, plumpt forarbeidet, hang ved et Halsbaand af smaa, men prægtige Muslingskaller. Armbaand, sammensatte af disse Sidste, smykkede hendes nydelige Haandled, og to lette Guldringe omgav hendes Ankler, der vare saa feilfrie som Kjærlighedsgudindens. I dette Land blev Haarets Fiinhed ansect for et Beviis paa hoi Byrd med mere Grund, end Mange i de civiliserede Lande anse Hænder og Fødder for det. Da Rang og Magt i flere Aarhundreder var gaaet fra Qvinde til Qvinde i hendes Familie, var Ozemas Haar som Silke, blødt, bølgende, yppigt og sort som Agat. Det bedækkede hendes Skuldre, som en prægtig Kaabe, og hang ned til hendes simple Bælte. Saa let og silkeagtig var dette naturlige Slør, at dets Spidser viftede i den svage Luftstrøm, der snarere aandede end blæste igjennem Værelset.

Endskjøndt denne overordentlige Skabning var den

skjønneste unge Pige, som Luis havde seet blandt denne Øes vilde Skjønheder, var det dog ikke saa meget hendes yndige, velrundede Former, eller hendes skjønne Ansigt og indtagende Miner, der overraskede ham, som en tilfældig men afgjort Lighed med det Væsen, som han havde ladt tilbage i Spanien, og som saa længe havde været hans Hjertes Afgud. Denne Lighed alene var det, der afnødte ham det Udraab Mercedes, som vi forhen have fortalt. Dersom man havde kunnet sætte de To ved Siden af hinanden, vilde det have været let at opdage mange Forskjelligheder imellem dem, uden at man behøvede at sammenligne det forstandige, men tankefulde Udtryk i vor Heltindes Ansigt med Ozemas forundrede, tvivlraadige, halvt forbausede Blik; men dog var den almindelige Lighed saa stor, at Ingen, der kjendte den Enes Ansigt, kunde undlade at tænke paa det, naar han saae den Andens. Naar de stode ved Siden af hinanden, vilde man have opdaget at Mercedes' Ansigt overgik den Andens i Fiinhed og Regelmæssighed; at hendes Træk og Pande vare ædlere, at hendes Øie var oplivet af et forstandigt Udtryk; at hendes Smiil var mere straalende af en dannet Qvindes Tanker og Følelser, og at det almindelige Udtryk var mere civiliseret, end det, der udsprang af den unge Haytierindes ukunstlede Drifter og indskrænkede Ideer. Imidlertid var Forskjellen med Hensyn til Skjønhed, Ungdom, Form og Omrids næppe bemærkelig, medens Ligheden var iøiefaldende, og

med Hensyn til Livlighed, naturlig Oprigtighed, Frimodighed og al det Trylleri, som hæftige og uforstilte Følelser laane Qvinden, vilde Mange have foretrukket den unge Indianerindes tillidsfulde Naturlighed for den castilianske Arvings mere stive og ceremonielle Tilbageholdenhed. Hvad der hos den Sidste var en ivrig, ophøiet, religiøs Enthusiasme, var hos den Anden blot Udgydelsen af uforstilte Drifter, der, endskjøndt qvindelige i deres Oprindelse, kun vare lidet ordnede i deres Yttringer.

„Mercedes!" — raabde vor Helt, da Synet af den elskværdige Indianerinde saa uventet mødte ham; — „Mercedes!" — gjentog Mattinao, — „Mercedes!„ — mumlede Ozema, idet hun traad et Skridt tilbage, rødmede, loe og igjen antog sin uskyldige Tillid, medens hun flere Gange med lav, melodisk Stemme gjentog det samme Ord, som hun misforstod og antog for et Udtryk af Beundring.

Da der ikke kunde være Spørgsmaal om nogen Samtale, var der intet andet tilbage for nogen af Parterne, end at udtrykke deres Følelser med Tegn og Geberder. Luis havde ikke tiltraadt sin lille Expedition uden at være forsynet med Foræringer. Da han ventede at komme til at aflægge et Besøg hos Cacikens Kone, havde han medbragt adskillige Artikler, som han ansaae for passende for hendes simple Smag; men i det Øieblik da han saae den Skabning, der nu stod for ham, forekom de ham alle at være uværdige til at foræres et saadant Væsen. I en af

sine Skjærmysler med Maurerne havde han erobret en Turban af et kostbart men let Tøi, og han havde gjæmt den som en Trophee, og bar den paa sit Besøg paa Kysten, blot af Lune, og som et Slags Prydelse, der kunde gjøre Indtryk paa de uciviliserede Indfødte. En saadan Grille vakde ingen Opmærksomhed, da Søfolk gjærne ere tilbøielige til at følge deres Luner paa denne Maade, naar de ere borte fra dem, som de ere afgængige af. Denne Turban havde han paa Hovedet i det Øieblik da han traad ind i Ozemas Værelse, og, overvældet af Glæden over at finde en saa uventet Lighed med den, som han tilbad, rullede han den op, udbredte de rige Folder af det kostbare Tøi, og kastede det som en Kaabe over den skjønne Ozemas Skuldre.

De Yttringer af Glæde og Taknemmelighed, der undslap det ukunstlede unge Væsen, vare varme, oprigtige og uforstilte. Hun kastede det hvide Klædebon paa Gulvet for sig, gjentog atter Ordet Mercedes og yttrede sin Glæde med al en ædel og oprigtig Naturs Varme. Dersom vi vilde sige, at disse Yttringer af Ozema vare ganske frie for den barnagtige Henrykkelse, der var uadskillelig fra hendes Uvidenhed, vilde det være at tillægge hendes uciviliserede Forfatning en fremskreden Culturs Erfarenhed og ordnede Følelser; men uagtet den oprigtige Eenfoldighed, hvormed hun yttrede sine Følelser, var dog hendes Glæde ikke uden noget af den Værdighed og ædle Tone, der pleier

at udmærke de høiere Classers Opførsel overalt paa Jorden. Luis fandt hendes Opførsel ligesaa yndig som naiv. Han forsøgde at forestille sig den Maade, paa hvilken Frøken de Valverde vilde modtage en Gave af kostbare Stene af Donna Isabellas naadige Haand, og han meende at det var mueligt at Ozemas ukunstlede Ynde ikke stod langt tilbage for den milde Selvfølelse, blandet med en taknemlig Glæde, som Mercedes ikke kunde undlade at lægge for Dagen.

Medens saadanne Tanker opfyldte hans Sjæl, lagde den indianske Pige sit eget mindre tillokkende Klædebon tilside, uden nogen Følelse af Undseelse, og indsvøbde sit feilfrie Legeme i Turbanklædet. Dette var ikke saa snart gjort med en Ynde og Utvungenhed, der var hendes uskyldige Sjæl egen, førend hun aftog sit Halssmykke af Muslingskaller, traad et Par Skridt frem mod vor Helt, rakte ham Foræringen med et halvt bortvendt Ansigt, endskjøndt hendes smilende og venlige Die mere end erstattede Mangelen paa Ord. Luis modtog Gaven med en passende Begjærlighed, heller ikke undlod han det spanske Galanteri, at kysse den smukke Haand, af hvilken han modtog den.

Caciken, der havde været en veltilfreds Tilskuer ved alt hvad der foregik, gav nu Greven et Tegn til at følge med, og førde ham til en anden Bolig. Her blev Don Luis ført ind til andre unge Qvinder og til to eller tre Børn. Han opdagede snart at de Første af disse vare

Mattinaos Koner og de sidste hans Børn. Ved Hjælp af Geberder, nogle faa Ord, og andre saadanne Midler, hvorved Spanierne og Indianerne meddeelde hverandre deres Tanker, lykkedes det nu Luis at faae Vished om det Slægtskab, der forenede Caciken og Ozema. Vor Helt fornam en vis Glæde, da han opdagede at den indianske Skjønhed ikke var gift, og han var tilbøielig, og maaskee med Rette, til at nedlede denne Følelse fra et Slags Skinsyge, der havde sin Opvindelse fra hendes Lighed med Mercedes.

Det øvrige af denne og de tre hele paafølgende Dage tilbragde Luis hos sin Ven, Cacikken, i denne hans kjæreste og helligste Bolig. Naturligviis var vor Helt mere en Gjenstand for Indianernes Nysgjærrighed, end de vare for hans. De toge sig tusinde smaa uskyldige Friheder med hans Person; de undersøgde hans Paaklædning, de Smykker, som han bar, og undlode ikke at sammenligne Hvidheden af hans Hud med Mattinaos mere røde Farve. Ved denne Leilighed var Ozema den meest skye og tilbageholdne, endskjøndt hendes Blik fulgde enhver Bevægelse og hendes venlige Ansigt tilkjendegav den Deeltagelse, som hun følde for den Fremmede. I hele Timer laa Luis udstrakt paa duftende Maatter nær ved den ukunstlede, elskelige Skabning, og studerede hendes fortryllende Ansigtstræk, i Haab om at finde en større Lighed med Mercedes, eller fordybede sig i dem, der tilhørde hende alene. Medens han opholdt

sig i denne Bolig, anstrængede Greven sig for at indhente nyttige Efterretninger om Den, og enten det nu var en Følge af hendes høiere Rang, eller en naturlig Aands-overlegenhed, eller af hendes henrivende Væsen, bildte han sig snart ind, at det bedre lykkedes Cacikens skjønne Søster at gjøre sin Mening forstaaelig for ham, end enten Matinaos Koner, eller Caciken selv. Det var derfor til Ozema at Luis henvendte sine fleste Spørgsmaal, og førend Dagen var forbi havde denne skarpsindige og opmærksomme Pige gjort større Fremskridt i at aabne en forstandig Meddelelse mellem Eventyrerne og hendes Landsmænd, end det havde lykket i de to forrige Maaneder. Hun opfattede de spanske Ord med en Færdighed, der syntes instinctmæssig, og udtaelde dem med en Accent, der gjorde dem behageligere og mildere for Øret.

Luis af Bobadilla var netop saa god en Catholik, som en streng Opdragelse, et vandrende Liv, og Sæderne i Leiren vare i Stand til at danne af en Mand af hans Rang, Alder og Sindsbeskaffenhed. Det var en Tidsalder, i hvilke de fleste Lægmænd havde en dyb Ærbødighed for Religionen, hvad enten de virkelig underkastede sig dens rensende Indflydelse, eller ikke. Dersom der virkelig fandtes Fritænkere, fandtes de især iblandt dem, der tilbragde deres Liv i deres eensomme Studereſtuer, og iblandt de Geistlige selv, der ofte brugde Munkekappen til Skjul for deres Vantro. Desuden havde den nøie Omgang med

Columbus bidraget til at styrke vor Helts Tilboielighed til at troe paa Forsynets bestandige Forsorg, og han følde sig nu mægtigt fristet til at ansee denne Ozemas Nærmhed til at fatte et Sprog for en af Forsynets halv mirakuløse Styrelser, der havde til Hensigt, at indføre Korsets Religion iblandt hendes Folk. Ofte smigrede han sig selv, naar han stod og betragtede Pigens straalende, men milde Die, og lyttede til hendes ivrige Bestræbelser for at faae ham til at fatte hendes Mening, med at han skulde være Redskabet til at udbrede dette ypperste Gode ved Hjælp af et saa ungt og fortryllende Væsen. Amiralen havde ogsaa anbefalet ham, hvis det var mueligt, at skaffe sig Underretning om hvor Guldminerne fandtes; og det var virkelig lykket ham, at gjøre Ozema dette Spørgsmaal begribeligt. Hendes Svar vare mindre forstaaelige, men Luis tænkde, at de aldrig kunde være fuldstændige nok, da han smigrede sig med, at han alene arbeidede paa at opfylde Columbus' Ønske.

Dagen efter sin Ankomst blev vor Helt ført til en Forestilling af nogle indianske Lege. Disse Fornoielser ere blevne saa ofte beskrevne, at de ikke behøve at gjentages her, men i alle deres Bevægelser og Øvelser, der alle tilsammen vare meget rolige, udmærkede den unge Prindsesse sig ved Ynde og Behændighed. Luis blev ogsaa opfordret til at vise sin Styrke, og da han var overordentlig athletisk og smidig, vandt han lettelig Seieren over sin Ven

Mattinao. Den unge Cacik viisde sig hverken skinsyg eller fortrædelig over dette Resultat, medens hans Søster lo og klappede i Hænderne af Glæde, naar han ved sin Gjæsts overlegne Styrke og store Anstrængelser blev overvunden endog i de Kunster, hvori han udmærkede sig. Mere end een Gang syntes Mattinaos Koner at gjøre hende milde Bebreidelser for denne Partiskhed, men Ozema svarede med et spottende Smiil, og i Luis' Øine var hun i et saadant Øieblik skjønnere, thi hendes Kinder blussede, hendes Øine funklede, og hendes Tænder, der bleve synlige mellem to Læber saa røde som Jordbær, lignede Rader af Perler. Vi have sagt, at Ozemas Øine vare sorte, og i denne Henseende forskjellige fra den enthusiastiske Mercedes' mørkeblaae, melancholske Øine, men alligevel lignede de dem, saa ofte de oplivedes af de samme Følelser, især naar disse angik Luis. Mere end een Gang under Væddekampen troede den unge Mand, at det Udtryk af Sværmeri, der viisde sig i Ozemas Øine, var et virkeligt Gjenskin af den inderlige Glæde, hvormed Mercedes' Blikke saa ofte havde hvilet paa ham under Turneringerne, og i saadanne Øieblikke var det ham tydeligt, at Ligheden imellem dem Begge var saa stor, at de, med Undtagelse af deres Dragt og nogle andre iøiefaldende Omstændigheder, næsten syntes at være eens.

Læseren bør ikke af dette drage den Slutning, at vor Helt virkelig var ustadig i sin gamle Kjærlighed. Dette

var ingenlunde Tilfældet. Mercedes var altfor dybt indsluttet i hans Hjerte, og Luis var, uagtet alle sine Feil, en saa varmtfølende og trofast Ridder, som der nogensinde havde levet. Men han var ung, langt borte fra den, som han saa længe havde tilbedet, og desuden ikke ufølsom for den Beundring, som den indianske Pige, saa ukunstlet og indtagende lagde for Dagen. Dersom der havde været det mindste ublufærdige Blik, det mindste Spor af Kunst eller Hensigt i Ozemas Opførsel, vilde han pludseligt have følt sig skræmmet og vækket af sin skuffende Drøm; men denne ukunstlede Piges Opførsel var saa fri og naturlig; naar hun meest robede den Virkning, som han gjorde paa hendes Indbildningskraft, var det med en saa naturlig Simpelhed, en saa ubeskrivelig Naivitet, en saa uskyldig Oprigtighed, at det var umueligt at ahne noget Kunstgreb.

I en saa usædvanlig Stilling flygter Tiden hurtigt, og Luis selv var forbauset, da han saae tilbage, og erindrede, at han nu havde opholdt sig i flere Dage hos Mattinao, og at det meste af denne Tid var blevet tilbragt i det, man ikke upassende kunde kalde Cacikens Serail. Sancho havde ikke været i mindste Maade forsømt i al denne Tid. Han havde været en Helt i sin egen Kreds, ligesaavel som den unge Adelsmand; heller ikke havde han i mindste Maade forglemt, hvad der var paalagt ham med Hensyn til at søge efter Guld. Endskjøndt han hverken havde opfattet eet eneste Ord af det haytiske Sprog, eller lært noget af

de leende Piger, der omgav ham, een spansk Stavelse, havde han dog prydet mange af dem med Falkebjælder, og det var lykkedes ham, til Gjengjæld at erholde ethvert Smykke der lignede det kostbare Metal, som Spanierne længdes saa meget efter. Denne Omtuskning gik alligevel ærligt til, da den var grundet paa den frie Handels Princip, der fastsætter, at Handelen blot er Ombytning af Sager af eens Værdi. Sancho havde sine egne Begreber om Handel, ligesom de nyere Philosopher, og da han og Luis af en Hendelse mødtes under deres Ophold hos Mattinao, meddeelde han nogle af sine Anskuelser med Hensyn til denne interessante Gjenstand i een af deres Samtaler.

„Jeg mærker, at Du ikke har glemt din Forkjærlighed for Doblaer!“ — sagde Luis leende, da den gamle Mand fremviisde den Mængde af Guldstov og Guldplader, som han havde samlet; — „der er Metal nok i Din Pung til at møntе en Snees Stykker med vor Herre Kongens, og vor Frue Dronningens Billeder.“

„Just dobbelt saa meget, Sennor Luis! dobbelt saa meget! og altsammen for en Priis af omtrent sytten Falkebjælder, der ikke koste mere end en Haandfuld Maravedier. Ved den hellige Messe! dette er en høist retfærdig og hellig Handel, og saaledes som den ret anstaaer os Christne. Her ere disse Vilde; de tænke ikke mere paa Guld, end Eders Excellence tænker paa en død Maurer. Lad dem tænke saa ringe som de ville om deres Smykker og Guld-

støv, de ville altid finde mig redebon til at tiltuske mig det for de tyve Falkebjælder, som jeg endnu har tilbage. Lad dem bortødsle saa meget de ville, de skulle dog altid finde mig beredt til at give Intet for Intet."

„Men, Sancho! er det ærligt at berøve en Indianer hans Guld for noget Messing, som man saa let kan faae? Husk paa, at Du er en Castilianer, og giv herefter to Falkebjælder, naar Du ellers kun havde givet Een!"

„Jeg forglemmer aldrig min Fødsel, Sennor! thi til Lykke er Havnen Moguer i gammel Spanien. Men maa man ikke anslaae en Tings Værdi efter det, man kan faae for den paa Torvet? Spørg vore Handelsmænd, og de ville sige Eder dette, der er saa klart som Solen paa Himmelen. Da Venetianerne laae for Candia kunde Druer og Figener og græsk Viin faaes for saa godt som ingen Ting, medens Varer fra de vestlige Lande vare høit i Priis. O, intet er tydeligere end det, at enhver Ting har sin Priis, og at det er en ærlig Handel at give en Ting uden Værd for en Anden."

„Dersom det er ærligt at drage Fordeel af Andres Uvidenhed," — svarede Luis, der som en Adelsmand foragtede Handelen, — „er det ogsaa ærligt, at bedrage et Barn eller et fjantet Menneske."

„Gud og i Særdeleshed St. Andreas, min Patron, ville forbyde, at jeg nogentid skulde handle saa nederdrægtigt! Falkebjælder ere her paa Hayti i større Anseelse, end

Guld, Sennor! og da jeg er saa lykkelig at vide det, er jeg villig til at skille mig ved disse kostbare Ting for hiint Snavs. I seer, at jeg er ædelmodig, istedetfor at være gjærrig, thi da vi ere paa Hayti, maa Prisen paa Varerne bestemmes efter deres Værdi der. Det er sandt at jeg, efter at have udstaaet store Farer til Søes, vil, naar jeg har bragt mit Guld til Spanien, blive vel belønnet for mine Moisommeligheder, og erhverve mig saa meget, at jeg kan leve anstændigt. Jeg haaber, at Donna Isabella vil have saa megen Følelse for disse sine nye Undersaatter, at hun forebygger at de lægge sig efter at fare til Søes, den besværligste og farligste Haandtering, som vi Begge vel vide."

„Og hvorfor ønsker du disse Øboere en saadan Gunst, og det paa Din egen Bekostning?"

„Det er ligefrem, Sennor!" — svarede Skjelmen med et listigt Griin, — „for ikke at belemre en Handel, der bør være saa frie og ubebyrdet som mueligt. Seer I, naar en Spanier kommer til Hayti sælge vi vore Falkebjælder for en Dobla i Guld, men dersom vi gjøre de Vilde den Ulejlighed at drage til Spanien vilde en Dobla af deres Guld komme til at koste eet hundrede Falkebjælder. Nei, nei! det er som det bør være, og gid en dobbelt Renselse i Skjæsilden maa blive den til Løn, der prøver paa at lægge Hindringer i Veien for denne gode, ærlige, civiliserende Handel, siger jeg."

Sancho var saaledes beskjæftiget med at forklare sine Anskuelser af en frie Handel, da der pludseligt opstod et saadant Skrig i Matinaos Landsbye, som kun pleier at høres i en overordenlig Fare eller i en pludselig Skræk. Deres Samtale havde fundet Sted i en Lund midt imellem Byen og Cacikens private Bolig; og saa fast var de to Spanieres Tiltro til Deres Venner, at Ingen af dem havde andre Vaaben end dem, Naturen havde givet ham. Luis havde ladet baade Sværd og Skjold, for en halv Time siden, ved Ozemas Fødder, da hun til Deres fælleds Morskab havde ageret en Helt; og Sancho havde fundet sit Gevær meget for tungt til at bæres som et Legetøi. Han havde derfor ladet det blive i det Værelse, hvor han havde fundet et ret hyggeligt Qvarteer.

„Kan dette være Forræderi, Sennor?" — raabde Sancho; — „Have disse brune Mennesker virkelig opdaget den sande Værdi af Falkebjælderne, og have de i Sinde at forlange det tilbage, som de have betaelt for meget?"

„Jeg tør indestaae med mit Liv for at Mattinao og hans Folk ere trofaste, Sancho! Denne Larm maa betyde noget andet — hør! Skriger man ikke Ordet „Caonabo?"

„Netop, Sennor! Dette er Navnet paa den caraibiske Cacik, der er en Skræk for alle disse Stammer."

„Hent din Bøsse, Sancho! og hvis det er mueligt, kom

til mig dernede ved Husene. Vi maae forsvare Ozema og vor gode Vens Koner, hvad det end skal koste."

Luis havde ikke saa snart givet denne Befaling førend han og Sancho skildes ad. Den Sidste ilede til Byen, der i dette Øieblik var Skuepladsen for en vild Larm, medens vor Helt, langsomt og nedslaaet vendte sig til Cacikens private Bolig, i det han af og til saae sig om; han længdes efter at blande sig i det hedeste af Slaget. Tit og ofte ønskede han sig sin Stridshest og en dygtig Landse, da det i Grunden ikke vilde have været en overordentlig Bedrift af en saa tapper Ridder at forjage et tusinde Fjender, som dem, der nu truede ham. Ofte havde han alene gjennembrudt hele Geledder af mauriske Fodfolk, og det er vel bekjendt, at et eneste Individ til Hest siden efter drev hundrede af de Indfødte foran sig.

Larmen naaede Matinaos Bolig, førend vor Helt. Da han traad ind i Ozemas Huus, fandt han dets Herskerinde omgivet af halvtredsindstyve Qvinder, hvoraf Nogle allerede vare komne fra Landsbyen, og Alle udtaelde de fulde af Angst Navnet „Caonabo". Ozema selv var den meest fattede af dem Alle, endskjøndt det var tydeligt, at hun, af en eller anden Grund, var Gjenstanden for deres særegne Omhu der omgav hende Da Luis traad ind i Værelset trængde Mattinaos Koner sig om Prindsessen, og han indsaae snart af deres Ord og Gebærder, at de opmuntrede hende til at flye, for ikke at falde i den caraibiske

Høvdings Hænder, Han sluttede sig til, og det med Rette, at Qvinderne vare af den Mening, at Hensigten af det pludselige Overfald var at bemægtige sig Cacikens smukke Søster. Denne Gisning afkjølede paa ingen Maade hans Iver for at forsvare hende. Saasnart Ozema fik Øie paa ham, ilede hun hen til ham, foldede sine Hænder, og udtaelde Navnet Caonabo i en Tone, der vilde have smæltet et Hjerte af Steen. Paa samme Tid taelde hendes Øine et Sprog fuldt af Haab, Tillid og Bøn, der ikke behøvedes for at bestemme vor Helts Beslutning. I et Øieblik var den unge Ridders Sværd i hans Haand og Skjoldet paa hans Arm. Han forsikkrede, saa godt han kunde, Prindsessen om sin Iver ved at holde Skjoldet for hendes bankende Bryst, og at svinge Sværdet, som for at trodse Fjenden; ikke saasnart havde han givet denne Forsikkring, førend de andre Qvinder forsvandt, da Nogle flygtede for at redde deres Børn, men Alle søgde at finde et Skjulested. Ifølge denne besynderlige og uventede Flugt befandt Luis sig for første Gang alene med Ozema.

At forblive i Huset vilde have været det samme, som at tillade Fjenden at nærme sig useet; og Skrigene og Larmen tilkjendegav tydeligt nok, at Faren hvert Øieblik nærmede sig mere og mere. Luis gav derfor Pigen et Tegn, at hun skulde følge ham, i det han først rullede Turbanen sammen i et Bundt og lagde den paa hendes Arm, for at den i Nødstilfælde maatte tjene hende til et

Slags Skjold mod Fjendernes Pile. Medens han var beskjæftiget hermed, sank Ozemas Hoved til hans Bryst, og den dybtbevægede Pige brast i Graad. Men denne Yttring af Svaghed varede kun eet Øieblik; da hun hævede sig op, smilde hun gjennem Taarer, trykkede convulcivisk Luis' Arm og blev igjen den indianske Heltinde. Begge forlode nu Bygningen.

Luis blev snart vaer, at det var den høie Tid at trække sig tilbage fra Huset. Mattinaos Familie var allerede forsvunden og en stærk Skare af Angriberne var allerede i Sigte; den rykkede dristigt frem, vel i Taushed, men tydeligt nok med den faste Beslutning, at bemægtige sig sit Bytte. Han følde, at Ozema, der klyngede sig til hans Arm, skjælvede voldsomt, og derpaa hørde han hende mumle: „Caonabo! Nei, nei, nei!"

Den unge indianske Prindsesse havde fattet det spanske Enstavelsesord, der tilkjendegiver et Afslag, og Luis begreb, at hendes Udraab skulde udtrykke hendes store Afsky for at blive den caraibiske Høvdings Hustrue. Hans Beslutning, at beskytte hende, eller at dø, blev ingenlunde rokket ved denne ufrivillige Yttring af hendes Følelser, som han naturligviis maatte antage for at staae i Forbindelse med ham selv; thi medens vor Helt baade var agtværdig og ædelmodig, var han ogsaa et Menneske, og følgelig tilbøielig til at vurdere sine egne Evner til at behage. Det var blot med Hensyn til Mercedes, at Luis de Bobadilla var ydmyg.

Da den unge Greve havde været Kriger næsten lige fra Barndommen af, saae han sig i en Hast om efter en Stilling, der kunde begunstige hans Forsvar og give hans Vaaben mere Kraft. Til Lykke frembød der sig en saadan Plads, som der kun behovedes et Minut for at indtage. Terrassen laa ved en brat Klippeside, og omtrent hundrede Skridt fra Huset var der en Plet, hvor Klippen ligesom dannede en Vold paa begge Sider, og det overhængende Fjæld var tilstrækkeligt til at beskytte dem, der stode neden under, mod nedfaldende Steen. I denne Krog var der adskillige Klippestykker, der kunde afgive et Værn mod Pile, medens der foran var en grøn Plads, som var stor nok til at en Ridder kunde vise sin Tapperhed, naar han var i Besiddelse af denne Post. Vor Helt holdt sig for stærk, om ikke for uovervindelig, da han blot kunde angribes forfra. Ozema tog Plads bag ved et af de store nedfaldne Klippestykker, der halvt skjulde hendes Person, endskjøndt Bekymring for Luis og Nysgjærrighed forledte hende til at sætte sit Hoved og sin smukke Overkrop i Fare. Luis havde næppe taget denne Plads i Besiddelse, førend et Dusin Indianere formerede en Linie i en Afstand af et halvhundrede Alen fra hans Front. De vare bevæbnede med Buer, Stridskøller og Spyd. Da han var uden andre Forsvarsvaaben, end sit Skjold, vilde den unge Mand have anseet sin Stilling for farlig nok, dersom han ikke havde vidst, at de Indfødtes Buer ingen frygtelige Vaaben vare. Deres

Pile kunde rigtignok dræbe, naar de bleve affkudte i en kort Affstand og imod det nogne Skind, men det var et Spørgsmaal, om de kunde trænge igjennem det stærke Fløil, hvori Luis var klædt, og halvtredsindstyve Alen vare ikke nær nok til at vække nogen grundet Frygt. Den Beleirede vovede ikke at trække sig tilbage til Klippestykkerne, da der behøvedes en fri Plads, for at han kunde bruge sit gode Sværd, og med dette Vaaben alene kunde han haabe at seire.

Det var maaskee en Lykke for vor Helt, at Caonabo selv ikke var ved den Flok, der beleirede ham. Den frygtelige Høvding, der var bleven forledt til at bortfjerne sig for at forfølge de flygtende Qvinder, i den Mening, at den, som han søgde, var iblandt dem, vilde udentvivl strax have gjort Ende paa Sagen ved et fortvivlet Angreb, og da kunde maaskee Antallet have faaet Overhaand over Mod og Behændighed. De virkelige Angribere valgde en anden Fremgangsmaade, og begyndte at spænde deres Buer. En af de Dygtigste af dem affkjød en Piil Den tørnede af imod Ridderens Skjold og traf Klippen bag ved ham saa svagt, som om Striden ikke var andet end Spøg. En anden Piil fulgde og Luis afbødede den ved sit Sværd, da han foragtede at hæve sit Skjold mod saadant et usselt Vaaben. Denne haanlige Maade at møde deres Angreb paa, bevægede Indianerne til at udstøde et Skrig, om det var af Forundring eller af Raseri, kunde Luis ikke sige.

Det næste Angreb robede mere Overlæg og blev gjort efter det samme Princip, som man siger at Napoleon fulgde, naar han lod et Artilleri angribe. Alle de, der havde Buer, omtrent sex eller aatte, affkjøde deres Pile paa een Gang, saa at de i een Salve raslede paa den Angrebnes Skjold. Det var ikke saa let at slippe uskadt fra et saadant forenet Angreb, og vor Helt modtog een eller to Buler af de blanke Pile, uden at der dog fulgde Blod efter. Man var i Begreb med at gjøre et andet Angreb af samme Natur, da den forskrækkede Pige sprang frem fra det Sted, hvor hun var skjult, og ligesom Pocahontas i vor egen Historie, stillede sig foran Luis, med Haanden paa Brystet. Saa snart som hun viisde sig, udstødte de Angribende det Skrig: Ozema! Ozema!

Forgjæves søgde Luis at overtale Pigen til at gaae tilbage. Hun troede, at hans Liv var i Fare, og intet Sprog, dersom det havde været i Stand til at udøve sin Veltalenhed ved denne Leilighed, kunde have formaaet hende til at lade ham være udsat for en saadan Fare. Da Indianerne forsøgde paa at angribe Luis, uden at dræbe Prindsessen, saae han, at der ikke var andet tilbage, end at trække sig tilbage bag et Klippestykke. Just som han naaede et saadant Fristed, forenede en Kriger af et stolt Udseende sig med de Angribende, der umiddelbart begyndte med høi Røst at underrette ham om Omstændighederne ved Angrebet.

„Caonabo?“ — spurgde Luis Ozema, i det han pegede paa den Nysankomne.

Pigen rystede paa Hovedet, efter et ængstligt Blik paa den Fremmedes Ansigt, i det hun paa samme Tid klyngede sig til sin Beskytters Arm. „Nei — nei — nei!“ — sagde hun ivrigt; — „Ikke Caonabo! Nei — nei — nei!“

Luis troede af den første Deel af dette Svar, at den Fremmede ikke var den caraibiske Høvding, og af den sidste Deel troede han at hun yttrede sin dybe Afsky for at blive hans Hustrue.

Raadslagningen mellem de Angribende var snart til Ende. Sex af dem svang derpaa deres Stridskjøller og Spyd, og skrede frem mod den Beleiredes lille Fæstning. Da de vare omtrent tyve Skridt fra hans Skjul, sprang vor Helt frem paa den aabne Plads for at møde sine Fjender. To af Spydene modtog han med sit Skjold, i det han overhuggede begge Skafter med eet eneste Hug af sit gode, velhærdede Sværd. Derpaa bibragde han den nærmeste af Kjøllemændene, der nærmede sig til ham med opløftet Arm, et Hug, saa at baade Haand og Kjølle laae for hans Fødder; og i det han paa ny svingede sit Sværd, ridsede han de to forbausede Spydmænd i Brystet, og det var kun den store Afstand, der befriede dem fra mere farlige Saar.

Dette hurtige og uventede Angreb slog Fjenderne

med Forbauselse og Frygt. Aldrig før havde de erfaret Metallets Magt i Krigen, og den pludselige Afhuggelse af en Haand forekom dem viunderlig. Selv den vilde Caraibe syntes at tabe Modet, og Luis begyndte at fatte Haab om at seire. Dette var den første Leilighed, ved hvilken Spanierne vare komne i Strid med de vilde Barbarer paa de Øer, som de havde opdaget, endskjøndt Historieskriverne pleie at fortælle, at en Begivenhed, der fandt Sted langt senere, var Begyndelsen til Striden, da den strænge Hemmelighedsfuldhed, hvormed man bestandigt omgav Don Luis' Forbindelse med Expeditionen, fuldkommen skuffede deres indskrænkede og overfladiske Undersøgelser. Virkningerne af de Vaaben, som vor Helt brugde, vare naturligviis ligesaa nye, som de vare skrækkelige for Haytierne.

I dette Øieblik forkyndte et Skrig iblandt de Angribende, og Ankomsten af et nyt Corps, med en rank, statelig Høvding i Spidsen, at Caonabo var kommen i egen Person. Den krigeriske Cacik blev strax underrettet om Sagernes Tilstand, og det var tydeligt, at vor Helts Tapperhed indgjød ham baade Agtelse og Forundring. Efter nogle Minuters Forløb befalede han sine Ledsagere at trække sig noget tilbage, og efterat han havde lagt sin Stridskjølle, gik han uden Frygt frem imod Luis, i det han ved Geberder søgde at betyde ham sine venskabelige Hensigter.

Da de to Modstandere kom sammen, var det med gjensidig Agtelse og Tillid. Caraiben holdt en kort og

hæftig Tale, af hvilken det eneste Ord, der var forstaaeligt for vor Helt, var den unge, skjønne Indianerindes Navn. I dette Øieblik var Ozema ogsaa traadt frem, som om hun ønskede at tale, og hendes plumpe Frier vendte sig til hende med en Tiltale, der var lidenskabelig, om ikke veltalende. Han lagde ofte Haanden paa Hjertet, og hans Stemme blev blid og indsmigrende. Ozema svarede ivrigt og med en Hurtighed, der viisde, at hendes Beslutning var fattet. Ved Enden af hendes Tale, steeg Blodet op i den hæftige Piges Pande, og, for at gjøre sin Mening forstaaelig for vor Helt, endte hun med at sige paa Spansk:

„Caonabo — nei, nei, nei! — Luis — Luis?"

Synet af en Orkan indenfor Vendekredsen er ikke mere mørkt og truende, end den mørke Mine, med hvilken den caraibiske Høvding hørde denne umiskjendelige Forkastelse af hans Frieri, ledsaget med en saa tydelig Erklæring til Fordeel for den Fremmede. Med truende Gebærder vendte han tilbage til sine Folk og gav Tegn til et nyt Angreb.

Denne Gang gik en Sky af Pile foran for Anfaldet, og Luis var nødt til at søge sit forrige Skjulested bag Klippestykket. Dette var virkelig den eneste Maade, hvorpaa han kunde frelse Ozemas Liv, da den dristige Pige vedblev at paastaae, at hun med sit Legeme vilde tjene ham til Skjold mod hans Fjender. Caonabo havde gjort den caraibiske Anfører, der havde trukket sig tilbage

efter det forrige Angreb, nogle Bebreidelser, og nu var Luften opfyldt med Pile, da denne Mand styrtede alene frem, for at udslette sin Skam Luis mødte ham, fast som Klippen bag ved ham. Anfaldet var voldsomt, og det Slag, der traf Skjoldet, vilde have sønderknuset en Arm, der mindre var vant til saadanne Slag, men det gled af paa Skjoldet, og Kjøllen traf Jorden med en Rambuks Kraft. Vor Helt følde, at Alt nu var afhængigt af et raskt Indtryk paa de Vilde. Hans Sværd funklede i Solens Straaler, og Caraibens Hoved laa ved Siden af Kjøllen, medens Legemet endnu et Øieblik stod opreist, aa skarpt var Vaabnet og saa behændigt var Hugget.

Tyve Vilde vare færdige til Angreb, dog, ved dette uventede Syn stode de som fastgroede til Jorden. Men Caonabo, der endog i sin Overraskelse forblev uden Frygt, udbrølede sine Befalinger som en rasende Tyr, og den vaklende Skare var igien i Begreb med at rykke frem, da det hule Knald af en Bøsse og den sidskende Lyd af det dræbende Skud bleve hørte. En anden Haytier styrtede død til Jorden.

Det overgik den vilde Udholdenheds Kræfter at modstaae dette Angreb, der, efter disse uerfarne Menneskers Mening, kom fra Himmelen selv. Efter et Par Minuters Forløb var hverken Caonabo, eller Nogen af hans Folk at see. Da de ilede ned af Høien, traad Sancho frem

af sit Skjul, med Bossen i Haanden, som han havde været saa forsigtig at lade.

Omstændighederne tillode ingen Nølen. Ikke en Sjæl af Mattinaos Stamme var vidt og bredt at see, og Luis tvivlede ikke paa, at de Alle havde taget Flugten. Da han havde besluttet at redde Ozema, hvad det end skulde koste, tog han hurtigt Veien til Floden, for at tage sin Tilflugt til en af Canoerne. Da han kom igjennem Landsbyen, saae han, at ikke eet eneste Huus var blevet plyndret; da Luis gjorde sin Ledsagerinde opmærksom paa denne Omstændighed, sagde hun:

„Caonabo — nei — nei — nei — Ozema!"

Et Dusin Kanoer laa ved Landingspladsen, og faa Minutter vare nok for de Flygtende til at bestige en af dem og tiltræde Tilbagetoget. Strømmen bar ud ad Havet til, og efter nogle Timers Forløb vare de paa Søen. Da Vinden bestandigt var østlig, satte Sancho Seil til, og een Time førend Solens Nedgang landede de paa et Punkt, der skjulde dem for Bugten, thi Luis tænkte paa Amiralens Formaning, at holde sin Udflugt hemmelig, for at Andre ikke skulde forlange en lignende Gunst.

Niende Kapitel.

Jeg mindes tredsindstyve Aar og to,
I hvilke jeg saae rædselsfulde Timer
Og frygtelige Ting, dog det er Intet
I Sammenligning med et saadant Syn.
Macbeth.

Et Syn, der opfyldte vor Helt med en Rædsel og Gysen, som næsten var ligesaa stor, som den, de stakkels Haytier følde ved Knaldet og Virkningen af Sancho's Bøsse, ventede ham, da han fik Ankerpladsen i Syne. Santa Maria, Amiralens Skib, som han for faa Dage siden havde forladt i dets hele Stolthed og Smykke, laa som et strandet Vrag paa Sandet, med faldne Master, sønderknuste Sider og alle andre Tegn til et Skibbrud. Ninna laa rigtigtnok ikke langt derfra for Anker i god Behold, men en Følelse af Ensomhed og Forladthed overfaldt den unge Mand , da han saae det lille Fartøi, der ikke var stort Andet end en Felucca, som man for denne Reise havde hævet til et Skibs Rang og Værdighed. Kysten var bedækket med alle Slags Forraad, og det var tydeligt, at Spanierne og Guacanagaris Folk vare i Forening beskjæftigede med at opføre en Slags Fæstning — et Tegn til, at der var foregaaet en stor Forandring med de Reisende. Ozema gik strax ind i et af de Indfødtes Huse, og begge vore Venner ilede foran, for at opsøge deres

Kammerater og forskaffe sig Oplysning om det, der var forefaldet

Columbus modtog sin unge Ven kjærligt, men med dyb Bedrovelse. Den Maade, hvorpaa Skibet var gaaet til Grunde, er ofte bleven fortalt, og Luis erfarede, at man, da Nina var for liden til at rumme det hele Mandskab, vilde lade en Coloni blive i Fæstningen, medens de Andre ilede tilbage til Spanien.

Guacanagari havde viist sig fuld af Deeltagelse, og var Godheden selv; medens Enhver var altfor meget beskjæftiget med Skibbruddet til at savne vor Helt, eller at skjænke Rygter om en saa sædvanlig Begivenhed som Caraiberhøvdingens Overfald for at bortføre en indiansk Skjønhed, nogen stor Opmærksomhed. Maaskee var ogsaa denne sidste Begivenhed altfor ny, til at den allerede havde kunnet naae deres Ører.

Den Uge, der fulgde paa Luis' Tilbagekomst, blev anvendt til en meget anstrængt Virksomhed. Santa Maria havde lidt Skibbrud Juledags Morgen 1492, og den 4de Januar i det følgende Aar var Ninna allerede færdig til at tiltræde Tilbagereisen. I dette Tidsrum havde Luis kun seet Ozema een eneste Gang; han fandt hende sorgmodig, taus, lig en henvisnende Blomst, der endnu besad sin Skjønhed, men som hængde med Hovedet. Men om Aftenen den 3die Januar, blev han, da han befandt sig i

Nærheden af den nye Fæstning, ved Sancho opfordret til en ny Sammenkomst. Til vor Helts Forundring fandt han den unge Cacik hos sin Søster. Omendskjøndt Sproget manglede ved denne Leilighed, var det dog let for dem Begge at forstaae hinanden. Ozema var ikke mere sorgfuld eller nedbøiet af Kummer; Smilet og Glæden havde igjen taget hendes Læber og Øine i Besiddelse, og Luis troede, at han aldrig havde fundet hende saa yndig og indtagende. Hun havde ordnet sit sparsomme Toilette med indiansk Coquetteri, og hendes Kinders glindsende varme Farve gav hendes Øie en høiere Glands. Hendes lette og bevægelige Form, et Mønster paa ukunstlet Ynde, syntes saa ætherisk, at den næppe berørde Jorden.

Aarsagen til denne pludselige Forandring forblev en Hemmelighed hos Luis.

Broder og Søster havde omhyggeligt overveiet alle deres Sorger og Farer, saaavelsom Caonabas bestemte Charakteer, og vare komne til den Slutning, at der ikke var noget andet Middel til at redde Ozema, end — Flugten. Det, der især bestemde Broderen til at give sit Samtykke til at Søsteren ledsagede de Fremmede til hans fjerne Hjem, vilde være vanskelig at udgrunde. Ozemas Bevæggrund kan ikke være nogen Hemmelighed for Læseren.

Det var bekjendt, at Amiralen ønskede at tage Nogle af de Indfødte med til Spanien, og tre Qvinder, af hvilke den Ene var af Ozemas Rang og en Høvdings

Hustrue, havde allerede samtykket i at følge med. Ozema kjendte hende ikke alene, men var beslægtet med hende. Alt syntes at begunstige dette Forehavende, og da Reisen til Spanien endnu var en Hemmelighed for de Indfødte, og kun forekom dem som en længere Udflugt fra en af deres Øer til en Anden, saae Caciken og hans Søster ingen afskrækkende Vanskelighed.

Dette Forslag hørde vor Helt med Overraskelse. Ozemas Selvopoffrelse smigrede og glædede ham endog medens den forurolige ham. Maaskee gaves der Øieblikke, da han ikke ganske stolede paa sig selv. Endnu herskede Mercedes i hans Hjerte, og han forkastede hiin Følelse, som en Mistanke, en trofast Ridder ikke turde nære uden at fornærme sin egen Ære. Ved nøiere Overlæg fandt han mindre at indvende mod Planen, end han i Begyndelsen havde troet og efter en Times Samtale forlod han Stedet for at begive sig til Amiralen og indhente hans Raad.

Columbus var endnu i Fæstningen og hørde alvorligt og med Deeltagelse paa vor Helt. En eller to Gange slog Luis Øinene ned for Admiralens forskende Blik, men i det Hele løsde han med Behændighed den Opgave han havde sat sig.

„Cacikens Søster, siger Du, Don Luis? — svarede Admiralen tankefuld, — Cacikens unge Søster?"

„Ja, Don Christopher, og af en Ynde, en Adel og

en Skjønhed, der vil give vor modige Dronning de høieste Begreber om Værdien af vor Opdagelse."

„Du vil ikke forglemme, Senor Conde! at det Rene kun bør bringes den Rene. Donna Isabella er et Mønster for alle Dronninger, Mødre og Hustruer, og jeg haaber, at der ikke kan komme noget fra hendes begunstigede Tjener, der kan fornærme hendes englerene Sind. Der er ikke blevet udøvet noget Bedrageri for at lokke denne vilde Pige i Synd og Elendighed?

„Don Christopher, I kan næppe tænke dette om mig. Donna Mercedes selv er ikke mere uskyldig, end denne Pige, som jeg taler om, og hendes Broder kunde ikke tage mere Deel i hendes Fred og Lykke, end jeg. Naar Kongen og Dronningen have tilfredsstillet deres Nysgjerrighed og afskediget hende, har jeg i Sinde at overgive hende til Froken de Valverdes Omhu."

„Jo skjønnere de Indfødte, som vi tage med os, ere, desto bedre, Don Luis! Dette vil glæde Herskerne og indgyde dem gunstige Forestillinger om vor Opdagelse, som Du rigtigt har bemærket. Der kan intet være i Veien, Ninna er rigtignok lille, men vi vinde meget, da vi lade en stor Deel blive her. Jeg har bestemt den bedste Kahyt til Fruentimmerne, da baade Du og jeg kunne behjælpe os i nogle Uger. Lad derfor Pigen komme, og sørg for hendes Bequemmelighed."

Hermed var Sagen afgjort. Tidligt den næste Mor-

gen gik Ozema ombord, og medbragde sin simple Skat, som indiansk Prindsesse. Hendes Slægtning havde en Terne, der var nok for dem Begge. Luis sørgede med den største Opmærksomhed for dem, og tog Hensyn paa deres Bequemmelighed og Afsondring. Afskeden med Mattinao var om og rørende, thi Familiefølelser syntes at have været stærke hos dette simple og blide Folk; desuden var Skilsmissen, som man antog meget kort, og Ozema havde tidt og ofte forsikkret sin Broder, at hendes Modbydelighed for Caonabo var, hvor mægtig en Høvding han end maatte være, dog ganske uovervindelig; hver Time formerede den og bestyrkede hende i hendes Beslutning, aldrig at blive hans Hustrue; hun havde kun det Valg at skjule sig paa Øen, eller at gjøre Reisen til Spanien, og paa det sidste Sted var der Ære saavelsom Sikkerhed. Med denne Trøst skildes Broder og Søster fra hinanden.

Columbus havde havt i Sinde, at udvide sine Opdagelser langt længere, førend han vendte tilbage til Europa, men Tabet af Santa Maria, og Martin Alonzos Troløshed tvang ham til for det første at opgive ethvert videre Forsøg, for at alt det allerede Fuldbragte ikke ved en eller anden ulykkelig Hendelse skulde blive berøvet Verden.

Den 4 Januar 1493 lettede han altsaa Anker og satte Kursen imod Østen langs med Kysten af Hayti. Hans Hovedhensigt var at komme tilbage til Spanien, førend

den svage Baad negtede ham sin Tjeneste, i hvilket Tilfælde hans Navn vilde gaae tabt tilligemed Kundskaben om hans Opdagelse. Men til Lykke saae man, den Sjette, Pinta, der drev for Vinden. Martin Alonzo havde opnaaet en af de Hensigter, for hvis Skyld han havde forladt Santa Maria — han havde sat sig i Besiddelse af en Mængde Guld; dog havde han ingen Miner opdaget, hvilket, som man troede, havde været hans fornemste Bevæggrund.

Det er vigtigt for vor Fortælling at gaae ind paa de enkelte Omstændigheder ved den paafølgende Sammenkomst. Columbus modtog den strafskyldige Pinzon med klog Tilbageholdenhed, hørde hans Undskyldninger og befalede ham at gjøre Pinta beredt til Tilbagereisen. Da han havde indtaget Brænde og Vand i en Bugt, der i denne Henseende laa meget bequemt, seilede begge Skibe sammen imod Osten og fulgde Nordkysten af Hayti, Espaniola eller Lille Spanien, som Columbus havde kaldt denne Ø*.

* Denne skjønne Øes Skjæbne er mærkværdig. Den har to Trediedele af Staten Ny Yorks Størrelse, og var i mange Aar Sædet for den spanske Magt i den nye Verden. De blide Indfødte bleve tilintetgjorte ved deres nye Herrers Grusomheder og det blev fundet nødvendigt at indføre Negre fra Afrika for at vedligeholde Plantagerne. I det sextende Aarhundrede var der endnu kun 200 Indfødte paa Øen. Siden kom den til Frankrig, og Enhver kjender de skrækkelige Begivenheder, ifølge hvilke den kom i de Sortes udelukkende Besiddelse.

Først den 16 i samme Maaned toge de Reisende Afsked med den skjønne Ø. De vare næppe i rum Sø, hvor de styrede mod Nordost, førend den gunstige Vind blev dem utro, og de igjen mødte Passatvinden. Dog var Veiret ikke slemt, og Amiralen, der holdt begge Skibe i den bedste Gang, endskjøndt han gjorde mange Afvigelser fra den lige Retning, havde den 10 Februar lagt den Strækning af Oceanet tilbage, hvor disse stadige Vinde herske, og var paa samme Høide, som Havnen Palos. Paa denne lange Vei blev Nina, tvertimod deres forrige Erfaring sinket af Pintas langsomme Seilads Dette Skib, hvis bagerste Mast var knækket, kunde ikke bære mange Seil; men derimod vare de lette Vinde den Første gunstige, og det viisde sig ogsaa her at den var en god Seiler, naar det ikke stormede og Havet ikke var oprørt.

De fleste af de Phænomener, der havde ledsaget Overfarten, bleve igjen bemærkede paa Tilbagereisen; men Thunfiskene vakde nu ingen Forhaabninger og Søgræsset vakde ingen Frygt. Langsomt og lykkeligt kom man forbi disse nu bekjendte Gjenstande, og de afverlende Vinde bleve i de første fjorten Dage lykkeligt bekjæmpede. Nu bleve Krydstogene nødvendigviis mere og mere indviklede, indtil Styrmændene, der ikke vare vante til en saa langvarig og vanskelig Fart, paa hvilken de hverken kunde hente Hjælp fra Land eller Vand, kom, vildfarende i deres Beregninger, i Uenighed om Skibenes egentlige Stilling.

„Du har i Dag hørt, Luis!“ — sagde Amiralen smilende, da han underholdt sig med vor Helt, — „hvorledes Vincente Yanez, hans Broder Martin Alonzo og de andre Styrmænd trættedes om vor Afstand fra Spanien. Denne bestandige Afvæxling af Vinden har forvirret de ærlige Sømænd og de have ingen Ahnelse om i hvilken Deel af det atlantiske Hav de befinde sig.“

„Meget beroer paa Eder, Sennor! ikke alene vor Sikkerhed, men ogsaa Kundskaben om vor store Opdagelse.“

„Du har Ret, Don Luis! Vincente Yanez, Sancho Ruiz, Pedro Alonzo Nino og Bartolomeo Roldan, for ikke at tale om de grundige Regnemestere paa Pinta, troe, at Skibene ere i Nærheden af Madeira, og at de altsaa ere fem hundrede Mile nærmere ved Spanien, en det er Tilfældet. Disse ærlige Folk følge mere deres Ønsker, end deres Kundskaber om Havet og Himmelen.“

„Og hvor ere Caravelerne da, efter Eders Anskuelse. Don Christopher, eftersom I dog vel ingen Grund har til at dølge Sandheden for mig.“

„Vi er Syden for Flores, unge Greve! fulde tolv Grader Vesten for de canariske Øer, og paa Høiden af Nafè i Afrika. Men jeg seer gjærne, at de tage Feil, indtil Besiddelsesretten til vore Opdagelser fuldkommen er sikret. Ingen af disse Folk tvivler nu om sin Dueligheid til at fuldbringe Alt, hvad jeg har fuldbragt, og dog er

Ingen af dem i Stand til at finde Hjemveien, efterat vi have gjennemkrydset denne Vandstrækning til Asien."

Luis forstod Amiralen, og da den snævre Plads paa Skibet gjorde det betænkeligt, at tale om det, der maatte være en Hemmelighed, gave de Samtalen en anden Vending.

Hidindtil havde Veiret været gunstigt, omendskjøndt Vinden ofte sprang om. Nogle Byger havde indfundet sig, som det altid pleier at være Tilfældet til Søes, men de vare hverken strænge eller langvarige. Alt dette var Columbus meget behageligt, thi, efterat han nu havde naaet det store Maal, for hvilket han paa en vis Maade levede, følde han nogen Bekymring for at denne vigtige Hemmelighed kunde gaae tabt for den øvrige Menneskehed, ligesom den altid gjerne pleier at være urolig, der befinder sig i en farlig og usikker Egn, og har mange kostbare Sager hos sig. Dog forestod der en Forandring, og i det Øieblik, da den store Sømand begyndte at haabe det Bedste, maatte han bestaae den haardeste af alle sine Prøvelser.

Eftersom Skibene kom nordligere, blev naturligviis Veiret koldere og Vindene hæftigere. Om Natten, den ellevte Februar; lagde Skibene en betydelig Strækning tilbage; over hundrede Miile fra Solens Nedgang til dens Opgang. Den næste Morgen viisde der sig mange Fugle, hvoraf Columbus troede at kunne slutte sig til at de vare i Nærheden af Azorerne, medens Styrmændene troede at de ikke

vare langt fra Madeira. Den følgende Dag var Vinden mindre gunstig, men hæftig, og der reisde sig en stærk Sø. Den lille Ninnas Eiendommeligheder viisde sig nu meget til dens Fordeel, thi førend det blev Aften havde den at kjæmpe saaledes med Elementernes Rasen, som Faa af dem, der vare i den, havde forudseet. Til Lykke var Alt hvad et dueligt Sømandskab kunde opfinde, blevet anvendt, for at gjøre dem sikkre og de vare saa beredte paa at møde en Storm, som Omstændighederne vilde tillade det. Den eneste væsentlige Feil var Skibets usædvanlige Lethed, thi den meste Forraad, Vandet ikke undtaget, var næsten udtømt, og den stak betydeligt mindre dybt, end den egentlig burde; Caravelen var saa lille, at denne Omstændighed, der ikke er vigtig for større Skibes Sikkerhed, vel kunde komme i Betragtning hos et Fartøi, for hvilket de voldsomme Kastevinde kunde blive farlige. Læseren vil bedre forstaae Forskjellen, naar vi sige ham, at store Skibe blot kunne miste deres Master ved pludselige Vindstød, medens mindre Skibe ere udsatte for den Fare at kantre, naar Mængden af deres Seil ikke staaer i Forhold til deres Tyngde. Omendskjøndt Sømændene paa Ninna kjendte denne Feil ved deres Caravele, der for største Delen hidrørde fra Forbrugen af det ferske Vand, haabede de dog at naae en Havn saa snart, at de ikke gjorde noget for at raade Bod paa denne Mangel.

Saaledes stode Sagerne da Solen gik ned den tolvte

Februar 1493. Columbus var, som sædvanligt, paa Skandsedækket, en Plads, der paa Ninna var saa lille, at den næppe fortjende dette Navn. Luis var hos ham, og Begge iagttoge i en alvorlig Stilling Tegnene paa Himmelen og paa Havet. Aldrig før havde vor Helt seet Elementerne i en saadan Kamp, og selv Amiralen bemærkede, at han endnu ikke havde oplevet mange saa truende Nætter. Der er noget saa Høitideligt ved Solens Nedgang til Søes, naar Skyerne ere uheldsvangre og det truer med en Storm, at man aldrig seer noget Lignende paa Landjorden. Et Skibs Ensomhed forsøger, naar det kjæmper med en Ork af Vand af et rædselfuldt Udseende, Indflydelsen af de Følelser, der vækkes, da der vidt og bredt kun viser sig een Gjenstand, mod hvilken Stormen kan vende sit Raseri. Alt Andet synes at forene sig for at understøtte den almindelige Kamp, — thi Hav, Himmel og Luft træde paa samme Maade frem i det mørke Maleri. Naar Februars vinterlige Rædsler omgive alt dette, vil Scenens mørke Farver vise sig saa sorte som mueligt.

„Dette er en truende Aften, Don Luis!“ — bemærkede Columbus, da de sidste Straaler som Solen kastede paa de med Storm truende Skyer, forsvandt af deres kantede Omrids, — „jeg har næppe nogensinde før seet saa betænkelige Tegn.“

„Man sætter en dobbelt Tillid til Himmelens Beskyttelse, naar man seiler under Eders Veiledning, Sennor!

man stoler paa dens uendelige Godhed og dernæst paa dens Tjeners bekjendte Duelighed."

„Den Allerhøieftes Magt er tilstrækkelig til at udruste den svageste Dødelige med den nødvendige Duelighed, naar det er hans guddommelige Villie at skaane og beskjærme, ligesom hele den meest Erfarnes Videnskab er unyttig, naar hans Vrede kun kan formildes ved hans Skabningers timelige Undergang."

„Jeg troer, at en Storm trækker op, Don Christopher!"

„Jeg har seet lige saa slemme Forvarsler, men dog kun sjeldent. Dersom vor Caravele ikke bar en saa betydelig Fragt vilde jeg være mindre bekymret for vor Stilling."

„I sætter mig i Forundring, Sennor! Styrmændene beklage at Skibet er saa let."

„Det er sandt, i materiel Henseende, men det bærer en Ladning Kundskaber, Luis, som det vilde være beklageligt at see gaae til Grunde i denne Vandørk: — Lægger Du Mærke til hvor hurtigt og mørkt Natten trækker sit Forhæng til omkring os, og hvor hurtigt Ninna bliver vor hele Verden. Pinta er nu næppe at see som en gestaltløs Skygge paa de skummende Bølger og tjener os snarere som Fyrtaarn, for at erindre os om vor fortvivlede Forfatning, end som en Ledsagerinde, hvis Nærværelse skulde indgyde os Tillid."

„Jeg har aldrig seet Eder saa nedslaaet for Veirets Skyld, Sennor!"

„Det er heller ikke noget sædvanligt hos mig, unge Herre! men mit Hjerte er betynget med en hæderbringende Hemmelighed. Se! bemærker Du disse fjerne Tegn til Elementernes Kamp?"

Da Amiralen sagde dette, stod han med Ansigtet vendt imod Spanien, medens hans Staldbroders Blik var hæftet paa den uheldsvangre vestlige Horizont, omkring hvilken der endnu glimtede saa meget Lys, at dens Rasen maatte vise sig ligesaa frygtelig, som den var isiefaldende. Han havde ikke lagt Mærke til den Forandring, som Columbus taelde om, men vendte sig raskt om og bad om en Forklaring. Uagtet Aarstiden, var Horizonten i Nordvest pludseligt bleven oplyst af en Lynstraale, og just som Amiralen omtaelde denne Omstændighed og betegnede den Deel af Himmelen, hvor dette Phænomen havde viist sig, skjød to nye Lyn hurtigt efter hinanden igjennem Skyerne.

„Sennor Vincente!" — raabde Columbus, i det han heldede sig forover, for at overse en Gruppe af sorte Gestalter, der var forsamlet paa Halvdækket neden under; — "Er Sennor Vincente Yanez iblandt Eder?"

„Her er jeg, Sennor Don Almirante! og giver Agt paa Veiret; vi ville endnu faae mere Vind."

„Vi ville blive hjemsøgte af en Storm, gode Vin-

cente! og den vil komme fra denne Side af Himmelen, eller fra den Modsatte. Er der sørget for Alt?"

„Jeg vidsde ikke hvad der endnu kunde skee for at sikkre Caravelen, ædle Sennor! Vore Seil ere rebede saa stærkt som mueligt og Alt er godt fortøiet. Sancho Ruiz, se efter Presenningerne, for at Skibet ikke skal trække mere Vand, end godt er!"

„Sørg ogsaa for Lyset deroppe, for at vor Ledsagerinde ikke skal tabe os af Sigte i Mørket. Det er ingen Tid til at sove, Vincente! Sæt Eders paalideligste Folk ved Rattet!"

„Sennor! jeg har udvalgt dem med Omhu. Sancho Mundo og den unge Pepe fra Moguer have just denne Tjeneste; andre ligesaa duelige Mænd vente for at afløse dem, naar deres Vagt er til Ende."

„Godt, vakkre Pinzon! Hverken Du eller jeg vil lukke et Die til i Nat."

Disse Amiralens Forsigtighedsregler vare ikke unyttige. Omtrent een Time efter at de havde seet disse unaturlige Lyn, reisde der sig en Storm fra Sydvest, der med Hensyn til Retningen var gunstig, men med Hensyn til Virkningerne frygtelig. Hvormeget Amiralen end ønskede at løbe ind i en Havn, ansaae han det dog for raadeligt, at stryge det eneste Seil, der endnu var oppe, og begge Caravelerne dreve næsten hele Natten for Stormen uden Seil og i nordostlig Retning. Vi sige Begge, thi Martin

Alonzo, der havde gjort sig fortrolig med et oprørt Hav, holdt, hvor tilbøielig han end var til at handle for sig selv, Pinta saa nær ved Ninna, at der kun hengik faa Minutter uden at man saae den dandse paa en høi Bølge, eller at synke ned i Dybet, medens den i Stormen fløi hen for Vinden, uden dog at skilles fra sin Ledsagerinde, ligesom Mennesket slutter sig til Mennesket, naar Farer og Rædsler omringe det.

Saaledes hengik Natten den trettende; Dagen gjorde, at man kunde overse den hele vilde Scene rundt omkring, endskjøndt det syntes som om Vinden ved Solens Opgang havde mistet lidt af sin Kraft. Men denne Forandring fandt maaskee kun Sted i Sømændenes Phantasi, da Lyset sædvanligt formindsker Farens Størrelse, eftersom det bedre sætter Mennesket i Stand til at byde den Trods. Begge Caraveler satte nu nogle Seil til og skjøde skummende igjennem Bølgerne for at ile til Spanien med deres uventede Efterretninger. Eftersom Dagen rykkede frem, formindskedes Stormens Raseri mærkeligt, men da Natten nærmede sig igjen, vendte den tilbage med fornyet Kraft, blev de Reisende imod og tvang dem til at stryge Seilene igjen. Men dette var endnu ikke det Værste. Caravelerne vare nu i en Deel af Havet, hvor der rasede en stærk krydsende Sø — Følgen af en anden Storm, der kort iforveien havde raset fra en anden Retning. Begge Skibe bestræbde sig under saa uheldige Omstændigheder for mandigt at

holde deres Cours, men begge begyndte at arbeide paa en Maade, der vækkede Bekymringer hos dem, der kjendte Maskinernes fulde Kraft, og vidsde de idelige Kilder til Faren. Da Natten nærmede sig, bemærkede Columbus, at Pinta ikke kunde følge med. da Vægten af dens bagerste Mast viisde sig saa stor, at den, endog uden Seil, ikke kunde holdes. Imod sin Villie befalede han, at Ninna skulde nærme sig sin Ledsagerinde, da Skilsmissen i et saadant Øieblik var den største Ulykke næst efter den virkelige Undergang.

Paa denne Maade indhyllede Natten den fjortende begge vore ensomme, kun af Havet omgivne, Reisende. Hvad der i den forrige Nat kun havde været Trusler og Varsler, blev nu til den frygtelige Virkelighed. Columbus selv erklærede, at han aldrig havde seet en Baad kjæmpe mod en feygteligere Storm, og det faldt ham ikke ind, at holde det hele Omfang af sine Bekymringer hemmeligt for Luis. I Styrmændenes og Mandskabets Nærværelse var han rolig, ja endogsaa munter; men naar han var alene med vor Helt, blev han aabenhjertet og viisde sig bekymret. Men bestandigt var den berømte Somand fast og sindig; ingen umandig Klage undslap ham, endskjøndt hans Sjæl var nedbøiet af Faren, der truede med at forhindre, at hans Opdagelser bleve gjorte bekjendte.

Saaledes vare Amiralens Følelser, da han i de første Timer af denne skrækkelige Nat stod i sin lille Kahyt, og

ventede paa enhver Forandring, der vilde vise sig som frelsende, eller fordærvende. Vindens Hylen, der slyngede Skummet af Bølgerne op i Toppen af Masterne, kunde næppe høres for Vandets Brølen og Rasen. Vistnok syntes, naar Caravelen sank hjælpeløs ned imellem to uhyre Bølger, det Stykke Seildug, som Masten endnu bar. at slaae hørligt mod den, og Luften at tie og at sove ind; men naar den elastiske Maskine da igjen kjæmpede sig op, ligesom En, der er i Fare for at drukne, arbeider sig op til Overfladen med en krampeagtig Anstrængelse, lod det som om Luftmasserne vare i Begreb med at jage den let foran sig som drivende Skum. Selv Luis, der ikke let overlod sig til Bekymringer, følde, at deres Stilling var betænkelig, og hans Aands sædvanlige Livlighed gjorde Plads for en tankefuld Alvorlighed, som man sjeldent blev vaer hos ham. Dersom en sluttet Skare af tusinde Maurere havde opstillet sig ligefor vor Helt, vilde han snarere have tænkt paa Midler til at bryde igjennem den, end paa Leilighed til at flye; men denne Elementernes Kamp viisde ham ikke en saadan Udvei; det var virkelig som en Kamp imod den Almægtige. I en saadan Stilling føle vistnok Tapperhed, Bestemthed og Uforfærdethed sig utilstrækkelige, thi Menneskernes Anstrængelser synes ubetydelige og unyttige ligeoverfor Guds Villie og Magt.

„Det er en vild Nat, Sennor!“ — sagde vor Helt roligt, thi hans Udvortes røbede en mindre Uro, end han

virkelig følde; — „Det tykkes mig, at den overgaaer Alt hvad jeg hidindtil har seet af Stormens Raseri."

Columbus drog et dybt Suk, derpaa holdt han Haanden over Øinene og saae sig om, som om han søgde Noget.

„Grev de Llera!" — svarede han med Værdighed, — „Vi have endnu en hellig Pligt at opfylde. Der i Skuffen paa den Side af Bordet er der Pergament og Skrivetøi. Lad os afgjøre denne vigtige Forretning, medens Guds Naade endnu under os Tid dertil — han alene veed, hvor længe vi endnu skulle leve!"

Disse paafaldende Ord forskrækkede ikke Luis; men hans Mine var alvorlig og høitidelig. Han trak Skuffen ud, tog Pergamentet frem og lagde det paa Bordet. Amiralen tog nu en Pen og gav sin Staldbroder et Vink, at han ogsaa skulde tage En; og nu begyndte Begge at skrive saa godt som Caravelens bestandige voldsomme Bevægelse vilde tillade det. Denne Opgave var vanskelig, men den blev tilstrækkeligt løst. Naar Columbus havde skrevet en Sætning, gjentog han den for sin unge Ven, der afskrev Alt Ord for Ord paa sit eget Pergament.

Det Væsentlige ved denne Beretning var en Fremstilling af de Opdagelser, der vare blevne gjorte, Længde- og Bredegraderne af Espannola og de øvrige Øers Beliggenhed, saavelsom ogsaa en kort Efterretning om det, man havde seet. Brevet var stilet til Fernando og Isabella.

Saasnart Begge vare færdige med at skrive, indviklede Amiralen sit Pergament i et Omslag af Vordug; det Samme gjorde Luis ved Sit. Begge toge derpaa et stort Stykke Vox, udhulede det, lagde Pakken omhyggeligt i det og tildækkede igjen Aabningen med det udtagne Vox. Columbus lod derpaa Skibets Bødker hente og befalede ham at hente et Fad til hver Vorkage. Efter nogle Minutters Forløb vare begge Skrivelserne gjemte i hvert sit Fad. Nu tog Amiralen og Luis hver et Fad og traad igjen ud paa Skandsedækket.

Natten var saa skrækkelig, at Ingen ombord kunde overgive sig til Søvnen. De fleste Matroser paa Ninna saavelsom Officiererne, vare forsamlede i Nærheden af Stormasten, hvor de vare temmelig sikkre for at Bølgerne ikke skulde kaste dem overbord. Men endogsaa her bleve de bestandigt gjennemblødte af Styrtesøerne, og ikke engang Skandsen var forskaanet for saadanne plumpe Besøg.

Saasnart Mandskabet igjen saae Amiralen, samlede det sig om ham og var begjærligt efter at høre hans Mening, og at erfare hvad han havde i Sinde.

Dersom han havde sagt dem Sandheden, vilde han have fremkaldt Fortvivlelsen der, hvor man allerede havde opgivet Haabet; han sagde derfor, at han blot opfyldte et fromt Løfte, og kastede med egen Haand sit Fad i de kogende Bølger. Det, som Don Louis bar, blev sat

paa Skandsen, hvor Bølgerne maatte bortskylle det, dersom Skibet sank.

Tre og et halvt Aarhundreder ere hengaaede siden Columbus traf denne vise Forholdsregel, og aldrig har man bekommet nogen Efterretning om dette Fad. Ifølge dets Beskaffenhed kunde det i Aarhundreder tumles omkring paa Bølgerne, og driver maaskee endnu omkring, bedækket med Muslinger, og fuldt af sine vigtige Efterretninger, paa den uhyre Vandørk. Det er mueligt, at det flere Gange er blevet kastet op paa en sandig Bred, og ligesaa ofte bortskyllet igjen; maaskee ere Skibe tusinde Gange seilede forbi det, uden at blive det vaer, eller de have forværlet det med saadanne sædvanlige Fade, som man faa ofte seer drive omkring paa Oceanet. Dersom det var blevet fundet, havde man aabnet det; og dersom en Mand i den civiliserede Verden havde aabnet det, er det næsten umueligt, at en Begivenhed af en saa stor Interesse vilde være bleven ubekjendt.

Da denne Pligt var udført, havde Amiralen Tid nok til at see sig om. Mørket var nu saa sort, at det, uden den Smule Lys, der kom fra de urolige Bølger, vilde have været umueligt at kjende Gjenstandene paa Caravelen. Den, der blot har været til Søes paa store Skibe, kan ikke gjøre sig nogen Forestilling om Caravelens Forfatning. Dette Fartøi, der næppe var større end en af de høiere Felukker, var seilet fra Spanien, med den latinske Takkelage,

der er sædvanlig hos de lette Kystskibe i Europa; en Takdelage, der først var bleven forandret paa de canariske Øer. Naar det laa i en Bugt eller en Flod, var dets Høide over Vandet næppe fire eller fem Fod; og nu, da det i en krydsende Sø, og netop i den Deel af det atlantiske Hav, hvor Vinden rasede stærkest, og Bølgerne gik høiest, kjæmpede mod en Storm, lignede det blot et Søedyr, som undertiden hæver sig op over Vandets Overflade, for at trække Aande. Der gaves Øieblikke, da Caravelen syntes uundgaaeligt at synke ned i Havets Afgrund; uhyre, sorte Vandbjærge hævede sig rundt omkring den, thi Havets vilde Tummel havde tilintetgjort al Bølgernes sædvanlige Symetri. Hvor ofte man end taler partiskt om bjærghøie Bølger, vil det dog ikke støde an imod den bogstavelige Sandhed, naar vi føie til, at Raaerne paa Ninna ofte vare under Spidserne af Bølgerne omkring den, der bleve hævede saa voldsomt, at de bestandigt styrtede som Vandfald ned over Rosterværket, thi et egentligt Dæk havde Skibet ikke. Fra denne Side truede vistnok den største Fare; thi en indstyrtende Sø kunde have fyldt det lille Skib, og begravet det i Afgrunden med Alt, hvad der var i det. Nu brød Kammen af Bølgerne bestandigt ind, og skjød i Lag af glindsende Skum hen over Skroget af Caravelen, uden lykkeligviis dog at have Kraft nok til at overvælde den levende Maskine. I saadanne farlige Øieblikke var Skibets Sikkerhed kun afhængig af de svage Pressenninger.

Dersom disse lette Dækker havde givet efter, vilde to eller tre paa hverandre følgende Bølger ufeilbarligt have fyldt det indre Rum, og saaledes gjort Skibets Undergang uundgaaelig.

Amiralen havde befalet Vincente Yanez at rebe Forseilet, i Haab om at bringe Caravelen gjennem dette Chaos af Vand til en Deel af Havet, hvor Bølgerne vare mere regelmæssige. Ogsaa Bølgernes almindelige Retning havde man, forsaavidt som der overhovedet kunde være Tale om en almindelig Retning, — taget i Betragtning, og Caravelen havde siden det blev mørkt, med Møie arbeidet sig fem eller sex Mile videre frem, uden at der var foregaaet nogen Forandring.

Midnatten kom nu, og endnu frembød Havets Overflade det samme vilde Skuespil af en chaotisk Forvirring. Vincente Yanez kom til Amiralen og erklærede, at Skibet ikke mere kunde bære det Stykke Seil, som det førde.

„Bølgernes Voldsomhed, naar vi hæve os, er nærved at slaae Speilet af Skibet ind," — sagde han, — „og Tilbageslaget, naar vi synke ned mellem de høie Bølger, er næsten ligesaa farligt. Ninna kan ingen Seil bære med Sikkerhed."

„Hvem har nylig seet noget til Martin Alonso?" — spurgde Columbus og saae bekymret hen i den Retning, hvor Pinta maatte være synlig; — „Du har heiset Laternen ned, Vincente Yanez?"

„Den kunde ikke mere udholde Stormen. Fra Tid til Anden er den bleven heiset op, og hvert Signal er blevet besvaret af min Broder."

„Lad den heise op endnu engang! Dette er et Øieblik, da en Vens Nærværelse glæder Sjælen, omendskjønt han er ligesaa hjælpeløs, som vi."

Laternen blev heiset op igjen, og man saae langt borte et svagt, dunkelt Lys skinne i Bølgernes Tummel. I korte Mellemrum blev dette Forsøg gjentaget, og Signalet ligesaa ofte besvaret, dog bestandigt længere borte, indtil deres Staldbroders Lys tilsidst ganske forsvandt.

„Pintas Mast er for svag til i en saadan Storm at bære endog kun dens Tougværk," — bemærkede Vincente Yanez, — „og min Broder maa have fundet det umueligt, at holde sig saa nær Vinden, som vi. Han falder mere læværts af."

„Lad Fokseilet bjærges, som Du ønsker det!" — sagde Columbus; — „Vort svage Skib kan ikke mere udholde disse voldsomme Bølger."

Vincente Yanez kaldte nu paa nogle af sine paalideligste Folk, og begav sig selv forud, for at agte paa, at hans Befaling blev behørigt udført. I dette Øieblik blev Roret dreiet og Caravelen faldt langsomt af, indtil den laa med Siden mod Vinden. Arbeidet med at bjærge Seilet var forholdsviis let, thi Raaen var kun nogle Fod i Veiret, og naar man undtager Skjøderne, ikke stillet meget blot.

Dog fordrede det Folk af de fasteste Nerver oa de meest øvede Hænder for i et saadant Øieblik at vove sig tilveirs. Sancho tog den ene Side af Masten og Pepe den Anden, og Begge lagde de Egenskaber for Dagen, der alene charakterisere den ægte Somand.

Caravelen drev nu for Vind og Bølger. Dersom disse havde havt deres sædvanlige Regelmæssigheder, vilde det lave Skib være blevet overskyllet af Bølgerne agterfra; men deri, at det ikke var udsat for dette Uheld, var en Uregelmæssighed Skyld, der nu blev Kilden til en ny Fare. Endnu drev Ninna for Vinden, dog ikke med den Hurtighed, der var nødvendig for at fare hen over de jagende Vande, dersom Bølgerne havde fulgt paa hverandre med deres sædvanlige Orden og Raskhed. Den krydsende Søgang forhindrede dette. Den ene Bølge stødte paa den Anden, og de dreve deres Kamme, der ellers vilde have rullet over i skummende Støv, i Veiret i skrækkelige Vandstraaler.

Nu var Faren paa sit Høieste. I en heel Time løb Caravelen i et chaotiskt Mørke med et Slags dumdristigt Raseri, og stødte ikke sjeldent med sin Side mod Bølgere, som om Speilet var utaalmodigt efter at indhente Forstavnen; derved steeg den Fare, at modtage en Vandstrøm over Rælingen. Dog blev den afvendt ved den Mands Virksomhed, der var ved Roret, hvor Sancho anvendte hele sin Virksomhed og Kraft, indtil Sveden

strømmede ned af Panden, som om han igjen var udsat for den tropiske Himmels Soel.

Frygten blev endelig saa stor og almindelig, at man i Forening bad Amiralen om at gjøre det sædvanlige religiøse Løfte. Til den Ende forsamlede de sig Alle, med Undtagelse af Manden ved Roret, i Agterenden og gjorde Anstalter til at trække Lod.

„I ere i Guds Haand, mine Venner!“ — sagde Columbus, — „og det er passende, at I Alle tilstaae Eders Afhængighed af hans Godhed, og sætte Eders Lid til hans Almagt og Kjærlighed. I denne Hue, som I see i Sennor Munoz' Hænder, er der ligesaa mange Erter, som der er Folk her ombord. En af disse Erter har det hellige Korses Tegn, og den, der trækker dette hellige Tegn, er forpligtet til at gjøre en Valfart til Santa Maria de Guadalupe, og der at offre et Vorlys af fem Punds Vægt. Som den Syndigste af os Alle, og tillige som Amiral, vil jeg først trække mit Lod.“

Columbus greb i Huen, tog en Ert ud, holdt den mod Laternen, og se, paa Overfladen viisde det omtaelte Tegn sig.

„Det er ret,“ — sagde en af Styrmændene, — „men læg Erten igjen til de Andre, og fastsæt en meget sværere Bod, og det i et Tempel, der staaer i den høieste Anseelse hos den hele Christenhed — nemlig i vor Frues

Kirke i Loretto. Een Valfart til dette hellige Sted er ligesaa meget værd, som to Andre."

I Farens Øieblik ere religiøse Følelser sædvanligt mægtige. Forslaget blev optaget med Varme, og Amiralen gav gjærne sit Samtykke. Da Alle havde trukket, viisde det sig, at en simpel Matros, ved Navn Pedro de Villa, en Mand, der hverken med Hensyn til Religion eller Kundskaber stod i det bedste Rygte, havde faaet Erten.

„Dette er en moisommelig og bekostelig Reise," — mumlede den udkaarne Bodfærdige i Skjæget, — „man kan ikke gjøre den for godt Kjøb."

„Gjør Dig ingen Sorg derover, Pedro! — svarede Columbus, — „Dine Lidelser skulle indskrænke sig til de legemlige Anstrængelser; thi for Bekostningerne ved Reisen vil jeg sørge. — Natten bliver bestandigt skrækkeligere, min gode Bartolomeo Roldan!"

„Ja, i Sandhed, Sennor Almirante! og jeg er ikke meget vel tilfreds med en Pilegrimsmand, som Pedro her, omendskjøndt det kunde synes, at Himmelen selv har styret hans Valg. En Messe i Kirken i Moguer, og en, som vaager hele Natten i Kirken, bliver agtet høiere, end saa lang en Reise af en saadan Karl."

Denne Anskuelse fandt ikke lidet Bifald hos Søfolkene fra Moguer, og et tredie Forsøg blev gjort for at bestemme Personen. Amiralen trak igjen den betegnede

Ert. Dog formindskedes Faren ikke, og Caravelen truedes virkelig med at blive opslugt af Bølgerne.

„Vi ere for lette, Vincente Yanez!“ — sagde Columbus, — „hvor fortvivlet et saadant Foretagende end synes, maae vi gjøre Forsøg paa at fylde vore tomme Fade med Søvand. Lad Vandslangerne ledes omhyggeligt mellem Pressenningerne, og send ovede Hænder ned, for at vi kunne være sikkre paa at Vandet ikke kommer i Rummet istedetfor i Fadene.“

Denne Befaling blev udført, og der hengik flere Timer med denne moisommelige Forretning. Den store Vanskelighed var, at beskytte de Folk, der hævede Vandet op af Søen, thi medens Havet rundtom rasede paa det Frygteligste, var det ikke let at faae Vandet op, saa at det kunde være til Nytte. Men Taalmodighed og Standhaftighed vandt dog tilsidst Seier, og førend Dagen brød frem, var et tilstrækkeligt Antal tomme Fade fyldt med Vand.

Henimod Dagens Frembrud styrtede Regnen ned i Strømme, og Vinden sprang om fra Syden til Vesten, uden dog at tabe noget af sin Styrke. Under saadanne Omstændigheder satte man igjen Fokkeseilet til, og det førde Ninna nogle Mile mere østligt igjennem en frygtelig Sø.

Da Dagen brød frem, forandrede Alt sig til det Bedre. Pinta var intetsteds at see, og man troede i Almindelighed paa Ninna, at den var gaaet under; Skyerne

havde aabnet sig en Smule, og et Slags hemmelighedsfuld Glands hvilede paa Havet, der var hvidt af Skum og endnu hvinede af Raseri. Men Bølgerne bleve dog efterhaanden mere regelmæssige, og Matroserne fandt det ikke mere nødvendigt at binde sig fast, for ikke at blive bortskyllede af Bølgerne. Man satte endnu flere Seil til, og ligesom Skibets Bevægelse fremad blev stærkere, blev den ogsaa mere stadig og sikker.

Tiende Kapitel.

Thi nu forsvandt for deres Blikke Landet,
Og hjælpeløse drev de paa det vilde Hav
En Stormvind spotted Roret, og man kjendte
Ei meer den Retning, som man vilde følge,
Mod Himlen Bølgerne som Bjærge stege,
Og ikke i vor Nærhed saae jeg Baaden.
Taalmodighedens Syn.

Saaledes stode Sagerne om Morgenen den Femtende og kort efter Solens Opgang hordes det glade Raab: „Land!“ oppe fra Mastkurven. Det er mærkværdigt at dette Land

var lige forud, saa nøiagtige vare alle Amiralens Beregninger og saa sikker var han paa hvor han befandt sig paa Kortet. Men Styrmændenes Meninger vare forskjellige, hvilket ogsaa var Tilfældet med Mandskabets betræffende dette saa velkomne Syn; thi Mange troede at det var Europas Fastland, medens Andre holdt det for Kysten af Madeira. Columbus selv forkyndte dem offentligt, at det var en af Azorerne.

Hver Time formindskedes Afstanden mellem denne velkomne Øet af Land og de Reisende, da Vinden pludseligt vendte sig. En lang og sørgelig Dag tilbragde Skibet med at vende og dreie sig mod Stormen, for at naae den saa længselsfuldt forventede Havn; men den svære Søgang, og Modvinden gjorde dets Fremskridt langsomme og møisommelige. Solen gik atter ned i vinterlig Dunkelhed, og Landet laa paa den urette Side, og tydeligt nok i en Afstand, der ikke mere var at naae. Den ene Time hengik efter den Anden, og endnu i Mørket arbeidede Ninna sig frem, for at nærme sig den Egn, hvor man havde seet Land. Under alle disse ængstelige Scener forlod Columbus ikke sin Post thi det var ham, saa at sige, som om hans Opdagelsers Skjæbne hang ved et Haar. Vor Helt var mindre aarvaagen, men ogsaa han begyndte at see Udfaldet imøde med mere Bekymring, eftersom det Øieblik nærmede sig, der skulde afgjøre Expeditionens Skjæbne.

Da Solen stod op, betragtede ethvert Øie forskende

alle Sider af Vandets Overflade, og til alles store Sorg var der intet Land at see. Mange troede, at det Hele kun havde været et Phantasispil, men Amiralen var af den Mening, at de om Natten vare komne forbi Øen; og han besluttede derfor at styre mere sydligt. Denne Forandring af Coursen havde næppe varet i nogle Timer, førend man igjen saae Land langt agter ud altsaa i en Retning, hvor det ikke kunde blive seet før. Til denne Ø vendte Caravelen sig nu, og kjæmpede lige til det blev mørkt med en stærk Storm og en svær Sø, for at gjøre Fremskridt i den Retning. Natten omhyllede atter Skibet, og Landet kom igjen de Reisende af Syne.

Paa den sædvanlige Tid havde Mandskabet forrige Nat forsamlet sig, for at synge Salve Regina eller Aftenhymnen til den hellige Jomfrue — thi det er en af de rørende Omstændigheder paa denne overordentlige Reise, at disse raae Somænd først medbragde deres Religions Psalmer og de Christnes Bønner til det atlantiske Havs ubekjendte Ørkener. Under denne Sang saae man et Lys i Læ og man troede, at det var paa den Ø, som man først havde seet. Derved følde Amiralen sig bestyrket i sin Tro, at han var midt i en Øgruppe, og at han naar Dagen brød frem kunde løbe ind i en Havn. Men denne Morgen havde dog ikke medført nogen anden Forandring, end den Ovenomtalte, og han lavede sig nu til igjen at

tilbringe en Nat i Uvished, da Raabet „Land!“ fra Mastkurven igjen oplivede det hele Mandskabs Mod.

Ninna lod dristigt Coursen staae ad Landet til, og henimod Midnat var den det saa nær, at den kunde kaste Anker. Men Vinden var dog saa stærk og Bølgerne gik saa høit, at Touget sprang og de igjen bleve kastede ind i det aabne Hav. Nu satte man igjen Seil til, og fornyede sine Bestræbelser for at komme under Vinden. Da Dagen brød frem, var Caravelen i Stand til at løbe ind og at finde en Ankergrund paa Nordsiden af Øen. Her erfarede de udmattede og næsten ganske kraftløse Matroser, at Columbus, som sædvanligt, havde havt Ret, og at de havde naaet Santa Maria, en af de azoriske Øer.

Det hører ikke til vor Hensigt at fortælle alle de Begivenheder, der indtraf medens Ninna laa for Anker i denne Havn. Iblandt andet gjorde Portugiserne, der havde truet Amiralen ved hans Bortreise fra den gamle Verden og som nu først forurolige ham ved hans Tilbagekomst, et Forsøg paa, at tage Caravelen. Men alle deres Ræn-ker sloge feil, og efter at de havde bemægtiget sig den bedste Deel af hans Mandskab, og han allerede een Gang var seilet ud af Havnen uden sine Folk, fik Amiralen omsider Sagen bilagt og tiltraad igjen den fire og tyvende i Maaneden Reisen til Spanien med alle sine Folk om-bord.

I de første Dage syntes Forsynet at begunstige de

Reisendes Fart, thi Vinden var dem gunstig og Soen var rolig. Mellem Morgenen den fire og tyvende og Aftenen den fer og tyvende havde Caravelen lagt næsten hundrede Mile tilbage paa Veien til Palos, da der pludseligt blev Modvind og Soen gik høit. Stormen blev atter hæftig, dog blev Vinden igjen god, saa at den tillod dem at styre i nordostlig Retning, og af og til at holde af efter deres Cours.

Veiret var slemt; men Amiralen vidsde, at han nærmede sig til Europas Fastland, han beklagede sig derfor ikke, og opmuntrede Mandskabet med Forhaabninger om snart at naae Land.

Paa denne Maade hengik Tiden indtil Aftenen den anden Marts, en Løverdag, da Columbus troede at være omtrent hundrede Mile borte fra den portugisiske Kyst, eftersom den længe vedholdende Sydvind havde bragt ham for meget nordligt.

Natten begyndte gunstigt, Caravelen arbeidede sig gjennem en frygtelig Sø, der væltede sig frem fra Syden, medens Vinden blæsde tværs paa og saa hæftigt, at man maatte rebe Seilene. Ninna var et fortræffeligt Fartøi, som den bestandig havde viist sig, og den var endnu sikkrere, end ved det første Angreb af Stormen, da man havde sørget for at fylde endnu flere Fade med Vand, hvilket havde været umueligt ved det første Uveir.

„Du har været ved Roret, Sancho Mundo, da den

sidste Byge brød los!" — sagde Amiralen munter, da han i den sidste Time af den første Vagt kom i Nærheden af den gamle Matroses Post; — „Det er ingen ringe Ære, at beklæde en saadan Post i saa vilde Storme, som de vi have udholdt."

„Saaledes betragter jeg ogsaa Sagen, Sennor Don Almirante, og haaber, at de høie, naadige Herskere Don Fernando og Donna Isabella ville betagte Sagen fra det samme Synspunkt, naar Talen bliver om Besværlighederne ved Tjenesten."

„Og hvorfor ikke ogsaa med Hensyn til Æren, Sancho?' — bemærkede Luis, der siden den bekjendte Begivenhed paa Hayti havde faaet Matrosen ualmindeligt kjær.

„Ære, Sennor Pedro! er en kold Spise, og passer ikke for en fattig Mands Mave. For et Menneske, som mig, er en Dobla to Hertugdømmer værd, thi Doblaen kan være mig behjælpelig til at sætte mig i Agtelse, medens to Hertugdømmer kun vilde overvælde mig med Spot. — Nei, nei, Mester Pedro! giv mig en Lomme fuld af Guld, og lad dem Æren, der have Lyst til den. Naar en Mand skal hæve sig i Verden, maa han begynde med Begyndelsen og lægge en dygtig Grundvold, saa kan man gjøre ham til Ridder af Sanct Jacob, dersom Herskerne skulde behøve et Navn, for at faae Tallet fuldt."

„Du er altfor sladderagtig for en Styrmand, Sancho! omendskjøndt Du i andre Henseender er saa udmærket;" —

sagde Amiralen alvorligt, — „Se efter Coursen; der vil ingen Mangel være paa Doblaer, naar Reisen er til Ende."

„Tusinde Tak, Sennor Almirante! Og til et Beviis paa, at mine Øine ikke ere lukkede, om Tungen end taler en Smule i Taaget, beder jeg Eders Excellence og Styrmændene at lægge Mærke til den Smule Sky, der trækker sig sammen der i Syden, og at sige mig om den betyder noget Godt eller noget Ondt."

„Ved den hellige Messe, Manden har Ret, Don Christopher!" — raabde Bartolomeo Roldan, der stod i Nærheden, — „Denne Sky seer ulykkespaaende ud, og ligner næsten den, der frembringer Orkanerne paa den afrikanske Kyst."

„Vær forsigtig, vær forsigtig, gode Bartolomeo!" — vedblev Columbus ivrigt, — „Vi have virkelig stolet for meget paa vor gode Lykke og paa en syndig Maade forsømt at lægge Mærke til Himlens Tilstand. Lad Vincente Yanez og alle vore Folk kalde — vi kunne komme til at behøve dem."

Columbus steeg nu op paa Skandsen, hvor han bedre kunde overseе Oceanet og Himmelen. Disse Tegn vare virkelig ligesaa uheldspaaende, som de viisde sig pludseligt. Atmosphæren var opfyldt med en hvid Dunst, der lignede en tynd Røg, og Amiralen havde næppe saa megen Tid, at han kunde kaste et Blik rundt omkring, førend en Brølen, der lignede de forenede Høvslag af hundrede i fuld

Fart over en Bro sprængende Heste, bruusde frem med Vinden. Man hørde Havet hvine, som det pleier i saadanne Øieblikke, og Stormen overfaldt det lille Skib, som om misundelige Dæmoner havde besluttet, at det ikke skulde naae Spanien med sine vigtige Efterretninger.

Et Knald, som det af en Geværsalve, var det første Tegn til at Stormen havde truffet Ninna. Det kom af det sønderrevne Seildug, da alle Seilene i eet Øieblik vare sønnerslidte. Caravelen lagde sig skjævt indtil Vandet naaede dens Master, og det var et ængstligt Øieblik, saa at endog de ældste Somænd frygtede for at den skulde blive lagt om paa Siden. Dersom Seilene ikke vare blevne sønderrevne, vilde denne Ulykke sandsynligviis have fundet Sted. Men ogsaa Sancho havde i det rette Øieblik dreiet Roret, og da Ninna igjen kom til sig selv efter dette Anfald, sløi den næsten ud af Vinden og drev for den flyvende Blæst.

Dette var Begyndelsen til en ny Storm, der endog overgik den i Hæftighed, som de saa nylig havde udholdt. I den første Time lammede Skræk og Mismod næsten det hele Mandskab, der blev intet gjort og der kunde ikke gjøres noget, for at undgaae den Fare, i hvilken de svævede. Skibet lendsede allerede — Somandens sidste Tilflugt, — og selv Pjalterne af Seildugene bleve revne af Stængerne, for at spare Folket den Umage at bjærge dem. I denne Nød vendte det fortvivlede, angergivne Mandskab sig igjen

til de ovenomtaelte Bodslofter, og Loddet traf igjen Amiralen, at han skulde gjøre en Pilegrimsreise til et eller andet berømt Valfartssted. Desuden gjorde hele Mandskabet det Løfte at faste den første Løverdag efter deres Hjemkomst ved Brød og Vand.

„Det er mærkværdigt, Don Christopher!" — sagde Luis, da de Begge igjen vare alene paa Skandsen, — „Det er mærkværdigt, at Loddet saa ofte træffer Eder. Tre Gange er I af Forsynet bleven udkaaret til at være et Redskab for Bud og Tak — dette hidrører fra Eders faste Tro."

„Siig hellere, Luis! at det hidrører fra mine store Synder. Allerede min Stolthed burde medføre en haardere Bod, end denne. Jeg frygter for, at jeg næsten havde forglemt, at jeg kun er et Redskab, som Gud har udkaaret, for at opfylde hans ophøiede Hensigter, og at jeg er falden i Satans Snarer, i det jeg har bildt mig ind, at jeg ved egen Klogskab og Aandskraft har fuldbragt det store Værk, for hvilket Æren alene tilkommer Gud."

„Troer I, at vi ere i Fare, Sennor?"

„Vi ere haardere truede, end vi nogensinde have været, siden vi forlode Palos. Vi blive kastede ind imod det faste Land, der ikke kan være tredive Mile borte fra os, og Stormen bliver, som Du seer, hæftigere og hæftigere. Lykkeligviis er Natten rykket langt frem, og naar det bliver lyst, finde vi maaskee et Middel til at redde os."

Dagen brød igjen frem som sædvanligt; thi hvilke Forstyrrelser der end foregaae paa Jorden, fortsætter denne dog sine daglige Bevægelser paa sin ophøiede Maade, og giver Myrerne paa dens Overflade ved enhver Forandring et uimodsigeligt Beviis paa, at et almægtigt Væsen leder alle dens Bevægelser Men Lyset bragde dog ingen Forandring i Havets og Himmelens Udseende. Stormen rasede og Ninna kjæmpede midt i et Chaos af Vand, og drev bestandigt nærmere til det faste Land, der laa for den.

Ved Middagstid bleve Tegnene til at der var Land i Nærheden tydelige, og Ingen tvivlede paa, at Skibet befandt sig i Nærheden af den europæiske Kyst. Alligevel var der intet Andet at see, end det rasende Hav, den mørke Himmel og et Slags overnaturligt Lys, der saa ofte opfylder Atmosphæren i en Storm. Det Sted, hvor Solen gik ned, kunde man ikke bestemme med Øiet, endskjøndt man kjendte det af Compasset; og atter indhyllede Natten den vilde, unaturlige Scene, som om Caravelen skulde miste Haabet tilligemed Daglyset. For at forhøie Matrosernes Modløshed, viisde der sig en krydsende Sø, og som dette under saadanne Omstændigheder ofte er Tilfældet hos smaa Skibe — den ene Sø efter den Anden styrtede ind og truede med at forstyrre det svage Brystværn af tjæret Seildug

„Det er en frygtelig Nat, min Søn Luis!" — sagde Columbus omtrent een Time efter at Mørket havde

indhyllet dem i sit Slør, — „Dersom vi undgaae denne Nat, kunne vi sige, at vi ere begunstigede af Himmelen."

„Og dog taler I roligt, Sennor! saa roligt, som om Eders Hjerte var opfyldt med Haab!"

„Den Somand, der ikke kan beherske sine Nerver og sin Stemme, endog naar den største Fare truer, har miskjendt sit Kald. Men jeg føler mig rolig, Luis! ligesom jeg synes rolig. Vi ere i Guds ophøiede Haand, og ville gjøre hvad der meest befordrer hans hellige Villie. Mine Drenge — mine to stakkels Drenge ligge mig saa tungt paa Hjertet, men selv den Faderløse bliver ikke forglemt."

„Dersom vi gaae tilgrunde, Sennor! ville Portugiserne blive i Besiddelse af vor Hemmelighed; med Undtagelse af os selv er der Ingen, der kjender den, uden de, da der, hvad Martin Alonzo angaaer, kun er lidet Haab."

„Dette er ogsaa en Kilde til Kummer; dog har jeg gjort saadanne Skridt, som sandsynligviis kunne sikkre deres Høiheder deres Rettigheder. Det Øvrige maae vi overlade til Himmelen."

I dette Øieblik hørdes det skrækkelige Raab: „Land!" Dette Ord, der endnu for kort siden vilde have fyldt hvert Hjerte med Glæde, blev nu en Kilde til nye Sorger. Endskjøndt Natten var mørk, gaves der dog Øieblikke, da Mørket opklaredes rundt om Skibet, saa at man tydeligt kunde see saa iøinefaldende Gjenstande, som en Kyst. Columbus og vor Helt ilede ved dette Raab til den forreste

Ende af Caravelen, for at undersøge Kysten saa nøie som mueligt. Den var virkelig saa nær, at hele Skibsmandskabet hørde eller troede at høre Brændingen bryde mod Klipperne. Ingen tvivlede paa at det var den portugisiske Kyst, men at holde til den, uden at kjende dens Beskaffenhed eller en Havn til at løbe ind i, vilde have været den uundgaaelige Fordærvelse. Der blev intet andet at gjøre, end at vende Caravelen fra Land og at holde ud til om Morgenen i den aabne Sø.

Saasnart Columbus havde hentydet paa denne Nødvendighed, lod Vincente Yanez Alt udføre saa godt, som Omstændighederne vilde tillade det. Hidindtil havde man holdt Vinden en Smule paa Styrbordssiden af Caravelen, da den styrede østligt, een eller to Streger til Nord, men nu var det Opgaven, at vende dens Forstavn saa meget, at den kunde styre nordligt, een eller to Streger mod Vesten. Efter den Maade, hvorpaa Kysten syntes at springe frem, troede man, at en saadan Cours i nogle Timer kunde holde Skibet tilstrækkeligt langt fra Land. Men en saadan Vending kunde ikke foretages uden Seil, og der blev givet Befaling til at sætte Fokseilet til. Det første Slag af det nu for Stormen priisgivne Seildug var frygteligt, og Stødet truede med at knække Fokmasten; derpaa var Alt dødsstille forud, thi Skroget sank saa dybt bag den mægtige Væg af Vand, at Seilet i Øieblikket blev roligt. Sancho og hans Venner benyttede dette gunstige Øieblik,

for at sikkre Skjøderne, og da det lille Skib igjen kjæmpede sig op, fyldtes Seilet med et Stød, som man pleier at føle, naar man pludseligt trækker et Toug til. Fra dette Øieblik af gik Ninna igjen langsomt ud fra Land, endskjøndt gjennem en Masse af rasende Vande, der hvert Øieblik truede med at overvælde den.

„Luis!“ — sagde en blid Stemme ved Siden af vor Helt, da denne lænede sig til Døren af den Kahyt, der var bestemt for Fruentimmerne, — „Luis! Hayti bedre — Mattinao bedre — meget slemt, Luis!“

Det var Ozema; hun var staaet op fra sit Leie, for at betragte det frygteligt oprørte Hav. Saalænge det milde Veir i den første Deel af Farten varede, havde Omgangen mellem Luis og de Indfødte ombord været uafbrudt og munter. Ozema havde, omendskjøndt hendes Stilling ikke var meget behagelig, dog stedse modtaget hans Besøg med en uskyldig Glæde, og hendes Fremskridt i det Spanske vare saa store, at endog hendes Lærer var forbauset over dem. Men denne Omgang var ikke nyttig for Ozema alene, thi Luis, der med Iver strøbde efter at udvide sine Kundskaber, havde lært lige saa meget af hendes Sprog, som hun af hans. Paa denne Maade taelde de begge sammen og tog, naar Nøden fordrede det, deres Tilflugt til begge Sprog. Vi ville give en fri Oversættelse af det, der blev taelt, og tillige gjøre os Umage for, at anføre Samtalen charakteriskt og tro.

„Stakkels Ozema!“ — svarede vor Helt, i det han søgte at stille sig saaledes, at hun var beskyttet mod Virkningerne af Caravelens hæftige Bevægelse; — „Du har Grund til at ønske Dig tilbage til Hayti, og dets fredelige Sikkerhed!“

„Caonabo der, Luis!“

„Vist nok, uskyldige Barn! men selv Caonabo er ikke saa skrækkelig som dette Elementernes Raseri.“

„Nei — nei — nei! Caonabo meget værre. Sønderknuse Ozemas Hjerte. — Nei, Caonabo — nei, Hayti!“

„Din Angst for Caraibehøvdingen, kjære Ozema, har tildeels forvirret dit Hoved. Du har en Gud ligesaa godt som vi Christne, og, ligesom vi, maa Du sætte din Lid til ham; han alene kan beskytte Dig.“

„Hvad beskytte?“

„Sørge for Dig, Ozema! Vogte Dig, at der ikke møder Dig noget Ondt — see paa din Sikkerhed og din Velfærd.“

„Luis beskytte Ozema. Saa love Mattinao — saa love Ozema — saa love Hjerte.“

„Kjære Pige, det vil jeg, forsaavidt som det staaer i min Magt. Men hvad formaaer jeg imod Stormen?“

„Hvad Luis gjøre mod Caonabo? — dræbe ham — nedhugge Indianer — faae ham til at løbe!“

„Dette var let for en christelig Ridder, der havde et godt Sværd og et Skjold, men det er umueligt mod

den blev snoet om hendes Hals, og det hellige Sindbillede hvilede paa hendes Bryst.

Forandringen af Temperaturen, saavelsom Følelse for det Velanstændige havde bevæget Amiralen til at forsyne sit qvindelige Reiseselskab med vide Klæder af Bomuldstøi, og i et Saadant var Ozemas skjønne Skikkelse nu indhyllet, og under dets Folder havde hun gjemt Klenodiet, som hun trykkede med Inderlighed til sit Hjerte, fordi det var en Gave af Luis. Den unge Mand havde ikke meent det saaledes. Han vilde blot laane Ozema det hellige Sindbillede, med hvilket han efter sin Tids Anskuelser troede at give hende en mægtig Beskytter. Da Ozema ingenlunde var erfaren i at behandle et Klædebon, der faldt hende besværligt, og som hun ikke var vant til, omendskjøndt hendes medfødte Smag havde lært hende, at vikle det med Ynde om sin Person hjalp den unge Mand hende til at give Korset dets rette Plads, da en hæftig Rullen af Skibet tvang ham til at holde Pigen opreist, i det han slyngede den ene Arm om hendes Liv.

Ozema, der deels gav efter for Caravelens Bevægelse, som endog fik Matroserne til at vakle, deels sandsynligviis blev ligesaa meget henreven af sine ømme Følelser, dadlede ikke denne Frihed, den Første, som vor Helt tog sig, men blev staaende i tillidsfuld Uskyldighed, støttet af dens Arm, af hvem hun gjærne, fremfor af nogen Anden, vilde modtage en saadan Bistand sit hele Liv igiennem. I det næste

Øieblik hvilede hendes Haand ved hans Bryst; hun saae op, og hendes Øine vare fæstede paa den unge Greves Ansigt.

„Den frygtelige Storm gjør Dig mindre forskrækket, end jeg havde ventet. Ængstelighed for Dig har gjort mig mere elendig, end jeg havde anseet det for mueligt, og dog synes Du ikke at være bekymret!"

„Ozema ikke ulykkelig — ikke savne Hayti — ikke savne Mattinao — ikke savne Noget — Ozema lykkelig nu — har Kors!"

Søde, fortryllende Uskyldighed! — Gid Du aldrig maa kjende andre Følelser! — Hav Tillid til Dit Kors!"

„Kors, Mercedes — Luis og Ozema beholde Kors altid."

Maaskee kom det beleiligt for denne Piges Lykke, at Ninna gjorde et Plump ned i Bølgerne, der gjorde det uundgaaeligt for vor Helt, at slippe hende, eller at trække hende med sig, da han blev kastet hen til det Sted, hvor Columbus stod, og tildeels søgde Beskyttelse mod den voldsomme Storm. Da han kom paa Benene igjen, blev han vaer, at Døren til Kahytten var lukket, og at Ozema ikke mere var at see.

„Finder Du vore Fruentimmer bange i dette rædsomme Uveir, min Søn Luis?" — spurgde Columbus roligt; thi omendskjøndt hans Tanker vare nokſom beskjæftigede med Caravelens farlige Stilling, havde han dog lagt Mærke til Alt, hvad der var foregaaet i Nærheden af

ham; — „De have stærke Hjerter; men selv en Amazone vilde blive bange i en saadan Storm."

„De ere uden Sorg, Sennor! thi jeg troer, at de ikke kjende Faren. Det civiliserede Menneske er dem saa overlegent, at baade Mænd og Qvinder synes at stole paa os med Hensyn til deres Sikkerhed. Men jeg har givet Ozema et lille Kors, og bedet hende at sætte sin hele Tillid til det."

„Deri har Du gjort ret; vi Alle kunne ikke finde nogen bedre Beskyttelse. — Hold Caravelen saa nær Vinden, som mueligt, Sancho! naar den sagtnes en Smule. Enhver Tomme fra Kysten er en Vinding med Hensyn til vor Sikkerhed."

Det sædvanlige Svar fulgde, og derpaa var Samtalen til Ende, thi Elementets Raseri, og den frygtelige Maade, hvorpaa Ninna maatte kjæmpe, for i bogstavelig Forstand at holde sig paa Havets Overflade, gav alle dem, der vare Vidner til denne Scene, overflødigt Stof til Eftertanke.

Paa denne Maade hengik Natten. Da Dagen brød frem, belysde den en Scene af vinterlig Voldsomhed. Solen var paa denne Dag ikke at see, da de morke Taager dreve saa lavt for Stormen, at Himmelhvælvingens synlige Høide syntes at være bleven Halvparten mindre; Havet var et gyngende Skumlag. Snart blev Høilandet seet næsten paa Siden af Caravelen, og de ældre Matroser

erklærede strax, at det var Klipperne ved Lissabon. Saasnart denne vigtige Omstændighed var bleven fastsat, lod Amiralen Caravelen sætte Coursen hen imod Kysten, for at søge Mundingen af Tajo. Afstanden var ikke stor; den kunde beløbe sig til tyve Mile; men den Nødvendighed at trodse Stormen og at føre Seil i et saadant Veir gjorde Caravelens Stilling farligere, end den havde været ved tidligere Leiligheder. I dette Øieblik forglemde man Portugisernes Politik, eller ansaae den for en underordnet Sag, eftersom man kun havde Valget mellem en Havn og et Skibbrud. Enhver Tomme af deres Stilling luvarts blev yderst vigtig for Sømændene, og Vincente Yanez stillede sig ved Siden af Roret, for at betragte dets Bevægelser med Erfaringens og Myndighedens Aarvaagenhed. Ikkun de underste Seil kunde sættes til, og disse vare saa stærkt rebede som mueligt.

Paa denne Maade arbeidede det lille af Stormen omtumlede Skib sig frem, og sank snart saa dybt ned imellem Bølgerne, at Land, Hav og Alt, undtagen de fnysende Bølger og Skyerne ovenover, forsvandt for Øiet; snart hævede det sig, ligesom om det havde hvilet i en dunkel Grotte, op til den rasende Storms brølende og hvinende Tummel. Disse sidste Øieblikke vare de betænkeligste. Naar det lille Skib naaede Toppen af en Bølge, og det bevægelige Element hævede sig luværts, syntes det som den næste Bølge nødvendigt maatte overvælde det; men dog

undgik det bestandigt dette Uheld, saa aarvaagent var Vincente Yanez' Die, og saa behændig Sancho Mundos Haand. Dog var det umueligt ganske at afholde Styrtesøerne, og de skyllede ofte, ligesom Vandfald, ind over Dækket forud, der var ganske forladt af Mandskabet.

„Alt er nu afhængigt af vore Seil;" — sagde Amiralen med et Suk; — „Dersom de holde, ere vi sikkrere, end ved at lendse, og jeg troer, at Gud vil staae os bi. Det forekommer mig, at Vinden er en Smule mindre hæftig, end den var i Nat."

„Maaskee er det saaledes, Sennor! Jeg troer, at vi vinde Rum henimod det Sted, som I betegnede mig."

„Det er Klippen der! Komme vi luværts for den, ere vi sikkre, hvis ikke, see vi vor fælleds Grav."

„Caravelen holder sig vakkert, og jeg opgiver ikke Haabet."

Der hengik en Time, og nu var Landet saa nær, at man kunde see menneskelige Væsner bevæge sig der. Der gaves Dieblikke, da Liv og Død, saa at sige, fremstillede sig paa een Gang for Sømandens Die. Paa den ene Side Undergang, paa den Anden Sikkerhed. Da Skibet langsomt drev hen imod Kysten, kunde man ikke alene høre Brændingens Torden mod Klipperne, men den skrækkelige Maade, paa hvilken Vandet sprøitede i Veiret som Skum, forhøiede Rædslerne ved denne Scene. Ved saadanne Leiligheder er det ikke usædvanligt, at see Vandstraaler stige

hundrede Fod i Veiret, og det flyvende Skum bliver ofte af Vinden ført store Strækninger op i Landet. Lissabon har det hele Strøg af det atlantiske Hav, der ikke bliver brudt af nogen Ø, eller af noget Forbjærg, for sig, og den hele portugisiske Kyst er den i den gamle Verden, der meest er stillet blot. Især fare Stormene fra Sydvest hen over et tolv hundrede Mile bredt Hav, og de Bølger, som de sende mod Strandbredden, ere virkelig skrækkelige. Heller ikke var den Storm, som vi have giort os Umage for at beskrive, nogen sædvanlig. Aarstiden havde været meget voldsom, og det atlantiske Hav havde sjeldent havt Ro; naar Bølgerne vare oprørte af en Storm, fik de ikke Tid til at lægge sig igjen, thi en Anden rasede igjen fra den modsatte Side, og frembragde saaledes hiin Uregelmæssighed, som meest bringer et Skib i Fare, men især truer de smaa Fartøier.

„Ninna gaaer bedre, Don Christopher!" — raabde Luis, da de havde nærmet sig det Punkt, som de saa meget længdes efter, til paa et Bøssefkuds Afstand; — „Gaaer den endnu saaledes i ti Minutter, ere vi frelste."

„Du har Ret, min Søn!" — svarede Amiralen roligt, — „Dersom vi vare saa ulykkelige at blive kastede imod hine Klipper, vilde ikke to Planker i Ninna holde sammen i fem Minutter. Let hende, gode Vincente Yanez. Alt kommer nu an paa Seilene. Hun gaaer, Luis! Betragt Landet, og Du vil see, hvordan hun bevæger sig."

„Sandt, Sennor! men Caravelen gaaer frygteligt nær ved hiint Punkt!“

„Frygt ikke; en dristig Fart er ofte den sikkreste. Det er dybt der, og vi behøve ikke meget Vand.“

Ingen taelde mere; Caravelen skjød med fordobblet Hurtighed hen imod Punktet, og man bemærkede tydeligt, at hvert Minut bragde den nærmere til den Brænding, der skummede omkring den. Uden at komme ind i den, gløi Ninna langs med Kanten, og efter nogle Minutters Forløb havde Skibet den aabne Munding af Tajo for sig. Storseilet blev nu strøget, og Sømændene vare uden Frygt, da de saae en sikker Havn for sig.

Saaledes endtes det største Søtog, som Verden havde været Vidne til. Det er sandt, at man siden gjorde en Tour til Palos, men den var ubetydelig med Hensyn til Længden, og ufrugtbar med Hensyn til Begivenhederne. Columbus havde udført sin store Plan, og det heldige Udfald var ikke længere en Hemmelighed. Hans Modtagelse i Portugal er bekjendt, saavelsom det, der begav sig i Lissabon. Han kastede Anker i Tajo den fjerde Marts og forlod Staden igjen den Trettende. Om Morgenen, den Fjortende, var Ninna paa Høiden af Cap St. Vincent, da den styrede østligt med en gunstig Nordenvind. Den Femtende, ved Solens Opgang, var den igjen i Havnen ved Moguer, efter blot to hundrede og tyve Dages Fraværelse.

Ellevte Kapitel.

En Aften hun med sine Søstre sad,
Og morede' sig med Snak om Andres Lyder;
Et mægtigt Buldder hordes udenfor,
Og raskt en vakker Knøs til Døren ilde.
Hans Troie blaa var smukt besat med Guld;
Hans Hat var spids; og store blanke Spænder
Saaes i hans Skoe; omkring hans Hals var snoet
Et indisk Klæde, og i Haanden spilled'
En smækker Vaand; — det var en vakker Knøs!

Mickle.

Uagtet den ædle Idee, der laa til Grund for denne Reise, som vi have beskrevet, uagtet den Opoffrelse og Udholdenhed, der var nødvendig for at udføre den, og uagtet de vigtige Følger, der vilde flyde af et heldigt Udfald, tiltrak den sig dog kun liden Opmærksomhed i denne urolige Tid, førend Udfaldet blev rigtigt bekjendt. Blot een Maaned førend Sagen var bleven bragt i Rigtighed med Columbus, var det mærkværdige Edict, der fordrev Jøderne, blevet undertegnet af de to Souverainer; og denne Fordrivelse af en saa ansеelig Deel af det spanske Folk var i sig selv en Begivenhed, der vel kunde bortvende Folkets Øine fra et Foretagende, der blev ansеet for saa tvivlsomt, og som var understøttet af saa ubetydelige Midler, som de, der vare blevne den store Sømand til Deel. Slutningen af Juli Maaned var bleven bestemt som det Tidspunkt, inden

hvilket de forfulgte Jøder skulde drage bort; og saaledes var Nationens Opmærksomhed, paa den Tid, da Columbus forlod Palos, ja vel endog paa den samme Dag, henvendt paa det, der kunde kaldes en Nationalulykke. Afreisen var lig Flugten fra Ægypten; Landeveiene vare fulde af bortdragende Masser, af hvilke Mange vandrede bort uden at vide hvorhen.

Kongen og Dronningen havde forladt Granada i Mai og begivet sig til Aragonien, efterat de havde dvælet nogle Maaneder i Castilien. De opholdt sig just i Aragonien, da vore Reisende droge bort fra Palos. Der forbleve de indtil Efteraaret, for at afgjøre Sager af Vigtighed, og maaskee for at undgaae Synet af den Elendighed, som deres jødiske Edict havde fremkaldt, thi det største Antal af denne Klasse af deres Undersaatter boede i Castilien. I October aflagde de et Besøg hos de urolige Cataloniere, og Hoffet tilbragde hele Vinteren i Barcelona. Ogsaa i denne Deel af deres Rige beskjæftigede vigtige Begivenheder deres Opmærksomhed. Den syvende December blev der gjort et Forsøg mod Don Fernandos Liv; Morderen bibragde ham et dybt, om ikke dødeligt Saar i Halsen. I de ængstlige Uger, i hvilke man troede at Kongens Liv var i Fare, forblev Isabella med en trofast Ægtefælles utrættelige Kjærlighed ved hans Leie, og hendes Tanker vare mere beskjæftigede med hendes lidende Husbonde, end med nogen anden verdslig Interesse. Derpaa

fulgde Undersøgelserne om Morderens Bevæggrunde, da man i saadanne Tilfælde altid tænker paa Sammenrottelser, omendskjøndt Historien sandsynligviis vilde lægge for Dagen, at den største Deel af saadanne Angreb paa Magthavernes Liv mere er en Følge af individuelt Sværmeri, end af en lagt Plan.

Isabella, hvis milde Sind sørgede dybt over den Elendighed, som hendes religiøse Svaghed havde bragt over Jøderne, blev forskaanet for den Sorg, at see sig sin Ægtefælle berøvet paa en saa voldsom Maade. Fernando kom sig lidt efter lidt. Alle disse Begivenheder, saavelsom Omsorg for Staten i Almindelighed, havde bidraget til at bortvende endogsaa Dronningens Tanker fra hiin Reise, medens den statskloge Ferdinand for længe siden havde betragtet de Penge, der vare blevne anvendte paa Udrustningen, som spildte.

Sydens balsamiske Foraar begyndte som sædvanligt, og den frugtbare Provinds Catalonien smykkede sig med det friskeste Grønt i Slutningen af Marts. Kongen havde for nogle Uger siden igjen taget fat paa sine sædvanlige Beskjæftigelser, og Isabella, der var bleven befriet fra sine ægteskabelige Bekymringer, hengav sig igjen til sit tidligere Livs rolige Gang, og levede for sine Pligter og for sine sædvanlige Velgjørenhedshandlinger. Da de seneste Begivenheder havde givet hende Afsmag for hendes Stillings Pragt, og hun bestandigt længdes efter Familielykkens mere

rolige Nydelser, havde denne ædle Qvinde i den sidste Tid — omendskjøndt en saadan Tilbøielighed altid havde passet til hendes Charakteer, — mere levet iblandt sine Børn og Fortrolige, end hun før havde været vant til. Naturligviis var hendes Ungdomsveninde, Marquisen af Moya, stedse omkring hendes Person, og Mercedes tilbragde den største Deel af sin Tid deels i sin kongelige Herskerindes umiddelbare Selskab, deels i hendes Børns.

En Aften henimod Enden af Marts var der et lille Selskab forsamlet om Dronningen, der fandt Behag i Samtalen med den lille Kreds, som hun elskede saa høit. Det var allerede henimod Midnat. Kongen arbeidede, som sædvanligt, i det tilstødende Værelse. Foruden Medlemmerne af den kongelige Familie og Donna Beatriz tilligemed hendes hulde Frenke, vare Ærkebiskoppen af Granada, Luis de St Angel og Alonzo de Quintanilla tilstede. De to Sidste vare af Prælaterne sendte til deres kongelige Herskerinde, for at forhandle et Spørgsmaal om geistlige Finantsanliggender. Alle Forretninger vare nu afgjorte, og Isabella meddeelde med en Fyrstindes Nedladenhed og en Qvindes Ynde den lille Kreds Behagelighed og Munterhed.

„Har man senere faaet Efterretning fra de stakkels fordrevne Hebræere, Hr. Ærkebiskop?“ — spurgde Isabella, hvis ømme Hjerte stedse fik hende til at beklage den Strænghed, som religiøs Afhængighed af hendes Skriftefader havde forledet hende til; — „Vore Bønner maae visseligen

ledsage dem, omendskjøndt Statens Vel og vor Pligt fordrede deres Fordrivelse."

"Sennora!" — svarede Fernando de Talavera, — "De tjene udentvivl Mammon hos Maurerne eller Tyrkerne, som de have tjent ham i Spanien. Lad Eders Sind ikke formørkes af Bekymring for disse Efterkommere af Christi Korses Fjender, der, hvis de lide, lide med Rette for deres Forfædres unævnelige Synd. Lad os hellere, min naadige Herskerinde, spørge disse Sennores, St. Angel og Quintanilla, hvad der er blevet af deres Yndling Colon, Genueseren, og naar de vente ham tilbage, slæbende Storchanen med sig ved Skjæget, som Fange."

"Vi vide intet om ham, ædle Prælat!" — faldt St. Angel ham med Hæftighed i Talen, — "Siden hans Afreise fra de canariske Øer have vi ingen Efterretninger om ham."

"Fra de canariske Øer?" — spurgde Dronningen en Smule overrasket, — "Er der kommet Efterretning fra den Egn?"

"Kun Rygter, Sennora! Saavidt jeg veed, er der ingen Breve kommet til Spanien; men fra Portugal kom det Rygte, at Amiralen havde berørt Gomera og Canaria, hvor han, som det synes, har fundet Vanskeligheder, og at han var afreist derfra, for at vende sig imod Vesten; siden den Tid har man ingen Efterretning havt om Caravelerne."

„Fra denne Omstændighed kan man slutte sig til, Sennor Ærkebiskop!“ — føiede Quintanilla til, — „at Smaating næppe vilde bevæge de Reisende til at vende tilbage.“

„Jeg er Borgen for, Sennor! at den genuesiske Eventyrer, som Eders Høihed har ansat som Amiral, ikke vil overile sig med at nedlægge sin Værdighed!“ — svarede Prælaten og loe, uden at vise sin Herskerindes Gunstbeviser mod Colon megen Agtelse; — „Man seer ikke Rang, Ære og Løn blive kastede saa skjødesløst bort, naar man kan beholde dem derved, at man holder sig borte fra den Magt, hvorfra de ere udgaaede.“

„Du er uretfærdig mod Genueseren, fromme Herre! og bedømmer ham falskt;“ — svarede Dronningen; — „I Sandhed, jeg kjendte ikke disse Efterretninger fra de canariske Øer, og glæder mig ved at høre, at Columbus velbeholden er kommen saa vidt Have Søfolkene ikke erklæret, at den forgangne Vinter har været meget stormerisk, Sennor de St. Angel?“

„I en saa høi Grad, Eders Høihed! at jeg har hørt Søfolk her i Barcelona sværge paa, at Ingen kunde mindes en Lignende. Dersom der skulde møde Colon en Ulykke, maa jeg bede, at denne Omstændighed maa tjene til hans Undskyldning. endskjøndt jeg tvivler paa, at han er vore Storme og Uveir saa nær.“

„Sikkert ikke!“ — raabde Ærkebiskoppen triumphe-

rende, — „Man vil faae at see, at han har skjult sig i en eller anden sikker Havn i Afrika, eller vi ville maaskee for hans Skyld faae at gjøre med Don Joao af Portugal."

„Der er Kongen, og han vil meddele os sin Mening!" — sagde Isabella; — „Jeg har i lang Tid ikke hørt ham tale om Colon. Har I forglemt Eders genuesiske Amiral, Don Fernando?"

„Forend man spørger mig om saa fjerne Ting," — svarede Kongen smilende, — „ville vi see os om efter Nærmere. Siden naar holder Eders Høihed Hof og giver Audientser efter Midnat?"

„Kalder I det, at holde Hof, Sennor? Her ere kun vore kjære Børn, Beatriz og hendes Frenke, tilligemed den gode Ærkebiskop, og disse vore trofaste Tjenere."

„Meget sandt, men I forglemmer Eders Forgemak og dem, som vente derude paa Eders Befalinger."

„Ingen kan vente derude paa denne usædvanlige Tid — det er vist Eders Spog, Sennor!"

„Da har Eders egen Page, Diego de Valesteros, givet mig en falsk Underretning. Da han ikke vilde forstyrre Eders Eensomhed paa denne ubetimelige Tid, kom han til mig og sagde, at en Mand med et selsomt Væsen og i en forunderlig Dragt befinder sig i Paladset og paastaaer, at han maa tale med Dronningen, hvad enten det er sildigt eller tidligt. Efterretningerne om denne Mands Væsen klinge saa selsomt, at jeg har befalet at lade ham ind, og

selv er kommen før, for at være Vidne til denne Audients. Pagen siger mig, at han sværger paa, at enhver Tid er eens, og at baade Nat og Dag ere skabte til at bruges."

„Kjæreste Don Fernando! — kan der ikke være et Forræderi under?"

„Frygt ikke, Isabella! Mordere ere ikke saa dristige, og disse Adelsmænds trofaste Sværd ville være tilstrækkelige til at beskytte os. Tys! Jeg hører Fodtrin, og — vi maae være rolige, om vi end frygtede det Værste."

Dørrene gik op, og Sancho Mundo stod for Herskerne. Et saa besynderligt Væsens Miner og hele Udvortes vakde baade Forbauselse og Moerskab, og ethvert Die var med Forundring fæstet paa ham; og dette saa meget mere, som han havde bedækket sin Person med alle Slags Prydelser, hvoriblandt der ogsaa vare nogle Guldbaand fra det foregivne Indien. Mercedes alene gjættede strax af hans Væsen og Dragt hvad der var hans Haandtering, stod i Dieblikket op, klappede i Hænderne og udstødte et svagt Udraab. Dronningen saae denne lille Bevægelse, og den gav strax hendes Tanker den rigtige Retning.

„Jeg er Dronning Isabella!" — sagde hun, uden nogen fjernere Mistanke om Fare, og reisde sig; — „Og Du er et Sendebud fra Genueseren Colon?"

Sancho, der havde fundet det meget vanskeligt, at forskaffe sig Adgang, tog nu, da han havde naaet sin Hensigt, Sagen med sin naturlige Koldblodighed. Det Første,

han gjorde, var at han faldt paa Knæ, som Columbus især havde indskjærpet ham. Af de Indfødte paa Hayti og Cuba havde han lært Brugen af deres Urt, og var i Gjærningen den første Somand, der skraaede Tobak. Han var allerede saa vant dertil, at han, førend han svarede, og saasnart han havde indtaget denne for ham saa nye Stilling, fandt det for passende at fylde en Krog af sin Mund med denne tillokkende Plante. Derpaa rystede han sin Garderobe, thi han bar alle de anstændige Klæder, som han eiede, og lavede sig til at give et passende Svar.

„Sennora — Donna — Eders Høihed!" — sagde han — „Enhver kunde have seet dette ved det første Blik. Jeg er Sancho Mundo fra Arsenalporten, en af Eders Høiheders Excellencers trofasteste Undersaatter og Matroser, thi jeg er født og bosiddende i Moguer."

„Du kommer fra Colon? Ikke sandt?"

„Ganske rigtigt, Sennora! Jeg takker Eders Høiheder mange Gange for denne Efterspørgsel! Don Christopher har sendt mig fra Lissabon over Land, da han saae, at de lystige Portugisere sandsynligviis mindre vilde have Mistanke til en simpel Matros, end til en velbestøvlet Hverdagscourier. Det er en misisommelig Vei, og der findes ikke eet eneste Muulæsel mellem Staldene i Lissabon og Paladset i Barcelona, der fortjener at blive redet af en Christen."

„Du har altsaa Breve? En Mand, som Du, overbringer næppe noget Andet."

„Deri tager Eders Naade, Donna Reyna, feil, omendskjøndt jeg ikke nær har Halvdelen af de Doblaer, som jeg besad ved min Afreise. Kors! Kromændene maae have antaget mig for en Grande, siden de gjorde mig saa store Regninger."

„Giv Manden Guld, Alonzo — han hører til dem, der ville see deres Løn, førend de tale."

Sancho talde koldblodigt Guldstykkerne, som man rakde ham, og da han fandt, at Antallet af dem langt overgik hans Forhaabninger, havde han ikke flere Bevæggrunde til at nøle.

„Tael, Karl!" — sagde Kongen, — „Du spøger der, hvor Du burde vise Ærefrygt og Lydighed."

Fernandos raske skarpe Stemme virkede mere paa Sanchos Øre, end Isabellas blide Tone, endskjøndt denne Sidstes Skjønhed og Ynde havde gjort et stort Indtryk paa hans raae Natur.

„Dersom det maatte behage Eders Høihed at lade mig vide, hvad I ønsker at høre, vil jeg med Glæde tale."

„Hvor er Colon?" — spurgde Dronningen.

„Han var nylig i Lissabon, Sennora! Men nu vil han, mener jeg, være i Palos de Moguer, eller i Nærheden deraf."

„Hvor har han været?"

„I Cipango og i Storchanens Rige — fyrgetyve

Dagsreiser fra Gomera — i et Land af viunderlig Skjønhed og Herlighed."

"Du kan — Du tør ikke drive Spøg med os! — Kunne vi troe Dine Ord?"

"Dersom Eders Høihed blot kjendte Sancho Mundo, vilde I ikke føle nogen Tvivl. Jeg siger Eder, Sennora! og alle disse ædle Riddere og Donnaer, at Don Christopher har opdaget den anden Side af Jorden, om hvilken vi nu vide, at den er rund, eftersom vi have omkredset den; og at han har udfundet, at Nordstjernen vandrer om paa Himmelen som en Sladdersøster, der vil bringe Nyt til Torvs, samt at han har taget Der i Besiddelse, der ere saa store som Spanien, som Guldet vorer paa og hvor den hellige Kirke vil have nok at bestille lige til Verdens Ende med at gjøre Christne."

"Brevet, Sancho! Giv mig Brevet! Colon vil næppe have skikket Dig afsted som et mundtligt Sendebud."

Manden opviklede nu adskillige Tørklæder og Papirsomslag, indtil han kom til Columbus' Skrivelse. Derpaa holdt han den, uden at reise sig, henimod Dronningen, der nu maatte gjøre sig den Ulejlighed, at træde flere Skridt frem, for at modtage den.

Saa uventede og forbausende vare disse Efterretninger og saa ny var den hele Scene, at Ingen blandede sig deri, og det blev overladt til Isabella, at handle alene, ligesom hun havde taalt alene.

Da Sancho paa denne Maade havde udført det Ærinde, der udtrykkeligt var blevet ham betroet, formedelst hans Charakteer og Udvortes, der, som man haabede, vilde beskytte ham mod at sættes fast, eller mod at blive udplyndret, satte han sig roligt paa Huk, thi Columbus havde paalagt ham, at han ikke maatte staae op, førend man havde befalet ham det. Derpaa tog han de Guldpenge frem, som han havde modtaget, og begyndte igjen ganske koldblodigt at tælle dem; men de Tilstedeværendes Opmærksomhed var i saa høi en Grad henvendt paa Dronningen, at Ingen lagde Mærke til hvad Somanden tog sig for.

Isabella aabnede Brevet, som hendes Blikke slugde eftersom hun fulgde det Linie for Linie. Skrivelsen var, som Columbus' Breve pleiede at være, lang, og der fordredes mange Minutter for at gjennemlæse den. I hele denne Tid rørde Ingen sig, og ethvert Øie var henvendt paa Dronningens talende Ansigt. Her saae man Overraskelsens og Glædens høiere Farver — Forundringens Ild og den fromme Henrykkelses Straaler. Da Dronningen havde læst Brevet, vendte hun sine Øine mod Himmelen, slog Hænderne samm en og raabde:

Ikke os, o Herre! kun Dig være Ære for denne vidunderlige Opdagelse og for alt det Gode, der vil flyde af dette store Beviis paa Din Godhed og Magt!"

Som hun sagde dette, sank hun ned paa en Stoel og brast i Graad. Fernando udstødte et svagt Udraab

ved sin Gemalindes Ord, tog derpaa sagte Brevet af hendes villige Haand, og læste det med stor Besindighed og Omhu.

Kongen af Aragonien var sjeldent, i det mindste udvortes, saa stærkt angreben, som ved denne Leilighed, og da han havde læst Skrivelsen, lysde hans alvorlige Ansigt umiskjendeligt af Glæde og Henrykkelse.

„Gode Luis de St. Angel!“ — raabde han, — „Og Du vakkre Alonzo de Quintanilla, dette maa være henrykkende Efterretninger for Eder Begge. Selv Du, fromme Prælat! maa glæde Dig, fordi Kirken formodentlig vil faae en saa hæderlig Tilvært — endskjøndt Du for just ikke har begunstiget Genueseren. Alle vore Forventninger ere langt overtrufne, thi Colon har virkelig opdaget Indien; han har udvidet vort Gebeet og paa andre Maader udbredt vor Magt paa en uhørt Maade.

Det var noget Sjeldent at see Don Fernando i en saa bevæget Tilstand, og han syntes selv at føle, at dette var noget Usædvanligt, thi han traad strax hen til Dronningen, bød hende Haanden og førde hende ind i sit Værelse.

Da han forlod Salen, gav han Adelsmændene et Vink, at de skulde følge ham for at raadslaae. Denne Kongens raske Bevægelse var snarere en Følge af hans sædvanlige Forsigtighed, end af nogen forudfattet Tanke, da hans Aand var saa forvirret, som det sjeldent var Til-

fældet, medens Forsigtighed pleiede at udgjøre en Deel af hans Religion, saavelsom af hans Statsklogskab.

Da han og de Andre, som han havde indbudt til at følge med, havde forladt Værelset, blev kun Prindsesserne, Marquisen af Moya og Mercedes tilbage. De kongelige Børn begave sig, saasnart hine vare forsvundne, til deres Gemakker, og lode vor Heltinde, hendes Pleiemoder og Sancho alene i Salen. Den Sidste laa endnu paa Knæ og lagde næppe Mærke til hvad der foregik omkring ham, saa beskjæftiget var han med sin egen Stilling og med Kilderne til sin Lykke.

„Du kan staae op, min Ven!“ — sagde Donna Beatriz, — „Deres Høiheder ere her ikke mere.“

Ved denne Efterretning forlod Sancho sin ydmyge Stilling, torrede sine Knæer omhyggeligt af, og saae sig om med den Rolighed, som han pleiede at udvise, naar han til Soes studerede Tegnene paa Himmelen.

„Efter den Maade, som Du har taelt paa, min Ven! og af den Omstændighed at domme, at Amiralen har kaaret Dig til sit Sendebud, har Du vel været i hans Selskab?“

„Det kan I troe, Sennora! Eders Excellence! thi jeg har tilbragt min meste Tid ved Roret, der kun er tre Favne fra det Sted, som Don Christopher og Hr. de Munos holdt saa meget af, at de sjeldent forlode det, undtagen naar de sov, og knap da engang!“

„Var der en Sennor Munnos ombord paa Eders Skib?“ — spurgde Marquisen igjen og gav sin Myndling et Tegn, at hun skulde neddæmpe sine Følelser.

„Sikkert, Sennora! og en Sennor Guttierez, og en vis Hr. Nogen, og alle Tre optoge ingen større Plads, end et sædvanligt Menneske. Jeg beder Eder, agtværdige og yndige Sennora! er der en Donna Beatriz de Cabrera, Marquise af Moja, en Dame af det ædle Huus Bobadilla, at finde ved vor naadige Dronnings Hof?“

„Det er mig, og Du har et Ærinde til mig fra den samme Sennor de Munnos, som Du har talt om.“

„Jeg vil ikke mere forundre mig over noget af det, som jeg seer og hører! Det er virkelig næsten ubegribeligt! Næppe lukker jeg Munden op, førend man allerede veed, hvad jeg vil sige. For Pokker! Don Christopher selv vil behøve al sin Forstand, dersom han reiser saa langt som til Barcelona!“

„Tael kun om denne Sennor de Munnos, thi Dit Ærinde er til mig!“

„Jeg vil altsaa tale til Eder, Sennora! om Eders egen brave Frende, Greven af Llera, der havde to andre Navne, da han var i Caravelen.“

„Man veed altsaa, hvem min Frende virkelig var? Ere mange Personer bekjendte med hans Hemmelighed?“

„Sikkert, Sennora! for det Første er den ham selv bekjendt! for det Andet Don Christopher; for det Tredie

mig; for det Fjerde Mester Alonzo Pinzon, dersom han endnu er i Live, hvilket sandsynligviis ikke er Tilfældet. Dernæst er den Eders Excellenca bekjendt, og denne smukke Sennorita maa ogsaa have en Ahnelse om Sagen."

„Godt, jeg seer, at Hemmeligheden ikke er offentlig, endskjøndt jeg ikke kan forklare mig, hvordan et Menneske af Din Classe er kommet til den. Fortæl mig noget om min Frende — har han ogsaa skrevet? Hvis saa er, saa giv mig Brevet!"

„Min Afreise, Sennora! kom Don Luis for pludselig og han fik ingen Tid til at skrive. Amiralen havde overgivet de Prindser og Prindsesser, som vi have medbragt fra Espannola, til Grevens Opsigt, og han havde altfor meget at bestille til at kunne kradse Breve, ellers vilde han vist have sendt en saa agtværdig Tante nogle Ark."

Prindser og Prindsesser? — Hvad vil Du sige med disse høitklingende Udtryk?"

„Intet andet, end at vi have bragt flere saadanne fornemme Personer med til Spanien, for at de kunne bevidne deres Høiheder deres Agtelse. Vi indlade os ikke med den gemene Pøbel, Sennora! men med de ædleste Prindser og de skjønneste Prindsesser i Østerland."

„Og er det ogsaa Dit Alvor, at der er kommet Folk af en saa høi Rang med Amiralen?"

„Det er ganske vist, Sennora! og en Prindsesse af en saa sjelden Skjønhed, at de smukkeste Damer i Casti-

lien maae tage sig vel i Agt, for at hun ikke stikker dem ud. Hun er især en Veninde og Begunstiget af Don Luis."

„Om hvem taler Du?" spurgde Donna Beatriz i den stolte Tone, som hun var vant til, naar hun forlangde et bestemt Svar, — „Hvad hedder denne Prindsesse og hvor kommer hun fra?"

„Hendes Navn, Eders Excellence! er Donna Ozema de Hayti, over hvilket Land hendes Broder, Don Mattinao er Cacik eller Konge, og Sennora er hans Arving og Efterfølgerske. Don Luis og Eders lydigste Tjener aflagde et Besøg ved dette Hof"

„Din Fortælling er meget usandsynlig, Karl! Vilde Luis vælge en saadan Ledsager som Dig ved en saadan Leilighed?"

„I maa betragte Sagen som I vil, Sennora! — det bliver dog ligesaa sandt, som at vi ere her ved Don Fernandos og Donna Isabellas Hof. I maa vide, ædle Marquise! at den unge Greve har en vis Forkjærlighed for et vandrende Liv, og ved en vis Leilighed var en vis Sancho Mundo fra Moguer tilfældigviis med ham, da han gjorde en lang Søreise, og saaledes bleve de bekjendte med hinanden. Jeg bevarede Adelsmandens Hemmelighed og han blev Sanchos Ven. Da Don Luis besluttede at aflægge et Besøg hos Don Mattinao, Kaciken, hvilket Ord i det østlige Sprog betyder Eders Høihed, skulde Sancho ledsage ham, og Sancho gik med. Da Kong Caonabo brød frem fra Bjærgene for at bortføre Prindsessen, Donna

Ozema, og at ægte hende, og Prindsessen ikke vilde med ham, nu, da havde Greven af Llera og hans Ven, Sancho fra Arsenalporten, intet Bedre at gjøre, end at bekjæmpe hele hans Armee for at beskytte Prindsessen, og det gjorde vi da ogsaa og tilkjæmpede os en lige saa stor Seier, som vor Herre, Don Fernando, nogensinde har tilkjæmpet sig over Maurerne."

„Og I bortførde selv Prindsessen, som det lader, Ven Sancho fra Arsenalporten, dersom dette er Dit Navn? — Din Historie klinger godt, men den er ikke synderligt sandsynlig. Dersom jeg skulde behandle Dig efter Fortjeneste, ærlige Sancho! maatte jeg befale, at man gav Dig de Prygl, som Din Spads fortjener saa vel."

„Manden taler, som man har lært ham det!" — bemærkede Mercedes med en sagte, bævende Stemme, — „Jeg er bange for, Sennora; at det kun er altfor meget Sandt i hans Historie."

„I behøver ikke at være bange, smukke Sennorita!" — sagde Sancho, der slet ikke brød sig om den Trusel, der laa i Marquisens Ord, — „thi Slaget er kjæmpet, Seieren er vunden og begge Heltene ere i god Behold. — Denne ædle Sennora, som jeg tilgiver Alt, for saa vidt som det kun er Ord, da hun er Tante til den bedste Ven, som jeg har paa Jorden — vil erindre, at Haytierne ikke kjende noget til Bøsser, og det var ved deres Hjælp, at vi sloge Caonabo, ligesom og at Don Luis alene har gjennem-

brudt mangen Skare af Maurer, uden at behove andet, end sin gode Landse."

„Ja, Karl!" svarede Donna Beatriz, — „men da var han til Hest, i fuld Harnisk og bevæbnet med et Værge, som endogsaa Alonzo de Oviedo selv maatte vige for."

„Have I virkelig medbragt den Prindsesse, som Du taler om?" spurgde Mercedes alvorligt.

„Det tilsværger jeg Eder, Sennora og Sennorita, ædle Damer! ved den hellige Messe og ved alle Helgener i Almanaken! Ja, en Prindsesse, der i Skjønhed overgaaer vor høie Dronnings Prindsesse Dottre selv, hvis jeg ellers, som jeg troer, saae dem i de smukke Damer, der nylig forlode os."

„Skam Dig, Karl!" — raabde Beatriz fortørnet, — „Lad mig ikke høre mere derom. Det forundrer mig, at Don Luis har sendt et Bud med en saa tøilesløs Tunge. Gaa, og lær forend det bliver Morgen Beskedenhed, ellers vilde maaskee ikke engang Amiralens Gunst frelse Din Ryg! — Mercedes, lad os gaae til Ro! — Det er allerede sildigt."

Sancho blev nu ladt alene, og efter et Par Minutters Forløb kom der en Page, der anviisde ham det Sted, hvor han skulde tilbringe Natten.

Den gamle Somand havde brummet noget i Skjægget om Marquisens Harme, derpaa atter talt sine Penge, og var just i Begreb med at tage sit Leie i Besiddelse, da

den samme Page igjen traad ind og opfordrede ham til at følge med.

Sancho, der ikke pleiede at gjøre Forskjel paa Dag og Nat, gjorde saa meget mindre Indvendinger, som han hørde, at det var den yndige Sennorita, som for nogle Øieblikke siden havde behaget ham saa meget, der forlangde at tale med ham.

Mercedes modtog sin plumpe Gjæst i sit eget Værelse, efterat hun havde sagt Godnat til sin Pleiemoder.

Da han traad ind, glødede hendes Ansigt, hendes Øine funklede, og hendes hele Væsen vilde have røbet den, der formaaede at gjætte de qvindelige Følelser, den dybeste Mismod.

„Du har gjort en lang og besværlig Reise, Sancho!“ — sagde vor Heltinde, da hun var alene med Somanden, „og jeg beder Dig, at modtage disse Guldstykker, som et lille Beviis paa den Deeltagelse, med hvilken jeg hørde de vigtige Efterretninger, som Du bragde os.“

„Sennorita!“ raabte Sancho, idet han lod, som om han ikke brød sig om de Doblaer, som hun stak ham i Haanden; — „jeg haaber, at I ikke anseer mig for pengegjærrig. Den Ære, at være Colombus' Sendebud, og at tale med saa høie Damer er mere end Belønning nok for det, jeg har kunnet gjøre.“

„Dog kan Du vel behøve Penge til Dine Fornødenheder, og vil ikke forsmaae, hvad en Dame byder Dig.“

„Af denne Grund, Sennorita! vilde jeg tage imod det, om det saa var een Gang saa meget.“

Som han sagde dette, forenede han Guldet med det, som han før havde faaet paa Dronningens Befaling. Mercedes befandt sig nu i en Stilling, som de ofte komme i, der anslaae deres Kræfter for høit; med andre Ord, nu, da hun havde faaet Midlerne til at faae sin Tvivl løst, nølede hun med at betjene sig af dem.“

„Sancho!“ — begyndte Mercedes endelig, — „Du har paa denne hele store, overordentlige Reise været hos Sennor Colon, og maa vide meget, der maa være mærkværdigt for os, der have levet roligt her i Spanien. Er det altsammen sandt, hvad Du har fortalt os om Prindser og Prindsesser?“

„Saa sandt, Sennorita! som saadanne Ting behøve at være til en Historie. Kors! Naar En har været i et Slag, eller har taget Deel i et mægtigt Æventyr, og han hører det siden forelæses, vil han snart lære at indsee Forskjellen mellem Tingene selv, og den Historie, der bliver gjort af den. Nu var jeg —“

„Spring de øvrige Æventyr over, gode Sancho! og sig mig blot dette; gives der virkelig en Prinds Mattinao og en Prindsesse Ozema, hans Søster, og ere de fulgte med Amiralen til Spanien?“

„Det har jeg ikke sagt, smukke Sennorita! thi Don Mattinao er bleven hjemme, for at regjere sit Folk. Kun

hans smukke Søster er fulgt med Don Christopher og Don Luis de Valos.«

»Fulgt? — Besidder da Amiralen og Greven af Llera saa megen Indflydelse paa kongelige Damer, at de kunne bevæge dem til at forlade deres Hjem for at følge dem til et fremmed Land?«

»Ja, Sennorita! dette kan rigtignok synes besynderligt i Spanien og Portugal, ja vel endogsaa i Frankrig. Men Hayti er endnu intet christeligt Land, og maaskee er en Prindsesse der ikke mere end en adelig Froken i Castilien, og hvad Garderoben angaaer, ikke engang saa meget. Dog — en Prindsesse er en Prindsesse, og en smuk Prindsesse er en smuk Prindsesse. Denne Donna Ozema er en vidunderlig Skabning, og begynder allerede at pludre det rene Castilianske. Men Don Luis er ogsaa en fortræffelig Læremester, og han har sikkert lagt en god Grund i den Tid, som han paa en vis Maade tilbragde alene med hende i Paladset.«

»Er denne Dame en christelig Prindsesse, Sancho?«

»Himlen velsigne Eders rene Sjæl, Donna Sennorita! I denne Henseende har hun intet at rose sig af; dog har hun gjort en Begyndelse, og jeg har seet, at hun nu bærer et Kors — rigtignok et ganske lidet, men et meget kostbart, som det da heller ikke kan være anderledes, eftersom det er en Foræring af en saa fornem og rig Herre som Greven af Llera.«

„Et Kors siger Du, Sancho?“ — faldt Mercedes ham næsten aandesløs i Talen, men undertrykte dog snart sine Følelser, saa at den gamle Somand ikke mærkede noget; „Er det lykket Don Luis at bevæge hende til at modtage Korset?“

„Sikkert, Sennorita! — et Kors af kostbare Stene, som han ellers selv pleiede at bære om Halsen.“

„Kjender Du Stenene? Var det Turkiser, indfattede i fiint Guld?“

„For Guldet kan jeg svare, Frøken! endskjøndt min Lærdom ikke strækker sig saa vidt, at jeg kjender kostbare Stene. Men Himmelen over Hayti er ikke mere blaa, end Stenene i dette Kors. Donna Ozema kalder det Mercedes, hvorved jeg troer, at hun sigter til Crucifixets Kraft til at frelse hendes udødelige Sjæl.“

„Er det Kors blevet agtet saa ringe, at det er blevet en Gjenstand for saadanne Folks Samtale, som Du og Dine Lige?“

„Hør, Sennorita, en Mand som jeg skattes høiere ombord paa en Caravel, naar Søen gaaer høit, end her i Barcelona paa fast Land. Vi droge til Cipango, for at plante Korset og at gjøre Christne, saa at det altsammen hænger vel sammen. Hvad Frøken Ozema angaaer, da agter hun mere paa mig, end paa en Anden, eftersom jeg var med i den Træfning, der befriede hende fra Caonabo, og derfor viiste hun mig Korset den Dag, da vi gik til

Ankers i Tajo, eller et Øieblik forend Amiralen befalede mig at bringe dette Brev til Deres Høiheder. Da kysſede hun Korſet, trykkede det til ſit Bryſt, og ſagde, at det var Mercedes."

„Dette er meget forunderligt, Sancho! Har Prindſeſſen Tjeneſtefolk, ſaaledes ſom det paſſer til hendes Rang og Værdighed?"

„I glemmer, Sennorita! at Ninna* kun er et lille Skib, ſom dets Navn viſer, og at det ikke vilde have Plads for et ſaa ſtort Følge af Herrer og Damer. Don Chriſtopher og Don Luis ere værdige nok til at opvarte en Prindſeſſe, og iøvrigt maa Donna Ozema vente, indtil vor naadige Dronning kan give hende et Følge, der paſſer til hendes Rang. Desuden ere diſſe Damer fra Hayti mere ſimple end vore ſpanſke Adelige, og Halvparten anſee Klæder for en Overflødighed i deres milde Clima."

Mercedes ſaae ud, ſom om hun var fornærmet og ikke troede ham; men hendes Nysgjærrighed og Deeltagelſe tillode hende ikke at ſende Manden bort, uden at gjøre ham flere Spørgsmaal.

„Og Don Luis af Bobadilla var altid hos Amiralen?" — ſagde hun. „Altid redebon til at underſtøtte ham, og den Forreſte i alle Farer?"

„Sennorita, I beſkriver Greven ſaa tro, ſom om I havde været nærværende fra Først til Sidſt. Derſom I

* Ninna betyder en lille Pige.

havde seet ham uddele Slag til Caonabos Følgesvende, og den Maade, hvorpaa han holdt sig dem alle fra Livet, med Donna Ozema tæt bag ved sig, vilde det have præsset Beundringens Taarer af Eders skjønne Øine."

„Donna Ozema tæt bag ved ham — bag ved Klipper — og han holdt sig de Angribende fra Livet!"

„Ja, Sennora! I gjentager det, som om I læste det af en Bog. Det var netop som I siger, endskjøndt Donna Ozema ikke lod sig noie med at være bag Klipperne, thi naar Pilene fløi tætteſt, styrtede hun frem foran Greven, og tvang Fjenden til at holde op, for ikke selv at dræbe den Belønning, som de kjæmpede om, og derved frelste hun Ridderens Liv."

„Frelste hans Liv! — Luis' Liv! Luis af Bobadillas! En indianſk Prindsesse!"

„Netop som I siger, og hun er den ædleste Pige, om Forladelse, fordi jeg taler saa ligefrem om en af hendes Rang. Mere end een Gang siden den Dag har den unge Greve fortalt mig, at Pilene kom i saadanne Skyer, at hans Ære enten vilde have lidt ved et Tilbagetog, eller det vilde have været forbi med hans Liv, dersom Ozema ikke i Tide havde taget denne Beslutning. Det er et herligt Væsen, Sennorita, og I vil elske hende som en Søster, naar I faaer hende at see og lærer at kjende hende."

„Sancho!" — sagde vor Heltinde, idet hun blussede

som en Rose, — „I sagde, at Greven af Llera bad Eder tale om ham til hans Tante; taelde han ellers ikke om Andet?"

„Nei, Sennorita!"

„Er det vist, Sancho?" Betænk Dig vel — nævnede han ikke et andet Navn?"

„Ikke det jeg kan erindre. Det er sandt, at enten han eller den gamle Diego, Styrmanden, taelde om en Clara, der holder et hosteria her i Barcelona, og sagde, at man finder der den bedste Viin! men jeg troer snarere, at det var Diego end Greven, thi den Anden tænker mere paa saadanne Ting, og Greven kjender vel ikke meget til Clara."

„Du kan gaae, Sancho!" — sagde Mercedes med en svag Stemme; — „Vi ville tale nærmere med Dig i Morgen."

Sancho var glad ved at komme bort, og vendte tilbage til sit Herberg uden at drømme om den Fortræd, han havde gjort ved at blande Sandhed og Overdrivelse sammen i sin Fortælling.

Tolvte Kapitel.

I Buffon Mac-Homer det fandt
Og det heel tydeligt og grant,
At Ourangs Æt er skotsk.
Lord John Townshend.

Efterretningen om Columbus Tilbagekomst og om de vigtige Opdagelser, han havde gjort, udspredtes over Europa som en Lynild. Hans Opdagelse blev snart anseet for den Tidsalders vigtigste Begivenhed. I flere Aar efter, og indtil det stille Hav blev opdaget af Balboa, troede man, at han ved denne vestlige Seilads havde naaet Indien; og altsaa ansaae man det Problem at Jorden var en Kugle for løst ved dette Forsøg. Begivenhederne paa Reisen, de Viunder, som man havde seet, den østlige Jordbunds Frugtbarhed, det milde Clima, de Skatte af Guld, Krydderier og Perler, og de forunderlige Ting, som Amiralen havde medbragt som Beviser paa sit Held, vare det, man nu talede om. Man blev aldrig træt af at forhandle denne Gjenstand. I mange Aarhundreder havde Spanierne forsøgt paa at udjage Maurerne af Halvøen, men, da denne længe ønskede Begivenhed havde været et Resultat af Tiden og af en langvarig Kamp, syntes det fuldkomne Held kun ubetydeligt i Sammenligning med den pludselige Glands, der omgav Opdagelserne i Vesten. Med

eet Ord, de Fromme glædede sig ved Haabet om at Evangeliet skulde blive udbredt; de Gjærrige fæstede deres Opmærksomhed paa den store Mængde Guld; Statsmændene beregnede hvormeget Spaniens Magt vilde tiltage; Videnskabsmanden hoverede over Snillets Triumph over Fordomme og Uvidenhed, medens han bestandigt haabede en endnu større Tilvært for Videnskaben, og Spaniens Fjender forundrede sig, og spottede, netop fordi de vare misundelige.

De første faa Dage, der fulgde paa Columbus' Sendebuds Ankomst, vare Dage fulde af Glæde og Nysgjærrighed. Der blev sendt Svar for at anmode ham om at indfinde sig strax, høie Æresbeviisninger bleve ham til Deel, hans Navn var i Alles Munde, og hans Ære var i enhver trofast Spaniers Hjerte. Der blev givet Ordre til at gjøre de nødvendige Forberedelser til en ny Reise, og Talen var ikke om Andet, end om denne Opdagelse og dens Følger. Paa denne Maade hengik der een Maaned, førend Amiralen ankom til Barcellona, ledsaget af de fleste af de Indianere, som han havde bragt med sig fra Derne. Man modtog ham med de største Æresbeviisninger, Souverainerne sadde paa deres Throner i den offentlige Sal, stode op, da han nærmede sig, og paastode at han skulde sætte sig, den høieste Udmærkelse, der sædvanligt kun blev Personer af kongeligt Blod til Deel. Her fortalde Amiralen Historien om sin Reise, fremviisde de Sjældenheder, som han havde bragt med sig, og dvælede ved sit Haab

om fjernere Fordele. Da Fortællingen var til Ende, knæ-lede alle de Tilstedeværende ned, og der blev sjunget et Te Deum af Hoffets sædvanlige Chor; medens endogsaa Ferdinands haarde Natur udgjød Glædestaarer ved denne uventede og herlige Gunst af Himmelen.

I en lang Tid var Columbus Gjenstanden for Alles Blik; heller ikke ophørde de Æresbeviisninger, der bleve ham til Deel, førend han forlod Spanien, for at tiltræde en ny østlig Reise, som man den Tid kaldte denne Fart.

Faa Dage førend Amiralens Ankomst til Hoffet, viisde Don Luis de Bobadilla sig pludseligt i Barcelona. Ved sædvanlige Leiligheder vilde en ung Adelsmands Bevægelser, men især en ung Grandes have givet Hoffolkene Stof nok til Samtaler for en Tid lang, men det vigtige Thema, Opdagelsen, beskyttede ham. Alligevel kunde hans Nærværelse ikke andet, end vække Opmærksomhed, og man hviskede med de sædvanlige Smiil og Skuldertræk, at han var kommen ind i Havnen paa en Karaveel, der kom fra Levanten; og det var et af de Spotterier, der vare i Moden, at hviske hinanden i Øret, at den unge Greve af Lera ogsaa havde gjort den østlige Reise. Om alt dette brød vor Helt sig kun lidt, og han fortsatte snart det sædvanlige Liv, naar han var i Nærheden af Souverainernes Personer. Den Dag, da Columbus blev høitideligt modtage, var han tilstede i Salen, iført sine kostbareste Klæder, og ingen Adelsmand i Spanien ærede mere sin Slægt

og sin Rang ved sit Udvortes og sin Opførsel, end Don Luis. Man lagde Mærke til at Donna Isabella smilde til ham under Pragttoget, men man saae at flere end een af Tilskuerne rystede paa Hovedet, ved at see hvor alvorlig Dronningens Yndling viisde sig ved en saa glædelig Leilighed; noget som man tilskrev hendes dagdriveriske Frendes uværdige Sysler. Ingen saae den Dag med større Glæde paa Luis, end Sancho, der var forbleven i Barcelona for at tage Deel i den Ære, der viisdes hans Befalingsmand, og som, formedelst sine Tjenester, havde erholdt Tilladelse til at tage Plads iblandt Hoffolkene selv. Den Maade, hvorpaa han brugde den nye Urt, kaldet Tobacco, vækkede ingen ringe Forundring, og en Snees Stykker af hans Naboer fik Ondt, da de gjorde Forsøg paa at efterligne ham. En af hans Handlinger var saa usædvanlig og oplyser saa godt den Tids Tænkemaade, at det vel passer at fortælle den her.

Modtagelsen var forbi, og Sancho var i Begreb med at forlade Salen med de Øvrige af Tilskuerne, da en Mand, som det lod af en fyrgetyve Aars Alder, vel klædt, og høflig i sit Væsen, traad hen til ham, og ønskede Æren af hans Nærværelse ved et simpelt Maaltid, hvoraf adskillige vare beredte for Amiralen og hans Venner. Sancho, der var inderligt glad over denne nye Æresbeviisning, modtog Tilbuddet med Glæde, og blev strax ført til et Værelse i Paladset, hvor han fandt et Selskab af omtrent

tyve unge Adelsmænd forsamlet for at vise ham Ære; thi den Dag ansaae Enhver i Barcelona sig for lykkelig, naar han kunde faae endog den Ringeste af Columbus' Ledsagere til at modtage sin Hylding. Næppe vare de To komne ind i Værelset, førend de unge castilianske Herrer forsamlede sig omkring dem, overvældede Sancho med Forsikkringer om deres Beundring, og gjorde hans Ledsager, som de kaldte Sennor Pedro, Sennor Martir, og undertiden Sennor Pedro Martir, et heelt Dusin Spørgsmaal ad Gangen. Det er næppe nødvendigt at lægge til, at denne Person var den Historieskriver, der siden er bleven os bekjendt som „Peter Martyr", en Italiener, til hvis Underviisning og Veiledning Donna Isabella havde betroet de fleste af de unge Adelsmænd ved Hoffet. Den nærværende Sammenkomst var bleven foranstaltet, for at tilfredsstille de unge Herrers naturlige Nysgjærrighed, og Sancho var ved denne Leilighed bleven valgt, af den Grund, at naar den Bedste bliver nægtet os, maae vi være fornøiede med at søge Efterretning hos den Ringere.

„Ønsker mig til Lykke, Sennores!" — raabde Peter Martyr, saasnart han kunde komme til Orde, — „siden mit Held har overgaaet alle vore Forhaabninger. Hvad Ligureren og alle dem, der ere af Rang omkring ham, angaaer, da ere de i Dag i Hænderne paa de meest Ophøiede i Spanien, men her er en meget værdig Styrmand, uden-tvivl den Anden i Myndighed ombord paa en af Karave-

lerne, og han har samtykket i at gjøre os den Ære at tage Deel i vort tarvelige Maaltid. Jeg borttog ham fra en Skare af Mænd, der ligeledes vilde indbyde ham, og har endnu ikke havt Leilighed til at spørge ham om hans Navn, som han nu vil sige os af egen Drift."

Sancho manglede aldrig Selvbeherskelse, og havde altfor megen naturlig Forstand til enten at blive tølperagtig, eller paa en stødende Maade fortrolig, endskjøndt der nu ikke behøves at fortælle Læseren, at han hverken var skikket til at være en Akademiker, eller havde meget dybe naturphilosophiske Kundskaber. Han antog derpaa en Mine af en passende Værdighed, og da han var bleven noget øvet ved de mange Forhører, han havde været underkastet i den sidste Maaned, var han ret vel skikket til sit nye Kald, og lavede sig til at vise sig som en Mand, der havde været i Indien.

Jeg hedder Sancho Mundo, mine Herrer, til Eders Tjeneste, — undertiden Sancho fra Skibsværftsporten, endskjøndt jeg nu vilde foretrække at kaldes Sancho fra Indien, med mindre det skulde behage hans Excellence Don Christopher at tage dette Tilnavn — da hans Ret dertil er noget bedre end min."

Her forsikkrede Nogle at hans Fordringer vare de gyldigste, og derpaa bleve forskjellige af de unge Herrer af de første Familier i Castilien forestillede for Sancho fra Skibsværftsporten, thi omendskjøndt Spanierne ikke have den samme Mani for dette Slags Høflighed som Amerikanerne,

var denne Leilighed dog en saadan, ved hvilken naturlig Følelse fik Overhaand over conventionel Tilbageholdenhed. Efter denne Ceremoni, hvorved de tilstedeværende Mendozaer, Guzmanner, Cerdaer og Toledoer følde sig ærede ved at blive forestillede for en simpel Somand, begav det hele Selskab sig til Spisesalen, hvor der var dækket et Bord, der gjorde Kokkene i Barcelona Ære. Under Maaltidet kunde, uagtet de unge Menneskers Nysgjærrighed i denne Henseende gjorde noget Indgreb i det Sommelige, Intet formaae Sancho til at afbryde Øieblikkets Forretning, for hvilken han følde et Slags religiøs Ærefrygt. Men pludseligt lagde han Kniv og Gaffel og gav følgende høitidelige Svar:

„Sennores!“ sagde han, „jeg betragter Føden som en Guds Gave til Mennesket, og anseer det for uærbødigt at snakke meget, naar Bordets Overflødighed indbyder os til at hylde den store Giver. Don Christopher, det veed jeg, tænker det Samme, og alle hans Reisekammerater efterligne deres elskede og ærede Befalingsmand. Saasnart jeg er færdig til at tale, mine Herrer Hidalgoer! skal I erholde Underretning, og da hjælpe Gud den Uvidende og Enfoldige!“

Efter denne Advarsel blev der ikke sagt noget, førend Sanchos Appetit var stillet, hvorpaa han skjød sin Stoel noget tilbage fra Bordet, og tilkjendegav, at han var redebon til at begynde.

„Jeg bekjender, at jeg ikke besidder mange Kund-

skaber, Sennor Pedro Martir!" sagde han, „men det som jeg har seet, har jeg seet, og det som er kjendt, er ligesaa godt kjendt af en Somand, som af en Doctor i Salamanca. Gjør da, i Guds Navn, Eders Spørgsmaal, og forvent saadanne Svar, som en fattig, men ærlig Mand kan give Eder."

Den lærde Peter Martyr var glad ved denne Opfordring, thi i dette Øieblik blev en Underretning, som man kunde sige om, at den kom fra første Haand, modtaget med Begjærlighed; han begyndte derfor sine Spørgsmaal ligesaa simpelt og ligefrem, som han var bleven opfordret til dem.

„Godt, Sennor!" — vedblev den lærde Mand, — , saa beder jeg Eder, fortæl os, hvilken af alle de vunderlige Ting, som I har seet paa Eders Reise, der har gjort det dybeste Indtryk paa Eders Sind og er forekommet Eder som det Mærkværdigste?"

„Jeg veed intet, som jeg kan sammenligne med Nordstjernens Ustadighed," — svarede Sancho hurtigt; — „denne Stjerne er af os Somænd altid bleven anseet for at være ligesaa ubevægelig som Domkirken i Sevilla; men paa denne Reise er den bleven seet forandre sin Plads med den samme Ustadighed som Vinden."

„Dette er virkelig vunderligt!" — raabde Peter Martyr, der næppe vidste, hvad han skulde tænke om denne Efterretning; „maaskee er det en Feiltagelse, Hr. Sancho! og I er vel ikke vant til at gjøre astronomiske Jagttagelser?"

„Spørg Don Christopher, naar vi først observerede dette Phænomenon, som Amiralen kalder det; vi afhandlede denne Materie sammen og kom til den Slutning, at intet i Verden var saa bestandigt, som det synes at være. I kan forlade Eder paa, Senor Don Pedro! at Nordstjernen dreier sig som en Veirhane."

„Jeg skal søge Underretning herom hos den ophøiede Amiral, men næst efter Stjernen, Mester Sancho! hvad anseer I for meest værdigt til at lægge Mærke til? Jeg taler nu om sædvanlige Ting og overlader det Videnskabelige til en nærmere Undersøgelse."

Dette var et altfor vigtigt Spørgsmaal til at blive letsindigt besvaret, og medens Sancho overveiede denne Materie, gik Døren op og Luis af Bobadilla traad ind i Værelset, udmærket ved sin mandige Ynde og kostbare Dragt. Et Dusin Stemmer udraabde hans Navn, og Peter Martyr reisde sig for at tage imod ham, med et Væsen, i hvilket Hengivenhed var blandet med Adel.

„Jeg bad Eder om denne Ære, Senor Conde!" — sagde han, — „endskjøndt I en Tidlang ikke har været under mit Opsyn, da det forekom mig, at en, der holder saa meget af at reise, som I selv, vil finde en Glæde i at høre paa de Underværker, der bleve iagttagne paa et saa ærefuldt Tog, som Colons. Denne værdige Sømand, en Styrmand, som Amiralen uden tvivl sætter megen Tillid til, har samtykket i at tage Deel i vort ringe Maaltid paa

denne mærkværdige Dag, og er i Begreb med at give os Efterretning om mange af de interessante Begivenheder og Omstændigheder ved dette store Foretagende. Mester Sancho Mundo, denne Herre er Don Luis de Bobadilla, Conde de Llera, en Grand af høi Byrd, og en Mand, der ikke er ubekjendt med Havet, da han ofte har pløiet det i egen Person."

„Det er aldeles unødvendigt at fortælle mig dette, Sennor Pedro!" — sagde Sancho, i det han besvarede Luis' muntre og naadige Hilsen med et dybt Buk, — „siden jeg seer det med eet Blik. Hans Excellence har været i Østen ligesaavel som Columbus og jeg selv, endskjøndt vi toge forskjellige Veie, og ingen af os naaede Cathay. Jeg har den Ære at være bekjendt med Eder, Don Luis! og tør paastaae, at den ædle Amiral vil bringe Søfarten mere i Mode, end den har været i de sidste Aar. Dersom I reiser i Nabolauget af Moguer, beder jeg Eder, at I ikke drager den fattige Sanchos Dør forbi uden at standse for at forhøre Eder om ham."

„Det lover jeg Dig af et oprigtigt Hjerte, min kjære Sancho!" — sagde Luis leende, i det han tog Plads, — „om det endog skal føre mig til Skibsværftsporten. Og nu, Sennor Pedro! lad mig ikke afbryde Samtalen, der, som jeg mærkede, da jeg traad ind, var meget interessant."

„Jeg har overveiet denne Sag, Sennores!" — begyndte Sancho igjen med en alvorlig Mine, — „og den Omstændighed, der forekommer mig meest mærkværdig, næst efter Nordstjernens Ustadighed, er, at der ingen Doblaer

findes i Cipango. Guld er der ingen Mangel paa, og det forekommer mig ganske besynderligt, at et Folk eier Guld og ikke tænker paa at mønte Doblaer eller andre saadanne Penge."

Peter Martyr og hans unge Myndlinger loe ad dette Indfald, og derpaa bleve Spørgsmaalene fortsatte i en anden Form.

„Lad os forlade dette Spørgsmaal, der snarere hører til Statsbestyrelsen end til naturlige Phænomener," — vedblev Peter Martyr, — „hvad forekom Eder mærkeligst af det, der hørde til den menneskelige Natur?"

„I denne Henseende, Sennor! mener jeg, at Qvindernes Dyd kan ansees for det meest Overordentlige af alle de Phenomertommer, som vi traf paa. Jeg har kjendt Qvinder, der indsluttede sig i et Kloster, og Mænd ogsaa; men jeg har aldrig hørt, førend denne Reise, at nogen indsluttede sig selv paa en Dyd."

„Og er dette sandt?" — spurgde en halv Snees Stemmer; — „Har I virkelig fundet en saadan Dyd, Sennor?"

„Jeg troer, at vi saae en Saadan i en Afstand, Sennores! og jeg betragter det som en Lykke, at vi ikke kom nærmere, thi jeg finder Sladdersøstrene i Moguer besværlige nok, uden at jeg skulde behøve at træffe paa en heel Dyd med Saadanne. Dernæst er der Brødet, der groer ligesom en Rod — hvad tænker I om det, Sennor Don Luis? Er det ikke den forunderligste Ret, man kan smage?"

„Nei, Mester Sancho! det er et Spørgsmaal af Eders eget Fabrik, og I maa selv besvare det. Hvad kjender jeg til Underværkerne i Cipango, eftersom Candia ligger i den modsatte Retning. Besvaer selv saadanne Spørgsmaal, min Ven!"

„Sandt, ædle Greve? og jeg beder ydmygst om Forladelse. Det er virkelig dens Pligt, der har seet, at fortælle, og det er dens Pligt, der ikke har seet, at troe. Jeg haaber, at Enhver her vil opfylde sin egen Pligt."

„Spise disse Indianere Kjød, der er ligesaa mærkværdigt som deres Brød?" — spurgde en Cerda.

„Det gjøre de, ædle Herre! eftersom de spise hverandre. Hverken jeg, eller Don Christopher vare indbudne til nogen af deres Fester af dette Slags, thi jeg mener, at de vare vel overbeviiste om, at vi ikke vilde gaae med; men vi fik mange Efterretninger om dem, og, saavidt som vi kunde beregne det, blev der fortæret ligesaa mange Mennesker paa Den Bohio, som Orer i Spanien."

Den Talende blev afbrudt af en Mængde Udraab, der røbede Afkelhed, og Peter Martyr rystede paa Hovedet, som en, der tvivlede paa Fortællingens Sandhed. Men, da han ikke ventede nogen dyb Philosophi eller stor Lærdom af en Mand, som Sancho, fortsatte han Samtalen:

„Kjender I noget til de sjeldne Fugle, som Amiralen overleverede Deres Høiheder i Dag?" spurgde han.

„Sennor, jeg er vel bekjendt med nogle af dem, men

meest med Poppegøierne. Det er sælsomme Fugle og jeg tvivler ikke paa at de kunde besvare mange af de Spørgsmaal, der blive mig gjorte her i Barcelona, til Folks fuldkomne Tilfredshed."

„Jeg seer, at Du er en Skalk, Sennor Sancho! og holder af Spog," — svarede den lærde Mand med et Smiil; — „Lad kun Dit Lune frit Løb, og dersom Du ikke kan underviise os med Dine Kundskaber, saa kan Du i det mindste more os med Dine Indfald."

„San Pedro veed, at jeg gjærne vil gjøre alt for at tjene Eder, men jeg er født med en saadan Kjærlighed til Sandhed i mit Hjerte, at jeg ikke forstaaer mig paa at forskjønne en Fortælling. Det jeg seer, troer jeg, og da jeg var i Indien, kunde jeg ikke lukke mine Øine for dets Underværker Der var Søen af Græs, hvilken ikke var noget Hverdagsmirakel, siden jeg ikke tvivler paa at Djævelen sammendyngede alle disse Planter i Vandet, for at forhindre os i at føre Korset til de stakkels Hedninger, der laae paa den anden Side af dem. Vi kom gjennem denne Sø mere ved vore Bønner, end ved Hjælp af Vinden."

De unge Mænd saae paa Peter Martyr, for at erfare hvorledes han optog denne Fortælling, og Peter Martyr var, skjønt ogsaa smittet af den Tids Overtro, ikke tilbøielig til at fordøie alt det, som det behagede Sancho at paastaae, endskjønt han havde gjort Reisen til Indien.

„Eftersom I yttre saa megen Nysgjærrighed, mine

Herrer! med Hensyn til Colon, nu Amiral af Oceanet, ifølge deres Høiheders hædrende Udnævnelse, vil jeg, saameget det staaer i min Magt, tilfredsstille den, ved at fortælle Eder, hvad jeg veed," — sagde Luis med Rolighed, men med Værdighed; — "I vide, at jeg omgikkes meget med Don Christopher førend han seilede bort, og at jeg havde den Forretning at bringe ham tilbage til Santa Fe, da han, som man meende for sidste Gang havde forladt Stedet. Denne Omgang er bleven fornyet siden den store Genuesers Ankomst til Barcelona, og vi have tilbragt mange Timer i Samtale om de Ting, der have tildraget sig i de sidste Maaneder. Det som jeg saaledes har erfaret, er jeg redebon til at meddele Eder, dersom I ville laane mig Eders Opmærksomhed."

Det hele Selskab gav med Iver sit Samtykke, og Luis begyndte en almindelig Fortælling om Reisen, idet han udbredte sig over de meest interessante Omstændigheder og angav de Grunde, der vare meest antagne paa den Tid, for de forskjellige Phænomener, der havde sat Eventyrerne i Forbauselse. Han taelde i mere end een Time, i det han efterhaanden gik fra D til D, og omtaelde deres Producter. Meget af det han fortalde, var en Følge af Amiralens Misforstaaelser og en feilagtig Udtolkning af Indianernes Tegn og Sprog, som noget der var naturligt; men det blev fortalt klart, i et elegant, om ikke veltalende Sprog og med et særeget Anstrøg af Sandhed.

Kort sagt, vor Helt meddeelde sine Tilhørere Resultaterne af sine egne Jagttagelser, som en Fortælling af Amiralen, og mere, end een Gang blev han afbrudt af Yttringer af Beundring over hans levende og skjønne Skildringer. Endog Sancho hørde til med Velbehag, og da den unge Mand sluttede, reisde han sig og raabde hjerteligt:

„Sennors, I kunne antage alt dette for et Evangelium. Dersom den ædle Herre selv havde været Vidne til alt det, som han har beskrevet, kunde det ikke have været sandere, og jeg anseer mig selv for at være meget lykkelig ved at have hørt denne Historie om Reisen, der herefter skal være min Historie Ord for Ord, thi saa sandt jeg ønsker at min Skytshelgen maa have mig i sin Erindring, vil jeg ikke fortælle Sladderkjællingerne i Moguer andet, naar jeg kommer tilbage til min Barndoms velsignede By."

Sancho tabde en god Deel af sin Indflydelse ved Virkningerne af Luis Fortælling, som Peter Martyr erklærede for en Saadan, som vilde have gjort en lærd Mand, der havde været med paa Toget, Ære. Man gjorde den gamle Sømand nogle faa Spørgsmaal, for at see om han vilde bekræfte de Omstændigheder, som han havde hørt, og hans Forsikkringer om Fortællingens Rigtighed blev kun desto mere lydelige."

Det var forunderligt hvormegen Agtelse Greven af Llera vandt ved denne lille List. At være i Stand til at

gjentage med Nøiagtighed og Virkning, de Ord, som man troede vare faldne fra Columbus, var et Slags Forherligelse; og Peter Martyr, der med Rette var meget anseet for sin Lærdom, hørdes udbrede vor Helts Roes allevegne, medens hans unge Lærlinger gjentoge hans Ord med Ungdommens Iver og Beundring. Saa stort var virkelig det Navn, som Genueseren havde erhvervet sig, at den, som man ansaae for hans Fortroelige, vandt i Anseelse, og Greven Leras tusinde Daarskaber, virkelige eller indbildte, bleve forglemte over den Omstændighed, at Amiralen skjenkede ham sin Fortrolighed. Da Luis desuden blev seet meget i Don Christophers Selskab, var Verden virkelig meget tilbøielig til at tilstaae den unge Mand Egenskaber, der hidindtil, paa en uforklarlig Maade, vare undgaaede dens Opmærksomhed. Paa denne Maade høstede Luis de Bobadilla nogle Fordele af en offentlig Charakteer, af sit Foretagende, skjøndt Færre, end det vilde have været Tilfældet, ved en aabenhjertig Bekjendelse af det, der var foregaaet. Hvor vidt og paa hvilken Maade disse Fordele hjalp ham i hans Frieri til Mercedes vil vise sig paa de følgende Sider.

Trettende Kapitel.

Hvert Blik og hver Bevægelse udbredte
En nyfødt Ynde over hendes Skabning;
Den ene Ynde traad snart i den Andens Sted,
Det ene Trylleri forjog det Andet.

Mason.

Den Dag, da Columbus blev modtaget i Barcelona, var for den ædle oprigtige Dronning af Castilien fuld af larmende Følelser, af inderlig Glæde. Hun havde været den Aand, der satte dette Foretagende i Bevægelse, forsaavidt som hun havde tilveiebragt Midlerne til det, og aldrig var et kronet Hoved blevet skjønnere belønnet, ved Bevidstheden om de store Resultater, der fulgde paa hendes velmeente og nidkjære Bestræbelser.

Da Dagens Tummel var forbi, vendte Isabella tilbage til sit eget Værelse, og der sank hun, som hun pleiede ved alle vigtige Leiligheder, paa Knæ og bad det guddommelige Forsyn understøtte hende under det nye Ansvar, som hun følde, og at lede hendes Skridt, at hun maatte vandre som det sømmede sig en Dronning og christelig Qvinde. Nogle faa Minutter efter at hun havde reist sig fra Bønnen, og medens hun stod i dyb Eftertanke, med Hovedet støttet paa Haanden, blev der banket paa

Døren. Der var kun een Person i Spanien, der turde tage sig denne Frihed, hvor beskeden og vaersom den end var; hun reisde sig, lukkede op og lod Kongen ind.

Isabella var endnu smuk, hendes Skikkelse, der altid havde været til Beundring fuldkommen, besad endnu sin Ynde. Hendes Øine havde kun tabt lidet af deres Glands, og hendes Smiil, der altid var mildt og velgjørende, undlod aldrig at afspeile hendes Sjæls rene og qvindelige Følelser. Med eet Ord hendes ungdommelige Skjønhed var kun bleven lidet formindsket; men i denne Aften syntes al hendes Ungdoms Ynde pludseligt at være bleven fornyet. Hendes Kinder blussede af et helligt Sværmeri, og hendes Øine straalede af Religionsiverens hellige Haab. Ferdinand faldt denne Forandring i Øinene, og han stod et Minut for hende med Beundring og i Taushed, efter at han havde lukket Døren.

„Er dette ikke den meest viunderlige Belønning for saa ringe Anstrængelser, min elskede Huusbonde?“ — raabde Dronningen, der bildte sig ind at Kongens Tanker lignede hendes Egne. — „Et nyt Rige erhværvet for saa godt Kjøb, med Rigdomme, som Indbildningskraften ikke kan tælle, og Millioner Sjæle, der kunne frikjøbes fra den evige Qval ved Naadens Midler, der ere dem ligesaa ubekjendte, som deres Tilværelse var det for os!“

„Du tænker altid paa Sjælenes Velfærd, Isabella! Men Du har Ret, thi hvad er denne Verdens Pragt og

Ære mod Haabet om Frelse og Himmelens Glæder! Jeg tilstaaer, at Colon langt har overgaaet alle mine Forhaabninger og vækket saadan en Fremtid for Spanien, at Sindet næppe veed hvor det skal sætte Grændserne af Maleriet."

„Tænk paa de Millioner stakkels Indianere, der ville velsigne vor Ledelse og føle den hellige Kirkes Indflydelse og Trøst."

„Jeg haaber at vor Frende og Nabo, Don Juan, ikke vil volde os noget Bryderi i denne Henseende. Disse Portugisere have en saadan Begjærlighed efter Opdagelser, at de ikke finde Smag i andre Magters Held; og man har sagt, at man har gjort Kongen mange farlige og lumpne Forslag medens vore Karaveler laae i Tago."

„Colon forsikkrede mig, Fernando! at han tvivlede paa at disse Indianere havde nogen Tro, saa at vore Geistlige ingen Vanskeligheder ville møde naar de forestille deres simple Gemytter Evangeliets høie Sandheder."

„Det er ingen Tvivl om at Amiralen har modent overveiet denne Materie. Det er hans Mening, at den Ø, som han har kaldet Espannola, kun mangler lidet i at være ligesaa stor som Castilien, Leon, Aragonien og Granada, eller som alle vore Besiddelser paa Halvøen."

„Lagde Du Mærke til hvad han sagde med Hensyn til Beboernes Mildhed og Simpelhed. Og beundrede Du ikke deres simple, tillidsfulde Udseende, som han havde

bragt med sig? Et saadant Folk vil være let at bringe til først, som det sømmer sig, at dyrke den eneste sande Gud, og dernæst at betragte deres Souverainer, som kjærlige og velvillige Forældre."

„Magten kan altid skaffe sig Agtelse, og Don Christopher forsikkrede mig i en Samtale i Enrum, at et tusinde prøvede Landser vilde være i Stand til at aabne den østlige Verden. Vi maae ile med at anmode den hellige Fader om at sætte saadanne Grændser mellem os og Don Juan, som kunne forekomme Stridigheder med Hensyn til vore gjensidige Interesser. Jeg har allerede taalt med Cardinalen om denne Sag, og han smigrede sig med det Haab at han besad Alexanders Øre."

„Jeg haaber at man ved denne Underhandling ogsaa vil tage Hensyn paa Midlerne til at udbrede Korset; thi det smerter mig at finde Kirkens Tjenere underhandle om verdslige Ting og derved at forsømme deres store Hverv."

Don Ferdinand betragtede et Øieblik sin Hustrue opmærksomt, uden at give hende noget Svar. Han mærkede, som det ofte var Tilfældet med Hensyn til Statssager, at deres Meninger ikke stemmede nøiagtigt overeens, og han tog sin Tilflugt til et Middel, der sjeldent undlod at bortvende Isabellas Tanker fra hendes fromme Sværmeri til mere verdslige Gienstande, naar det blev anvendt paa den rette Maade.

„Dine Børn, Donna Isabella! ville høste en god

Arv ved det heldige Udfald af denne sidste store politiske Operation! Dine og mine Eiendomme ville herefter nedstige i Fælledskab til den samme Arving; Dernæst vil dette Giftermaal i Portugal aabne Veien for Erhvervelser af nye Districter; Granada er allerede sikkret Dine ved vore forenede Vaaben, og her har Forsynet aabnet en Vei til et Rige i Osten, der lover at overgaae alt hvad der hidindtil er blevet erobret i Europa."

„Ere mine Børn ikke Dine, Fernando! Kan et Gode blive den Ene til Deel uden at den Anden ogsaa faaer det? Jeg haaber at de ville lære at erkjende, hvorfor saa mange nye Undersaatter, og saa vide Landstrækninger ere lagte til deres Eiendomme, og at de altid ville blive deres sande og første Pligt troe, at udbrede Evangeliet."

„Dog er det nødvendigt at sikkre de Fordele, der tilbydes os! en verdslig Stat ved verdslige Midler."

„Du har Ret, min Herre! og det er Forældrenes Pligt at see omhyggeligt paa deres Børns Fordele i denne saavel som i alle andre Henseender."

Nu laande Isabella et villigt Øre til sin Ægtefælles politiske Anskuelser og de tilbragde en Times Tid med at forhandle nogle af de vigtige Forholdsregler, som de ansaae for nødvendige for deres forenede Interesse. Derefter hilsede Ferdinand sin Hustrue med Ømhed, og begav sig til sit eget Værelse for at tage fat paa sit sædvanlige Arbeide indtil hans Legeme fordrede Hvile.

Isabella stod i nogle Minutter efterat Kongen var gaaet bort og grundede; derpaa tog hun et Lys og gik igjennem nogle Longange, som hun var fortrolig med, til sine Døttres Værelse. Her tilbragde hun en Time, i det hun nedlod sig til en kjærlig Moders Pligter og Sysler, omfavnede dem derpaa, gav dem sin Velsignelse og forlod Værelset paa den samme simple Maade, hvorpaa hun var traadt ind. Men istedetfor at vende tilbage til sin egen Deel af Paladset, fortsatte hun sin Vei i den modsatte Retning, indtil hun naaede en hemmelig Dør, som hun bankede sagte paa. En Stemme indenfor bad hende træde ind, og i det Dronningen af Castilien fulgde denne Opfordring, befandt hun sig alene med sin gamle og prøvede Veninde Marchisen af Moya. En rolig Mine frabad sig alle de sædvanlige Yttringer af Ærefrygt, og da Marchisen kjendte sin Herskerindes Ønsker i denne Henseende, modtog hun sin høie Gjæst saaledes, som hun vilde have modtaget en agtet Veninde af samme Rang.

„Vi have havt en travl og glad Dag, Datter Marquise," — begyndte Dronningen, idet hun satte den lille Sølvlampe, som hun bar, — „saa at jeg nær havde forglemt en Pligt, der ikke maa forsømmes. Din Frende, Greven af Llera, er vendt tilbage hertil, og har opført sig saa beskedent og klogt, som om han ikke har havt Deel i Colons ærefulde Foretagende."

„Sennora, Luis er her, men hverken klog eller beskeden."

„Mig forekom hans Opførsel saaledes, og en ung Mand maa man tilgive det, om han er en Smule stolt af et saadant Udfald. Men jeg er kommen for at tale om Luis og Din Myndling. Dog da Din Frende har givet dette store Beviis paa sin Udholdenhed og sit Mod, kan der ingen Grund være mere til at modsætte sig deres Forening. Du veed, at Donna Mercedes, har givet mig sit Ord, at hun ikke vil gifte sig uden mit Samtykke, og i denne Aften vil jeg gjøre hende ligesaa lykkelig, som jeg selv føler mig, ved at give hende Tilladelse til at følge sin egen Tilbøielighed, ja, ved at lade hende vide, at jeg ønsker at see hende som Grevinde af Llera, og det ret snart."

„Eders Høihed er Godheden selv imod mig og Mine," — svarede Marquisen koldt, — „Mercedes maa føle dybt sin Kongelige Herskerindes Naade, der tænker paa hendes Vel, medens hendes Sind er beskjæftiget med saa mange vigtigere Anliggender."

„Det er det, min Veninde! der har bragt mig saa sildigt hid. Min Sjæl er i Sandhed fuld af Taknemmelighed, og førend jeg lægger mig til at sove vilde jeg, om det var mueligt, gjærne gjøre alle ligesaa lykkelige som jeg føler mig selv. Hvor er Din Myndling?"

„Hun sagde mig Godnat lidt førend Eders Høihed

traad ind. Jeg vil hente hende for at hun kan høre Eders Villie."

„Vi ville gaae til hende, Beatriz, et Budskab, som det jeg bringer kan aldrig komme for tidligt."

„Det er hendes Pligt og det vil være hende en Glæde at vise Eder den tilbørlige Agtelse, Sennora!"

„Det veed jeg meget vel, Marquise! men det vil være mig en Glæde selv at bringe hende dette Budskab," — afbrød Dronningen hende, i det hun nærmede sig til Døren, — „Viis Du mig Veien, da den er Dig bedre bekjendt, end nogen Anden. Vi gaae uden al Stads eller Ceremoni, som Du seer, ligesom Colon gik bort for at undersøge det ubekjendte Hav, og vi bringe et Budskab, der vil være Din Myndling ligesaa dyrebart, som det Genueseren bragde de uvidende Beboere af Cipango. Disse Gange ere vore ukjendte Have, og alle disse forviklede Krumveie, den skjulte Vei, som vi maae søge at finde."

„Himmelen bevare Eders Høihed fra at gjøre en Opdagelse, der er ligesaa forbausende, som den Genueseren nylig har gjort bekjendt. Hvad mig angaaer, da veed jeg næppe om jeg skal troe alle Ting, eller slet ikke troe Noget."

„Jeg forundrer mig ikke over Din Overraskelse; det er en Følelse, der har overfaldet alle Andre, ved de sidste overordentlige Begivenheder;" — svarede Dronningen, der tydeligt nok ikke forstod Meningen af sin Venindes Ord.

„Men vi have en anden Glæde at vente; den at være Vidner til et reent qvindeligt Hjertes Henrykkelse, der har havt sine Prøvelser, og som har taalt dem, som det anstaaer en christelig Pige."

Donna Beatriz sukkede dybt, men gav intet Svar. I dette Øieblik gik de igjennem den lille Sal, i hvilken det var tilladt Mercedes at modtage sine qvindelige Bekjendte, og de vare nær ved Døren til hendes Værelse. Her mødte de en Pige, der skyndte sig ind for at berette sit Herskab, hvilket Besøg hun var i Færd med at modtage. Isabella var vant til at tage sig en Moders Friheder hos dem, som hun elskede, og i det hun aabnede Døren, uden Ceremoni, stod hun for vor Heltinde, uden at denne kunde faae Tid til at gaae hende imøde.

„Datter!" begyndte Dronningen, i det hun satte sig og smilede naadigt ad den forbausede Pige; — „Jeg kommer for at opfylde en høitidelig Pligt. Knæl her ned ved min Fod og lyt til Din Dronning, som Du vilde lytte til en Moder."

Mercedes adlød med Glæde, thi i dette Øieblik var alt andet hende kjærere, end at tale. Da hun knælede ned slog Dronningen kjærligt sin Arm om hendes Hals, og trak hende nærmere til sig, indtil Mercedes Ansigt var skjult i Folderne af Isabellas Klædebon.

„Jeg har al Grund til at rose Din Troskab og Pligtfølelse, mit Barn!" — sagde Dronningen, saasnart

denne lille Indretning var gjort, for at begunstige Mercedes Følelser; — „Du har ikke forglemt Dit Løfte, og min Hensigt er det nu at give Dig Raadighed over Din Tilbøielighed og at bortrydde enhver Hindring, der kan forbyde Dig at følge den. Du er nu befriet fra det Løfte Du gav Din Dronning, thi den, der har viist saa megen Fornuft og Følelse for det Rigtige, kan man med Sikkerhed betroe at sørge for sin egen Lykke."

Mercedes vedblev at tie, endskjøndt Isabella troede at mærke at en svag Gysen gjennemfoer hende.

„Intet Svar, min Datter? Er det da bedre at lade en Anden raade over Din Skjæbne, end at Du selv raader over den. Godt da, som Din Dronning og Slægtning vil jeg sætte en Befaling istedetfor et Samtykke, og sige Dig at det er mit Ønske og min Villie, at Du bliver saa snart som Anstanden og Din høie Stilling tillader det, Don Luis, Greven af Lleras Ægtefælle."

„Nei — nei — nei, Sennora! — aldrig — aldrig!" — mumlede Mercedes, i det hendes Stemme deels blev qvalt af den Bevægelse, som hun var i, deels af den Maade, hvorpaa hendes Ansigt var skjult i Dronningens Klæder.

Isabella saae forundret paa Marquisen af Moya; hendes Ansigt udtrykde hverken Mishag eller Vrede, thi hun kjendte alt for vel vor Heltindes Charakteer, til at mistænke hende for Lunefuldhed, eller for nogen Ustadig-

hed i hendes Følelser; og hun anſaae den Forvirring, Mercedes var i, for en Følge af det pludſelige Budſkab og af en Overraſkelſe, ſom hun ikke kunde beherſke.

„Kan Du forklare mig dette, Beatriz!“ — ſpurgde Dronningen tilſidſt; — „Har jeg voldt Sorg, hvor jeg tænkde at volde Glæde? Jeg er virkelig ulykkelig, thi det lader til, at jeg har ſaaret dette Barns Hjerte dybt, i det Øieblik, da jeg troede at meddele det den ſtørſte Lykke “

„Nei, nei, nei, Sennora!“ — mumlede Mercedes igjen, i det hun klyngede ſig krampagtigt til Dronningens Knæer; Eders Høihed har ikke ſaaret Nogen — vilde ikke ſaare Nogen — kan ikke ſaare Nogen — I er Naaden og Viisdommen ſelv “

„Beatriz, jeg venter en Forklaring af Dig. Er der forefaldet noget, der kan retfærdiggjøre en ſaadan Forandring af Tænkemaade?“

„Jeg frygter for, dyrebareſte Sennora! at hendes Følelſer endnu ere de ſamme ſom før, og at Forandringen ikke er foregaaaet i dette unge og uerfarne Hjerte, men i en Mands vankelmodige Sind.“

En Glands af qvindelig Vrede viisde ſig i Dronningens ellers ſaa milde Øie og hendes Skikkelſe antog al ſin medfødte Maieſtæt.

„Kan det være ſandt!“ — raabde hun; — „Tør en caſtilianſk Underſaat vove ſaaledes at drive Spot med

Tro og Love, ja med Gud selv! Dersom den Letsindige tænker at begaae en saadan Lumpenhed ustraffet, saa lad ham see sig for. Skal jeg straffe den, der blot berøver sin Nabo et usselt Stykke Sølv, og lade den slippe, der har saaret en Sjæl? Jeg forundrer mig over Din Roligheed, Marquise Datter! Du, som ellers er saa vant til at udtale en retfærdig Følelse af Hævn i et uforfærdet og kraftigt Sprog!"

„Ak, Sennora! min elskede Herskerinde! mine Følelser ere de samme og Naturen vil ikke mere. Drengen er desuden min Broders Søn, og om jeg end føler en Forbittrelse, der svarer til hans Brøde, hetager dog Mindet om en elsket Broder, hvis udtryke Billede han er, den al sin Styrke."

„Dette er meget forunderligt! Et Væsen, der er saa smukt — saa ungt — saa ædelt — saa rigt, — og i enhver Henseende saa fortræffeligt — forglemt saa snart. Kan Du forklare det af en naturlig Ustadighed, Marquise af Moya?"

Isabella taelde tankefuld, og da en af høi Rang er vant til mindre Omstændigheder, naar den selv er i en hæftig Bevægelse, erindrede hun ikke at Mercedes hørde paa hende En krampagtig Gysen, der igjen gjennemfoer vor Heltindes Lemmer, undlod dog ikke at vække hendes Opmærksomhed, og Dronningen kunde ikke have trykket

Prindsesse Juanna med mere Ømhed til sit Hjerte, end hun nu trykkede vor Heltinde til det.

„Ak, Sennora!" — sagde Marquisen med Bitterhed — „Luis, der er en ubetænksom og letsindig Dreng, har forledt en ung indiansk Prindsesse til at forlade Fædreland og Venner, under det Paaskud at forøge Amiralens Triumph, men i Grunden af en ustadig Lidenskab, og ifølge en af de lunefulde Tilbøieligheder, der gjøre Mændene til det, de virkelig ere, og saa ofte gjøre de ulykkelige Qvinder til deres Offre."

„En indiansk Prindsesse, siger Du? Amiralen gjorde os allerede bekiendt med en Saadan, men hun er allerede en gift Kone, og langt fra at være saaledes, at hun kan være Mercedes af Valverdes Medbeilerinde."

„Ak, dyrebareste Sennora, Den I taler om, kan ikke stilles ved Siden af den, jeg mener — Ozema — saaledes hedder den indianske Dame — Ozema er et ganske andet Væsen, og ikke uden Fordringer paa personlig Skjønhed. Dersom personlige Yndigheder kunde undskylde Drengens Opførsel, vilde han ikke være uden Undskyldning."

„Hvoraf veed Du dette, Beatriz?"

„Fordi, Eders Høihed, Luis har bragt hende til Paladset, og hun er, i dette Øieblik, i disse Værelser. Mercedes har modtaget hende som en Søster, endskjøndt den Fremmede uden selv at vide det har knuust hendes Hjerte."

„Her, siger Du, Marquise? Da kan der ikke være nogen utilladelig Forstaaelse mellem den ubesindige unge Mand og den Fremmede. Din Frende vilde ikke vove saaledes at fornærme Dyden og Uskyldigheden."

„Det er ikke det, som vi klage over, Sennora. Det er Grevens drengeagtige Ustadighed og tankeløse Grusomhed, der har vækket min Vrede imod ham. Aldrig har jeg anvendt min Indflydelse paa min Myndling til Fordeel for hans Kjærlighed, for at man ikke skulde sige, at jeg søgde en ærefuld og fordeelagtig Forening for vort Huus, men nu ønsker jeg af mit hele Hjerte at hun maa hærde sit ædle Hjerte mod denne Uværdighed."

„Ak, Sennora! — min Formynderske," — sukkede Mercedes; — „Luis er ikke saa ganske strafskyldig. Ozemas Skjønhed, og min egen Mangel paa Midler til at binde hans Hjerte, ere alene Skylden."

„Ozemas Skjønhed?" — gjentog Dronningen langsomt; — „Er denne unge Indianerinde da virkelig saa skjøn, at Din Myndling behøver at frygte for hende? Jeg troede ikke at der levede et saadant Væsen."

„Eders Høihed veed hvordan det er med Mændene. De elske Forandringer, og lade sig meest indtage af de nyeste Ansigter. Ved San Jago! — Andreas de Cabrera har lært mig dette, endskjøndt det vilde være en Forbrydelse at tænke at Nogen kunde give Isabella af Trastamara en saadan Underviisning."

„Undertryk Dine stærke og voldsomme Følelser, Marquise Datter!“ — svarede Dronningen, i det hun kastede et Blik paa Mercedes, der endnu skjulde sit Hoved i hendes Klædebon! — „Sandheden haandthæver sjeldent sin fulde Rettighed, naar Hjertet strømmer over af Følelse. Don Andreas har været en tro Undersaat, og har ladet Dine Fortjenester vederfares Ret; og hvad min Herre Kongen angaaer, da er han mine Børns Fader, saa vel som Din Souverain. Men i Henseende til denne Ozema — kan jeg faae hende at see, Beatriz!“

„I har blot at befale, Sennora! for at faae at see hvem det behager Eder. Men Ozema er udentvivl i Nærheden, og kan blive bragt til Eders Høihed, saa snart det behager Eder at befale det.“

„Nei, Beatriz, da hun er en Prindsesse og en Fremmed i dette Rige, gjør hendes Rang og Stilling Fordring paa Agtelse. Lad Donna Mercedes gaae og forberede hende paa at modtage os. Jeg vil besøge hende i hendes eget Værelse. Det er sildigt, men hun vil overse denne Mangel paa Ceremonie for det Ønske at være hende til Tjeneste.“

Mercedes opbebiede ikke en ny Opfordring, men stod op og skyndte sig at udføre Dronningens Villie. Isabella og Marquisen vare en Tid lang tause, da de vare overladte til sig selv. Derpaa begyndte den Første, som det tilkom hendes Rang Samtalen igjen.

„Det er mærkværdigt, Beatriz, at Colon ikke taelde om denne Prindsesse!“ — sagde hun, — „En Dame af hendes Stand burde ikke have betraadt Spanien med saa liden Ceremoni.“

„Amiralen hør anseet hende for aldeles overladt til Luis Omsorg, og har vel overdraget min letsindige Frende det, at forestille hende for Eders Høihed. Ak, Sennora! er det ikke forunderligt, at en Pige som Mercedes kunde blive saa snart forglemt for et halvnøgent, udøbt, uvidende Væsen, som Kirken endnu aldrig har smilet til, og hvis Sjæl man kan sige er udsat for en øieblikkelig Fordømmelse?“

„Den Sjæl maa man sørge for, Beatriz! og det ret snart. Er Prindsessen virkelig smuk nok til at kunne faae en Mand til at forglemme et saa elskværdigt Væsen, som Donna Mercedes?“

„Det er ikke det, Sennora! det er ikke det. Men Mænd ere ustadige — og de elske Forandringer. Desuden ere civiliserede Sæders beskedne Tilbageholdenhed af mindre Indflydelse paa dem, end saadanne Menneskers Frihed, som anse Klæder for noget Overflødigt. Jeg mener dermed ikke, at der er noget at udsætte paa Ozemas Blufærdighed, thi, i Betragtning af hendes Sæder, synes kun ulastelig i denne Henseende; men en ubetænksom Drengs vilde Phantasi kan finde en øieblikkelig Tillokkelse i hendes utvungne Opførsel og halvpaaklædte Per-

son, som er ganske forskjellig fra en adelig spansk Jomfrues, der tænker strængt med Hensyn til sig selv og sit Kjøn."

„Dette kan være sandt med Hensyn til en Mand af Pøbelen, Beatriz! men saa uværdige Bevæggrunde kunne ingen Indflydelse have paa Greven af Lera. Dersom Din Frende virkelig har viist sig som den Troløse, som Du forudsætter, maa denne indianske Princesse besidde flere fortræffelige Egenskaber, end vi have troet."

„Derom, Sennora, kan I snart selv dømme; her er Mercedes' Terne, for at underrette os om, at Indianerinden er rede til at modtage den Ære, som Eders Høihed vil vise hende."

Vor Heltinde havde forberedt Ozema paa en Sammenkomst med Dronningen. Den unge Pige havde allerede opfattet saa mange spanske Ord, at en Samtale med hende slet ikke var vanskelig, endskjøndt hun endnu taelde paa den usammenhængende og afbrudte Maade, der er sædvanlig for den, der først begynder at lære et Sprog. Hun forstod fuldkommen at hun skulde komme sammen med den elskede Dronning, som Luis og Mercedes saa ofte havde taelt om med Ærbødighed, og da hun selv var vant til at betragte de Casikker, der vare større end hendes Broder, med Ærefrygt, var det ikke vanskeligt, at gjøre hende det forstaaeligt, at den Person, hun nu skulde modtage, var den første af hendes Kjøn i Spanien. Den eneste Misfor-

staaelse, der fandt Sted, bestod i at Ozema troede, at Isabella var Dronning over hele den christelige Verden, istedetfor over et enkelt Kongerige, thi efter hendes Indbildning vare baade Luis og Mercedes Personer af kongelig Stand.

Omendskjøndt Isabella var forberedt paa at see et Væsen af en overraskende legemlig Fuldkommenhed, blev hun dog forbauset, da hendes Die først faldt paa Ozema. Det var ikke saa meget den unge Indianerindes Skjønhed, der satte hende i Forundring, som den naturlige Ynde i hendes Bevægelser, det skjønne og lykkelige Udtryk i hendes Miner, og den fuldkomne Selvbeherskelse i hendes Væsen og Opførsel. Ozema havde vænnet sig til en Paaklædning, som hun vilde have fundet ubequem paa Hayti; Mercedes Følelse for qvindelig Velanstændighed havde forskaffet hendes nye Veninde mange kostbare Klædningsstykker, der paa en besynderlig skjøndt vild Maade bidrege til at forhøie hendes Ynde. Endnu var Luis' Gave kastet over hendes Skulder, som den meest agtede Deel af hendes Paaklædning, og Mercedes Kors hvilede paa hendes Bryst, som den kostbareste af alle hendes Prydelser.

„Dette er forunderligt, Beatriz!" — raabde Dronningen, da hun stod i den ene Ende af Værelset, medens Ozema stod i den Anden, og neiede med yndig Ærefrygt; — „Kan dette sjeldne Væsen virkelig have en Sjæl, der hverken kjender sin Gud eller Forløser? Men lad hendes

Aand være saa indhyllet i Mørke som den vil, der er hverken Laster i dette oprigtige Sind, eller Bedrageri i dette rene Hjerte."

„Sennora, alt dette er sandt. Uagtet vore Grunde til Misfornøielse, elsker baade min Myndling og jeg hende allerede, og vi kunde tage hende til vore Hjerter for evigt, den Ene som Veninde, den Anden som Slægtning."

„Prindsesse!" — sagde Dronningen, i det hun med rolig Værdighed nærmede sig til den Plet, hvor Ozema stod med nedslagne Øine og i en bøiet Stilling, ventende paa hendes Befalinger; — „Du er velkommen i vort Land. Amiralen har gjort vel i, ikke at bringe et Væsen af saa udmærkede Egenskaber i Selskab med dem, der bleve udstillede for Folkets Øine. Heri har han viist sin sædvanlige Dømmekraft, ikke mindre end sin dybe Agtelse for Fyrsternes hellige Stand."

„Almirante" — raabde Ozema, i det hendes Blikke straalede af Forstand, thi hun havde for længe siden lært at udtale Columbus velfortjente Titel, — „Almirante, Mercedes, — Isabella, Mercedes, — Luis, Mercedes, — Sennora Reyna!"

„Beatriz, hvad vil hun sige dermed? Hvorfor forbinder Prindsessen Din Myndlings Navn med Colons, med mit og ligeledes med den unge Greve af Leras?"

„Sennora, det er en forunderlig Feiltagelse; hun bilder sig nemlig ind at Mercedes er det spanske Ord for

enhver Ting, der er fortræffelig og fuldkommen, og saaledes forbinder hun det med Alt, hvad hun vil rose. Eders Høihed maa lægge Mærke til, at hun ogsaa forbandt Luis med Mercedes, en Forening, som vi engang haabede vilde skee, men som nu synes at være umuelig, og som hun selv virkelig mindst maa ønske."

„En forunderlig Feiltagelse!" — gjentog Dronningen, — „Denne Forestilling maa have sin Grund i en særegen Omstændighed, thi saadanne Ting ere ikke tilfældige. Hvem uden Din Frende, Beatriz, kjender noget til Mercedes, og hvem Anden kan have lært Prindsessen at forbinde Begrebet om noget Fortræffeligt med hendes Navn?"

„Sennora!" — raabde Mercedes, i det Blodet steeg op i hendes blege Kinder, og Glæden for et Øieblik funklede i hendes Øine, — „kan det være Tilfældet?"

„Hvorfor ikke, min Datter? Vi have nok været for hastige i denne Sag og antaget det, der er et sandt Tegn paa Hengivenhed, for Vankelmod og Ustadighed."

„Ak, Sennora! men dette kan ikke være Tilfældet; thi da vilde Ozema ikke elske ham saa meget."

„Hvor veed Du mit Barn! at Prindsessen nærer nogen anden Følelse for Greven, end Taknemmelighed for hans Omsorg, og for den uskatteerlige Tjeneste, at han har gjort hende bekjendt med Korsets Velgjærninger. Her er der en eller anden overilet Feiltagelse, Beatriz!"

„Jeg frygter for, at dette ikke er Tilfældet, Eders

Høihed! Med Hensyn til Beskaffenheden af Ozemas Følelser kan der ingen Feiltagelse finde Sted, da dette uskyldige og ukunstlede Væsen ikke formaaer at skjule dem. At hendes Hjerte tilhører Luis opdagede vi i den første Time af vor Omgang, og hendes Hjerte er for reent, til at blive vundet, uden at blive søgt. Indianerindens Følelser er ikke Beundring alene, men det er en lidenskabelig Hengivenhed, der er ligesaa brændende, som den Soel, der, som man har fortalt os, straaler saa varmt over hendes Fædreland."

„Kunde Nogen, Sennora!" — lagde Mercedes til, — „see saa meget af Don Luis under Omstændigheder, der lagde hans krigeriske Egenskaber for Dagen, og i saa lang Tid hver Dag omgaaes med hans fortræffelige Hjerte, uden at komme til at betragte ham som langt fortræffeligere end alle Andre?"

„Krigeriske Egenskaber — fortræffelige Hjerte!" — gjentog Dronningen langsomt, — „og dog saa ubesindig i den Uret, han gjør! Han er ingen Ridder, der er Kjonnet værdig, dersom det, Du tænker er sandt!"

„Nei, Sennora!" — svarede Jomfruen, hvis Mistillid veeg for det Ønske at forsvare vor Helt; — „Prindsessen har fortalt os den Maade, hvorpaa han befriede hende fra hendes største Fjende og Forfølger Caonabo, en vild og tyrannisk Fyrste der paa Øen, og om hans ædelmodige Selvopoffrelse for hendes Skyld."

„Datter, gaa Du ud, bed den hellige Maria om hendes Forbon, og søg Religionens Trøst og Fred paa Dit Leie. Beatriz, jeg vil forhøre Prindsessen alene."

Marquisen og Mercedes gik i Øieblikket bort, og lode Isabella ene i Værelset med Ozema. Den Samtale, der fulgde paa, varede i mere, end een Time, da en saa lang Tid var nødvendig for at sætte Dronningen i Stand til at danne sig et Begreb om den Fremmedes Forklaringer, eftersom hun ikke kunde udtrykke sig med Tydelighed. At Ozemas fulde Hjerte tilhørde Luis kunde Isabella ikke tvivle paa. Uvant til at dølge sine Følelser, var den indianske Pige ikke i Stand til at gjøre det, om hun endog havde Lyst dertil; men foruden sin naturlige Oprigtighed, troede Ozema, at hendes Pligt fordrede, at hun ingen Hemmeligheder maatte have for Luis' Dronning, og hun udfoldede sin hele Sjæl paa den simpleste og oprigtigste Maade.

„Prindsesse!" — sagde Dronningen, efterat Samtalen havde varet en god Tid, og Isabella troede at hun nu var i Stand til at forstaae den indianske Pige, — „Jeg forstaaer nu Din Tale. Caonabo er Høvdingen, eller, om Du vil, Kongen i Dit Land; han forlangde Dig til Hustrue, men da han allerede var gift med flere end een Prindsesse, gjorde Du ret i at forkaste hans Tilbud. Han forsøgde derfor at bemægtige sig Dig med Vold, Greven af Llera var den Tid i Besøg hos Din Broder —."

„Luis — Luis," — afbrød Pigen hende utaalmodigt med hendes søde, smeltende Stemme, — „Luis ikke Greve — Luis —."

„Rigtigt, Prindsesse! men Greven af Llera og Luis de Bobadilla ere een og samme Person. Luis da, eftersom Du vil det, var saaledes tilstede i Paladset, og slog den frække Casik tilbage, der, ikke tilfreds med at opfylde Guds Bud, ved at besidde een Kone, forsøgde paa med Magt at gjøre Dig til den Anden eller Tredie, og at føre Dig bort i Triumph. Din Broder opfordrede Dig derpaa til for en Tid at søge Beskyttelse i Spanien, og Don Luis blev Din Beskytter, og bragde Dig hid for at overgive Dig til sin Tantes Omsorg?"

Ozema bøiede Hovedet for at bekræfte Sandheden af denne Fremstilling, hvoraf hun ikke fandt det vanskeligt at forstaae det Meeste, da Gjenstanden i den senere Tid altfor meget havde beskjæftiget hendes Tanker.

„Og nu, Prindsesse!" — vedblev Isabella, — „maa jeg tale til Dig med en moderlig Oprigtighed, thi jeg anseer alle dem af Din Byrd for mine Børn, saa længe de opholde sig i mit Rige, og have Ret til at fordre mine Raad og min Beskyttelse; — Nærer Du en saadan Kjærlighed til Don Luis, at den kunde bevæge Dig til at forglemme Dit Fædreland og at vælge hans istedet?"

„Ozema forstaaer ikke hvad „vælge hans" vil sige;" — svarede Pigen forvirret.

„Jeg ønsker at vide om Du vilde samtykke i at blive Don Luis de Bobadillas Hustrue?"

Hustrue og Husbonde vare Ord, hvis Betydning den indianske Pige tidligt havde lært, og hun smilede uskyldigt i det hun rødmede og nikkede til et Tegn paa sit Samtykke.

„Jeg hører da, at Du venter at ægte Greven, thi ingen beskeden ung Pige, som Du, vilde saa ligefrem tilstaae at hun foretrak ham, dersom hun ikke havde grundet Haab om saadant."

„Ja, Sennora, Ozema Luis' Hustrue!"

„Du mener, Prindsesse! at Ozema venter inden kort Tid at ægte Greven — inden kort Tid at blive hans Hustrue?"

„Nei, nei, nei! Ozema nu Luis' Hustrue. Luis ægte Ozema allerede."

„Kan det være mueligt?" — raabde Dronningen, i det hun saae den unge Indianerinde stift i Øinene, for at overbevise sig om, at det ikke var et snedigt Bedrageri, men den skjønne Piges aabne og uskyldige Ansigt røbede ingen Brøde og Isabella følde sig nødt til at troe, hvad hun havde hørt. Men for at overbevise sig om Sagen, gjorde hun Ozema en Mængde Spørgsmaal paa Kryds og paa Tværs, og det næsten i en halv Time, og med det samme Resultat.

Da Dronningen reisde sig for at gaae, kyssede hun

Prindsessen, thi som en Saadan betragtede hun denne vilde Skabning af en ubekjendt og ny Stilling i Selskabet, og hun mumlede en andægtig Bøn for hendes Sjæls Oplysning og tilkommende Fred. Da hun naaede sit eget Værelse, fandt hun Marquisen af Moya, der ventede paa hende, thi den prøvede Veninde var ude af Stand til at begive sig til Ro, førend hun havde erfaret sin kongelige Herskerindes Tanker.

„Det er endogsaa værre, end vi have forestillet os det, Beatriz!“ — sagde Isabella, da den Anden lukkede Døren efter hende; — „Din letsindige, hjerteløse Broderson har allerede ægtet Indianerinden, og hun er i dette Øieblik hans ægteviede Kone.“

„Sennora, der maa stikke en eller anden Misforstaaelse derunder. Den ubesindige Dreng har næppe vovet at bedrage mig saaledes, og i Mercedes' egen Nærværelse.“

„Han vilde snarere overgive sin Hustrue til Din Omsorg, Marquise Datter, end en Anden, der havde mindre Fordringer paa ham. Men der kan ingen Feiltagelse have fundet Sted. Jeg har udspurgt Prindsessen nøiagtigt, og jeg nærer ikke den ringeste Tvivl om at Brylluppet er holdt med vore hellige Ceremonier. Det er ikke let at forstaae Alt, hvad hun gjærne vilde sige, men dette har hun ofte og tydeligt bekræftet.“

„Eders Høihed, kan en Christen indgaae et Ægteskab med En, der ikke er døbt?“

„Sikkert ikke i Kirkens Øie, der er Guds Øie. Men jeg troer snarere at Ozema har underkastet sig denne hellige Ceremoni, thi hun pegede ofte paa det Kors hun bar, og taelde om sin Forening med Din Brodersøn. I Sandhed, af adskillige Hentydninger forstod jeg, at hun blev en Christen forend hun blev Hustrue."

„Og dette velsignede Kors, Sennora! var en Gave af Mercedes til den ubesindige, vankelmodige Dreng; en Gave ved Skilsmissen, i det Haab at det hellige Symbol skulde minde ham om Troskab og Bestandighed."

„Verden gjør saa mange Angreb paa Mændenes Hjerter, Beatriz! at de ikke kjende til Qvindetroskab og Qvindetillid. Men knæl ned og tænk paa at bede om Naade til at styrke Din Myndling i den gruelige, men uundgaaelige Kummer."

Isabella vendte sig nu til sin Veninde, der nærmede sig til hende. og hævede sin kongelige Herskerindes Haand til sine Læber. Men Dronningen var ikke fornøiet med denne Hilsen, hvor varm den end var, hun slog sin Arm om Beatriz' Hals, trak hende til sig og trykkede et Kys paa hendes Pande.

„Farvel, Beatriz! Min trofaste Veninde!" — sagde hun; — „Om Bestandighed end har forladt alle Andre, boer den dog endnu i Dit trofaste Hjerte."

Med disse Ord skildes Dronningen og Marquisen

ad, og Enhver af dem forsøiede sig til sit Leie, om end ikke til Hvile.

Fjortende Kapitel.

Nu, Gondarin, hvad kan Du finde paa,
Der kan bedrage os?
Har Du end flere underlige Syner,
Og Taagebilleder, der skuffe Diet?
Hvad kan Du sige, der kan fyldestgjøre
Fornærmet Ære og Din onde Handling?
Beaumont og Fletscher.

Dagen, der fulgde paa den Sammenkomst, der er fortalt i det foregaaende Kapitel, var den som Cardinal Mendoza havde udvalgt for det berømte Maaltid, som han gav Columbus. Ved denne Leilighed var største Delen af den høie Adel ved Hoffet forsamlet for at ære Amiralen, der blev modtaget med en Udmærkelse, der var lidet mindre end den, man pleiede at vise kronede Hoveder. Genuesseren opførde sig med Beskedenhed, skjøndt med Værdighed, og i dette Øieblik syntes Alle at finde en Fornøielse

i at lade hans store Handling vederfares Retfærdighed og at være enige i at Udfaldet langt havde overgaaet den almindelige Forventning. Ethvert Die hvilede paa hans Person, ethvert Øre lyttede opmærksomt til enhver Stavelse, der faldt fra hans Læber; enhver Stemme hævede sig villigt til hans Roes.

Som naturligt ved en saadan Leilighed ventede man, at Columbus skulde give en Beretning om sin Reise og sine Æventyr. Dette var ikke noget let Foretagende, da det var at lægge for Dagen hvor meget hans egen Udholdenhed og Aand, hans egen Skarpsindighed og Dygtighed overgik Tidsalderens Kundskaber og Foretagender. Dog skilde Amiralen sig med Behændighed ved denne Forretning.

Blandt Gjæsterne var Luis de Bobadilla. Den unge Mand var bleven indbuden for hans høie Rangs Skyld og i Betragtning af den Tillid og Fortrolighed, med hvilken det var tydeligt, at Amiralen behandlede ham. Columbus' Venskab var mere end tilstrækkeligt til at udslette de ufordeelagtige Indtryk, som hans tidligere Letsindighed havde gjort, og man underkastede sig roligt Indflydelsen af den store Mands Exempel, uden at spørge om Grunden eller Hensigten. Bevidstheden om at have gjort det, som kun Faa af hans Stand eller Forhaabninger vilde have gjort, udmærkede Luis' stolte Mine og smukke Ansigt med en Alvor og Værdighed, der ikke altid viisde sig paa det, og

hjalp til at vedligeholde den gode Mening, som han ellers havde erhvervet sig for saa godt Kjøb. Den Maade, hvorpaa han havde fortalt Peter Martyr og hans Stald-brødre Udfaldet af Begivenheden, erindrede man ogsaa, og uden nøiagtigt at vide hvorledes, begyndte Verden at sætte ham paa en hemmelighedsfuld Maade i Forbindelse med den store østlige Reise. Ifølge disse tilfældige Omstændigheder var vor Helt nu i Begreb med at høste nogle faa af Fordelene af hans Aand, men paa en Maade, han ikke havde tænkt sig; et Resultat, der paa ingen Maade er sjeldent, at man ligesaa ofte modtager Bifald eller Dadel for Handlinger, som man aldrig har tænkt paa, som for dem, for hvilke Fornuft og Retfærdighed i lige Grad holde os ansvarlige.

„En Skaal for Deres Høiheders Amiral paa Oceanet!" — raabde Luis de St. Angel, i det han løftede sit Bæger i Veiret, for at Alle ved Bordet skulde være Vidner til denne Handling, — „Spanien skylder ham sin Tak for det dristige og meest velgjørende Foretagende i vor Tidsalder, og ingen god Undersaat af vore to Souverainer vil betænke sig paa at vise hans Fortjenester Ære."

Bægeret var tømt, og man hørde med ærbødig Taushed paa Columbus Taksigelser.

„Hr. Cardinal," — begyndte den frittalende Rentemester for de kirkelige Indtægter; „jeg betragter Kirkens

nien ikke havde kunnet frembringe Nogen, der var ligesaa vel skikket til at udføre dette store Foretagende, dersom et Tilfælde havde forhindret Eders Reise, eller faaet den til at mislykkes?"

Det Dristige, saavelsom det Besynderlige ved dette Spørgsmaal frembragde en almindelig Standsning i Samtalen, og ethvert Hoved bøiede sig noget forover i Forventning af et Svar. Columbus stod taus i mere, end eet Minut, derpaa rakde han Haanden ud, tog et Æg, holdt det i Veiret og sagde med Mildhed, men med stor Værdighed og Alvor:

„Sennores! er der Nogen her, der er behændig nok til at faae dette Æg til at staae paa Enden? Dersom der er en saadan Mand tilstede, da opfordrer jeg ham til at vise os en Prøve paa sin Behændighed."

Denne Opfordring foraarsagede megen Overraskelse, men en halv Snees af Herrerne forsøgde strax paa dette Kunststykke under megen Latter og mange lystige Ord. Mere end een Gang tænkde een eller anden ung Adelsmand, at det vilde lykkes ham, men saasnart hans Fingre forlode Ægget, trillede det om paa Bordet, som for at spotte hans Ubehændighed.

„Ved San Lucas, Sennor Almirante! dette overgaaer al vor Kunst," — raabde Juan de Orbitello; — „Her er Greven af Llera, der har fældet saa mange Maurer, og som nylig har løftet Alonzo de Ojeda af Sadlen

i en Turnering, men han kan heller ikke gjøre noget med sit Æg, paa den Maade, I vil."

„Og dog vil det ikke længere være vanskeligt for ham, eller for Eder, Herre, naar man viser Eder Kunsten."

Som Columbus sagde dette pikkede han med den smalle Ende af et Æg sagte paa Bordet, indtil Skallen var trykket ind, og det havde en Basis, paa hvilken det stod fast og uden at ryste. En Bifaldsmumlen fulgde paa denne Irrettesættelse, og Herren af Orbitello sank tilbage i den Ubetydelighed, af hvilken det vilde have været bedre for ham, at han aldrig havde hævet sig. I dette Øieblik taelde en kongelig Page til Amiralen, og gik derpaa derhen, hvor Don Luis af Bobadilla sad.

„Jeg har faaet Befaling til strax at begive mig til Dronningen, Hr. Cardinal!" — sagde Amiralen, — „og maa bede Eders Naade om at undskylde, at jeg gaaer bort. Det er en Sag af Vigtighed, saavidt jeg kan slutte af Budskabet, og I ville tilgive mig, at jeg saa tidligt forlader Bordet."

Herpaa bukkede Columbus for sin Vert og for alle de Tilstedeværende og forlod Værelset. I samme Øieblik fulgde Greven af Llera efter ham.

„Hvorhen vil Du saa hastigt, Don Luis?" — spurgde Amiralen, da det unge Menneske naaede ham; — „Ier Du saa meget med at forlade et Gjæstebud, som en Spa-

nier sjeldent har seet Mage til, undtagen i sin Konges Paladser?"

„Ved San Jago! heller ikke der, Sennor!" — svarede den unge Mand muntert, — „end ikke om Kong Fernandos Bord blev taget til Mønster. Men jeg forlader det gode Selskab for at adlyde Donna Isabellas Befaling, der har opfordret mig til strax at indfinde mig hos hende."

„Altsaa, Sennor Conde, gaae vi sammen, og maae vel møde i det samme Ærinde. Jeg er ogsaa i Færd med at skynde mig til Dronningens Gemakker."

„Det glæder mit Hjerte, at høre dette, Sennor! Da jeg veed kun een Anledning, i hvilken vi kunne blive kaldte paa een Gang. Denne Sag angaaer mine Affairer, og I er uden Tvivl bleven tilsagt for at tale om min Opførsel paa Reisen."

„Mit Sind og min Tid have i den senere Tid været saa beskjæftigede med offentlige Anliggender, at jeg ikke har havt Leilighed til at spørge Dig om Dine. Hvordan gaaer det Frøken de Valverde, og naar agter hun at gjengjælde Din Troskab og Kjærlighed?"

„Sennor, jeg vilde ønske at jeg kunde besvare det Sidste af disse Spørgsmaal med større Vished og det Første med et lettere Hjerte. Siden min Tilbagekomst har jeg kun seet Donna Mercedes tre Gange, og endskjøndt hun var Venligheden og Oprigtigheden selv, er min Bøn om

Opfyldelsen af mine Ønsker, dog bleven besvaret koldt og undvigende af min Tante. Det lader til, at hendes Høihed maa raadspørges, og den Larm, der en Følge af det lykkelige Udfald af Reisen, har beskjæftiget hende saa meget, at der ingen Tid har været til at befatte sig med ubetydelige Ting, som en saadan Landstrygers Lykke."

„Da er det sandsynligt at vi ere kaldte for denne Sags Skyld; hvorledes skulde vi ellers være blevne bragte sammen paa en saa usædvanlig og pludselig Maade?"

Det var ikke ubehageligt for vor Helt at tænke sig dette, og han traad ind i Dronningens Værelser med saa lette Trin og en saa fornøiet Mine, som om han var kommen for at ægte sin Elskede. Amiralen af Oceanet, som man nu kaldte Columbus, maatte ikke vente længe i Forgemakket, og efter nogle faa Minutters Forløb blev han og hans Ledsager førte ind.

Isabella modtog sine Gjæster i sit Værelse, uden at der var Andre tilstede end Marquisen, Mercedes og Ozema. Ved det første Blik saae Columbus og Luis at ikke Alt var som det burde være. Ethvert Ansigt røbede, at dets Eierinde bestræbde sig for at paatage sig en Roligbed, som hun ikke besad. Dronningen selv var mild og fuld af Værdighed, men hendes Pande var alvorlig, hendes Die sørgmodigt og hendes Kinder vare overtrukne af en let Rødme. Hvad Donna Beatriz angaaer, da kjæmpede Sorg og Vrede i hendes udtryksfulde Ansigt, og Luis

saae med Bekymring, at hendes Blik var bortvendt fra ham paa en Maade, der var hende sædvanlig, naar han alvorligt havde paadraget sig hendes Misfornøielse. Mercedes' Læber vare liigblege, endskjøndt en rød Plet viisde sig paa hver af hendes Kinder; hendes Øine vare nedslagne, og hendes Miner vare ydmyge og frygtsomme. Ozema alene viisde sig fuldkommen naturlig; vel vare hendes Blikke levende og ængstlige, men en Glands af Tilfredshed spillede i hendes Øine, og et sagte Udraab af Glæde undslap hende, da hun saae Luis, som hun kun havde seet een Gang siden Deres Ankomst til Barcelona, altsaa kun een Gang i en heel Maaned.

Isabella traad et Par Skridt frem, for at møde Amiralen, og da Denne vilde knæle ned, skyndte hun sig med at forekomme denne Handling ved at række ham sin Haand til Kys.

„Ikke saaledes — ikke saaledes, Hr. Amiral!" — raabde Dronningen; — „Denne Hylding passer ikke for Din høie Rang, og udmærkede Fortjenester. Ere vi Dine Souverainer, ere vi ogsaa Dine Venner. Jeg er bange for at Hr. Cardinalen ikke vil tilgive mig den Befaling jeg sendte, da den har bersvet ham Dit Selskab noget snarere, end han havde ventet det."

„Hans Eminence og hans hele Selskab have noget at grunde paa, der kan beskjæftige dem i nogen Tid," — svarede Columbus smilende paa hans alvorlige Maade; —

„udentvivl ville de mindre savne mig, end paa enhver anden Tid; og var dette end ikke Tilfældet, vilde hverken jeg eller denne unge Mand nogensinde tage i Betænkning at forlade endogsaa et prægtigere Gjæstebud for at adlyde Eders Høiheds Ordre."

„Det tvivler jeg ingenlunde paa, Sennor; men jeg har ønsket at see Dig i denne Aften, i et privat, snarere end i et offentligt Anliggende. Donna Beatriz her har underrettet mig baade om dette skjønne Væsens Nærværelse ved Hoffet og om hendes Historie, der giver en endnu høiere Idee om Dine overordentlige Opdagelser. Du kjender hendes Rang, Don Christopher, og de Omstændigheder der have bragt hende til Spanien?"

„Sennora, jeg kjender dem, deels af egne Jagttagelser, deels af Luis de Bobadillas Beretninger. Jeg betragter Frøken Ozemas Rang som mindre end kongelig, og mere end adelig, dersom vore Anskuelser ville tillade os at forestille os en Rang imellem disse To; men jeg maa erindre om at Hayti ikke er Castilien; det Ene er indhyllet i Hedenskabets Nat og det Andet glæder sig ved Civilisationens Solskin."

„Ikkedestomindre, Don Christopher, er Stand Stand, og Fødselsrettighederne kunne ikke krænkes ved noget Lands Beskaffenhed. Omendskjønde det allerede har behaget Kirkens Overhoved, og vil endvidere behage ham, at give os, som christelige Fyrster, Rettigheder over disse Caciker i Indien, er der dog intet nyt eller usædvanligt i denne Om-

stændighed Forholdet imellem Lehnsherren og Vasallen er vel grundet. Jeg føler mig tilbøielig til at betragte denne indianske Frøken mere end som en Adelig, og har befalet at man skal behandle hende derefter. Der staaer blot tilbage at give mig Underretning om de Omstændigheder, der have bragt hende hid."

„Det kan Don Luis bedre gjøre, end jeg, Sennora! da han kjender bedre til Begivenhederne."

„Nei, Sennor, jeg ønsker at høre dem af Din Mund. Jeg kjender allerede det Væsentlige af Greven af Lleras Historie."

Columbus var baade overrasket og forlegen, men han nølede ikke med at efterkomme Dronningens Befaling.

„Hayti har sine større og mindre Fyrster eller Caciker, Eders Høihed!" — sagde han, — „De Sidste maae hylde de Første og staae i et underordnet Forhold til dem —."

„Du seer, Marquise Datter, at dette er kun en naturlig Statsindretning, der er indført baade i Østen og i Vesten."

„Blandt de Første af disse var Guacanagari, som jeg allerede har fortalt Eders Høihed saa meget om," — vedblev Columbus, — „og blandt de Sidste Mattinao, denne Frøkens Broder. Don Luis besøgde Caciken Mattinao, og var nærværende ved et Overfald af Caonabo,

en navnkundig caraibisk Høvding, der vilde med Magt ægte hende, som nu staaer her i Nærheden af Eders Kongelige Høihed. Greven opførde sig som en ædel castiliansk Ridder, slog Fjenden paa Flugt, frelsde Frøkenen, og bragde hende i Triumph til Skibene. Der blev det bestemt at hun skulde besøge Spanien, baade for at bidrage mere til de to Kroners Triumph, og for at beskytte hende mod Caraibens Efterstræbelser, da han var for mægtig og krigerisk til at en saa svag Stamme, som Mattinaos kunde modstaae ham."

„Dette er godt, Sennor! og hvad jeg allerede har hørt; men hvorledes kom det, at Ozema var ikke med i Toget, da den høitidelige Modtagelse blev Dig til Deel?"

Det var Don Luis' Ønske, at det ikke skulde skee, og jeg samtykkede i at han og hans Myndling skulde seile i et andet Skib fra Palos for at møde mig i Barcelona. Vi Begge ansaae Frøken Ozema for altfor ophøiet over sine Landsmænd i Toget, til at blive udsat for Pøbelens Blikke."

„Dette var humant, om det end ikke var forsigtigt," — bemærkede Dronningen lidt tørt; — „Frøken Ozema har i nogle Uger været under Greven af Leras Beskyttelse!"

„Ja, Eders Høihed, indtil hun blev stillet under Marquisen af Moyas Opsigt."

„Var det forsigtigt, Don Christopher? og hvorledes kunde en betænksom Mand samtykke deri?"

„Sennora!" — raabde Luis, der ikke længere var i Stand til at holde sine Følelser i Tomme.

„Taalmodighed, unge Herre!" — befalede Dronningen, — „jeg vil snart faae Leilighed til at tale med Dig, og da kan Du vel behøve al Din Dygtighed for at give passende Svar. Dadler Din Fornuft ikke Din Ubesindighed i dette Tilfælde, Hr. Amiral?"

„Sennora, dette Spørgsmaal og Bevæggrunden til det ere lige nye for mig; jeg har den største Tillid til Grevens Æresfølelse; desuden vidste jeg at hans Hjerte for længe siden var skjænket bort til den skjønneste og værdigste Donna i Spanien; endvidere var mit Sind saa beskjæftiget med de vigtige Ting, der vedkom Eders Høiheds Interesse, at jeg kun havde liden Leilighed til at bekymre mig meget om det mindre Vigtige."

„Jeg troer Dig, Sennor! og tilgiver Dig. Men af en saa erfaren Mand var det en stor Uforsigtighed at troe paa en letsindig og ustadig Drengs Bestandighed. Og nu, Greve af Lera, jeg har noget at sige Dig, som Du vil finde vanskeligt at svare paa. Du tilstaaer Alt, hvad der hidindtil er sagt?"

„Sikkert, Sennora! Don Christopher kan ingen Grund have til en urigtig Beretning, om han endog var i Stand til en saadan Svaghed. Jeg troer ikke at vort

Huus er bekjendt i Spanien, som det, der har frembragt falske og uredelige Riddersmænd."

„Det tilstaaer jeg gjærne. Dersom Dit Huus før havde været saa ulykkeligt at frembringe en uredelig og falsk Ridder, saa har det den Ære" — her kastede hun et Blik paa sin Veninde, — „at have frembragt Andre, der ere lige saa trofaste, som Oldtidens ædleste Helte. Navnet Bobadillas Glands er ikke afhængigt af dets Hoveders Troskab og Sanddruhed alene; — nei, hør mig, Herre! og tael blot, naar Du skal svare paa mine Spørgsmaal. Din Hu har i den senere Tid staaet til Ægteskab?"

„Sennora, det tilstaaer jeg. Er det en Fornærmelse at drømme om en ærefuld Ende paa et langvarigt Frieri, til hvilket jeg har vovet at haabe, at jeg tilsidst vilde erholde Eders Høiheds Samtykke?"

„Det er da, som jeg frygtede for, Beatriz!" — raabde Dronningen, — „og dette uvidende, men elskværdige Væsen er bleven bedraget ved en falsk Vielse; thi ingen af Castiliens Undersaatter vilde vove at tale saaledes om Ægteskab i min Nærværelse, naar han vidste med sig selv, at han havde givet en Anden sin Tro og Love. Men Kirken og Fyrsten lade sig ikke trodse, end ikke af den Letsindigste i Spanien."

„Sennora, Eders Høihed taler meget grusomt, endskjøndt I taler i Gaader;" — raabde Luis, — „tør

jeg vove at spørge, om jeg er meent med disse strænge Bemærkninger?"

„Hvem skulde vi ellers tale om, eller hvem skulde vi ellers sigte til? Din Samvittighed maa sige Dig, letsindige Dreng, hvor uværdig Du er, og dog tør Du trodse Din Fyrstinde — ja, trodse denne ædle, lidende Pige med en Mine saa kjæk, som om den støttede sig paa den reneste Uskyldighed!"

„Sennora, jeg er ingen Engel, endskjøndt jeg gjærne tilstaaer, at Sennora Mercedes er en; ikke heller er jeg en Helgen af fuldkommen Reenhed — med eet Ord, jeg er Luis af Bobadilla — men jeg er ligesaa langt fra at fortjene disse Bebreidelser, som fra at fortjene en Martyrkrone. Lad mig ydmygst spørge om hvori min Forseelse bestaaer?"

„Deri at Du enten har bedraget denne uvidende og godtroende indianske Prindsesse med et forstilt Giftermaal, eller Du har paa en uforskammet Maade trodset Din Dronning ved at tilstaae at Du ønskede at ægte en Anden, medens Du for Alteret har givet en Anden Din Tro. Hvilken af disse Forbrydelser Du er skyldig i, maa Du selv bedst vide."

„Og Du, min Tante — Du, Mercedes — troer Du ogsaa at jeg har gjort mig skyldig i noget Saadant?"

„Jeg frygter for at det kun er alt for sandt, —

svarede Marquisen koldt; — „Beviset er saadant, at ingen uden en Vantro kan nægte at troe det."

„Mercedes?"

„Nei, Luis!" — svarede den ædelmodige Pige, med en Varme og Følelse, der gjennembrøde alle den conventionelle Tilbageholdenheds Skranker, — „jeg anseer Dig ikke for saa lav, — jeg troer blot, at Du ikke er i Stand til at tæmme Din Ustadighed; — jeg kjender Dit Hjerte altfor vel — jeg kjender Din Æresfølelse altfor vel til at troe noget mere end en Svaghed, som Du gjerne vilde overvinde, men uden at kunne det."

„Gud og den hellige Jomfrue være velsignet for dette!" — raabde Greven, der næppe kunde drage sin Aande medens hans Tilbedte taelde, — „Alt kunde jeg taale, undtagen at Du skulde have saa slette Tanker om mig!"

„Dette maa faae en Ende, Beatriz! og jeg seer ingen andre Midler, end strax at gaae til Sagen," — sagde Dronningen; — „Kom hid, Ozema! og lad Dit Vidnesbyrd afgjøre Sagen."

Den unge Indianerinde, der forstod Spansk meget bedre, end hun udtrykkede sig i dette Sprog, endskjøndt hun var langt fra at fatte Alt, hvad der blev sagt, fulgde strax Opfordringen. Hendes hele Sjæl havde taget Deel i hvad der blev sagt, endskjøndt hendes Bestræbelse for ret at forstaae det, blev skuffet. Mercedes alene havde lagt

Mærke til Forandringen i hendes Ansigt, medens Dronningen gjorde Luis Bebreidelser, og hun saae tydeligt hvilken Deeltagelse hun følde for vor Helt.

„Ozema," — begyndte Dronningen i det hun taelde langsomt, og med Forsæt saa tydeligt, som mueligt, for at den indianske Pige fuldkommen kunde fatte Meningen af hendes Ord; — „tael, er Du viet til Luis af Bobadilla, eller ikke?"

„Ozema Luis' Hustrue," — svarede Pigen smilende og rødmende, — „Luis Ozemas' Huusbonde!"

„Dette er saa klart, som Ord kunne gjøre det, Don Christopher, og det er det samme, som hun allerede før har svaret paa mine gjentagne Spørgsmaal. Naar og hvorledes blev Luis viet til Dig, Ozema?"

‚Luis viet til Ozema ved Religion — ved spansk Religion, — Ozema viet til Luis ved Kjærlighed og Pligt — paa haytisk Maade."

„Dette er forunderligt, Sennora," bemærkede Amiralen, „og jeg er begjærlig efter at see klart i Tingen. Tillader Eders Høihed mig at gjøre nogle Spørgsmaal?"

„Gjør som Du vil, Sennor!" — svarede Dronningen med Kulde; — „Jeg veed allerede nok, og det opfordrer min Retfærdighed til snart at handle."

„Greve af Llera, tilstaaer Du, eller nægter Du, at Du er Frøken Ozemas Ægtefælle?" spurgte Columbus alvorligt.

„Hr. Amiral, jeg nægter det aldeles. Jeg har aldrig ægtet hende, eller tænkt paa at ægte nogen Anden, end Mercedes."

Dette sagde han med Fasthed og med den oprigtige Frimodighed, der udmærkede den unge Mands Charakteer.

„Har Du da gjort hende den Uret at give hende Anledning til at troe at Du vilde ægte hende?"

„Aldrig! Jeg kunde ikke have agtet min egen Søster mere, end jeg agtede Frøken Ozema, hvilket kan sees af den Iil, hvormed jeg stillede hende under min dyrebare Tantes Opsyn og bragde hende i Mercedes Selskab."

„Dette synes fornuftigt, Sennora!"

„I Modsætning af alle disse Forsikkringer, Sennor Colon, have vi denne eenfoldige Piges Erklæring; hun er altfor uskyldig til at bedrage; og af en Rang og Forhaabninger, at hun ikke vilde være nødt til at nedværdige sig saa dybt. Beatriz, Du er af samme Mening som jeg, og kan ikke finde noget Forsvar for denne troløse Ridder, endskjøndt han engang var Din Families Stolthed?"

„Sennora, jeg veed det ikke. Hvor mange denne Drengs Svagheder end have været — og Himlen veed, at de have været mange, — har Usandhed og Falskhed dog aldrig været iblandt dem. Jeg har nylig tilskrevet den Maade, hvorpaa han stillede hende under min umiddelbare Opsigt, den Hensigt, at han ikke ønskede at skjule

sin Forseelse, men ventede at hendes Optagelse i min Familie skulde desto snarere bringe mig til at erkjende Sandheden. Jeg kunde ønske at Frøken Ozema blev forhørt mere omstændeligt, for at vi kunne overbevise os om, at der ikke stikker nogen særegen Feiltagelse derunder."

„Det er ret!" — svarede Isabella, hvis Retfærdighedsfølelse altid gjorde hende redebon til at undersøge de Sager, som hun skulde afgjøre, paa det nøiagtigste; — „En Grandes Lykke er afhængig af Udfaldet, og det er billigt, at der gives ham ethvert Middel til at forsvare sig imod en saa fornærmende Beskyldning. Hr. Greve, Du kan derfor forhøre hende i vor Nærværelse."

„Sennora, det vilde kun sømme sig lidet at stille sig fjendtligt mod en Dame, og især mod en Dame af denne Fremmedes Charakteer og Sæder!" — svarede Luis stolt, og rødmede medens han talede, i den Overbeviisning at Ozema var aldeles ude af Stand til at skjule sin Forkjærlighed for ham; — „Dersom et saadant Forhør er nødvendigt, vil det bedre anstaae en Anden."

„Da den sørgelige Pligt at straffe tilkommer mig," — svarede Dronningen roligt, — „maa jeg vel ogsaa paatage mig denne lidet glædelige Forretning. Sennor Almirante, vi maae ikke undslaae os for en Pligt, der bringer os nærmere og nærmere til Guds største Egenskab — hans Retfærdighed. Prindsesse, Du siger at Don Luis har øg-

tet Dig, og at Du betragter Dig som hans Hustrue. Naar og hvorledes mødte Du med ham for Præsten?"

Man havde allerede gjort saa mange Forsøg paa at omvende Ozema til Christendommen, at hun var mere fortrolig med de Udtryk, der stode i Forbindelse med Religionen, end med nogen anden Deel af Sproget, endskjøndt hendes Sjæl var opfyldt med et forvirret Billede af indbildte Pligter og mystiske Forestillinger. Hun forstod Dronningens Spørgsmaal og det blev besvaret uden Forlegenhed eller Lyst til at bedrage.

„Luis ægte Ozema med christeligt Kors," — sagde hun, i det hun trykkede det hellige Sindbillede, som den unge Mand havde givet hende, da de vare i Livsfare, som Læseren allerede veed, til sit Hjerte; — „Luis tænkde han skulde døe — Ozema tænkde hun skulde døe — begge ønskede at døe Mand og Kone og Luis ægte hende med Korset, som god spansk Christen, Ozema ægte Luis i Hjertet, som Hayti Pige, i hendes eget Land."

„Her er der en Feiltagelse, en sørgelig Feiltagelse, udsprungen af Forskjellen mellem Sprog og Sæder," — bemærkede Amiralen: — „Don Luis har ikke været skyldig i denne Feiltagelse. Jeg var selv Vidne til at han gav hende Korset; det skeede paa Havet i en svær Storm og paa en Maade, der gav mig en gunstig Mening om Grevens Iver for hendes af Mørke omtaagede Sjæl. Der var slet ingen Tanke om Ægteskab; heller ikke kunde en

Anden, end den, der misforstod vore Sæder troe mere, end at han haabede, at dette simple Sindbillede skulde være hende gavnligt i hendes Dødstime, da hun hverken var bleven døbt, eller kunde nyde Kirkens Trøst."

„Don Luis, bekræfter Du denne Forsikkring, og vedgaaer Du, at Gaven blev skjænket hende i denne Hensigt?" — spurgde Dronningen.

„Sennora, det er Sandhed. Døden stirrede os i Øinene, og jeg følde, at denne stakkels Pige, der havde betroet sig til vor Omsorg, med et Barns uskyldige Tillid, behøvede Trøst; der var ingen Anden ved Haanden, end Mindet om vor velsignede Forløser og vor egen Forløsning. Det forekom mig, at det var det bedste Middel til Frelse, næst efter Daaben."

„Har Du aldrig staaet for en Præst med hende, eller i nogen Maade misbrugt hendes uskyldige Enfoldighed?"

„Sennora, det ligger ikke i min Natur at bedrage, og enhver Svaghed, jeg har gjort mig skyldig i med Hensyn til Ozema, vil jeg bekjende. Hendes Skjønhed og indtagende Væsen tale for dem selv, ligesom ogsaa hendes Lighed med Mercedes. Denne Sidste trak mig især til hende, og, dersom mit Hjerte ikke havde tilhørt en Anden, vilde det have været min Stolthed at gjøre Prindsessen til min Hustrue. Men vi mødtes for sildigt for det, og netop denne Lighed ledte mig til Sammenligninger, ved hvilke en,

der var opdraget i Uvidenhed og Hedenskab nødvendigt maatte tabe. At jeg har havt Øieblikke, i hvilke jeg følde Ømhed for Ozema, vil jeg ikke nægte, men aldrig har den faaet mig til at glemme, eller kunnet faae mig til at glemme min Kjærlighed til Mercedes. Dersom jeg har gjort mig skyldig i nogen Feil med Hensyn til Frøken Ozema, er det, at jeg aldrig har været i Stand til ganske at undertrykke de Følelser, som hendes Lighed med Donna Mercedes og hendes uskyldige Væsen, men især den Første, vakde hos mig. Aldrig har jeg paa nogen Maade, enten i Ord eller Handlinger forseet mig imod hende."

„Dette lyder oprigtigt og sanddru, Beatriz! Du kjender Greven bedre, end jeg, og kan lettere sige hvorvidt vi kunne stole paa hans Erklæring."

„Jeg sætter mit Liv i Pant for hans Sanddruhed, min elskede Herskerinde! Luis er ingen Hykler, og det glæder mig — o, hvor det glæder mig inderligt, — at jeg finder ham istand til at forsvare sin Opførsel. Ozema, der havde hørt om vore Ægteskabsceremonier, og havde seet vor Ærbødighed for Korset, har misforstaaet sin Stilling, ligesom min Frendes Følelser, og troet at være hans Hustrue, endskjøndt en christelig Pige ikke vilde have skuffet sig selv paa en saa grusom Maade."

„Dette seer virkelig ud som Sandheden, Sennores!" — vedblev Dronningen; — „Det berører en Dames, ja

en Prindsesses Følelser og maa behandles med Vaersomhed. De Forklaringer, der endnu skulle finde Sted maae skee imellem os Fruentimmer, og jeg stoler paa Eders Æresfølelse, som Riddere og Adelsmænd, at det, der er blevet taelt her i Aften, vil blive holdt hemmeligt for Enhver. Froken Ozema vil jeg tage under min Beskyttelse, og Du, Greve af Llera, skal i Morgen erfare min endelige Beslutning med Hensyn til Donna Mercedes og Dig."

Dette sagde hun med en kongelig, saavelsom qvindelig Værdighed; hvorpaa Columbus og vor Helt gjørde de sædvanlige Hilsener og forlod Værelset. Det var sildigt inden Dronningen forlod Ozema, men hvad der foregik under denne Samtale, vil bedre vise sig af de Scener, som vi endnu have at beskrive.

Femtende Kapitel.

Naar den Ulykkelige synker
I Bolgen svag og mat, og seer
Ei Haand til Redning udstrakt meer,
Du om hans grumme Skjæbne ynker;
Dit Bryst jeg seer sig voldsom hæve,
Og derfor elsker Du, Genevieve.
Celeridge.

Da Isabella var alene med Ozema og Mercedes — thi hun vilde at denne Sidste skulde være tilstede — begyndte hun at tale om Ægteskabet med den Fiinhed og Vaersomhed, der passede til en ædel og følsom Natur, men med den Oprigtighed, der gjorde fjærnere Feiltagelser umuelige. Resultatet viisde hvor grusomt den unge indianske Pige havde bedraget sig selv. Ozema, der var heftig, fuld af Selvtillid, og vant til at være Gjenstanden for den almindelige Beundring hos sit Folk, havde indbildt sig, at den unge Mand besvarede hendes egen Tilbøielighed. Fra det første Øieblik de mødtes saae hun, med en Qvindes instinctmæssige Hurtighed, at hun blev beundret; og da hun gav efter for sine egne Følelser, var det en nødvendig Følge af hendes Samtale med Luis, at hun troede, at de bleve besvarede. Mangelen paa Ord, der nødte dem til at udtrykke sig ved Tegn og Blikke, bidrog til at for-

øge Misforstaaelsen, og man vil erindre, at om Luis' Bestandighed end ikke blev rokket, blev den dog stærkt sat i Fristelse. Den falske Betydning, som Ozema tilskrev Ordet Mercedes, hjalp til at forøge Feiltagelsen, og den blev fuldstændig ved den Ømhed og Omhyggelighed som vor Helt viisde for hende ved alle Leiligheder. Selv det strænge Decorum, som Luis uforanderligt iagttog, og den personlige Agtelse, som han bestandig viisde hende, virkede paa hendes Følelser.

Dertil kom hans Bestræbelser for at give hende nogle Begreber om Religionen og de store og beklagelsesværdige Feiltagelser, som slet forklarede og misforstaaede Subtiliteter meddeelde hendes udannede Aand. Ozema troede, at Spanierne dyrkede Korset. Hun saae, at det blev fremhævet ved alle offentlige Ceremonier, at man knælede for det og, som det lod, tilbad det ved enhver høitidelig Leilighed. Naar en Ridder gjorde et Løfte, kyssede han Korset af sit Sværdhæfte, Søfolkene betragtede det med Ærefrygt, og Amiralen selv havde ladet det opreise som et Tegn til hans Ret til det Land, som Guacanagari havde afstaaet ham. Med eet Ord, i hendes uvidende Indbildning, syntes det som om Korset var et Pant paa Opfyldelsen af enhver Forpligtelse. Ofte betragtede og beundrede hun det skjønne Sindbillede, som vor Helt bar, og da hendes eget Folks Sæder fordrede, at man ved Forlovelser omtuskede Gaver af Værdi, bildte hun sig ind, da hun modtog det

kostbare Smykke, at hun havde modtaget et Tegn til at han ægtede hende, i det Øieblik, da Døden truede med at skille dem ad for evigt.

Det varede en Tid lang førend Isabella lokkede alle disse Begivenheder og Følelser ud af Ozema, endskjøndt denne Sidste paa ingen Maade ønskede at skjule noget, og i Grunden heller ikke havde noget at skjule. Den piinligste Deel af hendes Pligt var nu tilbage for Dronningen at opfylde. Det var at forklare denne skuffede Pige Sagens sande Sammenhæng, og at lære hendes Hjerte at kjende den bittre Kummer, der var en Følge heraf. Dette skeede dog, og Dronningen, der troede at det var det Bedste at bortrydde alt hvad der kunde skuffe hende i denne Henseende, fandt tilsidst Midler til at gjøre hende det begribeligt, at Greven allerede førend han havde seet hende, havde skjænket sit Hjerte til Mercedes, der virkelig var hans Trolovede. Intet kunde være finere og ømmere, end den Maade, hvorpaa Dronningen meddeelde hende dette. Men Slaget var voldsomt, og Isabella selv skjælvede for Følgerne af sin egen Handling. Aldrig før havde hun været Vidne til et saadant Udbrud af de oprigtigste Følelser, og Erindringen herom forstyrrede hendes Søvn i mange Nætter.

Hvad Columbus og vor Helt angaaer, da bleve de aldeles uvidende om det, der foregik i den følgende Uge. Luis modtog vel den følgende Dag en venlig og opmun-

trende Skrivelse fra sin Tante, og Mercedes' Page overbragde ham det Kors, som han saa længe havde baaret; men med Undtagelse af dette var han overladt til sine egne Gisninger. Men det Øieblik, da Alt skulde forklares, kom, og den unge Mand erholdt en Opfordring til at begive sig til Marquisens Værelse.

Luis traf, da han naaede Salen, ikke, som han havde ventet, sin Tante. Da han spurgde den Page, der var bleven sendt til ham, bad han ham om at vente til der kom Nogen for at modtage ham. Taalmodighed havde aldrig været nogen af vor Helts udmærkede Egenskaber, og dog maatte han næsten i en halv Time gaae frem og tilbage i Værelset, førend han opdagede et eneste Tegn til at Nogen tænkde paa hans Besøg. Men just som han var i Begreb med at bede Tjeneren, at melde ham endnu engang, blev Døren langsomt aabnet og Mercedes stod for ham.

Det første Blik, som den unge Mand kastede paa sin Forlovede, sagde ham at hun led under Sjælslidelser. Hendes Haand, som han med Hæftighed trykkede til sine Læber, skjælvede, og Blodet steeg og veeg i hendes Kinder saaledes at det viisde, at hendes indre Bevægelse var nær ved at overvælde hende. Alligevel tilbageviisde hun det Glas Vand, som han bød hende, i det hun satte det bort med et svagt Smiil og opfordrede sin Elsker til at tage Plads paa en Stoel, medens hun selv satte sig paa en

Tabouret, et af de ydmyge Sæder, som hun var vant til at betjene sig af i Dronningens Nærværelse.

„Jeg har bedet om denne Samtale, Don Luis!“ — begyndte Mercedes saasnart hun kunde faae lidt Herredomme over sine Følelser, — „for at der ikke længere skal være nogen Grund til at misforstaae vore Følelser og Ønsker. I har været mistænkt for at have ægtet Frøken Ozema, og der var et Øieblik, da I stod paa Randen af Afgrunden, ved ganske at forspilde Donna Isabellas Naade.“

„Men, velsignede Mercedes, I har dog aldrig troet mig en saa slet og troløs Handling?“

„Jeg sagde Eder Sandheden, Sennor — thi dertil kjendte jeg Eder altfor vel. Jeg var overbeviist om at dersom Don Luis de Bobadilla havde gjort et saadant Skridt, vilde han ogsaa besidde Mod og Mandighed nok til at tilstaae det. Jeg har aldrig eet Øieblik troet, at I havde ægtet Prindsessen.“

„Og hvorfor da disse kolde, bortvendte Blikke? Hvorfor søge Dine Øine Jorden, istedetfor at møde dens Blikke, som de henrykke? Og hvorfor den Kulde og Tilbageholdenhed, som jeg aldrig havde ventet mellem Dig og mig?“

Mercedes skiftede Farve og det varede et Minut inden hun svarede, thi hun tvivlede paa at hun havde Kraft

til at udføre sit Forsæt. Alligevel samlede hun sit Mod, og Samtalen blev fortsat paa samme Maade som før.

„Hør mig, Don Luis!" — begyndte hun igjen, — „thi min Historie vil ikke være lang. Da I forlod Spanien paa min Tilskyndelse, for at tiltræde den store Reise, elskede I mig — denne glade Erindring kan ingen jordisk Magt berøve mig. Ja, den Tid elskede I mig, og mig alene. Vi skildes ad, efterat vi havde givet hinanden vor Tro; og der gik ingen Dag bort under Eders Fraværelse uden at jeg paa mine Knæ bad til Himmelen for Amiralen og hans Ledsagere."

„Elskede Mercedes! det er ikke forunderligt at et heldigt Udfald kronede vort Foretagende; en saadan Forbøn maatte blive hørt."

„Jeg beder Eder, Herre, at høre mig. Indtil den skjæbnesvangre Dag, der bragde Efterretningen om Eders Tilbagekomst kunde ingen spansk Qvinde føle mere Deeltagelse for den, til hvem hun satte alt sit Haab, end jeg følde for Eder. For mig var Fremtiden lys og fuld af Haab, endskjøndt Nutiden er opfyldt med Frygt og Tvivl. Det Sendebud, der kom til Hoffet, aabnede først mine Øine for Verdens sørgelige Virkeligheder, og lærde mig den haarde Sandhed, som de Unge ere langsomme til at lære — skuffede Forventninger. Det var da, at jeg først hørde om Ozema, — hvorledes I beundrede hendes Skjønhed

— hvorledes I var redebon til at opoffre Eders Liv for hendes Skyld."

„Hellige Lukas! Har den Landstryger, Sancho, vovet at saare Dit Øre med Vink, der gjorde Styrken og Bestandigheden af min Kjærlighed til Dig mistænkelig?"

„Han fortalde intet uden Sandheden, Luis, derfor dadel ham ikke! Hans Efterretning forberedte mig paa en eller anden Kummer, og jeg takker Gud fordi den kom langsomt og gradeviis, saa at jeg blev forberedt paa at taale den. Da jeg saae Ozema, forundrede jeg mig ikke længere over at Eders Følelser vare blevne forandrede — jeg dadlede Eder næppe derfor. Hendes Skjønhed, tænkde jeg, kunde I vel modstaae, men hendes uforstilte Hengivenhed, hendes Uskyld, hendes fortryllende Elskværdighed, hendes beskedne, skjøndt muntre Væsen ere tilstrækkelige til at afvende en Elsker fra en spansk Pige —"

„Mercedes!"

„Nei, Luis, jeg har sagt Dig, at jeg ikke dadler Dig. Det er bedre, at Slaget kommer nu, end senere, naar jeg ikke skulde være i Stand til at udholde det. Der er noget, der siger mig, at jeg, som Hustrue, vilde synke under Vægten af en skuffet Kjærlighed; men end staaer Klosteret aabent for mig, og jeg kan blive Himmelens Brud. Afbryd mig ikke, Luis!" — lagde hun til med et kjærligt Smiil, men med en Anstrængelse, der røbede hvor vanskeligt det var for hende at synes rolig; — „Du

har ikke kunnet beherske Dine Følelser; og de forunderlige nye Ting, der omgav Ozema, saa vel som hendes fortryllende Uskyldighed, maa jeg tilskrive mit Tab og hun har vundet. Det er Himmelens Villie og jeg bestræber mig for at troe, at det er til mit evige Vel. Dersom jeg allerede havde været Din Hustrue, vilde den Kjærlighed, der nu opfylder mit Hjerte, — jeg ønsker ikke at skjule det, — kunne have vundet en saadan Styrke, at den endog kunde have overgaaet den Kjærlighed, jeg skylder Gud; det er derfor bedre, at det er, som det er. Skal Lykfalighed paa Jorden ikke være min Lod, vil jeg sikkre min Salighed i Himmelen. Men nei, al Lykfalighed her vil ikke være tabt, jeg kan vedblive at bede for Dig, saavel som for mig selv — og Du og Ozema ville af alle jordiske Ting meest beskjæftige mine Tanker."

„Dette er saa forunderligt, Mercedes! — saa grusomt — saa ufornuftigt og uretfærdigt, at jeg ikke kan troe mine egne Øren!"

„Jeg har sagt, at jeg ikke dadler Dig. Ozemas Skjønhed og Sjælsreenhed ere mere end tilstrækkelige til at retfærdiggjøre Dig; thi Mændene følge snarere Sandserne, end Hjertet,, naar de bortskjænke deres Kjærlighed. Desuden" — Mercedes blussede som Purpur, da hun blev ved, — „kan en indiansk Pige uden Brøde bruge den Magt, som det ikke vilde anstaae en christelig Pige at anvende. Og nu komme vi til det, der maa afgjøres. Ozema har væ-

ret syg — er endnu syg, — farligt, som Hendes Høihed og min Formynderske troe, og som Lægerne sige, — men det staaer i Din Magt, Luis, at hæve hende, saa at sige, op af Graven igjen Se hende, siig blot det Ord, der vil gjøre hende lykkelig — fortæl hende, at om Du ikke har forlovet Dig med hende, som det er Skik i Spanien, saa vil Du det nu — nei, lad en af de hellige Præster, der ere bestandigt om hende, forberede hende ved Daaben, fuldfør saa Ceremonien endnu i denne Morgen, og vi ville snart see i Prindsessen det smilende, straalende, glade Væsen, som hun var, da Du første Gang betroede hende til vor Omsorg."

„Og dette siger Du til mig, Mercedes, og det roligt og med Overlæg, som om Dine Ord virkelig udtrykkede Dine Ord og Følelser?"

„Roligt maa jeg synes at sige det," — sagde vor Heltinde, med en halvqvalt Stemme, — „og med Overlæg siger jeg det. Ægte mig, naar Du elsker en Anden høiere kan Du ikke, og naar dette nu ikke kan skee, saa følg Dit Hjertes Drift. Prindsessens Medgift vil ikke være ringe, thi en Nonne behøver hverken Guld eller Land."

Luis saae alvorligt paa den sværmeriske Pige, der i hans Øine aldrig havde viist sig mere elskværdig; derpaa stod han op, og gik to eller tre Gange frem og tilbage i Værelset, som en der søgte ved physisk Bevægelse at dæmpe

Uroligheden i sit Indre. Da han havde erholdt tilstrækkelig Magt over sig selv, vendte han tilbage til sit Sæde og i det han tog Mercedes' Haand, uden at hun gjorde Modstand, svarede han paa hendes overordentlige Forslag:

„Du har vaaget for meget ved Din Venindes Leie, og grublet for meget over denne Sag, og dette, min Elskede, har formørket Din Dommekraft. Ozema har ingen Deel i mit Hjerte paa den Maade, Du troer, heller aldrig har andet end en forbigaaende ubesindig Tilbøielighed —"

„Ak, Luis, denne forbigaaende, letsindige Tilbøielighed — ingen Saadan —," hun trykkede begge Hænder til sit Bryst — „har nogensinde fundet Plads her."

„Din Opdragelse, Mercedes og min — Dine Sæder og mine — nei Din Natur og min Naturs mere raae Elementer ere, kunne ikke være de Samme. Vare de det, vilde jeg ikke ære Dig, som jeg nu ærer Dig. Men var Du ikke til, vilde den Vished, at jeg skulde ægte Ozema, ikke gjøre mig lykkelig; men nu, Du er til, og saa elskværdig, som Du er, vilde det bringe en Elendighed over mig, som selv min letsindige Natur ikke engang kunde udholde. I intet Tilfælde kan jeg nogensinde blive Indianerindens Ægtefælle."

Endskjøndt et Glimt af Lykke straalede i Mercedes' Ansigt, undertrykte hendes ædle Grundsætninger og rene

Hensigter dog denne øieblikkelige Triumph, og hun svarede endog paa en bebreidende Maade:

„Er det ret mod Ozema? Har denne forbigaaende, letsindige Lidenskab ikke skuffet hendes Enfoldighed, og fordrer Æren ikke, at Dine Handlinger nu gjøre godt igjen hvad Din Letsindighed har forbrudt?"

„Mercedes, elskede Pige, hør mig! Du maa vide, at jeg med al min Letsindighed ikke er nogen Nar. Aldrig har min Opførsel sagt noget, som mit Hjerte ikke stadfæstede, og aldrig har dette Hjerte følt sig trukket til Nogen uden til Dig. Dette er den store Forskjel, som jeg gjør paa Dig og enhver Anden af Dit Kjøn. Ozema er ikke den eneste Skikkelse, hendes Yndigheder ere ikke de eneste, der kunne have lokket en letsindig Glands af mine Blikke, eller afnødt mig en forbigaaende Beundring, men Du, min Elskede, boer i mit Hjerte, og er allerede som en Deel af mig selv. Vidste Du hvor ofte Dit Billede har viist sig som en stærkere Paaminder, end Samvittigheden; ved hvor mange Leiligheder Erindringen om Dine Dyder og Din Kjærlighed bar vundet Overhaand, naar Pligt og Religion, og tidligere Lærdomme vare nær ved at blive forglemte, vilde Du begribe den Forskjel, der er imellem den Kjærlighed, som jeg føler til Dig, og den letsindige Tilbøielighed, som Du saa spottende har gjentaget."

„Luis, jeg tør ikke lytte til disse smigrende Ord, der komme fra en Hjertensgodhed, der vil forskaane mig for

min nærværende Smerte, men blot for at gjøre min Elendighed til Slutningen desto dybere. Dersom Du aldrig havde følt anderledes, hvorfor gav Du da det Kors, jeg skjænkde Dig, da vi skildes ad, til en Anden?"

„Mercedes, Du kjender ikke de frygtelige Omstændigheder, under hvilke jeg skilde mig ved dette Kors. Døden stirrede os i Øinene, og jeg bortskjenkede det som et Symbol, der maatte frelse en hedensk Sjæl i den sidste Nød. At det, jeg gav, eller rettere sagt laande hende, blev misforstaaet som et Pant paa Trolovelse, er en ulykkelig Feiltagelse, som Din egen Kundskab om christelige Skikke vil sige Dig, at jeg ikke kunde forudsee. Ellers maatte jeg nu kunne gjøre Fordring paa Dig som min Hustrue, da Du først har givet det til mig."

„Ak, Luis, da jeg gav Dig dette Kors, ønskede jeg, at det maatte blive anseet for et Pant paa min evige Troskab."

„Og da Du nu sendte mig det tilbage i denne Uge, hvad vilde Du da, at det skulde ansees for?"

„Jeg sendte Dig det, Luis, i et Øieblik, da mit Haab begyndte at leve op igjen og paa Dronningens Befaling. Hendes Høihed er Dig nu aldeles bevaagen og vilde gjærne see os forenede; men Ozemas sørgelige Tilstand, da Alt er blevet hende forklaret, Alt, jeg frygter for med Undtagelse af Dine sande Følelser for os Begge —."

„Grusomme Pige! — Skal jeg da aldrig blive troet

— aldrig mere blive lykkelig! — Jeg sværger Dig til, dyrebareste Mercedes, at Du alene besidder mit hele Hjerte, — at jeg med Dig kunde være tilfreds i en Hytte, — og at jeg uden Dig vilde være elendig paa en Throne. Du vil troe dette, naar Du seer mig vandre om paa Jorden som en Elendig uden Haab. Du alene kan gjøre mig til den Mand jeg bør være. Betænk, Mercedes! hvilken Indflydelse Du kan have — maa have — vil have paa et Menneske af mit Temperament og af mine Lidenskaber. Jeg har længe betragtet Dig som min Skytsengel; som en, der kan danne mig efter sin Villie og styre mig, naar alle Andre ikke formaae det. Har jeg ikke altid viist mig foielig og venlig med Dig, med Undtagelse af den Utaalmodighed som Dine Tvivl har frembragt hos mig? Har Donna Beatriz nogensinde udøvet Trediedelen af Din Magt over mig, og har det nogensinde mislykket Dig at tæmme mine vildeste Luner?"

„Luis, Luis, Ingen, som kjender Dig, har nogensinde tvivlet om Dit Hjerte!" — Mercedes standsede og hendes Mienespil viisde, at hendes Elskers alvorlige Oprigtighed allerede havde rystet hendes Tvivl om hans Bestandighed. Alligevel vendte hendes Tanker tilbage til Scenerne paa Reisen, og hendes Indbildningskraft afmalede hende den ulykkelige Ozemas Leie. Efter et Minuts Taushed blev hun ved i en lav, ydmyg Tone: „Jeg vil ikke nægte, at det er velgjørende for mit Hjerte at høre

dette Sprog, til hvilket jeg frygter for at jeg lytter alt for villigt. Dog finder jeg det vanskeligt at troe, at Du for bestandigt kan forglemme et Væsen, der har trodset Døden, for at beskytte Dig mod Dine Fjenders Pile."

„Tro ikke det, elskede Pige! Du vilde have gjort det Samme, dersom Du havde været i Ozemas Sted, og saaledes vil jeg altid betragte det."

„Jeg vilde vel have Villien, Luis!" — vedblev Mercedes, medens hendes Øine fyldtes med Taarer, — „men jeg havde vel næppe Kraft nok dertil."

„Du vilde det — Du vilde det! Jeg kjender Dig alt for vel til at tvivle om det."

„Jeg kunde misunde Ozema hiin Leilighed, dersom det ikke var syndigt. Jeg frygter for at Du vil tænke derpaa, naar Du er kjed af Tillokkelser, der have tabt deres Nyhed."

„Du vilde ikke alene have gjort det, men Du vilde have gjort det langt bedre. Ozema vovede sit Liv i en Strid, der angik hende selv, medens Du vilde have sat Dig selv i Fare alene for mig."

Mercedes taug igjen og syntes hensjunken i dybe Tanker. Hendes Øine glindsede ved hendes Elskers trøstende Forsikkringer, og til Trods for den ædelmodige Selvopoffrelse, med hvilken hun havde besluttet at frasige sig ethvert Haab for det som hun troede kunde gjøre hendes Elsker lykkelig, var den forførende Indflydelse af gjengjæl-

det Kjærlighed nær ved igjen at tiltage sig sine Rettigheder.

„Kom da med mig, Luis, og see Ozema;" — sagde hun tilsidst; — „naar Du seer hende i hendes nærværende Forfatning vil Du bedre forstaae Dine egne Følelser. Jeg burde ikke have tilladt, at Du saaledes gjenoplivede Dine gamle Følelser i en Samtale i Enrum, uden at Ozema, var nærværende. Det er ligesom at afgjøre en Dom uden at høre mere end den ene af Parterne. Og, Luis" — her blussede hendes Kinder, ikke af Skamfuldhed men som en Virkning af hendes Hjertes Følelse, hvilket gjorde Pigen overordentlig smuk, — „og Luis, dersom Du skulde finde Grund til at forandre Dit Sprog efterat Du har seet Prindsessen, vil Du dog, hvor haardt det end vil falde mig at bære det, være vis paa min Tilgivelse, for alt hvad der er foregaaet, og paa mine Bønner ––"

En Hulken afbrød Mercedes, og hun standsede et Øieblik for at aftørre sine Taarer, i det hun tilbageviisde Luis' Forsøg paa at slutte hende i sine Arme. Da hun havde tørret sine Øine og udslettet Spørrene af sin Bevægelse, tog hun Veien til Ozemas Værelse, hvor den unge Mand blev ventet.

Luis studsede en Smule, da han traad ind i Værelset og saae at Dronningen og Amiralen vare tilstede, og endnu mere ved at see de Virkninger, som Sorgen havde gjort paa Ozemas Udseende. Hendes Farve var for-

ſvunden og havde gjort Plads for en dødelig Bleeghed; hendes Øine havde en Glands, der ſyntes overnaturlig, og dog var hendes Svaghed saa iøiefaldende, at man maatte underſtøtte hende i en halvt liggende Stilling med Puder. Et Udraab af uforſtilt Glæde undſlap hende, da hun ſaae vor Helt; derpaa bedækkede hun ſit Anſigt med begge Hænder, i barnlig Forvirring, og ſom om hun ſkammede ſig ved at røbe den Glæde, hun følde. Luis opførde ſig med mandig Sømmelighed, thi endſkjøndt hans Samvittighed ikke undlod at gjøre ham nogle Bebreidelſer ved Mindet om de Timer, han havde tilbragt i Ozemas Selſkab, og for den Maade, hvorpaa han øieblikkeligt havde givet efter for hendes Skjønhed og forførende Uſkyld, følde han ſig dog fri for Alt, hvad der kunde kaldes Brøde, og meeſt for enhver Tanke om at være ſin første Kjerlighed utro eller at bedrage. Han tog med Ærbødighed den unge Indianerindes Haand, og kyſſede den med en Oprigtighed og Varme, der mere tilkjendegav broderlig Ømhed, end Lidenſkab og en Elſkers Følelſer. Mercedes vovede ikke at iagttage hans Bevægelſer, men hun ſaae det bifaldende Blik, ſom Dronningen tilkaſtede hendes Pleiemoder, da han nærmede ſig det Leie, paa hvilket Ozema laa. Dette Blik anſaae hun for et Tegn til at Greven havde opført ſig paa en Maade, der var fordeelagtig for hendes Intereſſe.

„Du finder Frøken Ozema ſyg og forandret," —

sagde Dronningen, der alene vovede at bryde en Taushed, der allerede var besværlig, — „Vi have forsøgt paa at trøste hendes eenfoldige Sind ved Religionens Hjælp, og hun har omsider samtykket i at modtage Daabens hellige Sacrament. Hr. Ærkebiskoppen forbereder sig til Ceremonien i mit Kapel, og vi have den velsignede Udsigt at redde en saa kostelig Sjæl fra Fortabelse."

„Eders Høihed tænker altid paa Eders Undersaatters Vel;" — sagde Luis, i det han bukkede for at skjule de Taarer, som Ozemas Forfatning udpræssede af hans Øine; — „jeg frygter for at vort Clima ikke er gavnligt for de stakkels Haytiere i Almindelighed; de, der ligge syge i Sevilla og Palos give kun lidet Haab om, at de ville komme sig igjen."

„Er det saaledes, Don Christopher?"

„Sennora, jeg troer, at det kun er altfor sandt. Man har alligevel baaret Omsorg for deres Sjæle, saavelsom for deres Legemer, og Ozema er den Sidste af sit Folk i Spanien, der endnu ikke har modtaget den hellige Daab."

„Sennora!" — sagde Marquisen, der kom fra den Syges Leie med Overraskelse og Bekymring i sine Miner, — „jeg frygter for, at vort Haab vil blive tilintetgjort. Frøken Ozema har hvidsket til mig, at Luis og Mercedes maatte være viede i hendes Nærværelse, førend hun vilde samtykke i at underkaste sig den hellige Ceremoni."

„Dette tilkjendegiver ikke den rigtige Aand, Beatriz! — og dog hvad kunne vi foretage os med et Væsen, der er saa lidet oplyst af Lyset fra oven? Det er vel kun en forbigaaende Lune, der vil være glemt, naar Ærkebiskoppen er færdig."

„Jeg troer det ikke, Sennora! Aldrig har jeg seet hende saa bestemt og tydelig. Ellers finde vi hende altid føielig, men dette har hun sagt tre Gange, og paa en Maade, at det er klart, at det er hendes ramme Alvor."

Isabella gik nu hen til Leiet og taelde længe og trøstende til den Syge. Imidlertid taelde Amiralen med Marquisen og Luis nærmede sig til vor Heltinde. Det var tydeligt at Begge vare dybt bevægede, og Mercedes formaaede næppe at drage sin Aande, da hun ikke vidste hvad der var i Vente. Men nogle faa, sagte Ord kunde ikke andet, end bringe hende Lykke, uagtet hendes ædelmodige Følelse for Ozema; de tilkjendegave hende at vor Helts Hjerte tilhørde hende alene. Fra dette Øieblik lod Mercedes enhver Tvivl fare og hun betragtede Luis saaledes, som hun saa længe havde været vant til.

Som det er sædvanligt i kongelige Personers Nærværelse, blev Samtalen ført i en lav Tone, og et Qvarteers Tid forsvandt inden en Page forkyndte at Kapellet var i Stand, i det han aabnede en Dør, der førde lige til det.

„Denne egensindige Pige paastaaer, Marquise Dat-

ter," — sagde Dronningen, i det hun forlod den Syges Leie, — „sin Fordring, og jeg veed ikke hvad jeg skal svare hende. Det er grusomt at nægte hende de Midler, der kunne sikkre hendes Sjæls Salighed, og dog er det et pludseligt og usømmeligt Forlangende til Din Broderson og Din Myndling."

„Hvad den Første angaaer, Sennora, da er der ingen Tvivl om hans Samtykke, men med Hensyn til Mercedes, da tviler jeg paa at hun lader sig overtale. Hun er af Naturen blufærdig og religiøs"

„Det er virkelig ikke ret at tænke paa det. En christelig Pige maa have Tid til at forberede sig til Ægteskabets hellige Sacramente ved Bøn."

„Og dog, Sennora, ægte Mange hinanden uden det. Den Tid har været, da Ferdinand af Aragonien og Donna Isabella ikke vilde have vægret sig ved et saadant Forslag."

„Den Tid har aldrig været, Beatriz! Du har den Vane at faae mig til at see tilbage paa vor Prøvelses og Ungdoms Dage, naar Du vil tvinge mig til at opfylde et af Dine uoverlagte Ønsker Troer Du virkelig, at Din Myndling vil see igjennem Fingre med denne Mangel paa Forberedelse?"

„Jeg veed ikke hvad hun vil føle sig tilbøielig til at see igjennem Fingre med, Sennora! men jeg veed, at dersom der er en Qvinde i Spanien, der altid er forbe-

redt i sin Aand, for Kirkens helligste Ceremonier, saa er det Eders Høihed, og dersom der er endnu Een, saa er det min Myndling."

„Gaa, gaa, gode Beatriz! Smigeri klæder Dig ilde. Ingen er altid forberedt, og Alle behøve uophørligt at vaage over dem selv. Beed Donna Mercedes at følge mig ind i mit Cabinet; jeg vil tale med hende om denne Sag. I det mindste skal det ikke være en ugvindelig og usømmelig Overraskelse."

Da Dronningen havde sagt dette, gik hun bort. Hun havde næppe naaet sit Cabinet førend vor Heltinde traad ind med frygtsomme Trin. Saasnart hendes Øine mødte hendes Herskerindes, fyldtes de med Taarer; og i det hun sank paa Knæ, skjulde hun atter sit Ansigt i Donna Isabellas Klædebon. Men dette Udbrud af hendes Følelse var snart dæmpet igjen, og nu reisde Pigen sig op og ventede paa sin Herskerindes Befaling.

„Datter," — begyndte Dronningen, — „jeg haaber, at der er ingen flere Misforstaaelser imellem Dig og Greven af Lera. Du kjender Din Pleiemoders og mine Hensigter, og kan i en saadan Sag med Sikkerhed overlade Alt til vore koldere Hoveder og større Erfaring. Don Luis elsker Dig og har aldrig elsket Prindsessen, skjøndt det ikke vilde have været saa forunderligt dersom en ung Mand, der var meget udsat for Fristelse havde robet en

forbigaaende Tilbøielighed til et saa skjønt og uskyldigt Væsen."

„Luis har tilstaaet Alt, Sennora! ubestandig har han aldrig været, endskjøndt han har havt sine Svagheder."

„Det er en haard Lære for Dig, mit Barn! netop i denne Periode af Dit Liv," — sagde Dronningen alvorligt, — „men den vilde have været haardere, dersom den var bleven udsat endnu længere. Du har hørt Lægernes Mening, der er kun lidet Haab om, at Ozema kan leve ret længe."

„Ak, Sennora, det er en gruelig Skjæbne! at dø iblandt Fremmede, i sin Skjønheds Blomster, og med et Hjerte sønderknuust under Byrden af ubesvaret Kjærlighed!"

„Og dog, Mercedes, naar Himlen aabner sig for hendes opvaagnende Øine, naar den sidste jordiske Scene er forbi, vil Overgangen være den meest velsignede; og de som begræde hendes Skjæbne, ville gjøre klogere i at glæde sig. Et saa ungt og reent Væsen, hvis uskyldige Gemyt har udfoldet sig saa reent for os, og som vi have fundet ikke at mangle noget uden en from Underviisning, kan kun have faa Vildfarelser at bebreide sig. Alt det, der fordres for et saadant Væsen, er at skaffe hende Deeltagelse i Guds Naade ved at meddele hende den hellige Daab, og der er ingen Biskop i Christenheden, der kan dø med et skjønnere Haab."

„Denne hellige Ceremoni er, som jeg hører, Hr. Ærkebiskoppen beredt til at fuldføre, Sennora!"

„Dette er paa en Maade afhængigt af Dig, Datter! Hør og vær ikke for hastig i Din Bestemmelse, thi det vedkommer en menneskelig Sjæl."

Nu fortalde Dronningen Mercedes Ozemas romantiske Forlangende, og fremsatte det paa en saa overtalende Maade, at det frembragde mindre Overraskelse og Frygt, end hun havde formodet.

„Donna Beatriz havde et Forslag, der i Førstningen kunde synes antageligt, men som man efter modnere Overlæg ikke kan billige. Hendes Plan var, at Luis virkelig skulde lade sig vie til Ozema" — Mercedes studsede, og blev bleg, — „for at den unge Fremmedes Lidelser maatte blive formildede, ved Bevidstheden om at være den Mands Hustrue, som hun forguder; men jeg har fundet alvorlige Indvendinger mod denne Plan. Hvad er Din Mening, Datter?"

„Sennora, dersom jeg, som det nylig var Tilfældet, men som det nu ikke er mere, kunde troe, at Luis havde en saadan Forkjærlighed for Prindsessen at den kunde føre til den Lykke, der er en Følge af gjensidige Tilbøjeligheder, uden hvilke Ægteskab er en Forbandelse, istedetfor en Velsignelse, vilde jeg være den Sidste, der havde noget derimod; ja, jeg troer, at jeg endog kunde have bedet Eders Høihed derom paa mine Knæ, thi den, der virkelig elsker,

kan alene ville den elskede Gjenstands Lykke. Men jeg er overbeviist om, at Greven ikke nærer den Kjærlighed til Ozema, der var nødvendig for en saadan Plan, og vilde det ikke være en Vanhelligelse, Sennora! at modtage Kirkens Sacramenter under Løfter, som Hjertet ikke alene ikke billiger, men som det endog strider imod?"

„Fortræffelige Pige! Det er netop mine egne Anskuelser, og det samme Svar har jeg givet Marquisen. Med den hellige Kirkes Ceremonier maa man ikke drive Spøg, og det er vor Pligt at underkaste os de Sorger, der møde os, for vor evige Frelses Skyld, endskjøndt de ere tunge at bære. Der er blot tilbage, at afgjøre om Du vil føie Dig efter Ozemas Indfald, og lade Dig vie strax, for at hun kan modtage den hellige Daab."

Uagtet al den Inderlighed, med hvilken vor Heltinde elskede Luis, fordredes der en lang Kamp med hendes Begreber om det Velanstændige, førend hun kunde beslutte sig til at gjøre et saa vigtigt Skridt, uden den behørige Forberedelse. Men Dronningens Ønske fik alligevel Overhaand; thi Isabella følde, at det vilde ligge tungt paa hendes Samvittighed, dersom hun lod den Fremmede dø, uden at hun var bleven et Lem af den christelige Kirke. Da Mercedes havde givet sit Samtykke, sendte hun et Bud til Marquisen, og derpaa knælede baade hun og Mercedes ned og tilbragde næsten een Time sammen i en saadan Andagt, som var brugelig ved en saadan Leilighed. Derpaa

forfoiede de sig, uden nogen Omsorg for deres Toilette, men efter at have forberedet deres Sjæle saaledes, som Omstændigederne tillode det, til Døren af det kongelige Kapel, gjennem hvilken Ozema just blev baaren liggende paa sin Seng. Marquisen lod kaste et hvidt Slør over Mercedes' Hoved, og nogle faa Forandringer bleve foretagne med Paaklædningen som en Følge af den sædvanlige Ærbødighed for Alteret og dets Tjenere.

Omtrent en halv Snees Personer, som man ansaae for værdige til en saadan Tillid, vare tilstede, og just da Bruud og Bruudgom vare ifærd med at indtage deres Pladser, traad Don Ferdinand hastigt ind med nogle Papirer i Haanden, som han havde været nødt til at holde op med at undersøge, for at opfylde sin kongelige Gemalindes Ønske. Kongen var en Fyrste fuld af Værdighed, og naar det anstod ham, var der ingen Souverain, der besad mere Ynde og en bedre Smag.

I det han anmodede Ærkebiskoppen om at gjøre en Pause, befalede han Luis at knæle ned; og i det han hængte Kjæden af en af sine egne Ordener om den unge Mands Skuldre, sagde han:

„Staa nu op, ædle Herre! og gjør altid Din Pligt imod Din Herre i Himmelen, som Du nylig har gjort den imod os."

Isabella belønnede sin Husbonde for denne Naadeshandling, med et Bifaldssmiil, og derpaa blev der strax

skredet til Ceremonien. Paa den sædvanlige Maade bleve vor Helt og Heltinde erklærede for Ægtefolk, og den høitidelige Handling var forbi. Mercedes følde af det varme Tryk, hvormed Luis holdt hende til sit Hjerte, at hun nu forstod ham; og, i et saligt Øieblik, var Ozema forglemt, i Nydelsen af deres egen Lykke. Columbus havde ført Bruden, en Forretning, som Kongen havde givet ham, medens han selv stod ved Brudgommens Side for at ære ham. Men Isabella holdt sig affides ved Ozemas Leie og hun betragtede hendes Ansigtstræk under den hele Ceremoni. Da Lykønskningerne vare forbi, gik alle de, der ikke vare indviede i Ozemas Historie bort.

Dronningen havde ikke anmodet sin Hunsbonde eller andre Tilstedeværende om at blive for at være Vidne til Ozemas Daab, og det af Hensyn til den Fremmedes Stand, som hendes Sæder og Meninger havde tilskrevet en Deel af Kongeværdighedens hellige Rettigheder. Hun havde lagt Mærke til den Opmærksomhed, hvormed den halvoplyste Pige betragtede Ærkebiskoppens og de Andres Bevægelser, og Taarerne stode i hendes Øine, da hun betragtede den Strid imellem Kjærlighed og Venskab, der afmalede sig i ethvert Træk af det blege, men yndige Ansigt.

„Hvor er Kors?“ — spurgde Ozema ivrigt, da Mercedes traad til, for at trykke den unge Indianerindes hentærede Skikkelse i sine Arme og at kysse hendes Kind; —

„giv Kors — Luis ikke ægte med Kors — giv Ozema Kors!"

Mercedes tog selv Korset fra sin Huusbondes Bryst, hvor det havde hvilet siden han erholdt det igjen, og lagde det i Prindsessens Haand.

„Ikke ægte med Kors da" — mumlede Pigen i det hendes Øine stode fulde af Taarer, saa at hun næppe kunde see det Smykke, som hun agtede saa høit; — „nu snart, Sennora, og gjøre Ozema Christen!" —

Scenen var altfor høitidelig og rørende til at der skulde spildes mange Ord, og Ærkebiskoppen begyndte, paa et Tegn af Dronningen, Ceremonien. Den varede kun kort, og Isabellas fromme Sind var snart beroliget ved den Forsikring, at den Fremmede, som hun ansaae for overgivet til hendes særegne Omsorg, var bleven et Lem af den saliggjørende Kirke.

„Er Ozema Christen nu?" — spurgde Pigen pludseligt med en Eenfoldighed, der gjorde, at alle de Tilstedeværende saae forundrede og med en smertelig Følelse paa hverandre.

„Du har nu," — svarede Prælaten, — „den Forsikkring, at Gud vil laane et naadigt Øre til Dine Bønner. Søg hans Naade af Hjertet, og Dit Endeligt, der staaer i hans Haand, vil være mere velsignet."

„Christen ikke ægte Hedning — Christen ægte Christen?"

„Dette har man ofte sagt Dig, stakkels Ozema," — svarede Dronningen; — „Ceremonien kan ikke fuldføres som den bør, naar det er en Christen og en Hedning."

„Christen ægter først Pige, han elsker meest."

„Sikkert. At handle anderledes vilde være at krænke sit Løfte og drive Spot med Gud."

„Saa Ozema tænker — men han kan ægte anden Kone — ringere Kone — Pige han elsker næst efter. Luis ægte Mercedes — første Kone havde han elsket meest — saa ægte Ozema, anden Kone — ringere Kone — fordi han elske næst efter — Ozema nu Christen og intet Ondt i — kom, Ærkebiskop, gjør Ozema Luis' anden Kone!"

Isabella sukkede høit, og gik hen til en fjernere Deel af Kapellet, medens Mercedes brast i Graad og sank paa Knæ; hun skjulde sit Ansigt i Puderne af Leiet og bad ivrigt om Oplysning for Prindsessens Sjæl. Den Geistlige modtog ikke dette Beviis paa den Nysomvendtes Uvidenhed og hendes Mangel paa tilstrækkelig Forberedelse til den Ceremoni, han havde fuldført, med den samme Medlidenhed og Overbærelse.

„Den hellige Daab, som Du har modtaget, uvidende Pige!" — sagde han alvorligt, — „er saliggjørende, eller ikke saliggjørende, eftersom den bliver benyttet. Du har der gjort en Begjæring, der belæsser Din Sjæl med

en ny Byrde af Synd, og Din Tid til Anger er kun kort. Ingen Christen kan have to Koner paa een Gang, og Gud kjender ingen Høiere, eller Lavere, ingen Første, eller Sidste, blandt dem, som Kirken har forenet. Du kan ikke blive en anden Kone, saalænge den Første endnu lever."

„Ikke vilde være Caonabos' — Luis' ja halvtredsindstyve, hundrede Koner for kjære Luis! Ikke mueligt."

„Uvidende, elendige Pige, jeg siger Dig nei. Nei, nei, nei! Aldrig, aldrig, aldrig! Der er saadan en Synd i Spørgsmaalet selv, at det vanhelliger det hellige Kapel, og de hellige Sindbilleder, der smykke det. Kys og omfavn dette Kors, og nedbøi Din Sjæl i Sønderknuselse, thi —"

„Hr. Ærkebiskop!" — afbrød Marquisen af Moya ham med en Skarphed, der viisde hvor meget hun var opbragt; — „det er nok af dette! Det Øre, Du vilde saare i et saadant Øieblik, er allerede døvt, og den rene Aand er hengaaet til en anden Domstoel, og, som jeg haaber, for en mildere Dommer. Ozema er død!" —

Det var virkelig saa. Forfærdet over Prælatens Adfærd, forvildet af de Ideer, hvormed man havde fyldt hende, og de, som hun før havde lært, og physisk lammet ved Visheden om, at det Haab, hun havde næret, at blive forenet med Luis, var tilintetgjort, havde den indianske Piges Aand pludseligt forladt sit skjønne Hylle.

Saaledes bortflygtede den første af de Sjæle, som den store Opdagelse skulde forløse fra Hedenskabets Fordømmelse. Casuisten maa undersøge, den Lærde afveie og den Fromme beklage den Skjæbne, der sandsynligviis ventede hende i den ubekjendte Tilværelse, men den Veltænkende og Ydmyge vil haabe Alt af en kjærlig og naadig Gud. Hvad Isabella angaaer, da var hun dybt bevæget ved det Stød, der tildeels tilintetgjorde hendes fromme Bestræbelser. Men hun drømde mindst om at denne Begivenhed kun var et Forbillede for den Maade, hvorpaa Korsets Religion siden blev misbrugt og misforstaaet i hine nylig opdagede Lande.

Sextende Kapitel.

En Qvinde med en ædel Sjæl,
Til at befale og at troste;
Men dog en stille Aand og klar,
Der noget af en Engel har.
Wordsworth.

Den Glands, der omgav Columbus' Reise bragde Havet i Credit. Man ansaae det nu ikke længere for en

ringe Beskjæftigelse, eller for en Haandtering, der ikke anstod en Adelsmand, at tage Deel i saadanne Foretagender. Og vor Helts Tilbøielighed, der saa ofte var bleven omtaelt til hans Dadel i forrige Tider, blev nu ofte nævnet til hans Fordeel. Endskjøndt hans virkelige Forhold til Columbus er for første Gang offentligtgjort i disse Blade, da denne Omstændighed er undgaaet Historieskrivernes overfladiske Undersøgelser, var det en Fordeel for ham at have viist hvad man kan kalde en Tilbøielighed til Havet paa en Tid, da de Fleeste af hans Rang og Forventninger vare tilfredse med Æventyr til Lands. Oceanet var ret kommet i Mode; og den Ridder, der havde seet ud over dets vide, uendelige Udstrækning, betragtede den, der ikke havde gjort det, med et Slags Ringeagt. Mangen Adelsmand, hvis Godser stødte til Middelhavet eller til det atlantiske Hav, udrustede smaae Kystfarere og beseilede Bugterne i Nærheden, hvilket de betragtede som noget ret fortjenstligt. Den Misundelse, der herskede mellem Portugal og Spanien bidrog til at forøge denne Stemning, og den Yngling, der aldrig havde forladt sit Fædrelands Kyster, stod mere Fare for at blive anseet for et Menneske, der manglede Mod, end Æventyreren for at blive betragtet som en Lediggjænger og Landstryger.

Imidlertid hengik Tiden, og Begivenhederne fulgde paa hinanden, efter deres sædvanlige Løb, fra Aarsag til Virkning. Henimod Enden af September Maaned var

Oceanet indenfor det snævre og romantiske Stræde, der adskiller Europa fra Afrika, medens det forbinder Middelhavet med det atlantiske Havs videre Udstrækning, oplyst ved den opgaaende Soels Straaler der forgyldte de Gjenstande, der hævede sig over Overfladen af de blaae Vande. De Sidste vare ikke talrige, endskjøndt en halv Snees forskjellige Seil bevægede sig langsomt i deres forskjellige Retninger, drevne af denne Aarstids milde Luftning. Alene med Eet af disse have vi at gjøre, og vi ville beskrive det med nogle faa almindelige Træk.

Det omhandlede Skibs Tiltakling var latinsk, maaskee den meest maleriske af alle dem, som Menneskets Skarpsindighed har opfundet. Dets Stilling var den, som en Maler vilde have valgt, som den meest gunstige for hans Pensel, da den lille Felukke løb for Vinden med et af sine høie spidse Seil udbredt til hver Side og lignede en Fugl, der trak sine uhyre Vinger sammen i det den skjød ned til sin Rede. En usædvanlig Symmetrie viisde sig i Stænger og Tougværk; medens Skroget, der var udmærket ved den skjønneste Proportion, besad en Nethed og Fuldendthed, der røbede at det var en Adelsmands Jagt.

Skibets Navn var „Ozema“ og det havde Greven af Llera og hans unge Kone ombord. Luis, der havde erhvervet sig meget af en Sømands Dueligheed paa sine mange Reiser, styrede Skibet i egen Person, endskjøndt Sancho Mundo spankede om paa Dækket med en Myn-

dighed, der viisde, at han af Navn, om ikke i Virkelighed var Skibets Fører.

„Hør, hør, gode Bartholomeo! gjør det Anker fast," — sagde den Sidste, efterat han havde efterseet den forreste Deel af Dækket; „thi skjøndt vi have en god Vør og Aarstiden er mild kunne vi dog ikke vide hvad for Nykker det atlantiske Hav kan faae. Paa den store Fart til Cathay kunde intet være mere gunstigt end vor Udreise, og intet mere fordjævlet, end vor Hjemreise. Donna Mercedes taaler Søen saa godt som Nogen, og Ingen kan vide hvor langt Greven kan faae i Sinde at seile, naar han engang har begivet sig paa Veien. Jeg siger Eder, Kammerater! at Ære og Guld vil blive Eder alle til Deel i en saadan Adelsmands Tjeneste; og jeg haaber, at Ingen af Eder har forglemt at komme forsynet med Falkebjælder, der ere ligesaa virksomme til at samle Doblaer, som Klokkerne i Sevillas Domkirke til at forsamle Christne."

„Mester Mundo!" — raabde vor Helt fra Skandsedækket, „lad der blive sendt en Mand til Veirs for at holde Udkig i Nord og Øst."

Denne Befaling afbrød en af Sanchos pralende Ytringer, og nødte ham til at lade Ordren udføre. Da Sømanden, som var sendt til Veirs, var kommen op i Mastkurven, blev der spurgt ham fra Dækket hvad han saae?

„Sennor Conde," — svarede Matrosen; — „Oceanet er tæt besat med Seil i den Retning, Eders Excellence angav, og det seer ud som Mundingen af Tajo ved den første Vestenvind."

„Kan Du tælle dem, saa lad mig vide hvormange der er!“ — raabde Luis.

„Ved den hellige Messe, Sennor!“ — svarede Manden, efter i kort Tid at have beregnet Antallet, — „jeg seer ikke færre end Sexten — nei, nu seer jeg Eet endnu, — hele Sytten er der.“

„Da er det rigtigt, min Dyrebare!“ — raabde Luis, i det han fuld af Glæde vendte sig til Mercedes; — „Endnu engang skal jeg trykke Amiralens Haand, førend han forlader os igjen, for at gaae til Cathay. Det lader til, at Du er ligesaa glad som jeg, over at vore Bestræbelser ikke have slaaet feil.“

„Det, der glæder Dig, Luis! glæder sikkert ogsaa mig;“ — svarede den unge Kone, — „hvor der kun er een Interesse, er der ogsaa kun eet Ønske.“

„Elskede, elskede Mercedes! — Du kan gjøre med mig alt hvad Du vil. Din himmelske Tænkemaade og den Beredvillighed, hvormed Du samtykkede i denne Reise vil sætte Dig i Stand til at forme mig saaledes, at jeg mindre er mig selv, end Dig.“

„Og dog, Luis,“ — svarede den unge Kone smilende, — „synes Forandringen netop den Modsatte, da det mere seer ud som om Du gjør mig til en Søfarer, end jeg Dig til en stadig Beboer af Slottet Llera.“

„Det er vel dog ikke imod Dit Ønske, at Du har begivet Dig ud paa Søen?“ — spurgde Luis, med en

Hurtighed, der viisde at han var bange for at han imod sin Villie skulde have gjort hende imod.

„Nei, kjæreste Luis! Det er mig meget mere en Fornsielse, især da jeg tillige har opfyldt Dit Ønske. Til Lykke føler jeg intet Ildebefindende ved Felukkens Bevægelser, og denne Reise er noget Nyt og Morende."

Luis, der stedse fandt Fornsielse i at være paa Havet, glædede sig endnu mere ved at høre dette.

Efter en halv Times Forløb var Amiralens Skib synligt fra Dækket af Ozema, og førend Solen havde naaet Miridianen, gled den lille Felukke midt ind imellem Flaaden, i det den tog Retningen lige imod Columbus' Caracca. Da de sædvanlige Hilsener havde fundet Sted, og Amiralen var bleven underrettet om, at Mercedes var ombord paa Ozema, begav han sig did for at bevidne hende sin Agtelse. De Begivenheder, som de Begge havde oplevet sammen, havde frembragt hos Columbus et Slags faderlig Kjærlighed for Luis, i hvilken Mercedes tog Deel, ved Indflydelsen af den ædle Opførsel, som hun havde viist under de Begivenheder, der forefaldt i Barcelona. Han modte derfor det lykkelige Par med Værdighed og Kjærlighed, og hans Modtagelse svarede til de Følelser, der besjælede baade Greven og Grevinden.

Intet kunde være mere isiefaldende for En, der havde Leilighed til at være Vidne til begge Dele, end Modsætningen mellem de Midler, hvormed Genueseren tiltraad sin første Reise, og dem, hvormed han begyndte denne. For-

ste Gang drog han bort, forsømt, næsten forglemt, med tre Skibe, slet byggede og endnu slettere bemandede, medens Oceanet nu var bedækket med hans Seil, og han var omgivet med en anseelig Deel af Spaniens Ridderskab. Saasnart det blev bekjendt, at Grevinden af Llera var i den Felukke, der havde standset Flaaden, blev der sat Baade ud fra de fleste Skibe, og Mercedes holdt et Slags Hof paa det vide atlantiske Ocean, da hendes qvindelige Tyende, blandt hvilke der var To eller Tre af en høiere Classe, hjalp hende til at vise de Adelsmænd, der trængde sig sammen paa Dækket, en sømmelig Modtagelse. Den rene Søluft's balsamiske Indflydelse bidrog til Øieblikkets Lykke, og i nogen Tid frembød Ozema en saa munter og glimrende Scene, som Ingen af de Tilstedeværende før havde seet.

„Skjønne Grevinde!" — raabde Een, der engang uden Held havde friet til vor Heltinde; — „I seer til hvilken fortvivlet Handling Eders Grusomhed har drevet mig, da jeg gaaer ud paa Æventyr i det fjerne Østen. Det er godt for Don Luis, at jeg ikke gjorde dette Forsøg førend han vandt Eders Gunst, da ingen Donna i Spanien herefter vil kunne modstaae en Frier, der har været med i Amiralens Følge."

„Det vil være, som I siger, Sennor!" — svarede Mercedes, hvis Hjerte svulmede af Glæde i den Bevidsthed, at den, som hun havde valgt, havde bestaaet det samme bersømmelige Æventyr, medens Andre afskrækkedes fra det, saalænge Udfaldet var en Hemmelighed i den ube-

kjendte Fremtid; — „Det vil være som I siger; men den, der er beskeden i sine Ønsker, som jeg, maa være tilfreds med de mindre bersømmelige Reiser langs med Kysten, paa hvilke en Kone til Lykke kan være sin Mands Ledsagerinde."

„Dame!" — raabde den galante og sorgløse Alonzo de Ojedo: — „Don Luis fik mig til at rulle hen paa Jorden i Turneringen, ved en smuk og mandig Anstrængelse, der ikke har efterladt noget Nag; men jeg vil overgaae ham nu, eftersom han er tilfreds med at beholde de spanske Kyster i Sigte, og overlade den Ære til os at opsøge Indien og at bringe de Vantroe under de to Souverainers Scepter."

„Det er en tilstrækkelig Ære for min Huusbonde, Sennor! at han kan rose sig af det Held, I nævnede, og han maa lade sig nøie med den Bersømmelse, han erhvervede sig ved denne ene Bedrift."

„Grevinde, om eet Aar vilde I elske ham høiere, dersom han drog med os, og viisde sin Dygtighed i Storchanens Land."

„I seer, Don Alonzo! at den bersømte Amiral ikke foragter ham, som han nu er. De søge en Samtale i Eenrum i mit Kabinet; en Opmærksomhed, som Don Christopher ikke vilde vise en Feig eller Lad."

„Dette er forunderligt!" — sagde den uheldige Frier, — „Den Gunst, hvori Don Luis staaer hos vor ædle Amiral, har forundret os Alle i Barcelona. Mon de, Ojedo! kan have mødt hinanden paa nogen af deres tidligere Reiser?"

„Ved den hellige Messe!“ raabde Alonzo leende, — „dersom Don Luis nogensinde har været sammen med Amiralen, som han var sammen med mig i Skrankerne, skulde jeg troe, at dette Mode vilde være nok for deres øvrige Dage!“

Paa denne Maade blev Samtalen fortsat, i det Nogle taelde letsindigt, Andre mere alvorligt, men Alle i Venskab. Medens dette gik for sig paa Dækket, var Columbus virkelig gaaet ned i Kahytten med vor Helt.

„Don Luis,“ — sagde Amiralen, da de sadde ved Siden af hinanden og alene, — „Du kjender den Agtelse jeg nærer for Dig, og jeg veed, at Du gjengjælder den. Jeg gaaer nu bort fra Spanien og ud paa et farligere Æventyr, end da Du var min Staldbroder. Den Tid seilede jeg bort foragtet, ynket og ubekjendt; nu har jeg forladt den gamle Verden, ledsaget af Ondskab og Misundelse. Dette er jeg for gammel til ikke at have seet og forudseet. I min Fraværelse vil man have travlt med mit Navn. De, som nu juble ved min Bortreise, ville blive mine Bagvadskere. Souverainerne ville blive beleirede af Løgne og et Uheld vil blive fordreiet til en Forbrydelse. Jeg efterlader Venner, — Venner som Juan Perez, De St. Angel, Quintanilla og Dig. Paa Eder stoler jeg, ikke for Gunstbevisninger, men for Sandhed og Ret.“

„Sennor, I kan under enhver Omstændighed gjøre Regning paa min ringe Indflydelse. Jeg har seet Eder i Prøvelsens Dage, og ingen vrang Fremstilling kan rokke min Tillid til Eder.“

„Dette troede jeg, Luis, endnu førend Du sagde det saa varmt og oprigtigt;" — svarede Amiralen, i det han med Hæftighed greb den unge Mands Haand, — „jeg tvivler paa at Fonseca, der nu har saa megen Indflydelse i de indiske Sager, er af Hjertet min Ven. Dernæst er der en af Dit Blod og Navn, der altid har betragtet mig med ugunstige Øine, og som jeg ikke troer godt, dersom der skulde frembyde sig en Leilighed til at skade mig."

„Jeg kjender ham, Don Christopher, og anseer ham for en Mand, der ikke gjør Huset Bobadilla Ære."

„Han har ikke destomindre Indflydelse hos Kongen, og det er netop nu af megen Vigtighed."

„Ak, Sennor, denne usle, tvetungede Monark kan man ikke vente noget Ædelt af. Saalænge Donna Isabellas Øre er aabent for Sandheden, er der intet at frygte, men Don Ferdinand bliver hver Dag mere verdslig og egennyttig. Ha, den, der i sin Ungdom var saa gjæv og mandig en Ridder, skulde i sin modnere Alder vise en saa lav Tænkemaade, at den vilde beskjæmme en Maurer! Men min ædle Tante er en mægtig Støtte, og hun vil altid være Eder tro, som hun begyndte."

„Gud styrer Alt, og det vilde være syndigt at sætte Mistillid til hans Viisdom og Retfærdighed. Og nu, Luis, eet Ord angaaende Dig selv. Forsynet har lagt et saadant Væsens Lykke i Din Haand, som kun sjeldent findes paa denne Side af Himmelens Porte. Den Mand, der er velsignet med en dydig og elskværdig Hustrue, som

den, Du har ægtet, skulde opreise et Alter i sit Hjerte, og hver Dag, ja hver Time bringe Gud sit Takoffer, da han af al jordisk Lyksalighed, nyder den Rigeste, den Reneste, Længstvarende. Men en Qvinde som Donna Mercedes er et ligesaa fiint, som sjeldent Væsen. Lad hendes Sindighed dæmpe Din Hæftighed; lad hendes Reenhed undertrykke Dine Lidenskaber; lad hendes Dyd opmuntre Din; lad hendes Kjærlighed vedligeholde den Flamme, der nu brænder i Dit Hjerte, og lad hendes Ømhed aldrig mangle Gjenkjærlighed og Beskyttelse. Opfyld alle Dine Pligter som spansk Grande, min Søn! og søg Din Lykke i den, der besidder Din Tilbøielighed og i Kjærlighed til Gud!"

Amiralen gav nu Luis sin Velsignelse, og, efterat han havde taget Afsked med Mercedes paa den samme høitidelige Maade, ilede han til sit Skib. Den ene Baad efter den Anden forlod Felukken, og Mange gjentoge deres Farvel efterat de vare i en lang Afstand fra den. Nogle faa Minutter efter bleve Seilene atter heisede, og Flaaden styrede mod Sydvest, der, som man den Tid troede, var Veien til det fjærne Indien. I en Time blev Ozema liggende, hvor Columbus havde forladt den, som om den saae efter de bortilende Venner, derpaa fyldtes dens Seil og den styrede Coursen til den Kyst, hvor Havnen ved Moguer laa.

Eftermiddagen var balsamisk og behagelig og Felukken drev ind ad Landet til, medens Havets Overflade var saa glat som en Indsø. Der var netop Vind nok til at afkjøle Luften, og til at drive det lille Skib langsomt gjen-

nem Bølgerne. Det Værelse, som vor Helt og Heltinde beboede om Dagen var paa Skandsen. Det var udentil dannet af en Presenning, medens det Indre var forskjønnet med kostbare Stoffer, der forvandlede det til et smukt Kabinet. I Forsiden forhindrede Gardinerne Skibsfolket i at see derind, og i Bagsiden kunde et kostbart Forhæng trækkes tilside, naar man ønskede at udvide Udsigten. Det Sidste var nu trukket saaledes tilside, at det tillod Diet at betragte det vide Ocean og den nedgaaende Soels Herlighed.

Mercedes laa paa en yppig Løibænk og betragtede Oceanet, og Luis, der sad paa en Stoel ved hendes Fødder, klimprede paa en Guitar. Han havde just spillet sin Livmelodie, som han havde ledsaget med sin Stemme, og lagt Instrumentet tilside, da han blev vaer, at hans unge Kone ikke lyttede med sin sædvanlige Inderlighed og Opmærksomhed til hans Musik.

„Du er tankefuld, Mercedes," — sagde han, i det han bøiede sig forover for at læse det melancholske Udtryk i de Øine, der saa ofte glindsede af Sværmeri.

„Solen daler nu i den stakkels Ozemas Land, Luis!" — svarede Mercedes, med en skjælvende Stemme, — „denne Omstændighed forenet med Synet af det bundløse Ocean, der saa meget ligner Evigheden, har bragt mig til at tænke paa hendes Død. I Sandhed, et saa uskyldigt Væsen kan aldrig være bestemt til en evig Elendighed, fordi hendes uoplyste Sind og lidenskabelige Følelser ikke vare i Stand til at begribe alle Kirkens Hemmeligheder."

„Jeg vilde ønske, at Du tænkde mindre paa denne Gjenstand, min Elskede: de Bønner og de Messer, der ere læste for hendes Sjæl, maae være Dig nok; eller om Du vil, kunne de Sidste blive gjentagne, saa ofte Du ønsker det."

„Vi ville offre endnu mere;" — svarede den unge Kone, der næppe kunde tale, medens Taarerne trillede ned over hendes Kinder; — „den Bedste af os behøver Messer, og vi skylde den stakkels Ozema saa meget. Tænkde Du paa at bede Amiralen om at vise Mattinao enhver muelig Tjeneste, naar han naaer Espagnola?"

„Dette er ikke blevet forsømt; tænk derfor ikke mere paa denne Sag. Mindesmærket er allerede opreist i Llera, og vi kunne føle Smerte over hendes Tab, men vi maae ikke sørge over hende. Dersom jeg ikke var Luis af Bobadilla, Din Huusbonde, dyrebareste Mercedes! vilde jeg snarere anseе hende for en Gjenstand for Misundelse, end for Medlidenhed."

„Ak, Luis, Dit Smigreri glæder for meget til at møde Bebreidelse, men det er næppe sømmeligt. Netop den Lyksalighed, som jeg føler ved at være sikker paa Din Kjærlighed — paa at vor Formue, vor Skjæbne, vort Navn, vore Interesser ere eens — er i Sandhed kun Elendighed, i Sammenligning med den Saliges himmelske Glæde; og til en saadan Glæde ønsker jeg at Ozemas Aand maa blive hævet."

„Tvivl ikke derpaa, Mercedes! Hun nyder al den

Salighed, som hendes Godhed og Uskyld kan gjøre Fordring paa. I Sandhed, dersom hun blot føler det Halve af den jeg føler ved at trykke Dig saaledes til mit Hjerte, er hun ikke at beklage, og Du siger, at hun nyder, eller maa nyde en ti Gange saa stor."

„Luis, Luis, tael ikke saaledes! Vi ville have flere Messer læste i Sevilla, saavelsom i Burgos og Salamanca."

„Som Du vil, min Elskede! Lad dem blive læste hvert Aar, hver Maaned, hver Uge, bestandigt, saa længe som de Geistlige troe at de have Virkning."

Mercedes tilsmilede ham sin Tak, og Samtalen blev mindre piinlig, endskjøndt den vedblev at være sørgelig. Een Time hengik paa denne Maade, under saadanne Samtaler, som ere sædvanlige mellem dem, der elske hinanden ømt. Mercedes havde allerede erhvervet sig et fuldkomment Herredømme over sin Huusbondes hæftige Tilbøieligheder, og dannede ham efterhaanden, uden at hun selv vidsde det, efter sine egne Følelser.

Netop som Solen gik ned kom Sancho og forkyndte dem at de havde kastet Anker.

„Her ligge vi nu, Sennor Conde, — her ligge vi endelig, Sennora Donna Mercedes, udenfor Staden Palos, og ikke hundrede Alen fra det Sted, hvorfra Don Christopher og hans tappre Staldbrødre droge bort for at opdage Indien, — Gud velsigne ham hundrede Gange og alle dem, der ere med ham! — Baaden er færdig for at bringe Eder i Land, Sennora! og der vil I vel ikke finde

Sevilla, eller Barcelona, Domkirker eller Paladser, men I vil finde Palos, og Santa Clara og Skibsværftsporten — tre Steder, der herefter ville være mere brrømte, end de før have været; Palos, som det Sted, hvorfra Expeditionen gik ud; Santa Clara, som det, der har frelst den fra Undergang ved Løfter, opfyldte ved dets Altere; og Skibsværftsporten, fordi Amiralens Skib er bygget der."

„Og for endnu en anden vigtig Omstændigheds Skyld, Sancho!" faldt Greven ham i Talen.

„Netop, Eders Excellence! for en anden vigtig Omstændigheds Skyld. Skal jeg bringe Eder i Land, Sennora?"

Mercedes samtykkede og ti Minutter efter stod hun og hendes Huusbonde paa Strandbreden, ikke ti Alen fra det Sted, hvorfra Columbus og Luis i forrige Aar vare gaaede ombord. Den sandige Kyst var nu bedækket med Mennesker, der spadserede i Aftenens Kjslighed. De fleste af dem vare af den ringere Classe, da dette Land, som vi troe, er det eneste af dem, der besidder et mildere Clima, i hvilket Befolkningen ikke saaledes blander sig paa de offentlige Spadseregange, i denne fortryllende Time.

Luis og hans skjønne Ægtefælle vare gaaede i Land blot for at røre sig, da de vidsde, at Felukken besad flere Bequemmeligheder, end noget Gjæstgiversted i Palos, og de blandede sig i de Spadserendes Strøm. Foran dem

gik der en Flok af unge Koner, der vare i en ivrig Samtale og taelde saa høit, at man let kunde forstaae dem. Vor Helt og Heltinde holdt i Øieblikket op med deres egen Samtale, da de fandt, at Gjenstanden for de Andres var Columbus' Reise til Cathay.

„Man maa misunde Eder, Naboerske, fordi han staaer sig saa godt hos saa stor en Mand!"

„Hvorledes kunde det være anderledes, eftersom han var med ham første Gang, da kun Faa havde Mod til at ledsage ham, og han altid var trofast og lydig? Monica! — ja, gode Monica! — sagde Amiralen til mig med sin egen Mund; — Din Pepe er en trofast Sømand, og har opført sig til min fuldkomne Tilfredshed. Han skal være Baadsmand paa min egen Caracca, og Du og Dine Efterkommere i den seneste Fremtid kunne rose sig af, at I tilhøre saa brav en Mand." Det var hans egne Ord; og hvad han lovede, holdt han. Pepe er nu Baadsmand. Men med de Paternostre og Avemarier, som jeg bad for hans gode Lykke, kunde man brolægge denne hele Kyst."

Luis fremskyndte nu sine Skridt, og hilsede Selskabet, i det han undskyldte sig med sin Nysgjærrighed efter at høre noget om den første Afreise. Som han havde ventet, gjenkjendte Monika ham ikke i hans nærværende rige Dragt, og hun fortaelde ham med Glæde alt hvad hun vidsde og noget mere til. Denne Samtale viisde

ham fuldkommen, hvorledes denne Kone var gaaet over fra Fortvivlelse til Jubel, ligesom den almindelige Følelse var gaaet over fra Ligegyldighed til en mægtig Deeltagelse.

„Jeg har hørt meget tale om en Pinzon," — sagde Luis, — „der drog med som Skipper paa en af Caravelerne; hvad er der blevet af ham?"

„Sennor, han er død!" — svarede en halv Snees Stemmer, men Monicas' fik for saa vidt Overhaand, at hun fortalde Historien; — „Han var engang en stor Mand i denne Egn, men nu er hans Navn tabt, ligesom hans Liv. Han var troløs, og døde af Sorg, siger man, da han fandt Ninna liggende i Havnen, og havde ventet selv at høste al Æren."

Luis havde været altfor meget beskjæftiget med sine egne Følelser til at have hørt denne Efterretning før, og han vedblev sin Gang tankefuld og bedrøvet.

„Det er Lønnen for et uretfærdigt Haab og for Planer, som Gud ikke bifalder!" — raabde han, da de vare komne et betydeligt Stykke bort; — „Forsynet har, mener jeg, været paa Amiralens Side, og at det har været paa min, Elskede! er vidst!"

„Det er Santa Clara!" — bemærkede Mercedes; — „Luis, jeg har Lyst til at gaae ind og takke Gud ved Alteret for Din lykkelige Tilbagekomst, samt opsende en Bøn for det heldige Udfald af Don Christophers Reise."

De gik Begge ind i Kirken, knælede sammen for

Hovedalteret; thi i hine Dage skammede de tappreste Krigere sig ikke, som i vor Tid, ved offentligt at lægge deres Taknemmelighed mod Gud for Dagen. Da denne Pligt var opfyldt, vendte de tause tilbage til Bugten og seilede igjen ud til Felukken.

Tidligt om Morgenen satte Ozema igjen Coursen til Malaga, da Luis var bange for at man skulde gjenkjende ham, hvis han blev længere i Palos. De naaede sildigt Havnen, og kort efter ankom de til Valverde, den fornemmeste af Mercedes' Besiddelser, hvor vi ville forlade vor Helt og Heltinde i Nydelsen af en Lykke, der var saa stor som mandlig Ømhed paa den ene Side og den reneste qvindelige Kjærlighed paa den Anden kunde frembringe.

I en senere Tid var der andre Luis de Bobadillaer iblandt de Tappre og Ædle, og andre Merceder, i Spanien, der afnødte den Muntre og Fremstræbende manget Suk, men der var kun een Ozema. Hun viisde sig ved Hoffet under den følgende Regjering, og for en Tid, funklende som en Stjerne der oprinder i en raae Atmosphære; men hendes Bane var kun kort, da hun døde ung og begrædt, og med hende uddøde Navnet. Det er tildeels formedelst disse Omstændigheder, at vi have været nødte til at hente saa meget af vor Fortælling fra de undergaaede Minder om hiin skjæbnesvangre Tid.

Ende.

